

Biên Miêu Ký

Contents

Biên Miêu Ký	2
1. Chương 1-1: Lời Độc Thoại Của Diệp Dịch Hành	2
2. Chương 1: Mèo Đen Báo Ân	2
3. Chương 2: Tôi Là Do Diệp Dịch Hành Phái Tới	7
4. Chương 3: Đực Hay Cái	12
5. Chương 4: Nhóc Là Đệ Đệ Tao Là Ba Ba	17
6. Chương 5: Trước Khi Đi Ngủ, Nhất Định Phải Tắm Rửa	21
7. Chương 6: Thích Hợp Cho Trẻ Dưới 8 Tuổi	26
8. Chương 7: Cùng Nhau Trèo Lên Brokeback Mountain	31
9. Chương 8: Thích Nhất Là Vị Cá Hồi	37
10. Chương 9: Ngừ Không Sợ Hải Nhân Tử Không Ngớt	42
11. Chương 10: Được Nam Nhân Tỏ Tình Cảm Giác Thế Nào	47
12. Chương 11: Công Phá Hà Ba Ba Không Thở Nóng Lòng	53
13. Chương 12: Nếu Người Sống Trong Truyện Cổ Tích	58
14. Chương 13: Chỉ Có Để Mình Thấy Hắn	63
15. Chương 14: Ái Tình Say Đắm Làm Mù Mắt Ta Rồi	68
16. Chương 15: Sờ Nhiều Hơn Liền Yêu Cậu	72
17. Chương 16: Tôi Tên Là Sở Văn Tân	77
18. Chương 17: Đi Học Không Thở Mang Mèo Theo A	82
19. Chương 18: Biến Thành Người, Thất Bại	87
20. Chương 19: Trước Tiên Quen Với Giọng Tôi Đã	92
21. Chương 20: Cậu Biến Tôi Thành Tài Sản Tư Nhân Của Cậu	97
22. Chương 21: Nhà Hàng Yêu Mèo	102
23. Chương 22: Ở Chỗ Rê Gặp Sở Văn Hạnh	108
24. Chương 23: Chưa Từng Nhìn Thấy Bộ Dáng Mèo Khóc	113
25. Chương 24: Tan Học Đúng Giờ Về Nhà	117
26. Chương 25: Tôi Là Fan Trung Thành Của Lạc Mộc	122
27. Chương 26: Nhất Cổ Tác Khí Tái Nhi Suy Tam Nhi Kiệt	127
28. Chương 27: Trước Là Sau Quen	131
29. Chương 28: Thường Tôi Ma Pháp Biến Thân Lăn Hai	137
30. Chương 29: Thời Gian Uống Một Tách Cà Phê	141
31. Chương 30: Nhân Bánh Không Thở Từ Trên Trời Rơi Xuống	147
32. Chương 31: Cố Sự Thủy Chung Vẫn Là Cố Sự	152
33. Chương 32: Bầy Phàn Say Rồi, Muốn Làm Gì Thì Làm	156
34. Chương 33: Anh Có Thở Gọi Tôi Là Lạc Mộc	162
35. Chương 34: Hoàng Hôn Làm Bình Minh Nghỉ	167
36. Chương 35: Hà Nghiên Luật Là Người Của Diệp Dịch Hành	172
37. Chương 36: Anh Biến Thành Mèo Được Không?	176
38. Chương 37: Ngoan Ngoãn Làm Bà Xã Của Anh Đi	181
39. Chương 38: Chị Dâu Cậu, Sở Văn Hạnh	186
40. Chương 39: Không Giống Với Kiểu Thích Của Anh	191
41. Chương 40: Anh Thuộc Về Em	196

42. Chương 41: Chi Ngôn Và Lạc Mộc Có Gian Tình	201
43. Chương 42: Lạc Mộc Là Công, Chi Ngôn Là Thụ	207
44. Chương 43: Tiểu Hắc Muốn Ăn Cá	213
45. Chương 44: Đàn Ông Làm Văn Nghệ Cũng Có Thể Rất Nam Tính!	219
46. Chương 45: Đứa Ngốc, Anh Yêu Em Nga	224
47. Chương 46: Trực Tiếp Tìm Lão Cha	230
48. Chương 47: Con Dâu Diệp Gia	235
49. Chương 48: Hoàng Tử Ếch	239
50. Chương 49: Người Của Diệp Gia	244
51. Chương 50: Đại Kết Cục –	249
52. Chương 51: Pn1: Tình Yêu Chân Thật Tốt Hơn Tình Yêu Ảo Tưởng Rất Nhiều	255
53. Chương 52: Pn2: Giao Mùa, Diệp Dịch Hành Bất Hạnh Bị Cảm	262
54. Chương 53: Pn3: Nuôi Mèo	267
55. Chương 54: Pn4: Kiếp Trước Kiếp Này (1)	272
56. Chương 55: Pn4: Kiếp Trước Kiếp Này (2)	277
57. Chương 56: Pn5: Tiểu Công Nói Chuyện Tiểu Thụ	284
58. Chương 57: Pn6: 100 Câu Hỏi	290

Biên Miêu Ký

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, bá đạo dương quang công, đáng yêu ngây ngô thụ, tình hữu độc chung, ma pháp (mild), ăm ắp, 1×1,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-mieu-ky>

1. Chương 1-1: Lời Độc Thoại Của Diệp Dịch Hành

Ngày 1 tháng 4 năm 2010, tôi biến thành một con mèo.

Các đồng chí, làm ơn chăm chú nhìn vào mắt tôi đi, đây là một đôi mắt mèo sắc bén thật sự đấy —— anh đây đã sống hết hai mươi, một thiếu niên hào hoa phong nhã ngọc thụ lâm phong cư nhiên, lại bị biến thành mèo.

Hơn nữa, khiến cho anh đây phải đau trứng chính là, đây không phải là trò đùa ngày cá tháng tư. = =

Tôi ngồi xổm ngay tại cửa sổ sát đất của một cửa hàng đã đóng cửa, nhìn kính thủy tinh phản chiếu bộ dáng của bản thân, lỗ tai là lỗ tai mèo, tay chân cũng là móng mèo lông xù, cả thân đều mọc đầy lông mèo đen bóng, dưới tâm tình kích động oán giận của tôi toàn bộ lông đều dựng thẳng đứng, nhất là lông trên cổ run rẩy rõ ràng. Tôi khóc không ra nước mắt.

Trò đùa của ông trời ‘tuyệt vời’ như thế, cuộc sống của tôi phải bị kịch tới mức nào đây?

2. Chương 1: Mèo Đen Báo Ân

Ba mươi phút trước, Diệp Dịch Hành vẫn còn là một nhân loại hình thái bình thường thể xác và tinh thần đều khỏe mạnh phát dục rất tốt, giới tính nam, hai mươi tuổi.

Một thân phục sức hàng hiệu tinh phẩm, một đầu tóc vàng chói cùng một gương mặt tuấn tú kiệt ngạo bất tuân lộ ra nụ cười bí bí lưu manh đẹp trai cùng cực, từ đầu tới đuôi đều tản mát ra hormone mị hoặc độc đáo của thiếu niên nhưng lại có chút gì đó của một người đàn ông trưởng thành. Vừa nhìn thấy liền biết đây là một ngư lang* thể hệ mới, nga không, là một thư sinh thời đại mới chứ.

*ngầu lang: money boy, trai bao.

Hôm nay là sinh nhật bạn tốt Dương Khúc của Diệp Dịch Hành. Nói đến Dương Khúc, quan hệ giữa anh ta và Diệp Dịch Hành không đơn giản. Dương Khúc lớn hơn một tuổi so với Diệp Dịch Hành, hiện đang là sinh viên đại học F kiêm bộ trưởng bộ văn nghệ, đồng thời anh ta lại là bạn học hồi trung học của Diệp Dịch Hành. Tuy cách một lớp, nhưng từ khi còn học ở trung học, hai người đã cùng nhau tham gia câu lạc bộ văn học. Sau khi lên đại học, Diệp Dịch Hành lại được Dương Khúc nhiều lần chiều cổ, mà Dương Khúc cũng có ý đồ đem chức bộ trưởng bộ văn nghệ trực tiếp truyền cho Diệp Dịch Hành.

Lại nói tiếp, hai lần đều là trực tiếp truyền thừa, nói theo kiểu của Dương Khúc thì, “Chỉ có Diệp Dịch Hành tiếp nhận, tôi mới yên tâm.”

Hai người thường xuyên cùng lúc xuất hiện khiến quan hệ của hai người không còn đơn thuần chỉ là đàn anh đàn em nữa, khách sáo mới lạ đó, từ lâu đã biến thành mối quan hệ anh em tốt không gì giấu nhau rồi. Hôm nay đúng là sinh nhật tròn hai mươi một tuổi của Dương Khúc, Diệp Dịch Hành có thể nào không ra mặt chúc mừng. Chẳng qua sinh nhật cư nhiên lại trùng ngày 1 tháng 4, chuyện này đã bị Diệp Dịch Hành và đám bạn độc địa của Dương Khúc giễu cợt không biết bao nhiêu lần.

Dương Khúc giao tiếp rất rộng, cũng có mời một ít thành viên trong bộ văn nghệ và các bạn học hệ Lý. Có vài người sau khi được Dương bộ trưởng mời dự sinh nhật, còn tưởng là anh đang chơi trò cá tháng tư, vừa thụ sủng nhược kinh lại vừa nửa tin nửa ngờ.

Dương Khúc đối với chuyện này chỉ tùm tùm cười nói, vậy phải làm đám người kia cam tâm tình nguyện ‘bị lừa’ tới dự party sinh nhật của tôi a.

(=_=||)

Xách cái bao đựng ví tiền hiệu Prada làm quà sinh nhật cho Dương Khúc, Diệp Dịch Hành tiến thẳng đến địa chỉ quán karaoke đã được chỉ định trước.

Cà lơ phát phơ băng qua đường cái, dọc đường đi đưa tới vô số tầm mắt nam sinh nữ sinh, vì tâm tình rất tốt đôi mắt hoa đào không ngừng chớp chớp điện giật chết người không đèn mạng, nhìn thấy nữ sinh nào có vóc người đẹp còn kiêu ngạo huýt sáo một tiếng, khiến nữ sinh này ngượng ngùng dựa sát vào bạn học kế bên khe khẽ nói nhỏ, cậu lại càng thêm lảng lạng.

Rẽ khỏi phạm vi trường đại học, phía trước chính là một con phố trung tâm buôn bán. Diệp Dịch Hành lơ đãng thoáng nhìn qua một con mèo đen đang ngồi xổm trên con đường phía bên trái giao lộ, bộ dáng trù trừ tựa hồ muốn băng qua đường, nhưng lại ngại mấy chiếc xe không ngừng chạy qua chạy lại trước mắt, con mèo rón ra rón rén bước ra nửa bước đầu tiên.

Dưới loại tình huống như thế này, mấy chiếc xe chạy băng băng đương nhiên không hề chú ý đến cái bóng đen đen kia rồi, tim Diệp Dịch Hành đập mạnh một cái, quả nhiên, con mèo đen đột ngột tăng tốc phóng về phía bên này. Một tài xế lái chiếc taxi nhỏ mắt sắc nhìn thấy có con thú lông xù ở trên đường cái, liều mạng ấn kèn đến chói tai, nhưng lại không có ý tứ giảm tốc độ, cứ như vậy mà bang bang trở tới. Con mèo đen kia nghe thấy tiếng kèn thế nhưng lại dừng lại nhìn trái phải xung quanh....

Diệp Dịch Hành không có thời gian tự hỏi lần hai, không thèm để ý tới cái xe kia đang gần ngay trước mắt, xoay đổi chân dài nhào qua, nhanh như điện đuổi tay túm lấy da gáy con mèo kéo vào trong.

Lúc cong thắt lưng bắt mèo, trong đầu Diệp Dịch Hành hiện lên hình ảnh sân bóng rổ, trong lòng bật cười: Tư thế này, thật giống lúc cầu thủ đập bóng chuẩn bị nhảy rổ a.

Phía sau là tiếng phanh kêu rin rít của chiếc xe tải cùng tiếng tức giận mắng mỏ của tài xế —— “Muốn chết a! !”

Diệp Dịch Hành kinh ra một thân mồ hôi lạnh, con mèo trên tay bị tưởng tượng thành quả bóng rổ hiện tại cũng đang liều mạng giãy dụa không an phận, vươn móng vuốt sắc nhọn cào lên tay cậu. Cậu thở ra một hơi, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng con mèo đen mà trêu nó: “Nhóc con kia, có biết anh đây vừa cứu mày một mạng không hử! Ân?”

Mèo đen nghe xong thế nhưng lại an tĩnh lại, chân trước hơi hơi rũ xuống, nếu hợp lại cùng một chỗ có thể nghĩ đó là một cái bái lạy. Màu mắt của mèo đen là màu lục, Diệp Dịch Hành chưa bao giờ thấy qua, so với màu lục của đá lục bảo còn muốn tinh khiết hơn, giống như tùy thời đều có thể phát ra quang mang rực rỡ, hiện tại đang nhìn thẳng vào mắt Diệp Dịch Hành.

Diệp Dịch Hành mỉm cười với mèo đen, vươn tay dùng sức xoa xoa nó, sờ từ đầu tới đuôi, mèo đen hưởng thụ thân thể chậm rãi thả lỏng, thẳng đến khi cái lưng đã trở nên mềm mại, Diệp Dịch Hành mới nhẹ nhàng đặt nó xuống đất, vỗ vỗ đầu nó, nhẹ giọng cười nói: “Đi đi, cẩn thận một chút nha.”

Trên người không còn cảm giác trời buộc, mèo đen nháy mắt chạy ra xa mười bước, sau khi xác định đã rời khỏi phạm vi đưa tay tới vuốt của người nào đó, nó mới dừng lại, quay đầu ngồi xổm tại chỗ nhìn Diệp Dịch Hành, ánh mắt lục sắc sâu thẳm trong bóng đêm khiến Diệp Dịch Hành đột nhiên nghĩ tới ‘ma pháp’, cậu vuốt cằm lầu bàu: “Nếu mà có ma pháp, mèo sẽ báo ân a....”

Vì vậy, con mèo kia đã thiếu cậu một cái mạng a. Người ta đều nói con mèo có chín cái mạng, khi nào ta gặp phải nguy hiểm, nó liền cho ta một cái, nó dĩ nhiên còn lại tám cái, một chút cũng không thiệt thòi đâu! Nghĩ như vậy, Diệp Dịch Hành lại hắc hắc ngậy ngốc cười rộ lên, coi bộ viết tiểu thuyết thì hơn, ý tưởng cũng không có bình thường đâu, một con mèo thì làm sao có thể nghe hiểu tiếng người? Càng đừng nói tới báo ân.

Nhạc chuông điện thoại ‘ca sát ca sát’ vang lên đánh gãy suy nghĩ của Diệp Dịch Hành, vỗ vỗ quần đứng dậy, cậu nhấn nút nghe.

“Uy, Dương Khúc?” Vừa rồi bởi vì cứu con mèo băng đường sai cách, lúc này muốn quay trở lại bên kia, Diệp Dịch Hành đành phải vừa nghe điện thoại vừa nhìn đèn xanh đèn đỏ.

“Cậu đang ở đâu? Còn chưa tới?” Điện thoại di động truyền tới tiếng ồn ào ở đầu dây bên kia, tiếng hi hi ha ha cùng tiếng nhạc đinh tai nhức óc, lại còn có vài giọng nói quen thuộc. Hình như tụ hội không sai biệt lắm đã bắt đầu rồi thì phải, Diệp Dịch Hành nhìn đồng hồ đeo tay một chút, ước lượng còn khoảng năm phút đồng hồ là bắt đầu.

“Đang ở trên đường, mười phút nữa tới.” Diệp Dịch Hành nói xong, có chút ngượng ngùng để cho người khác chờ mình, lúc này vai chính lại gọi điện thoại đến thúc giục.....

Nhìn đèn đỏ trước mắt vẫn không thay đổi, Diệp Dịch Hành quỳnh lên, nhìn thấy không có xe nào, liền xoay bước nhanh băng qua phía đối diện!

“Hình như chỉ còn phải chờ mình cậu thôi đó! Ha ha, mau tới đi, đến đây phạt rượu!”

“Được, được, phạt thì phạt!” Diệp Dịch Hành sáng khoái đáp ứng.

Lúc này thọ tinh* hình như bị người nào đó gọi lại, ngay sau đó điện thoại truyền tới một trận xôn xao, Diệp Dịch Hành mơ hồ còn nghe được có người hô to, “.....Hà Nghiên Luật!”

*thọ tinh: người được chúc mừng sinh nhật thì gọi là thọ tinh

Ngón tay nắm di động chợt lạnh như băng, tâm cũng hung hăng nhảy dựng lên theo, sau đó lại nghe có người nói, “Dương đại tài tử có mặt mũi ghê gớm thật nha, có thể mời luôn cả băng sơn mỹ nhân hệ chúng ta.” Tiếp theo lại là một trận ồn ào....

Diệp Dịch Hành cau mày, tâm cùng bang bang bang đập rất nhanh, Hà Nghiên Luật, Hà Nghiên Luật.....Anh cũng tới?

Không hề nhớ tới việc bản thân cầm điện thoại di động, đứng thất thần ngay chính giữa đường cái, nói vài câu, chiếc xe taxi đằng xa xa liền gần trong gang tấc. Lúc Diệp Dịch Hành quay đầu lại, chỉ kịp nhìn thấy cái đầu xe đột ngột phóng lớn và bộ mặt thất kinh của tài xế đằng sau kính chắn gió, bên tai là tiếng phanh xe bén nhọn cùng với tiếng lốp xe ma sát với mặt đường.....

Một khắc cuối cùng, trước mắt lại xuất hiện ánh mắt của con mèo đen kia, xanh biếc, sâu thẳm, từ xa đến gần.

Trong đầu Diệp Dịch Hành hiện tại chỉ nghĩ, cái ngày quỷ quái gì vậy, cùng một ngày cùng một địa điểm lại cho tôi gặp phải hai lần tai nạn xe cộ, quả là họa vô đơn chí. Sớm biết vậy trước khi xuất môn đã xem hoàng lịch rồi, buổi tiệc sinh nhật của Dương biến thái không đi được, vậy thì ký chuyển phát quà cho anh vậy....

×××

Hình như là không bị đâm chết thì phải, như thế nào ngay cả một chút đau đớn cũng đều không có? Lung lay lảo đảo xoay người đứng lên, Diệp Dịch Hành cảm thấy có chút say, mở to mắt. Nhìn cái thế giới đột nhiên phóng đại gấp ba bốn lần, cảm giác đầu tiên của Diệp Dịch Hành chính là, hình như đầu óc của mình bị đụng tới hư rồi, cái chỗ bị đụng hư hình như có liên quan đến hệ thống thị giác.

Sau đó, Diệp Dịch Hành cúi đầu, phát hiện mình cách mặt đất rất gần, ánh mắt giống như lúc cậu tập chống đẩy ở dưới đất. Hơn nữa, cái túi đựng ví da gần trong gang tấc kia rốt cuộc là đang treo ở đâu? Vì sao cậu cảm thấy là đang treo ngay trên cổ mình?!

Khi dự đoán đến chỗ không thích hợp, Diệp Dịch Hành nhìn thấy cái chân của mình, nho nhỏ, đen đen....

Nói đúng ra, là hai cái móng vuốt.

Ngơ ngác ngồi xổm xuống góc đường —— ngay tại cái chỗ cậu thả mèo đen, Diệp Dịch Hành nhìn quanh bốn phía, không thể tin nổi nhớ lại cái ý nghĩ kỳ diệu vừa rồi tự nói với mình ——

[Nếu có ma pháp, mèo sẽ báo ân a....]

Người đi đường chung quanh mới đầu tựa hồ không có phát hiện ra cậu, thẳng đến lúc người nào đó ngồi yên dưới mặt đất hết năm sáu phút, mới hoảng hốt nghe thấy giọng nữ hài cách đó không xa bay tới: “A, cậu xem nơi có có con mèo đen a, thật đáng yêu....”

“A, trên cổ nó còn có một cái gói to, là của chủ nhân nó sao? Nha! Thật mạnh nga!....”

Diệp Dịch Hành còn đang kiên trì không ngừng đấu tranh tư tưởng của mình cùng với sự thật, nghe thấy về sau, liền hoàn toàn hóa đá.

Đây không phải là mộng...

Đây không phải là mộng! ! !

Cậu thật sự, thật sự biết thành một con mèo!!!

×××

Diệp đại thiếu gia giờ phút này ai oán ngồi chồm hổm trước cửa sổ sát mặt đất.

Cậu cảm thấy rất là không có lời, sớm biết mèo báo ân là thật, bản thân hẳn là đã kiểm chế lại rồi.

Mới vừa cứu mèo đen xong, còn chưa tới ba phút đồng hồ đã cho người ta có cơ hội trả lại mạng cho mình, cậu thậm chí còn chưa kịp thể nghiệm cuộc sống tiêu dao trong tay có hai cái mạng đâu....

Run run ria mèo, người nào đó nhận mệnh xem kỹ hình tượng mới của bản thân: thật đáng tiếc, mái tóc tôi vừa mới nhuộm màu vàng mà, sao lại không biến thành mèo vàng chứ? Nói như thế nào thì cũng đẹp trai hơn chút a...

Màu đen, nhìn qua âm trầm quá.

Cậu xem cái mặt thiếu đánh chưa kìa....

Á đù, lại trùng tao! Tin anh đây cào mày không!! Mèo đen nhe răng nhếch miệng nhìn kính thủy tinh, Diệp Dịch Hành bỗng nhiên cảm thấy mình ngu không thể tả.

Cậu thử hơi hơi há miệng, sau đó dồn khí đang điền, vận khí, nín thở, phát ra tiếng —— trong lúc muốn cam đoan đẩy hơi vừa phải không thể phát ra thanh âm quá lớn, sau đó, “Meo ——~”

Mọi âm thanh yên tĩnh, chỉ có tiếng mèo kêu.

Thanh thúy dễ nghe, truyền xa vạn dặm.

...

...

Nói truyền xa vạn dặm đương nhiên là có điểm khoa trương rồi, nhưng mà, nếu cậu vừa mới đi ngang qua, có thể may mắn nhìn thấy một cảnh tượng quý dị đến cực điểm: một con mèo đen trên cổ đeo một túi quà tặng nho nhỏ, ngốc ngốc duỗi cổ nhìn kính thủy tinh, thật cẩn thận kêu lên một tiếng, sau đó lông toàn thân run lên, nguyên một bộ dáng bị bản thân mình dọa cho sợ....

Tứ chi mềm nhũn, Diệp Dịch Hành thiếu chút nữa đã ngất tại chỗ. Tuy đã chuẩn bị tâm lý đối với thanh âm mới của mình rồi, nhưng khi nghe thấy tiếng kêu cực kỳ lạ hoặc ngay cả mình cũng bị đảo điên như thế, cậu lập tức dựng tóc gáy.

Ông trời của tôi ơi! Giọng tôi trước kia còn đàn ông hơn tiếng mèo hiện giờ nha! Ông bảo tôi phải đối mặt như thế nào với phụ lão Giang Đông * đây!! Bảo tôi làm sao có thể dùng thân phận Diệp Dịch Hành mà sống được a!! Ông còn không bằng để cho tôi bị xe taxi kia đâm chết, lại một lần nữa đầu thai luôn đi!! Thân là một người nam nhân, tôi đây thà biến thành một con báo, một con hổ, thậm chí là một con gấu Bắc Cực, cũng không muốn biến thành con mèo trừ bỏ bán manh ra thì cái gì cũng không làm được a a!!

*phụ lão Giang Đông là một sự tích về Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ sau khi thua trận ở Cai Hạ, dẫn 800 quân lính phá vòng vây chạy về phía Nam, đến sông Ô Giang chỉ còn vồn vẹn 20 người, cho nên ông cảm thấy mình không còn mặt mũi gặp các vị phụ lão Giang Đông, liền tự vẫn tại sông Ô Giang.

Diệp Dịch Hành bị phần nhìn con mèo đen hai mắt dằm lệ lưng tròn, lỗ tai cụp xuống, cái đuôi cuộn lại, bộ dáng bi thảm hề hề chọc người thương yêu trong tấm kính thủy tinh kia.

Hiện tại không phải là lúc ngăn người, điện thoại cầm tay của cậu lại vang lên.

Đúng vậy, toàn bộ vật phẩm và di động bên người đều được đặt trong cái túi đeo trên cổ kia.

Màn hình lóe lóe sáng xuất hiện cái tên hiển nhiên là của Dương Khúc. Diệp Dịch Hành bất đắc dĩ nâng chân trước lên, ngấm nhìn cái đệm thịt màu hồng nhạt của mình: Mẹ tôi ơi, cái móng mèo này mà nhấn một cái, liền phải đi sửa cả bàn phím luôn a, cứ cho là giờ may mắn nhấn được nút nghe đi, rồi sao? Nói gì? Cùng Dương Khúc kêu ‘meo meo meo’ sao? Anh chẳng phải sẽ khi tôi bệnh thần kinh a....

Lại nói tiếp! Cho dù có thể nói chuyện, tôi chẳng lẽ dùng cái hình tượng này xuất hiện ngay trước mặt cả đám người quen, sau đó nói cho bọn họ biết, ‘Con mèo mà mấy người đang nghe nó nói chính là Diệp Dịch Hành anh đây’ hả!!

Cho tôi mượn gan báo cũng không dám dùng cái mặt mèo này tùy tiện chạy tới dọa bọn họ đâu a, kết cục kia nói không chừng còn biến thành cả đám bọn họ bắt tôi đem tới trung tâm đo lường kiểm tra sinh vật mất....

Huống chi, huống chi...

Hà Nghiên Luật cũng ở chỗ này! !

Chuông điện thoại di động vang lên lần thứ hai, lúc này là tin nhắn, Diệp Dịch Hành đem cả gói to vào một cái hèm nhỏ yên tĩnh, dùng hết sức chín trâu hai hổ mới có thể mở được tin nhắn của Dương Khúc bằng cái móng mèo.

“Diệp hôn dẫn cậu chết chỗ nào hả, điện thoại cũng không nghe! Cho cậu năm phút chạy tới đây! Nếu không anh đây giận a! —— Dương Khúc”

Thảm. Cho dù có biến thành mèo, thì thế giới này cũng không biến thành thế giới mèo.

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, tụ hội vẫn còn ở ngay trước mắt!

Diệp Dịch Hành khẽ cắn môi, run run ria mèo, phắc, cho dù ông đây có bị biến thành mèo, cũng phải để cho ngày hôm nay trôi qua không chệ vào đâu được! Còn phải làm một con mèo khí phách có một không hai tiêu điều tự tại dưới hai găm trời!

Luôn luôn theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, cậu rốt cục cũng bắt đầu cái khó ló cái khôn tìm ra được phương hướng giải quyết vấn đề: Đầu tiên, mình phải chạy tới chỗ tụ hội; sau đó, tìm cơ hội khiến cho Dương Khúc biết mình là Diệp Dịch Hành, chỉ có Dương Khúc mới có thể tin, hơn nữa còn có thể giúp mình giải quyết vấn đề sau này; cuối cùng, trong quá trình này, không thể để cho người thứ ba biết được thân phận thật của mình, nhất là Hà Nghiên Luật....

Nếu để cho Hà Nghiên Luật biết, cậu thà tự đi tìm chết còn hơn!!!!

Còn vì sao Diệp Dịch Hành lại để ý đến cái nhìn của Hà Nghiên Luật như vậy, chúng ta sẽ từ từ nói tới sau.

Giờ phút này, bạn học mèo đen Diệp Dịch Hành bắt đầu bước ra một bước mèo đầu tiên trong cái cuộc đời mới tréo ngoe của mình....

3. Chương 2: Tôi Là Do Diệp Dịch Hành Phái Tới

Toàn bộ người trước mắt đều biến thành động vật to lớn. Nếu có một nữ nhân nào đó mang đôi giày cao gót đập đập tới sát ngay bên cạnh cậu, vậy tiếng bước chân kia liền sẽ giống y như sét đánh ngang tai. Diệp Dịch Hành bị dọa đến kinh hồn bạt vía, cần cần dục dục nhanh nhẹn bước dọc theo tòa nhà, nhằm ngăn ngừa lần thứ ba phát sinh ‘sự cố giao thông’ mèo mất mạng vì bị người đập mà quay về Hoàng Tuyền. Nếu là như vậy thì cậu chính là con mèo đầu tiên còn chưa bước đi vững đã bị đập chết! Nghĩ đến kết cục bi thảm đến cực điểm đó, Diệp Dịch Hành sợ hãi cụp tai phóng cái vèo.

Đột nhiên biến thành mèo, dĩ nhiên là không thể nào cảm thấy bình thường cho nổi rồi.

Nhưng mà mèo thì cũng có ưu thế của loài mèo.

Người ta đi bộ thì mất mười phút lộ trình, nhưng con mèo Diệp Dịch Hành thì chỉ cần hai phút là đã chạy tới nơi.

Chưa bao giờ trải qua cảm giác phóng nhanh đến như thế, Diệp Dịch Hành thậm chí có chút hưởng thụ loại cảm giác mềm mại uyển chuyển này, cảm thụ cảnh tượng đột nhiên chỉ trong chớp mắt rút lui ra đằng sau, không khí đối với cậu tựa hồ như hoàn toàn không hề có lực cản để cậu có thể tự do cùng gió thi đua, nếu như không có cái túi nhỏ đeo trên cổ, cảm giác liền tốt lắm nha.

Quả nhiên biến thành mèo cũng không tồi a, Diệp Dịch Hành tự đùa tự vui tự cảm khái, nửa đêm khuya khoắc muốn đi hóng mát gì đó, tự mình chạy ra ngoài chạy vài vòng là được, khỏi cần mua xe a, mấy ngày trước cùng Dương Khúc đi xem triển lãm xe liền có chút tâm động, nhưng giờ thì hoàn toàn đánh mất ý niệm trong đầu.

Làm một con mèo, ưu thế lớn nhất chính là bước đi không tiếng động, mà làm một con mèo đen, ưu điểm lớn nhất dĩ nhiên là đi như bóng ma!

Lắc mình một cái, dưới tình huống không ai chú ý tới, Diệp Dịch Hành liền xông vào khách sạn, cho dù bảo an có phát hiện, cũng đâu có chạy nhanh bằng cậu, hắc hắc! Hiện tại bạn học mèo đen đang leo thang lầu—— cậu không muốn bị thang máy kẹp chết đâu, chạy vài bước đã tới lầu bốn, cậu hiện tại đã biết vì sao mèo có thể di chuyển nhanh như vậy....

Nhớ là căn phòng 401B, Diệp Dịch Hành có hết sức ngưỡng cái cổ mèo nhìn mấy cánh cửa. Tuy tất cả các phòng đều được cách âm rất tốt, nhưng hiện tại Diệp Dịch Hành lại là một con mèo mẫn cảm, thính lực tốt tới mức khiến cậu cơ hồ muốn nâng chân bịt lỗ tai mình—— thật sự quá ồn! Tiếng ca lẫn tiếng cười đùa, cậu thậm chí còn có thể nghe thấy trong cái phòng ngay trong góc kia phát ra tiếng rên rỉ quý mị.... Dừng cái mũi cũng biết người bên trong đang làm cái gì đó rồi.

Nơi thanh sắc, đại để đều giống nhau. Cho dù là khách sạn karaoke cấp năm sao thì cũng thế.

Phần hân dùng mũi mèo vớt ra một cái khẩu khí, Diệp Dịch Hành trộm vòng qua quầy phục vụ lầu bốn, không hiểu sao nhân viên lại không có ở đó, liếc liếc mắt nhìn máy tính trên bàn làm việc, trên màn hình còn phát ra tiếng ‘tích tích tích’ mơ hồ của QQ.

Chắc chắc, ở đâu cũng có nhân viên không chịu làm việc đảng hoàng a, vừa nghĩ, Diệp Dịch Hành đã tìm được cửa phòng 401B, bên trong là tiếng va chạm cốc binh binh cách cách cùng tiếng mọi người âm ỉ vui đùa, xen lẫn với âm nhạc vui vẻ.

Diệp Dịch Hành nghĩ có nên ngồi chồm hổm ngay trước cửa chờ Dương Khúc đi ra hay không, thế nhưng Dương Khúc hiện tại đang sắm vai nhân vật chính bị vây tại ngay trung tâm, tụ hội lúc này hẳn là đã bắt đầu rồi, ai còn nhớ được Diệp Dịch Hành chưa tới chứ!

Trong lòng rối rắm, Diệp Dịch Hành chợt nghe Dương Khúc cười nói: “Các vị đợi một lát, tôi còn có một người anh em chưa tới!”

Có người nói tiếp: “Có phải là Diệp phó bộ trưởng hay không a, yêu, nhân vật quan trọng a, sắp qua hết nửa tiếng đồng hồ rồi ha ha ha!” Người này hẳn là bộ viên trong bộ văn nghệ tên là Liễu Đình.

Sau đó lại có một giọng nói quen thuộc nói: “Mau, chuẩn bị một két bia, chờ cậu ta tới rồi chúc chết cậu ấy!”

Diệp Dịch Hành đầu đầy mồ hôi lạnh.

Dương Khúc còn nói: “Không biết là xảy ra chuyện gì nữa, vừa rồi trong điện thoại còn nói mười phút nữa sẽ tới, giờ đã qua hơn nửa tiếng, gọi điện lại không bắt máy.”

“Không phải đâu! Hay là gặp được – nữ nhân đi lạc?” Những lời này không biết là ai nói, Diệp Dịch Hành nghe xong liền hận đến ngứa răng, anh Hành đây là một thanh niên tốt, cư nhiên lại bị một câu của cậu miêu tả xấu xa như vậy, ngọa tào!!

*ngọa tào: đồng âm với từ ‘ta kháo’ là một từ chửi bậy.

Có người cười hòa giải nói: “Uy uy Hoàng Cát, tích khẩu đức chút đi, còn có nữ đồng bào ở đây ha!”

Diệp Dịch Hành dựng thẳng lỗ tai mèo, miêu quyền nắm chặt: nguyên lai là cậu “Hoàng lão cát”, anh nhớ kỹ cậu.

Lại nghe thấy có người nói: “Cậu cẩn thận một chút, nói không chừng Diệp đại soái ca đang đứng ngay ngoài cửa nghe lén a. Cậu ta nổi danh ‘người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta liền trăm thảo trừ căn*’ a ha ha!”

*trăm thảo trừ căn: nhổ cỏ tận gốc

Diệp Dịch Hành cả kinh, (= =) người kia là ai? Thật đúng là bị hắn mò đoán trúng bản thân mình đang ngồi chồm hổm ngay tại cửa. Bất quá hiện tại trong mắt người khác, cậu chỉ là một con mèo không phải Diệp Dịch Hành thôi. Còn có còn có, cậu có trùng mắt tất báo như vậy sao? Cái gì nói “Người nếu phạm ta trăm thảo trừ căn”! Sủa chút, tui chỉ giống như Mỹ quăng một trái bom nguyên tử vào Hiroshima thôi.

...

Diệp Dịch Hành trong lòng thầm nghĩ, cứ ngồi chồm hổm như vậy không phải là cách a! Nếu có người đi ngang qua khẳng định sẽ phát hiện mình. Trong quán không cho phép có chó mèo gia súc (= =) gì đó tiến vào, nếu gặp xui xẻo, còn không phải bị nhân viên công tác phát hiện sau đó đóng gói ném ra ngoài sao? Còn nữa, Dương Khúc không nhất định sẽ đi ra, cho dù anh có gọi điện thoại cho mình, a! Gọi điện thoại? Đúng vậy, di động đang ở trong cái túi ngay trên cổ cậu này, bên trong âm ỉ như vậy, Dương Khúc cho dù muốn gọi điện thoại cũng phải chạy ra hành lang, cho nên phải hành động nhanh một chút để cho Dương Khúc gọi điện thoại cho mình sau đó lại đi tìm thứ gì đó có thể chứng minh thân phận, lúc đó cậu sẽ nắm chắc cơ hội cầu anh giúp đỡ!

Thân phận thân phận...

Diệp Dịch Hành trong đầu linh quang vừa hiện, lui tới quầy phục vụ, quả nhiên có máy in!

Cậu hiện tại có điểm cảm tạ vị nhân viên còn đang tạm thời rời cương vị công tác. Nhẹ nhàng nhảy lên ghế xoay, Diệp Dịch Hành dùng móng mèo khổng lồ con chuột mở WORLD, chuyện này vẫn rất đơn giản. Khi móng mèo chuyển xuống bàn phím, Diệp Dịch Hành thiếu chút nữa liền hộc máu: Một cái móng mèo

chỉ có bốn ngón thôi a!! Nhưng cả đám TMD chỉ là đồ trang sức!! Một chương ấn xuống bốn ngón đi đều a!! Ngọa cái tào a!!

*TMD = ta ma de = con mẹ nó!

Dùng hết khí lực bú sữa mẹ mở móng vuốt ra, thật cẩn thận chỉ dùng một trong bốn ngón ấn bàn phím. Ông trời của tôi, trên thế giới này có con mèo nào thông minh như cậu sao!! Ngay tại thời khắc mấu chốt thả cho bản thân choáng váng hoa mắt tuyệt đối không thể ấn sai một chữ! Nếu không cái động tác xóa bỏ đi tuyệt đối là đang khiêu chiến với cái móng mèo của cậu!

Thật vất vả đánh xong năm chữ, Diệp Dịch Hành nhẹ nhàng thở ra, không ngoài sở liệu, chuông điện thoại di động ca sát ca sát vang lên, lúc sau coi như là dễ dàng thao túng con chuột in chữ ra giấy, sau đó còn mèo nào đó cắn răng một cái, ngậm lấy tờ giấy A4 nhảy xuống ghế xoay.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong! Diệp Dịch Hành nhanh chân lên tới gần phòng 401B, trong lòng kích động, bạn anh đến rồi này! Mau tới cứu tôi đi!!

Quả nhiên Dương Khúc đã từ trong phòng đi ra, chẳng qua cái cửa phòng chỉ mở được có một nửa, anh quay đầu nhìn liếc thấy Diệp Dịch Hành đang ngồi xổm trên hành lang cách đó không xa, cầm di động trong lòng nghi hoặc, a! Như thế nào lại có mèo?

Người ở bên trong nhìn không thấy tình huống ở bên ngoài, Diệp Dịch Hành trấn định ngồi xổm góc tường, ánh mắt sáng ngời hữu thần nhìn Dương Khúc, miệng ngậm một tờ giấy A4, trên cổ có đeo một túi quà, di động trong túi ‘ca sát ca sát’ vang lên ngay lập tức khi Dương Khúc vừa mới bấm trạng thái gọi....

Dương Khúc nhú nhú mày, đi tới trước mặt ngồi xổm xuống, xác nhận thanh âm vọng lại trên người con mèo này đúng là chuông điện thoại di động của Diệp Dịch Hành! Gỡ tờ giấy A4 khỏi miệng con mèo đen nhỏ còn đang chờ ra nhìn, mặt trên chỉ có năm chữ:

Ta là Diệp Dịch Hành

...

...

“Ha ha ha ha... A ha ha ha ha ha...”

Gương mặt Dương Khúc đột nhiên vặn vẹo, cất tiếng cười to, chỉ còn thiếu nước ôm bụng lăn trên đất cười sặc sụa.

Mọi người trong phòng hai mắt nhìn nhau....

Diệp Dịch Hành có dự cảm phi thường bất hảo....

Rốt cục cười đủ rồi, Dương Khúc đỡ thắt lưng đứng lên, gấp gáp hít thở trao đổi không khí hướng về phía thang máy quát: “Diệp Dịch Hành cậu đi ra ngay cho tôi, chơi đùa cá tháng tư gì đó đủ rồi a, tôi TMD bị cậu cho vui lắm rồi!!”

Diệp Dịch Hành khoe miệng giật giật đầu đầy u ám: (= =) Tôi giết a! Lòng toàn thân đều là màu đen muốn đổ hắc tuyến biểu đạt sự phiền muộn của anh cũng không được mà! Anh đây dù đã nói cho anh biết chân tướng nhưng anh vẫn cứ ngốc bức vậy sao! Anh đây trước kia sao lại đánh giá cao chỉ số thông minh của anh vậy chứ hả Dương Khúc!!

Trong hành lang trừ bỏ tiếng nhạc xuyên thấu qua tầng cách âm của các phòng khác truyền tới ra, không có bất luận hồi âm nào....

Khi Dương Khúc quát xong một câu như vậy, trong phòng liền hoàn toàn im lặng, âm nhạc cũng bị chính giảm âm lượng.

Mọi người trong phòng dùng vẻ mặt chờ mong ngồi chờ sự xuất hiện hoa lệ của Diệp suất ca....

*Diệp suất ca: anh Diệp đẹp trai

~Nụ cười của Dương Khúc đã dần dần cứng lại rồi, bởi vì lúc này, con mèo đen ngồi trong góc tường kia, đang dùng cái móng mèo làm ra động tác gõ ngón giữa với anh.

Anh đây nếu đã là một con mèo biết đánh chữ, đương nhiên cũng có thể gõ ngón giữa!

Một phút đồng hồ trôi qua...

Hai phút trôi qua....

Dương Khúc vẫn cứ phát mộng như cũ, tựa hồ hoàn toàn không thể chấp nhận nổi hiện tượng quỷ dị trước mắt, khuôn mặt vẫn vắn vẹo như trước, không thể tin nổi nhìn cái loài sinh vật màu đen không biết tên này, thế cho nên tất cả mọi người chờ trong phòng đều xôn xao lên.

Diệp Dịch Hành rốt cục mất hết kiên nhẫn rống lên, sau đó liền ”Meo——~” .

...

Nghe thấy tiếng kêu của mình, Diệp Dịch Hành thật muốn nháy mắt bạo tẩu vật hết lông trên người mình. Sao mình ngu dốt vậy! Mình là mèo a mình là mèo a!! Mình bây giờ là mèo a!! Kêu cái lông á!!!!

Mọi người trong phòng sôi trào, Diệp Dịch Hành giả tiếng mèo kêu sao? Mấy nữ sinh tò mò đi ra giật mình nhìn bạn học mèo đen bộ dáng rồi rầm rĩ thương cảm cực.

“A ——! ! ! Thật đáng yêu! ! ! ! !”

Đám nữ nhân chạy tới tranh nhau vuốt ve ôm vào ngực thiếu chút nữa đã làm cậu nghẹn chết, lúc này Diệp Dịch Hành trong lòng bị phần cảm khái: Mình sai lầm rồi, sự xuất hiện của anh không làm cho bọn họ bị hù chết, mà là bị một đám nữ nhân chà đạp chết!!

Tuyệt vọng liếc mắt nhìn Dương Khúc vẫn còn ở trong trạng thái ngốc bức, Diệp Dịch Hành tự mình an ủi

Bình tĩnh! Diệp Dịch Hành! Bình tĩnh! Thay đổi sách lược! Đám lao phải theo lao! Hiện tại đã khiến cho bọn họ tin tưởng đây là trò đùa ngày cá tháng tư của Diệp Dịch Hành rồi!!

Mày không phải là Diệp Dịch Hành, mày là do Diệp Dịch Hành phái tới!!

×××

Lúc sau cái gói to trên cổ không biết bị ai gỡ xuống giao cho Dương Khúc, Diệp Dịch Hành cảm thấy giống như Tôn Ngộ Không thoát được lời chú kim cô cả người thoải mái hẳn lên. Bằng sự linh mẫn của thân thể, cậu tìm đúng cơ hội thoát khỏi ‘thủ đoạn độc ác giết mèo’ của đám nữ sinh, lùi ngược vào một góc. Thế nhưng trong phòng này toàn là người. Bên kia là quần thể nam sinh, một đồng nam nhân nhìn thấy mèo đen chạy tới đây, liền hưng phấn nhào qua đùa, túm lỗ tai, túm đuôi mèo, Diệp Dịch Hành muốn khóc cũng không được. Cậu từ lúc chào đời cho tới này đều chưa có chặt vật như bây giờ đâu...

Trong cơn hoảng sợ tránh né, cậu nhảy lên người một nam sinh có cảm giác tương đối im lặng. Diệp Dịch Hành cảm thấy đám người kia đều không nhích lại gần mình nữa, vẫn duy trì khoảng cách nhất định dùng vẻ mặt quỷ dị nhìn cậu và người phía sau, có xấu hổ, cũng có tò mò.

A ha? Nam sinh này là vật cách điện sao? Diệp Dịch Hành còn chưa kịp quay đầu lại, liền phát hiện cả thân mèo đã bị nhấc bổng ôm lên cao, nhảy vào mi mắt chính là gương mặt Hà Nghiên Luật ở khoảng cách gần đến mức chưa bao giờ dám tưởng tượng tới —— xinh đẹp không chút tì vết. Đôi môi mỏng đỏ tươi khê mím lại, mi mục phân minh ngay cả bức họa cũng thua xa, hàng lông mi vừa dài vừa cong, đôi mắt hồ phách thần nhiên nhìn cậu, tầm mắt kia giống như có thể xuyên thẳng qua thân thể mèo nhìn thấu linh hồn.

Bản thân mình chưa bao giờ dám nhìn thẳng cái người đang gần trong gang tấc này, Diệp Dịch Hành động một cái cũng không dám, thậm chí quên cả hô hấp.

Người này là Hà Nghiên Luật, là đệ nhất mỹ nhân hệ văn học.

Khí chất cao nhã, làm người khiêm tốn. Hình tượng khách sáo lễ phép với người kia, kỳ thực lại là thái độ cự tuyệt ngàn dặm.

Hà Nghiên Luật còn có một thân phận khác mà tất cả mọi người đều không biết, là một tay viết tiểu thuyết huyền huyền nổi tiếng trên internet, bút danh Chi Ngôn. Cũng là người Diệp Dịch Hành đơn phương xem là đối thủ.

Khiến cho Diệp Dịch Hành không biết nên khóc hay nên cười chính là, lúc người khác nhắc tới Hà Nghiên Luật và Diệp Dịch Hành, cho tới bây giờ cũng sẽ không nói ra hai từ ‘đối thủ’, mà lại là ‘xứng đôi’, bởi vì, Diệp Dịch Hành được công nhận là đệ nhất suất ca hệ văn học.

Về ngoài, tài hoa, bạn bè, bối cảnh gia đình... Từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử khiến cho Diệp Dịch Hành cảm thấy rất hưởng thụ được trở thành tiêu điểm trong mắt cả đám người. Cậu đẹp trai, cậu tiêu dao tiêu sái, cậu tự kỷ thậm chí có chút tự phụ, cậu tùy hứng kiểu gì cũng đều nhận được sự sủng ái của mọi người.

Thẳng đến lúc cậu gặp được Chi Ngôn — bắt đầu từ lớp 11, là cái người cậu đã tốn ba năm trên chiến trường tiểu thuyết cũng không thể nào vượt qua được. Không thể phủ nhận một điều, lần đầu tiên đọc tiểu thuyết huyền huyền của Chi Ngôn, Diệp Dịch Hành đã rất thưởng thức và khát khao. Diệp Dịch Hành trẻ tuổi kiêu ngạo được người xứng là ‘văn học tài tử’, ‘tác gia tương lai’ nhất định phải chấp bút truy đuổi tới cùng, thế như cho đến nay, ý chí ‘cường đại’ đó chưa gặp hái được thành công nào.

Cậu và Hà Nghiên Luật chưa bao giờ nói với nhau một câu, nhưng trong hệ văn học tại đại học F, nhân vật phong vân như Diệp Hà hai người, tất nhiên sẽ được mọi người thường xuyên nhắc tới, vì thế cả hai đều cũng có chút nghe nói lẫn nhau. Cái loại quan hệ ràng buộc ‘quen biết’ rất là vi diệu.

Lúc học năm nhất, khi các nữ sinh thường xuyên đánh đồng cậu và mỹ nhân Hà Nghiên Luật học năm hai, Diệp Dịch Hành còn có chút ngạc nhiên tò mò không biết Hà Nghiên Luật là hạng người gì, nói không chừng ngày nào đó hiệp lộ tương phùng, cậu còn có thể hào phóng cùng đối phương nói giỡn: Nghe người ta nói chúng ta là một đôi, ha, kính đã lâu!

Thế nhưng, cuộc đời thường sẽ dựng ra vài kịch hài hước ngay cái lúc cậu đang bắt khả tư nghị và cùng đường, khiến cậu do dự lùi bước, thay đổi thái độ.

Thí dụ như, Diệp Dịch Hành đã biết Chi Ngôn là Hà Nghiên Luật.

Thí dụ như, Hà Nghiên Luật là một người lạnh lùng không thích gần người.

Thí dụ như, có bao nhiêu nữ sinh hay nam sinh tỏ tình với Hà Nghiên Luật lại bị người ta phớt lờ từ chối.

Nửa năm trước, khi bản thân lơ đãng biết được vị đàn anh mỹ nhân này thế nhưng lại là Chi Ngôn, trong lòng cậu dâng lên một cổ vị chua khó mà nói thành lời. Kinh ngạc? Thưởng thức? Hay là ghen tị?

Cậu không biết.

Nghe được càng nhiều, để ý càng nhiều, lại càng kiêu ngạo. Từ nay về sau, chỉ cần Diệp Dịch Hành nghe thấy mấy loại CP Hà Diệp, đều bỏ mặc, làm bộ đối với vị học trưởng cao ngạo lạnh lùng ra vẻ thâm trầm kia không có lấy một chút hứng thú. Cậu thà cố gắng làm cho mình sáng lên, làm cho mình trở nên hấp dẫn hơn, cũng sẽ không từ bỏ mặt mũi chạy đến bắt chuyện với người kia, thậm chí còn có thể vấp phải trắc trở lớn mới đến gần được người kia.

Mà hiện tại, Diệp Dịch Hành đang bị Hà Nghiên Luật ôm vào trong ngực, đôi mắt mê người của đối phương thanh thần, lạnh nhạt nhìn mình, Diệp Dịch Hành liền chịu không nổi — tim đập không ngừng gia tốc, thần kinh nào bộ đều bị teo lại.

Cậu hiện tại cảm thấy quá là may mắn bởi vì bản thân là một con mèo a! Hơn nữa còn là một con mèo đen!!

Mặt cho dù có nóng tới đâu cũng sẽ không hiện ra màu đỏ!! Đây là phương thức che dấu thần kỳ cỡ nào a!!

Bàn tay hơi lạnh của Hà Nghiên Luật đang cùng tiếp xúc thân thể của mình, cho dù đã biến thành mèo, cậu cũng có thể hoàn toàn cảm nhận loại cảm giác va chạm thân mật này. Cũng không phải chỉ là đơn thuần ôm, Hà Nghiên Luật còn dùng ngón tay thon dài, hơi hơi ma xát lông trên người cậu.

Diệp Dịch Hành không thể dùng bất cứ ngôn ngữ gì để biểu đạt vui sướng và rung động không hề muốn thừa nhận này, giống như tâm tình không mất tự nhiên được trấn an, cậu muốn để cho người thứ hai biết.

Mọi người vây xem trong lòng đều có một chút kinh ngạc và kinh hãi, cảm thấy Hà Nghiên Luật trước mắt không giống như bình thường. Cái vẻ mặt mi gian mang nét cười này, bọn họ cho tới bây giờ chưa hề nhìn thấy qua, giống như lãnh mỹ nhân tại ngày xuân dương quang hạ, chậm rãi nổi lên mặt nước, thanh tuyến thanh nhã, ôn nhuận như ngọc.

“Nó hình như không sợ tôi.” Hà Nghiên Luật nhẹ nhàng nói, sau đó đặt mèo đen lên đùi mình, đưa tay chụp lên đầu mèo đen, ôn nhu xoa xoa, “.....Thật đáng yêu.”

Ba chữ cuối cùng giống như thanh kiếm mật mật ngọt ngào, hung hăng đâm thẳng vào tim Diệp Dịch Hành, ngọt ngào tê dại lại đau đớn xoắn xuýt. Được một lực đạo vô cùng thoải mái vuốt ve, cuối cùng lý trí và tiềm thức làm người của Diệp Dịch Hành cuối cùng đã bị tư duy loài mèo áp chế tuyệt đối. Cậu chậm rãi ở trên đùi Hà Nghiên Luật trầm tĩnh lại, gối đầu lên chân trước mơ mơ màng màng nghĩ: hiện tại ở trước mặt Hà Nghiên Luật là một con mèo đen, không phải là Diệp Dịch Hành mình a....

Thật sự là mèo đen đó, nếu là tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh sờ....

Cho nên nói, tôi hiện tại chỉ là một con mèo mà thôi....

(Tôi nói bạn học Diệp Miêu Miêu à, cái lý do giải thích của cậu cũng quá khó khiến cho người ta tin phục đi...)

4. Chương 3: Đực Hay Cái

Diệp Dịch Hành tuyệt đối không thể tin được, bản thân thế nhưng lại ngủ trên đùi của một nam nhân chỉ bởi vì bị mèo quá thoải mái....!

Bất quá không phải là loại ngủ như chết, đương nhiên là phải có cảnh giác chứ. Chỉ là vừa rồi chạy một mạch tới quán, tinh thần lại bị dày vò như đã trải qua một đồng sự kiện Ô Long, cậu mới híp mắt chậm rãi thả lỏng tinh thần, hướng chỉ còn đang nằm trên đùi người nào đó lại được vuốt ve “mát hờn” như thế, kết quả, Diệp Dịch Hành mỗi một nhắm mắt lại, lý trí trí tuệ gì đó đều thành mây bay, năm giây sau trực tiếp mất luôn ý thức.

Một tay Hà Nghiên Luật đặt trên lưng mèo đen, một tay khác đùa nghịch cái chân nhỏ của mèo đen, hơi kinh ngạc nói: “Nó ngủ rồi....”

Mọi người vẫn không nhúc nhích mở to hai mắt thưởng thức bức tranh mỹ nhân sờ mèo ở trước mắt, trong lòng âm thầm kích động: mỹ nhân đang cười mỹ nhân đang cười mỹ nhân lạnh lùng thế nhưng đang cười a a a! Lãnh mỹ nhân trong truyền thuyết cái gì a, lạnh lùng em gái cậu á! Nha người ta đang cười như ánh mặt trời sáng lạn có thể làm tan băng luôn á!

Có người một lần nữa lại nhắc lại đề tài bị ngó lơ bởi vì mèo đen: “Con mèo này là do Diệp Dịch Hành mang đến sao? Cậu ta đâu?”

Hiện tại mọi người mới sững sốt, nghi hoặc nhìn về phía Dương Khúc.

Dương Khúc cau mày mở túi quà trong tay ra, chiếc di động màu trắng của Diệp Dịch Hành đang nằm trong đó, trừ cái này ra, còn có chìa khóa, chỉ phiếu, cùng với một cái hộp chưa được mở ra, anh mở ra thì thấy, đúng là chiếc ví Prada lúc trước anh có nhắc tới với cậu, Diệp Dịch Hành thật có lòng, cứ nhiên mua làm quà sinh nhật cho anh.....

Dương Khúc trong lòng rất cảm động, nhưng lại càng lo lắng và hoài nghi hơn.

Đồ dùng tùy thân của Diệp Dịch Hành đều ở trong này, vậy cậu ta đi nơi nào? Vừa rồi gọi điện thoại rõ ràng đã nói mười phút sau tới, lúc sau lại không có tin tức, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Tờ giấy kia rất khả nghi, vì sao lại viết ‘Tôi là Diệp Dịch Hành’?

Hiện tại tỉnh táo nhớ lại, đích xác cảm thấy có điều kỳ quái.

Bởi vì Diệp Dịch Hành cho tới bây giờ vẫn là một con người hào sảng bụng dạ thẳng thắn, không bao giờ chơi mấy loại đùa vui ‘ngây thơ’ này. Còn nữa, cho dù cậu ta có đùa, vậy cậu ta đang ở đâu? Vì sao không xuất hiện? Theo lý thuyết, đồ dùng tùy thân, nhất là ví và chìa khóa, không nên để cho một con mèo mang

đi, hiện tại có thú cưng nào thông minh như vậy sao? Còn có, anh không có nghe nói Diệp Dịch Hành nuôi mèo a.... Quý dị nhất chính là lúc ấy mèo đen còn ra động tác tay với anh, trong nháy mắt đó anh còn cảm thấy mèo đen chính là Diệp Dịch Hành!

Không đúng không đúng, đừng suy nghĩ miên man nữa, loại chuyện này tuyệt đối là không có khả năng xảy ra...

Dương Khúc lắc lắc đầu quăng rớt cái ý niệm kỳ dị vừa mới nhảy vào đầu, đem đồ dùng của Diệp Dịch Hành và tờ giấy A4 nhét vào túi, nói: “Diệp Dịch Hành đột xuất có việc, không đến được....”

“A, vậy con mèo đen này là của ai?”

Dương Khúc gãi gãi đầu nói: “Có thể là con mèo lạc bắt cần xông vào quán....”

Mọi người nghe xong có chút mất mát, nhất là mấy nữ sinh, trong đó có một em gái năm dưới thuộc bộ văn nghệ thất vọng hỏi: “A? Diệp học trưởng vì sao không đến a?”

Liễu Đình nhìn nhìn Dương Khúc vẫn còn chưa hồi thần được, vừa bảo mọi người tiếp tục ca hát uống rượu, vừa hống tiểu nữ sinh: “Lúc nào cũng Diệp học trưởng Diệp học trưởng, có Liễu học trưởng ở đây bộ không giống nhau sao!”

Một nam sinh cũng ồn ào theo: “Đúng đó a! Em xem ở đây còn có Trương học trưởng Vương học trưởng Lý học trưởng này, ha ha ha, học muội không thể sống chết treo mình tại một cái cây thôi nha!”

Học muội kia nghịch ngợm hừ một tiếng, cười mát: “Mấy anh có chỗ nào đẹp trai như Diệp học trưởng a!”

Hoàng Cát cảm giận nói: “Mấy em thật háo – sắc! Chỉ biết nhìn anh đẹp trai! Hoàng học trưởng anh nói cho các em biết sự thật —— đẹp trai cũng không phải là thứ gì tốt! Chuyên dựa vào vẻ ngoài lừa mấy em, đến lúc đó ăn sạch không thừa miếng xương nào các em hối hận cũng không kịp! Hiện tại thừa dịp này mau chui vào vòng tay ôm ấp ấm áp của Hoàng học trưởng mấy em đi!!”

“Xí

” Các nữ sinh thốn thức một trận.

“Chúng ta thích nhìn anh đẹp trai, có bị ăn cũng cam nguyện!” Một nữ sinh xinh đẹp có lá gan lớn cười phản bác nói.

“Đúng vậy đúng vậy, còn có a, tụi em chẳng những thích nhìn trai đẹp, còn thích nhìn trai đẹp và trai đẹp ở một chỗ...” Một nữ sinh vừa nói, vừa đưa hai ngón tay cọ vào nhau, “Cùng nhau...như vậy á!!”

“Ha ha ha ha ha...” Các nữ sinh phát ra tiếng cười ‘khủng bố’, không khí lập tức khôi phục lại vẻ náo nhiệt và thoải mái như trước.

Hoàng Cát hận đến nghiến răng, nhưng mà nhìn nữ sinh cười thành một đoàn trong lòng lại mâu thuẫn vui mừng: “Xem ra phải qua Hàn Quốc chinh dụng a...”

Một nam sinh cười nhạo nói: “Hoàng lão Cát, cậu có đi chinh dụng thì cũng không đẹp hơn được Hà học trưởng thiên sinh lệ chất đâu! Đừng có uống phí thể lực lãng phí tiền thế!”

“Đúng nha! Chính không tốt lại còn bị lên báo —— Một nam sinh đại học F phẫu thuật thẩm mỹ thất bại chết ngay trên bàn mổ!”

“Đến lúc đó đại học F lại càng nổi danh!!”

Lại thêm một trận cười vang.

“Bộ dạng đẹp mới tốt, nam nữ đều thích ăn...”

Hà Nghiên Luật vẫn ngồi trong một góc nghe xong sắc mặt có chút trắng bệch, lại có người cao giọng nói: “Đâu chỉ thế! Ngay cả mèo cũng phân đầu quên mình...”

“Đúng vậy!! Đang nằm ngủ trên người Hà học trưởng kia!!”

“Đãi ngộ của mỹ nhân a!!”

“Ha ha ha ha ha...”

“Ai! Con mèo này là đực hay là cái a?” Không biết là ai hỏi, mọi người lập tức nhiệt huyết sôi trào.

Một nam sinh kích động nói: “Mau! Kiểm tra nó!”

Một đám người lập tức xông tới: “Hà học trưởng! Anh lật nó lại để cho tụi em nhìn xem!”

Hà Nghiên Luật trong lòng không hài lòng, cũng không có phát cáu, nhưng trên mặt đã không còn biểu tình ôn hòa như lúc trước, chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ.

Hoàng Cát nhận ra sắc mặt của đối phương đang biến hóa, vội vàng giải vây nói: “Loại chuyện này sao có thể phiền toái Hà học trưởng, vẫn là để tên nam sinh xấu xa như tôi đến đi...” Lúc đưa tay bắt mèo đen, con mèo bỗng nhiên bình tĩnh....

Diệp Dịch Hành dựng tóc gáy nhìn mọi người vây quanh trước mắt, ánh mắt của bọn họ phát ra ánh sáng xanh lè, biểu tình ‘dữ tợn’ vạn phần.

Nhưng mà, giác quan thứ sáu của cậu bị lỗi rồi sao?! Vì sao cái đám người trước mắt lại tỏ ra bộ dáng muốn cưỡng – gian cậu vậy a!

(= =) Làm một con mèo, cậu sâu sắc cảm nhận được trình tiết đang gặp nguy hiểm....

Diệp Dịch Hành cong người dựng thẳng tai, chậm rãi lui về sau, cảm giác đuôi dựng trướng thất lưng Hà Nghiên Luật (có đuôi thật sự là một loại cảm giác kỳ quái), lập tức rút lại, sau đó lưng dán tới bụng đối phương, không đường thối lui...

Diệp Dịch Hành trừng mắt nhìn bọn họ, nhe răng nhếch miệng—— không được tới gần tôi!!!

“Meo—— ngao —— ô ~~ “

(= =) Đây là cái gì? Như thế nào tiếng kêu của mình lại không có lực uy hiếp như vậy!? Ngược lại lại có hương vị làm nũng cầu bảo hộ là thế nào!

Vài học sinh thận trọng sát ngôn quan sắc* không thể tin nổi nhìn biểu tình Hà học trưởng nháy mắt lại nhu hòa xuống, đối phương đưa một tay túm lấy hai chân trước mèo đen, nhấc lên, sau đó JJ ngay bên trong chân dưới bụng mèo lập tức lỏa lồ không sót một chút gì hiện ngay trước mặt mọi người....

*sát ngôn quan sắc: thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt

*JJ: cái ấy ấy~ *ngượng ngùng*

...

A a a a ~~ a a a a! ! Tôi lạy thánh thần Jehova Thích Ca Mâu Ni a!!! Đây là cái chuyện quỷ quái gì a!?

Diệp Dịch Hành còn chưa kịp giấy dựa, chỉ cảm thấy hạ thân mát lạnh...

Ngón tay thon dài của người nào đó đụng đến chỗ chính giữa hai chân cậu, chỉ thoáng chạm một cái liền buông ra, sau đó nghe được Hà Nghiên Luật cúi đầu, tiếng nói như gió mát phớt trên đỉnh đầu cậu: “ Là đực.”

“Nga nga nga

~~ Là đực a

~ “

“Nguyên lai là đực nga

“

...

Diệp Dịch Hành hai lần căng thẳng ba hồn xuất khiếu lục phách quy thiên toàn thân phát nhuyễn não mèo sung huyết, ngất.

Trước khi ngắt, linh hồn của Diệp Dịch Hành trong thân thể mèo còn lên tiếng ai oán dư âm luyến lờ, không dứt bên tai ——

“Hà Nghiên Luật!!!

Anh thật ~ ác!!!!!!

~~”

Mấy đứa con gái kích động ôm cùng một chỗ thét chói tai: “Là đực là đực! Là đực! ~ Là đực a~! ! !...”

Một nam sinh buồn bực không hiểu gì đứng ở một bên nói thầm: Chỉ là đực thôi mà, kích động như vậy? Nếu là cái thì mấy cô cao hứng thành cái dạng gì a? Dương Khúc bất động thanh sắc liếc nam sinh kia một cái, trong lòng cười bất đắc dĩ, ai, bởi vì là đực nên mấy cô đó mới hưng phấn a.... Anh bạn nhỏ kiên thức còn chưa đủ nha, cứ lần lộn thêm vài năm đi....

“Được rồi được rồi, mấy người đừng vì một con mèo mà nháo không ngừng! Tôi mới là vai chính hôm nay mà!”

“Ai nha, thế nhưng lại quên mất Dương bộ trưởng, tội đáng chết vạn lần tội đáng chết vạn lần!” Mọi người lập tức mời rượu chúc phúc, đem lực chú ý lên người mèo đen và Hà Nghiên Luật thu trở về.

Thu không được chính là hồn phách của Diệp Dịch Hành, vẫn còn bay lượn bất quy tắc ở trên không trung: ông đây bị sờ JJ ở trước mặt mọi người là bị Hà Nghiên Luật sờ JJ loại khuất nhục này ông đây chết không nhắm chết không nhắm mắt, chết không nhắm mắt a! ! !

Diệp Dịch Hành! Thù này không báo không phải là quân tử ! ! !

Chờ chờ! Anh đây bây giờ đang nằm....trên đùi Hà Nghiên Luật hả?

Cho nên nói..... cách cái kia rất gần đi ==_=_...

...

Người nào đó nháy mắt hồn phách trở về cơ thể.

Hà Nghiên Luật nhẹ nhàng xoa lỗ tai mèo đen, nhìn bộ dáng run rẩy đuôi cuộn tròn đáng thương ghé nằm trên đùi anh, thầm nghĩ: thằng nhóc này cư nhiên biết thẹn thùng....

Bản thân cảm thấy buồn cười, bỗng nhiên phát hiện một cái chân trước của con mèo đen đang chậm rì rì cọ tới gần....giữa hai chân....!

Hà Nghiên Luật cả người cứng đờ, trợn mắt há hốc mồm nhìn cái móng vuốt đang đề ngay cái bộ vị của mình, sau đó lại lén lút rút trở về....

... !

Cái con súc sinh này khi mình không có cảm giác sao!?

Trên tay căng thẳng ——

“Meo ngao...”

Lỗ tai Diệp Dịch Hành bị nhéo.

Còn mèo nào đó đau đến giật bắn người, muốn chạy trốn lại bị Hà Nghiên Luật gắt gao tóm chặt lỗ tai, hơn nữa.... Đuôi cư nhiên cũng bị người túm ở trong tay! Mọi loại cảm giác đau đớn tê dại không thể giải thích nổi từ phần đuôi truyền tới toàn thân, giống như toàn bộ cơ bắp toàn thân bị kéo căng khó chịu... Cái đuôi này quả nhiên không có gì là tốt! Mẹ nó anh đây lại bị thêm một cái bộ vị yếu hại a! Thật muốn quay đầu hung hăng cắn cắn một hơi a!

(T T)

“Tiểu sắc – miêu....” Hà Nghiên Luật nhìn con mèo run rẩy vừa bực mình vừa buồn cười, lực đạo trên tay thả lỏng, lại như trước vẫn không buông đôi phương ra.

*sắc miêu: mèo háo sắc

Diệp Dịch Hành ở trong lòng thật sâu tự an ủi mình: Bình tĩnh a bình tĩnh! Diệp Dịch Hành! Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn! ! ! !

Có đám người Liễu Đình Hoàng Cát dở hơi não loạn, buổi tiệc sinh nhật của Dương Khúc rất náo nhiệt vui vẻ. Dương bộ trưởng giữa tiệc bị chuốc say ném qua một bên, ngay cả Hà Nghiên Luật cũng bị mọi người ồn ào chuốc rượu. Hà mỹ nhân tử lượng không cao, uống vài ngụm sắc mặt liền đỏ bừng buồn ngủ, vì thế ôm mèo tựa vào ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần.

Diệp Dịch Hành thầm nghĩ cũng may bản thân ‘không có ở đây’, nếu Diệp Dịch Hành ‘thật sự’ tới tất sẽ bị người ta chuốc rượu, tôn chỉ của đám người kia chính là ‘Súng phải chia vào con chim đầu đàn’, nổi danh là chuốc rượu, hơn nữa chuốc tới chết, chuốc chết từng người một.

Tuy Diệp Dịch Hành có thể uống rượu, nhưng phẩm rượu lại không tốt.

Cái gọi phẩm rượu không tốt chính là, say rồi thì phun ra lời thật, hỏi gì trả lời đó, đã từng bị người ta giễu cợt nói, nha nếu phạm tội cũng không cần thẩm vấn, trực tiếp chuốc say là được rồi. Tiếp theo, Diệp Dịch Hành say rồi thì lá gan còn vô cùng lớn, giống y như Võ Tòng đánh lão hổ, chuyện thường ngày không dám làm nhất uống rượu xong liền xúc động.....

Trải qua buổi tiệc đáng xấu hổ lúc tốt nghiệp thời trung học, bởi vì uống say bị mọi người khiêu khích, trực tiếp dè chủ nhiệm lớp trẻ tuổi xuống xé nát quần đối phương.... Tuy kết quả còn chưa thực hiện được, bởi vì tiếng hét chói tai kinh hoàng của thầy giáo và được mọi người kéo ra, bắt qua sau khi tỉnh lại Diệp Dịch Hành rốt cục không có mặt mũi chạy tới gặp thầy giáo trường cũ nữa....

Từ nay về sau, Diệp Dịch Hành uống rượu còn có một cái nguyên tắc tuyệt đối—— đầu có thể rơi máu có thể chảy, nhưng không thể uống tới say!

Lúc này nhìn một đám học sinh khổ bức ngã xuống, Diệp Dịch Hành lại một lần nữa cảm thấy may mắn, cũng may bản thân bị biến thành mèo!

Qua mười một giờ, bởi vì ký túc xá có giờ giới nghiêm, các nữ sinh liền rời đi trước, đám nam sinh có sức chiến đấu không được tốt lấy danh nghĩa ‘đưa nữ sinh về lại ký túc xá’ đều trốn hết.

Hà Nghiên Luật lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, ‘lưng lay lão đảo’ đứng dậy vượt qua mấy cổ ‘thi thể’ đến bên cạnh Dương Khúc, đẩy anh, Dương Khúc mơ mơ màng màng mở to mắt, thấy Hà Nghiên Luật lấy ra một cây bút máy trong túi xách đưa cho anh, nói: “Quà Sỡ Văn Hạnh tặng cho anh!”

Dương Khúc nháy mắt thanh tỉnh, lắc lắc cái đầu nhức nhối khởi động thân thể, nhận lấy bút máy hỏi: “Cậu ta đâu?”

Hà Nghiên Luật nói: “Hôm nay là đại thọ của ông nội cậu ấy, về nhà với ông bà rồi, cho nên nhờ tôi tới.... Chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Dương Khúc gật gật đầu cười nói: “Cám ơn.”

Nói xong, nắm bút máy, đầu lệch qua một bên ngủ tiếp....

Diệp Dịch Hành dùng vẻ mặt run rẩy nhìn Dương Khúc, trong lòng xem thường nói: uy uy, lão huynh, anh giả say cũng không cần quá đáng vậy chứ?

Hà Nghiên Luật nhìn quanh một vòng, cơ hồ không còn mấy người thanh tỉnh, anh sờ sờ mèo đen trong lòng nói: “Xem ra đều say a....”

Diệp Dịch Hành đưa móng chộp vào y phục trước ngực Hà Nghiên Luật, sợ người nào đó cho cậu ở lại căn phòng khắp nơi đây ‘thi thể’ mùi rượu ngấp trời này.

“Nhóc... muốn theo tao về không?” Hà Nghiên Luật cúi đầu nhẹ giọng hỏi mèo đen trong lòng.

Diệp Dịch Hành thừa nhận trái tim đáng thương lại bắt đầu ‘bang bang bang bang’ nhảy loạn....

Cùng Hà Nghiên Luật về.... Cùng Hà Nghiên Luật về.....

Vậy có nghĩa là cùng sống với anh? Cùng nhau ăn cơm cùng nhau ngủ cùng nhau lên lớp? (Uy uy ai nói cho cậu vậy?) Còn có thể xem Hà Nghiên Luật viết tiểu thuyết như thế nào....?

Lòng hiếu kỳ được thỏa mãn lại không bị đối phương phát hiện, chỉ có bản thân Diệp Dịch Hành!

Rung động! Kích động! Gà đông lạnh! ! ! Anh đây muốn theo anh về! ! !

“Meo~ meo~~ “

Diệp Dịch Hành run run ‘lông tơ’ mị kêu hai tiếng, theo bản năng cụp tai cọ ngực Hà Nghiên Luật, xem như là câu trả lời ưng thuận.

Hà Nghiên Luật sung sướng cười khê một tiếng: “....Thằng nhóc này.”

Ra khỏi quán, Hà Nghiên Luật thở ra một hơi, ánh mắt cũng không mơ hồ, bước đi cũng không lảo đảo, một tay ôm mèo đen, cước bộ nhẹ nhàng đi đến rìa đường cái, tùy tay ngoắc một chiếc taxi, dưới bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của Diệp Dịch Hành ngồi vào trong xe.

—— tên này say thật sao? Thật sự say sao?! (= =)

Diệp Dịch Hành trong lòng học máu tam thăng, sát a, anh đây quá lạc hậu rồi!

Anh đây muốn sửa nguyên tắc —— thà giả đồ, thà rằng ngủ, uống rượu không thể uống say!!

Hà Nghiên Luật vân đạm phong khinh lấy ví ra, dùng thanh âm trong trẻo bình thản thường ngày nói với tài xế ——

“Phiền toái tới đường phía nam đại học F, số 16 Tinh Nguyệt Uyển.”

5. Chương 4: Nhóc Là Đệ Đệ Tao Là Ba Ba

Tinh Nguyệt Uyển là khu nhà ở tư nhân gần đại học F, phía nam tiếp giáp với Đồ Thư Quán đại học F, phía tây gần với sân vận động, đi bộ khoảng mười phút là tới trung tâm thương mại. Tinh Nguyệt Uyển là khu nhà bốn tầng nằm căn hộ, trong sân còn có hai bãi tập lớn có đường băng dài bốn trăm mét, làm viên lại được thiết kế lộ ra một kiểu phong tình khác, hoa cảnh núi đá khe suối tầng tầng vờn quanh xen kẽ nhau. Tiến vào sâu trong Tinh Nguyệt Uyển, sẽ khiến người ta có cảm giác phẳng phất như đã tách xa khỏi tiếng động ồn ã nơi trần thế bên ngoài.

Nhưng mà, bởi vì vị trí địa lý chiếm ưu thế tuyệt đối hơn nữa thiết kế quy hoạch theo kiến trúc thanh lịch xa hoa, giá cả thuê lại cao đến thái quá, cho nên Tinh Nguyệt Uyển từ trước tới nay mọi người đều biết đó là nơi tụ tập của những thành phần trí thức quý tộc độc thân có tiền.

Hà Nghiên Luật có tiền Diệp Dịch Hành cũng không phải không tưởng tượng được, theo như cậu biết, Hà Nghiên Luật lấy bút danh Chi Ngôn đã xuất bản ra được hai hệ liệt tiểu thuyết huyền huyền, tổng cộng đã có bốn quyển. Nhưng chuyện Hà Nghiên Luật lựa chọn ở tại Tinh Nguyệt Uyển cậu thật đúng là không nghĩ tới.... Bởi vì tiền thuê nhà bốn năm tại Tinh Nguyệt Uyển đã đủ cho cậu mua đứt một căn nhà bình thường rồi, không đáng giá a!

Sau khi Diệp Dịch Hành tốt nghiệp trung học, dưới sự ‘tài trợ’ của Diệp mù mù, đã trực tiếp mua đứt một căn nhà tại một khu nhà khác gần đại học F, chính thức ‘ở riêng’, nghe nói căn nhà kia là điền sản lúc trước Diệp ba ba đầu tư. Bất quá sinh viên có người nhà đầu tư nhà đất như Diệp Dịch Hành cũng không nhiều lắm, nếu không sinh viên năm nhất nào mà cũng có nhà như vậy thì thế giới sẽ không có người nghèo rồi....

Cũng may bản thân Diệp Dịch Hành cũng không có nói nhiều, mọi người chỉ nghĩ cậu là bởi vì có nhà ở trong thành phố nên mới học ngoại trú mà thôi.

Trở lại chủ đề, trước kia cũng nghe nói Hà Nghiên Luật không ở ký túc xá, nhưng không nghĩ rằng anh lại ở trong Tinh Nguyệt Uyển.

Giờ phút này trong lòng Diệp Dịch Hành ần ần kích động, bộ dáng và tình trạng sinh hoạt của Hà Nghiên Luật không có một ai biết, hiện đang từng chút một mở ra trước mắt cậu. Loại tâm tình này giống như là đang được đọc một quyển sách hay hiếm có, phải từ từ lật từng trang một ra mà đọc, những cổ sự tình tiết

bí ẩn huyền nghi mà tác giả thiết lập ra chậm rãi bị vạch trần, quá trình này khiến cho Diệp Dịch Hành hưng phấn không thôi.

Nhà của Hà Nghiên Luật sẽ là cái dạng gì? Phong cách bài trí như thế nào? Nông thôn? Châu Âu? Hiện đại?

Diệp Dịch Hành thăm nghĩ, cái loại quý công tử cao ngạo này khẳng định là mắc bệnh sạch sẽ đi! Cho nên nhất định tường sẽ có một màu trắng tinh, đồ dùng trong nhà cũng là màu nhạt lạnh lẽo, sofa cũng được bọc da nghiêm chỉnh, cùng với đủ loại đồ bài trí tinh phẩm và những chai rượu đồ đủ mọi kiểu dáng, sau đó là những ly tách bằng sứ xinh đẹp dùng để uống cà phê, còn có một giá sách chất đầy một đồng sách bìa da cứng rắn.....

Àn! Khẳng định là như vậy!

Sau đó Hà Nghiên Luật lấy chìa khóa đút vào ổ, xoay tròn, đẩy cửa, bật đèn.

(OAO) Phòng khách nhà Hà Nghiên Luật ——

Trên bộ ghế sa lon vải màu quýt nhạt đang vắt cả một đồng quần áo đã giặt xong phơi khô nhưng chưa gỡ móc, áo sơ mi màu trắng, áo khoác lưu nhân, quần dài, quần ngủ, còn có một cái áo ngủ hình con gà con (?), khắp nơi đều có thể nhìn thấy một đồng sách và tạp chí mở giữa chừng quăng loạn thất bát tao, trên ghế sa lon thì đồng một quyển tây một cuốn, trên bàn trà làm bằng gỗ lại bày socola và bánh bích quy hình con gấu nhỏ (?), có mấy cái còn rớt ra bên ngoài, ly sữa đã uống một nửa, trong cái bát in hình phim hoạt họa mấy đứa con nít hay dùng còn có dấu vết mờ mờ ảo ảo của bột yến mạch..... Quý dị chính là cái món đồ chơi đầy lông bự sụ ở phía bên kia ghế sa lon là cái gì đó?! Là con thỏ hả? A a còn có hiện tại vừa mới phát hiện trên mặt đất cư nhiên còn có thảm!! Vẫn là một màu trắng!! Thảm lông!! Đây là... nhà con gái phải không!?

Tuy không có mùi vị dơ bẩn kỳ quái, thế nhưng hoàn toàn khác xa với cái loại phong cách thâm trầm sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi a a!! Mẹ nó rất là gạt người a!! Rất là trong ngoài bất nhất a!!

Hà Nghiên Luật tạm đặt Diệp Dịch Hành trên đài cao tại huyền quan, cởi giày và áo khoác, sau đó lại ôm lấy cậu, đối với phòng khách nói: “Đại Bạch, có khách mới nga!” Sau đó trực tiếp đi vào phòng tắm. Diệp Dịch Hành trong lòng nghi hoặc, anh đang nói chuyện với ai vậy, sau đó lại bị cảnh tượng trong phòng tắm di dời lực chú ý, thở nhẹ một hơi, ở trong này coi như là phù hợp với hình tượng chủ nhân đi....

Hà Nghiên Luật thả mèo đen xuống, giống như là biết đối phương có thể nghe hiểu mà nói: “Đừng có chạy lung tung.”

Diệp Dịch Hành sững sốt: anh hẳn là không biết cậu là người đi, trong mắt của anh cậu chỉ là mèo thôi.

Tuy nói dưới tình huống bình thường mọi người đều đối đãi với động vật theo kiểu nhân cách hóa dùng lời nói mà câu thông với chúng, nhưng thực tế trong lòng chúng ta đều hiểu động vật không hiểu chúng ta đang nói cái gì, chúng nó nhiều nhất cũng chỉ có thể căn cứ theo ngữ khí, biểu tình, hoặc là ngôn ngữ hình thể của chủ nhân mà phán đoán ý tứ, làm ra phản ứng mà chủ nhân muốn.

Nhưng mà hiện tại linh hồn trong cơ thể mèo đen là bản thân Diệp Dịch Hành, cho nên lúc nghe Hà Nghiên Luật dặn dò như dặn dò con nít khiến cậu cảm thấy phi thường không được tự nhiên.....

Tuy nghĩ là như vậy, nhưng người nào đó vẫn rất ngoan ngoãn ngồi chồm hổm trên mặt đất không dám lộn xộn. Hà Nghiên Luật mở nước ấm, lấy một cái khăn mặt trong tủ ra nhúng ướt, Diệp Dịch Hành run run lỗ tai cẩn thận nhìn động tác của đối phương, anh không phải là muốn lau người cho mình chứ.....

Hà Nghiên Luật tuy không quen dọn dẹp, nhưng về phương diện vệ sinh cũng rất chú trọng, dù sao bản thân cũng đâu có muốn sống trong cái hoàn cảnh khắp nơi đầy rác quần áo dính đầy dầu mỡ và vi khuẩn đâu.

Tuy phong cách thực tại và tưởng tượng có chút chênh lệch (= =), nhưng vẫn nằm trong phạm vi Diệp Dịch Hành có thể chấp nhận, so với nhà mình, nếu không phải do có người giúp việc định kỳ tới quét tước, phỏng chừng so với nhà của Hà Nghiên Luật thì càng loạn hơn....

Xem tình cảnh nơi này, Hà Nghiên Luật tựa hồ cũng không có thói quen để người lạ vào nhà, cho nên mới tùy tính quăng đồ, người này rất chú trọng mặt mũi, từ cách ăn mặc và kiểu tóc cẩn thận tỉ mỉ là có thể nhìn ra được, đây là cái loại giả dạng thư sinh thanh tú điển hình. Mái tóc ngắn màu nâu nhạt chưa hề nhuộm qua một lần, tóc mái trên trán hơi hơi che khuất đôi mắt mê người, rất ít cười, nếu như không có chuyện cần nói tuyệt đối sẽ không chủ động mở miệng nói chuyện, cho dù không thích lên lớp cũng phải đi nghe giảng, nhưng sẽ cầm một quyển sách ngồi ở một bên im lặng đọc.... (Uy uy, Diệp tiểu miêu cậu rốt cuộc đã chú ý người ta bao lâu rồi hả?)

Cho nên nói, cậu tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy tình cảnh trong ngôi nhà này!!! Trong lòng Diệp Dịch Hành không hiểu sao có chút vui vui, nguyên lai lại sống như thế này a, bộ dáng trong ngoài bất nhất của Hà Nghiên Luật cũng rất ‘đáng yêu’....

Đối phương giặt khăn mặt, hơi vắt một chút rồi ngồi xổm xuống, nâng một chân mèo của Diệp Dịch Hành lên (= =), bắt đầu nhẹ nhàng chà lau, chà lông trên chân, lau đệm thịt dưới chân... Lau xong chân trước, Hà Nghiên Luật vỗ vỗ lưng Diệp Dịch Hành nói: “Chân sau.”

Diệp Dịch Hành chịu đựng cảm giác ngứa ngáy vì bị chà lau, tự giác xoay người đưa chân sau ra: Nhẫn nại! Nhẫn nại! Để được ở lại, phải biểu hiện tốt!!

Sau khi lau sạch chân mèo xong, Hà Nghiên Luật cong miệng cười: “Thực ngoan.”

Diệp Dịch Hành bụng run rẩy: đại ca anh sẽ không đem tôi ra như là con nít mà nuôi chứ! Cái câu ‘thực ngoan’ này ông đây nghe vô không được tự nhiên chút nào đâu a!

Hà Nghiên Luật rửa tay, nói với mèo đen: “Đến...” Sau đó đi về phía phòng khách, người nào đó đi đến chỗ sofa, gạt gạt quần áo, chờ tìm thấy được cái mặt ghế rồi thì ngồi xuống, đưa tay sờ sờ con thỏ bụi bên cạnh, nói với Diệp Dịch Hành: “Đây là Đại Bạch,” nhận được vẻ mặt hắc tuyến của Diệp Dịch Hành, ‘Nhóc gọi là Tiểu Hắc đi.’

...

...

Diệp Dịch Hành đảo hai mắt, học máu bò mình.

Hà Nghiên Luật nhìn về phía con thỏ trắng bụi, tiếp tục nói, “Đây là tỷ tỷ,” chuyển hướng Diệp Dịch Hành, “Nhóc là đệ đệ,” sau đó chỉ chỉ bản thân, “Tao là ba ba.”

Diệp Dịch Hành giật giật chân sau, hồn phách thăng thiên.

—— Chờ ông khôi phục lại hình người nhất định phải nói cho người khác biết Hà Nghiên Luật hai mươi mốt tuổi ở nhà có một đứa con gái là thỏ bông xù!! Diệp Dịch Hành mày có phải đã bị sét đánh tới mức trong mềm nhũn ngoài cháy khét ngoài mềm oặt trong cháy đen tinh thần mất hết khóc không được cười cũng không xong hay không!! Mẹ nó mày tuyệt đối không thể nói Hà Nghiên Luật còn có một đứa con mèo đen —— là mày nha!!!!

Ngày 1 tháng 4, hai mươi tuổi, Diệp Dịch Hành lại có thêm một vị tỷ tỷ thỏ bông và một vị ba ba lớn hơn cậu một tuổi....

Đây là cuộc sống sao! Cuộc sống thật tàn khốc, thật là thực tế, thiệt là hoa lệ mà!!

Hà Nghiên Luật bình tĩnh buông Diệp Dịch Hành đã nhũn thành sợi mì xuống, cẩn thận đem hết đồng đồ ăn vặt vun vãi trên bàn trà gạt vào thùng rác, sau đó đem ly sữa và bát yến mạch vào phòng bếp, mở máy rửa chén, bỏ vào, ấn nút....

Lại rửa tay thêm một lần nữa.

Diệp Dịch Hành ghé nằm trên thảm nhìn một loạt động tác của Hà Nghiên Luật, vô lực phun thành mánh. Cái thằng nhóc này quả nhiên là mắc bệnh sạch sẽ không thể lý giải nổi a!! Còn cảm khái chưa xong, đã phát hiện ra hành động kỳ quái của Hà Nghiên Luật ——

A —— a a?! Anh đang làm cái gì đó? (= =) cởi áo sơ mi? Ném vào máy giặt...? Bên trong áo sơ còn có một cái áo lót thun....(= =) nhưng mà, thể nhưng dám lưu loát làm cái trò cởi, cởi, cởi, cởi đồ trước

mặt ‘con trai’, ‘con gái’!!! Tiếp tục ném vào máy giặt.... A a a quần cũng cởi luôn sao!! Quần, quần, quần, quần....lót.... cũng may mà không có cởi ô ô.....

Diệp Dịch Hành đại não trống rỗng toàn thân hư thoát nằm bẹp trên đất, ánh mắt si ngốc nhìn chăm chăm vào Hà Nghiên Luật chỉ còn mỗi cái quần lót lượn vào phòng tắm.... Cậu bỗng nhiên cảm thấy đầu mình rất nóng.... Hạ thân, cũng rất nóng....

Cổ của Hà Nghiên Luật thật trắng, tay chân thon dài thật đẹp, đường cong trên lưng thật hoàn mỹ, thắt lưng thật nhỏ, mỏng.... Diệp Dịch Hành ngừng lại!! Không được còn muốn! A di đà phật! Tạt niệm lui tán! Ác linh lui tán! Hà Nghiên Luật lui tán!!

Xong rồi, càng ngày càng nóng....

Diệp Dịch Hành hiện tại bắt đầu hối hận về quyết định của mình.....

Phía trước rất hấp dẫn mê người, như đóa hoa anh túc ngọt lành tà ác, nhưng đó là thứ bản thân không thể nắm giữ trong tay. Cậu do dự không dám bước nhanh tới, lại không thể chống đỡ nổi lời triệu hoán của ác ma chậm chậm bò tới.....

Biết rõ lần đi này sẽ không còn đường trở về, dự cảm là vạn kiếp bất phục.

Nhưng vẫn như trước không thể định chỉ trái tim đang đập gia tốc, theo đuổi cảm tình trầm luân.

×××

Thừa dịp Hà Nghiên Luật còn đang trong phòng tắm tắm rửa, Diệp Dịch Hành đứng dậy bắt đầu đi lang thang nhìn xung quanh.

Bởi vì được xây theo kiểu penthouse, cho nên phòng khách và phòng bếp có chiều cao khoảng hai tầng lầu, ngay góc cửa còn có một cái cầu thang bằng gỗ nhạt màu thông lên phòng ngủ và phòng sách lầu hai, thiết kế nhảy tầng không gian phi thường tinh xảo, thông qua một dải hành lang tại lầu hai là có thể trực tiếp nhìn xuống hơn phân nửa phòng khách dưới lầu một. Căn cứ vào sở thích cá nhân của chủ nhân, phòng sách và phòng ngủ cũng được đả thông, không có tường hoặc vách ngăn trở, toàn bộ không gian đều kết nối cùng một chỗ.

Diệp Dịch Hành thoải mái leo lên lầu hai, bước vào ‘không gian tư nhân’ chân chính của Hà Nghiên Luật, nháy mắt đập vào mắt chính là mùi sách nồng nặc gây chấn động —— sách chất đầy hết nửa bức tường, cũng là giá sách bằng gỗ, sách đặt trên đó không có được chỉnh tề như trong thư viện, nhưng nội dung hiếm có lại khiến cho Diệp Dịch Hành chép miệng —— cổ kim độc vật, tiểu thuyết nổi tiếng, lịch sử địa lý, chính trị triết học, thậm chí còn có hoạt họa châm biếm.... Ven giá sách còn dán mấy tờ giấy ghi chú, chú thích gần đây đang dùng tư liệu gì, hoặc là đang đề cập đến lĩnh vực của người nào....

Láng giềng của giá sách là một cái bàn làm việc cực lớn, đóng sách tư liệu, ký sự, bản đồ đã lật đến nát bầy hỗn loạn nằm trên bàn. Ngoài ra còn có một cái laptop màu bạc, bên cạnh là tách cà phê đã uống với nửa, và vụn bánh bích quy....

Bức tường đối diện bàn làm việc, được dán một bức thư pháp không được đẹp cho lắm: Đắc chi thần nhiên, thất chi lạnh nhạt.

Hiện tại, Diệp Dịch Hành giống như đã biết chệnh lệnh của mình và Hà Nghiên Luật.

Dựa vào chỉ số thông minh và tài văn chương sáng tác của mình, chưa có lần nào giống như anh, vì chức nghiệp sáng tác viết văn trên mạng mà phải trả giá lẫn cố gắng như vậy. Các loại đồ dòn tinh lực này, các loại tâm tính chuyên chú này, cái loại nghị lực này.... Diệp Dịch Hành cho tới bây giờ đều không hề có lấy một cái....

Còn những cuốn sách này, cậu dám cam đoan có hơn một nửa số sách bản thân chưa bao giờ đọc qua hơn nữa còn xem thường không muốn nhìn mấy cái nghiên cứu học thuật, nghiêm chỉnh sáng tác, cậu từng có sao? Chỉ chệnh lệch hai ba vị trí trên bảng xếp hạng, nếu không có những thứ này bù lại, cả đời này bản thân cũng không thể nào giỏi hơn anh....

Bởi vì bị linh hồn liên lụy, thân thể không thể khống chế đến gần bàn làm việc, mèo đen nhẹ nhàng nhảy lên ghế dựa, xem tờ dán ghi chú dán chung quanh dày đặc chữ, có thơ có châm ngôn, bản ghi chép ghi lại linh cảm, còn có một đồng hình vẽ xấu xí loạn thất bát tao và đồng chữ tâm tình xiêu xiêu vẹo vẹo (Chữ viết của người nào đó thực là rất không tốt) ——

[Tiểu Luật là vương tử tài hoa nhất trên đời này!] A ha? Anh là tiểu nữ sinh sao? Tâm tình khác người như vậy cũng dám viết ra?

[Không cần sợ hãi, ngủ một giấc là tốt rồi!] Anh đang sợ cái gì?

[Nhìn thấy bạn học đem sườn xào chua ngọt của mẹ làm tối, thật muốn ăn, thế nhưng không có ai làm cho mình ăn.] Anh có tiền như vậy, đi ra nhà hàng ăn là được rồi....

[Cậu ta có thật nhiều bạn, cậu ta nhìn qua thật vui vẻ.] Cậu ta là ai vậy?

[Hà Nghiên Luật, phải kiên cường.] Anh, không hạnh phúc sao?

...

Hà Nghiên Luật tắm rửa xong, sấy tóc, tựa hồ tâm tình không tồi, trực tiếp khoác áo choàng tắm lên lầu hai.

Diệp Dịch Hành đứng trên bàn làm việc, chân trước chống lên tường, đọc say sưa. Đột nhiên thân thể nhẹ bẫng, cả người bị ôm lên.

Mẹ nó a! Bộ con mèo thường bị người ta thấy lên không trung sau đó xoay tròn như vậy sao?! Lại còn lộn một vòng ba trăm sáu mươi độ! Ba chiều! Lập thể!! Meo ngao ——!!

“Dám nhìn lên bí mật của ba ba...” Hà Nghiên Luật giả dò sinh khí la mắng, nhưng ngữ khí lại mang theo ý cười.

“Meo~~” Anh đây mới không có ba ba ngây thơ như anh!!

“Phải phạt nhóc sao?” Hà Nghiên Luật nói xong, đem mèo Tiểu Hắc ôm đến cái giường đôi....

Diệp Dịch Hành nhìn cái giường màu trắng thuần và cái chăn màu xám trước mắt, không gian ở đây sạch sẽ hoàn toàn bất đồng với cái khu bàn học giá sách kia. Tính cách người này tuyệt đối là có thể dựa vào không gian sống mà đoán ra!!

Hà Nghiên Luật nằm xuống giường, thoải mái dựa vào cái gối bự êm dày, ôm mèo đen lên trước ngực.

Diệp Dịch Hành ngồi trên ngực của người nào đó vừa mới tắm xong còn lộ ra màu ửng hồng ửng hồng hơi nước, tim đập bang bang bang bang, sau đó nhìn đối phương híp mắt, lười biếng cười hỏi ——

“Nhóc con, nói cho ba ba biết... Nhóc, rốt cuộc là ai?”

6. Chương 5: Trước Khi Đi Ngủ, Nhất Định Phải Tắm Rửa

“Nhóc con, nói cho ba ba biết... Nhóc, rốt cuộc là ai?”

Diệp Dịch Hành cảm thấy trái tim của mình đã hoàn toàn đình công rồi, toàn thân cứng ngắc trần trối nhìn đứa con trai ở trước mặt. Ánh mắt người kia thật đúng là sắc bén a, mà sao cậu càng nhìn lại càng cảm thấy rất gợi cảm (= =)—— anh ta hình như lại không biết mình gợi cảm đến như thế đi!?

“Nhóc từ đâu tới đây a?” Hà Nghiên Luật tiếp tục nhẹ giọng hỏi.

Diệp Dịch Hành chỉ có thể bảo trì trầm mặc, bởi vì cho dù cậu muốn tìm lấy cớ tự bào chữa, cũng chỉ có thể kêu “Meo meo” mà thôi.

“... Nhóc con là món quà ông trời tặng cho ba ba sao?”

“...”

“... Là ông trời bảo nhóc xuống làm bạn với ba ba a?”

“ ... ”

Cái người đối diện kia cứ cách vài phút lại phun ra một câu, chậm rãi đoán, chậm rãi cười, sau đó buồn ngủ nhắm mắt lại, cánh tay đang dùng sức ôm cậu cũng dần thả lỏng. Đến lúc Diệp Dịch Hành thật sự nghĩ anh đã ngủ rồi, Hà Nghiên Luật bỗng nhiên lại trợn mắt đứng dậy, nỉ non nói: “Nhóc con chưa tắm, không thể ngủ chung với ba ba.”

Diệp Dịch Hành ở trạng thái đông cứng ngắc rớt cục tan vỡ : tôi cáit thảo a (chửi a, ta không biết anh muốn cái gì cho nên ta để nguyên a)! ! Hà Nghiên Luật! Trái tim anh đây hoàn toàn bị anh dọa đến hỏng rồi a!! Anh đây mất nửa ngày để nghĩ xem bước tiếp theo phải đi như thế nào thì bị anh chọi cho một câu “Chưa tắm rửa” mà bay biến hoàn toàn!! A A A Hà Nghiên Luật, chỉ số IQ của anh và Dương Khúc đúng là kẻ tám lạng người nửa cân cùng một cấp bậc a!!!

Nguyên bản trong lòng khâm phục Hà Nghiên Luật thật nhạy bén, nhanh như vậy đã phát hiện ra manh mối “Mèo nhỏ này cùng Diệp Dịch Hành tất có quan hệ”, giờ phút này lại bị người nào đó có lối suy nghĩ đến điên đảo nhân thường làm cho cậu tức hộc máu suýt chết.

Diệp Dịch Hành vẻ mặt hắc tuyến nhìn Hà Nghiên Luật ôm mình đi xuống lầu, đặt cậu xuống kế bên con thỏ trắng bụi.

“Ngoan, ngủ ở đây a, không phải sợ, chị nhóc sẽ bảo vệ nhóc.”

...

Tên họ Hà ngu ngốc anh có kiến thức không? Anh có biết chị gái với em trai không thể ngủ cùng giường không a! Như vậy sẽ gây ra chuyện loạn – luân a ! !

Diệp Dịch Hành không hài lòng nhảy xuống sô pha, ngoắt móng theo sát Hà Nghiên Luật trở lên lầu. Thấy đối phương ngã người xuống giường, cậu cũng liền nhảy lên nằm ngay bên cạnh: Anh đây làm sao có thể đi ngủ sô pha nha! (người động não cũng động không hết, tí muội thì loạn luân còn phụ tử thì không nguy hiểm à?!?)

Xoay người một cái liền nhìn thấy vật nhỏ đưa ánh mắt đáng thương nhìn anh, vẻ mặt vô tội, Hà Nghiên Luật có chút buồn ngủ thì thào: “A, như thế nào lại lên đây rồi...”

Có người nào đó nhất quyết không chịu, lại ôm mèo đen đi xuống lầu (= =)

Diệp Dịch Hành kiên quyết không chịu kêu lên: “Meo~ meo~ meo~~” Anh đây phải ngủ ở trên giường cùng anh! Anh đây mà cùng cái con thỏ kia ngủ chung thì anh đây thề sẽ đổi tên đổi họ! !

Hà Nghiên Luật dừng cước bộ, sờ sờ cái đầu nhỏ đầy lông, biểu tình nếu so sánh với mèo đen còn muốn vô tội hơn: “Nhóc con chưa tắm rửa... Không thể cùng ba ba ngủ...”

Diệp Dịch Hành giơ cái chân ngắn run rẩy lên chỉ :...!!...!!A!!...! Anh đây muốn chết!

“Meo ngao! ! !”

“Thật bướng bỉnh nga...” Hà Nghiên Luật bất đắc dĩ cười cười, “Ba ba mệt chết đi a...”

“Meo~ meo~!”

“Được rồi được rồi, tắm rửa.” Người nào đó thở dài, cố gắng kiềm lại hành động muốn chạy trốn của mèo đen hướng đến phòng tắm mà đi đến, một bên dẫn dò, “Tắm rửa phải ngoan a, nếu không sẽ lại đem nhóc ném ra khỏi phòng...”

(Diệp Dịch Hành a người bị nhọt sao? Người bị nhọt cũng có thể bị ngứa hay sao a!)

(= =) Anh đây muốn báo thù, muốn báo thù! Anh nếu dám tiếp tục làm đi xuống (bạn ta bảo không được nói quá nếu không sẽ làm cho người ta YY) anh đây tuyệt đối sẽ dùng toàn bộ mạng của anh đây mà báo thù!

Buồn bực ? Hối hận ? Muốn điên ? Không còn kịp rồi! !

Sao không có sữa tắm dành cho mèo... dùng dầu gội dành cho người này sẽ không làm tổn thương da mèo chứ? Nhưng mà chỉ có loại Head&Shoulder a... cậu không chịu nổi cái hương vị bạc hà gay gắt kia đâu a.

“Meo~ meo~” nếu không thể trốn tránh thì ít ra cũng phải tận lực khiến mình có lợi chút chút! Ngần vịn lần không thể dùng cái loại dầu gội Head & Shoulder hương bạc hà thấu trời này a! Người ta có khi da đầu còn không chịu nổi bị cái loại dầu gội này kích thích, là mèo thì khỏi phải nói rồi, dùng nguyên một chai axít sunfuric cùng với cái loại dầu gội này có cái gì khác nhau a! !

Hà Nghiên Luật cau mày đem dầu gội Head&Shoulder cắt qua một bên, một bên trấn an vật nhỏ trong lòng giãy dụa không ngừng: “Ngoan, đừng làm rộn.”

Nhớ Sở Văn Hạnh lần trước đưa cho mình một chai dầu gội, nói cái gì dịu nhẹ gì đó...”A... ở chỗ này.” Hà Nghiên Luật từ trong tủ lôi ra một cái chai màu trắng, Diệp Dịch Hành liền nhìn qua, đây không phải là loại anh đây thường dùng sao!

Hà Nghiên Luật mở nắp, ngửi thấy mùi hương thơm nhẹ, không hề gay mũi: “À... Liên dùng cái này đi...” Xả nước nóng, một bên chuẩn bị tốt khăn mặt sạch sẽ có khả năng thấm nước tốt, Hà Nghiên Luật ôn nhu đem mèo đen thả xuống bồn...

“Meo—— ngao ~ ”

Cái vuốt mèo mới vừa tiếp xúc với mặt nước, Diệp Dịch Hành liền kêu lên thảm thiết, Hà Nghiên Luật căng thẳng lập tức ôm lấy cậu, lấy tay đo lại nhiệt độ nước: “... Hình như nóng quá rồi...”

Hãn~ Cái gì mà “hình như”!!! Hà Nghiên Luật cái tên hỗn đản này muốn đem tôi làm thịt mèo luộc hay sao? Cho tôi tắm nước nóng cũng không có thử nhiệt độ trước?!

Hà Nghiên Luật có chút đau lòng nhìn cái móng vuốt bị nhúng nước nóng khiến toàn thân mèo đen sợ hãi đến phát run (đích xác là tức giận đến phát run a), liền ôn nhu an ủi: “Ngoan...” Vuốt ve đầu mèo đen trấn an cậu một chút, Hà Nghiên Luật một bên điều chỉnh nhiệt độ nước: “Chút nữa dùng cái đuôi thử đi...”

Diệp Dịch Hành: ...

Hà Nghiên Luật cầm lấy cái đuôi mèo mà thả vào nước đã được pha nguội lại: “OK sao?”

“Meo...” (người nào đó hiện tại đã hoàn toàn vô lực rồi ...)

Thanh âm mèo con vang lên tỏ vẻ tán thành, Hà Nghiên Luật lúc này mới buông lỏng tâm tình đem mèo đen thả vào trong nước. Con mèo này, lúc bình thường nhìn qua toàn thân cũng chỉ là con mèo không có nhiều thịt mỡ, tứ chi xem chừng cũng rất mạnh mẽ, nói tóm lại chính là bộ dáng cũng không có tệ lắm (= =), nhưng mà một khi đám lông trên người toàn bộ bị nhúng qua nước, cả đám lập tức xẹp xuống mà ép sát vào thân, cho nên bây giờ mới phát hiện con mèo này hóa ra bộ dạng rất tệ nha, gây muốn trơ cả xương luôn rồi... Hà Nghiên Luật nghiêng cái đầu nghĩ nghĩ, anh phải vỗ béo mèo con một chút, nếu không ôm sẽ không cảm thấy thoải mái a.

Bởi vì sợ thành phần hóa học trong dầu gội đối với mèo sẽ có hại, Hà Nghiên Luật chỉ sử dụng một chút ít, như vậy mà cũng tạo ra được cả đồng bọt. Diệp Dịch Hành nguyên bản cực kỳ khó chịu nhưng bởi vì người kia ôn nhu mềm nhẹ thay cậu xoa xoa tắm rửa nên chậm rãi trầm tĩnh trở lại. Bình thường, Diệp Dịch Hành cũng có thói quen tắm trước khi đi ngủ, khi bị biến thành mèo tuy là nói không thể tắm rửa mỗi ngày, nhưng chính mình được người khác hầu hạ mát xa như vậy đúng là từ trước đến nay chưa hề có. Không có làm người thì cần gì phải biết xấu hổ a, trên người mỗi một chỗ đều bị người ta nhẹ nhàng xoa nắn, cảm giác thích đến nỗi khiến Diệp Dịch Hành vừa nheo mắt hưởng thụ vừa uốn người đứng lên.

...Ngô... Cổ bên trái có chút nặng... Àn, còn có lưng... Ngô... Không nên đụng tới cái đuôi của ta a (rứt đuôi lại!)... A, lại bị bắt cái đuôi rồi... Quên đi, cổ mà nhăn xuống đi (= =)...

“Nhóc con quả thật rất biết hưởng thụ nga...” Hà Nghiên Luật cười khê, ngữ khí như có như không có chút mùi vị sủng nịch.

Thẳng đến khi người nào đó đưa tay tới bụng dưới bụng mèo của cậu a...

Sai lắm rồi a! Hưởng thụ cái điều a! (cái điều = JJ theo nghĩa tục ậy) Diệp Dịch Hành cậu có phải bị biến thành mèo nên đại não cũng biến nhỏ đi không? Cái người đứng ở trước mặt kia chính là đang tắm rửa cho cậu đó a! Tắm rửa! ! Anh ta không những sờ bụng của cậu sờ đuôi của cậu, sờ cái mông của cậu xong lại sờ xuống JJ của cậu a! Không đúng không đúng! Cái này làm sao gọi là sờ? Là chà xát!!!!

Diệp Dịch Hành cảm thấy việc này thật sự chính là đang khảo nghiệm định lực của cậu đó ô ô....

Toàn thân trên dưới đều bị bàn tay ma quái kia làm cho phát tình rồi... Diệp Dịch Hành trong lòng không ngừng tự an ủi bản thân, bình tĩnh bình tĩnh a (T_,T), anh ta là ba ba của cậu a! Anh chỉ cho cậu cái gọi là “tình thương của cha” mà thôi! Tư tưởng đừng có xấu như vậy chứ, thiện lương thuần khiết chút đi! Chỉ là tắm rửa thôi, thật sự chỉ là tắm rửa mà thôi!

Chắc cũng sẽ không cần chịu cái loại tra tấn này lâu lắm đi! Hà Nghiên Luật anh đừng có làm cho anh đây biết anh có tâm thuật bất chính với tôi a! Tôi tuyệt đối sẽ báo thù ô ô!....

Rốt cục đã xong. Bọt trên người hoàn toàn bị rửa trôi đi hết, Diệp Dịch Hành nhịn xuống xúc động muốn giả làm con mèo bình thường lác qua lác lại đem toàn thân lông lá của mình quăng bọt nước đầy ra khắp nơi, muốn vậy tới chỗ nào cũng được nhưng trước hết toàn bộ phải trúng cái người kia cho cậu đã...

Hà Nghiên Luật dùng cái khăn bao lấy mèo đen chà lau một lượt, cái khăn lập tức liền bị ướt hơn phân nửa.

“...Chắc là sẽ không bị tắm đến ngu đi...”

Diệp Dịch Hành hí mắt: Anh đây là có ý gì?

“... Bình thường con mèo nào tắm xong đều lác mình văng bọt nước tung tóe, như thế nào mà Tiểu Hắc lại không làm ... Giống như có điểm gốc...”

= = Thao~ Anh đây chính là vì anh mà suy nghĩ a!

Hà Nghiên Luật nhẹ vuốt ve thân thể run rẩy của mèo đen(vẫn là bị tức đến run người), một bên mở máy sấy đến cường độ nhiệt cao nhất, cúi đầu lẩm bẩm: “Hi vọng là không có bị lạnh nhanh như vậy...”

Cái miệng của anh đây đã bị anh thổi đến biến dạng hết trơn rồi, còn nói điều vô bổ làm chi. Làm con mèo như cậu thật sự là đáng thương, tắm rửa một cái thể xác tinh thần đều bị chinh đến biến dạng.

Đợi đến toàn thân đều muốn hư thoát thì trận tắm rửa khổ hình mới chính thức kết thúc.

“Ngô... Ướt.” Hà Nghiên Luật mơ mơ màng màng lăm lăm bầu, lại làm cái trò thay quần áo tắm rửa trước mặt cậu. Nhìn tấm lưng trần của Hà Nghiên Luật, Diệp Dịch Hành đã vô lực rít gào.

“Ánh sáng vàng... Gà con...” Ngáp mấy cái liền, sờ soạng lên ghế sa lon lôi ra cái áo ngủ trùm vào người, trải qua thiên tân vạn khổ rốt cục cũng có thể ngủ được rồi. Hà Nghiên Luật ôm lấy mèo con thả người nằm úp sấp xuống giường mềm mại, vẻ mặt thỏa mãn.

Mặt ngoài vẫn còn tỏ vẻ trấn định nhưng giờ phút này nội tâm Diệp Dịch Hành đang vạn phần rối rắm nhìn cái người mặc áo ngủ in đầy hình ảnh phim hoạt họa hồn nhiên ngủ trước mặt cậu. Hà mỹ nhân thất điên bát đảo trong truyền thuyết “thâm trầm ổn trọng, văn nhã quý khí, hoàng tử mặt lạnh” đặng đặng phù vân hiện tại tất cả đều bị lật đổ đến không thể chấp nhận! Nói cái gì cao ngạo lãnh đạm cách người ngàn dặm, cậu cho rằng anh chính là bị thiếu khuyết tình thương lúc thơ ấu thì có! Hiện tại nếu để cho đám người sùng kính anh thấy cái bộ mặt này của anh, mấy người đó sẽ thất vọng đi.

Nguyên nhân chính là vì quá mức xinh đẹp, cho nên Diệp Dịch Hành hiểu được, nếu không nguy trang cho tốt, sẽ khiến cho bản thân bị người khác tiếp cận lợi dụng, như vậy sẽ không thể nào nhận biết được đâu mới là bạn bè chân chính.

Vừa nghĩ tới lúc trước mình cũng có cái loại ý tưởng ngốc nghếch “nếu tới gần mỹ nhân lạnh lùng này sẽ bị đông lạnh mà chết”, Diệp Dịch Hành cảm thấy có chút thương xót – đông lạnh cái đầu to cậu á, Hà Nghiên Luật nếu xuất hiện trong trường học với cái bộ dạng này, cậu dám chắc sẽ có bao nhiêu người hận không thể nháy mắt phóng cho anh hai chữ “Ấm áp”! Anh nguy trang thật kỹ a! Chỉ có duy nhất anh đây mới có thể nhìn thấy được chân tướng thật sự của anh! Đây quả thật đúng là sao sáng dẫn đường cho cậu mà!...

Ban đêm yên tĩnh, kim đồng hồ đã chỉ qua số một từ lâu. Sáu giờ trước, Diệp Dịch Hành chưa từng cùng Hà Nghiên Luật nói qua một câu nào, giờ phút này lại cùng giường mà ngủ, nhân sinh thật sự thay đổi trong nháy mắt e rằng vô pháp tưởng tượng.

Thân thể mệt mỏi kinh khủng, trong lòng lại không hiểu sao tràn đầy khoái hoạt.

Muốn đổi mặt với khó khăn, muốn giải quyết vấn đề, muốn... muốn gì cũng phải chờ mặt trời mọc lên đi...

Gối lên cánh tay của Hà mỹ nhân, cùng đối phương da thịt (?) thân cận, ngửi được mùi hương tươi mát xen lẫn mùi của sữa tắm trên người anh, Diệp Dịch Hành bối rối lại cảm thấy ản ỉn đến hạnh phúc, chậm rãi nhắm mắt lại, cậu cứ như vậy trải qua buổi tối đầu tiên sống trong kiếp con mèo....

Cậu nằm mơ. Trong mộng có hai người nằm trên cái giường thuần trắng tinh khiết cực độ thoải mái, bên giường còn có một đạo ánh sáng vàng cam ấm áp chiếu đến, có thể nhìn thấy rõ ràng là tay chân của hai nam nhân này quấn lấy nhau ôm cùng một chỗ. Trên người chỉ đắp có một cái chăn lụa mỏng, phía dưới chăn tuy không có thể nhìn thấy rõ nhưng ít ra cũng biết cả hai đều không có mặc quần áo, cái loại cảnh tượng tuyệt mỹ này dường như tới mức không hề có cảm giác thô tục khó chịu.

Nhìn kỹ hơn một chút, cái nam sinh kia có vẻ gầy, da thịt trắng trẻo như ngọc kia dĩ nhiên là Hà Nghiên Luật, mái tóc hạt dẻ mềm mại xõa tán loạn trên gối, lông mi vừa dày vừa dài, cái mũi thẳng cao đến hoàn mỹ, đôi môi mỏng hồng hào khẽ mím lại, tựa đầu vào ngực đứa con trai bên cạnh... Người con trai kia lại có một bộ dáng khá trái ngược với mỹ nam Hà Nghiên Luật, da thịt toàn thân đều có màu lúa mạch, cánh tay nếu so với anh thì càng thêm rắn chắc, khung xương xem ra cũng là to hơn anh, giống như vừa vặn có thể đem cả người Hà Nghiên Luật ôm gọn vào lòng, dùng cả cơ thể bao bọc lấy đối phương. Cánh tay khoát lên thắt lưng của anh, tóc Hà Nghiên Luật khẽ cọ vào cổ cậu. Đứa con trai cực đẹp trai kia dù đang ngủ cũng phải hé nở một cái cười...

Cái mặt mũi đó, đích thị là Diệp Dịch Hành cậu a.

Chính là không biết vì cái gì, đầu tóc cậu lại là màu đen chứ không phải vàng.

Một lát sau, Hà Nghiên Luật tựa hồ muốn xoay người, Diệp Dịch Hành trong mộng chính mình cũng coi như có chút bá khí một tay ôm trụ vòng eo đối phương, tay kia đặt ở cái ót người kia, cúi đầu kề sát xuống môi của anh, liếm lưỡi, hôn sâu xuống...

Hà Nghiên Luật oa tại trong lòng cậu bắt đầu phát ra tiếng thở dốc mê người, anh cau mày nhưng không lại không có đẩy cậu ra. Loại hành động này dĩ nhiên đã kích thích người nào đó tiếp tục làm động tác kế tiếp, Diệp Dịch Hành kích động đối với chính mình trong mộng âm thầm trầm trồ khen ngợi, ánh mắt không hề rời khỏi cảnh tượng trước mắt như thể sợ chính mình chỉ cần vô ý sẽ đem hình ảnh đẹp đẽ này đánh nát...

Không để cho cậu thất vọng, nam nhân tóc đen xoay người một cái đem Hà Nghiên Luật nhu nhược đặt xuống dưới thân, cái chăn lụa mỏng vốn che phủ hai người thoáng trượt xuống, lộ ra thân thể của hai người. Hà Nghiên Luật nằm dưới thân cậu, sắc mặt dần phủ lên tầng màu hồng sắc, vẻ mặt ủy khuất làm nũng: “Tiểu Hắc, không có được khi dễ ba ba...”

Cậu sau đó liền đè chặt cổ tay anh nói: “Tôi muốn khi dễ thì liền khi dễ, ai bảo anh bắt tôi đi tắm rửa làm gì!”

Hà Nghiên Luật lắc đầu tránh né cái hôn của cậu: “Đừng, đừng tay... Cậu, nếu không dừng lại, tôi sẽ đem cậu biến thành mèo!”

Diệp Dịch Hành hoảng sợ, lực đạo lại tăng thêm một chút: “Không được, tuyệt đối không được!”

Nguyên bản Hà Nghiên Luật đáng yêu mê người nháy mắt liền biến thành bà mẹ kế của công chúa bạch tuyết, khốc miệng âm hiểm nở nụ cười: “Hanh hanh, này không phải là do cậu định đoạt...”

Nháy mắt, Diệp Dịch Hành cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, trước mắt là Hà Nghiên Luật như bị phóng đại đến mấy lần. Chính mình đích xác đã biến thành mèo đen bị đối phương bắt ôm vào trong ngực ==

Sau đó, người con trai này lại sắc mặt âm trầm hỏi Diệp Dịch Hành: “Nhóc con kia, đến, nói cho ba ba nghe, nhóc rốt cuộc là ai...”

Diệp Dịch Hành buồn bực muốn gầm lên giải thích, Hà Nghiên Luật anh hồn dẫn!! Anh đây là Diệp Dịch Hành a!!

Muốn gầm liên gầm, nhưng mà, khi phát ra lại là tiếng mèo nũng nịu kêu lên: “Meo~ meo~ meo~~ ”

Lại sau đó, Hà Nghiên Luật âm hiểm cười cũng không cười nữa, mơ mơ màng màng nhìn hắn nói: “Ba ba tằm cho nhóc...” Nói xong lập tức đem cậu thả xuống nước nóng đến bốc khói...

Diệp Dịch Hành hô to, không cần a không cần a...

Tiếng mèo kêu bi thảm vang vọng khắp không trung.... Meo~ meo~...

...

Trong thực tế, con mèo đen nào đó đang ngủ trên giường bị cánh tay Hà Nghiên Luật đè lên cái ngực nhỏ. Mèo đen vận vẹo nghiêm mặt, mỏng manh thở hào hển...

×××

Trong cùng một đô thị nhưng là trên một cái giường khác, Dương Khúc tay trái cầm cái di động của Diệp Dịch Hành, tay phải nắm chặt cây bút máy của Sở Văn Hạnh tặng cho anh, thậm chí phát điên. Ngủ ngủ!! Ngày mai nói sau...

...

...

Cái đồ mù bà nó ngày một tháng tư chết bầm! Ngày đầu tiên bước vào cái tuổi hai mươi một sao lại mất ngủ a! Năm nay xui xẻo quá a!!

~0~ Hoàn chương 5 ~0~

7. Chương 6: Thích Hợp Cho Trẻ Dưới 8 Tuổi

Là bởi vì bên người có một tiểu sinh linh kia bởi bạn cùng anh cho nên mới có thể ngủ ngon như thế sao?

Hai mươi năm cô tịch, không người làm bạn như kẻ sống giữa biển khơi tự mình lắc lư chèo chống, giờ khắc này lại khiến anh cảm thấy trước mặt như có một hòn đảo nhỏ có thể cho anh đem thuyền cập bến mà nghỉ ngơi.

—— nếu em vẫn có thể ở bên cạnh anh...

Sáng sớm tám giờ, ánh nắng ấm áp nhu hòa đầu xuân đã muốn xuyên thấu qua cửa chớp mà chiếu thẳng vào cái giường trắng nõn.

Hà Nghiên Luật chống khuỷu tay lên gối, đôi mắt dài hơi híp lại nhìn mèo đen ngủ say như chết. Nó... cứ nhiên... lật ngửa người ngủ a... Lòng ở bụng vì hô hấp mà phập phồng lên xuống, chân trước một cái thì hướng lên phía trên, một cái hướng xuống phía dưới, cái đuôi cuộn lại đặt kế bên cái chân sau.

Cái tư thế ngủ thú nhân hóa người này làm cho khóe miệng Hà Nghiên Luật khẽ gợn lên. Anh vừa mới tỉnh dậy liền nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này khiến tế bào thần kinh của anh nhảy mất ôn nhu xuống, cảm giác thật sự rất thư thái.

Anh đưa tay khi dễ cái lỗ tai mèo nhỏ, nó hình cảm thấy ngứa ngứa, lỗ tai khẽ run vài cái liền lấy móng vuốt gãi gãi lên, sau đó đem một bên đầu chôn xuống gối tiếp tục ngủ.

Hà Nghiên Luật không đành lòng quấy phá giấc ngủ của nó, nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn thời khóa biểu dán trên tường —— thứ sáu từ 9:00 đến 11:00, lịch sử cổ đại, giữa trưa 12 giờ còn một môn chuyên ngành, So sánh văn học trong nước với văn học thế giới. Học xong cũng là đã hai giờ chiều, Tiểu Hắc ở nhà một mình có thể hay không sẽ bị đói nha, có thể hay không cô đơn a? Bất quá con mèo này ở nhà sẽ tự tìm cái gì đó tiêu khiển đi, cũng có thể cùng với Đại Bạch chơi đùa....

Mở tủ quần áo ra, bên trong toàn là loại trang phục sáng màu. Hà Nghiên Luật dường như rất thích màu trắng và tím. Anh chọn cái áo sơ mi dài tay màu tím nhạt mặc vào, gài lại nút rồi xuống lầu. Hà Nghiên Luật lôi từ trong máy giặt mấy bộ quần áo hôm qua mới vừa giặt đem ra ban công phơi dưới ánh mặt trời.

Ngửa cổ hít thở không khí tươi mát trong lành vài lần, anh khóa lại cửa quay người vào trong nhà, thăm nghĩ, chút nữa Tiểu Hắc tỉnh lại, nếu bất cẩn chạy ra ban công, không may ngã xuống dưới sẽ rất thảm a. (ta van người, hẳn là con mèo chứ không phải con người a. Có cần bảo vệ kỹ vậy không? =.=')

Mở tủ lạnh nhìn thấy chỉ có đồ ngọt và sữa, người nào đó liền nhú nhú mày, mèo chắc là không ăn ngọt đâu ha? Vì thế, anh lấy cái bát hình con gấu mà mình thường dùng (=='), đổ vào một ít sữa rồi đặt xuống đất —— mèo con của anh nếu tỉnh dậy đi kiếm đồ ăn cũng có thể nhìn thấy sữa, ừ, chút nữa hết giờ học phải ghé vào siêu thị mua chút thực phẩm dành cho mèo và cá tươi mới được.

Tiếp theo, anh đi tới ghế sofa, ôm lấy đồng quần áo trên ghế đem trở lên lầu.

Tiểu Hắc xem ra rất thích cùng anh ngủ chung a, vậy cũng không cần phải đi mua cái ổ cho nó nữa. Hôm qua tính toán cho nó ngủ ở trên sofa cùng Đại Bạch, nó liền bày ra biểu tình khinh thường, ngược lại cùng anh ngủ chung thì lại tỏ vẻ thỏa mãn hưởng thụ.

Nghĩ tới đây, Hà Nghiên Luật bỗng cười thành tiếng, xem ra mèo nhỏ thật sự thích anh đó nha.

Đem quần áo trên tay từng cái từng cái treo gọn vào tủ. Kỳ thật là sợ vật nhỏ kia đột nhiên điên lên muốn cắn phá đồ, hoặc là không cẩn thận vô tình “bài tiết”... A nga! Tiểu Hắc cần cái hộp vệ sinh nha! Còn phải mua cát nữa, xem ra phải đi một chuyến đến cửa hàng thú nuôi mới được.

Bởi vì trước giờ vẫn cho rằng đây là không gian riêng tư của mình, nên anh luôn tùy tay quăng đồ vật tứ tung, trừ bỏ phương diện vệ sinh ra, Hà Nghiên Luật rất ít khi dọn dẹp lại đồ vật, cũng không phải vì lười biếng, mà là mỗi khi anh thu thập xong, sẽ không thể tìm thấy thứ anh cần, giả dụ như chìa khóa hay sách bình thường vẫn tùy tiện đặt tại một chỗ cố định, vì vậy cứ chậm chạp không chịu sửa tính.

Vừa nghĩ tới Tiểu Hắc nhà anh có thể nghịch loạn, Hà Nghiên Luật không khỏi đầu đầu đứng lên.

Bất quá, không phải nuôi thú vật đều là như vậy sao, phiên toán lại xem lần thích thú, có nó ở trong nhà, sinh hoạt thường ngày hẳn sẽ thú vị hơn rất nhiều.

Cầm lấy mấy quyển sách giáo khoa, sau đó tùy ý lấy một quyển tiểu thuyết trên giá sách, Hà Nghiên Luật lại nhìn xuống nhóc mèo đen vẫn ngủ say như chết, nhẹ giọng nói một câu liền xuống lầu rồi nhà đi học.

Nghe được tiếng “cùm cụp” cửa đóng lại, mèo đen nguyên bản vẫn nằm ngủ trên giường đột nhiên bừng tỉnh mở mắt.

Vừa rồi cậu nghe thấy người nào đó nói, ba ba rất nhanh sẽ trở về...

(= =) Ý nghĩ đầu tiên của Diệp Dịch Hành sau khi tỉnh dậy chính là, quả nhiên không phải nằm mơ, cậu đến bây giờ vẫn chỉ là con mèo, hơn nữa còn là con của Hà Nghiên Luật, ý nghĩ thứ hai chính là, cậu bị Hà Nghiên Luật khóa cửa nhốt ở nhà...

Mặt trời chậm rãi leo lên đỉnh đầu, mấy cái vấn đề cần suy xét cũng chậm rãi nổi gót tới.

Nhân sinh quả là dữ dội tàn khốc. Tuy bạn có thể ngủ, nhưng vấn đề của bạn cũng không vì vậy mà ngủ yên trong quá khứ. Nếu không thể điều chỉnh tốt tâm tình trước khi thức dậy một lần nữa, kia cho dù là có ngủ, cũng chỉ là trốn tránh vấn đề trước mắt.

Bất quá đương nhiên, bạn học mèo đen của chúng ta rất kiên cường a.

Nhảy xuống giường, vồ thẳng lên bàn làm việc của Hà Nghiên Luật, khởi động cái laptop của anh——

Yêu cầu mật mã.... = =

Cái đồ heo Hà Nghiên Luật! Máy tính để ở nhà cũng đi thiết lập mật mã làm cái rắm gì a! Không có cảm giác an toàn sao?

Diệp Dịch Hành bực bội bắt đầu thao tác bàn phím mở hệ điều hành DOS tiến hành giải mật mã.

Từ nhỏ cậu đã đạt được giải thưởng cao trong cuộc thi tin học, nếu không phải năm cậu học lớp 11 lên mạng biết được Chi Ngôn anh, lại đối với văn học có hứng thú thì cậu đã bắt đầu theo đuổi Chi Ngôn rồi, còn tận tình điều tra xem anh học ở đâu sau đó thông báo với cha mẹ rằng cậu muốn theo đuổi Văn học hệ.... Đối với trình độ của cậu, hiện tại đã đủ tiêu chuẩn để học ngành tin học hay lớp quản lý tài chính chuyên nghiệp gì gì đó. Tuy rằng học Trung văn thật sự rất là buồn tẻ, nhưng mà lúc ấy không rõ vì cái gì chính cậu lại cuồng nhiệt muốn tiếp cận anh, giống như là một loại sùng bái thuần túy, mặc dù cậu hoàn toàn không muốn thừa nhận việc này.

Ngậm cục gôm trong miệng gục gặc đầu say mê gõ bàn phím (_ _), cậu thật sự hận cái kiếp con mèo này, đối với hai cái chân mèo mà nói đích thực tương đương chỉ có hai ngón tay, muốn nhập lệnh máy tính thật sự là vô năng... Mật mã gì gì đó chắc chắn chỉ là loại mật mã ngu ngốc y chang Hà Nghiên Luật, lấy ngày sinh của mình hay của người quan trọng nào đó mà mà lập ra đi.

Diệp Dịch Hành nghĩ nghĩ, trong lòng cảm thấy có điểm ấm áp. Ngày hôm qua phát sinh sự việc nếu không tận mắt chứng kiến đánh chết cậu cũng không tin kia, tuy có làm cho cậu dở khóc dở cười, cũng không nghĩ tới người kia thế nhưng lại rất đáng yêu, nguyên lai đó chính là bản chất thật của Chi Ngôn—— ha ha ha, Tiểu Hắc, em trai, chị gái cùng ba ba, cậu muốn cười chết luôn a, anh sống trong chuyện cổ tích sao? Rõ ràng là anh chỉ chuyên viết mấy nhân vật trưởng thành đầy mị lực, hơn nữa bình thường vô tình sẽ toát ra một ít triết lý sâu xa cùng nhân sinh đạo lý, tổng hội làm cho độc giả cảm thấy rằng tác giả là một người thâm trầm uyên bác....

Thế nhưng lại không thể tưởng tượng được thế nhưng lại ngây thơ đến mức đó đi?

Hiện tại, “Mèo đen” đã biết rồi.

Thao tác trên máy tính đối với mèo đen mà nói tuy rằng khó khăn, nhưng Diệp Dịch Hành vẫn là dễ giải quyết được mật mã, khi nhìn một chuỗi con số trên màn hình, Diệp Dịch Hành không ngừng đổ ra vài đường hắc tuyến——

[1 2 3 4 5 6]

... ! Ngây thơ! Ngu ngốc! Ngốc tử! Ngu ngốc!

Người này chỉ số IQ tuyệt đối là không có ngại qua khỏi cái trục hoành được nha! Tuyệt đối, tuyệt đối luôn! Anh đây cứ nhiên lại bại dưới tay cái loại gia hỏa như thế!

Diệp Dịch Hành cay đắng đăng nhập vào hệ thống, nhìn đến cái background —— hai con thỏ hoạt hình nhìn cậu cười ngu.

Thật sự là... cậu không còn cái gì để ngứa mắt lên trời tự hỏi nữa a!!!!

Con mèo đen nào đó lại tiếp tục tự an ủi bản thân: Diệp Dịch Hành, trấn tĩnh, phải trấn tĩnh! Mày tối hôm qua cũng đã biết Hà Nghiên Luật là cái loại người gì rồi mà!

Cẩn thận xem thời khóa biểu Hà Nghiên Luật dán trên tường, Dương Khúc và Hà Nghiên Luật tuy là học cùng niên khóa nhưng không có cùng lớp, môn chuyên ngành hẳn là sẽ cùng nhau lên lớp, môn tự chọn thì không nhất định như vậy. Bình thường buổi chiều thứ sáu, Dương Khúc thường gọi Diệp Dịch Hành cùng chơi bóng hoặc dạo quanh các hiệu sách, do đó theo suy đoán thì Dương Khúc buổi chiều hẳn là không có tiết.

Biết đối phương đang cầm điện thoại của cậu, mà điện thoại kia có thể đọc được email, Diệp Dịch Hành liền nháo nháo tìm cái mail đăng ký tên mình vào rồi gửi qua cho Dương Khúc, nói rằng xế chiều sẽ đi tìm anh.

Dương Khúc ngay lập tức mail trở lại: [Cậu đang ở đâu? Tối hôm qua rốt cuộc là sao? Điện thoại của cậu tôi còn đang giữ này!]

Mặt Diệp Dịch Hành giật giật mấy cái, gửi email nói: [Một lời khó mà nói hết, buổi chiều gặp mặt rồi nói.] Anh đây ngày hôm qua đã xuất hiện trước mặt anh rồi nha! Nhưng mà có vẻ đã hơi quá khiêu chiến với cái chỉ số IQ của anh rồi...

Dương Khúc trả lời lại: [Tôi mười một giờ tan học, giữa trưa mười hai giờ tối chỗ tôi ở đi.]

Cùng Dương Khúc bên kia dàn xếp tốt, Diệp Dịch Hành liền đóng trình duyệt lại. Từ nhỏ đã được nghịch ngợm máy tính, Diệp Dịch Hành lúc này dùng móng mèo khổng chế con chuột coi như cũng đã quen tay, chỉ cần không phải ấn phím đánh chữ thì mọi chuyện đều thuận lợi.

Mở ổ đĩa cứng ra, bên trong là cả đống thư mục tập tin loạn thất bát tao khiến cho Diệp Dịch Hành không thể nào xuống tay nổi.

Máy tính của người này cùng phòng khách dưới lầu y chang nhau, đều là loại đông tây loạn phóng!

Mắt nhìn đến một cái thư mục tên “A”, Diệp Dịch Hành tâm nháy dừng, đại đa số máy tính của nam sinh không ít thì nhiều cũng có mấy loại phim “A”... Chẳng lẽ Hà Nghiên Luật đáng vẻ đạo mạo kia cũng có sao?

Cậu vội vàng mở cái thư mục ra, Diệp Dịch Hành lập tức trừng lớn mắt mèo nguyệt mặc chi thành , linh quang ... A a? Đây không phải là tiểu thuyết của Hà Nghiên Luật sao? Thư mục này là để anh lưu trữ bản thảo? Trừ bỏ hai cái tên tiểu thuyết Diệp Dịch Hành đã từng nhìn thấy kia, thanh tiêu vương tử là cái gì? Còn có thư mục “Đứa con quỷ không nổi”? Đây “B” vậy là cái gì?

Diệp Dịch Hành đầu tiên mở ra tập tin Thanh tiêu vương tử, nhìn vài đoạn, ác hàn.... Đây không phải là “Bạch giới” hệ liệt mà anh viết sao?! Nhân vật chính rất thích ăn tiêu xanh (= =), cho nên mới gọi là Thanh tiêu vương tử! Cái năng lực tự tiêu khiển của Hà Nghiên Luật thật sự là làm cho cậu không biết nên không hay là nên cười nữa...

“Đứa con quỷ không nổi” bên trong có hơn mười cái văn bản. Diệp Dịch Hành chọn lấy vài cái xem, vài cái là chuyện xưa hoặc là đoạn ngắn miêu tả, cũng có mấy truyện ngắn mấy vạn chữ, cơ bản đều là thứ cậu chưa từng thấy qua, có chút ngạc nhiên vì độ ngắn của nó, dựa theo phong cách của Chi Ngôn thì chỉ cần một câu chuyện anh cũng có thể kéo ra nhiều chuyện liên quan.

Diệp Dịch hành kéo chuột xuống dưới cùng, đọc sơ qua mới phát hiện nguyên lai là chưa hoàn thành. Hay những cái này đều là do Hà Nghiên Luật viết? Sao cái thư mục lại có tên “Đứa con quỷ không nổi” là thế nào? Mấy cái truyện anh viết kia không phải là con của anh đi? Kia “Quỷ không nổi” ý tứ chẳng lẽ là ... nhân vật tính cách bạo tẩu (= =).

Không bài trừ khả năng này nha. Chính xác là vậy đi, nếu người viết công lực không cao hoặc là mất xích truyện xảy ra mâu thuẫn, tính cách nhân vật rất dễ dàng tan vỡ cho nên không thể ấn định tình tiết tiếp theo để viết theo mạch truyện .

(ta có thể tóm gọn là mà hiểu như thế này: bạn Luật viết cái truyện, cho nó một cái khúc mắc nhưng mà gỡ hoài cũng không ra đành để đó ngâm giấm. ^^ cái này ta có nhiều a)

Diệp Dịch Hành biết trong lúc viết truyện thì cốt truyện lẫn thời gian đều rất trọng yếu. Cốt truyện cùng các loại tình tiết phải đào sâu vào cũng phải cần tính logic cao, nếu một cái sắp xếp không thỏa đáng sẽ rất dễ làm cho tính cách nhân vật tự mâu thuẫn, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến cốt truyện, nếu còn cứng rắn viết xuống tiếp, cũng chỉ có thể dùng tình huống gượng ép mà giải thích hoặc là cho nhân vật tính cách phân liệt. Thành ra, vốn là một câu chuyện hay lại trở thành đầu voi đuôi chuột, tức thối vĩ (cái kết trở nên trống rỗng hụt hẫng, không gây được cảm giác hài lòng)

Đối với cái loại đầu óc thông minh như Diệp Dịch Hành mà nói, khung sườn tạo lập để viết tiểu thuyết cũng không có khó, khó nhất chính là phải có tình tiết đột phá cùng sức tưởng tượng cao, phải làm như thế nào đó mà mình có thể thuyết minh được toàn bộ hành động của các nhân vật, như thế nào đó thông qua tình tiết mà nhào nặn tính cách rõ ràng cho nhân vật...

Thời còn học trung học hẳn từng đọc qua tác phẩm đầu tay của Chi Ngôn, tính logic có chút vấn đề nhỏ, diễn biến câu chuyện có chút nhanh gượng ép làm cho đọc giả khó có thể theo kịp được quá trình truyện, hoặc là có chút không hiểu. Nhưng mà công lực sáng tác cùng sức tưởng tượng của đối phương lại cao tới có thể che dấu được khuyết điểm đó, xuất sắc đem nhân vật chính nhào nặn đến độ hoàn toàn thích hợp với tình tiết phát triển câu chuyện gây ra tiếng vang lớn. Về chuyện này thì chỉ cần tác giả mạng chăm chỉ luyện tập viết văn là được, nhưng có thể nói văn chương của Chi Ngôn đặc sắc chính là nhờ “xuất kỳ bất ý” (cốt truyện gây bất ngờ lớn), hơn nữa khả năng sáng tác văn chương của anh chính là không ai có thể sánh kịp.

Cho tới nay, Diệp Dịch Hành suy đoán cùng các đánh giá dành cho Chi Ngôn đều là “Gia hỏa này rất thông minh”, thắng đến ngẫu nhiên biết Hà Nghiên Luật chính là Chi Ngôn, ở đối phương cũng phát ra cái loại khí chất cao ngạo cùng thâm trầm giống như Diệp Chi Hành suy đoán, chỉ là cho đến —— đêm qua mới thôi!

= = Khả năng tưởng tượng kia tuyệt đối không phải bởi vì anh thông minh a! Mà chính là cái tên gia hỏa này thân mình đã sẵn có cái lối suy nghĩ không bình thường trước đó rồi.

Một bên cảm thán thực lực cùng thành tựu của đối phương, nguyên bản để được nổi tiếng như ngày hôm nay, anh cũng đã phải xây dựng rất nhiều tác phẩm bị thất bại kia mới có được. Diệp Dịch Hành mở văn kiện cuối cùng trong thư mục “B” ra, nghĩ phỏng chừng cũng là một cuốn tiểu thuyết khác của Hà Nghiên Luật đi, sau đó, trước mắt cậu lại xuất hiện ghi chú đã xuất bản cùng tên sách làm cho cậu kinh ngạc không thôi.

Chính là, này tiêu đề, vì cái gì... Cảm giác quỷ dị như vậy!

Diệp Dịch Hành run rẩy dùng móng mèo mở ra một cái cười cười hùng địch mật vị kẹo que , tập tin này còn kèm theo một cái ảnh bìa minh họa, mặt trên chính là loại động vật ngây thơ trong phim hoạt hình cùng với hồng quả quả và dòng chữ “Thích hợp cho nhi đồng tám tuổi đọc”! Là truyện xuất bản cho trẻ con? Lại còn là loại phiên bản có màu! Tác giả, rõ ràng là ba ba.

——!

... ! !

Lúc này, mèo đen toàn thân run rẩy lại biết thêm một cái bí mật nữa của Hà Nghiên Luật—— lấy “Rõ ràng là ba ba” làm bút danh để viết truyện cổ tích... Hơn nữa là viết cho các bạn nhỏ trí tuệ ở mức vỡ lòng đọc! !

Mà Diệp Dịch Hành cậu, thế nhưng lại không sánh bằng cái tên tác giả mạng viết truyện nhi đồng!!

Trong nháy mắt, lòng tự trọng của Diệp Dịch Hành bị đả kích trầm trọng rầm rầm tan vỡ.

Chỉ có anh... Chỉ có Hà Nghiên Luật anh luôn luôn khiến cậu phải nếm cái loại tư vị thất bại này!

Thật muốn đả bại anh, muốn giỏi hơn anh, vô luận dùng thủ đoạn gì hoặc phương pháp gì cũng đều muốn đem đối phương đạp xuống, như vậy mới không cảm thấy bị kích động cùng phiền táo nữa... Vì cái gì tâm trạng lại như vậy a, Diệp Dịch Hành cũng không muốn đi suy xét, cậu chỉ biết giờ phút này toàn bộ tâm trí bị tham vọng chiến thắng hừng hực nuốt lấy...

Không được, không được! Diệp Dịch Hành a, điều hòa tâm trạng lại a! Là con trai thì phải trực tiếp khiêu chiến! Nga, không, là bất động thanh sắc yên lặng vượt qua anh! Sau đó lại đứng ở trước mặt anh! Ngạo thị anh!

...

Tuy rằng làm như vậy có điểm đối trá, có điểm âm hiểm...

Được rồi, là đối trá thì sao a...

Ngồi sát! Quan nhiều như vậy! Anh đây chính là muốn mặt mũi!

Lắc lắc cái đầu mèo nhỏ cho đám ý tưởng phiền táo quăng rụng ra hết, Diệp Dịch Hành lại nhìn không được tiếp tục nhìn liên tục mấy cái tập tin khác của Hà Nghiên Luật, móng vuốt run rẩy, trong lòng ngượng ngùng, cảm thấy được chính mình rất xấu xa! Quả thực là cái đồ biến thái chuyên dòm trộm mà...

= = Thế nhưng, biết người biết ta, trăm trận, không thua (?) a...

(ngươi nha, còn không có thắng người ta một trận nào hết đi?)

Mấy thứ còn lại phần lớn đều là tư liệu sáng tác, còn có một chút âm nhạc cùng với mấy hình ảnh đáng yêu. Ngoài ra, bạn mèo đen còn phát hiện một đồng phim hoạt hình Disney (= =), tên kia cùng với phái nữ giống nhau a, đối với mấy thứ này cũng không có sức chống cự.

Diệp Dịch Hành trong lòng bất đắc dĩ cười cười, sở thích của cả hai thật sự là hoàn toàn khác nhau a!

Nhìn thoáng qua góc bên phải màn hình mà giật mình, đã 11 giờ rồi a. Bất đắc dĩ tắt đi máy tính, Diệp Dịch Hà thầm nghĩ không cần phải nôn nóng, sau này còn rất nhiều thời gian để cậu thăm dò bí mật của “ba ba cậu” mà! Vì thế, chuẩn bị đi ra cửa tìm Dương Khúc.

Xuống lầu, cậu ngạc nhiên phát hiện chị gái cậu (=) đang cô đơn ngồi một mình trên ghế, đồng quần áo hôm qua đã không còn, mấy quyển sách để trên bàn trà xếp ngăn nắp. Phòng khách hôm nay thoạt nhìn “sạch sẽ” đến bất khả tư nghị.

Buổi sáng vẫn còn mơ màng ngủ, cậu có nghe được thanh âm “tất tất tốt tốt”, nguyên lai là Hà Nghiên Luật dọn dẹp đồ a... What What? Chẳng lẽ sợ cậu làm bẩn đồ đạc của anh??

Giờ phút này mèo đen đã hoàn toàn phó mặc cho cái tâm trạng ngày một xấu đi, âm thầm cắn răng thề thốt, sau này sẽ khiến “Hà ba ba” anh phải khấu đầu chịu thua trước trí tuệ của “Hắc con” đi!

Bước vòng qua sofa, chợt nghe một mùi sữa thơm thơm từ phòng bếp truyền đến, Diệp Dịch Hành liếc mắt một cái nhìn đến phía dưới tủ lạnh có một cái bát sữa, đây là... Hà Nghiên Luật chuẩn bị cho cậu sao? Chống đỡ không được cái bụng rỗng đang kêu gào vì đói, không biết từ khi nào sữa đối với cậu lại thơm đến vậy, Diệp Dịch Hành nhịn không được vươn đầu lưỡi liếm liếm, chẳng qua là phải đem tới nửa thân người nhào vào trong bát mới có thể uống được. Thực sự là không thích ứng nổi...

Biến thành mèo có phải hay không vị giác cũng biến hóa theo? Bình thường cậu không thích uống sữa lắm nhưng giờ lại muốn uống a! Le lưỡi liếm ừng ực hơn phân nửa bát, Diệp Dịch Hành thỏa mãn dùng lưỡi liếm liếm sữa dính trên lông miệng và (=) ria mép... Có chút rối rắm dùng móng vuốt gãi gãi mặt, mặc dù là mèo, sau khi ăn xong cũng phải chú ý chút a! Nếu không bị Hà ngốc kia nhìn thấy bộ dáng này sẽ cười cậu nha. Bất quá, anh cười rộ lên thật sự tốt lắm, nói không chừng... Làm cho anh cười cười cũng không có sai, dù sao anh cũng có biết cậu là Diệp Dịch Hành đâu a, sẽ không mất mặt đâu. (người nha, một ngày nào đó sẽ bại lộ thôi!)

Ở bên trong phòng dạo quanh một vòng, Diệp Dịch Hành phát hiện mình không thể từ cửa chính mà đi ra ngoài, bởi vì thứ nhất, nắm cửa rất cao, cậu vô pháp vô tới, thứ hai, cho dù có với tới cũng không thể dùng cái chân mèo để mở nổi cái nắm cửa cấu tạo phức tạp kia a. Cửa ban công cũng bị khóa, muốn đi ra ngoài chỉ có thể thông qua cửa sổ phòng bếp nhảy ra ban công rồi mới từ từ đi xuống.

Nhà của Hà Nghiên Luật nằm ở lầu hai, một tầng ở đây cao tương đương với cái nhà lầu ba tầng. Nếu là người mà trực tiếp nhảy xuống phỏng chừng gãy xương đi, bất quá giờ phút này là đang làm một con mèo, tung một cái theo ban công nhảy đến phòng bếp lầu một rồi ra mái hiên cửa sổ, sau đó lại nhảy xuống cái vườn hoa, lăn mình trên cỏ một vòng, Diệp Dịch Hành thuận lợi rút xuống!

Thật sự là thân nhẹ như chim yến a! Hưởng thụ thân thể linh hoạt của loài mèo, Diệp Dịch Hành toàn thân run run lắc lắc đầm lông trên người – tối hôm qua tắm rửa xong không có hưởng thụ quãng bọt nước đến thống khoái a, hít thở một hơi thật sâu, mèo đen theo hướng nhà của Dương Khúc xuất phát!

~0~ Hoàn chương 6 ~0~

8. Chương 7: Cùng Nhau Trèo Lên Brokeback Mountain

Có một loại bạn bè, gọi là anh em.

Có một loại anh em, tên là – tình yêu.

May mắn, Diệp Dịch Hành và Dương Khúc, chỉ giới hạn ở câu đầu tiên.

Cho dù là biến thành mèo, Diệp Dịch Hành sau cú sốc đầu đã kịp lãnh tỉnh trở lại, quyết định đem chân tướng này nói cho Dương Khúc, cậu thậm chí không có một chút hoài nghi nào về sự tín nhiệm của cậu đối với Dương Khúc—— đối phương sẽ cùng cậu hiên ngang đối mặt với trận chiến này, giúp cậu vượt qua hết thảy khó khăn.

Nhưng mà, ngặt một nỗi, người đang sống sờ sờ trước mặt lại bị biến thành con mèo, cái loại chuyện này, bất luận là kẻ nào trước tiên cũng sẽ không thể tin tưởng nổi. Đây là thực tế a, không phải cái loại khoa

học viển vông tiểu thuyết gì đó.

Đổi một cái góc độ khác mà nói, nếu Dương Khúc biến thành con mèo tìm đến Diệp Dịch Hành, Diệp Dịch Hành cũng sẽ cảm thấy được chính mình xuất hiện ảo giác, này dĩ nhiên không quan hệ đến “tín nhiệm” cùng “chỉ số thông minh”, mà là năng lực chấp nhận vấn đề.

—Vì thế, khi mở cửa, Dương Khúc lần thứ hai đưa ánh mắt quý dị nhìn con mèo đen kia.

Anh hình như từ hôm qua đến giờ vẫn đang đấu tranh với tư tưởng của mình, đột nhiên gặp lại mèo đen, đầu anh đột nhiên lóe lên tia sáng chớp nhoáng, vô thức nhìn mèo đen mà thốt ra hỏi: “Cậu, là Diệp Dịch Hành?”. Dương Khúc tự nhận thấy bản thân thật là mâu thuẫn. Bản năng anh liên tục kháng cự hiện tượng quý dị rồi lại khản trương nhìn con mèo chờ mong nói cho anh biết một câu giải thích hợp lý.

Mèo đen gật gật đầu: “Meo~ ”

Chính xác mà nói, cậu chính là tin tưởng cái chỉ số IQ của Dương Khúc. Hôm qua đã đoán trước được anh sẽ nhìn cậu mà hỏi như vậy rồi.

Nghe được tiếng mèo “ôn nhu” kêu lên, Dương Khúc trong lòng phanh một tiếng đứt gãy.

— Gia hỏa này... Là, là, là Diệp Dịch Hành!

Người anh em của anh biến, thành, một con mèo!

Diệp Dịch Hành không thèm nhìn bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của Dương Khúc, sớm biết anh có loại phản ứng này rồi mà, lập tức tự giác đi vào nhà.

Cha mẹ Dương Khúc hiện ở nước ngoài, là giáo sư đại học nổi danh, rất ít khi về nước. Mà Dương Khúc bởi vì từ nhỏ thích tiếng Trung mà chấp nhận ở lại học, cho nên nhà này chỉ có một mình anh ở.

Diệp Dịch Hành ngựa quen đường cũ chạy đến phòng ngủ của Dương Khúc. Dương Khúc khiếp sợ nhìn ra bên ngoài, xác định không có loại “sinh vật” nào khác liền đóng cửa lại rồi theo nôi gót bước vào. Quả thật, nếu bị hàng xóm phát hiện anh đang cùng một con mèo nói chuyện, đại khái sẽ nghĩ đến đưa con nhà họ Dương đi ở một mình quá lâu nên bị mắc bệnh thần kinh đi!

Dương Khúc mở laptop lên, Diệp Dịch Hành nhảy lên bàn làm việc, liền lập tức dùng trỏ chuột mở WordPad, bị Dương Khúc chăm chú ánh mắt nóng như lửa nhìn mình bắt đầu gian nan đánh chữ—

[Người hỏi đi]

Đánh xong ba chữ, Diệp Dịch Hành xoay người ngồi xổm trên bàn làm việc nhìn hình tượng sụp đổ của bạn tốt.

Mèo đánh chữ! Mèo đánh chữ kia! Con mèo trước mặt anh đang đánh chữ A A A A A A !

“Tôi, tôi... Cậu cho tôi yên tĩnh một chút trước a!”

Dương Khúc lắc lắc đầu, hung hăng nhắm mắt lại, lại mở ra lần nữa— mèo đen vẫn còn ở chỗ cũ, lắc lắc cái đuôi nhìn anh.

Anh rót một ly nước lạnh uống một hơi, quay đầu lại nhìn bàn làm việc, mèo kia vẫn ngồi tại chỗ, quơ quơ móng vuốt với anh.

Dương Khúc lại ở trong phòng ôm lấy đầu bạo tẩu vài vòng, sau rốt cục cũng đầu hàng mà đặt mông ngồi xuống giường, phóng tầm mắt nhìn chăm chăm mèo đen, run run thốt lên: “Thật... thần kỳ!”

Mèo đen gật gật đầu, vươn móng vuốt tiếp tục gõ chữ: OK sao

Đánh dấu hỏi rất là khó khăn, vì thế cậu liền đơn giản nhất chính là thuyết minh nó ra a.

Dương Khúc nhìn chữ trên màn hình, giờ khắc này mới lý giải được nỗi thống khổ của một con mèo.

Biến thành mèo khẳng định là không thể nói tiếng người rồi, phương thức biểu đạt chính là chỉ có thể đánh chữ, nhưng bởi vì chỉ có móng vuốt cho nên đánh chữ cũng thật khó khăn, hơn nữa tốc độ lại quá chậm.

Vì vậy, Dương Khúc phải tận lực tránh đặt ra mấy câu nghi vấn, còn phải nhất nhất tại hồi đúng chỗ quan trọng, vừa đỡ cho con mèo kia khỏi phải đánh nhiều chữ, vừa để anh có thể rõ ràng minh bạch....

Cuộc khảo nghiệm chỉ số thông minh cùng năng lực suy đoán đã bắt đầu rồi a!

Anh em, tôi đây sẽ không cô phụ sự tín nhiệm của cậu!!

Dương Khúc đứng trên mặt đất kích động không ngừng, vươn tay sờ sờ mèo đen: đứa nhỏ tội nghiệp, cư nhiên lại biến thành cái dạng này... Nguyên bản là thằng nhỏ đô con tiêu sái suốt khi đầy mình không ai bị kịp! Giờ phút này lại có bao nhiêu bi thống a!... Ô ô... Đừng sợ, anh đây suốt đời vẫn là anh em của cậu! Cho dù cậu có biến thành một con... mèo...

Diệp Dịch Hành cơ mặt co rút nhìn hai mắt đầm lệ lưng trông tràn đầy thương cảm của Dương Khúc, dùng đuôi cũng biết anh nghĩ cái gì, tha cho tôi đi~ thu hồi lại cái vẻ mặt gớm ghiếc kia của anh dùm tôi a! Tôi còn chưa có chết nha! Chẳng qua là biến thành con mèo thôi! Anh nha, nếu không thu hồi tôi liền dùng móng vuốt hủy dung anh!

Dương Khúc nhìn thấy ánh mắt khí phách của mèo đen đồng dạng hung tợn giờ móng mèo lên, lập tức ý thức được chính mình đang đả kích lòng tự trọng của đối phương, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đích xác, đây mới là Diệp Dịch Hành mà anh biết nha!

“Nói cách khác, cậu bị biến thành con mèo?”

Mèo đen gật đầu.

“Khi nào vậy? Tối hôm qua lúc trên đường tới tham dự tiệc sinh nhật tôi sao?”

Mèo đen gật đầu.

“Nói như vậy lúc tôi gọi cho cậu, đến khi tôi gửi cho cậu cái tin nhắn nhưng cậu không có hồi âm lúc đó... đã biến thành mèo sao? Tuy rằng tôi hiện tại tin cậu, bất quá, tôi thật sự không tưởng tượng được cậu như thế lại biến thành mèo...”

Diệp Dịch Hành thở dài, nếu như mình nói do trước đó cứu con mèo đen trên đường sau lại gặp tai nạn xe cộ ngay trên cái đường đó, sau đó con mèo đen đó báo ân cứu cậu, cậu mới biến thành cái dạng này, Dương Khúc có thể hay không tin nha? Nhưng mà “hắc miêu báo ân” này mới là có vấn đề đi! Không có khoa học căn cứ gì đó, chỉ có thể dùng hiện tượng siêu nhiên thần quái để giải thích... cái này... muốn đánh chữ thì phải đánh tới một đồng lặn a!

Nhìn mèo đen trầm mặc, Dương Khúc đại khái coi như là hiểu được, đích xác nói ra rất dài dòng, tóm lại, chính là bị biến thành mèo: “Tôi biết giải thích ra thì cực kỳ phức tạp, chúng ta trước không nói về đó đi, nột, để tôi tổng hạ lại vấn đề đề của cậu đã...”

Dù sao cũng là một thiên tài học tập, gần mười năm đèn sách, thành tích đều hạng nhất, thậm chí tới đại học cũng toàn là nằm trong top dẫn đầu, Dương Khúc ngay từ đầu đã tỏ ra là còn người có đầu óc tỉnh táo, mọi chuyện đều cẩn thận suy xét rồi mới đưa ra quyết sách. Chính vì cái ưu điểm này mà làm cho người ta kính phục.

“Thứ nhất, cậu nhất định phải mau chóng biến trở về. Tuy rằng tôi có chút hiểu biết về nhân sinh sự sống, nhưng với tình huống của cậu đã không còn thuộc về phạm trù y học, cho nên loại hiện tượng này càng ít người biết càng tốt, nếu không nháo đến nỗi phải công khai tình cảnh của cậu, cậu liền mất tự do, thậm chí là có kết quả bi thảm... Cho nên nói chỉ có thể dựa vào chính mình mà biến trở lại làm người.”

“Khách quan mà nói, trước mắt không biết cậu có thể hay không biến trở lại được, cho nên phải chuẩn bị hai kế hoạch, trước tiên là tình huống cậu có thể biến trở lại làm người trong thời gian ngắn, tức vài ngày chẳng hạn; sau là trường kỳ, mấy tháng hoặc vài năm.”

“Nếu là ngắn hạn, về phương diện này thì không cần phải lo lắng, coi như trốn một vài tiết học, nếu như là trường kỳ thì có chút phiền phức a... Chúng ta trước quan sát hai ngày đi, nếu như không có biến trở về tôi liền thay cậu ra mặt xin tạm nghỉ học, cha mẹ cậu ở bên kia chắc trong nửa năm cũng không có vấn đề gì đi, bọn họ cũng không thể nào quản cậu.”

Mỗi khi nói xong một câu, Dương Khúc đều tạm dừng vài giây cho Diệp Dịch Hành ngẫm lại, cẩn thận nhìn đối phương không có trưng ra cái hành động phản đối nào mới tiếp tục.

“Nếu không biến trở lại... Tôi liền nhận trách nhiệm chiếu cố cậu cả đời đi...” Dương Khúc nói đùa.

Nhưng, Diệp Dịch Hành biết anh nói chính là thật, trong lòng cảm động rất nhiều, nghĩ lại, cậu hiện tại ở tại nhà của Hà Nghiên Luật, nếu cả đời cậu vẫn là mèo, cậu sẽ ở nhà Hà Nghiên Luật cả đời sao? Làm con của anh, làm con mèo của anh... Được sao?

Thế nhưng, Hà Nghiên Luật sau này cũng phải kết hôn....

... Kết hôn? !

Anh muốn rũ bỏ mấy đứa con của anh mà chạy đi kết hôn sao?!

Nghĩ đến đây một chút, Diệp Dịch Hành bỗng nhiên hoảng sợ đứng lên—— anh ta như thế nào có thể kết hôn!

A? Vì cái gì không thể? Anh ta cũng không phải là của mình...

Nhưng, Hà Nghiên Luật cả đời chỉ có thể là người của cậu, cậu cảm nhận được cả đời hai người đều phải ở cùng một chỗ...

Diệp Dịch Hành bị ý tưởng trong tiềm thức của mình dọa sợ, trước đây chưa từng tự hỏi qua, cái vấn đề này lúc trước đều bị cậu chôn vào chỗ sâu nhất trong đầu, lập rào cấm, chưa bao giờ dám bước qua ranh giới ấy.

Vì cái gì? Vì cái gì... Chính mình lại có cái ý tưởng này.

“Tôi nhớ tối hôm qua Hà Nghiên Luật mang cậu trở về, lúc đó tôi còn không biết là cậu, cho nên...” Dương Khúc ngưng ngưng gãi gãi đầu nói chưa xong lại dừng lại làm cho nhịp tim Diệp Dịch Hành gia tốc đập nhanh.

“Nói như vậy cậu bây giờ ở tại nhà cậu ta?... Trời ạ!” Dương Khúc mở to hai mắt nhìn, có lẽ Diệp Dịch Hành không có phát giác ra, nhưng Dương Khúc rất rõ ràng, người anh em của mình trong lòng thực sự để tâm, nhất là nửa năm nay, Diệp Dịch Hành đối Hà Nghiên Luật rõ ràng chú ý nhiều hơn bình thường, tóm lại chính là —— thích.

Lại nhớ đến, Diệp Dịch Hành thường theo học ké lớp của anh, có một lần Diệp Dịch Hành cùng Dương Khúc theo học lớp chuyên ngành, tầm mắt chung quy vẫn là hướng về phía Hà Nghiên Luật mà phóng, dương làn điệu khản (chắc là nói vòng vo tam quốc) hỏi cậu có phải hay không coi trọng Hà mỹ nhân, nhớ lúc ấy Diệp Dịch Hành nghe xong liền thoải mái lắc đầu: “Không, chỉ là tò mò người mà mấy nữ sinh đòi gả cho tôi là như thế nào thôi.”

Dương Khúc nói: “Bọn tôi là đang cho cậu món quà cực phẩm a, ngạch, hẳn là đẹp nhất toàn khoa Trung văn đi, là con trai nhưng bộ dạng so với con gái còn muốn hoàn hảo hơn, chắc chắn...”

“Tôi cùng anh quan hệ tốt như vậy, như thế nào lại không có ai ghép cặp cho chúng ta nha.” Diệp Dịch Hành chọn mi hỏi một câu.

“Bởi vì vai chính là cậu ta, ” Dương Khúc dùng bút bi chỉ về phía Hà Nghiên Luật, tiếp tục nói, “Hà Nghiên Luật là nam sinh khoa Văn được nữ sinh mệnh danh đệ nhất tòa băng sơn, anh ta có khi còn có tiềm chất của ma giáo giáo chủ không bằng...”

Ma giáo giáo chủ...

Diệp Dịch Hành vẻ mặt hắc tuyến.

“Đây là tâm lý của nữ sinh a, chủ yếu là chọn người các cô cảm thấy đẹp trai nhất để kết đôi với “thần tượng” của các cô thôi a.” Dương Khúc buông thông tay xuống.

“Sự thật chính là tôi đẹp trai hơn anh?” Diệp Dịch Hành khẽ mỉm cười, thần tình ngọt ngào.

Dương Khúc trong lòng phỉ báng, còn nói cậu không thích, tôi thực muốn nhìn tương lai của cậu sẽ phát triển như thế nào a...

“Đến đây một năm rồi mà còn chưa coi trọng nữ sinh nào sao? Người của cậu bị người ta theo đuổi xếp hàng đến tận khoa Hóa rồi kia.” Văn học viện cùng hóa học viện cách nhau như hai cái sừng chữ F, đại khái muốn đi từ sừng này đến sừng kia thì đi bằng đường chéo cũng mất vài cây số.

“Không biết, không có hứng thú.” Diệp Dịch Hành nhún nhún vai, ánh mắt lén lút lia qua bóng dáng Hà Nghiên Luật, bình thường anh mặc áo sơ mi trắng đã có một cỗ khí chất khác người, bài giảng kia toàn được các vị học sĩ trên sáu mươi nổi tiếng giảng giải cũng bị cậu ngó lơ, đem tầm mắt hướng Hà Nghiên Luật mà phiêu. Diệp Dịch Hành trong lòng có chút khó chịu, nhìn đối phương nghiêng đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn tao nhã giống như đóa sen trắng cao quý thanh nhã, tư thái này là từ đâu mà có a?

Diệp Dịch Hành nâng đầu, nghĩ tới Bạch Liên giáo giáo chủ...

Chính mình cũng không ý thức được cái mặt nguyên bản cười ngu đã bị Dương Khúc thu hết vào đáy mắt.

Dương Khúc mặt ngoài không hề cập đến, chỉ hỏi: “Hà Nghiên Luật tính toán muốn nuôi cậu sao? Cậu ở tại... nhà anh ta, có thể sao?”

Nhìn mèo đen liên tục gật đầu, Dương Khúc trong lòng giảo hoạt nở nụ cười, xem ra người nào đó là nhân họa đắc phúc sao.

“Àn... Kia nói cho cậu biết một việc...”

Mèo đen khẽ ngẩng đầu, bộ dáng nghi hoặc.

“Hà Nghiên Luật, người kia... Có điểm ngu ngốc.”

= = Anh sao lại biết a! !

“Theo tôi được biết, hai năm trước anh ta thi toán chỉ được có 60 điểm. Cậu biết mà, thi vào ngành Trung văn phải thi văn khoa toán học, bất quá tôi cũng là tình cờ đi vào phòng giáo viên mà thấy được, người khác cũng không biết. Năm nay, sinh viên năm ba ngành Trung văn lại phải học môn tin học đại cương, anh ta mỗi lần đi học đều có bộ dạng rất thống khổ...”

= =) Anh nói nhiều vậy là để làm gì?

“Cho nên, nói không chừng anh ta sẽ không thể chiếu cố cậu tốt được nga!” Dương Khúc híp mắt mỉm cười nói.

Diệp Dịch Hành sắc mặt biến đen, kỳ thật mèo đen căn bản trên mặt có biến đen cũng đoán không ra, lông đen thì biến cái gì chả đen. Dương Khúc chỉ có thể phát hiện ánh mắt đối phương có điểm rối rắm, vì thế tiếp tục hỏi: “Cậu vẫn là quyết định để cho anh ta nuôi?”

Diệp Dịch Hành lập tức gật gật đầu.

Anh ta đích xác rất bồn (aka ngu ngốc =.=), thế nhưng Hà Nghiên Luật thật sự rất đáng yêu a... Đây tuyệt đối không thể để cho Dương Khúc biết, chỉ có tôi biết là đủ rồi!

Hơn nữa, chiếu cố một con mèo, cùng ngu ngốc hay thông minh cũng không có phát sinh quan hệ gì đi, nhiều nhất là ngẫu nhiên bị anh vô ý thức “khi dễ” thôi, thí dụ như lấy đuôi để thử nước ấm chẳng hạn....

Anh đây... Cam tâm tình nguyện...

Dương Khúc cười đến rất vui vẻ: “Tốt lắm... Tôi đã biết, còn có một việc, muốn cậu giúp...”

Diệp Dịch Hành nghi hoặc, giúp? Cùng Hà Nghiên Luật có liên quan?

“Hà Nghiên Luật có một người bạn, tên là Sở Văn Hạnh.”

Diệp Dịch Hành gật đầu. Sở Văn Hạnh là người duy nhất thường xuyên xuất hiện bên người Hà Nghiên Luật, hơn nữa còn có thể làm cho anh ta ở chốn đông người mỉm cười, những lời này đều là do đám nữ sinh nói qua.

“Sở Văn Hạnh kia hiện tại học đại học F khoa luật. Tôi và cậu ta đã thất lạc nhiều năm...” Dương Khúc nhú nhú mày, dừng lại.

A? Thất lạc nhiều năm?

“... Bạn học thời tiểu học.”

Mèo đen lão đảo một cái thiếu điều ngã sấp xuống bàn làm việc. Anh hai, bạn học tiểu học của anh thất lạc cái len sợi a! ! Bạn học thời tiểu học của tôi không biết đã rơi rụng phía chân trời nào rồi!

Dương Khúc cười tự giễu, tiếp tục nói: “Cậu ta năm lên lớp sáu bởi vì chuyển nhà nên mới phải chuyển trường.”

Diệp Dịch Hành xem xét: cậu ấy, sau đó ở đâu?

“Trước khi chuyển trường một ngày, tôi và cậu ấy thề... Sau này, ở đại học F tôi sẽ cùng cậu ấy gặp nhau, nhưng mà cậu ta vẫn cứ muốn trốn tránh tôi.”

Mèo đen tứ chi mềm nhũn, hoàn toàn nằm úp sấp cái bụng.

Dương Khúc là GAY, cậu sau này mới biết được, hơn nữa Diệp Dịch Hành còn biết Dương Khúc từ nhỏ đã rất thích một người, lại không dự đoán được người đó là Sở Văn Hạnh!

Ni mã a! Anh nha mới học lớp sáu thì biết cái gì mà thích nha! Thậm chí còn là loại chuyện này, tự mình chuốc lấy khổ! Còn có, thế giới này TMD đúng là quá nhỏ đi! Mỗi tình đầu tiên hồi tiểu học cũng có thể gặp lại! Anh nghĩ là đang đóng phim à!

“Tôi nghe nói, Sở Văn Hạnh thường xuyên đến nhà Hà Nghiên Luật...” Dương Khúc bỗng nhiên nhìn thẳng vào mèo đen, hai mắt hữu thần ngời sáng, “Cho nên nói!! Cậu ở tại nhà Hà Nghiên Luật liên có thể giúp tôi theo dõi Sở Văn Hạnh rồi... A ha ha ha ha ha...!”

Diệp Dịch Hành hai mắt trắng dã: Dương Khúc! ! Anh đây hiện tại mới biết anh là cái loại biến thái không hơn không kém! Anh đây nhận sự trợ giúp của anh còn phải thay anh làm gián điệp rình coi thế giới của tiểu tình nhân anh là sao a!!

Anh đây ! !...

Thôi ~ là anh em thì nên giúp đỡ lẫn nhau, cho dù chuyện này là xấu xa.

Diệp Dịch Hành hai mắt mèo cũng đồng dạng hữu thần nhìn Dương Khúc, trịnh trọng gật gù đầu.

Dương Khúc kích động ôm lấy mèo đen vuốt ve: “Anh em tốt! Vấn đề trường học của cậu cứ giao hết cho tôi xử lý nga!”

“Meo~~ ”

“Về sau điện thoại của cậu tôi giúp cậu nhận!! Có cái gì trọng yếu liền lập tức báo cho cậu!!”

“Meo~ meo~ ”

“Thứ sáu hàng tuần đều phải họp mặt!!”

“Meo~ meo~ meo~” buổi chiều thứ sáu từ nhà Hà Nghiên Luật chạy đến hẻm không có vấn đề đi.

Vì thế, cái gọi là anh em “hữu nghị” vào giờ khắc này đã được chứng minh, Diệp Dịch Hành từ đầu tới đuôi luôn tín nhiệm Dương Khúc biến thái.

Người ta nói vật hợp theo loài, nhìn đám bè bạn bên cạnh bạn, người ta sẽ vạch ra bạn là người ở tầng lớp nào.

Các người có khả năng sẽ tiến tới trường hợp, hoặc là gần như cùng một trình độ thông minh, hoặc là khí chất và mị lực cá nhân cùng hút cùng đẩy (không hiểu câu này :((. Nhóm mà não tàn bị bệnh đa sầu đa cảm thương thân trách phận ở với nhau dẫn đến chứng trầm cảm, nhóm mà thiếu năng ở với nhau tươi cười ngây ngô có khuynh hướng hạnh phúc cả đời, nhóm các anh đẹp trai tuổi trẻ đặc chí tài mạo song toàn thì dắt nhau lên Brokeback Mountain...

(Thật cảm ơn nàng Thụy Vũ đã giúp ta đoạn cuối này. Ta thật sự không hiểu ảnh đang nói gì =). Thank nàng ~)

~0~ Hoàn chương 7 ~

9. Chương 8: Thích Nhất Là Vị Cá Hồi

Diệp Dịch Hành dùng bốn cái chân mới ngắn cũn của mình thay cho phương tiện giao thông mà vội vàng phóng như bay.

Từ sau khi biến thân, trừ bỏ buổi sáng uống chút sữa ra thì Diệp Dịch Hành vẫn chưa có hột cơm nào vào bụng. Mèo không phải thần tiên, không thể không ăn cơm, ngay lúc cậu gõ một chữ “Đói” vào chương trình WordPad thì Dương Khúc đã vội vã gọi điện đặt thức ăn.

Thanh trưng lư ngư, Tùng thử quyết ngư, Đường thố lí ngư*....

Hai mươi phút sau, Diệp Dịch Hành vừa ngửi được hương vị đồ ăn trong hộp bay ra liền hận không thể đem đầu lưỡi lập tức nuốt vào.

Anh đây quả nhiên đối với cá không có sức chống cự....

Trước mặt anh em nhà mình thì cần gì chú ý đến vấn đề hình tượng, Diệp Dịch Hành liền vui đầu ăn đến lang thôn hổ yết.

Dương Khúc một bên nhìn một phì cười không ngừng: “Tùy rằng cậu chắc chắn không muốn nghe điều này...”

Nếu biết tôi không muốn nghe thì đừng nói ra a! Diệp Dịch Hành dựng thẳng cái đuôi, tiếp tục ăn cá.

“... Ha ha ha, không được, tôi nhịn không được...” Dương Khúc nằm ở trên giường ôm cái bụng cười đến muốn đứt ruột nói “Nếu tôi để cho các nữ sinh kia biết bộ dạng này của Diệp Dịch Hành, không biết mấy người ấy sẽ như thế nào nữa ha ha ha ...”

“...Tôi cầu xin cậu nha nha ha ha ha! Cậu đừng có làm động tác này được không? Cậu hiện tại chả khác gì con mèo đích thực a... Tôi cảm thấy mình sắp phải vào nhà thương điên tới nơi rồi ha ha ha...”

Diệp Dịch Hành phun ra một tiếng “meo” khó chịu, ria mép run lên, nhếch miệng nhe răng nhảy bổ lên người Dương Khúc, giơ móng ...

“Được rồi được rồi anh bạn, là tôi sai lầm rồi... Khụ... Không cười, không cười nữa.” Dương Khúc cố gắng kiềm chế tốt biểu tình trên mặt mới nói tiếp, “Ăn hai con chắc là no rồi đi?”

Cậu thực ra là muốn ăn thêm một con nữa, nhưng hiện tại đúng là đã có điểm no rồi rồi, con cá còn lại kia thôi thì để dành cho Dương Khúc ăn chung với cơm đi, bất quá Dương Khúc sẽ ăn đồ ăn thừa mèo để lại sao (= =)? Lại liếm liếm miệng, Diệp Dịch Hành chỉ móng vuốt về một phía.

Dương Khúc sững sờ: “Phải đi?”

Mèo đen gật gật đầu. Hồi nãy xem thời khóa biểu của Hà Nghiên Luật, lúc này hẳn là đã tan học rồi, cậu phải nhanh chạy về trước khi đối phương trở về nhà. Không phải là sợ Hà Nghiên Luật phát hiện cậu trộm chạy ra ngoài, mà chính là nghĩ tới nếu đối phương trở về nhà nhưng lại không thấy mình, có thể sẽ cảm thấy rất cô đơn a...

Ngày hôm qua sau khi bị Hà Nghiên Luật mang về nhà, nhìn thấy trên bàn làm việc dán đầy mảnh giấy ghi chú liền biết anh kỳ thực là một người rất tịch mịch cô đơn. Tuy rằng cậu không biết nhiều về đối phương nhưng dựa vào cái tính cách kia của anh thì hẳn anh cũng không cảm nhận được chính mình đang cô đơn.

Bởi vì đường từ nhà Dương Khúc đến trường không tính là quá xa, cho nên Diệp Dịch Hành lúc trở về cũng không gặp chuyện phiền phức, chỉ là lúc qua đường thì cần chú ý hơn một chút. Dương Khúc phải xác định nhiều lần rằng mèo đen có thể tự trở về “một mình”, mới đồng ý mở cửa: “Có cái chuyện gì liền phải lập tức nghĩ biện pháp mà liên hệ với tôi, giờ nào cũng được.”

Diệp Dịch Hành liếc nhìn anh một cái, thâm thúy nhẩn một câu cảm tạ cùng tín nhiệm. Dương Khúc hiểu ý cười, nói: “Đi thôi, điều tuyệt vời nhất chính là mình có khả năng trải nghiệm một cuộc sống khác thường với nhân loại. Phải sống cho tốt sống nha.”

Người anh em, tôi biết rồi.

Tôi sẽ hảo hảo hưởng thụ thời gian biến thành mèo này.

Đứng ở một góc độ khác của một loại sinh vật khác mà xem cho thật kỹ cái thế giới này.

×××

Lúc Hà Nghiên Luật còn đang trên đường về, Diệp Dịch Hành bắt đầu tự hỏi mình một vấn đề nghiêm trọng.

Nếu mình đem Hà Nghiên Luật trở thành đối thủ, kia có phải Diệp Dịch Hành tự nhận mình chính là tác giả mạng luôn không?

Trong cả nước thịnh hành nhất chính là tiểu thuyết trung văn huyền huyền, chỉ có một vị tác giả có thể được mọi người cảm thấy trình độ không thua Chi Ngôn chính là —— Lạc Mộc Tri Thu.

Từ lúc học lớp 11 đã bắt đầu viết tiểu thuyết mạng, Diệp Dịch Hành liền dùng hài âm tên của chính mình, nghĩa “Nhìn lá rụng biết mùa thu đến” để làm nghĩa bao hàm, sau đó đặt lại thành bút danh “Lạc Mộc Tri Thu”, gọi tắt là Lạc Mộc.

Chi Ngôn và Lạc Mộc, hai tác giả có văn phong hoàn toàn bất đồng nhau. Nếu như nói tiểu thuyết của Chi Ngôn luôn có những đoạn kịch tính, xúc cảm theo tâm lý tính cách nhân vật thì tiểu thuyết của Lạc Mộc lại có khuynh hướng như rock, tiết tấu nhanh thanh thoát.

Có lẽ do phong cách sống khác nhau, hoặc do sự cảm thụ về văn hóa khác nhau, hai người đều có một lượng độc giả hoàn toàn bất đồng. Thiếu niên thích đọc sách thường có khuynh hướng nghe nhạc, mà nghe rock thì lại thích chơi bóng rổ, cho nên ở tại một thời điểm nào đó số lượng độc giả của cả hai sẽ có thay đổi. Theo như Diệp Dịch Hành, thứ hạng đều quyết định tất cả, cho dù có có thông minh siêu việc đến đâu, thì cho dù chỉ kém một thứ hạng cũng là thua.

Thú vị chính là, cho dù hai tác giả văn phong không giống nhau, cũng có lúc bọn họ đều đồng thời xem bình luận của độc giả.

Diệp Dịch Hành từng vào một diễn đàn xem độc giả bình luận “Chi Ngôn và Lạc Mộc”, trong đó có độc giả thích xem tiểu thuyết Lạc Mộc bình luận: [Rất thích tiểu thuyết của Lạc Mộc, cốt truyện khá thật, làm cho người đọc cảm thấy rất thoải mái khoái trá. Tiểu thuyết của Chi Ngôn tuy rằng viết rất được, nhưng là có chút đông tây rất không thật, có điểm không thể chấp nhận. Có đôi khi hoài nghi Lạc Mộc và Chi Ngôn chính là anh em, Chi Ngôn thiếu hụt thứ gì thì Lạc Mộc lại bù khuyết vào cái đó.]

Sau đó có người phản hồi nói: [Lạc Mộc không viết mộng ảo gì đó bởi vì anh ta là đàn ông chân chính.]

Tiếp theo lại có người nói: [Ý của bạn Chi Ngôn không phải là đàn ông!? Thao~ Bạn mới không phải đàn ông đó!]

Sau đó hai bên độc giả bắt đầu cắn xé nhau: [Nói như thế nào thì thứ hạng của Lạc Mộc cũng không bằng Chi Ngôn.]

[Bởi vì độc giả đều thích nằm mơ a... Ai, thế giới thực thì không có quyền lực a.]

[Nằm mơ? Nói nghe tốt như vậy sao! Không phải là ý dâm sao, chẳng lẽ Lạc Mộc không ý dâm? Mấy người viết tiểu thuyết đều là ý dâm cuồng!]

[Ngoài miệng nói đối phương là ý dâm cuồng thì chính mình cũng vậy thôi a, đồ ngu!]

(Sao ta có cảm giác mấy bạn trên đây càng chửi càng lạc đề a~ ==')

[Àm ĩ cái gì! Không thích Chi Ngôn thì biến đi, đồ vô văn hóa!]

[Yêu nhất Chi Ngôn Yêu nhất Chi Ngôn Yêu nhất Chi Ngôn Yêu nhất Chi Ngôn Yêu nhất Chi Ngôn Yêu nhất Chi Ngôn Yêu nhất Chi Ngôn....]

[Lạc Mộc thuần gia môn Lạc Mộc thuần gia môn Lạc Mộc thuần gia môn Lạc Mộc thuần gia môn Lạc Mộc thuần gia môn Lạc Mộc thuần gia môn Lạc Mộc thuần gia môn...] (Lạc Mộc – người đàn ông đích thực ==~)

[Thích xem liền xem, không thích thì tự lặn ra chỗ khác nhé. Tác giả còn chưa cãi nhau, các người ở chỗ này cần lặn chứ bới cái gì!]

Kháp cái chuyển hóa vi bát quái —— (Kháp một cái liên chuyển đề tài)

[Nói không chừng Chi Ngôn và Lạc Mộc là hai vợ chồng!]

[Vợ chồng? Không nghe lắm đi! Tư liệu đều viết cả hai là đàn ông a!]

[Nghe nói bọn họ còn học cùng một trường? Học chung một khối!]

[Thật hay giả vậy? Là bạn học sao?]

[Nghe nói Chi Ngôn học ngành Trung văn tại đại học F, em gái tôi cũng học tại đại học này a, bốc một đám học ngành Trung văn, mười người thì hết chín người đều viết tiểu thuyết == không biết người nào mới chính là Chi Ngôn, nói không chừng tác giả này là nữ a.]

[Không phải đâu! Nữ? Nữ sao có thể viết tiểu thuyết khí phách như vậy? Ông đây mới không tin!]

[Cái bài phía trên kia, Lạc Mộc cũng là học đại học F sao?! A a a a tôi cũng muốn thi đỗ đại học F!]

Bát quái chuyển hóa vì yêu sách ——

[Nghe nói ở ngành Trung văn đại học F có một nhân yêu (nam mà gương mặt có đường nét giống nữ, có thiên hướng đồng tính) còn hoàn hảo hơn con gái nữa a!]

[Nhân yêu? Ngành Đức văn ở đại học F mấy ngày hôm trước có cái nữ sinh đi tham gia thi Super Girl! Ôi, hóa ra làm nam a!]

[Hiện tại là có phải đang thịnh hành vẽ đẹp trung tính hay không a! Đừng vũ nhục ta, ta đi thi năm lần không rút đều là dựa vào hần phù hộ!]

...

Tuy rằng đề tài bình thường đều có thể nói đến không đầu không đuôi, nhưng thông minh như Diệp Dịch Hành thì chỉ cần lựa chọn một cái tin tức để xem cũng có thể tìm một chút dấu vết sự thật để lại, sau đó lại dùng kỹ thuật công nghệ thông tin của mình mà làm chút điều tra, tìm hiểu nguồn gốc, thông qua tài khoản truy cập của đối phương mà tra được IP, đại đa số đều là tại phụ cận đại học F, một cái địa chỉ cá nhân cũng không có. Tiếp theo lưu ý IP xuất hiện thay đổi địa phương, cùng loại địa chỉ công cộng của Đồ Thư Quán văn khoa đại học F liền rõ ràng như thế nào lại biết được Chi Ngôn là sinh viên khoa văn đại học F.

Sau đó, nửa năm trước, mang theo laptop đến khu tự học, Diệp Dịch Hành nhàm chán online tùy ý nhìn tài khoản của Chi Ngôn hiện lên, cái IP thế nhưng lại xuất hiện ở khu tự học B đại học F – chính là ngay sát vách hần!

Cậu không ức chế được kích động đến run rẩy đóng máy tính lại, chỉnh lại lại quần áo, giả vờ đi ngang qua, bên trong phòng học đèn đuốc sáng trưng, năm sáu cái đầu ngồi đó đều chăm chú vùi đầu vào đọc sách.

Duy nhất có một người ngồi trên bàn máy tính ở cuối phòng, người nọ mặc cái áo len màu xám cổ chữ V để lộ ra khung xương quai xanh xinh đẹp, một tay nâng cằm, bàn tay thon dài còn lại đặt trên bàn phím laptop màu bạc, hàng mi nhú lại, ngũ quan xinh xắn phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt trên màn hình, càng có vẻ mỹ hoặc...

Diệp Dịch Hành tại một khắc kia cảm nhận được, tim mình đập liên hồi như trống trận.

Sau đó, chạy trời chết....

Lúc đó hoàn toàn không nghĩ đến, giờ phút này lại có thể quang minh chính đại xuất hiện ở nhà người kia, nhất tĩnh nhất động quan sát anh.

Mặc dù vẫn rất muốn đả bại tiểu thuyết của Chi Ngôn, nhưng mà, hiện trạng lúc này của Diệp Dịch Hành thật sự là vô lực. Biến thành mèo, đánh một chữ cũng là vấn đề, tiếp tục viết tiểu thuyết như thế nào đây? Mỗi tuần năm ngàn chữ đã là ngoài ý muốn, chỉ là vì đã lỡ ký hợp đồng với nhà xuất bản cùng với sự tín nhiệm của độc giả nên cậu tuyệt đối không thể lơ là được....

Gần đây lại còn viết Âm Thần đích lời tiên đoán, tình tiết cũng đang phát triển đến hồi gay cấn, độc giả một đám lại một đám thôi thúc cậu viết tiếp, bây giờ bị như vậy làm sao có thể đáp lại đám độc giả kia?

Lạc MỘC biến thành mèo, không thể tiếp tục sáng tác, thỉnh độc giả kiên nhẫn chờ đợi?

Loại lý do sứt sẹo đầy mình như vậy làm sao mà dám nói a! Sẽ bị khinh bỉ đến chết!

Gửi email báo với biên tập cậu sinh bệnh? Thế nhưng loại bệnh này khi nào thì khỏi? Nếu cả đời không thể trở lại?...

= = Hiện tại nghĩ mấy chuyện siêu việt ấy làm gì a! Trực tiếp ngoan ngoãn làm con của tên kia là được đi!

Vấn đề này phải suy nghĩ kỹ nga.

Trở lại số 16 Tinh Nguyệt Uyển, lập lại đúng quá trình lúc này trốn khỏi nhà, mèo đen liền hai ba cái nhảy lên ban công nhà Hà Nghiên Luật, lách mình theo cửa sổ phòng bếp đi vào, khẽ giật mình khi nhìn thấy vẻ mặt âm ảm của Hà Nghiên Luật.

Anh đã về đến nhà, hơn nữa xem ra đã phát hiện mèo đen không có ở nhà, bộ dáng bị thương hoàn toàn hiển lộ. Chắc là đã tìm qua một vòng rồi, đầu tóc của anh có chút hỗn độn, một phần tóc còn bị lệch sang một bên. Nút áo cũng bung tới cái thứ ba, ánh mắt hoảng loạn bất an.

Diệp Dịch Hành không hiểu sao bắt đầu đau lòng, ngồi xổm trên bệ cửa phòng bếp, nhẹ nhàng mà kêu một tiếng: “Meo~ ”

Đột nhiên quay đầu lại, Hà Nghiên Luật cùng cặp mắt mèo xanh như bảo thạch cùng nhìn nhau, Diệp Dịch Hành nháy mắt cảm thấy được con người sáng bừng lên, vẻ mặt u ám lập tức bay biến. Nhưng mà, tâm tình hưng phấn kia cũng chỉ là nhoáng lên một cái liền tiêu thất, đối phương hai bước hướng lại tiểu sinh linh mới vừa làm anh lo lắng kia, cả giận nói: “Tiểu Hắc!”

“Meo~” Diệp Dịch Hành ngoan ngoãn kêu lên một tiếng, rũ đầu xuống: còn sống còn sống a, không cần khẩn trương như thế....

“Một mình trốn đi! Ruồng bỏ ba ba! Phải bị tội gì!” Hà Nghiên Luật trừng mắt lạnh, ánh mắt lại lượng lượng như trước, một tay chống nạnh, một tay nắm chân trước của mèo đen lắc lắc, hùng hổ giáng cho Diệp Dịch Hành một cái tội danh.

Diệp Dịch Hành hai mắt trắng dã, đứa ngốc này lại muốn đảo điên hình tượng hoàn mỹ của chính mình sao.

“Ba ba rất lo lắng! Hậu quả rất nghiêm trọng!” Thấy mèo nhỏ không có ý tứ tự kiểm điểm bản thân, Hà Nghiên Luật tăng lực đạo ở tay, gắt gao bắt lấy bả vai mèo đen, Diệp Dịch Hành thậm chí còn cảm thấy có chút đau.

“Meo~~” cha thủ hạ lưu tình a! (=__=)

“Không cho nhóc ăn cơm! Nhịn đói đi!”

Hoàn hảo anh đây đã được Dương Khúc cho ăn no ...

“Giam vào phòng tối tự kiểm điểm một giờ! !”

(= =) Cái gì! ! Diệp Dịch Hành bắt đầu liều mạng giãy dụa, baba nói cái gì vậy a! !

Hà Nghiên Luật đi xung quanh tìm phòng tối, chỉ là nhà của anh cho dù là toilet cũng có một cái cửa sổ rất lớn, lấy ánh sáng rất tốt. Đạo qua một vòng, không tìm được “ngục giam” thích hợp, mèo đen tuy rằng giãy dụa điên cuồng nhưng cũng không có cào anh, Hà Nghiên Luật có chút mềm lòng.

Lúc tìm không thấy Tiểu Hắc, khổ sở, thương tâm, thất lạc... Cảm thấy được chính mình bị ruồng bỏ. Nhưng mà, khi nhìn thấy nó khỏe mạnh lại xuất hiện trước mắt, anh liền lập tức an lòng, chính anh cũng không thể giải thích loại cảm giác sợ cô độc lại mãnh liệt đến vậy.

Mềm lòng nhưng miệng còn chưa có mềm, đang lúc Diệp Dịch Hạnh cho rằng mình có thể thoát được cửa ải này, Hà Nghiên Luật cầm lấy mèo đen tiếp tục uy hiếp: “Không có phòng tối thì còn có hòm tối a! Hừ!”

(= =) Ba ba đâu cần thù dai như vậy! Anh đây chỉ là đi ra ngoài đi bộ một vòng! Có cần dễ giận như vậy không!

“Meo! ! ~” Diệp Dịch Hạnh kháng nghị kêu lên một tiếng.

“Về sau chỉ có thể theo ba ba đi ra ngoài! Bên ngoài rất nguy hiểm!”

Ba ba nha tính độc chiếm thật đúng là mạnh quá đi mà! Diệp Dịch Hạnh ngoài miệng oán giận, tâm lại phù phù phù kích động, cậu bị anh đòi giam lỏng nhưng lòng lại cảm thấy thỏa mãn, không thể giải thích.

“Nghe hiểu sao?!” Hà Nghiên Luật tóm chặt lấy cái lỗ tai cậu giáo huấn.

“Meo~ meo~” nghe hiểu, nghe hiểu !

Diệp Dịch Hạnh trong lòng rối rắm vạn phần, nếu như là mèo bình thường, khẳng định không phân biệt tốt xấu liền cắn hoặc cào người, có như cậu đây ôn nhu như thế sao! Hà Nghiên Luật anh cái đồ tùy hứng lại kiêu ngạo!...

Nhìn biểu hiện chịu thua của mèo đen, Hà Nghiên Luật rốt cục có chút hết giận, vỗ vỗ đầu nó, nói: “Ba ba mua cho nhóc đồ ăn ngon...”

Diệp Dịch Hạnh híp mắt, không biết là ai mới vừa rồi còn nói là không cho tôi ăn cơm a...

Nhìn người nào đó thực “vui thích” nhìn cái gói to màu da cam ngay tại cửa – thức ăn dành cho mèo con, ánh mắt tinh tinh lượng lượng: “Xem! Mèo con thích nhất là vị cá hồi nga!”

...

...

Không để đại não mèo đen kịp xử lý, Hà Nghiên Luật đã kích động chạy tới, cắt miệng túi đổ ra mấy khối bánh bích quy hình gù đó ra——

“A? Là hình cá nhỏ!... Tiểu Hắc ngươi có thể nhìn ra là cá sao? Thức ăn mèo cứ nhiên lại làm có trí tuệ như vậy a!”

Cái gì trí tuệ! Mèo bình thường có thể biết là hình con cá sao! Anh đây có thể nào trí tuệ giống vậy a?! Sát!

“Mau tới đây, ném thử!” Hà Nghiên Luật vẫy tay, thấy mèo đen vẫn không nhúc nhích, tại trên ghế salon ngồi xổm, liền chủ động đi qua, vươn ra lòng bàn tay đầy bánh bích quy hình dạng cá nhỏ nhiều màu sắc.

Diệp Dịch Hạnh nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác, ông đây làm sao có thể ăn thức ăn dành cho mèo! Nói ra thì đây toàn là thực phẩm hóa học không nha! Còn có, nếu đám này được làm từ cá chết gà chết rồi mới trải qua loại hóa học gia công xử lý thì sao a! Hà Nghiên Luật! Con của anh cũng không phải là mèo bình thường a a a!!!

Hà Nghiên Luật có chút buồn bực nhìn vẻ mặt chán ghét của mèo đen, có điểm ai oán hỏi: “Nhóc không thích sao?”

Vô nghĩa! Ông đây cũng không phải là mèo thật! Huống chi ông đây mới vừa ăn hai mẻ cá tươi, làm sao còn có thể muốn ăn cái thành phần giả cá không rõ ràng kia!

“Ông chủ ở cửa hàng thú nói rõ ràng nói thức ăn mèo này bán đắt nhất mà!... Gạt người...” Hà Nghiên Luật than ngồi ở trên ghế salon, vô lực tìm cái điện thoại di động của mình, vỗ vài cái nằm vật xuống ghế salon bắt đầu gọi điện thoại.

Diệp Dịch Hành ở một bên nhìn anh, một bên thuận thế nằm úp sấp lên người nào đó còn hưởng thụ cảm giác được anh vuốt ve cái lưng. Chẳng lẽ Hà Nghiên Luật muốn gọi điện thoại phàn nàn cửa hàng thú nuôi sao?

“Uy, Văn Hạnh...”

...

“Mèo thích ăn cái gì?”

...

“Ngày hôm qua ở sinh nhật Dương Khúc mang về.”

...

“A, nói không rõ rồi...”

...

“Được, vậy lát nữa cậu tới đây đi.”

(= =) Nhanh như vậy mà tiểu tình nhân của Dương Khúc đã tới chơi sao?

10. Chương 9: Ngừ Không Sợ Hãi Nhân Tử Không Ngột

Nói thật, tiềm thức Diệp Dịch Hành có điểm không muốn Sở Văn Hạnh đến. Cảm giác giống như bị một kẻ xa lạ xâm nhập vào lãnh thổ của riêng mình, làm cho cậu cảm thấy bất an. Diệp Dịch Hành cũng không rõ tại sao lại sinh ra cái cảm giác kỳ cục này. Cậu không biết một con mèo bình thường thì hiện tại nó sẽ nghĩ gì, nhưng có thể khẳng định chính là, cậu chắc chắn bị tư tưởng độc chiếm của con mèo này ảnh hưởng rồi.

Có người nói, mèo và chó khác nhau, nếu có người đối tốt với chó, cho nó thức ăn mỹ vị, căn nhà ấm áp, con chó đó sẽ nghĩ đến người kia nhất định là thần. Mà mèo lại hoàn toàn tương phản, nếu người ta sủng một con mèo đã bị chiều hư, cung cấp cho nó thức ăn ngon cùng chỗ ở tốt, như vậy mèo ta sẽ cho mình nhất định là thần.

Không gian của một con mèo cũng chính là vương quốc của nó, nó là chủ cũng là người hầu, bất luận con mèo nào đến xâm lấn chỗ của nó tâm đều sinh ra uy hiếp hơn nữa còn bài xích. Khi có người lạ tới xâm chiếm đến không thể chống đỡ nổi, mèo sẽ rời đi, nó thà rằng lại tìm một khác tự chủ, cũng không nguyện cùng động vật khác chia sẻ lãnh địa.

Thông qua Diệp Dịch Hành, loại bản tính của loài mèo được chuyển biến thành như sau: Hà Nghiên Luật là thuộc sở hữu của tôi, như vậy anh là thứ phi thường trọng yếu đối với tôi, nhà của anh cũng là nhà của tôi, anh tồn tại là để làm bạn với tôi là để hầu hạ tôi, anh là của tôi.

Sau đó, khi mèo đen tự cho mình cái danh phận chủ nhân, ý thức được sẽ có những người khác có thể sẽ bước vào lãnh thổ này, Diệp Dịch Hành liền bối rối. Cái chỗ này nguyên lai cũng không phải là chỗ bí mật chỉ có một mình cậu có thể nhìn đến a! Nguyên lai Hà Nghiên Luật không phải chỉ của một mình cậu. Trừ cậu ra, bên ngoài còn có người thứ hai biết được bí mật của Hà Nghiên Luật, đầu óc đơn giản, đáng yêu, ngoài bộ mặt xinh đẹp bằng lăng lại còn có một bộ mặt xinh đẹp khác...

Loại cảm giác không thể nói nên lời này thật sự là khó chịu!

Mèo đen nhìn chằm chằm cửa nhà như hổ rình mồi, vừa nghe bên ngoài có động tĩnh gì liền đứng thẳng dậy, vểnh tai, như là sẽ có cái loại quái vật khổng lồ nào đó đột nhiên xông tới.

Hà Nghiên Luật bị hành động của nó chọc cho cười, an ủi nói: “Không sợ, có ba ba ở đây rồi.”

Nghe thế, Diệp Dịch Hành mới giật mình phát hiện chính mình lại làm ra cái loại hành động đột ngột sợ hãi xấu hổ đến lập tức đem đầu vùi xuống ghế salon.... OTZ! (đây là ngôn ngữ biểu tượng mạng a, cái hình người quỳ gối chống tay xuống đất a~) Anh đây cư nhiên vô ý thức làm cái loại hành động này!

Đang rối rắm, chợt nghe tiếng chuông cửa đình đong đình đong vang lên, người nào đó lấy trạng thái sét đánh không kịp bưng tai học tốc nhảy vào trong lòng người kia...

= =

Này, này chính là bản năng của mèo nga!!

Linh hồn Diệp Dịch Hành tưởng tượng như đang dùng sức kéo lấy thân thể con mèo đen mẫn cảm nhất gan kia từ trong lòng Hà Nghiên Luật nhảy ra, khí phách hiên ngang hùng dũng oai vệ tiến đến cánh cửa anh vừa mới mở, Hà Nghiên Luật thuận thế ôm lấy cậu, cười cười nói: “Lúc này lại không sợ nữa?”

... Ông đây làm sao có thể sợ được!

Mở cửa, Diệp Dịch Hành lập tức nhìn đối tượng trong truyền thuyết tạo nên mối tình đầu của Dương Khúc năm anh học lớp 6 tiểu học —— Sở Văn Hạnh. Ấn tượng đầu tiên đối với cậu ta là, bộ dạng không đẹp trai, cũng không xinh đẹp như Hà Nghiên Luật.

Sở Văn Hạnh mở tròn cặp mắt quả hạnh, nhìn chăm chăm cái động vật lông mềm như nhung trong lòng Hà Nghiên Luật nói: “Đúng là mèo đen a!”

Ấn tượng thứ hai, thanh âm của gia hỏa này rất êm tai, mềm mại, là khẩu âm của miền nam. Cùng so với thanh âm của hân mà nói, còn chưa có đủ từ tính, nhưng nếu để của các em gái thì chỉ cần lời ngon tiếng ngọt vài câu, đối phương tuyệt đối không thể chống đỡ được mà đổ gục ngay tại chỗ...

Lúc còn học tiểu học thì chắc là chưa bị vỡ giọng đi?! Dương Khúc yêu trẻ con sao? = = Cừ thật!

Hà Nghiên Luật gật gật đầu: “Àn, vào trong nói sau.”

Sở Văn Hạnh bỏ đồ đạc xuống, ngạc nhiên quét mắt khắp phòng khách: “Sách! Người đổi tính sao? Hiếm thấy trong nhà sạch sẽ như vậy! Bất khả tư nghị!”

Hà Nghiên Luật nói: “Nếu không vì con mèo này cũng sẽ không chỉnh.”

“Như thế nào? Ngay cả mèo cũng không chịu nổi cậu?” Sở Văn Hạnh quay đầu cười, ánh mắt loàn loàn mị thành hai cái trăng lưỡi liềm, con người đen láy phản chiếu ánh đèn lấp lánh dụ người, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lập lúc sáng rọi bắn ra bốn phía.

Diệp Dịch Hành âm thầm kinh hãi, nguyên lai trong lòng Dương Khúc giấu chính là cái đứa nhỏ đáng yêu đến như vậy, khó trách hiện tại còn bản khoắn. Bất quá, sao đã qua mấy năm rồi vẫn còn chưa có hạ thủ?! Nếu bàn về thủ đoạn, Dương Khúc muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, không phải chỉ cần trấn áp tiểu tình nhân này hay sao, cứ như vậy mà làm luôn đi... Không cần sợ cậu ấy bị người khác lừa gạt chạy mất nữa. Này nếu ở bên ngoài mà cười cái kiểu này, người tới câu không phải là nữ nhân, sợ đều là nam nhân a...

Bất quá, Diệp Dịch Hành thầm nghĩ, có thể cùng Hà Nghiên Luật trở thành bạn bè, khẳng định cậu ta cũng muốn tự che dấu bản thân đi.

Hà Nghiên Luật đem mèo đen đặt trên ghế salon, đi vào phòng bếp pha trà, hướng Sở Văn Hạnh nói: “Cậu ôm nó một cái đi.”

= = Diệp Dịch Hành nghe xong liền lủi nhanh tới cái góc salon tí phía bên kia.

“Nó không cho tớ ôm, nó chạy trốn.” Sở Văn Hạnh thu hồi tay lại, tò mò nhìn chăm chăm mèo đen đang tránh ở góc bên kia, trong mắt có một tia nghiền ngẫm ý vị làm cho Diệp Dịch Hành bất an.

Khi một người trầm mặc nhìn bạn không ngừng, bạn chắc chắn sẽ nghĩ đến đối phương đang có rất nhiều hoạt động tâm lý.

Người thích trầm mặc là loại khó đối phó, nếu bạn tài trí thông minh trái lại sẽ đoán được ý nghĩ của đối phương, nếu bạn vốn là đang trong tình cảnh nói dối, hơn nữa cũng tâm trí không đủ cường đại như người ta, như vậy loại người thâm trầm này nếu bắt gặp thấy biểu hiện giả dối của người, dưới ánh mắt thâm thúy của người đó, bạn sẽ bị đẩy vào tuyệt cảnh, bạn sẽ cảm thấy được vô luận là bí mật gì đều bị đối phương vạch trần ra hết.

Bất quá, Diệp Dịch Hành là một người trầm tính, đối phương cứ việc đem ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đó mà nhìn cậu đi, cho dù có khó chịu nhưng cũng không tức giận ngay được. Cậu nghĩ tới lúc ở quán karaoke khi Hà Nghiên Luật lần đầu tiên ôm cậu cũng chính là ánh mắt như thế.

Bất quá sự thật chứng minh, ai có thể nhẫn đến cuối cùng, mới là người thắng.

Hà Nghiên Luật muốn tỏ ra thông minh, cũng chỉ có thể bảo trì trầm mặc (= =).

“Nó nhất gan, cậu bắt nó lại chơi là được, nó không cần cậu đâu, sờ sờ mấy cái liền quen thôi...” Hà Nghiên Luật bưng một ly trà xanh đặt tại trước mặt Sở Văn Hạnh.

Nắm tới chơi đi? Sờ sờ mấy cái liền quen? Anh cho là muốn vuốt cái gì liền vuốt được sao? Sờ JJ lại còn sờ dãn dãn (trứng) a! Hồn dãn! Lão cha anh sao lại vậy a! Liền như vậy để cho người khác chơi tôi! = =

Mèo đen nhe răng tròng mắt lên án Hà Nghiên Luật, đối phương lại làm như không thấy, đưa tay bắt lấy chân trước mèo đen giống như nhận định đối phương sẽ không cắn anh mà kéo tới người mình, sau đó hướng Sở Văn Hạnh, nói: “Đến, sờ sờ.”

Sở Văn Hạnh cười tủm tủm đưa tay chụp lên đầu mèo đen.

Diệp Dịch Hành khí tuyệt: nếu không phải niệm tình cậu là bạn của Hà Nghiên Luật... Ông đây đã sớm một hơi cắn cho đã!

“Nó luôn luôn tròng mắt tớ a.” Sở Văn Hạnh nháy mắt, tay hướng tới lỗ tai mèo đen, Diệp Dịch Hành nhin không được hé miệng lộ răng nanh, lịch cổ giả làm trạng thái muốn cắn người.

“Tiểu Hắc, không thể cắn. Chú này là bạn của ba ba!” Hà Nghiên Luật kéo kéo đuôi mèo đen dãn dãn.

Diệp Dịch Hành khóc không ra nước mắt, chú người muối a, rõ ràng là bà xã của Dương Khúc là chị dâu tương lai của tôi a TAT...

“Nguyên lai nó gọi là Tiểu Hắc a!”

Diệp Dịch Hành run rẩy: đúng vậy đúng vậy, tên này rất tục đi!

Sở Văn Hạnh dừng một chút, bình tĩnh đại ngộ nói: “Tiểu Hắc đáng ra phải là em gái của cậu chứ!”

Diệp Dịch Hành: không sai, rất có sức tưởng tượng, rất thông minh! Quả nhiên là bạn của Hà Nghiên Luật... = = Cái đầu em gái cậu đó! Ông đây là nam! Là nam!!

Hà Nghiên Luật cười yếu ớt sửa lại: “Tiểu Hắc là đực.”

Diệp Dịch Hành: ... !

Sở Văn Hạnh hưng trí dạt dào xem xét biểu tình phát điên của mèo đen, bỗng nhiên nói: “Nó có thể hiểu được chúng ta nói chuyện.”

Phòng khách nháy mắt liền trầm mặc làm cho không khí quỷ dị lan tràn ra khắp nơi.

Diệp Dịch Hành không khỏi sợ hãi than Sở Văn Hạnh nhảy bén, chợt nghe Hà Nghiên Luật nói: “Àn, nó là con tớ mà!”

= =

Hà Nghiên Luật một chút cũng không có tồn tại loại cảm giác uy hiếp, đã check! Cần phòng bị chính là tiểu tình nhân của Dương Khúc, ruột trong thành bụng đánh loạn n cái, gia hỏa này thật sự thông minh...

Sở Văn Hạnh nhìn mèo đen, dùng âm thanh cực hạn ôn hòa kêu: “Tiểu Hắc, Tiểu Hắc~”

Nếu như là mèo con bình thường, nghe cái loại tiếng nói mềm mại thân thiết này phỏng chừng sẽ say mê đến huân huân nhuyển sau đó vươn cái cổ lộ ra cái bụng không hề phòng bị cho quân giặc gãi gãi bụng ...

Bất quá hiện tại da mèo của Diệp Dịch Hành lại giống như nổi lên mấy cục hạch, trời lên, lại lồm xồm, lại trời lên, lại lồm xồm...

Sở Văn Hạnh bám riết không tha gọi cậu: “Tiểu Hắc, Hắc Hắc!~”

Hắc hắc, ông đây có “Ha Ha” đâu! (hắc hắc, ha ha là hai kiểu cười đẩy các nàng)

Hà Nghiên Luật nghi hoặc: “Cậu gọi nó làm cái gì?”

Sở Văn Hạnh trát trát nhãn tình, nghiêm trang nói: “Bồi dưỡng cảm tình.”

= =

Hà Nghiên Luật đùa nghịch đuôi mèo đen, anh tựa hồ đặc biệt thích đuôi mèo đen a, trên mặt lộ vẻ tươi cười hướng Sở Văn Hạnh nói: “Nó là con tó, mới không cần cùng cậu bồi dưỡng cảm tình.” Ngự khí ôn nhu, nhưng mà cũng thật bá đạo.

“A a! Hà Nghiên Luật cậu gia hỏa này!” Sở Văn Hạnh liếc nhìn đứa bạn chỉ trích, “Một tó còn phải mua cho con của cậu khô mực đây này! Hừ, không cho nó ăn nữa!”

Hà Nghiên Luật nâng hai cái chân của mèo đen đập lại, làm điệu bộ vái vái cái, nhuễn ngôn nói: “Tiểu Hắc biết sai rồi, thỉnh cho con ăn đi!”

...

Anh đây thật sự là rất muốn rất muốn rất muốn sét đánh chết luôn a. A di đà phật mà!!

Nhưng mà cho dù mèo đen có rít có gào bao nhiêu cũng không thể truyền tới hai cái vị nam nhân nhân loại kia, hai người bọn họ tiếp tục không coi ai ra gì dùng người nào đó chơi trò gia đình như mấy đứa học sinh tiểu học.

Diệp Dịch Hành than hỏi ông trời: hai gia hỏa này rốt cuộc là mấy tuổi a? Bọn họ đích thật thể xác là hai mươi một tuổi và có tinh thần “khỏe mạnh” của nam nhân sao? Hay là do cách sống có vấn đề đi? Cậu cùng Dương Khúc hay với các bạn bè khác nói chuyện với nhau đều là chủ đề trò chơi, chính trị, sản phẩm điện tử, nhãn hiệu, chỉ số IQ! Không phải cái loại con cái, đàn bà cùng mèo a! T T

“Tiểu Luật, cậu xem ánh mắt của Tiểu Hắc kia!”

Sở Văn Hạnh kêu Hà Nghiên Luật là “Tiểu Luật”, lại làm cho Diệp Dịch Hành không hiểu, con trai với con trai có thể gọi thân thiết như vậy so? Vậy cậu gọi Dương Khúc cái gì? Tiểu Khúc? Kỳ quái....

“Ấn?” Hà Nghiên Luật ngồi xếp bằng trên ghế salon, thoải mái xoa cái đầu nhỏ.

Sở Văn Hạnh vuốt cằm làm ra vẻ thâm trầm: “Quả nhiên còn có màu mắt xanh phỉ thúy...”

Hà Nghiên Luật nghi hoặc nói: “Cậu nghĩ cái gì vậy?”

Sở Văn Hạnh nói: “Vừa mới xem xong một cuốn truyện cổ tích, kể rằng, nếu gặp được một con mèo có một đôi mắt phỉ thúy thì nhất định là người bị biến thành.”

= =

...

Toàn bộ tế bào trên người Diệp Dịch Hành đồng loạt giật nảy một cái. Ngay cả Hà Nghiên Luật cũng ngơ ngác nhìn hành động giật nảy mình của mèo đen.

Mẹ ơi! Sở Văn Hạnh cậu chắc chắn là thần tiên trên trời bị giáng xuống trần a, một lời của cậu nói ra đều nói đến toạc ra Thiên Cơ!

“Người... biến thành mèo.” Hà Nghiên Luật nột nột lặp lại.

“Ấn!” Sở Văn Hạnh dùng sức gật gật đầu, kể lại chuyện cổ tích, “Truyện cổ tích đó tên là gì tó quên mất tiêu rồi, nhưng mèo do người biến thành thì đều là có mắt màu xanh lục, hơn nữa lông còn là màu đen.”

= = Anh đây chắc không phải là từ tương lại xuyên đến quá khứ, sau đó viết cái truyện cổ tích này đi.

“... Chờ, chờ chờ đã.” Hà Nghiên Luật cau mày, hành động vuốt ve mèo đen cũng dừng lại.

Trái tim Diệp Dịch Hành đập nhanh đến độ không thể khống chế... Giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị đối phương nói một câu đến nhảy dựng lên....

“Cậu nghĩ đến cái gì sao?” Sở Văn Hạnh hỏi.

“Cậu nói thế... làm tớ cảm thấy Tiểu Hắc có điểm giống...” Hà Nghiên Luật lèch đầu, thật sâu suy tư...

Sở Văn Hạnh cũng hiếu kỳ hưng phấn mà mở to hai mắt chờ đợi Hà Nghiên Luật trả lời: “Giống ai?”

“... Anh bán bánh trứng ở cửa nam đại học F.”

Ta... Sát!!! Hà! Nghiên! Luật! Ông đây từ nay về sau cũng sẽ không bao giờ tin tưởng chỉ số IQ của anh nữa!!! ()

Nhưng mà, người không hiểu lại là Diệp Dịch Hành.

Cậu không biết, Hà Nghiên luật là cái loại cho dù có nghĩ đến cũng sẽ không chủ động nói ra. Cho dù trong nháy mắt đó, trước mắt Hà Nghiên Luật hiện lên chính là thân ảnh Diệp Dịch Hành, cái loại mị lực hấp dẫn kia, chỉ cần một cái lơ tay nhắc chân đều là dương quang suất khí nam nhân tỏa ra bốn phía, ánh mắt cả vú lấp miệng em cũng sẽ không để cho người khác cảm thấy khó tiếp cận, nụ cười bỉ bỉ kia lại càng làm cho toàn bộ người theo đuổi mê muội....

Anh chợt cảm thấy ý nghĩ của mình thực buồn cười liền mau mau xóa hết toàn bộ ý tưởng trong đầu.

“A?” Sở Văn Hạnh hỏi, “Anh bán bánh trứng?”

“Bởi vì người nọ bộ dạng cũng đen.”

“Uy! Tớ nói cậu dù gì cũng là tiểu thuyết gia đi! Sức tưởng tượng chỉ giới hạn ở mặt ngoài thôi sao?” Sở Văn Hạnh chọn mi châm chọc nói.

“Vậy tớ đây nên nghĩ đến ai?” Hà Nghiên Luật cười hỏi lại.

“A, thua cậu rồi!” Sở Văn Hạnh một tay nâng cằm, lẩm bẩm nói: “Tớ đảo qua đảo lại cũng cảm thấy con mèo này có điểm giống bạn của Dương Khúc gọi là gì gì đó, nga, Diệp Dịch Hành.”

...

...

Cái gọi là lời nói không gây sợ hãi thì không ngừng, Diệp Dịch Hành giờ phút này đã chứng kiến được thể nào là sự lợi hại của Sở Văn Hạnh! Thật là thần kỳ!

Chỉ là, chị dâu lớn a! Cái con mèo hoang này đâu có giống bộ dạng ngọc thụ lâm phong của ta đâu a (= = !

Tôi biết tôi rất nổi danh, nổi danh đến nỗi cậu cũng biết tên của tôi, nhưng mà, cậu cũng không thể đánh đồng anh chàng đẹp trai là tôi cùng với con mèo hoang này chứ, cậu có cái con mắt thẩm mỹ gì đây a!!

“Cậu xem ánh mắt nó đi, chắc chắn, không ai bì nổi cái bộ dáng này, cực giống!” Sở Văn Hạnh thoải mái cười nói.

Không ai bì nổi? Ông đây bình thường cho tới bây giờ đều là đối người ngoài khiêm tốn hữu lễ, ôn hòa như xuân phong a!

Phát hiện của Sở Văn Hạnh làm cho Hà Nghiên Luật cũng bắt đầu nhìn chăm chăm vào mèo đen, bình tĩnh nói: “Nói như vậy, sinh nhật Dương Khúc ngày đó, Diệp Dịch Hành quả thật không tham dự.”

“Ai? Hai người bọn họ không phải quan hệ tốt đến như hình với bóng sao? Sinh nhật anh ta lại cứ nhiên không tới?” Sở Văn Hạnh kinh ngạc nói.

Hà Nghiên Luật cau mày nói: “Tớ cũng cảm thấy kỳ quái. Ngày đó Diệp Dịch Hành đến muộn, tớ nghe Dương Khúc bên ngoài gọi Diệp Dịch Hành, nhưng Diệp Dịch Hành cũng không có xuất hiện, chỉ có con mèo này xuất hiện thôi, sau đó mọi người bị phân tán lực chú ý...”

Diệp Dịch Hành bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Tuy nói Hà Nghiên Luật ngốc, nhưng đối phương dù sao cũng viết tiểu thuyết, cái gì là người viết tiểu thuyết? Đó là có thể bịa đặt: đem cái gì không có liên biến đi ra, đem thứ người khác không thể tưởng tượng cũng có thể nghĩ ra được, đem cái không thể thành cái có thể...

Cái sự tình biến thành mèo này càng quý dị hơn nếu là phát sinh trên người Diệp Dịch Hành, cậu biết sức tưởng tượng của Hà Nghiên Luật tốt đến cỡ nào, hơn nữa có lời nói của Sở Văn Hạnh, không khó để cho anh phỏng đoán....

Diệp Dịch Hành trong cái khó ló cái khôn, cắn răng một cái trong lòng mặc niệm, anh đây bây giờ là mèo là mèo là mèo, không phải Diệp Dịch Hành không phải là Diệp Dịch Hành không phải là Diệp Dịch Hành...

Trát trát mắt to vô tội, lắc lắc cái đuôi, nhẹ leo lên đùi Hà Nghiên Luật, lệch đầu, dùng đầu cọ cọ bụng anh... Còn hơi hơi híp mắt làm bộ rất hưởng thụ: “Meo~ ngô

”

...

Năm giây sau, chợt nghe Sở Văn Hạnh phì một tiếng bật cười, ngay sau đó tiếng cười càng phát ra thêm kịch liệt, còn ôm bụng cười, cậu ta ước chừng cười đến hơn năm phút đồng hồ, hai tay ôm bụng về mặt cười đến chịu không nổi: “Ha ha ha ha ha.... Tớ thật sự là chịu không nổi... Đây chỉ có thể là biểu cảm của mèo a, quả thực giống như là nhìn thấy bộ dáng Diệp Dịch Hành không ai bì nổi đối với cậu làm nũng! Thực muốn nhìn một chút phiên bản thực tế...”

Diệp Dịch Hành muốn phát điên, hận không thể vươn móng vuốt hung hãn cào lên mặt cậu ta vài cái, cào đến cái mặt vụn vụn luôn!

Nếu để cậu nhìn thấy phiên bản thật kia! Ông đây tuyệt đối không có mặt mũi mà làm người nũng...!

Lửa giận cùng ngượng ngùng xấu hổ bành trướng đến đỉnh điểm làm cho cậu quên mất mới vừa rồi còn bình tĩnh làm nũng, giờ lại dựng đứng toàn thân, xù lông chuẩn bị tư thế công kích.

Không nghĩ tới trong cái nháy mắt, một bàn tay lớn chụp lên đầu mèo đen, dùng lực đạo nhu hoãn bắt đầu từ đỉnh đầu vuốt ve xuống thân. Người nào đó cảm thấy rất thoải mái, ngẩng đầu nhìn cái tay của Hà Nghiên Luật, anh cười đến rất ôn nhu, nhẹ nhàng mà vuốt ve, loại vuốt ve này làm cho cậu cảm giác như là hôn môi, rất thần kỳ, làm cho nội tâm cậu chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Diệp Dịch Hành cũng nhìn lại anh, làm một con mèo, giờ khắc này, cậu thể nhưng lại theo bản năng vươn đầu lưỡi ra liếm liếm lòng bàn tay Hà Nghiên Luật.

11. Chương 10: Được Nam Nhân Tổ Tình Cảm Giác Thế Nào

Có phải anh đã quá ỷ lại vào người kia.

Anh vì cậu mà ôn nhu, vì cậu mà tùy hứng, vì cậu mà sinh khí, toàn bộ cảm xúc chỉ vì cậu mà bộc lộ hoàn toàn...

Chỉ cần là một nụ cười, một động tác thôi, cũng đã làm cho anh vui mừng khôn xiết, cho dù anh không nói, có lẽ còn bày ra bộ dáng chẳng thèm quan tâm, thế nhưng, trong lòng lại cao hứng đến muốn hòa tan.

Cậu may mắn biến thành con mèo có thể nhìn thấy nội tâm của con người lạnh như băng nhưng lại ôn nhu đến không ngờ kia. Chưa bao giờ nghĩ rằng mình chỉ cần bị người ta vuốt ve vài cái thôi liền đã sinh ra cảm giác vui thích thỏa mãn mà trước đây chưa hề có.

Hà Nghiên Luật nhẹ nhàng ôm lấy mèo đen, nhắm mắt lại, ấn một nụ hôn phớt lên trán nó.

Phảng phất ngay tại phút ấy mọi thứ đều dừng lại, trái tim trẻ tuổi kia cũng đình chỉ hoạt động theo.

Đợi đến khi trái tim của cậu bắt đầu làm việc trở lại thì điên cuồng đập như muốn hoạt động bù cho những giây không đập trong suốt hai mươi năm. Hóa ra, đây chính là thứ mà người gọi là cảm giác tuyệt vời a.

Bán nằm bán ngồi trên ghế, Sở Văn Hạnh hí mắt nhìn cảnh trước mặt, khuỷu tay tựa vào tay vịn salon chống đầu, hồi lâu mới nói: “Nột... Tớ nghe nói a, con trai thích mèo, trong tiềm thức chắc chắn là có khuynh hướng đồng tính nha.”

Hà Nghiên Luật ngẩng đầu nhìn Sở Văn hạnh, cười tự giễu: “Tớ không nghĩ sẽ có một ngày nào đó tớ có thể yêu thương một người nào đó.”

Sở Văn Hạnh trầm mặc.

Theo một cách nói khác, Hà Nghiên Luật là đứa con hoang, năm anh lên năm tuổi, mẹ ruột anh tự sát, trước khi chết chỉ lưu lại cho anh duy nhất một thứ, chính là căn hộ anh đang ở.

Ha ha, tình yêu của người mẹ, chỉ có giá trị như một đồng bê tông cốt thép có thời hạn sử dụng là 70 năm thôi a.

Người nói xem, yêu là cái gì?

“Thân tình” – loại từ ngữ này chưa từng xuất hiện trong từ điển của Hà Nghiên Luật, hướng chi là “ái tình”.

“Tình”, Hà Nghiên Luật đã từng mong đợi, mong đợi đến mức hèn mọn, sau đó lại lạnh lùng mà buông tha. Cho đến hôm nay, rốt cuộc không bao giờ muốn cầu xin thêm một chút tình cảm nào nữa.

Đối với anh mà nói, “Tình”, chỉ còn tồn tại trong quá khứ.

Thông qua việc tự mình đắm chìm vào thế giới ảo tưởng của chính anh sáng tạo ra, Hà Nghiên Luật cũng thu hoạch được một chút hạnh phúc an bình ngắn ngủi. Đối với anh, như vậy là đủ rồi.

Diệp Dịch Hành dĩ nhiên không biết chuyện này.

Cậu kinh ngạc, không có năng lực yêu người khác? Sao lại như vậy? Hà Nghiên Luật đã từng chịu qua loại thương tổn do tình cảm gây ra sao?

Vươn đầu lưỡi liếm lên bàn tay Hà Nghiên Luật, mèo đen ngẩng đầu lên nhìn anh.

[Tôi biết tôi không hiểu anh, cũng không biết anh vì sao lại bị thương đến như vậy, thật có lỗi, hiện tại tôi không thể dùng hình dáng của một con người đối mặt với anh.... Thế nhưng, biểu tình hiện tại của anh cùng khóc cũng không khác nhau mấy... Nếu có thể, tôi hi vọng bản thân cũng có thể cho anh một nụ hôn an ủi như anh mới vừa cho tôi.]

“Meo...”

Không biết, tâm ý của tôi, anh có thể hiểu hay không....

—— không thể tin... !

Bởi vì sợ hãi chính mình sẽ bị tổn thương thêm một lần nữa, Hà Nghiên Luật nhát gan đến mức đem toàn bộ nội tâm của mình đóng băng lại hoàn toàn, tỏ vẻ kiên cường trấn định, thế nhưng, khi đối diện với con mèo nhỏ này, anh lại không hề đề phòng, vô thức mở rộng cửa lòng, bộc lộ phương diện chân thật nhất của mình...

“A, tớ cũng muốn nuôi mèo.” Sở Văn Hạnh ra vẻ thoải mái nói, ý đồ giảm bớt không khí xấu hổ vừa rồi. Mặc dù, cái người kia hình như không hề để ý đến tâm ý của cậu gì hết, chỉ chuyên tâm chơi đùa với con mèo của mình.

“Được đó, nuôi con mèo cái đi, cho nó làm vợ Tiểu Hắc.”

Diệp Dịch Hành: ...

“Sau đó lại sinh ra một đám mèo con, tớ sẽ lên chức ông nội nha...” Hà Nghiên Luật không coi ai ra gì tự mình tưởng tượng cảnh tượng tương lai, ngây ngô cười đến hạnh phúc.

Sở Văn Hạnh chịu không nổi ném cho anh một cái xem thường, ngữ khí phun trào: “Uy uy, Tiểu Hắc của cậu sẽ mất hứng nha.”

“Sao vậy?” Hà Nghiên Luật nghi hoặc, có đối tượng để giao phối mà không vui là sao? Mèo đến thời kỳ phát dục không phải sẽ rất khó chịu sao?

“Nột, nhìn thế nào cũng chỉ thấy con mèo nhà cậu luyện phụ a...” Sở Văn Hạnh cười như không cười vừa nói vừa nháy mắt với mèo đen, phảng phất như có thể nhìn xuyên qua cặp mắt màu lục sắc kia: “Cậu nói có phải hay không, Diệp Dịch Hành?”

= = Sét đánh rồi!

Diệp Dịch Hành sợ đến mức toàn thân chẳng phản ứng được cái gì, chỉ có thể trưng ra cái vẻ mặt sát khí nhất của mình mà trừng mắt nhìn Sở Văn Hạnh. Đây mới là người lợi hại a, sao lúc trước lại nhìn thấy người này ngoài cái mặt búp bê ra thì không có chút uy hiếp là thế nào.

Chắc là do cậu ta vô tâm mà nói như vậy thôi, nhưng mà, trực giác sao lại chuẩn tới mức đánh thẳng vào điểm yếu hại vậy.

Dương Khúc, mối tình đầu của người, tuyệt đối không phải là người bình thường!

“Sao lại gọi nó bằng tên này?” Hà Nghiên Luật nhíu mi, “Cậu thật sự khẳng định nó là do người biến thành sao?”

Sở Văn Hạnh cười nói: “Chỉ đùa một chút a, chỉ là cảm thấy có điểm giống thôi.”

Hà Nghiên Luật lại tiếp tục đùa nghịch cái đuôi mèo đen, cúi đầu, thấp giọng nói: “... Một chút cũng không giống.”

—— Muốn trốn tránh cái gì sao?

Không khí đầy nghi vấn khi này vẫn còn lảng vảng xung quanh, hiện tại đều bị bầu không khí thanh nhã giữa một mèo một người này chậm rãi hòa tan hết. Hà Nghiên Luật đột nhiên ngẩng đầu lên, không đầu không đuôi nói một câu: “Bút máy đưa cho Dương Khúc rồi.”

Rất thông minh a, biết nói lảng sang chuyện khác ——

“Àn, anh ta thích không?” Sở Văn Hạnh biểu thị tư thế như trước, thoải mái cười hỏi.

“Cậu tự mình đi hỏi anh ta đi.” Hà Nghiên Luật chọn mi nhếch miệng cười.

A, người này thật sự quá trẻ con a! Hiện tại bắt đầu trả đũa lại rồi...

Cánh tay đang chống đầu của Sở Văn Hạnh có chút cứng ngắc.

“Khụ, tớ với anh ta rất khó gặp mặt a, tớ có học ở khoa Văn đâu.”

“Muốn thì sẽ gặp được thôi,” Hà Nghiên Luật hình như không để tâm, “Văn là nói, cậu sợ sao?”

Diệp Dịch Hành trong lòng thầm khen ngợi: Cha! Làm tốt lắm!

“... Ai sợ a!”

Người còn trai này mới vừa rồi còn trưng ra vẻ mặt mọi việc đều hiểu rõ, giờ phút này gương mặt lại ửng đỏ! Không phải sợ hãi mà là thẹn thùng a, ha ha ha....

Dương lão ca, anh đừng lo, gia hỏa Sở Văn Hạnh này tám chín phần cũng là có ý tứ với anh nga, chỉ là không được tự nhiên thôi. Không được tự nhiên cũng không sao, chỉ cần biết đối phương thích là được, cường bạo một hồi chuyện gì cũng biến mất thôi a!

Ừ, thật may mắn a, bạn học thời tiểu học cuối cùng sẽ trở thành người của anh thôi....

Hà Nghiên Luật tươi cười nhìn gương mặt nhăn nhó của thằng bạn.

“Uy! Cậu thấy người khác gặp họa thì hả hê vui sướng lắm hả!... Tớ về!” Sở Văn Hạnh vừa định nhảy xuống sô pha chạy trốn thì di động của Hà Nghiên Luật đặt trên bàn đột ngột reo lên.

Hà Nghiên Luật với tay lấy, nhìn thoáng qua màn hình, vẻ mặt như con hồ li vừa nếm được vị ngọt của quả bồ đào: “Là Dương Khúc, muốn nghe hay không?”

“...Không phải gọi cho tớ, tớ nghe làm cái gì!” Người nào đó lúi về một góc xa.

Diệp Dịch Hành trong lòng âm thầm chậc lưỡi: ai nha ai nha, rất là không được tự nhiên a!

Tầm mắt vẫn khóa ngay trên người Sở Văn Hạnh, Hà Nghiên Luật ấn nút.

“Uy.”

[Uy, Hà Nghiên Luật sao?] thanh âm Dương Khúc thông qua di động truyền ra.

Mèo đen phát hiện Sở Văn Hạnh lúc này còn vội vàng trốn tránh, hiện tại toàn thân dựng thẳng cứng ngắc.

Nếu đối phương cũng là một con mèo, giờ phút này hẳn là lỗ tai sẽ dựng thẳng lên đi, ha ha ha.

“Ân, là tôi.”

[Sorry, đã trễ như vậy mà vẫn gọi điện, không biết có quấy rầy không, cậu không bận chứ?]

Diệp Dịch Hành thầm nghĩ, Dương Khúc trước sau vẫn như một ra vẻ đạo mạo cùng nho nhã lễ độ a, đã mười giờ tối rồi nói như thế nào cũng là quấy rầy đến cuộc sống sinh hoạt “tốt đẹp” cậu cùng Hà mỹ nhân a! Chẳng qua tiểu tình nhân nhà anh đã sớm bước vào cửa, “Quấy rầy” này giờ rồi!

“Không có, có chuyện gì sao?”

[A, ta muốn hỏi ngày hôm qua cậu mang mèo con về, không có làm phiền cậu chứ?... Tối hôm qua say rượu, cho nên không xử lý thích đáng, thật sự có lỗi...]

= = Anh giả đồ tốt thật!

“Mèo con ở chỗ của tôi rất tốt, cảm ơn đã quan tâm.” Hà Nghiên Luật khôi phục lại ngữ điệu lạnh như băng, trước sau như một.

Mèo đen ghé người vào ghế salon, nguyên lai mỗi người sống trong cái thế giới này đều có một cái mặt nạ.

Kỳ thật, chính mình cũng có mà, không phải sao? Vì để cho người khác nghĩ rằng, mình là người rất vĩ đại, rất xuất sắc không ngại diễn đủ trò, cho dù phải đối mặt với người luôn miệng nói thích mình, nhưng thực ra mình lại cực kỳ chán ghét, rất muốn chửi lớn một câu “Phiền muốn chết”, cuối cùng lại chỉ có thể nói ra lời cự tuyệt đầy đủ lễ phép ôn nhu....

Bạn cảm thấy rất dối trá sao?

Con người luôn muốn người khác hiểu được tâm ý của mình, nhưng lại bởi vì lòng tự tôn cùng kiêu ngạo mà gây ra mâu thuẫn tạo thành đủ loại hình thái giả tạo, lại hy vọng có một người nào đó có thể nhìn thấu qua lớp mặt nạ này đến với bản chất con người thật của mình, cứ như vậy hi vọng sẽ có được một tình yêu chân chính...

Diệp Dịch Hành tự hỏi bản thân, nếu không bị biến thành mèo, liệu sẽ có cơ hội được nhìn thấy một Hà Nghiên Luật không hề phòng bị ở trước mặt cậu tự do sinh hoạt cuộc sống thường ngày sao. Nếu không bị biến thành mèo, Diệp Dịch Hành cậu có tự tin sẽ hiểu hết con người của anh không?

Đổi lại cũng như thế.

Đối phương vĩnh viễn chưa từng biết cậu.

...

[Vậy là tốt rồi, có cái gì không tiện thỉnh nói cho tôi biết... A đúng rồi, tốt nhất không cần cho nó ăn thức ăn mèo đâu...]

(= =) Anh hai, tuy rằng tôi không biết anh sẽ dùng cái phương thức gì để thuyết phục Hà mỹ nhân, nhưng đối phương đã đi mua thức ăn mèo cho tôi rồi....

[Tôi mấy hôm trước xem tin tức nói, gần đây có thức ăn mèo có thành phần hóa học không rõ ràng, đã có một vài con bị nhiễm bệnh chết rồi...]

Như vậy mà cũng nghĩ ra! Bội phục!

Hà Nghiên Luật nghe xong tay ôm mèo đen liền nắm thật chặt, vẻ mặt nghiêm túc: “Ân, hôm nay có mua thức ăn mèo, may mắn nó chưa có ăn, để đảm bảo an toàn, về sau không mua nữa, cảm ơn.”

Dương Khúc phía đầu dây bên kia thần tình hắc tuyến: Làm sao có thể ăn đây! Thằng nhãi kia vừa mới ở nhà tôi ăn hai hết mẻ cá mới trở về! Hà Nghiên Luật hóa ra rất sủng con mèo nga.

[Còn nữa, tuy nói ra có chút đường đột... Nếu có mua đồ ăn hay vật dùng cho con mèo đó, làm ơn nói cho tôi biết giá cả, tôi sẽ chia sẻ một phần phí dụng với cậu, dù sao nó cũng xuất hiện trong ngày sinh nhật của tôi, tôi cũng muốn gánh trách nhiệm...]

Hiện tại phí nuôi thú cưng thật sự rất đắt, cát vệ sinh, thức ăn, sữa tắm dành cho mèo gì gì đó nếu mua sẽ phải tốn một đồng tiền lớn... Bất quá, ông đây cứ lôi đám chi phiếu nhiều vô biên của Dương Khúc sử dụng là được thôi.

“Ha hả, không sao, nếu tôi muốn nuôi nó, tự nhiên sẽ muốn chi toàn bộ, chút tiền này đối với tôi vẫn đủ khả năng chi trả.” Hà Nghiên Luật khách khí cự tuyệt hảo ý của Dương Khúc.

Hà Nghiên Luật đại kim chủ! Kim chủ uy vũ! !

Trong lòng con mèo nào đó có điểm rối rắm không hiểu: thế nhưng vì cái gì lại cảm thấy đặc biệt khó chịu vì lời nói đó của Hà Nghiên Luật a... Cái gì nói “tôi muốn nuôi nó”! Cảm giác giống như tiểu bạch kiểm tùy thời đều được người ta bồi ăn bồi ngủ (TAT)!

[Kia... vậy vất vả cho cậu rồi, chuyện này cứ quyết như vậy đi... Ân, cậu có gặp Sở Văn Hạo không?]

Chắc chắn, rốt cục nói đến trọng điểm rồi a!

“Cậu ta a... Hiện tại đang ở nhà tôi.” Hà Nghiên Luật liếc nửa con mắt về phía Sở Văn Hạo.

Sở Văn Hạo nghe được tên mình, toàn thân liền cứng ngắc.

[Cậu ta ở đó sao?... Có thể cho cậu ta nghe điện thoại được không?]

“Được.” Người nào đó cười giả hoạt bắt lấy tay người con trai ngồi ở góc sofa.

Bởi vì điện thoại ngay từ đầu đã được bật loa ngoài, cho dù liều mạng thủ thế, Sở Văn Hạo căn bản không có biện pháp mở miệng cự tuyệt.

Di động bị đưa tới trước mắt, không còn trốn được nữa.

“... Uy ~!”

Oa! Âm điệu cứng ngắc của cậu ta sao lại đáng yêu như vậy a!

Diệp Dịch Hành trong lòng cười gian. Trên thế giới này, một vật khắc một vật tuyệt đối là chân lý!

[Tiểu Tân?]

= = Tiểu... Tân? Diệp Dịch Hành khước miệng run rẩy bắt đầu tưởng tượng cái cảnh Sở Văn Hạo gọi Dương Khúc một tiếng “Tiểu Khúc Kỳ”...

“...A? Ân...” Hà Nghiên Luật cùng Diệp Dịch Hành một người một mèo nhìn không chuyển mắt khiến cho người nào đó nháy mắt biến thành gương mặt ô mai, thật là thú vị cực kỳ, “Gọi tôi là Sở Văn Hạo được rồi.”

[Ha hả, được, Sở Văn... Hạo.]

Người ta nói đuôi sói là biểu tượng của tà ác, Diệp Dịch Hành bỗng nhiên bắt đầu có điểm sùng bái người kia, có thể ngăn được đuôi sói của Dương Khúc dựng lên thật sự là đáng kinh.

“Có có...Chuyện gì a!”

[Quà sinh nhật tôi nhận được rồi, rất thích, cảm ơn cậu.]

“Ân, nga, không cần khách khí.”

[...Chúc mừng sinh nhật đâu?]

“A?”

[Tiểu Tân, cậu còn chưa có nói chúc mừng sinh nhật tôi a...]

Sở Văn Hạnh sắc mặt biến đen: lại là “Tiểu Tân”, ai đồng ý cho anh gọi tôi như vậy a!

Sách sách sách sách, đùa giỡn ngay tại hiện trường luôn a! Dương Khúc sợ là không biết điện thoại đang bật loa ngoài đi!

—theo một cấp bậc trình độ nào đó, Diệp Dịch Hành cũng là loại người thù dai a.

“Hôm qua mới là sinh nhật anh! Vì cái gì hiện tại lại muốn tôi chúc...” Người nào đó vẫn còn tiếp tục không được tự nhiên.

[Phải không, a... Vậy cậu tính đi, muốn thiếu tới khi nào? Bảy năm rồi đó.] Ngữ điệu Dương Khúc có điểm mất mát.

Sở Văn Hạnh muốn phát điên, ngữ khí bi ai của anh khiến tôi cảm thấy không nói với anh câu “Sinh nhật vui vẻ” giống như là tội nhân thiên cổ vậy!!

“Sinh, sinh nhật vui vẻ.” Hồn hển nói một câu hoàn toàn không có ý tứ chúc phúc, Sở Văn Hạnh mặt đỏ dừ, “...Được rồi đi!”

[Cám ơn lời chúc phúc trễ của cậu, tôi rất vui.] Ngữ điệu Dương Khúc lại trở nên tràn đầy tự tin ôn nhu có thể chán chết người.

Diệp Dịch Hành tiếp tục cúng bái: Ảnh đế! Tuyệt đối là Ảnh đế!

“Tôi cúp điện thoại! Không còn sớm, tôi muốn đi về nhà.”

[Bây giờ sao?... Tôi đến đón cậu.]

Nam nhân bây giờ phải noi gương theo Dương Khúc nha! Diệp Dịch Hành khiêm tốn học tập...

“Không cần!” Sở Văn hạnh không chút nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt.

Dương Khúc khẩn trương nói: [Đã mười giờ rồi, cậu về một mình an toàn sao?]

“Uy! Tôi là con trai a!” Dương Khúc anh bị ngu sao?!

[Nhưng mà lo lắng cho người mình thích, là bình thường đi—— ân?]

...

...

Một mảnh trầm mặc.

Hà Nghiên Luật đứng lúc nghiêng đầu đi, nhẹ giọng nói: “Tớ cái gì cũng chưa có nghe thấy.”

Lưu lại một chút mặt mũi cho bạn tốt a, tuy rằng nhìn vẻ mặt quần bách đến mặt đỏ tai hồng của đối phương, trong lòng đều nhanh muốn cười đến đau sốc hông.

Diệp Dịch Hành trầm nghĩ, Dương Khúc a Dương Khúc, khó trách đối phương trốn anh, ngữ điệu anh nói chuyện với người kia, hoàn toàn không phải người thường có thể chống đỡ được....

Cảm thấy được người nào đó quần bách đến thật sự đáng thương, trầm nghĩ ông đây phải giúp cậu ta một phen đi: “Meo~~ ”

[Điện thoại đang bật loa ngoài à?] Dương Khúc cuối cùng cũng phát hiện.... (= =)

“Tự tôi đi về! Làm ơn không cần lo lắng! Tạm biệt!!” Một hơi nói xong, Sở Văn Hạnh ấn tắt điện thoại, ném lên người Hà Nghiên Luật đã ghen cười đến mất hết hình tượng.

“Không được cười!” Bộ dáng gương nanh múa vuốt hiện tại một chút cũng đều không có cảm giác uy hiếp, hai gò má phím hồng ngày càng đáng yêu tợn.

Hà Nghiên Luật điều chỉnh lại tâm tình, chọn mi nói: “Vừa rồi ai nói người thích mèo có khuynh hướng đồng tính a? Bị thằng con trai tổ tình cảm giác như thế nào?”

Sở Văn Hạnh âm thầm cắn răng: đứa con trai bộ dạng xinh đẹp ở trước mặt cậu đây tuyệt đối là một tiểu nhân chuyên mang thù dai!!

“A a! Cảm giác phi thường ‘tốt’ a!!!” Nghiến răng nghiến lợi nói xong, Sở Văn Hạnh đứng dậy, ném cái gói khô mực lên bàn rồi hướng ra cửa, “.... Cậu cứ cùng con mèo đực mà yêu nhau đi! Hừ!!”

“Uy! Giận a?” Hà Nghiên Luật nhìn bóng dáng đối phương cười hỏi.

“Tớ đây mới không dễ giận như vậy!” Sở Văn Hạnh xỏ xong giày quay đầu lại nói, “... Cuối tuần sẽ trở lại thăm cậu.”

“Tôi không tiễn, trên đường cẩn thận, về đến nhà thì nhắn tin cho tớ.”

“Biết rồi, thực dong dài.” Trước khi đóng cửa, Sở Văn Hạnh lại chui cái đầu vào quỹ dị cười hô: “Uy, Diệp Dịch Hành, cúi chào a...”

Diệp Dịch Hành: = = lăn đi nhanh đi.....

“Đã nói Tiểu Hắc không phải Diệp Dịch Hành mà—— ”

“Cùm cụp!” Cửa đóng lại.

...

“... Kháo.”

Diệp Dịch Hành lại rối rắm, vì cái gì lại phát hiện ra anh mắng chửi người cũng đáng yêu đến như vậy!

Xong rồi xong rồi! Minh đây là bị cái gì a...

Dương Khúc tại điện thoại đầu kia chống trán: cái này không xong rồi! Sở Văn Hạnh như vậy mà lại là người then thùng... Lần này không biết phải mất bao lâu mới có thể nói chuyện thêm lần nữa!!! Một lần tỏ tình đến khi gặp lại nhau, là suốt bảy năm a.

(then thùng? Chỉ đối với người đi! Hình như có người nào đó đề nghị người cường bức y một hồi đi, Dương huynh nhanh tay chớp lấy thời cơ a, bảo đảm dễ như trở bàn tay.)

12. Chương 11: Công Phá Hà Ba Ba Không Thể Nóng Lòng

Hà Nghiên Luật ngồi ở bàn làm việc, yên vị trên đùi anh chính là bạn mèo đen Diệp Dịch Hành đang dùng thân thể cọ loạn vào bộ vị yếu ớt của đối phương, nhưng mà đối phương vẫn là không hề ở trạng thái tỉnh thần kia...

Ai có thể nói cho tôi biết, cái tình huống này là tình huống gì a? (= =)

Một giờ trước, dưới sự “bắt buộc” của Hà ba ba, Diệp Dịch Hành đành miễn cưỡng ăn mấy miếng khô mực, vừa ăn xong lại bị Hà Nghiên Luật lôi đến trước toilet, chỉ vào bồn cát vệ sinh dành cho mèo ân cần dặn dò: “Về sau muốn vệ sinh thì đi vào đây, hôm nay không thấy dấu vết khả nghi nào, thật là biết điều... A! Chẳng lẽ hôm nay lên ra ngoài để đi vệ sinh sao?...”

Người nào đó mặt mày hớn hở tự cho mình thông minh kinh khủng.

Diệp Dịch Hành cười gượng, anh đây cho dù muốn đi đại tiện cũng không có như đám mèo tùy tiện mà thả lung tung a!

Nhưng mà cái này.... Cát vệ sinh... nên dùng như thế nào? (= =)

Hà Nghiên Luật dĩ nhiên không có nói rõ rồi, nếu là mèo thật, hẳn là biết cách dùng cát vệ sinh đi?

Vấn đề này, chắc phải theo bản năng mới có thể tìm đáp án a!....

Tiếp sau đó, Diệp Dịch Hành lại trải qua thêm một đợt tắm rửa “địa ngục”, tuy rằng mỗi ngày cho mèo tắm rửa đối với thân thể mà nói cũng không được tốt cho lắm, nhưng lý do Hà Nghiên Luật đưa ra là, chỉ cần là ra ngoài đường, thì nhất định phải tắm!

Vì thế Diệp Dịch Hành thậm chí có chút lo lắng cho bản thân một ngày nào đó cậu sẽ bị tắm đến thành mèo trụi lông, nhưng nói là nói như vậy, được người ta hầu hạ tắm rửa thực là rất thoải mái, huống chi tắm bằng sữa tắm dành riêng cho mèo, quả nhiên nhiên là toàn thân thư sướng...

Thế nhưng trong quá trình tắm rửa, cậu vẫn phải thật nhẫn nại đối với một vài động tác đụng chạm vào chỗ tư mật của người kia...

Cậu vốn là một con mèo được trưởng thành khỏe mạnh a, làm gì có chuyện không có phản ứng chứ!

Tắm rửa xong, Hà Nghiên Luật dùng bộ dạng trình trọng đưa cho thú cưng một món đồ chơi—— Quả cầu len!

...

Không nhìn thấy vẻ mặt thiếu hưng trí của mèo đen, Hà Nghiên Luật hưng trí bừng bừng tiến hành thí nghiệm: tung quả cầu len ra xa, bản thân Diệp Dịch Hành không thể tin nổi thân thể con mèo đen này nhảy mất liền bổ nhào về phía quả cầu, sau lại dùng chân dịch dịch quả cầu lăn qua lộn lại, cuối cùng dùng tư thái cực kỳ quý dị cùng tốc độ thần kỳ ngậm lấy quả cầu phóng trở về chỗ chủ nhân...

OTZ... Đây, đây là bản năng của mèo nga, ông đây không không chế được!!

Hà Nghiên Luật nhìn mèo đen giống đĩa ngọc chạy qua chạy lại vài lần liền cảm thấy rất mỹ mãn, ôm lấy linh hồn cùng thể xác vẫn đang bị kích động kịch liệt của mèo đen Diệp Dịch Hành, hôn lỗ tai nó mấy cái: “Nhóc thật đáng yêu... Về sau mỗi ngày đều chơi đi!”

= =

Cuối cùng, Hà Nghiên Luật ôm mèo đen lên lầu, ngồi vào bàn làm việc, cho nó ghé nằm trên đùi mình, ôn nhu nói: “Ba ba muốn làm việc, nhóc ngoan ngoãn nằm úp sấp ở đây nga.” Hà Nghiên Luật vừa vuốt ve thân thể mềm mại của bạn mèo cùng cái đuôi anh thích, vừa mở máy tính chuẩn bị biến thành Chi Ngôn.

...

Anh đây sẽ không vì câu nói mà một tác cũng không rời cái đùi của anh đi?

Tuy rằng một con mèo được quyền nằm trên cái đùi ấm áp của chủ nhân mà không cần làm bất cứ thứ gì rất là có ý tứ hưởng thụ, nhưng nói thế nào thì linh hồn kia cũng là của một con người a, Diệp Dịch Hành cậu cảm thấy rất nhàm chán.

Có một chút giật mình muốn chống đối, nhưng rồi lại không thể cự tuyệt cái thể xác cùng tinh thần ấm áp thoải mái này. Kỳ thật, đứng ở góc độ của Hà Nghiên Luật mà nói, mèo phải ở bên cạnh làm bạn với chủ nhân, chủ nhân mới cảm thấy an tâm. Cho dù là Diệp Dịch Hành, nếu như cậu có thú cưng, cũng hi vọng nó luôn ở bên cạnh.

... Nếu cả hai đổi vai trò cho nhau thì sẽ như thế nào?

Nếu Hà Nghiên Luật là mèo... Ân, tên kia nếu là mèo thì với nhan sắc của anh, tuyệt đối sẽ có một bộ lông thuần trắng! Hơn nữa còn là loại mèo Ba Tư tinh tế tao nhã, lông mao mềm mại lấp lóe sáng dưới ánh mặt trời...

Bản thân khẳng định cũng muốn bắt anh nằm úp sấp trên đùi như vậy, cùng cậu sáng tác truyện, vô luận lúc nào cũng đều phải mang anh theo bên người, như hình với bóng. Thường thường chạm vào anh, vuốt ve anh, hôn môi anh, uy anh ăn thức ăn ngon, nhìn anh sẽ có phản ứng đáng yêu gì...

Vì cái gì chỉ là tưởng tượng thôi mà cũng có cảm giác hạnh phúc mãnh liệt như vậy a!!!

= =

Hơn nữa lại còn có cảm giác vương vấn trong tim sóng biển dạt dào như cái loại mối tình đầu niên thiếu là cái quỷ gì a?!

Diệp Dịch Hành! Mau mau đình chỉ tưởng tượng của người đi!!

...

... () A, nếu Hà Nghiên Luật biến thành mèo thật, nhất định rất đáng yêu đi, hiện tại đã đáng yêu như vậy rồi, thời điểm lúc anh ngăn người cảm giác rất muốn khi dễ anh, ở bên ngoài tỏ vẻ lạnh lùng, kỳ thật tuyệt đối là giả ngu...

Nếu anh biến thành mèo, sẽ theo mình làm nũng sao? Anh chắc là rất am hiểu cách làm nũng đi! (=///=)

Từng có người nói, nếu một người sử dụng cái phương thức gì đó đối đãi với thú cưng, thì trong tiềm thức của người đó chính là hy vọng người khác cũng đồng dạng đối đãi với cậu ta như vậy, nói cách khác, người đó đối với thú cưng như thế nào, thì cũng muốn người khác đối đãi với cậu ta như vậy.

Diệp Dịch Hành tuy rằng chưa từng nghiên cứu kỹ tâm lý học, nhưng đã có ba năm sáng tác, trí thức thượng vàng hạ cám cũng hiểu biết không ít, đối với nhân triết học cũng đã từng đọc qua, đều đã theo bản năng mà nhớ kỹ.

Có đôi khi, để nhận thức rõ một người không thể thông qua việc lắng nghe, mặc kệ là từ miệng của người đó nói ra hoặc là tin vĩa hè. Bởi vì hiện trên thế giới này, đại đa số đều là kẻ lừa đảo, rất giỏi dùng lời nói đẹp để tô son trát phấn lên người, —— chính trị, giáo dục, truyền thông... Trải rộng các lĩnh vực.

Nhưng mà điều này cũng không có nghĩa là, người luôn bảo trì trầm mặc trước mặt bạn, bạn liền vĩnh viễn không thể hiểu được đối phương. Tuy rằng theo trình độ nào đó mà nói thì cần phải đạt tới cảnh giới tài năng nhất định mới có thể đánh thức được con người bên trong của người kia.

Theo như Diệp Dịch Hành quan sát, người trầm mặc có thể sẽ dễ hiểu hơn, bởi vì trong lời nói quý như vàng của anh ta hoặc là lơ đãng làm ra cái hành động gì đó, đều có ý nghĩa.

Tương đối mà nói, người kia lúc nói chuyện chắc sẽ dùng biểu hiện giả dối cùng ngôn từ giả tạo để phân tán lực chú ý của người khác, tạo hiệu quả mê hoặc, thí dụ như, từ nhỏ đến lớn hề há miệng đều dùng một khuôn mặt hoàn mỹ tươi cười lừa gạt bạn học, giáo viên, và đám đàn em, chỉ có Dương Khúc cậu mới thật sự kính trọng.

Người như thế, thoát nhìn tưởng rất dễ hiểu nhau, trên thực tế, bạn vĩnh viễn cũng không thể tiếp cận anh, cuộc sống riêng tư và nội tâm của anh bạn sẽ hoàn toàn không biết gì cả, trừ phi, anh nguyện ý chủ động đem mình mở ra cho bạn xem.

Lại nói, cho dù có người nguyện ý trước mặt anh tỏ ý chân thật, anh cũng chưa chắc đối với người đó thật sự thật lòng. Tự hỏi lòng mình thử xem, có bao nhiêu người chân chính hiểu mình? Có lẽ cũng có một người nào đó không thật sự thân quen ở bên cạnh anh, đứng không gần cũng không xa quan sát anh, so với chính mình còn muốn hiểu biết nhiều hơn.

...

Hà Nghiên Luật nhìn qua cũng biết là chưa từng cho phép chính mình làm nũng với người khác. Trước kia từng ảo tưởng, nếu như mình muốn yêu, đối phương sẽ là loại người như thế nào mới có thể đả động anh đây, xinh đẹp đáng yêu? Ôn nhu thiện lương? Thông minh tài hoa?

Thích là gì? Anh chưa từng thích người khác...

Anh đối với mẹ ruột của mình có một loại cảm xúc chán ghét kỳ quái, cho nên mới không thích loại người nữ tính xinh đẹp; thiếu khuyết tình thương của cha, lúc học trung học lại bị thầy giáo dạy văn anh luôn kính trọng quấy rầy, anh năm 15 tuổi đó mà nói, đó là việc đả kích nhất. Nguyên bản là người hòa ái dễ gần, tài hoa hơn người, luôn quan tâm anh như bậc cha chú, trong nháy mắt liền biến thành loại động vật cấp thấp bị dục vọng thôn tính.

Đối phương lại đã có vợ còn có luôn con gái. Thật sự là buồn cười đến cực điểm!

Người ôn nhu, khi đến lúc lộ ra bản tính thật, sẽ trở thành ác ma đáng sợ nhất.

...

Hà Nghiên Luật lúc làm việc chú tâm đến mức làm cho người ta bội phục, ngay cả mèo đen từ nằm úp sấp trên đùi đến đứng ngay trên đó cũng không phát hiện ra.

Đúng vậy, Diệp Dịch Hành đứng lên, bởi vì nằm úp sấp thực sự rất nhàm chán.

Đem hai cái chân trước đặt lên bàn, lỗ tai từ từ dựng thẳng, chậm rãi đem cái đầu lông xù ngược lên, ánh mắt vượt qua cái mặt bàn — hắc, tầm mắt tốt cực cũng có thể thấy cái màn hình máy tính rồi!

— Đây là tiểu thuyết Chi Ngôn mới sáng tác sao? Đoạn văn này cậu chưa từng xem qua, đoạn phía trước cũng không có xem được chỉ có thể đọc từ đoạn giữa thôi...

[...Tử Thần có cảm giác mình đang phi hành trong không gian hỗn độn, chỗ kia nhất định là đường đến Thiên Đường, bởi vì trời đất chứng giám trong suốt mười hai năm nay, Tử Thần chưa bao giờ làm bất cứ điều gì có lỗi, cho dù Ngọc Hoàng đại đế có rà soát đến từng mi li mét, cũng là được lên trời đi. Chỉ là không rõ, tại sao mình lại bị hù đến chết chứ? Bị quỷ hù chết là loại chuyện quá bi thảm đi...]

[...Kỳ thật, Tử Thần chính là nhìn thấy một người đàn ông đầy lông rậm rạp, nhìn sơ qua cũng đã hơn bảy mươi tuổi. Tử Thần vừa lên tuổi mười hai, chạng vạng ngồi cửa cửa nhà ngẫu nhiên nhìn thấy một người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh mũi cao, bộ dạng cao lớn, toàn thân đều là lông, dĩ nhiên liền cho mình gặp được quỷ...]

= = Đây là cái chuyện sét đánh gì a? Bị kẻ ngoài nghề còn sống sờ sờ hù đến chết sao? Rất đáng thương đi! Oan hồn nhân vật chính chắc là bị bay tới Siberia rồi đi!

[...Tử Thần nghĩ, là quỷ phải không? Có thể là Thần Chung Quỷ, tuy rằng Thần Chung Quỷ rất đáng sợ, mấy hình vẽ dán trên cửa rất giống ông ta, đầu bị mất to, mặt đen tóc xoắn... Nhưng bà ngoại và bà nội nói ông ta tốt xấu gì cũng là thần tiên, trấn yêu trừ ma, là thần tiên mang bình an tới cho dân a...]

...

Bị dọa đến hồn lìa khỏi xác tiền lệ đích thật là có. Trong Phật giáo có cái điều cấm gọi là “Quá ngọ không thực” (Quá trưa không được ăn), theo như trong điển cổ, có phật tử già hưởng một thai phụ mà hóa duyên khát thực, bởi vì buổi chiều sắc trời quá đen, thai phụ kia cho mình gặp quỷ liền bị dọa đến làm cho sanh non...

Nhưng ở đây, nhân vật chính nhìn thấy người ngoại quốc liền bị hù chết, còn tưởng rằng là gặp được Thần Chung Quỷ? Cũng quá ngốc đi! Sức tưởng tượng kiểu này quả nhiên là do nội tâm Hà Nghiên Luật phản chiếu ra sao? (=A=)

[...Tử Thần mơ hồ tỉnh dậy xung quanh có một mùi hương kỳ quái, như là mùi ở khu vực gần bãi rác thường xuyên xuất hiện mùi lạc. Nhưng mùi này cũng không khó ngửi lắm, đồng rác tuy rất thối, nhưng mùi ở nơi này lại thuần túy là mùi mèo...]

[...Lúc tám tuổi đã từng cứu được một con mèo đi lạc, đó là con mèo con đang hấp hối nằm ở đồng rác bên cạnh, nhìn thấy người cũng không chạy trốn, nó sắp chết đói rồi... Lúc Tử Thần đi ngang qua đã bị ánh mắt kia của mèo con hấp dẫn, đôi con ngươi trong suốt xanh biếc đau thương nhìn Tử Thần. Tử Thần kim lòng không đậu tới gần, ngồi xổm xuống, móc trong túi lấy ra một miếng lỗ thủy oa ba (cơm cháy ngâm nước muối =.=) đưa tới bên miệng bé mèo hoa. Mèo con kia ngay cả khí lực để cắn cũng không có, Tử Thần lại dùng tay bóp miếng cơm cháy thành vụn, nhét vào miệng mèo con...]

[...Cậu cảm thấy cổ bị người ta liếm láp, rất thoải mái... Chậm rãi tỉnh lại, mở to mắt — cậu tình nguyện cho rằng mình đang nằm mơ, bị hù chết một lần, chẳng lẽ còn muốn ở ngay tại đây hù chết lần thứ hai sao? Vì cái gì xung quanh cậu lại nhiều báo như vậy a, đen có trắng có màu sắc hoa văn đều có, không bị hù chết cũng sẽ bị chúng ăn sống nuốt tươi chết luôn đi!]

[... “Con yêu, hoan nghênh con đến với thế giới loài mèo... Nhân mạng con ở nhân gian đã hết, nhờ con đã từng cứu đứa con nghịch ngợm trốn ra ngoài chơi của đại công tước báo ban miêu, thần thánh miêu quốc nguyện ý cho con thêm một cái miêu mệnh, con có nguyện ý tiếp tục sống tại thế giới mèo của bọn ta không?”...]

[...Kỳ thực Tử Thần nhìn thấy chính mình cũng là mèo đó thôi, bởi vì cậu cũng biến thành mèo mà...]

(OAO) Cái gì? Biến thành mèo?

Diệp Dịch Hành chuyển nhanh tầm mắt hướng sang cái tiêu đề — miêu dị gia truyền kỳ

...

...

Ai có thể nói cho tôi biết đây là cái gì !

“Phốc... Ha hã!” Không biết khi nào, Hà Nghiên Luật đã phát hiện cậu đứng ở trên đùi anh, hai chân trước ghé vào bàn làm việc bên cạnh, đầu vẫn không nhúc nhích vào màn hình máy tính, cái tư thế này khôi hài đến không thể nói nên lời, thành công hấp dẫn định lực chuyên chú của Hà Nghiên Luật, khiến người nào đó nhin không được phốc cười một tiếng.

Diệp Dịch Hành có cảm giác như vừa bị người ta bắt tại trận đang làm chuyện xấu, cái lưng chợt lạnh lạnh, cổ cứng ngắc không dám động, cậu run rẩy lỗ tai, lắc lắc cái đuôi, giả ngu kêu lên: “Meo~ ”

“Đứa ngốc... Nhầm chán sao? Cho ba ba ôm một cái nào...” Tay Hà Nghiên Luật rời khỏi bàn phím, ôm lấy mèo đen, đem cái cằm của mình cọ cọ vào cổ nó.

Diệp Dịch Hành tâm có chút động, loại hành động thân mật này càng ngày càng thuần thực nha!

“Ấn...” Hà Nghiên Luật hít sâu khí tức của mèo đen, mùi trên thân thể chính là mùi hương sữa tắm mèo lúc nãy vừa dùng.

Xúc cảm mềm mại, nhiệt độ cơ thể mèo thông qua các đầu ngón tay thẳng tiến tới nội tâm anh, ấm áp.

“Chờ một lát, lập tức ngủ, được chứ?”

Rõ ràng không chờ mong câu trả lời, Hà Nghiên Luật vì cái gì muốn hỏi con mèo là cậu a? Anh đối đãi với mèo thật giống như đối với con của anh a! Nếu là dùng hình dạng người xuất hiện trước mặt anh... Có thể hay không cũng được hưởng thụ cái loại đãi ngộ này?

“Meo...” Mèo đen cọ cọ Hà Nghiên Luật một hồi, vươn đầu lưỡi liếm liếm hai má Hà Nghiên Luật, cảm thấy như mới vừa ăn cấp thứ gì đó tốt đến kỳ cục.(anh đường đường chính chính ăn được đậu hủ của người ta không cảm thấy khoái mới lạ =.=)

Da tay của anh thật mềm mại, mùi vị thật tốt, nếu cái móng vuốt này là tay thì tốt rồi, sờ lên tay anh không biết xúc cảm sẽ như thế nào a... Thật muốn biến trở về người, sau đó dùng ngón tay tự mình khám phá xúc cảm chân thật, sờ anh, nhu lỏng anh, còn muốn hôn anh, cắn anh, hút anh... Tại cổ anh lưu lại ấn ký của mình...

Không biết đối phương sẽ lộ ra biểu tình gì...

Thật sự rất muốn làm như vậy a... nghĩ đến... hạ thân liền nóng lên!

= = A uy!! Diệp Dịch Hành mày biến thái để tư tưởng loạn thành cái gì đó!

Cùng nhau thân thiết một hồi, Hà Nghiên Luật tiếp tục sáng tác, mèo đen ghé nằm trên đùi, ngáy ngốc nhìn sững sờ.

Chuyên mục của mình nên làm thế nào bây giờ? Đợi Hà Nghiên Luật ngủ sẽ đứng dậy trộm lên máy tính anh đánh chữ sao? Lúc đánh chữ còn phải sửa lỗi sửa ý, nếu linh cảm bị đứt đoạn thì cậu tuyệt đối sẽ rất điên cuồng hung dữ!

Nói như vậy, thời điểm Diệp Dịch Hành sáng tác đại não vận hành so với tay đều nhanh hơn vài lần, khi linh cảm cùng tình tiết truyện vận hành tự động xây dựng, liền cần phải chú ý cao độ tập trung theo đại não đọc lấy tin tức, lại dùng tay viết toàn bộ ra giấy, đó là bản gốc, sau lại quay trở lại từ đầu sửa, trau chuốt lại phong cách viết, sắp xếp lại tình tiết cho ăn khớp với nhau, lấy mạch truyện rõ ràng nhất viết cho độc giả xem... Nếu không ghi chép kịp khiến cho linh cảm vu vu bay đi, cảm xúc rối rắm lúc đó sẽ khiến Diệp Dịch Hành khó chịu như bị người ta nhổ lông!

Hơn nữa, vấn đề nghiêm trọng nhất chính là, nếu bị Hà Nghiên Luật phát hiện sẽ giải thích như thế nào đây!?

Ở hình thái mèo này tuyệt đối không có khả năng tiếp tục sáng tác, chờ một ngày kia Hà Nghiên Luật đi học rồi, liền liên hệ với biên tập viên tìm cái lý do tạm thời ngưng viết vậy, dưới loại tình huống này, không còn biện pháp nào hết.

Hiện tại ở bên người Hà Nghiên Luật, trước nhìn phương pháp sáng tác cùng lối suy nghĩ của anh đã, tham khảo học tập một phen mới là chính đạo, đến lúc biến trở lại làm người tiếp tục tranh đua ngược lại có thể lập được ít chiến công!

Muốn công phá Hà ba ba, nhất định không thể nóng lòng.

*Mèo Batur:

13. Chương 12: Nếu Người Sống Trong Truyện Cổ Tích

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hà ba ba ôm mèo đen ngủ một đêm thật ngon, Diệp Dịch Hành lại bị đối phương ép tới nằm ác mộng liên tục.

Ngủ mà còn được mỹ nhân ôm vào trong lòng, thật là vô cùng hạnh phúc; nhưng sau khi tỉnh lại bị người áp đến thở không nổi, đó lại là thống khổ vạn phần! Cơ mà nửa người dưới lại hưng phấn bồng bồng, trạng thái này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

= =

Ông đây tốt xấu gì bây giờ cũng chỉ là một con mèo, mặc dù là đực....

A, được rồi, vấn đề chính là ở đây, chẳng lẽ chỉ cần buổi sáng tỉnh dậy thì nửa người dưới liền đặc biệt phấn khởi sao? Rõ ràng là không có nằm mộng xuân mà!

Tháng ba, tháng tư, tháng năm là mùa xuân đi, cho nên nói, mùa xuân là mùa mèo... phát tình sao!?

Hà Nghiên Luật nằm trên giường, giương mắt nhắm mắt mở nhìn cái đồng hồ báo thức, chín giờ, so với bình thường dậy trễ hơn một tiếng.

Cũng như mọi thứ bấy khác, đến Đồ Thư Quán đọc sách.

Không có gì hạnh phúc hơn khi được hưởng thụ một ngày tự do tại một nơi yên lặng....

Nghiêng người nhìn xem nhóc kia đã tỉnh hay chưa thì đã thấy con mèo của anh vẫn im lặng nằm trên tay, đôi mắt xanh lục không an phận chuyển động ở trên người anh ngắm tới ngắm lui.

Tất cả loài mèo đều tinh quái như vậy, thật là đáng yêu a! Cảm giác ngọt ngào an nhàn từ từ rót đầy cơ thể, tựa hồ như có một loại lực lượng làm cho nội tâm trở nên mềm mại.

Hà Nghiên Luật bỗng nhiên bắt đầu sinh ra ý nghĩ, nếu Tiểu Hắc là người thì tốt rồi. Có thể mở miệng nói chuyện, biểu đạt tư tưởng, thật là có ý tứ a! Nếu thực sự là con của mình, chính mình khẳng định sẽ nằm ì trên giường phân phó nhóc đi nấu cơm, còn muốn nhóc phải làm trứng chần nước sôi, thịt kho tàu, cơm nắm mè cuộn bắp cải...

Lúc mình rời khỏi nhà, nhóc sẽ nói với mình: baba đi đường bình an, về sớm một chút!

Khi trở về, ở khoảng cách rất xa cũng có thể ngửi được từ trong nhà truyền đến mùi thơm của cơm, còn có đông qua thang hòa phiên gia sao đàn*, sau đó mở cửa, nhóc sẽ chào đón mình bằng một cái ôm, ân, còn phải có hôn môi...

Hà Nghiên Luật, người xác định người muốn đối phương trở thành con anh chứ không phải là bà xã đi? Đứa con cũng sẽ làm mấy món trứng chần nước sôi cho anh ăn sao? Đây không phải là việc chỉ có con gái hoặc bạn gái mới có thể làm sao? Cho dù là con gái cũng tuyệt đối là phải nhỏ hơn 13 tuổi a! Con gái qua 13 tuổi tuyệt đối sẽ không ở cái lúc ba ba trở về liền chạy tới hôn môi a!!!

Hà Nghiên Luật đương nhiên không biết mấy chuyện này, anh chưa từng có một buổi sinh hoạt gia đình bình thường, cũng không có anh em chị gái, càng chưa có yêu ai. Cái loại cuộc sống bất bình thường này cứ từ từ lớn dần, làm cho cái cách lý giải tình cảm của anh trước nay chưa từng chạm đến ngưỡng vấn đề

ái muội kia—— quan hệ người với người sâu sắc nhất, ràng buộc nhất, hẳn là cha con đi, nhưng đáng tiếc ba ba của anh lại là người lãnh huyết vô tình.

Cho nên nói, Hà Nghiên Luật hiện tại đối với mèo đen như vậy, chỉ là vì anh lúc nhỏ không chiếm được tình thương của cha, vì thế anh quyết tâm phải làm một người cha hoàn mỹ, tự mình tìm lại ký ức thơ ấu chưa bao giờ có của chính mình... Chẳng qua chỉ là cái cách biểu đạt của anh phi thường không bình thường thôi.

Nói trắng ra thì, đứng ở góc độ người xem kịch như Sở Văn Hạnh, hoàn toàn khẳng định đó chính là thái độ đối với người yêu.

Biếng nhác cào cào mái tóc mềm mại đứng dậy, xốc chăn lên, Diệp Dịch Hành liếc mắt một cái quét đến ngay đến vị trí chính giữa hai đôi chân trắng nõn thon dài của Hà Nghiên Luật—— bộ phận nhạy cảm kia lại hơi lộ ra ngay trước mặt cậu, ai có thể nói cho cậu biết lại là chuyện gì xảy ra a a?

Cha con đồng sàn cộng chằm, sáng sớm mới vừa dậy đã gặp phải cái loại xấu hổ này sao? Phim cấp ba sao? Vì cái gì người con trai có vẻ mặt cấm dục kia lại có loại hiện tượng này! Hơn nữa còn khiến mèo cậu đây hiện tại rục rịch rục rịch muốn cọ cọ lên a!

= =

Thân thể đột nhiên trở nên rất trưởng, rất nóng, nhất là đại não, cái loại này như cường hành lao ra khỏi thân thể làm cho Diệp Dịch Hành cảm thấy rất thống khổ, nhưng cậu lại nghĩ đây chỉ là cảm giác của một con mèo đến thời kỳ động dục thôi.

——Tao nhất định sẽ khống chế được mày a cái đồ mèo háo sắc! Bây giờ đại não siêu cấp tiến hóa của tao sẽ khống chế toàn bộ thân thể của mày, không cho phép mày giải quyết vấn đề bằng cái bản năng chết tiệt của mày nữa! A! A——!

Hà ba ba hưng trí dạt dào nhìn đứa con nhà mình bỗng nhiên lên đến trên người mình, bốn cái chân quỳ dẹt trên bắp đùi anh, sau đó bắt đầu cọ xát thân thể, cái đuôi hết dựng lên lại hạ xuống, phối hợp với gương mặt cực kỳ bối rối, nói không nên lời thật sự là muốn bao nhiêu đáng yêu đều có bấy nhiêu.

“...A, đứa con xấu xa này...” Hà Nghiên Luật nhin không được cười nói.

Hỗn đản anh sao không ngăn cản tôi lại a! Anh là người bình thường sao? Ba ba bình thường sẽ cho phép con mình ở trên đùi chính mình làm loại chuyện tình này sao? Anh đúng là ngu ngốc mà!

Nếu tôi là người, tuyệt đối sẽ không có làm loại sự tình mất mặt như vậy!!

“Meo ngao ~” = = Cái đồ người muội tiếng kêu ông đây vốn đã đủ mỉa rồi!! Vì sao lúc này lại cao lên tới quang tám! Âm cuối lại run rẩy tê tái! Tê tái! Một đao chém chết tôi luôn đi...!

Ánh mắt sững nịch nhìn động tác của mèo đen, ngón tay cái Hà Nghiên Luật ái muội đặt lên cổ mèo đen, mềm nhẹ vuốt ve.

Sóng mắt lưu chuyển, đôi mắt sâu thẳm như hồ nước, hồng ngân xuất hiện trên hai má... Một lát sau, tay kia của anh, chậm rãi bao trùm lấy... bộ vị nào đó...

O O

Diệp Dịch Hành bị động tác của Hà Nghiên Luật làm cho sét đánh toàn thân xương cốt một trận ba ba rung động, kích động đến thiếu chút nữa cắn rớt luôn đầu lưỡi, anh, anh định làm gì?!!!

Ngón tay cọ xát cổ mèo đen không có rời đi, nhưng mà nhìn cái tần suất bất quy tắc cùng động tác của người kia khẳng định là đang ở trạng thái mê loạn... Chẳng lẽ người ta mới vừa ngủ dậy lý trí đều bạc nhược hết sao?

Đôi mắt trong như nước khe híp lại, cổ ngưỡng cao, môi anh đào khe hé mở, thổ khí như lan.

Cái tay bao trùm lấy bộ vị thân thể kia không ngừng dịch chuyển—— cái này còn cần giải thích Hà Nghiên Luật đang làm gì đó sao?

Chính là mèo đen bị cái cảnh này làm cho chấn kinh, ngây người nhìn cái người nào đó.

Mèo đen đĩnh chỉ toàn bộ động tác lúc này, chậm rãi bị Hà Nghiên Luật hấp dẫn toàn bộ lực chú ý.

Nếu Diệp Dịch Hành là người, cậu hoàn toàn không thể bảo đảm mình sẽ không nhân cơ hội này mà ra tay! Cậu không phải Liễu Hạ Huệ, cậu cũng vừa mới ngủ dậy a!! Không thể trăm phần trăm điều khiển được bản năng....

Quái chỉ có thể trách anh! Chỉ có thể là đồ quái gở Hà Nghiên Luật! Làm chuyện này cũng có thể—— gọi cảm đến vậy a!!

“...Ân...” Theo một tiếng than nhẹ rất nhỏ, Hà Nghiên Luật lơ lửng xuống dưới, nhắm mắt dựa vào đầu giường dưỡng thần, thân thể được phóng thích thỏa mãn làm cho anh cảm thấy rất thoải mái...

“...Là lỗi của mèo đen nhóc nha, là nhóc hấp dẫn ba ba...”

Cái gì a!! Ác nhân cáo trạng trước a!! Thật dẫn! = =

Hiện tại, Diệp Dịch Hành cảm thấy mình rất là may mắn vì người con trai này tuy bên ngoài là khối băng nhưng chỉ là muốn tự bảo vệ mình mà thôi, nếu không để cái loại yêu nghiệt này ở bên ngoài hoành hành, tuyệt đối là loại hại người hại mình!!

Hơn nữa, cậu cũng đã biết cảm giác lúc mèo phát tình tuyệt đối cực kỳ khổ sở!

×××

Tắm rửa xong ăn một bữa sáng đơn giản, Hà Nghiên Luật một thân nhẹ nhàng khoan khoái, khom cái thắt lưng lúc sáng sớm vừa mới được giải quyết khí huyết dư thừa, tâm tình tốt cực điểm ôn nhu nói với mèo đen Diệp Dịch Hành : “Nột... Ba ba muốn đi Đồ Thư Quán, Tiểu Hắc ngoan ngoan giữ nhà được không?”

“Meo~!” Anh đừng có mơ tưởng để ông đây ở nhà một mình!

Đến Đồ Thư Quán có thể biết thêm Hà Nghiên Luật bình thường đọc cái gì, cơ hội tốt như vậy Diệp Dịch Hành làm sao có thể bỏ qua?

Cắn một cái lên ống quần Hà Nghiên Luật, mèo đen đưa mắt u oán nhìn chăm chú anh , Hà Nghiên Luật bất đắc dĩ mềm lòng...

Đồ Thư Quán thứ bảy cũng không có nhân viên công tác lưu động, hơn nữa hiện tại không phải cuối kỳ, sinh viên cũng rất ít đến Đồ Thư Quán ôn tập, hướng chỉ hôm nay lại là cuối tuần...

Tuy rằng theo quy định mà nói là không thể mang thú vật vào Đồ Thư Quán, nhưng Tiểu Hắc cũng không phải là mèo con bình thường, Tiểu Hắc rất biết điều, anh tuyệt đối sẽ không cho nhóc quấy rối, kỳ thật có thể đem Tiểu Hắc tạm thời nhét vào túi sách mang vào, ngồi ở trong góc tây nam của Đồ Thư Quán, phỏng chừng cả ngày cũng không có lấy một người đi ngang qua...

Nó ở nhà một mình nhàm chán như vậy, nhất định sẽ tịch mịch...

Hơn nữa, mình cùng muốn nó đi theo. Một khi đã như vậy ——

“Ba ba mang nhóc đi Đồ Thư Quán.”

“Meo?”

“Bất quá Tiểu Hắc phải đáp ứng ba ba một điều kiện, không được phép rời khỏi ba ba hơn một mét!”

Mèo đen nghe xong liền tục gật đầu. Hà Nghiên Luật cảm thấy có chút kỳ quái, mèo cũng sẽ gật đầu sao? Có thể hiểu anh nói sao? Bất quá anh không có nghĩ sâu như vậy, bởi vì trong đầu anh đã có tư tưởng linh tinh thâm căn cố đế “Quan hệ phụ tử tất nhiên là tâm linh tương thông” cùng với “con của anh rất thông minh” rồi!

Quả nhiên dễ dàng đem mèo đen tiến vào Đồ Thư Quán.

Chính là Diệp Dịch Hành từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên trải nghiệm qua tình huống bị người ta nhét vào túi xách (= =), cảm giác giống như bọn buồn người trong phim đem người nhét vào bảo tải to a...

Trong thư viện lác đác không có mấy người, chỉ có mấy sinh viên dụng công kiên trì ở vị trí cố định thường ngày mà đọc sách học tập. Bởi vì quá mức trống trải làm cho âm thanh viết chữ cũng có thể nghe rất rõ ràng. Ngày thứ bảy vẫn có sinh viên đến Đồ Thư Quán, Diệp Dịch Hành cảm giác bọn họ tuyệt đối là đã tu luyện thành tinh, bọn họ đều có được tự chủ cùng định lực chuyên chú, tuyệt sẽ không có bất kì ngoại vật nào làm cho họ lưu ý, mỗi người đều tự mình đắm chìm vào thế giới riêng.

Hà Nghiên Luật, cũng là loại người như vậy.

Lúc mở sách ra, anh đã thành một người khác.

Diệp Dịch Hành ngồi chồm hổm trên bàn, nhìn chăm chăm vào trang thứ nhất quyển sách Hà Nghiên Luật chọn cho cậu : miêu vũ sĩ tứ bộ khúc chi thứ nhất bộ kêu gọi dã tính ——

[Ánh trắng màu bạc vây quanh nó phát ra quang huy chiếu vào đá hoa cương bóng loáng... Bốn phương tám hướng đều xuất hiện vô số bóng đen mềm dẻo, thần không biết quỷ không hay nằm rải rác chung quanh tảng đá... Tựa hồ không một tiếng động cảnh báo, một cái bóng đen đột ngột hướng đối phương nhảy bổ tới... Trong phút chốc, tiếng thét chói tai vang lên, một đám mèo bắt đầu loạn đánh, tảng đá trên mặt đất bị bọn nó đánh tới loạn lăn...]

= = Mèo kéo bè kéo lũ đánh nhau?

Hà Nghiên Luật nghĩ sách này thích hợp cho con của anh đọc sao?

Vì cái gì chính cậu phải xem cái loại sách nhi đồng này a!!

Diệp Dịch Hành có phải hay không cảm thấy may mắn đây là Đồ Thư Quán, ít nhất sách nhi đồng tại đây cũng được nâng cấp hơn so với đám sách nhi đồng khác!

Lười biếng nhìn thoáng qua người nào đang tập trung tinh thần đọc sách, dùng tốc độ chậm chạp đảo qua một quyển sách thật dày—— Hà Nghiên Luật đang đọc quỷ quái chi hạp mà Diệp Dịch Hành từng xem qua, lúc đối phương lấy bộ này, cậu có chút kinh ngạc, nguyên lai trừ cậu ra còn có người có thể xem loại thư mỹ học biến thái gì đó a...

Tuy rằng văn học Nhật Bản luôn rất kỳ quái, nhưng là không thể không nói, nhân vật tác giả tạo ra, bố cục cùng kết cấu phi thường thú vị, quả thực như là muốn đảo điên lối suy nghĩ bình thường của một con người...

Đối với chuyện Hà Nghiên Luật đọc quyển sách cậu đã từng xem qua, Diệp Dịch Hành có một chút ngây ngốc thỏa mãn cùng vui sướng.

Tuy rằng anh không cho phép thì không được rời đi, nhưng hiện tại, cho dù cậu có hơi chút rời đi Hà Nghiên Luật anh cũng không phát hiện được. Diệp Dịch Hành lén lút nhảy xuống bàn, hướng giá sách đi đến, ngậm trở về một quyển tiểu thuyết võ hiệp tương đối mỏng, kệ xem gì cũng tốt, tóm lại là cậu không hứng thú với mấy loại sách nhi đồng kia...

Sau giờ ngo, ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ cao bốn thước ở phía nam Đồ Thư Quán, trút xuống toàn bộ phòng đọc, ở bàn phía tây nam, mèo đen nằm úp mặt kê ông mặt phơi cháy cái mông, nó biếng nhác híp híp con mắt, thường thường vươn móng vuốt lật giở trang sách, mèo không thể xem hiểu sách, nhưng nhìn dáng điệu thơ ngây khả cúc lật sách kia, lại làm cho người ngoài cảm thấy mèo kia giống như là người hóa thân thành.

Quả nhiên là vì, chủ nào tố nấy sao?

——Ngồi ở bên cạnh mèo đen là một đứa con trai mặc áo sơmi trắng yên lặng đọc sách, đẹp tựa thần tiên. Cảnh tượng này cứ như bước ra từ trong cổ truyện cổ tích, duy mỹ đến làm cho người ta bất khả tư nghị, không dám tới gần.

Một nữ sinh may mắn bắt gặp cảnh tượng cổ tích này liền áp chế kích động thét ra tiếng chói tai, lấy điện thoại di động ra quay lên toàn bộ cảnh mèo đen cùng chủ nhân đồng thời lật trang sách.

Ban đêm, quả nhiên tại BBS văn học viện xuất hiện tiêu đề “Văn học viện Đồ Thư Quán xuất hiện anh chàng đẹp trai cùng mèo đen, hữu đồ hữu thị tần hữu chân tương (nói chung là hai đứa nó hành động y

chang nhau đi = =)!” . Vừa mới post lên, chỉ cần một tiếng đồng hồ sau, bài post đã nóng đến đỉnh điểm, lượt xem đến hơn một ngàn, trả lời cũng có hơn trăm.

[Oa! Anh đẹp trai a! Nhưng mà chụp mờ quá! Nhìn không thấy rõ mặt đối phương, làm rõ mặt chút đi! Là đại nhị Diệp học trưởng sao?]

[Khoảng cách quay quá xa rồi, chỉ nhìn thấy bóng thôi, thật đáng tiếc nga! Nhưng vẫn có thể cảm thấy được là một anh chàng đẹp trai nha! Trọng điểm chính là con mèo kia a! Thật đáng yêu!!]

[A a a a a a a a >3]

[Có ai muốn làm thịt anh thư sinh đẹp trai cùng con mèo đen này không a!!]

[Tôi mấy ngày hôm trước nhìn thấy Diệp Dịch Hành, cậu ta nhuộm tóc màu vàng a! Ảnh chụp kia khẳng định không phải là cậu ta.]

[Diệp suất ca rất có thể nhuộm lại tóc đen mà, cậu ta cứ vài ngày là đổi hình tượng!]

[Đồ Thư Quán trường chúng ta cho phép mang mèo vào sao? Con mèo đó là từ đâu tới? Tự chạy vào sao?]

[Đồ Thư Quán ngày thứ bảy không có người quản lý, phỏng chừng là mèo hoang tự chạy vào đi.]

[Quyết định, cuối tuần cấm trại tại Đồ Thư Quán!]

[Mỗi tuần cấm điểm Đồ Thư Quán +1]

[Mỗi tuần cấm điểm Đồ Thư Quán +100]

...

Hai mươi mấy giờ sau bài post bị biên tập rồi đăng tới BBS trang chủ đại học F ——

“Văn học viện: nếu người sống ở trong truyện cổ tích —— con mèo đen cùng anh chàng đẹp trai ”

Bởi vì có một số người tham dự sinh nhật của Dương Khúc cho nên có người nhớ rõ ngày đó có xuất hiện một con mèo đen, liền đoán 90% có liên quan đến Hà Nghiên Luật, trong một lúc, số người tin đó là Hà Nghiên Luật bằng với số lượng tin chắc là Diệp Dịch Hành, cảnh tượng một người một mèo tại Đồ Thư Quán đọc sách trở nên nổi tiếng.

Nguyên bản Hà Nghiên Luật chỉ nổi danh trong khoa văn, hiện tại toàn trường đều biết tiếng, mấy ảnh chụp lúc xưa cũng lần lượt được post lên mạng, từ năm nhất cho đến năm ba.

Mà nhân vật chính của chúng ta, lại hoàn toàn không biết gì ngồi ngốc ở nhà, cùng với một con mèo mất to trừng mắt nhỏ dùng bữa tối bằng món cơm trộn cá, vẫn là ăn khô cá mực trộn với cơm.

×××

Tại một nơi khác trong thành thị, người nào đó di chuột đến cái ảnh chụp, chủ nhân ảnh chụp có thân hình tiêm gậy, hai chân thon dài, đường cong từ thắt lưng đến hông cong đến phi thường hoàn mỹ, ảnh này chắc chắn là được chụp từ phía sau hoặc ở góc độ nghiêng, không phải chụp trực diện, theo mặt nghiêng xem ra, tựa hồ là một gương mặt rất nhu hòa, còn có một tấm chụp được ánh mắt biếng nhác của người nọ phiêu tới người chụp, tuy rằng ánh mắt rất lạnh, nhưng khóe mắt cũng rất mị nhân...

Không một chút do dự lưu lại.

Là gọi, Hà Nghiên Luật đi? Khoa văn đại học F sao?

Khóe miệng Mạc Nghiên Trạch khe khẽ nhếch lên, đứa em trai này thoát nhìn quả là một mỹ nhân.

*Đồng qua thang hòa phiên gia sao dẫn: canh bí nấu cùng với cà chua và trứng

nhìn cũng hấp dẫn a, ta nghĩ bữa nào đó phải nấu thử mới được. Amen, hi vọng cái bếp của ta sẽ chịu đựng được tài nghệ của ta.....

*BBS: Theo ta nghĩ thì chắc là cái forum phải không nhỉ?

14. Chương 13: Chỉ Có Để Mình Thấy Hẳn

Mèo đen của chúng ta thật vất vả lắm mới có thể quen được với tình cảnh mỗi tối đi ngủ đều bị người ta “nhốt” vào trong ngực, đêm nay cũng không có cảm thấy quá khó chịu, khó có được một giấc ngủ say vậy mà mới rạng sáng đã bị chuông điện thoại của Hà Nghiên Luật đánh thức.

Hà ba ba tựa hồ cũng kháng cự lại với chuông điện thoại quấy rầy kia, đem đầu vùi thật sâu vào ổ chăn, theo bản năng ôm chặt lấy mèo con vốn đã bị đè ép từ trước.

Diệp Dịch Hành đối với cái hành động này thực thống khổ không thể tả.

Hà ba ba cau mày ở trên giường trốn tránh, chuông điện thoại vẫn vang lên bồm bồm không tha, nếu có thể, cậu thật sự mong đập nát luôn cái di động của Hà Nghiên Luật!

Thật sự không thể nhìn đến mức muốn cắn chết luôn cái người gọi điện thoại, Hà Nghiên Luật sắc mặt biến đen hơi hơi mở mắt, vươn bàn tay sờ đến cái tủ đầu giường nơi phát ra tạp âm.

Liếc nhìn màn hình điện thoại, anh ấn nút nghe: “Sở Văn Hạnh...! Đây không phải là Đại Thanh không cần phải tảo triều cái gì à? Mới năm giờ rưỡi...!” Âm thanh không có ý đề nặng lại có chút lười biếng do mới vừa tỉnh, còn hơi hơi lộ ra tức giận, liền có một cỗ hương vị khêu gợi.

Sách sách, có thể làm cho Hà Nghiên Luật phát giận như vậy sợ cũng chỉ có Sở Văn Hạnh.

Nhưng mà đối phương tựa hồ đối với tăng khí áp suất thấp phía điện thoại bên này không thêm để ý chút nào, cười nói: “Ha hả a, tớ cố ý đó...”

“Tắt.” Hà Nghiên Luật quyết đoán tắt điện thoại. Cảm giác thế giới nháy mắt thanh tĩnh, ôm lấy mèo đen cọ cọ cằm, tiếp tục ngủ.

Bạn bè vô ý tự làm bậy! Anh sớm nên tắt máy trước khi ngủ a!

Mặc dù đang yên lặng oán giận, trong lòng Diệp Dịch Hành lại bởi vì động tác này của Hà Nghiên Luật mà trở nên dị thường thỏa mãn, đầu hướng tới cổ Hà Nghiên Luật cọ qua cọ lại..

Sau đó, không phân biệt là người hay mèo, trực tiếp ngủ thẳng tới mười hai giờ trưa.

Diệp Dịch Hành là bị đói đến tỉnh, cái bụng cậu đói đến dính sát vào da lưng, mở mắt ra liếc thấy Hà Nghiên Luật vẫn không hề nhúc nhích nằm trên giường, sắc mặt trắng nhợt, chau mày, nằm ác mộng sao?...

... !

“Meo~ meo~” Diệp Dịch Hành vươn móng vuốt chọc chọc vào mặt Hà Nghiên Luật, ý đồ muốn đánh thức anh, nhưng mà Hà Nghiên Luật hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Sao lại thế này, thân thể không thoải mái? Sinh bệnh sao?

Diệp Dịch Hành cả kinh nhảy dựng lên, động tác lớn tới nỗi hoàn toàn không nhìn ra cái điệu bộ cương thi bị đói đến hữu khí vô lực lúc mới tỉnh của cậu, đưa cái chân mèo quay đầu Hà Nghiên Luật.

Hà Nghiên Luật vẫn cau mày như trước không có bất cứ động tĩnh gì, Diệp Dịch Hành luống cuống, ừng ực đi đến trên người anh, cách cái áo ngủ liệu mạng lay anh, nếu vẫn không có phản ứng tuyệt đối là thân thể xảy ra vấn đề!...Chết!

Hà Nghiên Luật bị lay đến cười “xuy xuy”, cười đến rất vô lực. Anh nâng lên cái chân mềm nhũn của mèo đen mới vừa quấy rối anh, dùng âm thanh đến mức gần như không nghe được nói: “Đừng làm rộn... Ba ba rất đói bụng... Hiện tại không có khí lực cùng nhóc chơi đùa...”

= = Ni mã! Ông đây còn tưởng anh sinh bệnh, lại nghĩ không ra là do đói đến ngất!

Cho dù có đói chết, anh cũng lười đứng lên dùng cơm sao!?

Hà Nghiên Luật ở trên giường nhắm mắt lại nằm trong chốc lát mới khiến cơn choáng váng có chút giảm bớt.

Bản thân anh bình thường sinh hoạt làm việc cùng nghỉ ngơi cũng không tệ lắm, nhưng vấn đề ăn uống tuyệt đối là thảm hại. Đói bụng thì chỉ ăn chút món điểm tâm ngọt cùng đồ ăn vặt, rất ít ăn bữa chính, tuy là nói không bị đói đến mức gầy gò cả xương, nhưng vẫn là đem dạ dày giày vò tạo tật xấu, thể lực cũng rất kém.

Nếu buổi sáng dậy quá trễ, bụng đói suốt cả một buổi tối lại không bổ sung đường phân cùng dinh dưỡng đúng lúc, anh sẽ bị tuột huyết áp, sắc mặt trắng bệch, phản ứng trì độn....

Diệp Dịch Hành tuy rằng tức giận vì bị Hà Nghiên Luật đùa giỡn, nhưng trong lòng cũng lo lắng: gia hỏa này bình thường rất cuộc là sống như thế nào a? Không thể tự chiếu cố mình tốt thì trở về sống cùng cha mẹ đi a! Nhìn cái bộ dạng này, anh mà có chết ở nhà thì cũng không có ai biết đâu! Tìm một người bạn gái về đâu nấu cơm quan tâm cũng tốt a!

Chờ đã, bạn gái? Vì cái gì lúc nghĩ chuyện này trong lòng đặc biệt không thoải mái a... (= =)

Tìm bạn gái cái gì! Ông đây còn sống sờ sờ ở đây a!!

Về sau còn lừa anh đây...! Tuyệt đối cho anh đói chết luôn!

Diệp Dịch Hành nghĩ nghĩ, không chút do dự nhảy xuống giường, vồ lên bàn làm việc, ngậm lấy bọc bánh quy hình con gấu sau đó chạy nhanh trở về giường...

Mơ hồ cảm thấy được con mèo chạy mất, Hà Nghiên Luật giãy dụa muốn rời giường nhưng trước mặt lại tối sầm, bất đắc dĩ than một tiếng tiếp tục nằm trên giường.

Đợi tinh thần hồi phục đôi chút phải xuống dưới lầu ăn một chút gì đó... Nếu còn không đi, anh chắc chắn sẽ đói chết...

Lại nói tiếp, Sở Văn Hạnh biết chủ nhật mình có thể sẽ ngủ nướng, thế nhưng gọi điện thoại tối cũng quá sớm đi...

Hôm qua từ Đồ Thư Quán trở về, chỉ là ăn bữa cơm chiều thôi mà Hà Nghiên Luật cũng phải hầu hạ “tiểu thiếu gia” thật là lâu, tên kia thật kén ăn, cái này không ăn kia cũng không ăn, hổng nửa ngày mới vất vả ăn được một chút cá, về mặt còn tỏ ra khó chịu... Lúc sau lại tắm cho nó, giày vò đến tận khuya mới ngủ...

Chợt nghe một trận âm thanh tất tất tốt tốt từ từ tiếng lại gần, Hà Nghiên Luật nâng mí mắt nặng trĩu lên, chỉ thấy Tiểu Hắc ngậm một bao bích quy hình gấu nhỏ về tới trên giường, đôi mắt lo lắng nhìn anh, thấy anh mở to mắt, liền gục đầu xuống đem bánh bích quy đặt ở gối đầu bên cạnh, vương móng vuốt chỉ chỉ.

Nói không cảm động là gạt người đó a. Giờ khắc này, Hà Nghiên Luật cảm thấy những vất vả đang ở phía trước chờ anh đều tan thành mây khói.

Sống hai mươi một năm, lúc này mới thật sự là sống đúng nghĩa—— bởi vì cái cảm giác được người khác thương yêu đã được đánh thức rồi, hơn nữa cảm giác này cũng không phải vô duyên vô cớ bị đánh thức, mà là những thứ anh phải trả giá đều toàn bộ được hồi báo, cái loại này làm cho người ta cảm động đến rơi lệ...

Anh thật sự, rất thích con mèo này...

Diệp Dịch Hành bị ánh mắt thâm tình của Hà Nghiên Luật nhìn đến có chút ngượng ngùng, anh cắn môi làm gì, đứng lên ăn một chút gì a! Nhìn tôi thì có khí lực sao? Đừng có nói là tôi phải dùng cái chân mèo này xé bao bánh ra rồi uy anh ăn nha?

Nếu anh không chê, tôi có thể thử ...

Nhếch mép, run run lỗ tai cùng ria mép, một cái chân mèo đè gói bánh to, chân khác lại dùng móng vuốt ra sức bằm một cái ý đồ xé bao ra, trải qua nửa chén trà, gói bánh vẫn ngoan cố không có dấu hiệu mở ra, ngược lại giày vò vài cái, bánh quy bên trong toàn bộ đều trở thành bột phấn...

Hà Nghiên Luật không đành lòng nhìn nữa, tâm tình anh hiện tại vô cùng tốt liền trêu đùa: “Nhóc mở gói bánh ra là muốn uy ba ba ăn sao?”

Mèo đen vô thức gật gật đầu, tiếp tục cùng gói bánh đấu tranh.

Hà Nghiên Luật sững sốt, a... tiểu gia hỏa này a...

Không biết từ khi nào thì đã có khí lực khởi động thân mình, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu mèo đen, đem gói bánh ra khỏi chân nó, Hà Nghiên Luật ôn nhu nói: “Để ba ba làm cho.”

Ôm mèo ngồi ở trên giường chậm rãi ăn bánh quy, Hà Nghiên Luật chờ đợi từng cái té bao hấp thu một ít đường phân cùng năng lượng: “Ba ba thật là cao hứng...”

Diệp Dịch Hành ngẩng đầu nhìn anh, “Meo~?”

Vì cái gì?

“Tiểu Hắc lấy bánh bích quy cho ba ba, ba ba thật cao hứng.”

Ha hả... Không phải đâu, đứa ngốc này như thế nào lại dễ hống như vậy a, việc nhỏ đó cũng có thể cao hứng?

“Meo...” Muốn cảm ơn tôi liền mua cho tôi con cá đi! Nếu anh có thể tự mình xuống bếp làm cá cho tôi ăn thì tốt a, bất quá đồ ăn Hà Nghiên Luật làm có ăn được hay không vẫn là chưa thể xác định, tạm thời đừng kỳ vọng làm thử làm gì...

“Thưởng cho Tiểu Hắc, ba ba quyết định buổi tối cùng nhóc chơi quả cầu len.”

Tôi... Lặc cái đi! = = Khen ngợi kiểu đó cũng bằng không!

Kỳ thật, Diệp Dịch Hành đã có thể không chế “biểu hiện” hưng trí đến ngu kia của mèo đen đối với món đồ chơi đó rồi, chính là có đôi khi vì muốn phối hợp chơi cầu len với Hà ba ba mặt mày rạng rỡ như đứa nhỏ kia, cậu sẽ lộ vẻ hưng phấn một chút...

Hơn nữa gia hỏa này tuyệt đối không phải muốn bồi mèo của anh chơi cầu len, căn bản chính là anh ta muốn chơi!

...

Cái gì nha! Vì cái gì ông đây phải biến thành mèo! Nếu Hà Nghiên Luật biến thành mèo thì tốt rồi!

Anh sẽ rất thích làm mèo a... Ân, cho dù anh là mèo, tôi là người, tôi cũng sẽ nuôi anh thôi, cũng sẽ cùng anh chơi cầu len, ôm anh ngủ...

Tóm lại, nếu anh thay tôi làm mèo thì tốt rồi!

Diệp dịch Hành nghĩ như vậy, lại không ý thức được nếu đổi thành như thế, cậu cùng Hà Nghiên Luật cũng không nhất định diễn lại tình cảnh như vậy được. Nếu Hà Nghiên Luật biến thành mèo, nói không chừng anh sẽ không đến KTV (quán karaoke), cũng sẽ không theo Diệp Dịch Hành về nhà; huống hồ cứ coi như cậu tại KTV gặp được một con mèo lai lịch không rõ ràng, cũng chưa chắc nảy sinh ý muốn nuôi dưỡng đối phương...

Nuôi mèo cần phải có thời gian cùng tinh lực, so với việc yêu đương thì không khác nhau lắm.

Nếu vừa mới bắt đầu đã không chắc có thể chiều cố tốt cho đối phương cả đời, cũng sẽ không muốn vì ý niệm hứng khởi nhất thời mà dễ dàng hứa hẹn.

Nuôi thú vật cùng yêu đương đều có đạo lý giống nhau, bạn chiếm được tình yêu đồng thời cũng phải gánh một phần trách nhiệm.

Cho nên, Diệp Dịch Hành cũng không dễ dàng đi yêu kẻ khác. Cậu nhìn qua giống như cái loại hoa hoa công tử, kỳ thật cậu lại chính là một gia hỏa si tình, hoặc là không thương, nếu đã yêu nhất định sẽ đối tốt với người kia cả đời.

Hà Nghiên Luật uy mèo đen ăn bánh quy, thả một khối vào lòng bàn tay đưa đến bên miệng nó, mèo đen đưa mắt liếc anh một cái, lại chớp chớp hai cái.

Được rồi, cho anh một chút mặt mũi vậy...

Hé miệng ngậm lấy bánh, Diệp Dịch Hành “răng rắc” cắn xuống, gương mặt nháy mắt nhăn lại, cái này thật sự là quá ngọt! = =

Hà Nghiên Luật lại tiếp đưa bánh tới, Diệp Dịch Hành đã muốn ngửi không nổi, càng ăn càng ít đi.

Hà Nghiên Luật nghiêng đầu, Tiểu Hắc không thích ăn đồ ăn ngọt a, lần trước uy nó ăn socola cũng là...

Lại nói tiếp con mèo này cũng có thói quen tốt lắm, vô luận là đồ ăn gì, một là không ăn, nếu ăn, chỉ cần nhét vào miệng, liền tuyệt đối sẽ không nhổ ra. Khô cá mực, socola, chân giò hun khói, bánh bích quy, cho dù không thích, cũng chỉ là biểu tình dị thường thống khổ cố nuốt vào... Bất quá, nó tuyệt đối sẽ không thử lần hai.

Hà Nghiên Luật đem mèo đen nằm trên đùi vuốt ve, dựa vào đầu giường trả lời điện thoại Sở Văn Hạnh

[Tỉnh a? Chưa bị dúi chết sao... Cậu nếu không gọi lại thì tớ phải gọi đến 120 đó.] (ở Trung Quốc, số điện thoại khẩn báo về riêng lĩnh vực y tế là 120. Còn số 999 trong phim thường thấy là số khẩn cấp cho tất cả lĩnh vực.)

Hà Nghiên Luật: “Không chết được. Cậu hôm nay như thế nào lại gọi sớm như vậy? Cho dù bảo tớ rời giường cũng không đến mức mới năm giờ rưỡi đã gọi tới đi.”

Sở Văn Hạnh: [Chỉ có giờ đó mới gọi được thôi, ông đây còn phải làm công nuôi sống chính mình!]

Hà Nghiên Luật: “Cái gì làm công, sớm như vậy.”

Sở Văn Hạnh: [Đài truyền hình S thị, trợ lý biên tập tin tức pháp chế buổi sáng, 7 giờ phát sóng, 5 giờ rưỡi toàn thể nhân viên công tác phải tập hợp tại đài truyền hình, chờ tớ tan tầm lúc 10 giờ, cậu đã sớm chết dúi đi!]

Hà Nghiên Luật: “Sẽ không đâu.”

Anh cảm thấy nuôi thú cưng sẽ làm cho mình chậm rãi hiểu được tự chiều có bản thân là như thế nào, cho dù nhớ thương mèo đen, cũng sẽ giẫy dụa ngồi lên.

“Công việc của cậu mỗi buổi sáng đều phải làm sao?”

Sở Văn Hạnh:[Mỗi cuối tuần.]

Hà Nghiên Luật: “Hoàn hảo, về sau để tớ tự chỉnh đồng hồ báo thức là được rồi.”

Sở Văn Hạnh: [A a, không biết là ai tháng trước bị ngắt ở trên giường hết nửa ngày... Ngày hôm sau bị phát hiện mất nước nghiêm trọng mà trực tiếp đưa đi cấp cứu a!!]

Hà Nghiên Luật: “Về sau không có loại chuyện này nữa.”

Sở Văn Hạnh: [Lời này một chút thuyết phục cũng đều không có a, cậu buổi sáng thức dậy trễ đều bị tuột huyết áp.]

Hà Nghiên Luật cười nói: “Hôm nay là Tiểu Hắc gọi tớ rời giường.”

Sở Văn Hạnh:[A? Thông minh vậy sao? Còn có thể gọi cậu rời giường?]

Hà Nghiên Luật hưng phấn vuốt mèo đen: “Àn a, còn đem bánh quy cho tớ nữa.”

Diệp Dịch Hành thoải mái nằm trên người Hà Nghiên Luật nghe lén anh khoe khoang với Sở Văn Hạnh, run run ria mép nở nụ cười.

Sở Văn Hạnh: [Phải không đó? Không phải do nó muốn ăn sao?]

Hà Nghiên Luật nói: “Nó không thích ăn ngọt.”

Sở Văn Hạnh thở dài: “Tớ rất cục cựa cũng có thể tự do rồi... A đúng rồi! Buổi sáng còn muốn nói cho cậu biết một chuyện, ảnh chụp của cậu cùng con cậu đang làm mưa làm gió trên diễn đàn đại học F kia kia... Nếu tâm lý cậu chịu được thì có thể lên nhìn xem, số lượng ảnh chụp cậu thực là làm cho người ta trở mắt a... Sách sách, đã rơi đến tay của nam sinh khoa luật rồi, phỏng chừng nam sinh bên khoa Hóa học cũng có đi...”

Tôi nói, trọng điểm chính là, vì cái gì là “Nam sinh” ... ? (= =)

Cùng Sở Văn Hạnh cúp điện thoại, Hà Nghiên Luật bắt an cùng nghi hoặc ở tại giường mở máy tính, lẽ nào ngày hôm qua cũng Tiểu Hắc ở Đồ Thư Quán đọc sách bị người quay lên? Lại còn bị chụp ảnh? Số lượng rất nhiều? Cái tình huống gì a?

Đăng nhập diễn đàn, tùy ý mở ra một bài post, lại phát hiện toàn bộ đều là ảnh chụp mình, cái đầu là học quân sự, xuống dưới cùng là ngồi ở trong phòng học.... Người chụp ảnh nào đó hiện tại cũng có thể tự mình làm thành quyển “Hà Nghiên Luật đại học hồi ức lục” rồi đi!

Khi nào thì bị người khác theo dõi chụp lên nhiều ảnh như vậy? Anh thế nhưng lại không biết! Có thể nói chính mình bị chụp ảnh cũng không hề hay biết...

Bởi vậy ngay từ đầu Diệp Dịch Hành đoán trúng Hà Nghiên Luật không phải giả ngu, là ngu thật!

Tóm lại, hiện tại Hà ba ba đang sợ hãi đến đáng thương.

Có tám ảnh chụp làm cho anh ấn tượng có chút khác sâu ——

Lúc anh đang ngồi trong lớp học vừa ngủ vừa nâng sách lên giả bộ đọc, người chụp ảnh tựa hồ ngồi cũng không xa, hơn nữa tiêu cự máy ảnh còn kéo đến gần, tuy rằng chụp có điểm mờ, nhưng mặt nghiêng, lông mi, mũi, môi, toàn bộ gương mặt đều bị phóng đại đến ngay cả chính anh nhìn thấy còn phải đỏ mặt...

Hà Nghiên Luật cảm thấy từng cái ảnh chụp đều bị mọi người phóng đại lên để xem cho kỹ.

Còn có ảnh chụp anh đang cắn miếng bánh Hamburger, mặt khác lại có rất ít ảnh chụp chính diện hoặc là lúc anh cười, chỉ có lúc anh đang cắn hamburger khoe miệng có hơi hơi gợi lên, hình như là đang cười. Phía dưới đều là một đám bài trả lời rằng thật đáng yêu, hảo suất linh tinh gì đó...

Bộ dáng lúc anh ăn thật sự ngu như vậy sao? Như thế nào cùng Tiểu Hắc giống nhau... (= =) (chưa có ai như em. Vừa tự chê mình sẵn tiện quăng luôn bom sang cho chồng à?)

Ấn tượng sau nhất chính là bức ảnh chụp cái bóng của anh, xương bả vai như cái cánh bướm hơi gồ lên, lưng thon dài, cổ mảnh mai, thắt lưng lại mỏng, đường cong dọc sâu xuống phía dưới, xuyên thấu qua kiện áo sơ mi trắng, đường cong toàn thân thể hiện hiện trước mặt mọi người.

Kỳ thật căn bản là áo rách quần manh, áo sơ mi trực tiếp dán vào da thịt bán trong suốt làm cho phần eo như có như không che che đầy đầy mông lung hấp dẫn...

Anh nhớ đây là cảnh lúc anh học tiết thể dục nào đó, khi đó cả lớp đều đang chạy marathon, chạy đến một nửa bỗng nhiên trời mưa to, cùng mọi người từ sân thể dục chạy về học viện trốn mưa, trong quá trình đó quần áo trên người đã ướt hơn phân nửa...

Nhưng mà, Hà Nghiên Luật hoàn toàn không biết mình bị chụp trộm.

Người nào đó xem ảnh chụp của mình xem đến kinh hồn táng đảm, mèo đen nào đó nhìn thấy cũng không lý do bốc hỏa, cậu giờ phút này cảm thấy phi thường, phi thường khó chịu! Hôi thường, hôi thường sinh khí!!!

Vì cái gì ảnh chụp của ba cậu lại bị người ta post lên mạng! Nhiều như vậy! Đẹp như thế! Như vậy suất! Lại còn là bộ dáng gợi cảm đáng yêu! Vì cái gì vì cái gì vì cái gì?!

= =

Diệp Dịch Hành dĩ nhiên không biết loại cảm xúc này có tên là “độc chiếm dục” mà vô ý thức ăn dấm chua toàn bộ dân chúng đại học F, cậu hận hận tại ghế dựa bên cạnh lấy móng vuốt mà cào a cào...

Đợi đến nửa đêm, nửa đêm ông đây sẽ hack chết luôn bài post này!

Hà Nghiên Luật là của cậu! Cậu không cho phép người khác xâm phạm quyền riêng tư, quyền chân dung của ba cậu!

Hình tượng cùng ảnh chụp này đó, kẻ được nhìn thấy chỉ có thể là cậu!! (= =

15. Chương 14: Ái Tình Say Đắm Làm Mù Mắt Ta Rồi

Như thế nào lại mắc cái loại bệnh trì trệ Procrastination này.

Một việc có thể không cần làm gấp, chỉ cần từ từ mà hoàn thành lại bị trì hoãn đến quá thời hạn cho phép, thời gian hạn chế cùng áp lực lẫn cảm giác lo âu sẽ làm cho bản thân phát ra ý chí chiến đấu, đại đa số người ôm loại tâm tính này cho dù là kết quả gì cũng coi như không có gì trở ngại.

Vì trong tiềm thức của họ, cùng cái loại tin tưởng vững chắc không nghi ngờ cho rằng “mọi người đều là bị bức mới có thể đứng dậy” mới là chân lý tuyệt đối.

Theo như trình độ cao cấp mà nói, trì hoãn một việc gì đó nhất định có nguyên nhân.

Hoặc là do bản tính người đó thích trì trệ công việc, hoặc là bởi vì không tự tin với chuyện mình phải làm mà sinh ra bản năng kháng cự, đều quy tội trốn tránh trách nhiệm.

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” đây là câu nói của phần lớn lượng người luôn ở trạng thái deadline. Nhưng mà, đương nhiên cũng có loại “bức” lại không thể chuyển mình được a, gia hỏa đáng thương nào đó cho dù trốn tránh đến cuối cùng, lại phải sống trong cảm giác lo âu gấp gáp sợ hãi, cho dù có sẵn sàng sẵn tới hôn ngón chân của Phật Như Lai, kỳ tích cũng không hề xuất hiện trước mặt.

Thí dụ như, đối với các loại sổ sách tính toán hoàn toàn không phải là sở trường của Hà Nghiên Luật mà nói, cho dù có ngồi ì cổ mà vắt óc làm, tới hạn nộp bài, vẫn là đối mặt với trang giấy trắng cùng đề giải không đầu mối.

Đối với mấy loại cần tính toán này, ngoài việc phải được học các môn về toán học ra, còn phải có năng lực biết tính toán, Hà Nghiên Luật lại là cái loại ngu ngốc điển hình “đi học nghe không hiểu, bài tập vĩnh viễn không làm; cho dù đi học nghe hiểu, đi thi vẫn hoàn thất bại.”

Hiện tại, anh đang ngồi trước bàn làm việc, đáng thương hể hể cau mày nắm bút trên giấy loạn vẽ, phía trước còn có đặt một quyển sách giáo khoa ——

[$x=1, y=1, x=y+1 \dots$]

Vì cái gì mà ra cái đề mục khó hiểu như vậy a? x cùng y không phải đều là 1 hết sao? Vì cái gì x sẽ biến thành $y+1$ a? Vậy x rốt cuộc là cái gì?!!

= = Minh học ngành văn học khoa tiếng Trung a, vì cái gì cũng phải học tính cái loại đông tây này!

Diệp Dịch Hành nằm ở trên đùi Hà Nghiên Luật cơ hồ muốn cười đến nội thương, tên ngu ngốc này bị một bài toán cơ bản nhất giày vò đến hai tiếng đồng hồ a, làm không được còn cào đầu, thở dài, viết bản nháp, vẽ mấy cái bộ dáng xấu xí bi thảm, thật sự là đáng yêu cực!

Vì cái gì đơn giản như vậy mà anh còn làm không được? Kỳ thực đề toán đã cho rất rõ ràng rồi, chỉ cần sắp xếp lại một vài lý luận logic là có thể giải được a.

Tiểu thuyết viết tốt như vậy vì cái gì gặp mấy cái đề toán liền hoàn toàn trí chướng (thiếu não =.) là như thế nào?..

A a, môn toán của anh tệ như vậy, thi đậu đại học F cũng không phải chuyện dễ dàng đi?

Diệp Dịch Hành rất muốn biết hỏi còn học trung học Hà Nghiên Luật rốt cuộc vượt qua như thế nào, nếu chỉ mượn thành tích môn văn, chắc chắn sẽ không đạt đủ điểm chuẩn của đại học F nha, vẫn là nói một số người trời sinh có chút thiếu khuyết về trí não đi?

Tại trong mắt của cậu, giờ phút này Hà Nghiên Luật thế nhưng lại chọc cho người cảm thấy đáng yêu, khiến người ta càng muốn khi dễ anh.

Ngô, nếu như mình là người, hẳn sẽ kiên nhẫn thay anh giải thích đề toán này cùng các kiến thức liên quan đi. Kỳ thực, dạy được mới là vấn đề, trọng điểm là, vừa nghĩ tới Hà Nghiên Luật sẽ lệch đầu về mặt còn hơn là ngây ngốc nghe chính mình giảng, tình cảnh này liền đủ mê người rồi.

Nếu anh nghe hiểu, cậu liền thưởng cho anh một nụ hôn.

Diệp Dịch Hành nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy đầu óc mình bị phá hư mất rồi...

Chờ a chờ, vì sao ông đây lại muốn “thường” cho anh cái hôn quý báu của ông đây a?!

Nói gì thì nói, hai ngày trước không phải đã cùng đối phương hôn môi đụng chạm vuốt ve linh tinh gì đó rồi thôi...

Cái diễn biến này rốt cuộc là từ đâu đến? Mèo con cùng ba ba thân cận cũng có thể tùy tiện hôn môi sao? Thật sự là muốn cùng với anh làm này đó sao? Diệp Dịch Hành...!

Hà ba ba không có phát hiện ra mèo con đang cùng lý trí và tình cảm đấu tranh kịch liệt, anh hiện tại đang bị đồng bài tập tra tấn đến cực hạn rồi. Từ bỏ, đóng sách lại, anh lệch miệng nói dối: “Không làm nữa, Tiểu Hắc, ngủ!”

...

Một đồng suy nghĩ rối rắm của Diệp Dịch Hành cuối cùng cũng bị mấy lời này đánh gãy, cậu ngửa đầu nhìn dáng vẻ xù lông của Hà Nghiên Luật, vẫn như trước, cảm thấy rất đáng yêu.

Diệp Dịch Hành giật mình phát giác, chính mình có điểm thích anh...

Thật sự chỉ là có điểm thích thôi sao? (= =)

Có người nào đó bị chính suy nghĩ của mình dọa đến sợ chết khiếp.

Ở sâu trong nội tâm của cậu có một chỗ nơi tên là ngục giam. Tất cả các loại cảm xúc mãnh liệt gì đó đều bị cậu trực tiếp ném thẳng vào sâu bên trong tòa ngục giam này, khóa lại. Trải qua một đoạn thời gian, những thứ cảm xúc này từ từ bành trướng lên, cái ngục giam kiên cố kia càng ngày càng xuống cấp, càng ngày càng không thể dung chứa được nữa. Đến giờ phút cuối cùng, cái khóa cùng ngục giam cậu đã cất công rèn suốt bao năm kia đã hoàn toàn sụp đổ trước những thứ cảm xúc mãnh liệt đó, tự do tãi sát bừa bãi trong cơ thể cậu.

Cậu cảm nhận được loại tình cảm này tựa hồ đã bị cậu chôn vùi từ rất lâu, rất lâu rồi nhưng cậu chưa bao giờ phát giác ra loại cảm giác khác lạ đó.

Hết thấy diễn biến đều trùng hợp quá mức tuyệt vời, “mèo đen” này có lẽ là chất xúc tác tạo nên phản ứng hóa học cho hai loại hóa chất bất đồng sinh ra một vật chất hồng nhật làm cho người ta say mê.

Có lẽ, có thể, đại khái, nó tên là tình yêu.

“.... Ngủ ngủ! Hôm nay liền ngủ...!” Bài tập bị kéo dài đến cuối tuần vẫn còn chưa giải ra được khiến Hà Nghiên Luật phần hận thì thảo, ôm mèo đen đánh về phía giường lớn, đầu chôn tại cái gối đầu cùng chăn bông mềm mại, tự mình sinh hờn dỗi, ngón tay xoa nắm cái cổ mèo đen biểu đạt đầy đủ anh hiện tại đang ai oán tới mức nào.

Diệp Dịch Hành bỗng nhiên ngộ ra, hiện tại đã chấp nhận được đoạn tình cảm này, cậu cảm thấy Hà Nghiên Luật càng đáng yêu hơn.

Bỗng nhiên nghĩ đến một câu không thể nào thích hợp hơn: tình yêu say đắm làm mù mắt ta...

Hà Nghiên Luật một lòng muốn trốn tránh sự thật phũ phàng, ôm mèo đen trong ngực, rất nhanh liền ngủ, mà Diệp Dịch Hành lại mất ngủ.

Lúc này cậu mới phát hiện, Hà Nghiên Luật là mối tình đầu tiên của cậu a!

Từ nhỏ đến lớn người cậu thích có không ít, nhưng người khiến cậu động tâm lại chỉ có mình anh! Mà cái người làm cậu động tâm kia hiện tại đang ngủ dựa sát vào người cậu. Tay anh trùm lấy người cậu, tai cậu có thể nghe được nhịp tim đập của anh, tiếng thở của cậu hòa cùng tiếng thở của anh...!

Trời ạ, trái tim muốn rớt ngoài luôn rồi!

Tuy rằng đêm hôm qua, tối hôm trước, tối hôm kia cũng là cùng nhau ngủ, thế nhưng tâm tính hôm nay lại khác với mọi hôm nha!

Diệp Dịch Hành ghé vào trong lòng Hà Nghiên Luật, nhịp tim đập càng rõ ràng hơn, không biết là của cậu hay là của anh nữa.

Mèo có năng lực nhìn ban đêm, nhưng Diệp Dịch Hành lại không có năng lực “linh hồn xuất khiếu” (hồn thoát xác). Nếu cậu có thể tự nhìn thấy mình, liền có thể nhìn thấy con mèo đen cậu đang nhìn chủ nhân cũng tức ba ba nó chăm chú thâm tình đến cỡ nào.

Nếu Hà Nghiên Luật bất chợt nửa đêm tỉnh lại phát hiện ra mình bị một con mèo đen dùng đôi mắt màu lục sắc nhìn chăm chăm không biết sẽ khủng bố tới mức nào a, đối với cái loại chuyện này, thật không biết trái tim bởi vì cực độ sung sướng mà nhảy lên hay là cực hạn kinh tởm mà rụng luôn đi.

Diệp Dịch Hành ảo não dùng móng vuốt cào cào cái giường, khi nào thì mới được trở lại thành người a...

Cậu khẽ chui ra khỏi lòng Hà Nghiên Luật, còn lưu luyến cọ cọ cổ đối phương chốc lát rồi mới nhảy lên bàn làm việc.

Một con mèo đen đêm hôm khuya khoắc dùng laptop trước mắt đăng nhập vào tài khoản của quản lý viên BBS đại học F, bắt động thanh sắc xóa toàn bộ bài post cùng hình ảnh có liên quan đến Hà Nghiên Luật...

A...Trong lòng tràn đầy thản nhiên vui sướng, không thể diễn tả.

Liếc mắt một cái thấy bài tập Hà Nghiên Luật để trên bàn, Diệp Dịch Hành trong lòng cười cười mở sách tính toán đáp án của bài tập giúp anh, gian nan đánh từng lời giải công thức vào notepad, sau đó lại lập cái email nặc danh đem đáp án gửi vào hòm thư của Hà Nghiên Luật.

Trong lúc giải bài tập giúp anh, tâm tình của cậu vạn phần mềm mại, loại tình cảm này khiến cậu cảm thấy rất mới mẻ, ngọt ngào, ôn nhu, tràn ngập bao dung.

Chờ cậu phục hồi tinh thần lại, đã là rạng sáng ngày hôm sau.

Diệp Dịch Hành vẫn còn cảm thấy hưng phấn, khẩn cấp lủi về lại giường.

Cậu tìm một vị trí thoải mái oa vào trong lòng người nào đó, tưởng tượng bộ dáng mừng rỡ lúc Hà Nghiên Luật thu được đáp án kia, ngẩng đầu vươn lưỡi liếm liếm cằm anh, sau đó mới nhắm mắt lại.

Ba ba? Ha hả, anh làm sao có thể là ba ba của tôi...

×××

Sáng sớm nay Hà Nghiên Luật có một tiết học chuyên ngành bắt buộc, tiếp sau đó là môn học tự chọn tin học đại cương.

Lúc ở trường học, ánh mắt người bạn học kia gần như chỉ chú tâm vào một việc chính là nhìn trộm anh, ngay cả vị giảng sư trẻ tuổi dạy môn tự chọn cũng thường nhìn anh mà cười tủm tỉm.

Bình thường Hà Nghiên Luật luôn trì hoãn trong việc phán đoán cảm xúc ánh mắt mọi người, cho dù hôm nay có hơn vài đạo ánh mắt, anh cũng sẽ không liên tưởng đến mấy chuyện vặt vãnh như ánh của anh xuất hiện ở trên mạng, toàn là mấy chuyện mắc cỡ rã.

Nhưng không biết vì cái gì, hôm nay lại cảm giác được có gì đó không rõ ràng.

Giống như cái bóng đèn 15W chiếu sáng bình thường, hôm nay bỗng nhiên lại sáng như bóng đèn 100W chiếu thẳng vào người anh khiến cả người đều không thoải mái.

Còn vì sao bỗng nhiên lại biến lượng như vậy, Hà Nghiên Luật mới giật mình nhớ tới bài post cùng ảnh chụp trên BBS ngày hôm qua mới xem. Lần này đúng là đứng ngồi không yên a~ Cái cảm giác này, như là bị bắt cởi hết quần áo rồi đứng trước đám người luôn dòm ngó soi xét khiến anh cảm thấy xấu hổ cùng cực, tự chủ không được gương mặt dần nóng lên...

“... Nói chung, không hẳn là phải loại bỏ trực giác ra khỏi quá trình lý luận, là một tác giả đối với nội tình hoặc bản chất sự vật nào đó cho dù là sáng tác cũng phải có một trình độ hiểu biết nhất định, cũng phải biết tùy vào loại tình tiết mà từ từ tiết lộ cho độc giả nội uẩn bên trong khiến người ta có loại cảm giác như chợt tỉnh ngộ... Nhắc tới vấn đề linh cảm, bạn học mặc áo len cổ thấp kia, là Hà Nghiên Luật đi? Mời anh lý giải vấn đề linh cảm một chút...”

Hà Nghiên Luật có chút phát mộng đứng lên. Bị điểm danh trả lời phát biểu chung quy đều là những sinh viên thường cúp học hoặc ngủ gà ngủ gật, nếu anh chịu chú tâm nghe giảng thì đã không bị gọi rồi...

Hơn nữa vì cái gì thầy giáo này biết tên của anh, chẳng lẽ cũng xem bài post trên mạng rồi sao?

Giảng sư cười ôn hòa nhìn anh, đối với Hà Nghiên Luật thì nụ cười này không hề có được một phần hảo ý, anh cảm giác trên mặt lại thêm một tầng nhiệt, thậm chí có chút nóng lên, dùng thanh âm cứng ngắt trả lời: “Linh cảm là giai đoạn quan trọng nhất nghệ thuật sáng tác...”

Nghe được tiếng “tất tất tốt tốt” cùng với tiếng cười bị đè thấp âm lượng của đám sinh viên xung quanh, không biết có phải là ảo giác hay không, anh thậm chí còn nghe được có người nói “Đỏ mặt, thật đáng yêu...” linh tinh gì đó làm cho chân anh cũng muốn nhũn ra tuy rằng lúc bình thường anh căn bản sẽ không để ý đến mấy lời nói này.

“Đáp án rất chính quy, nhưng tôi muốn nghe anh tự lý giải anh đối với ‘linh cảm’ là hiểu như thế nào.” Đối phương hiển nhiên không dễ dàng buông tha, Hà Nghiên Luật trong lòng có chút xa cách, âm thầm chê bai giảng sư lòng dạ nham hiểm.

“... Ân, linh cảm là một loại cảm giác.” Anh nhẹ nhàng mà nói.

Chung quanh tiếng cười đột nhiên có chút lớn .

“Sau đó thì sao? Khi nào thì sẽ phát sinh?” Giảng sư vuốt cằm, tiếp tục dẫn đường ép hỏi.

“...Có nghĩa là khi ta chuyên chú trầm tư hoặc là làm việc khác trong thời điểm nào đó, nó thường thường xuất hiện... Cũng có khi xuất hiện trong mơ, cảm giác như là thần kinh bị gián đoạn bỗng nhiên lại được nối lại, hình ảnh thoáng lướt qua.. Nhưng cái loại cảm giác này rất mỹ diệu, làm cho người ta rất hưng phấn.”

“Khi linh cảm tới, anh sẽ thấy hưng phấn?”

...

Không khí xung quanh anh có điểm biến vị, ả ả tiếng nói nhỏ còn có tiếng cười, làm cho Hà Nghiên Luật hoài nghi có phải hay không anh đã trả lời sai, điều này làm cho anh rất khẩn trương.

“Quả thật, lời giải thích của anh rất phù hợp với tâm lý học, linh cảm thường phát sinh trong lúc sáng tác... nó tới thật chậm nhưng lại chớp mắt đã biến đi... Anh có sáng tác sao?” Giảng sư đột nhiên hỏi.

Không biết nên trả lời như thế nào, kỳ thật Hà Nghiên Luật cũng muốn đem tin anh viết tiểu thuyết ra mà nói. Ngoại trừ Sở Văn Hạnh ra, không còn kẻ nào khác biết anh chính là Chi Ngôn. Nhà xuất bản cùng biên tập internet đối với thân phận tác giả cũng bảo hộ phi thường tốt.

Thế nhưng anh lại không biết nên nói như thế nào, trầm mặc vài giây, giờ phút này mà nói “không có” cũng có nghĩa là giấu đầu hở đuôi, tình thế ép buộc, Hà Nghiên Luật đành cúi đầu “Ân” một tiếng, ánh mắt mơ hồ.

Đám người xung quanh lập tức mở hội bàn tròn ——

“... A, anh ta sáng tác a? ...”

“Hà Nghiên Luật viết cái gì? ...”

“... Vô hiệp tiểu thuyết? Huyền huyền? ...”

“Không thể tưởng tượng, không phải là viết đam mỹ tiểu thuyết đi, hi hi...”

Dương Khúc ngồi ở đằng sau, lần đầu thưởng thức cảnh Hà Nghiên Luật bị đám công chúng phía dưới soi mói, chú ý. Dương sự hiển nhiên khẩn trương đến lỗ tai đều đỏ lên, tuy rằng nhìn không thấy biểu tình của đối phương, nhưng anh không biết vì cái gì lại có thể tưởng tượng Hà Nghiên Luật giờ phút này thật sự là đáng yêu.

Anh chợt tiếc hận thay cho Diệp Dịch Hành không thể thấy một màn hấp dẫn như vậy.

“Anh viết thể loại gì?” Vị giảng sư kia phi thường hứng thú, đám học trò xung quanh hận không thể thay ông vỗ tay khen ngợi (thầy giáo, GOOD JOB!)

Hà Nghiên Luật hận hận mà cho rằng mình hôm nay gặp phải ác ma phụ thân rồi!

“Giảng sư... Đây là vấn đề riêng.” Anh có chút tức giận nhìn đối phương, cự tuyệt tiếp tục trả lời.

Trong mắt vị giảng sư kia, ánh mắt của đứa học trò xinh đẹp này càng ngày có vẻ càng ủy khuất, trong lòng ông yên lặng lắc đầu, ai, không biết người nào đoán mệnh trồng cây si nhà anh nữa, yêu nghiệt a yêu nghiệt...

“...Ân, ha ha, trả lời không sai, mời ngồi... Các sinh viên nâng cao tinh thần một chút a, mấy vị ngủ gật hiện tại đã tỉnh chưa? Chúng ta tiếp tục học nào... Linh cảm là tính sáng tạo có lối suy nghĩ trong quá trình nhận thức đột ngột phát sinh bay, tức là một loại năng lực sáng tạo đột ngột sản sinh.....”

Lớp học đang âm ỉ lại yên tĩnh trở lại, trong không khí còn lưu lại không khí ái muội thật lâu sau mới phiêu tán.

Hà Nghiên Luật nâng đầu, cảm thấy như anh bị lợi dụng. (= =)

Vì muốn làm cho tâm tình biến hảo một chút, anh bắt đầu tưởng niệm Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc buổi sáng thế nhưng ngủ thật sự trầm, đùa nghịch như thế nào cũng là lười biếng không chịu mở mắt, bị anh chọc chọc bụng cũng chỉ nhẹ giọng “Meo ô” một cái rồi rút lại cái đuôi trốn vào ổ chăn. Chui hoàn toàn vào ổ chăn như vậy, mèo cũng có thể ngủ được sao?

Hà Nghiên Luật nhìn đồng hồ một chút, mau mười giờ a, không biết Tiểu Hắc tỉnh chưa, tỉnh rồi thì sẽ làm cái gì, không thấy anh có thể hay không cảm thấy tịch mịch.

Tưởng nhớ mèo đen một hồi, thời gian liền rất nhanh trôi qua.

Thời điểm tan học, giảng sư kia lại tiến tới gần Hà Nghiên Luật. Hà Nghiên Luật mang gương mặt nghi hoặc cùng bất an nhìn đối phương, mang theo cảm giác mâu thuẫn mãnh liệt. Đối phương đã lưu lại ấn tượng không tốt trong lòng anh, hơn nữa còn bị anh liệt vào loại “người xấu cần giữ khoảng cách”.

Giảng sư kia lại đối anh cười nói: “Tôi đối với con mèo của anh ấn tượng rất sâu sắc, nếu có thể, hy vọng có thể cùng với mèo của anh tâm sự một chút.”

Đầu Hà Nghiên Luật run rẩy không ngừng...

16. Chương 15: Sờ Nhiều Hơn Liền Yêu Cậu

Loại chuyện yêu đương này, thời gian chính là mấu chốt quan trọng nhất, nảy mầm quá sớm hoặc quá muộn đều không được.

Tình yêu tuổi ô mai thường sẽ khắc sâu trong lòng cả đời, thế nên, đời này điều tốt đẹp nhất chính là tình yêu, bất quá mỗi tình đầu tuy ngọt ngào nhưng cũng hư ảo như yên hỏa (hư ảo như khói lửa).

Người kia mở ra cánh cửa cấm của bạn, chiếm đoạt linh hồn lẫn trái tim của bạn, làm cho bạn cảm thấy chính mình bị đắm một đắm vào tuyến thượng thận, đau đớn kéo dài.

Diệp Dịch Hành nhảy dựng lên, chết chắc rồi! Hôm nay là thứ hai! Thứ hai...!! Thứ hai...

...

Hôm nay thứ hai thì liên quan gì đến mình a! Ông đây bây giờ chỉ là một con mèo, không cần đi học a! Ha ha!

Bên ngoài trời trong mây trắng nhưng Hà Nghiên Luật lại không ở bên cạnh.

Mèo đen ngồi ở trên giường nóng nảy khó chịu lăn qua lăn lại, nhàm chán dùng móng vuốt cào cào gối đầu và chăn mềm ——

Sao vừa mới tỉnh dậy lại bắt đầu nhớ anh rồi! “Meo ô...”

Ước chừng nửa tiếng lăn lộn trên giường, Diệp Dịch Hành rốt cục nhịn không được nhảy xuống giường, run mạnh thân thể một cái, quyết định đi ra cửa tìm Hà Nghiên Luật.

Bởi vì thường xuyên bị lôi đi tắm rửa, cho nên lông trên người phi thường mềm xốp mịn màng hơn nữa còn xõa tung, từ đầu tới đuôi theo quy luật mà đong đưa như suối tóc suôn mượt hoàn mỹ. Lỗ tai dựng thẳng cùng đôi mắt mèo ngời sáng khí phách hữu thần, Diệp Dịch Hành tự tin rằng cho dù không soi gương cậu hiện tại vẫn đẹp trai ngời ngời. Tuy là có kém hơn so với lúc cậu còn làm người, nhưng ít ra vẫn là một con mèo đẹp trai nhất!!

Bởi vậy mới nói, con trai lúc đang yêu có trạng thái tự kỷ cao hơn một cấp so với con trai lúc bình thường. Nhất là lúc Diệp Dịch Hành đến thời kỳ động dục, cậu càng cảm thấy mị lực đang mạnh mẽ bắn ra bốn phía, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi...

Đã qua vài ngày, cậu cùng thân thể con mèo đen này tựa hồ đã hòa nhập làm một, lấy móng vuốt làm rửa mặt, ăn cái gì cũng liếm liếm miệng, kiêu ngạo mà ngẩng đầu ưỡn ngực, tư thế cất bước tao nhã, cùng với một vài biểu hiện ngu ngầu đáng yêu...

Nếu so với mấy con mèo hàng thật giá thật, nói không chừng cậu chỉ có hơn chứ không kém.

Diệp Dịch Hành cậu đây thông minh đẹp trai, đám meo kia bản tính trời sinh ngu ngốc lại cao ngạo, cả đám hỗn loạn dung hợp lại tạo thành một vẻ xinh đẹp kỳ dị. Ngoài điều này ra, còn là một con mèo có linh hồn nhân loại, còn có, đang đắm chìm vào thế giới tình yêu a!

Đáng buồn chính là, tình yêu lại làm cho tâm trí của Diệp Dịch Hành trì trệ. Toàn bộ trí óc hiện tại của cậu chỉ toàn hình ảnh của Hà Nghiên Luật. Chỉ mới xa nhau có một buổi sáng, cậu lại tưởng niệm tới nụ cười của đối phương, cái ôm của anh, nhớ tới ngón tay xinh đẹp đó, thân thể cùng lồng ngực đơn bạc đến mức khó kiềm chế được bình tĩnh!

Ngoài những điều đó ra, còn lại đều bị đầu óc cậu lựa chọn ném ra sau đầu, có vẻ như, cảnh giới tự kỷ đã được thăng cấp rồi.

Cho nên, lúc cậu xuất hiện ở trong trường học, đã nghiễm nhiên trở thành tiêu điểm của vạn chúng chú mục, thuận lợi trở thành sinh vật chỉ cần một người quay lại nhìn, trăm người đều làm theo...

Bốn chân nhẹ nhàng nhảy động, thân thể lắc a lắc, hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp cùng gió nhẹ, híp mắt chờ mong khi nào mới có thể cùng Hà Nghiên Luật cùng nhau phơi nắng...

Thẳng đến khi bị một loại khí tức quen thuộc chặn lại, một cánh tay tóm lấy cái cổ Diệp Dịch Hành kéo lên.

“Yêu, Tiểu Hắc!”

= = Là cậu, Sở Văn Hạnh!

Mèo đen vươn móng vuốt muốn cào tay Sở Văn Hạnh, nhưng đối phương quá xảo quyệt, mấy cái chân toàn bộ đã bị cậu ta khống chế!

“Ngay cả mày cũng dám một mình làm loạn trong trường học sao!” Sở Văn Hạnh mở to đôi mắt chỉ trích.

Diệp Dịch Hành rũ chân sau, dựng thẳng cái đuôi lên, nhe răng nhếch miệng, “tê tê” vài thanh âm uy hiếp —— đời trước tôi nhất định là có cừu oán với cậu a!

Sở Văn Hạnh tóm chặt lỗ tai mèo đen, giáo huấn nói: “Thằng nhóc này có biết một nửa đám người trong trường của tao muốn đem mày chà đạp một phen không hả? Cho dù không ăn một miếng thịt mèo nhà mày thì cũng muốn lột hết một tầng da của mày a! Đồ con mèo ngu còn dám trắng trợn ở trong này tấn bộ sao? Mày cho mày là người a! A?”

...

Ông đây dĩ nhiên là người, là người, là người a!! Trăm phần trăm hàng thật giá thật là người a!! = =

Sở Văn Hạnh dài dòng một phen, lương tâm rốt cục cuối cùng cũng tỉnh giấc, nói: “...Anh đây hôm nay rảnh, hộ tống mày đi tìm ba ba mày! Cấm kích tao đi a!!”

Anh người muội a, cậu không phải là chú sao! Hơn nữa vì cái gì cậu vẫn còn túm lấy cổ tôi không buông! Cậu a, đây là “hộ tống” cái cứt chó cái gì! (=.= ta xin thề đây là câu nguyên bản. Ta không hề chỉnh sửa ý nghĩa của câu!)

Thời gian này là thời gian dùng cơm trưa, Diệp Dịch Hành vốn định dựa vào khúc gác bên nhảy của chính mình tự chạy đi tìm chỗ của Hà Nghiên Luật, hiển nhiên việc này với cậu mà nói là một loại khiêu chiến kích thích... Lại không nghĩ tới đụng phải cái đồ sao chổi Sở Văn Hạnh!

Hiện tại, cậu rất không có hình tượng bị người khác xách đi một đường.

Sở Văn Hạnh lập tức đi về hướng phòng nghỉ chung của Văn học hệ, vào cửa, tầm mắt quét qua một vòng, rất nhanh liền tìm thấy thân thể Hà Nghiên Luật đang ngồi trong cái ghế sofa, mặt không chút thay đổi đọc sách, trước mặt là một ly trà sữa đã vơi hết một phần ba.

Vừa nhìn thấy Hà Nghiên Luật, ánh mắt mèo đen đột nhiên tinh lạng tinh sáng, bị mang theo cũng tốt, không hình tượng cũng tốt, toàn bộ đều bị ném ra sau đầu....Giờ phút này cậu cảm thấy máu nóng sôi trào, hận không thể nhảy mất nhảy phốc đến bên người con trai đáng yêu vạn phần đó mà liếm mà cắn một phen.

Chung quanh khe khẽ nói nhỏ chỉ trỏ cái gì đó cậu nghe không rõ nhìn không thấy, cậu hiện tại chỉ chú ý đến sắc thái u sầu dần tản ra khỏi gương mặt của Hà Nghiên Luật khi nhìn thấy cậu, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, ôn nhu cười với cậu.

Ôi mẹ tôi ơi, không được không được...

Tâm can đại ca, ngài khiêu chậm một chút...

Cấp cho anh đây một chút mặt mũi coi, anh đây lần đầu yêu a...

Không hề thương tiếc đem mèo đen ném vào người Hà Nghiên Luật, Sở Văn Hạnh làm một cái mặt cười xem thường nhìn một người một mèo ngồi ở cùng một chỗ thân thiết ——

Một con hận không thể chui vào trong quần áo đối phương liếm liếm, một người ước gì toàn thân mao nhưng của gia hỏa cọ cọ lên người....

“Tiểu Hắc ~~ ”

“Meo~ meo~ ”

Người qua đường Giáp vẽ mặt kinh dị phát hiện ra tiêu điểm nhân vật: “A xem, thì ra là Nghiên Luật và mèo của anh ta...!”

Người qua đường Ất lập tức trở mình tìm di động: “A a a a, nhanh chụp ảnh! !”

Người qua đường Bính chân nhuỷn túm lấy cánh tay Giáp, loạng choạng kích động nói: “Thật đáng yêu! Tôi sắp xỉu rồi! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ!”

Người qua đường Đinh mặt nhăn thành bánh bao hấp, sách giáo khoa trên tay đã bị vắn vẹo đến tội nghiệp, mang theo ngữ khí phẫn hận nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy Hà Nghiên Luật cười a! Rất đẹp... Tôi ghen tị a a a !!”

Theo đuôi người qua đường Mậu, mấy nhóm khác cũng tìm cách tới phòng nghỉ chung dùng cơm trưa, thuận tiện xem màn độc diễn của Hà Nghiên Luật.

Không đến năm phút đồng hồ, Sở Văn hạnh đã cảm thấy mình bị đám người che kín tầm mắt....

Cậu đổ ra một thân mồ hôi lạnh, bất đắc dĩ nhìn một người một mèo hạ giọng nói: “Uy uy! Hai người các cậu, hình tượng a!”

“Àn?” Hà Nghiên Luật không thềm ngẩng đầu liếc một cái, tiếp tục nói, “Cậu nhìn thấy Tiểu Hắc ở đâu vậy?”

“Ở gần khu Văn học viện của các cậu a! Tổ nói, cậu như thế nào lại cho phép nó một mình chạy đến vậy, cậu không biết gia hỏa này vừa rồi tự mình rêu rao khắp trường như thế nào đâu, hiện tại đang có rất nhiều người muốn rình bắt nó a!”

“Tiểu Hắc là tới tìm ba ba sao?” Hà Nghiên Luật hỏi mèo đen.

Diệp Dịch Hành vô cùng thân thiết cọ cọ, Hà Nghiên Luật đáp lại lấy tay vuốt ve cậu, hình tượng cái gì, bình tĩnh cái gì, hiện tại hết thấy đều tới gặp quý đi, có ai biết cậu là Diệp Dịch Hành đâu a, tuyệt sẽ không không ai biết...!

Sở Văn Hạnh thần tình hắc tuyến, đối phương hiển nhiên không có nghe được trọng điểm (= =!!!)

“Ba ba rất nhớ nhóc...” Hà Nguyên Luật đưa cái mũi đụng vào mũi mèo đen, nếu có thể thân thiết hơn một chút nữa, nói không chừng là hôn tới rồi.

Sở Văn Hạnh khoa tay múa chân: “Nếu không phải tớ sớm quen với thằng nhóc kiêu ngạo cậu... Tôi nói a! Cậu ít nhất cũng phải cho con mèo nhà cậu một chút mặt mũi đi chứ —— ”

“Tiểu Tân?” Thanh âm thuần hậu của người con trai nào đó đột ngột vang lên, đánh gãy lời vừa nói của Sở Văn Hạnh.

Dương Khúc...! = =

“Các cậu mở hội sao? Xem, cơ hồ đem toàn bộ nữ sinh học viện chúng ta đều bị hấp dẫn tới đây rồi...” Dương Khúc cười tủm tỉm nhìn xung quanh một vòng, sau đó ái muội đưa mắt liếc Sở Văn Hạnh một cái, chậm rãi bước đến gần.

Lưng Sở Văn Hạnh cứng đờ, giống như mèo đen vừa rồi bị cậu xách cổ, toàn thân đều khẩn trương.

Ha, phong thủy luân lưu chuyển a! Diệp Dịch Hành dương dương tự đắc nhìn đến phát hận không thể lưu lại vẻ mặt xấu hổ đến đỏ ửng của Sở Văn Hạnh.

Hiện tại Sở Văn Hạnh cùng Hà Nghiên Luật ngồi trên ghế sa lon. Hà Nghiên Luật ôm mèo đen thì hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng nếu Dương Khúc cùng Sở Văn Hạnh ngồi chung một cái ghế có vẻ rất kỳ quái.

Để anh ta đứng sao? Càng kỳ quái!

Dương Khúc không chút do dự ngồi lên tay ghế Sở Văn Hạnh, một tay đặt lên vai ghế dựa, từ trên cao nhìn xuống thân thể của đối phương đã bị thân ảnh chính mình bao phủ, khoảng cách rất vừa đúng, vô hạn mở rộng mấy lối suy nghĩ tà ác của mấy người đứng xem, tư thế này còn thân thiết hơn so với tư thế của Hà Nghiên Luật cùng mèo đen càng làm cho người ta cảm thấy được hương vị ái muội dày đặc bao quanh!

Chung quanh càng thêm một trận thanh âm kinh hãi cùng mấy tiếng thì thầm bị đè ép, không nghi ngờ gì nữa, phải lập tức công bố tin tức Dương bộ trưởng văn học hệ cùng thanh tú suất ca ngoại hệ có cảm tình a!

Dương Khúc nhìn thoáng qua cái điệu bộ muốn chạy trốn của tiểu tình nhân, ra vẻ thoải mái nói lảng sang chuyện khác với Hà Nghiên Luật: “Con mèo này không gây rắc rối cho cậu chứ?”

“Không có,” Hà Nghiên Luật lắc đầu, nói “Nó rất đáng yêu, tôi rất thích nó.”

Diệp Dịch Hành nghe được, kích động đến lông toàn thân dựng thẳng lên, sau đó nháy mắt như bị cơn gió ôn nhu thổi qua, dán vào thân thể, thoải mái đến không tưởng tượng được.

“Meo~ meo~~” Cậu dựng cả tay chân bò lên thắt lưng Hà Nghiên Luật...

Nhìn thằng nhóc ở trên người mình lăm nững, đối phương liền cảm thấy mỹ mãn, cái tay vuốt ve thân thể cậu vẫn chưa dừng lại.

“Uy uy, cậu sờ nó nhiều nó sẽ yêu cậu đó!” Sở Văn Hạnh không có hảo ý cảnh cáo.

“Yêu tớ bộ không tốt sao” Hà Nghiên Luật giương mặt cười hỏi bạn tốt.

Sở Văn Hạnh há miệng thở dốc, cứng lưỡi không nói nổi. Trong lòng thầm mắng Hà Nghiên Luật ngu, mèo là loại sinh vật kiêu ngạo, nếu mèo bị chủ nhân sủng quá mức, tính tình sẽ bị phá hư, mèo hư có đôi khi tính cách độc chiếm dục cường đến không có người nào chịu được. Hạnh Hạnh, lúc đó thì cậu tiêu rồi!

“!!!... Anh đang làm gì?” Cảm giác được đầu của mình bị người khác đụng vào, Sở Văn Hạnh sợ tới mức xù lông lên, thiếu chút nữa là nhảy dựng, cố gắng kiểm soát chính mình. Nếu cậu mà nhảy dựng lên không phải là trực tiếp nhảy vào lòng Dương Khúc sao! Cậu làm sao có thể nhảy dựng lên được...!

“Anh sờ tôi làm cái gì!” Che đầu, tròng mắt nhìn Dương Khúc, Sở Văn Hạnh hoàn toàn không phát hiện ra cái, cậu hiện tại rất giống một con mèo.

Dương Khúc tựa tiểu phi tiểu, nói: “Tôi đâu có sờ cậu, tóc cậu bị rối mà.”

Sở Văn Hạnh gương mặt vắn vẹo cào cào tóc mình, giận dữ nói: “Ai cần anh lo!...”

Dương Khúc không nói nữa, nhưng tầm mắt vẫn không rời khỏi gương mặt Sở Văn Hạnh.

“... Tổ buổi chiều còn có lớp, phải đi đây.” Người nào đó lại một lần nữa không có cốt khí rút lui.

Dương Khúc thoáng thối lui thân mình để Sở Văn Hạnh đứng lên, tùy tiện hỏi một câu: “Mấy giờ?”

“Hai giờ.” Theo bản năng thốt ra, Sở Văn Hạnh liền hối hận muốn cắn lưỡi, hiện tại mới mười hai giờ rưỡi! Quỷ, vì cái gì mỗi lần gặp Dương Khúc thì lại hở lộ lung tung như vậy.

“Có chút sớm a.” Dương Khúc nhìn Sở Văn Hạnh nói.

“... Đi sớm một chút mới chiếm được vị trí tốt!” Xả ra một cái lý do không hề thuyết phục, Sở Văn Hạnh cầm lấy sách nói với Hà Nghiên Luật, “Uy, tớ đi a...”

Hà Nghiên Luật gật gù đầu: “Àn, cảm ơn mang Tiểu Hắc lại đây.”

Liếc liếc Dương Khúc một cái, Sở Văn Hạnh vẫn cảm thấy xấu hổ như trước, thật muốn lắc lắc cái đầu đem cảm giác bối rối không lý do quăng rụng đi, lại không nghĩ tới thân thể bất giác nghiêng về phía đối phương, khoảng cách cả hai còn có 15cm, liền nghe được thanh âm nói nhỏ nhưng rất nhanh của Dương Khúc: “Nếu tôi sờ cậu, cậu sẽ yêu tôi sao?”

...

Nháy mắt, mặt Sở Văn Hạnh liền bốc lên nguồn nhiệt cực nóng, cái tư thế của người kia... giống như là Dương Khúc cho cậu một cái hôn tạm biệt, tại ngay lỗ tai.

Sở Văn Hạnh té chạy đào tẩu gần chết luôn...

Dương Khúc hỗn đản này a a a! ! = =

Nhìn theo cái bóng của tiểu tình nhân đang chạy trốn, Dương Khúc ngồi ở vị trí của Sở Văn Hạnh cảm thụ nhiệt độ cơ thể của đối phương lưu lại, tâm tình rất tốt. Anh chỉ chỉ mèo đen, hỏi Hà Nghiên Luật: “Chút nữa có tiết tin học, cậu tính toán như thế nào?”

“...” Hà Nghiên Luật hiển nhiên còn không có nghĩ đến chuyện kế tiếp, không nói gì cùng mèo đen mắt to tròng mắt nhỏ.

“Mèo...” Anh sẽ không đem ông đây để ở bên ngoài phòng học hoặc là bắt tôi về nhà trước đi?!

“Cậu muốn đem nó vào học sao?” Dương Khúc cười hỏi.

“Àn.” Hà Nghiên Luật ngẩng đầu nhìn Dương Khúc, u oán nói, “Không nghĩ tách ra.”

Dương Khúc trong lòng giật mình, thẳng nhóc Diệp Dịch Hành này lợi hại a! Mới có vài ngày đã bắt được băng sơn mỹ nhân truyền thuyết rồi! Sách sách, [không nghĩ tách ra]! Vậy mà cũng có thể nghe được lời này từ miệng Hà Nghiên Luật! Kỳ tích!

Có lẽ với những người khác sẽ nghĩ mèo đen là thú cưng của Hà Nghiên Luật, nhưng Dương Khúc lại nghĩ khác, nhìn tới nhìn lui thì Hà Nghiên Luật mới là bị Diệp Dịch Hành hoàn toàn thu phục mới đúng....

“Đây chỉ là tiết tin học cơ bản, hẳn là không có vấn đề lớn, bắt quá, mèo của cậu sẽ không kêu bậy đi?” Dương Khúc ra vẻ không biết hỏi.

Diệp Dịch Hành nhếch mép nhìn Dương Khúc, xem thường anh ra mặt, biết rõ còn cố hỏi.

“Tiểu Hắc rất biết điều.” Hà Nghiên Luật nói.

“Vây lo liệu cho tốt đi, bỏ vào trong túi...” Dương Khúc cười xấu xa nói, trừng hai mắt nhìn mèo đen.

“Tôi không có mang túi,” Hà Nghiên Luật nhú nhú mày, “Bỏ nó vào trong áo thế nào?” Vừa nói, anh vừa cởi áo len thấp cổ ra.

Anh hai anh không cần cởi áo được không! Ở nhà thoát y ở trước mặt tôi còn chưa tính! Anh sao lại còn ở trước mặt mọi người mà cởi a! Chung quanh đều là tầm mắt của lang sói a!...

Anh nha xương quai xanh đều lộ ra hết rồi! Anh không thể như vậy a! Ông đây không cho phép anh làm như vậy a!!!

Diệp Dịch Hành liều mạng lay tay áo Hà Nghiên Luật, vô tác dụng, Hà Nghiên Luật cởi áo len làm bằng lông cừu xám ra, bên trong chỉ có một kiện áo bông trắng, mặc dù có tay áo, nhưng lại rất mỏng, hơn nữa có chút bó sát vào người. Giờ phút này thân hình gầy gò đều tinh tường hiện lộ ra hết bên ngoài, thất lưng như tuyến nước cực hoàn mỹ.

Hà Nghiên Luật đem mèo đen cẩn thận bao vào áo len xám, chỉ chưa lại đôi mắt cùng cái mũi, thân thể cùng lỗ tai bị che lại tạo ra bộ dáng kỳ quái khiến Hà Nghiên Luật buồn cười, vỗ vỗ lưng mèo đen nói: “Phải ngoan a.”

Diệp Dịch Hành bị khóa lại trong áo của Hà Nghiên Luật, huân huân vui sướng, đại não bị sung huyết đến không thể suy nghĩ được gì.

Dương Khúc cổ nhin cười, nhìn Hà Nghiên Luật làm xong một loạt động tác, hai người mới đứng dậy đi vào phòng học.

Mấy đồng học khác ở bên ngoài đương nhiên là hoàn toàn thấy toàn bộ quá trình, nhất là nữ sinh, lúc này kích động đến hận không thể tiến lên sờ sờ, nhưng lại không đành lòng phá hư cảnh tượng xinh đẹp này, cho nên tâm dương khó nhin chỉ có thể đứng xa nhìn.

Hà Nghiên luật lúc này mới chú ý tới, anh ôm mèo đen, đối với các nàng mở trừng hai mắt, sau đó vươn một ngón tay dán tại môi, “hư” một tiếng thủ thế với các nàng, ý muốn các nàng giúp giữ bí mật.

Chưa từng nhìn thấy thái độ tinh nghịch như vậy của Hà Nghiên Luật a! Hình tượng băng sơn mỹ nhân đã hoàn toàn sụp đổ rồi, đối phương lại bất khả tư nghị tản mát ra một loại mặt khác làm cho người ta mê muội, loại khí chất này bất đồng với trước kia, rõ ràng ấm áp hơn, nhưng mị lực vẫn không đổi...

Mọi người như bị hạ mê hồn dược đem theo vẻ mặt si ngốc nhìn không chớp mắt đi vào phòng học.

17. Chương 16: Tôi Tên Là Sở Văn Tân

Hà Nghiên Luật đặt mèo đen ngồi trên chân mình, nếu có người ngoài nhìn thì cũng sẽ chỉ nhìn thấy anh đang ôm cái bọc xám xám mà thôi, dĩ nhiên, còn cần loại trừ thêm cái cảnh bọc xám xám đó đang nhúc nhích.

Đưa tay vỗ vỗ vào mông mèo đen, Hà Nghiên Luật thấp giọng cảnh báo: “Không cần lộn xộn!”

Nếu là trước kia, Diệp Dịch Hành khẳng định sẽ xù lông nhím. Thế nhưng hiện tại, cậu cảm thấy việc ngồi trên đùi Hà Nghiên Luật, cùng với cảm giác bị tay đối phương nhẹ nhàng phát mấy cái vào mông, thật là vô cùng hạnh phúc. (chuyển tính biến thái rồi =.=)

Dĩ nhiên không phải là cậu thích tư ngược đãi bản thân, chỉ là cậu cảm thấy ngữ khí của Hà Nghiên Luật có mang theo ý cười.

Diệp Dịch Hành loay hoay tìm cái tư thế nằm thật thoải mái đến mức không cần nhúc nhích nữa, đôi mắt xanh lục sâu thẳm lộ ra khỏi cái áo len đang chuyển động xoay tròn nhìn Hà Nghiên Luật, nghịch ngợm run run ria mép.

Hà Nghiên Luật ôn nhu nhìn nó, ánh mắt lộ vẻ ngọt ngào sủng nịch.

“Cậu bình thường cho nó ăn cái gì?” Dương Khúc ngồi xuống kế bên Hà Nghiên Luật, vừa vịn ngăn tầm nhìn của người khác lia tới cái “bọc xám”.

“Cái gì cũng ăn,” Hà mỹ nhân bình thường trầm mặc ít lời hôn nay lại tựa hồ phi thường vui vẻ mở rộng đề tài về mèo đen của anh, “Tôi ăn cái gì thì nó ăn cái đó.”

Diệp Dịch Hành theo mép áo len hơi lộ đầu ra.

Hà Nghiên Luật khi ăn thứ gì đó đều ra đưa đến miệng cậu một ít, tuy rằng không thể nói rõ chán ghét, nhưng có đôi khi Diệp Dịch Hành thật sự chịu không nổi đồ ngọt ngấy đó.

Lại nói tiếp, trước đây, Hà Nghiên Luật tựa hồ trừ bỏ rong biển, hải sản ăn rất ít.

Từ khi nuôi mèo, cách ăn uống của Hà Nghiên Luật cũng phát sinh biến hóa, ngẫu nhiên cũng sẽ ăn cá với mèo đen hoặc khô mực, rong biển này nọ.

Tóm lại là có người ăn chung, hương vị món ăn ngon hơn rất nhiều.

Có một lần, Hà Nghiên Luật còn mua cho cậu một con cá hồi tươi, nhìn thấy cậu ăn cá ngon lành, giống như đang ăn mỹ thực cực hạn nhân gian, liền thêm thường tiến tới gần, anh như đứa con nít ồn ào nói “Nhìn nhóc ăn ngon ghê, ba ba cũng muốn....”

Rõ ràng là mua cho cậu ăn mà!!

Thừa dịp còn chưa có vào học, Hà Nghiên Luật lén lút lấy tay bọc áo lại cẩn thận, đụng đến lỗ tai mèo đen, anh lại giống như hồ ly ăn vụn thịt cười đến vui vẻ...

Người ở bên ngoài xem ra là đang làm mấy cái động tác ngu dốt rồi, bắt quá trong mắt Diệp Dịch Hành chỉ còn có mấy từ “đáng yêu vạn phần” thôi, cậu vươn nhanh đầu lưỡi liếm mấy ngón tay sắp rút ra khỏi áo của Hà Nghiên Luật, Hà Nghiên Luật trừng mắt liếc cậu một cái thấp giọng nói: “Ngoan ngoan nằm úp sấp, đừng bướng bỉnh!”

= = Anh a! Kể bướng bỉnh rõ ràng là anh a! Anh không cho phép tôi mò trộm anh, lại không cho phép tôi liếm anh! Phôi đản!

Dương Khúc thích thú nhìn một người một mèo động loạn, cảm thấy bọn họ ở chung phá lệ hài hòa.

Hiển nhiên, mặt trong lẫn mặt ngoài của Hà Nghiên Luật đều đã bắt tri bắt giác phát sinh biến hóa. Nếu Diệp Dịch Hành vẫn là con người, cậu tuyệt đối không thể bỏ đi tôn nghiêm mặc cho người khác sờ nắn mình, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho kẻ ra lệnh cho cậu, thậm chí sẽ không có dùng loại ánh mắt tràn ngập tình yêu mà nhìn đối phương.

Dương Khúc còn nhớ người bạn tốt này từng trộm chú ý đến Hà Nghiên Luật nhưng lại chưa bao giờ dám đối diện với tình cảm của mình.

Bây giờ là mèo, cho nên mới không cảm thấy có vấn đề gì sao?

Ha hả, không cần phóng túng tình yêu cùng cảm tình của chính mình như vậy a, nếu không khi cậu biến lại làm người, sẽ không thể khống chế mà bành trướng dục vọng a...

“Cậu không nấu cơm cho nó ăn sao? Thiêu phần thanh chương lí ngư* gì gì đó.”

*thiêu phần thanh chương lí ngư: đại loại là cá chép nướng tái rồi mới đem chưng hấp.

“Tôi không có nấu.” Bị Dương Khúc nói như thế, Hà Nghiên Luật trong lòng có điểm áy náy, cắn môi dưới suy tư nửa khắc, mặt giãn ra nói: “Nói không chừng có thể tìm cơ hội thử xem...”

Diệp Dịch Hành khóe mắt run rẩy: sao lại dẫn đường đến chỗ đó a. Tuy rằng anh đây đúng là có ôm cái ảo tưởng cỡ bự này, nhưng nói thật là không có chờ mong nha... Bộ dáng ngu ngốc ngơ ngác này có thể làm được loại đồ ăn có thể ăn sao? Nếu bị nhét thứ “không thể ăn” gì đó vào miệng, tôi đây không phải thảm sao a! Tuy rằng tôi dám cam đoan tôi tuyệt đối tình nguyện vì thể diện của anh mà ăn hết toàn bộ...

Dương Khúc anh chém quá mức rồi... không liên quan tới anh, dù anh có ý tốt thật nhưng mà ngu quá (=)

Lại thêm một vài sinh viên lục tục vào lớp, môn tin học đại cương này có tới năm lớp cùng học chung, khoa Trung văn năm thứ ba nếu đếm thì cũng tới 27 người. Hà Nghiên Luật cùng mèo đen ngồi ở trong một góc, lại có Dương Khúc che dấu cho nên cũng không có gây sự chú ý gì nhiều.

Một lát sau, hai người dần dần ổn định tâm trạng. Một bên nghe giáo viên giảng các thao tác máy tính, một bên tiếp tục thấp giọng trò chuyện câu được câu không.

Hà Nghiên Luật kỳ thật muốn hỏi Dương Khúc một chút chuyện có liên quan đến Sở Văn Hạnh. Tuy rằng anh không có thói quen nhúng tay vào việc của người khác, nhưng anh xem Sở Văn Hạnh là người bạn tốt duy nhất, mặc kệ thế nào, anh cũng có chút lo lắng cho đối phương, bởi vì, Sở Văn Hạnh hình như rất sợ cùng Dương Khúc ở chung.

Vẫn là nhịn không được, thốt lên: “Vì cái gì Sở Văn Hạnh vừa thấy anh liền trốn?”

[... Anh đã làm gì với cậu ta sao?]

Bỗng nhiên cảm thấy được phần về sau có chút đường đột lại không lẽ phép, Hà Nghiên Luật vừa đúng lúc nuốt xuống bụng.

Dương Khúc ngẩn người, không có trả lời ngay. Anh trầm ngâm trong chốc lát, đến khi bầu không khí trở nên xấu hổ mới cười nói: “Cậu ấy sợ tôi sao?...”

Hà Nghiên Luật trầm mặc, không biết nên như thế nào tiếp tục đề tài.

Dương Khúc tiếp tục nói: “Lúc tôi quen cậu ấy là năm bọn tôi học lớp ba...”

“Àn, ” Hà Nghiên Luật lên tiếng trả lời, “Trước khi mười tuổi, cậu ấy ở Nhật Bản.”

Diệp Dịch Hành thừa dịp Hà Nghiên Luật phân tâm mà ngóc đầu dậy tìm hiểu chuyện xưa của Dương Khúc.

“Ha hả, đúng vậy, lúc nhìn thấy cậu ấy, ấn tượng đầu tiên là gương mặt búp bê, đôi mắt thật lớn, thanh tú xinh đẹp như cái loại búp bê mà con gái thường chơi... Bởi vì là từ Nhật Bản tới cho nên bạn học không thích cậu ấy, gọi cậu ấy là tiểu quý tử. Cậu ấy cùng với bất luận người nào chơi chung đều có vấn đề... Bởi vì tiếng Trung không được tốt, lại còn tự phong bế chính mình...”

Hà Nghiên Luật có vẻ thích thú chăm chú lắng nghe, chuyện này anh chưa từng được nghe qua.

Diệp Dịch Hành trong đầu tưởng tượng bộ dáng trước đây của Sở Văn Hạnh, thật sự không thể đem đứa nhỏ yếu ớt mềm mại kia liên hệ đặt cùng một chỗ với Sở Văn Hạnh bất thường hiện tại...

Dương Khúc anh không phải là đang nói quá lên đi? (= =)

“Tôi lúc đó làm lớp trưởng, đương nhiên là phải ngồi cùng bàn với cậu vì phải giúp cậu ấy hòa nhập với quần thể...”

Hà Nghiên Luật nói: “Xem ra không thành công rồi. Tôi lúc trước quen cậu ta, thì vẫn là tình trạng độc lai độc vãng, hiện tại cũng giống như vậy.”

Dương Khúc cười khổ: “Đúng vậy. Cậu ta đối với sự quan tâm cùng hiếu cổ của người chung quanh có sự mâu thuẫn mãnh liệt, tôi từng có một lần cảm thấy rất chán ghét cậu ta, chán ghét tới nỗi chỉ cần hoàn thành trách nhiệm của lớp trưởng một cách máy móc là đủ rồi, nói thật, từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng bị qua cái cảnh mặt nóng dán mông lạnh bao giờ a.”

Chính xác, cho tới nay anh đều được người khác vây xung quanh, trưởng lớp trưởng bí thư đảng, bộ trưởng trường hội trưởng đoàn... Diệp Dịch Hành nghĩ.

“Có thể tưởng tượng, sau này thì sao?”

Không biết Dương Khúc nghĩ tới chuyện gì, thối phù một tiếng bật cười: “Nói đi nói lại, mãi đến khi tôi học lớp năm mới biết được, cậu ta tên là Sở Văn Hạnh chứ không phải là Sở Văn Tân.”

“Sở Văn Tân?”

“Đúng, tên viết trên sách bài tập của cậu ta đều là Sở Văn Tân hết, lúc cậu ấy được 10 tuổi mới lấy tên tiếng trung, lúc đó, cậu ta vẫn không thể phân biệt rõ chữ ‘hạnh’ () và chữ ‘tân’ (), sau này tôi phát hiện ra, hạnh phúc cậu ấy đều viết thành ‘tân phúc’ (), gian khổ lại viết thành ‘gian hạnh’ ().”

Phốc...! Diệp Dịch Hạnh nhin không được phun ra.

“Lúc đó tôi hỏi cậu ta, tôi nói, cậu sẽ không tự viết sai tên của mình đó chứ! Cậu ta liền đúng lý hợp tình theo sát tôi phản bác tới tấp, thẳng đến khi tôi mở tự điển cho cậu ta xem... Cậu ấy ban đầu còn cường ngạnh, sau lại bị tôi vạch lỗi, nháy mắt cảm thấy cực kỳ xấu hổ vì loại chuyện cực xuẩn này, hơn nữa cái loại chuyện ngu ngốc này lại giằng co tới hai năm trời... Lúc ấy giáo viên và bạn học đều nghĩ tên cậu ta là Sở Văn Tân mất rồi.”

Hà Nghiên Luật nhin không được cười nói: “Còn có loại chuyện này sao...”

“... Cậu ta lúc ấy xấu hổ đỏ cả mặt, ta cảm thấy rất vui sướng như vừa mới bắt được con cừu vậy, ai bảo cậu ta suốt ngày đối với tôi lại lạnh như băng, tôi cười gọi cậu ta là ‘Tiểu Tân’, tôi nói tôi vẫn sẽ giữ tên đó mà gọi cậu ta, cậu ta nước mắt lưng tròng, giống như bị ta khi dễ, kỳ thực có thể đó là vẻ mặt tức giận a...”

Hà Nghiên Luật: “Cậu ấy rất kiêu ngạo, anh gọi cậu ấy như vậy cậu ấy sẽ xem như đó là một loại vũ nhục.”

Dương Khúc bắt đắc dĩ: “Àn, tôi lúc ấy đâu có biết, chỉ biết lúc đó chơi rất vui. Cậu ta phát điên, vươn tay tóm lấy áo của tôi, kích động sửa lời ‘không được gọi tôi như vậy, tôi tên là Sở Văn Hạnh’ linh tinh...”

Dương Khúc sau đó không có đem chuyện miêu tả chi tiết nói ra...

Đó là hồi ức tốt đẹp anh giữ gìn như trân quý từ nhiều năm nay.

Sở Văn Hạnh từ năm lớp ba tới lớp năm vóc dáng cũng không có thay đổi mấy, tay chân gầy như vậy làm sao có thể khổng chế được Dương Khúc, cho dù đều là đám nhóc con, khí lực cùng thể trạng chắc chắn cũng là có chênh lệch.

Dương Khúc hai ba lần liền bắt được cổ tay mảnh khảnh của đối phương, tiếp tục trêu đùa: “Tôi còn tưởng rằng cậu đem tên viết sai là do khẩu âm có vấn đề nữa chứ ha ha, ngu ngốc!”

Thái độ lãnh đạm cao ngạo hoàn toàn không biến mất, Sở Văn Hạnh lúc đó thở hổn hển, lông nhím đều xù hết ra, muốn công kích lại bị đối phương khổng chế đến không thể giãy ra, cậu xấu hổ đỏ mặt, đôi môi hồng nhuận run rẩy không ngừng... Kích động giương miệng nói gì đó, Dương Khúc đã không còn nhớ rõ, anh chỉ nhớ rõ mình như vậy đã bị Sở Văn Hạnh mê hoặc, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng hoạt bát của cậu, thật đáng yêu, giống như Tinh Linh.

Đối phương giãy dụa, lại không hề có năng lực phản kích, anh hưng phấn, đầu choáng váng nhắm ngay cái miệng kia cắn xuống.

Không phải là hôn, lúc đó anh còn không biết hôn là gì, chỉ là theo bản năng mà làm.

Môi Sở Văn Hạnh lạnh lạnh, thoát nhìn vậy mà rất mềm mại. Mắt hạnh của cậu trợn lên, bởi vì khoảng cách gần có thể cảm giác thấy thân thể đối phương run nhè nhẹ, đây tuyệt đối là phản ứng khiếp sợ lẫn tức giận mà sinh ra.

Cắn nhẹ nhàng liền buông ra, Dương Khúc vẫn ôm lấy đối phương, ánh mắt đối với ánh mắt, anh đợi cho đến khi vẻ mặt của mình khôi phục lại trạng thái rồi mới tiếp tục uy hiếp cậu, trước giờ chưa từng biểu lộ vẻ mặt kinh dị này, đối Sở Văn Hạnh không có ý đề thấp âm thanh lớn tiếng nói: “Cậu không được phép chửi tôi.”

Sở Văn Hạnh ở trong tay mình co rúm lại, tựa hồ bị thái độ của anh dọa tới, ánh mắt ngập nước tràn ngập kinh hoảng cùng ủy khuất.

...

Có lẽ vì một khắc kia mà bắt đầu.

Dương Khúc phát hiện, chính mình hình như đã thích thằng nhóc này rồi...

“Cậu ấy trốn anh chỉ bởi vì anh gọi cậu ấy là ‘Tiểu Tân’”? Hà Nghiên Luật cười hỏi.

Dương Khúc nói: “Có lẽ là vậy, cậu ta chắc vẫn còn cảm thấy thật mất mặt đi...”

Hà Nghiên Luật: “Vậy anh vẫn gọi cậu ấy như cũ sao?”

Dương Khúc: “Đây là hồi ức tuổi thơ tốt đẹp không phải sao? Tôi chỉ là muốn nhắc nhở cậu ta, phải nhớ tôi...”

Hà Nghiên Luật: “...” Không thể nói chuyện với đứa con trai này được mà.

Diệp Dịch Hành ở trong lòng âm thầm thổ tào (phun như máng nước): ông anh thật phúc hắc!

Cho dù biết đối phương sẽ sợ sẽ sinh khí còn dám gọi như vậy! Anh là đồ biến thái gia môn giáo chủ!

Được rồi... Ông đây phải học hỏi...

...

Dương Khúc liếc mắt nhìn Hà Nghiên Luật trầm mặc một cái, chỉ thấy anh lẳng lẳng nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

“A, như thế nào...” Dương Khúc kinh ngạc muốn nói lại thôi.

Diệp Dịch Hành ngẩng đầu, uy! Qua hơn phân nửa tiết học mà đồ ngốc anh vẫn còn chưa có làm bài sao! Anh sẽ không phải vì nghe chuyện Dương Khúc kể mà quên làm bài luôn đi! Dương bộ trưởng thế nhưng đã làm xong bài nộp cho thầy giáo rồi a! = =

Hà Nghiên Luật xấu hổ rụt lui cổ, nếu nói cho Dương Khúc biết anh không làm được, sẽ rất mất mặt...

“Muốn tôi giúp cậu không?” Dương Khúc nói xong liền gửi một cái nhìn đến con mèo đen nằm ở trên đùi đối phương.

“...Không cần” Hà Nghiên Luật nháy mắt mấy cái, ra vẻ thể diện nói, “Tôi có thể làm được...”

= = Có thể được cái lông ấy, ngôn ngữ lập trình cơ bản nhất anh xem suốt ba tiếng đồng hồ còn không hiểu nữa là! Diệp Dịch Hành lén lút vươn móng vuốt, hướng Dương Khúc chỉ chỉ máy tính.

Dương Khúc hiểu, mở email của mình ra, tùy ý nói: “Hình như trong hộp thư có mail mới.”

Hà Nghiên Luật vẻ mặt đau khổ mở hòm thư, trầm mặc sau một lúc lâu...

Diệp Dịch Hành mai đầu làm bộ không thấy gì.

“... Các học sinh, chỉ còn một tuần nữa là kết thúc học kỳ... Thầy biết khoa tiếng Trung các em còn muốn ôn tập thi cuối kỳ cho nên thầy tính cho các em thi trước ... Thứ hai sẽ làm bài thi trắc nghiệm, đề thi đã chuẩn bị tốt lắm rồi...”

Thầy giáo đứng ở bục giảng giơ lên một cuốn : Hà Nghiên Luật sắc mặt trắng bệch: Chết chắc rồi!

Diệp Dịch Hành không biết từ khi nào đã rời khỏi đùi Hà Nghiên Luật, ngồi xổm trên cái ghế dựa bên cạnh nhìn qua khe hở cái bàn đến phía bục giảng: Hà bốn bốn ngu ngốc lần này chết chắc rồi! = =

Dương Khúc đồng tình nhìn thoáng qua Hà Nghiên Luật: tự cầu nhiều phúc chút đi...

Thầy giáo ở trên kia hưng phấn quơ quơ cuốn sách trong tay, bắt đầu nói trọng điểm cần ôn thi cho mọi người, kỳ thật đơn giản chỉ là nói ra một chút đề thi, chỉ cần hiểu được sẽ có thể lấy điểm cao. Thế nhưng vấn đề là Hà Nghiên Luật một cái thực hành đơn giản cũng đều xem không hiểu a TAT!!

Diệp Dịch Hành lo lắng liếc mắt nhìn Hà Nghiên Luật một cái, ba cậu đang ngơ ngác nhìn chăm chăm vào máy tính hoàn toàn mất đi phản ứng.

Nếu ông đây giúp anh thì có thể thi đậu a...! Giống như cảm nhận được Hà Nghiên Luật giờ phút này tuyệt vọng cùng ai oán đến mức nào, Diệp Dịch Hành oán giận đem cừ hận trên người mình chuyển dời đến thầy giáo dạy tin học, chỉ thấy đối phương tiện tay đem cuốn sách kia đặt tại một bên...

Một ý tưởng tội lỗi bỗng nhiên lóe sáng trong đầu Diệp Dịch Hành...

Tâm động không bằng hành động...

Xuyên qua hai cái bàn đối với thân thể cậu giờ phút này mà nói hẳn là không thành vấn đề, mấy cái bàn trong phòng được sắp xếp khá chặt chẽ, lực chú ý của mấy đám sinh viên vẫn còn tập trung lên giảng đài, hoàn toàn không có nhìn thấy một con vật đang lủi ở dưới chân.

Mèo đen rất nhanh liền tiến tới bụi giảng, cái khó là làm cách nào để ngậm cuốn sách đem về lại không phát ra âm thanh...

Người trước tiên lưu ý đến mèo đen chính là Dương Khúc, bởi vì ánh mắt sắc bén nhìn thấy một túm lông xù đen bóng nhoáng qua một cái, tim anh lập tức nhảy tới cổ họng——nha là ai mượn hẳn biến làm gan hổ a! Dám vì Hà Nghiên Luật đi trộm đề thi!

Anh đụng nhẹ vào cánh tay Hà Nghiên Luật, biểu tình cứng ngắc hất cằm về phía bụi giảng.

Hà Nghiên Luật sắc mặt tái nhợt, ngón tay bắt đầu phát run.

18. Chương 17: Đi Học Không Thể Mang Mèo Theo A

Cũng may nhờ có hai hàng máy tính che chắn thân thể mèo đen mới có thể không bị bại lộ trước tầm mắt mọi người, Diệp Dịch Hành lại còn tưởng vì hành động của cậu thần không biết quỷ không hay mà đắc ý.

Cậu thuận lợi ngậm lấy đề thi, đang định nhảy xuống bàn cẩn thận tìm đường cũ lộn trở lại thì...

“...Chỉ là mấy khái niệm cơ bản, đều là loại trọng điểm, ngoài ra còn có...” Thầy giáo mới vừa rồi còn đưa lưng về phía bụi giảng, nói tới đây bỗng nhiên đưa tay ra đằng sau chộp lấy cuốn đề thi, Diệp Dịch Hành còn chưa kịp rút lui, đã cảm thấy tay đối phương lướt qua lưng cậu, tuy rằng chỉ chạm tới ngọn đám lông, nhưng cũng làm cho cậu kinh hoảng vội vàng nhảy đến ghế xoay màu đen tạm thời tránh né.

Xúc giác quỷ dị trôi lên trong lòng thầy giáo, không khí biến thành sợi sao? Như thế nào lại cảm giác đụng phải lông (= =)

Quay đầu, ngay sau đó, liền phát hiện đề thi trên bàn đã không cánh mà bay ——

Đề thi đâu!!? Ông nghi hoặc quét mắt một vòng, phía trước mặt sau máy tính, trên bàn trên mặt đất, đều không có.

Ông vừa rồi nói chuyện đều hướng mắt về phía học trò, đứa nào muốn chôm đề thi cũng không có khả năng lọt qua mí mắt ông đâu a.

Kỳ lạ ... !

A, a a! Chờ chờ! Vừa rồi ông đụng đến...

Không phải là mấy thứ siêu nhiên đi!! = =

Thầy giáo đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm vào không khí phía sau, thân thể cứng ngắc, biểu tình nghiêm túc tới tức cười.

Đám sinh viên kỳ quái nhìn động tác nghi thần nghi quỷ của đối phương, mặc kệ là vừa mới chăm chú nghe giảng hay đang làm quân nhân đào ngũ, phát hiện thầy giáo đình chỉ nói chuyện hơn nữa còn làm ra hành động quỷ dị, toàn bộ đều khẩn trương theo.

Kỳ thật trừ bỏ Dương Khúc, phỏng chừng vừa rồi không có ai phát hiện tại bụi giảng bên kia nhoáng lên một cái bóng đen, Diệp Dịch Hành vẫn là linh mẫn cẩn thận lủi về, hơn nữa lực chú ý của đám sinh viên vẫn còn nằm lẫn lộn ở chuyện “đề thi” kỳ này.

Dương Khúc cùng Hà Nghiên Luật giờ phút này hai người một mặt đen một mặt trắng, đều thay nhau cắn răng nín thở nhìn hành động ăn gan hùm mật gấu của mèo đen.

Hà Nghiên Luật cảm thấy Tiểu Hắc còn nghịch ngợm kiểu này chắc chắn sẽ gặp rắc rối! Trong lòng anh âm thầm hạ quyết tâm: nếu bắt được nó về sau nhất định phải trừng phạt một phen! Lần này không thể lại tiếp tục sủng được nữa! Thật tâm muốn nó khắc sâu như thế nào là “uy lực của ba ba”!

Lớp học lúc này im lặng đến mức càng làm tăng thêm cái không khí thần quái, sinh viên nhất tề nhìn về phía thầy giáo, chờ ông nói ra một câu hoặc làm một cái động tác gì đó.

Mà thầy giáo kia lại có cảm giác hình như tất cả mọi người đến thấy thứ mà ông không thể nhìn thấy, sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cái cổ cứng ngắc lắc tới lắc lui, xấu hổ hỏi han: “... Các em nhìn thấy cái gì kỳ quái sao?”

Hà Nghiên Luật khòe mắt rút gân, gương mặt co rút đến run rẩy.

Các sinh viên hai mặt nhìn nhau, lắc lắc đầu.

Sắc mặt thầy giáo thoáng dịu đi một chút, ra vẻ trấn định khụ khụ cổ họng cho thêm can đảm, còn nói vài câu quan trọng trong đề thi liền qua loa xong việc. Ông khẩn trương ngồi xuống ghế xoay, rút cuộc cái đề thi của ông đâu mất tiêu rồi a?

...

Ông mới bốn mươi ba tuổi a, không lẽ sớm như vậy đã bị bệnh lão niên si ngốc tinh thần phân liệt a...!!

Diệp Dịch Hành ngồi xổm dưới ghế xoay, miệng ngậm đề thi, cũng đã khẩn trương đến lông toàn thân đều dựng thẳng, phỏng chừng nếu chạy trở về liền sẽ bị bắt, này thật đáng sợ đến da lông tế bào trên người đều muốn chết hết a! Tình huống lúc này thật nguy cấp, không thể ngậm cái đề thi lớn như vậy mà đem về đi, cậu buông đề thi ra rất nhanh nhìn xung quanh một phen.

Hiện tại, trí nhớ kinh người của Diệp Dịch Hành mới chính thức phát huy uy lực —— chỉ khi nào có áp lực cùng khẩn trương, cậu mới có thể gặp qua liền không thể quên.

Thời điểm tan học càng ngày càng gần, thầy giáo ngẫm lại cảm thấy không cam lòng, đứng dậy đi đến một hàng tương đối thành thật làm bài, đến bên cạnh người tên Hoàng Cát, ông lén lút khom người xuống, nhẹ giọng nói: “Cậu sinh viên này...”

Đang nhàm chán chơi game chờ tan học, Hoàng Cát thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, chỉ thấy thầy giáo biểu tình ngưng trọng nhìn mình chằm chằm, cậu khẩn trương nói lắp: “Em, em làm bài tập rồi!”

“Thầy muốn hỏi em một vấn đề...” Thầy giáo áp chế thanh âm, nghiêm túc nói.

Hoàng Cát gật gật đầu, biểu hiện thành thực lại tin cậy.

“Vừa rồi, lúc thầy nhắc mấy vấn đề trong đề thi...” Thầy giáo vòng vo nói, giống như còn do dự có nên hỏi thẳng nhóc mặt ngốc này hay không.

Hoàng Cát lại chân thành điểm đầu, trong lòng thất kinh, xong rồi xong rồi, ông đây trong giờ học chơi quét mìn, quỷ mới biết lúc đó thầy đã nói cái gì a...

“...Trong tay thầy có cầm đề thi hay không?”

“A...Ha?” Hoàng Cát sửng sốt, đây là vấn đề gì? Khảo nghiệm mình sao? Đề thi? Không phải tới giờ thi mới có sao?

“Không có.” Hoàng Cát chân thành lắc lắc đầu.

...

Biểu tình thầy giáo càng thêm trầm trọng, ông hòa ái vỗ vỗ bả vai Hoàng Cát, xoay người, trong lòng một trận quần đau, nguyên lai mình không có cầm a, nguyên lai mình thật sự khẩn trương đến sinh ảo giác... Ảo giác đến mức nhìn trước mắt chỉ thấy mèo... Trong phòng học làm sao có mèo?

Mèo? (0_0)

Là mèo! ==

Diệp Dịch Hành xem hết đề thi xong dùng móng vuốt nhét nó vào khe bàn, thuận lợi hủy thi diệt tích vừa định tính toán quay trở về liền nhìn thấy thầy giáo trợn mắt há hốc mồm nhìn cậu.

Thầy giáo lập tức phản ứng, chân tay vung loạn xạ hô lên: “Các em! Có mèo a! Có mèo a!! Là con mèo a!!” Ni a làm ông đây mới vừa rồi còn nghĩ gặp quỷ a!!

Diệp Dịch Hành bị sét đánh đến cháy đen thui, bất quả chỉ là mèo thôi mà, ông kích động như vậy bộ tám đời chưa nhìn thấy qua con mèo sao!...

Đám sinh viên còn lại đều bị thầy giáo khiến cho nổi lên hứng thú ——

“Mèo? Ở đâu vậy...”

“Nhìn xem xem! Ở phía trước kia, mèo đen!!”

Ngoài ra còn có một trận tất tất tốt tốt nói nhỏ: “Đây không phải là mèo của Hà Nghiên Luật sao?”

“Mèo của anh ta như thế nào lại chạy đến đây đi?”

“...Hư hư, giữ bí mật giữ bí mật!”

Thầy giáo tức giận một tay chống nạnh một tay chỉ hướng Diệp Dịch Hành đang trốn rất nhanh: “Các em!! Có mèo a!!”

Mọi người: chúng em thấy rồi, thầy không cần nhấn mạnh như vậy a... (= =)

Hà Nghiên Luật hoảng hốt muốn thành thật đứng lên hứng tội gây sự của Tiểu Hắc, lại bị Dương Khúc giữ chặt.

Dương Khúc nháy mắt với anh, thấp giọng nói: “Coi như không biết đi.”

“Thế nhưng...” Minh không thể không để ý đến nó. Hà Nghiên Luật cau mày.

“Mèo nhà cậu rất linh hoạt, thầy giáo không bắt được nó đâu.”

Tay Hà Nghiên Luật nắm chặt đến độ toàn bộ đầu ngón tay đều trở nên trắng bệch, đều gắt gao nhìn mèo đen.

Dương Khúc biết, Diệp Dịch Hành chắc chắn sẽ không chạy trở về, nếu chạy trở về chính là nói cho người ta biết, cậu là do Hà Nghiên Luật mang vào lớp.

Quả nhiên, Diệp Dịch Hành lủi ra cửa sổ, thân thể chột lóe một cái liền nhảy ra ngoài, biến mất.

Trong nháy mắt đó, Dương Khúc đem chân mình bấu chặt lấy. Cũng may ở đây là lầu một, cũng may cậu ta là mèo!

“...Mèo a!!” Một phen trò khôi hài lắng xuống, đến giờ tan học, thầy giáo vẫn còn cảm giận nhắc tới nhắc lui, “Đi học thì không thể đem mèo vào a...!”

Sinh viên cười vang thu dọn đồ đạc, tốp năm tốp ba đi ra khỏi phòng học. Hà Nghiên Luật và Dương Khúc nở nụ cười cảm kích với mấy sinh viên đi ngang qua, các nữ sinh nhìn lên Hà Nghiên Luật đều che miệng đỏ mặt, vài cái nam sinh thậm chí còn giơ ngón tay cái với anh.

Hoàng Cát cũng tùy ý theo chân bọn họ rời khỏi, vừa mới ra khỏi lớp học liền hướng Hà Nghiên Luật xác nhận có phải mèo đen này đã từng xuất hiện ở buổi tiệc sinh nhật của Dương Khúc hay không.

“Ha! Thật là của anh sao!”

Hà Nghiên Luật có chút xấu hổ, ngượng ngùng.

Sự tình khôi hài mới vừa phát sinh kia tựa hồ làm cho mọi người phi thường cao hứng.

E sợ thiên hạ bất loạn, cả đám đều chờ mong tại cái lớp học buồn tẻ này gặp lại được cái chuyện gì đó thú vị. Một chút sự tình bất ngờ đều làm cho bọn họ hứng thú. Chỉ là một chuyện bất ngờ nho nhỏ, nhưng qua bao năm tháng, mỗi khi nhớ lại đều cảm khái trước đây đã có thời gian vui vẻ đến như vậy.

Hoàng Cát nói: “Tôi cảm thấy thầy giáo kia có điểm thần kinh... Cho ông ấy thả lỏng một chút như vậy cũng không sai.”

“Như thế nào?” Dương Khúc tò mò.

“Ông ấy vừa mới hỏi tôi, ông ấy vào lớp có cầm đề thi hay không, nha hỏi tôi ông ấy vào lớp nói gì còn chưa tính, cứ nhiên hỏi cái loại vấn đề này, ông ấy khi tôi trí nhớ kém sao? Cũng không phải giờ thi, làm gì có đề thi... Ha ha ha ha...”

Hà Nghiên Luật: “...”

Dương Khúc nói: “Ông ta có cầm.”

Hoàng Cát: = =

Hà Nghiên Luật vội vàng cáo biệt, chạy vòng qua phía sau dãy nhà học—— cửa sổ phòng máy tính gần đó tìm mèo đen.

Vừa nhìn thấy thằng nhóc nháo sự kia, đối phương liền lệch đầu, cong đuôi, về mặt vô tội nhìn anh.

Hà Nghiên Luật nháy mắt lại mềm lòng, anh vừa bực vừa tức cười, ngồi xuống hướng Diệp Dịch Hành ngoắc: “Lại đây.”

Mèo đen lập tức dạt chân ra bay nhanh tới, giống như biết mình đã làm sai chuyện, bổ nhào vào lòng Hà Nghiên Luật liềm mạng dùng đầu cọ cọ vào ngực anh.

“Nhóc...A...” Hà Nghiên Luật bị mèo đen cọ ngứa, một tay túm lấy thân thể nó, tay kia nặng nề mà vuốt ve, “... Biết sai rồi?”

Mèo đen giả vờ vô tội, vờ đáng thương, giả đáng yêu. Mấy ngày nay ở chung, cậu đã sớm biết Hà Nghiên Luật ăn mềm không ăn cứng, biểu tình gì đối phương không chịu nổi thì làm cái biểu tình đó.

Hà Nghiên Luật ôm mèo đen đứng dậy, hướng ra ngoài trường mà đi: “Ba ba không biết nhóc chạy đến bụi giăng phía trước làm cái gì, nhưng là nhóc đã làm trái ước định của chúng ta.”

“Meo~~” còn không phải giúp anh đi nhìn bài thi! Ông đây không muốn sau này anh vì cuộc thi cuối khóa mà sầu mi khổ kiểm thống khổ, tâm tư của anh chỉ có thể đặt ở trên người của tôi a.

“Ba ba đã bảo nhóc không được rời khỏi ba ba, nhóc lại chạy mất ...”

“Meo~~” tiếp tục giả vờ vô tội.

Hà Nghiên Luật nói: “Cho nên, ba ba vẫn là quyết định trừng phạt nhóc.” Trừng phạt nhóc ai biểu làm cho baba lo lắng như thế!!

Ni mã! (= =)

Diệp Dịch Hành lúc này mới cảm thấy được Hà Nghiên Luật có điểm tức giận.

Hà Nghiên Luật ở trước cổng bắt một chiếc taxi, lên xe nói với tài xế: “Phiền toái đến cửa hàng thú cưng C.”

Anh không phải là đem tôi đến cửa hàng thú cưng để bán luôn chứ! Ngao!

~Tài xế nhìn con mèo trong lòng Hà Nghiên Luật, nói: “Con mèo này nhìn qua tốt lắm a, loại gì thế?”

Hà Nghiên Luật mặt không chút thay đổi nói: “Thuần chủng.”

Diệp Dịch Hành: phốc...

Đích xác, cậu chỉ có ba không có mẹ, lại “Thuần”!

Anh tài xế thần tình hắc tuyến: Tôi đây chưa nói là tạp chủng nha! Tôi đây hỏi chính là giống! Giống!!

Làm kinh doanh coi sắc mặt của khách là rất trọng yếu, tuy rằng thằng nhóc trẻ tuổi này bộ dạng rất tuấn tú xinh đẹp, nhưng ở trên người phát ra khí chất lạnh như băng hoàn toàn không phải bộ dáng dễ tính dễ nói chuyện, tài xế xấu hổ suy nghĩ tìm chút đề tài thoải mái, nói thêm: “Cửa hàng thú cưng C gì đó rất tốt a...”

“Àn.”

Nghe xong câu trả lời tiếc chữ như vàng của Hà Nghiê n Luậ t, tài xế thẳ m đánh cái miệ ng của mình, đây chẳ ng là cái loạ i đánh một chiề u kiể m mới nhả ra một lờ i sao? (qt: trung kiể m trườ dích một thoạ i trảo thoạ i)

Ngoan ngoẫ n bảo trỉ trầ m mặ c, đẽ m khoỏ bằ ng cù ng mề o thuầ n chẳ ng kia đư a đẽ n đứ ng đặ điể m, thu tiề n, tài xế nhẽ nhằ ng thỏ phỉ ra rồi lái xe đi.

Cửa hàng thú cữ ng C là cửa hàng thú cữ ng cao cấ p nhấ t ở S thị, chấ t lượ ng cù ng giá cả đầ u là loạ i cao cấ p.

Hà Nghiê n Luậ t vừa vào cửa hàng, lậ p tắ c có một nữ nhâ n viê n bán hàng xấ p xỉ tuổ i anh nhiệ t tình đi lên hỏi: “Anh đẽ p trai xin hỏi có cái gì cần trợ giú p không?” Cô thắ c nhấ t là chiề u đấ i loạ i khách hàng tuổ i trẽ suấ t khí này nhấ t là thú cữ ng của các anh đẽ p trai nuô i, mỗ i lần cù ng bọ n chẳ ng nói chuyệ n với nhau đầ u phát hiệ n loạ i con trai này vô cù ng đắ ng yê u, trầ n ngậ p mị lự c.

Hà Nghiê n Luậ t nhìn chung quanh một vò ng, trong cửa hàng vậ t phẩm rự c rữ muồ n màu, thứ c ăn chó mề o, đồ dừ ng sinh hoặ t, đồ chơ i, trang sứ c, anh cảm thấ y nơi này quả thự c là thiên đườ ng của thú cữ ng.

Người bán hàng tiế p tục cù ng anh bắt chuyệ n: “Mề o của ngài rấ t đắ ng yê u, màu lông rấ t thuầ n khiế t, ánh mắ t màu lự c cù ng phi thườ ng hiể m thấ y, nhữ ng tôi không đoá n ra bé thú này là giố ng gì a, ngài là ở nơi nào mua nó?”

Con của mình đư ợ c khen ngợi, Hà Nghiê n Luậ t lậ p tắ c cao hứ ng lên, kiề u ngạ o nói: “Tôi sinh đó.”

Người bán hàng: (= =)

Diệ p Dịch Hằ n: “Meo...” Anh hai anh rấ t là tào lao đi, nói anh khô i hài vẫ n là nói anh thô thầ n kinh tồ t hơn đi.

Người bán hàng mặ t lúc đỏ lúc trắ ng, khắ n trườ ng nói: “Ngặ c, cái kia, vậ y anh cần mua cho nó nhữ ng thứ gì?”

Hà Nghiê n Luậ t nói: “Hạ ng quyể n (dây đẽ o cổ thú cữ ng).”

Diệ p Dịch Hằ n: : (= =) Ông đây tuyế t đố i không cần! Không cần!

Người bán hàng lậ p tắ c khô i phục vụ cườ i chuyề n nghiệ p: “Như vậ y mỗ i đi hướ ng bên này!”

Dẫ n Hà Nghiê n Luậ t tới khu bán hạ ng quyể n dành cho thú cữ ng, xuấ t ra một bộ sưu tậ p hạ ng quyể n thậ t dày, người bán hàng bắt đầ u thao thao bắ t tuyế t giới thiệ u: “Cửa hàng C nhậ p khẩu nhiề u loạ i hạ ng quyể n bằ ng da, ở quố c nội tỉ mĩ gia công tạo ra, chấ t lượ ng đầ u là nhấ t đắ ng, chẳ ng ta bán năm loạ i hạ ng quyể n lỏ n nhỏ khác nhau, thử cái nhỏ xem, mề o của ngài rấ t thắ c hợ p với loạ i thứ hai này, đườ ng nhiề n cù ng có thể làm theo yê u cầu. Độ rộng ngài có thể tự mình quyế t địn h. Quyể n sách này có trề n trắ m loạ i kiể u đắ ng dây đẽ o cổ, bởi vì không gian có hạn nên chẳ ng ta không có đẽ m toà n bộ hạ ng quyể n ra trườ ng bày, nếu mắ y cái này không vừa ý, tôi có thể giú p anh tìm một kiể u đắ ng thắ c hợ p trong bộ sưu tậ p rồi vào kho hàng lấ y cho anh xem...”

Hà Nghiê n Luậ t gậ t gậ t đầ u, tầ m mắ t xệ t qua cái giá trườ ng bày, hỏi: “Có màu bạc hay không?” Tiể u Hắ c của anh thắ c hợ p với màu bạc.

Màu bạc, màu đẽ n, xanh biể c thầ n bí ——

Ba loạ i màu này phổ i hợ p cù ng một chỗ, Tiể u Hắ c hắ n sẽ trở thành mề o cao quý nhấ t trề n thế giới.

“Đườ ng nhiề n, anh thắ c chấ t liệ u gì? Plastic, vẫ i bỗ , da trầ u, da thuộ c... Trong đó da nai là thoả i má i nhấ t, phi thườ ng mềm mặ i sẽ không lỏ ng thườ ng cổ mề o hơn nũa còn phi thườ ng dai, rấ t khó hư hoặ c bị cắ n đứ t... Bắ t quá cù ng là loạ i mắ c nhấ t.”

“Da nai đi.” Hà Nghiê n Luậ t không chútb do dự nói.

Người bán hàng nhanh chóng lậ t giở cuố n sách, chỉ vào mắ y cái ảnh nói: “Loạ i dây này thì phù hợ p với 7 kiể u đắ ng, phong cách Tây Ban Nha, phong cách cổ điể n, phong cách Ai Cậ p cổ đạ i, hiệ n đạ i mới...”

“Lấy cái này.” Hà Nghiên Luật liếc mắt một cái bị cái kiểu hạng quyền thoát nhìn mội mội thuần túy màu bạc hấp dẫn lực chú ý, không hề có vấn đề trừu tượng kì quái trên đây, bề ngoài da kỳ thật là màu trắng, còn có viền màu bạc ở bên.

Người bán hàng lấy hạng quyền cho anh xem qua, Hà Nghiên Luật mỉm cười ướm ướm lên cổ mèo đen .

Diệp Dịch Hành cảm thấy không thể phản kháng được nữa, túm lấy tay Hà Nghiên Luật tiếp nhận động tác của đối phương, trong lòng có một cỗ không thể nói rõ cảm giác, hạng quyền gì đó, nếu là người, tuyệt đối sẽ cảm thấy xấu hổ a.

Nhưng giờ phút này, cậu lại hoàn toàn không có loại cảm giác giống như vậy, ngược lại còn có cảm giác thần nhiên hưng phấn cùng... kích động?

Hà Nghiên Luật nhìn ánh mắt của cậu tương đối vừa lòng, gật gật đầu quyết định lấy hạng quyền này.

“Này chỉ hạng quyền trơn cơ bản, xin hỏi ngài muốn ở trên thêm trang sức gì, chúng ta cung cấp dịch vụ khắc hoa, nạm kim cương, khắc tự, thậm chí anh tự thiết kế cũng được...” người bán hàng kia còn nói một đồng, sau đó thậm chí nói: “Anh có biết có một số người thích mang dây đeo cổ...”

“Khắc tự.” Hà Nghiên Luật như trước lưu loát nói.

Người bán hàng mỉm cười: “Đúng vậy, vẫn là nên một cái danh nghĩa tự bài (bảng tên), cái đó rất mỏng rất nhẹ, đối với cổ không có áp lực.”

“Trên hạng quyền.”

Người bán hàng thay Hà Nghiên Luật lấy cái hạng quyền mới, dẫn bọn họ đi vào trong phòng kính gia công trong suốt, bên trong có mấy người thợ thành thạo tài nghệ, hướng trong đó kêu cần khắc tự, kỹ sư mỉm cười nhìn thoáng qua mèo đen trong lòng Hà Nghiên Luật, ánh mắt mèo đen lượn lượn, lỗ tai cụp xuống, ông ngừng đầu hỏi Hà Nghiên Luật: “Muốn khắc tên sao? Tên của cậu hay tên của nó?”

Hà Nghiên Luật nói: “Của tôi.”

19. Chương 18: Biến Thành Người, Thất Bại

Diệp Dịch Hành cảm thấy mình nhất định là bị mèo nhập hồn mới có thể bởi vì được đeo hạng quyền mà kích động!

Đúng vậy, mấy cái sở thích cùng tư tưởng của cậu đã bị cái thân mèo hỗn đản này làm ảnh hưởng hết ráo rồi.

Hạng quyền màu bạc này giống như là vì mèo đen cậu mà làm ra a, thích hợp đến không thể bàn cãi, hiện tại Tiểu Hắc đẹp đến nỗi muốn làm mù mắt của mọi người, hạng quyền rất nhẹ cũng rất mềm mại, đối với cổ cậu sẽ không tạo áp lực.

Bên gáy còn đính một miếng vuông nhỏ khắc chữ “Luật” theo thể hành, chỉ cần có chút hiểu biết liền có thể hiểu.

Cậu bị Hà Nghiên Luật đánh dấu, cả người hưng phấn run rẩy.

Cậu thuộc về thuộc về thuộc về Hà Nghiên Luật a....

Nếu có thể xem nhẹ hai cái chuông ở phía dưới hạng quyền thì càng hưng phấn ơn a!! ==

Vì sao lại cho ông đây chơi chuông a! Anh có biết ông đây vì hai cái chuông này mà có bao nhiêu ngốc không hả! “Meo~ ngao!” Diệp Dịch Hành ảo não lắc đầu, hai cái chuông trên cổ rất không nể tình mà phát ra mấy tiếng vang thanh thúy “đình đương đình đương”.

Hà Nghiên Luật hình như rất thích trang sức của Tiểu Hắc, nghe được tiếng chuông, hai mắt lập tức sáng lên, nắm lấy nó sờ loạn một trận.

Diệp Dịch Hành đối với loại sự tình này cảm thấy rất sỉ nhục, lúc ấy rõ ràng chỉ là bảo khắc chữ thôi mà!

Khắc chữ thì cần phải đợi một thời gian, người bán hàng chết tiệt kia liền kéo Hà Nghiên Luật đi nhìn mấy đồ trang trí cho hạng quyền, đủ các loại hình dáng như cầu bài miêu bài (bảng tên thú), cá nhỏ, cục xương nhỏ, hoa nhỏ... chuông nhỏ (= =)

Hà Nghiên Luật hiển nhiên đối với chuông cảm thấy hứng thú, nắm hai cái ở trong tay quăng vài cái liền quyết định mua cho con anh đeo.

Lúc tính tiền, người bán hàng còn thao thao bất tuyệt báo giá: “Hạng quyền trơn hai ngàn tám, khắc chữ một trăm tệ, chuông bạc hai cái là bốn mươi tệ, tổng cộng là hai ngàn chín trăm tám mươi tệ...”

Hà Nghiên Luật không hề chớp mắt, lời ví lấy thề ra nói: “Quẹt thẻ”. Mua đồ cho Tiểu Hắc, bao nhiêu tiền anh cũng không tiếc.

Diệp Dịch Hành trong lòng rối rắm, không biết nên vui hay buồn, cậu đã mau bị tâm tình của chính mình mà bị tra tấn đến điên rồi.

Nếu như là người... thu được lễ vật này, là nên khóc hay nên cười đây?

Chết tiệt, ông đây vẫn là cảm thấy được không có chuông sẽ càng thêm happy một chút a!! Meo ô~ (ta không có thêm tiếng Anh vào, là tác giả thêm ấy)

Về đến nhà, Hà Nghiên Luật sợ hãi kêu lên lấy tay chỉ chỉ xoa xoa cổ mèo đen: “Tiểu Hắc của ba ba thật đẹp trai, thật đáng yêu!” Tư thế thật cẩn thận cùng ánh mắt nhiệt tình tựa hồ như trước mặt chính là trân bảo sang quý nhất trên thế giới.

Diệp Dịch Hành cúi đầu, vì cái chuông mà uể oải như trước.

“Như thế nào, không vui?” Hà Nghiên Luật nhẹ giọng hỏi.

Diệp Dịch Hành nghiêng đầu không tới nhìn thấy ánh mắt thất vọng của đối phương, đầu nghiêng qua một bên tạo ra một tiếng “đinh đương” nho nhỏ!

= = Đúng vậy, khó chịu đến cực điểm!

Hà Nghiên Luật vỗ vỗ đầu mèo đen, đối diện với cặp mắt màu lục thâm thúy kia hồi sau, anh mới nói: “Nhóc là của ba ba.”

Àn, tôi là của anh. Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy tôi cũng không cần phải đeo chuông làm chi nha... (T_T)

Diệp Dịch Hành dùng móng vuốt cào cái chuông trên cổ, “Đinh đương đinh đương~”

...

“Meo~” ai oán kêu một tiếng.

“Nhóc không thích cái này sao?” ngón tay xinh đẹp của Hà Nghiên Luật cầm lấy chuông trên cổ mèo đen đùa nghịch, cười tủm tỉm nói, “Ba ba thấy rất đáng yêu a.”

“Meo~~!!” Ông đây thì cảm thấy tôn nghiêm nam nhân của ông đây bị hai cái chuông này phá làm trăm mảnh rồi!

“Đeo hết hai mươi bốn giờ.” Hà Nghiên Luật không hề bị lay động.

Diệp Dịch Hành cảm thấy ba ba cậu thật tàn nhẫn a. Ông đây nhất định sẽ từng chút từng chút “trả thù” lại! Hừ!

“Tiểu Hắc không thích chuông a...” Hà Nghiên Luật lại bắt đầu cười đến giống hồ ly, “Đây không phải là đúng lúc sao, có thể trừng phạt nhóc a, về sau mỗi lần phạm sai lầm, đều phải mệt nha. Lần thứ hai, liền treo chuông hai ngày, lần thứ ba, treo ba ngày, mãi cho đến lần thứ mười, nếu baba còn thấy nhóc phạm sai lầm, chỉ cần hạng quyền còn đeo tại trên cổ, chuông sẽ không cần phải lấy ra nữa!”

“Meo!!” Ông đây tuyệt đối không phải là do anh đích thân sinh! = =

“Bắt qua ba ba nghĩ tới lúc nhóc lần thứ mười phạm lỗi , treo mười ngày chuông chắc cũng đường thành thói quen rồi.”

...

Hai người đơn giản ném qua cơm chiều, tắm rửa chút, Hà Nghiên Luật giúp cậu sấy lông trên người, giúp cậu đeo lại hanger quần, nói: “Lúc ngủ có thể bỏ chuông ra.”

Diệp Dịch Hành đang nghĩ, buổi tối nằm cạnh anh bị cái chuông làm ầm ĩ như thấy này thì ngủ kiểu gì được, bị Hà Nghiên Luật vừa nói liền hoàn toàn tiết khí.

So với lúc Hà Nghiên Luật tức giận cộng thêm buồn bực, Diệp Dịch Hành vẫn thích Hà Nghiên Luật cái kia hơn.

Cậu ghé vào vai Hà Nghiên Luật, thân thể quấn vòng qua cổ đối phương, giống như cái khăn quàng cổ nhưng đen quấn xung quanh cổ Hà Nghiên Luật, Hà Nghiên Luật chấp nhận tư thế kỳ quái của đối phương.

Tương đối mà nói, Tiểu Hắc thích dừng ở ngực anh hơn, lúc ở trên vai nó sẽ thường vươn đầu lưỡi liếm cổ và mặt Hà Nghiên Luật, cũng may đối phương không ghét, cảm thấy bị liếm rất thoải mái.

Chẳng qua thời gian dài quá, càng ngày càng bị Tiểu Hắc đè nặng.

Hà Nghiên Luật đánh chữ một lát, liền nhin không được bắt lấy cổ mèo đen, nói: “Xuống dưới, vai mỏi nhừ rồi.”

Diệp Dịch Hành bắt đắc dĩ nằm úp sấp ở trên đùi, Hà Nghiên Luật bóp nhẹ nó vài cái liền tiếp tục vùi đầu vào sáng tác. Định lực chú tâm của đối phương Diệp Dịch Hành đã xem qua, trong vòng ba bốn giờ nữa anh cũng không trở về thế giới thực tại được, chỉ bằng nằm úp sấp ngủ một giấc cho đã đi.

Lúc sáng tác, vừa tiến vào trạng thái nhập tâm, linh hồn giống như là xuyên qua một thế giới khác, ngăn cách hoàn toàn với thế giới thực tại.

Loại cảm giác này thật tuyệt vời, với cái thế giới sáng tác đó, anh là thần. Một khắc cũng không được rời đi, bởi vì anh bị ngòi bút của chính mình bế thật sâu. Những nhân vật của anh đang sống, có tư tưởng, có hành động của riêng mình...

Anh không thể khống chế bọn họ làm cái này làm cái kia, chỉ có thể dựa theo ý nghĩ của chính mình mà hành động. Giống như là thượng đế, không thể khống chế Eva trộm ăn trái cấm trong vườn địa đàng.

Thông thường, khi viết tiểu thuyết, tác giả thường đem tư tưởng hành vi của nhân vật biểu đạt ra, có đôi khi tác giả không hề chuẩn bị tình huống nào mà để nhân vật tự ý bộc lộ tính cách trông sống động đến muốn đại náo Thiên Cung.

Có lẽ, chúng ta sống trong thế giới này, cũng chỉ là sống trong một câu chuyện nào đó do ông thần nào đó viết ra, nhân loại làm chuyện xấu, thần sẽ trừng phạt chúng ta. Cho nên, khi hành vi của chúng ta ác liệt đến ngoài tầm kiểm soát của hần, thế giới liền tan vỡ, có thể sẽ đi đến diệt vong.

Diệp Dịch Hành bỗng nhiên có điểm không thích Hà Nghiên Luật sáng tác, sự chuyên chú sáng tác của Hà Nghiên Luật làm cho cậu có cảm giác xa cách, nhưng cậu lại không ý thức bản thân chính là đang ghen với thân phận “Chi Ngôn” của anh.

Chán nản nằm úp sấp trong chốc lát, mèo đen ôm lấy cái chân ấm áp của Hà Nghiên Luật. Sau đó, cậu lại nhìn tới bộ vị giữa hai chân Hà Nghiên Luật, yên lặng nhìn chăm chăm.

Đầu óc của cậu bỗng nhiên hiện lên bộ dáng hoạt sắc sinh hương của Hà Nghiên Luật buổi sáng ngày hôm đó, cái đó... Cậu làm người dĩ nhiên đôi khi cũng có chuyện đó. Con trai thời kì trưởng thành rất khó kiềm chế được dục vọng của mình, càng không có gì phải ngượng ngùng khi tự chính mình động thủ.

Chính mình trước kia làm cái loại chuyện này, cũng không có vì ai mà phải động thủ. Nhưng mà hiện tại, cậu lại vì hành vi sáng sớm của Hà Nghiên Luật mà “thân thể” không tự chủ nóng lên.

Cái loại “nóng lên” này lại bất đồng với cái cảm giác lúc trước bị anh sờ sờ ôm hôn, hiện tại cổ hỏa này tới quá nhanh, mãnh liệt đến nỗi cậu hoàn toàn không thể dùng lý trí chặn lại.

Ma xui quỷ khiến thế nào Diệp Dịch Hành vươn móng vuốt cọ đến bộ phận giữa hai chân Hà Nghiên Luật...

Mềm mềm. (= =)

Đè một cái.

Cảm giác được rõ ràng thân mình Hà Nghiên Luật cứng đờ lại, cách này có thể khiến cho đối phương phân tán lực chú ý a!

“Nhóc... đang làm gì?” Hà Nghiên Luật buồn cười cúi đầu xem cái con mèo đen bướng bỉnh kia.

“Meo~” Diệp Dịch Hành cảm giác “thân thể” của chính mình lại bắt đầu trướng lên.

“Nhóc sờ ba ba?” Hà Nghiên Luật dễ dàng dùng tay bắt lấy mèo đen, lật một cái đem cái bụng hướng lên trên, “Sờ lại.” Anh nói xong, liền trực tiếp dùng tay sờ sờ thứ giữa hai chân mèo đen, nhẹ nhàng trêu chọc.

Diệp Dịch Hành giãy dụa định xoay người thoát khỏi ma trảo của Hà Nghiên Luật, nhưng lực tay của người lớn hơn mèo rất nhiều, chuồng trên cổ vì cậu cố giãy dụa mà phát ra mấy tiếng vang sung sướng, biểu đạt chủ nhân cùng thú cưng chỉ gian chơi có bao nhiêu sung sướng!

= = Anh mau dừng lại cho tôi! Ông đây chỉ mới sờ có một cái mà anh lại sờ soạng tôi lâu như vậy a! Thật xấu xa!

Hà Nghiên Luật ngoan đến bắt diệp nhạc hồ, hình như còn rất phi thường hưởng thụ xem phản ứng của mèo đen.

“Meo~~” mau dừng lại a! Anh đây chịu không có nổi!

Cảm giác Diệp Dịch Hành lúc này so với sáng sớm thân thể phát tình kia còn muốn kịch liệt hơn, linh hồn giống như muốn thoát thân mà bay lên! Cảm giác còn hơn là người bình thường. Trong lòng cậu cả kinh, hình như nghĩ tới điều gì đó, nhưng mà cái ý niệm trong đầu vừa mới chọt lóe liền biến mất...

Kế tiếp chính là theo bản năng dùng hết mọi khí lực giãy ra khỏi tay Hà Nghiên Luật, lấy tốc độ tia chớp lao ra khỏi phòng ngủ, lao xuống lầu.

“Tiểu Hắc——” Hà Nghiên Luật lo lắng gọi to, đến khi âm thanh từ lầu hai truyền xuống dưới thì mèo đen đã chạy vào trong phòng tắm rồi, giống như đây chính là nơi duy nhất có thể được an toàn.

Diệp Dịch Hành giờ phút này chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, tầm mắt một mảnh mơ hồ, ngay sau đó toàn thân một trận đau thống, cổ căng cứng, giống như có gì đó siết chặt, cậu dùng tay túm hạng quyền kéo ra xa một chút để thông khí, dùng tay?

Tay! Cậu cúi đầu, giơ tay trái lên nhìn, chân mèo biến mất rồi!

Cậu lại biến trở lại làm người!! Lắc lắc đầu, tiếng chuông nường theo khê vang lên một trận thanh âm nhỏ, tầm nhìn đã rút nhỏ đến mấy lần!

“...Tiểu Hắc?” Bởi vì phản ứng quá kỳ quái của mèo đen, Hà Nghiên Luật gắt gao theo đuôi đuổi xuống lầu.

Nghe thấy thanh âm của đối phương, Diệp Dịch Hành nguyên bản ngồi dưới đất sợ tới mức đứng bật dậy, đóng cửa khóa lại!

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ! Cậu chưa có chuẩn bị tâm lý lấy thân phận người đối mặt với Hà Nghiên Luật a! Nói cho Hà Nghiên Luật biết Tiểu Hắc là Diệp Dịch Hành, đối phương sẽ cảm thấy như thế nào? Sẽ đem mình đuổi ra sao!?

A a a a a! Tại sao có thể như vậy? ! Tuyệt đối không thể cho anh biết! !

Xoay người đối diện với cái gương —— Cái đầu tóc vàng chóc của cậu đâu rồi! = = Như thế nào lại biến thành đen vậy! Biến thành mèo đen còn có công năng nhuộm tóc sao!

Hạng quyền có chút siết hơi chặt, cũng may có thể điều chỉnh độ rộng, Diệp Dịch Hành nói rộng ra một lỗ, hạng quyền màu bạc này phi thường tinh xảo xinh đẹp, rất thích hợp với cái cổ thon dài của cậu, làm cậu luyến tiếc cởi ra, chẳng qua cái chuông kia khiến cậu cảm thấy có chút quá phận.

Tiếng gõ cửa không hề ngoài ý muốn vang lên, Hà Nghiên Luật ở ngoài cửa lo lắng hỏi: “Tiểu Hắc... Nhóc ở bên trong sao?”

Diệp Dịch Hành run rẩy dùng tay gõ chuông xuống, khóc không ra nước mắt —— khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới, không phải anh ở ngoài cửa, tôi ở bên trong. Mà là anh không biết tôi là người, tôi lại không biết anh có thích tôi hay không.

Hà Nghiên Luật nghe được tiếng chuông, nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó nghi hoặc thầm nghĩ: “... Nhóc như thế nào lại đóng cửa được!?”

Diệp Dịch Hành nhú mày suy nghĩ nên hay không học tiếng mèo kêu trấn an Hà Nghiên Luật, hơn nữa...

“Meo...”

(= __ =) Hoàn toàn không giống tiếng kêu của Tiểu Hắc, cảm giác Tiểu Hắc bỗng nhiên biến thành ông chú mèo a (aka mèo già =. =).

Rõ ràng cậu làm người có thanh âm đầy từ tính mị lực như thế! Vì cái gì cũng phải học tiếng mèo kêu a!!

“Ngạch...” Hà Nghiên Luật miễn cưỡng nhận thấy tiếng mèo kêu bình thường không giống nhau, cau mày sững sốt. “Nhóc làm sao vậy? Vẫn tốt chứ?”

Diệp Dịch Hành bất đắc dĩ, trước khi bị biến thành mèo cho tới bây giờ đều không có cùng Hà Nghiên Luật nói chuyện nhiều, cho dù giờ phút này dùng thanh âm thật sự nói chuyện, cũng không sao đi...

Nếu không làm sao bây giờ? Bảo trì trầm mặc tự giam mình trong toilet? Cậu dám cam đoan Hà Nghiên Luật khẳng định sẽ lo lắng đến cạy cửa luôn!

Hai tay đặt tại lavabo, nhìn bộ dáng thực của mình qua gương, ánh mắt tràn ngập đau thương. Diệp Dịch Hành giờ phút này thực TMD hy vọng mình có thể lập tức biến trở lại làm mèo đi, để cậu có thể không kiêng nể gì đứng ở bên người Hà Nghiên Luật... Thật sự, cảm giác kia thật sự tốt lắm!

Hà Nghiên Luật thích Tiểu Hắc, không thích Diệp Dịch Hành...

“Tiểu Hắc...Ba ba lệnh cho nhóc lập tức đi ra!” Hà Nghiên Luật ra tối hậu thư.

Diệp Dịch Hành gắt gao nắm tay, tâm lý đấu tranh kịch liệt, hạ một cái quyết tâm thật lớn ——

“Ba ba...”

Cúi đầu, thanh âm con người từ trong toilet cách cánh cửa truyền tới, Hà Nghiên Luật thiếu chút nữa cho là mình nghe lộn, bàn tay dán trên cửa như bị điện giật thu trở về, sợ tới mức lùi hẳn hai bước.

“Con là Tiểu Hắc.”

Lại là một câu tiếng người, nháy mắt trong vòng hai giây liền đập tan mấy cái tưởng tượng trong não Hà Nghiên Luật, anh cả kinh đến mức sắc mặt trắng bệch, tim đập gia tốc: “Cái, cái gì?... Cậu, Cậu là ai?...”

Cậu cố hết sức không chế nhịp tim đập loạn như cào cào của mình cùng thanh âm run rẩy, không biết là sợ hay mừng.

“Con là Tiểu Hắc của ba ba a... Con kỳ thật là... mèo tinh.” (= __ =)

“Mèo... tinh?” Hà Nghiên Luật lặp lại, thời điểm nói chữ “tinh” anh thậm chí còn cắn trúng đầu lưỡi, âm cuối vang lên rất nhỏ, ngữ điệu hỗn loạn mang theo nghi vấn.

Diệp Dịch Hành cảm thấy chính mình hết thuốc chữa rồi, cậu hiện tại thích Hà Nghiên Luật chết đi được, cảm thấy phản ứng hoang mang rối loạn cùng âm điệu nghi vấn của anh đáng yêu cực kỳ. Tiếp tục lừa dối, chỉ có thể lừa nhất thời...

“Ân, kỳ thật con đã tu luyện hơn một ngàn năm, có thể biến thành người. Nhưng là bởi vì có chút nguyên nhân, bị nguyên rửa, cho nên không thể biến thành người...”

“... Ân... Ân...” Hà Nghiên Luật ở ngoài cửa nghe Diệp Dịch Hành nói bậy nói bạ, ứng thanh, anh hiện tại trong đầu toàn một mảnh hỗn loạn, lý trí cùng khả năng tự hỏi hoàn toàn mất hết, đây là nằm mơ sao? Không phải đâu...!

Thế nhưng cậu ta nói cậu ta là Tiểu Hắc a, trừ bỏ Tiểu Hắc, không ai tự nói mình là tiểu hắc đi! (= =)

“... Cái kia... thần tiên nói phong ấn của con, chỉ ở tại điều kiện nhất định, con mới có thể nói chuyện, mới có thể biến thành người...” đại não Diệp Dịch Hành liên tục vận động, ngàn lần hi vọng đừng xảy ra sơ sót! Tuy rằng Hà Nghiên Luật có thể ngu ngốc chút, nhưng nói dối không tốt cũng dễ dàng bị lộ.

“Điều kiện gì?” Hà Nghiên Luật nhẹ nhàng hỏi.

“Cụ thể con cũng không biết, nhưng là, con đoán, là phải tìm một chủ nhân...”

“Là... ba ba sao ?”

“Có cái vật gì đó, nó chứng minh, con thuộc về baba...”

“Là.... hạng quyền sao?” Hà Nghiên Luật do dự xác nhận.

“Ân.” Diệp Dịch Hành mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hiện tại phải làm như thế nào? Trực tiếp mở cửa, sau đó Hà Nghiên Luật oa một tiếng chạy đi luôn!

Hai người cách nhau một cánh cửa trăm dặm thật lâu, Hà Nghiên Luật rốt cục nhìn không được hỏi: “Tiểu Hắc, nhóc bây giờ là người sao?”

“...Ân.” Diệp Dịch Hành cắn răng, néo bắt đầu của mình, làm sao bây giờ, tiếp tục giấu diếm sao?

Đầu đau đến muốn nứt ra a, tình – dục gì đó đã sớm tan thành mây khói, thân thể chậm rãi hạ nhiệt.

“Có thể... Có thể cho baba nhìn nhóc không?” Hà Nghiên Luật thật cẩn thận hỏi.

“Không được!” Diệp Dịch Hành rõ ràng cự tuyệt, “...Con không thể lựa chọn bộ dáng cho chính mình, hiện tại... rất xấu.”

“...”

Diệp Dịch Hành tựa hồ nghe thấy tiếng cười khê của Hà Nghiên Luật, anh nói: “Có bao nhiêu xấu, baba cũng không để ý.”

“Rất xấu rất xấu, xấu nhất thế giới...” Thật sự là dở khóc dở cười, cậu cho tới bây giờ đều rất tự tin với vẻ bề ngoài của mình, lại không nghĩ rằng có một ngày sẽ đối với người mình thích mà hạ thấp chính mình như vậy.

Trước mặt người cậu thích, thế nào lại cảm thấy chính mình thật sự không đủ hoàn mỹ a...

“Thế nhưng, thanh âm của nhóc rất êm tai, baba thích thanh âm của nhóc.” Hà Nghiên Luật nói.

20. Chương 19: Trước Tiên Quen Với Giọng Tôi Đã

Anh nói giọng nói của tôi dễ nghe... Anh nói anh thích nha...

Diệp Dịch Hành chưa bao giờ nghĩ tới cậu lại có thể dễ dàng bị cảm động đến như vậy, tế bào nào da chết gì gì đó liền nhanh chóng tái sinh; linh hồn cứ như ngồi trên xe lửa mà lướt xuyên qua rừng rậm, như ngư lôi từ đáy hồ lao ra mặt biển, lấy tư thái tao nhã hoa lệ mà mở ra hai cái móng khinh phiêu nghênh hướng trời xanh...

“Cho nên nhóc mau ra đây đi.” Hà Nghiên Luật nói.

Diệp Dịch Hành nháy mắt lại trở về hiện thực.

“Không cần!” = =

Đối phương thành công kháng cự lời dụ dỗ của Hà Nghiên Luật, tuy rằng anh lúc trước cũng đã từng ảo tưởng Tiểu Hắc có thể nói tiếng người... Thế nhưng cái loại chuyện này cũng quá hoang tưởng đi! Nếu cậu ta nói mình là Tiểu Hắc, vì cái gì lại không dám gặp, không phải để nói là không để ý rồi sao!

Nhĩ thính vi hư nhân kiến vi thực (tai nghe toàn là điều ảo, mắt thấy mới đáng tin), tóm lại phải trấn an cái thằng nhóc không biết là người hay yêu ở trong kia đã, lời cậu ta ra nhìn rõ thì mới biết được tiếp theo phải làm như thế nào cho tốt!

Hà Nghiên Luật dựa vào cửa toilet, ôn nhu cẩn thận nói: “Nếu cậu là Tiểu Hắc của tôi, thì dù thế nào tôi cũng chấp nhận cậu, mặc cho cậu là mèo, hay là mèo tinh đi nữa (= =)...”

Diệp Dịch Hành có điểm dao động, Hà bồn bồn hiện tại chỉ cách cậu có một cánh cửa a!

Cậu rối rắm, nếu không biến trở về mèo, thôi thì cứ lật bài luôn đi, nhưng mà vừa mới đưa tay nắm lấy tay nắm cửa, cậu lại rút trở về, lại cảm thấy sợ hãi.

Nghe được bên trong cánh cửa vang lên thanh âm tất tất tốt tốt, nhưng đối phương lại không có ý định mở cửa, Hà Nghiên Luật đen mặt, tiếp tục lấy giọng điệu đủ hấp dẫn nói: “Cho nên, mặc kệ cậu là cái dạng gì, chỉ cần linh hồn của cậu vẫn là Tiểu Hắc của tôi là được rồi...”

“Thật sự sẽ không để ý sao?” Diệp Dịch Hành do dự hỏi.

“Thật sự! Tôi cam đoan... Cậu ra đi.”

Diệp Dịch Hành dựa vào cửa trượt ngồi xuống đất, cho dù muốn đối mặt, cậu cũng phải chờ tới khắc cuối cùng, tích lũy dũng khí nhiều một chút.

“Không được.”

= = “Cậu mau đi ra cho tôi!” Hà Nghiên Luật hấp dẫn bất thành, gõ cửa rống lên.

Diệp Dịch Hành dựa lưng vào ván cửa, đưa tay vuốt ve hạng quỳ, cảm thấy đau thương cực kỳ: “Anh nhìn đi, tôi còn chưa có đi ra ngoài đã tức giận như vậy...” Vì vậy nếu ông đây mà đi ra, anh không phải oa một cái liền đá tôi đi, thì cũng là dùng chổi chà quét tôi thẳng ra cửa.

“...” Hít sâu vài cái, Hà Nghiên Luật bám riết không tha tiếp tục dụ hống: “...Tiểu Hắc...”

“Ấn.” Cậu không còn lòng mèo để mà dựng đứng lên nữa, hiện tại lòng tơ của Diệp Dịch Hành toàn bộ đều dựng lên, hỏi, “Có chuyện gì?”

“...Ba ba làm cá cho nhóc ăn nha.”

Thanh âm Hà Nghiên Luật thật mềm mại, nhưng như thế nào cậu lại cảm thấy rất giống hồ ly...

Diệp Dịch Hành muốn cười, thế nhưng hiện tại cậu lại cười không nổi, “Trong tủ lạnh căn bản không có cá.” Cậu nói thầm, ngu ngốc này, nói dối cũng không biết.

“...”

Diệp Dịch Hành lại nghe thấy thanh âm lép lênh cách cách cách, Hà Nghiên Luật tựa hồ chạy trở lại, tay còn cầm cái gì đó, tiếp tục ghé vào trên cửa, hưng trí bừng bừng nói: “Đi ra cùng ba ba chơi cầu len đi~ Tiểu Hắc thích nhất mà!”

Diệp Dịch Hành một đầu hắc tuyến, liều mạng nén cười.

“Không cần.” Ông đây mới không thích chơi cầu len, rõ ràng là chỉ có anh thích thôi a.

Hà Nghiên Luật lại xù lông, hai tay anh cào ván cửa kêu lên: “Cậu không ra không được! Cậu mà không ra tôi sẽ không nhận cậu nữa! Đồ mèo tinh! Cậu không phải là Tiểu Hắc của tôi, Tiểu Hắc của tôi rất ngoan a!”

Diệp Dịch Hành lấy tay che mặt, nghe Hà Nghiên Luật lấy tay cào cào cửa, thực muốn lao ra tóm lấy anh ôm vào trong ngực, nhưng sau đó thì sao? Cậu tuyệt sẽ không làm ra bất luận cái hành vi nào làm cho đối phương chán ghét, lá gan của cậu hẳn nên lăn đến núi Côn Lôn mà đông lạnh thành băng luôn đi!

“... Hà Nghiên Luật...”

Nghe được bên trong cánh cửa bỗng nhiên truyền thanh âm trầm thấp, từ tính, hơn nữa giọng nói rất quen, Hà Nghiên Luật lập tức an tĩnh lại, không biết vì cái gì, khi nghe đối phương kêu tên của mình, tim anh bỗng nhiên rung động, rõ ràng phải cảm thấy xa lạ mới đúng chứ?...

“Anh tin tưởng tôi sao?” Diệp Dịch Hành cười khổ hỏi, một bên suy tư không biết phải cùng đối phương giải thích như thế nào.

Hà Nghiên Luật trầm mặc, nội tâm giãy dụa, tin? Không tin?

Giờ phút này nói tin tưởng chỉ là gạt người, người bình thường như thế nào cũng sẽ không tin mấy loại chuyện quỷ dị này!

Hà Nghiên Luật dựa người lên cửa nói: “Nếu cậu thật sự là Tiểu Hắc, tôi sẽ tin...”

“Tôi là Tiểu Hắc.” Diệp Dịch Hành lập tức nói, cậu cảm thấy toàn thân đều mềm nhũn, chân tay vô lực tựa vào cửa, cảm giác sắp bị thẩm lý phán quyết mà bất an.

“...Thật ra, cái loại chuyện này muốn làm cho tôi tin cũng thật là quá khó đi.” Hà Nghiên Luật chậm chớ giải thích.

“Tôi biết.” Chính mình tự nhận là có tinh thần thép, đêm đó bị biến thành mèo cũng phải mất một hồi lâu mới tiêu hóa được hết. (= =)

“Nói thật, tôi từ đầu vẫn cảm giác, cậu là mèo, mà hình như thông minh hơi quá mức...”

“...” Cho dù là người, chỉ số thông minh của anh đây cũng thuộc loại trác tuyệt a.

“Cậu có thể nghe hiểu lời của tôi nói, hơn nữa còn hiểu được ý của tôi. Tôi vẫn cho rằng, bởi vì cậu là mèo tôi nuôi, cho nên mới có thể thông minh như vậy.” Hà Nghiên Luật cũng chậm chậm ngồi xuống, bả vai dựa vào cửa toilet.

“...”

“Ngày đó Sở Văn Hạnh đến, nói cậu là Diệp Dịch Hành... Nhớ rõ sao?”

“Àn...” Diệp Dịch Hành kinh hoàng, cố gắng vỉnh tai tinh thần chờ mong lời kế tiếp, thế nhưng ý thức lại bắt đầu chậm rãi mơ hồ, giống như vừa mới chạy xong một cuộc đường dài, toàn thân thể lực tiêu hao đến hầu như không còn...

“Tuy rằng cậu ta nói rất xả (bốc phét, không đúng sự thật), nhưng lúc ấy bỗng nhiên tôi lại nghĩ, nếu cậu thật sự là người thì tốt rồi...”

“...Àn.” (= =) Ni mã rất xả là có ý tứ gì a!

“Buổi tối hôm trước, tôi nằm mơ, mơ thấy cậu biến thành người... Cậu cùng tôi sống chung, cùng tôi nói chuyện, tôi cảm thấy rất vui...”

“Ha ha...” Tôi vẫn có thể sống chung với anh mà, nếu anh nguyện ý.

Diệp Dịch Hành đem mặt mình chôn vào đầu gối, nếu Hà Nghiên Luật biết mình là Diệp Dịch Hành, còn có thể nói với cậu chuyện này không? Nói với một thằng con trai...

Cậu hình như đã quên bằng một điều, lúc cậu làm Tiểu Hắc, cũng là một con mèo đực a.

Hà Nghiên Luật liên miên nói nhỏ, trong thoáng chốc, Diệp Dịch Hành giống như nghe toàn thân chính mình vang lên một trận cách cách, rồi cuộc sống đỡ không được, trước mắt tối sầm... Chuông nắm chặt trong tay “đỉnh đông” rơi xuống đất...

“Cậu làm sao vậy?” Nghe thấy tiếng động bên trong toilet, Hà Nghiên Luật khẩn trương gõ cửa hỏi, nhưng không nhận được câu trả lời.

Diệp Dịch Hành lúc này vẫn chưa mất đi ý thức, chính là thần thể kiệt sức đến nỗi hoàn toàn không có khí lực nói ra một chữ, tuyệt nha, tự đem mình khóa cửa nhốt trong phòng luôn rồi.

Nghĩ xong, trong lòng lại cảm thấy an tâm vô cùng — cậu hiện tại ghé người vào cạnh cửa, đã trở lại hình dạng mèo.

Chỉ cần anh thích, làm mèo đen là tốt lắm rồi.

Thời điểm mở to mắt, Diệp Dịch Hành thấy chính mình bị Hà Nghiên Luật ôm vào trong ngực. Giống như việc biến lại thành người chỉ là một giấc mộng, không phải biến lại thành người thì không tốt... Chính là, còn chưa tới lúc.

Cho tôi thêm chút thời gian đi...

Trong lòng cậu chợt nhớ đến con mèo đen thần bí kia mà thành kính cầu nguyện.

Mị hí mắt, Hà ba ba đang chăm chú nhìn cậu “thất nhi phục đắc”, lo lắng.

“Tôi cạy cửa.” Hà Nghiên Luật nói.

Mèo đen mở trừng hai mắt.

“Vốn đang chờ mong sẽ được nhìn thấy thân thể trần truồng của cậu, kết quả nhìn thấy vẫn là một con mèo, sớm biết như thế sẽ cạy cửa sớm một chút...” Hà Nghiên Luật khó chịu nói.

“Vì sao phải là trần truồng a!”

...

— lời nói rõ ràng rành mạch kia trực tiếp phát ra từ cái miệng mèo!!

...

Aha? Diệp Dịch Hành bị thanh âm của mình dọa sợ đến cứng họng, cậu không phải lại bị biến trở về mèo rồi sao!!?

Đồng dạng ghen hòng nhìn trần trối còn có Hà Nghiên Luật: “Cậu, cậu cậu nói chuyện!!”

“...Tôi vừa rồi đã nói nói a.” Diệp Dịch Hành cố gắng trấn định, trong lòng khẩn thâm, miêu đại thần tôi đây bái ông a!!

“Mới vừa rồi không phải là mèo, bây giờ là mèo, không phải, vừa rồi không thấy được mèo nói chuyện, hiện tại mèo nói chuyện... A nha! Tôi đang nói năng lộn xộn cái gì nha...” Hà Nghiên Luật bối rối giải thích, ảo não cắn đầu lưỡi của mình.

Sự thật xảy ra trước mắt Hà Nghiên Luật, so sánh hết thấy mấy cái lý giải có sức thuyết phục.

“Tuyệt đối không thể để cho người khác biết tôi là mèo tinh có thể nói, có thể biến thành người a, nếu không...” Diệp Dịch Hành nén cười, trịnh trọng nói, “Tôi sẽ chết!”

Hà Nghiên Luật sợ ngây người, khẩn trương hề hề vuốt mèo đen ở trong lòng: “Không nói, ai cũng không nói, không ai biết hết.”

“Sở Văn Hạnh cũng không được.” Diệp Dịch Hành tiếp tục uy hiếp.

“Ân, cậu ta cũng không được biết...” Hà Nghiên Luật cẩn thận hứa hẹn, giống như chỉ cần nhiều lời Tiểu Hắc liền khí tuyệt thẳng yên bị thần tiên thu phục, “Chỉ có tôi biết thôi!”

Diệp Dịch Hành trong lòng cười trộm, khó có thể nhìn thấy được đối phương lại phản ứng như vậy, tất nhiên sẽ không từ bỏ, tham lam muốn nhìn càng nhiều phương diện biểu tình đối phương hơn, vì thế giả bộ đáng thương nói: “Ba ba, anh sẽ không không cần tôi chứ.”

“Như thế nào sẽ... Tôi cao hứng còn không kịp, Tiểu Hắc của tôi có thể nói a...” Hà Nghiên Luật hắc hắc cười ngây ngô vài cái, lại cảm thấy uy nghiêm của “ba ba” bị tổn hại, lại làm bộ bản khởi gương mặt, “Ngay cả như vậy, cũng không được trốn phạt! Treo chuông! Gia hạn hai ngày!!”

Vừa nói, một bên nắm lấy cái chuông đặt trên tủ đầu giường không để ý Diệp Dịch Hành phản đối, lấy tốc độ cực nhanh hiển nhiên là muốn che dấu chính mình vừa rồi thất thố, nhưng mà đáy mắt lại giấu không được ý cười mà bán đứng động tác của anh.

Diệp Dịch Hành không nói gì mặc cho đối phương xử trí, nắm chắc cơ hội hỏi: “Vô luận tôi biến thành bộ dáng gì, anh cũng sẽ không vứt bỏ tôi sao?”

Hà Nghiên Luật vuốt đầu mèo đen, vẻ mặt ôn nhu: “Ân, sẽ không.”

Anh tò mò ở trên người mèo đen sờ đông sờ tây, sau đó không đầu không đuôi xuất ra hai chữ: “Còn sống.”

“Cái gì?” Diệp Dịch Hành nghi hoặc hỏi lại.

“Mèo có thể nói, còn sống...” Hà Nghiên Luật hai mắt tinh tinh lượng, “Thật thần kỳ...”

“Thích không?” Diệp Dịch Hành cười thầm thiết lập bẫy chờ đối phương nhảy vào.

“Thích,” Hà Nghiên Luật một chút cũng không làm cho cậu thất vọng, “Rất thích...”

Diệp Dịch Hành vươn đầu lưỡi liếm ngón tay Hà Nghiên Luật, hỏi: “Lúc trước anh nói... Mơ thấy tôi biến thành người, là dạng gì?”

“Tóc đen,” Hà Nghiên Luật cúi đầu nghiêng nghiêng trong chốc lát, còn nói: “Mắt màu lục.”

(= =) Cái này căn bản là phiên bản mèo thôi...

“Được rồi, kỳ thật vừa rồi tôi biến thành người, không phải mắt màu lục, là mắt đen.” Diệp Dịch Hành run rẩy ria mép.

Hà Nghiên Luật lập tức bĩu môi nói: “Không nói lúc này!”

“A?” Diệp Dịch Hành co rút khóe miệng, “Vì cái gì?”

“Cậu không phải nói bộ dáng rất xấu sao... Xấu đến không dám ra ngoài gặp tôi, àn?” Hà Nghiên Luật không được tự nhiên hừ nhẹ oán giận, nguyên bản vuốt ve lỗ tai mèo đen, ngón tay vì giận dữ mà sử thêm chút lực, cũng không làm cho Diệp Dịch Hành quá đau đớn, chỉ là tím tím, phát tiết chút bất mãn.

Diệp Dịch Hành bắt đắc dĩ, tự làm bậy không thể sống a!

“Bất quá... Giọng nói vẫn rất thích...”

Diệp Dịch Hành cười khế, vậy trước quen với giọng nói của tôi đi đã.

“Hy vọng không phải nằm mơ...” Hà Nghiên Luật bỗng nhiên nói, ôm lấy chặt lấy mèo đen đến không có một kẽ hở, nhắm mắt lại hôn lên trán đối phương.

“Nếu như là nằm mơ, tôi sẽ không để cho anh tỉnh lại.”

Một người một mèo nói mấy lời ngon tiếng ngọt chán chết người không đền mạng song song chân chính rơi vào mộng đẹp.

Có chút nói dối, biết rõ “lừa gạt” là không tốt, nhưng vẫn muốn nói.

Đối với việc lừa gạt, mọi người thường thường khẳng định nó là không tốt, lại không phát hiện ra lừa gạt còn có loại khác. Có một câu nói, đàn ông hư hỏng lừa bạn nhất thời, đàn ông tốt thì lừa bạn cả một đời.

Có rất ít người sẽ chỉ vì lừa gạt mà lừa gạt, đại ngu nếu trí giả sẽ không biết bị lừa, đại trí giả ngu sẽ giả làm như không thấy. Không biết nhiều khi lại cảm thấy hạnh phúc hơn khi biết được quá nhiều.

Ngày hôm sau, Diệp Dịch Hành bị Hà Nghiên Luật túm đến tỉnh.

Cậu mở đôi mắt vẫn còn mù sương ra, liền nhìn thấy đôi mắt Hà Nghiên Luật còn sáng hơn cả sao trên trời lấp lánh đuôi mèo đen quát: “Tiểu Hắc! Tiểu Hắc!...”

“...Ân, làm sao?” Tối qua con mèo cậu đây tạo ra một cuộc đại biến thân làm cho nguyên khí bị tổn thương trầm trọng, giờ này thần phạt còn chưa có tính, Hà Nghiên Luật lại lôi kéo cái đuôi cậu, anh nghĩ đây là cái công tác mở đèn sao!

“... Nói chuyện đi!” Hà Nghiên Luật kích động nỉ non.

Diệp Dịch Hành thổi phồng một tiếng bật cười, Hà Nghiên Luật sáng sớm cũng không cần vờ ngớ ngẩn đáng yêu như vậy chứ!

“Cậu hiện tại rốt cuộc bao nhiêu tuổi!” Hà Nghiên Luật bỗng nhiên dữ tợn ép hỏi.

Diệp Dịch Hành giật mình một cái, bị biểu tình của đối phương thay đổi còn nhanh hơn lật sách dọa tới: “A? Gì?”

“Cậu không phải nói cậu là mèo tinh sao! Có phải đã tu luyện hơn một ngàn năm không! Mèo tổ tông? Mèo đại gia?” Hà Nghiên Luật vẻ mặt tò mò.

“Ngạch... Không nhớ rõ, tóm lại là hơn một ngàn tuổi...” (=__=)

“Oa! Cậu đã là lão yêu quái hơn một ngàn tuổi thế nhưng lại đối tôi làm cái loại chuyện này!” Đối phương trừng mắt với hắn.

“...Chuyện gì?” Diệp Dịch Hành hoàn toàn mơ hồ.

“Tôi hôm qua cậu sờ tôi.” Hà Nghiên Luật đôi mắt ngập nước nhìn cậu, hai má có có hai mạt hồng ngân không dễ phát hiện, “Cậu là đại sắc-miêu!”

“...” Nha lúc anh động tôi tôi có bảo anh là đại sắc ma đầu! Chờ xem... Đợi anh đây trở về lại làm người, chuyện đầu tiên cần làm chính là “sắc” anh!

Vì thế nói, nếu có người trăm phương ngàn kế muốn lừa bạn cả đời, chỉ là vì muốn làm cho bạn vui vẻ, bạn sẽ cam tâm tình nguyện nhận lời nói dối sao? Giả ngu cũng tốt, khờ thật cũng tốt, không cuồng loạn, không cố tìm kiếm sự thật, kết cục tốt, hết thấy liền tốt.

21. Chương 20: Cậu Biến Tôi Thành Tài Sản Tư Nhân Của Cậu

“Đám sinh viên của tôi, rất đáng yêu.” Kha Hường Minh nhấp một ngụm trà Thiết Quan Âm, gương mặt nói.

Mạc Nghiên Trạch ngồi trên ghế hưu nhân ở văn phòng lầu hai mà nhìn xuyên qua cái cửa sổ sát đất đến phòng nghỉ chung của văn học viện.

“Cảm thấy như thế nào?” Kha Hường Minh đặt chén trà xuống bàn, phiêu mắt nhìn xuống nam sinh rõ ràng không biết mình chính là tiêu điểm ở dưới lầu, khóe miệng khẽ nhếch cười.

Bị hỏi, liền nhìn về đám sinh viên rộn ràng nhốn nháo ở phía dưới, lại không biết trả lời như thế nào.

Lấy qua một tập hồ sơ cũ kỹ trên bàn, Kha Hường Minh nói: “Hồ sơ tư liệu của cậu ta.” Mạc Nghiên Trạch đưa tay cầu lấy, cổ tay áo sơ mi theo đà rút lại lộ ra vòng trang sức hiệu Cartier dành cho nam cực kỳ chói mắt.

Kha Hường Minh “sách” một tiếng, nói: “Mạc đại thiếu gia thế nhưng lại có hứng thú với sinh viên, thật là bất khả tư nghị...”

“Rất kỳ quái sao?” Mạc Nghiên Trạch mở miệng, phát âm rõ ràng, thanh âm thuần hậu khiến cho người ta khó có thể kháng cự.

Kha Hường Minh lắc đầu: “Chính là cảm thấy được, đơn thuần luôn luôn không phải là khẩu vị của anh.”

“Vậy sao?” Từ đầu tới đuôi, Mạc Nghiên Trạch đều không có đối với nghi vấn cùng hiểu kỳ của đối phương mà trực tiếp trả lời, hắn cởi bỏ dây buộc túi hồ sơ, bên trong ước chừng có hơn mười tờ A4, tùy ý có thể thấy được một ít lý lịch sơ lược, còn có bức ảnh của một thiếu niên thanh tú nhưng nghiêm nghị, bằng cấp cùng đánh giá của giáo viên. Tiếp tục xem qua hồ sơ học sơ cao trung, thành tích cũng không tệ lắm, chính là... môn toán thật sự rất bi thảm (=), này, học lệch kiểu này cũng quá nghiêm trọng đi!

“Văn học hệ đại học F của các cậu điểm tuyển là bao nhiêu?” Mạc Nghiên Trạch hỏi.

Kha Hường Minh: “Khóa trước đều là văn học hệ S thì lấy điểm cao nhất.”

Mạc Nghiên Trạch: “Xếp hạng như thế nào?”

Kha Hường Minh: “Trường cao đẳng văn khoa bài danh hạng thứ hai trăm toàn bộ thành phố.”

Mạc Nghiên Trạch đảo phiếu điểm trong tay, nghi vấn nói: “Vậy cậu ta là như thế nào có thể thi đậu?”

Kha Hường Minh chọn mi: “Ai nói cho anh biết là cậu ta đậu?”

Mạc Nghiên Trạch: “...”

Lật đến trang hồ sơ cuối cùng, phía cuối còn có viết một dòng chữ [tuyển sinh đặc biệt, ủy phó bí thư X đại học F đề cử nhập học.]

Kha Hường Minh đứng dậy lấy nước vừa mới đun, Mạc Nghiên Trạch nói: “Xã hội này, vẫn là cần quan hệ, không cần cái gì gọi là tài năng.”

Mạc Nghiên Trạch nói: “Tôi sẽ xử lý tốt, anh chờ mấy ngày nữa đến phòng hành chính báo danh đi.”

Kha Hường Minh xoay người, thân sĩ cười: “Cảm tạ.”

Mạc Nghiên Trạch đem tư liệu thả lại túi hồ sơ, đứng dậy, đi đến cửa sổ to sát đất, khoanh tay lại.

Nam sinh tuần tú ngồi trên sofa ở dưới lầu kia, tựa hồ hiểu biết vượt xa người thường.

Bản thân rõ ràng có thể cười, nhưng lại cười đến tương đương, tương đương, mê người.

×××

“Tớ là nói, cậu cười đủ chưa?” Bạn tốt Sở Văn Hạnh quơ quơ tay, gia hỏa này có phải bị chạm dây thần kinh cười không? Anh rốt cuộc muốn ngây ngô cười tới khi nào a... Không phải là truyền thuyết băng sơn của văn học viện sao! Khi nào thì biến thành dãy núi Alps rồi (ý nói anh Luật như thời tiết ở trên dãy núi Alps thời tiết thất thường)? Anh cười rộ đến tươi như hoa vậy có thể đi đóng quảng cáo kẹo ngọt được rồi đi!

Hà Nghiên Luật trát trát nhãn tình: “Ân?”

(=_=) Gia hỏa này tuyệt đối là bị choáng điên rồi! Đã check!!

“Cho nên nói... Nãy giờ tớ nói cái gì cậu đều có nghe vào tai đâu!!” Sở Văn Hạnh ném thư lên bàn cà phê, cả giận nói.

Ánh mắt Hà Nghiên Luật cong lên như trăng lưỡi liềm, vẻ mặt si ngốc như trước: “Cái gì?”

“Cậu chỉ là vừa đủ điểm đậu môn toán thôi sao lại cứ như rút trúng mỏ vàng vậy hả! Từ lúc tớ biết cậu cho tới giờ chưa lần nào thấy cậu người ngu lẩn này! Còn hình tượng gì nữa a! Cậu nha, rốt cục có phát hiện ra đám người xung quanh đang nhìn cậu bằng ánh mắt gì không?” Sở Văn Hạnh một bên không ngừng nói nhỏ bên kia chỉ tay về hướng đám người ——

Người qua đường Giáp: [Cái kia.... Là Hà Nghiên Luật của văn học viện?]

Người qua đường Ất gật gật đầu: [Ân! Anh ta cứ nhiên là đang cười a...]

Người qua đường Bính lấy tay quạt mồ hôi trán: [Không chỉ là cười một cái, hơn nữa cười này giờ cũng lâu lắm rồi...]

Người qua đường Đinh chân mềm nhũn: [Nga tôi gặp Lady Gaga rồi a!... Nụ cười này, ánh mắt này, còn có khí tức màu hồng nhạt chung quanh... Mau đỡ tôi a!! Băng sơn hóa tuyết sơn băng tôi mù rồi a!!!] (ta nghĩ anh này ám chỉ là chuyện này hiếm cỡ như được gặp mặt Lady Gaga vậy.)

...

Sở Văn Hạnh lại chỉ sang hướng khác ——

Người qua đường Mậu trầm ngâm: [trực giác của một nữ nhân cho thấy...]

Người qua đường Kỉ khẩn trương đến phát run: [Cậu đừng nói! Đừng nói ra! Tuyệt đối không được nói ra!!!]

Người qua đường Canh quyết đoán nói tiếp: [Anh ta yêu rồi.]

Người qua đường Tân đập đầu vào tường: [Cậu đừng có nói cho tôi biết sự thật nha! Bà đây không có muốn biết a!!! Ô ô ô...]

...

Sở Văn Hạnh thu hồi tay lại cảm giận trừng mắt nhìn Hà Nghiên Luật nói: “Cậu toàn thân cao thấp đều nhiễm đầy màu hoa đào mà không hề phát giác ra a!” Cậu bỗng nhiên hạ giọng, hoài nghi nói, “Cậu nha không phải thật là... đã yêu đi?”

Hà Nghiên Luật nâng mặt nghiêng tựa vào ghế sa lon, ánh mắt ba mươi độ hướng về phía đám mây bên ngoài cửa sổ: “....Không có.”

“Vậy cậu rốt cuộc đang nghĩ gì a!” Sở Văn Hạnh mặt mày vắn vẹo.

“...Không có nghĩ cái gì.” Hà Nghiên Luật lạnh nhạt.

Sở Văn Hạnh: “...”

Tuyệt đối không thể để cho Sở Văn Hạnh biết mình đang nghĩ đến Tiểu Hắc! Vạn nhất cậu bị một cái kích động nào đó nói lộ hết chuyện mèo tinh, kia Tiểu Hắc liền bị kích...! Cho nên nói, thà rằng tránh, anh cũng không mạo hiểm như vậy.

Mấy ngày trước biết được thân phận chân thật của Tiểu Hắc, Hà Nghiên Luật vẫn còn cảm thấy giống như là đang nằm mơ.

Tám năm anh viết truyện cổ tích, lại không nghĩ chính mình có một ngày sẽ sống trong đó. Làm người cô tịch suốt mười mấy năm qua, bởi vì sự xuất hiện của mèo đen, toàn bộ đều phẳng phát tan thành mây khói.

Trong tâm lý học có nói, mọi người đều có bản năng lựa chọn quên đi nỗi thống khổ mình từng trải qua, đây là một loại năng lực tự bảo hộ của nhân loại. Khi bạn bị vây trong hạnh phúc cùng sung sướng, từng nỗi thống khổ cùng bị thương sẽ từ từ phai nhạt đi.

Còn có câu nói, nếu toàn bộ sự tình đều phát sinh tốt, cũng không phải là thuần túy đều là may mắn, chỉ cần có kiên nhẫn vượt qua hết mọi thống khổ liền có thể gặp được chuyện tốt.

Hà Nghiên Luật nghĩ, nếu xem sự tịch mịch mà anh phải khổ tâm chịu đựng, như vậy dùng mười năm cô đơn kia đổi lấy con mèo đen kia cùng anh vượt qua tương lai cũng đáng giá.

Như thế, cho dù là đang nằm mơ cũng hiểu được hạnh phúc.

Hồi tưởng lại buổi tối hôm qua ——

“Phương thức tính tuổi mèo và cách tính tuổi người không giống nhau...” Hà Nghiên Luật cầm lấy con chuột lên mạng tra mấy thứ kiến thức về mèo.

Diệp Dịch Hành ghé nằm trên người anh cười thâm: lúc ông đây chỉ mới làm mèo chưa thành tinh cũng chưa thấy anh để bụng như vậy, hiện tại quả thực là đem ta nâng lên thành thân tiên rồi a!

“Trên kia nói, mèo sống hai mươi năm của người tương đương với một trăm tuổi, kia, vậy, một ngàn tuổi thì bao nhiêu năm a? Hai trăm năm?”

Diệp Dịch Hành bắt đắc dĩ nói: “Người tính sai rồi.” Đối phương trước sau như một vẫn là loại ngu toán.

“Đâu có sai?” Hà Nghiên Luật diện bộ run rẩy, từ lúc mèo đen có thể nói chuyện, liền phát hiện tiểu gia hỏa này thông minh vô cùng, chỉ số thông minh còn muốn cao hơn người! Biết làm toán! Hiểu văn học! Còn biết thao tác máy tính...!

Vì thế, mỗi một chuyện làm cho anh chấn kinh anh đều muốn gào lên rằng cái thế giới này thật không có tầm thường tí nào!

Chắc là do làm mèo tinh cô độc quá nhiều năm nên liền học hỏi nhiều chứ gì...

“Mèo một tuổi tương đương với nhân loại mười lăm tuổi, này mười hai tháng chẳng khác nào mười lăm năm, thế nhưng mèo sống tám mươi tuổi đến một trăm tuổi, theo tuổi của nhân loại lại chỉ có 5 năm, này rõ ràng không phải là hàm số bậc một sao...” (thứ lỗi cho ta, khả năng toán học của ta so với anh Luật tương đương nhau, nếu không có hiểu liền nói cho ta biết để ta tìm cách sửa.)

“Hàm số bậc một?” Hà Nghiên Luật mị hí mắt, “Sao lại cảm thấy từ này có chút quen a...”

Quen cái đại đầu quỷ của anh! Hàm số bậc nhất là kiến thức toán học sơ trung! Rõ ràng là đã học rồi!

“Anh thật sự tốt nghiệp trung học rồi sao?... Toán học,” Diệp Dịch Hành vênh vênh ria mép trêu chọc nói, “So với mèo còn kém a.”

Hà Nghiên Luật rầu rĩ không nói chuyện, bỗng nhiên đưa tay tàn nhẫn ngắt lỗ tai mèo đen một cái.

= = ”Đau quá!”

Không đợi Diệp Dịch hành bắt đầu oán giận, Hà Nghiên Luật bị một cái tin tức khác hấp dẫn lực chú ý. “A! Nguyên lai tôi bị cậu đánh dấu rồi a!”

Không biết nhìn thấy gì, hai mắt anh sáng lên nhìn chăm chăm máy tính, biểu tình quỷ dị, “Cậu biến tôi thành tài sản tư nhân của cậu sao?”

Cái gì đánh dấu? Diệp Dịch Hành đem tầm mắt chuyển hướng máy tính.

[Mèo đối với mùi hương phi thường mẫn cảm, không thích vật sở hữu hoặc ở trên người mình lưu mùi hương khác lạ, trên mặt mèo có một tuyến tiết mùi hương, nếu dùng mặt ma xát vật gì đó, kỳ thực chính là đang dùng mùi hương của mình đánh dấu quyền sở hữu...]

(= =)Cậu cho tới bây giờ đều không có biết trên mặt mình có ngoan ý này nha! Như vậy cậu đã đánh dấu chủ quyền lên Hà Nghiên Luật? Cách nói này nghe qua rất tốt...

[... Loại dấu hiệu đánh dấu chủ quyền này, con người đương nhiên không thể ngửi thấy, nhưng mà những con mèo khác có thể cảm giác được, như vậy, những con mèo khác sẽ không tới gần vật bị đánh dấu, bởi vì chúng nó biết đó là đồ vật thuộc về kẻ khác...]

“...Khó trách a!” Hà Nghiên Luật nhẹ giọng sợ hãi than.

“Cái gì?” Diệp Dịch Hành lấy làm lạ, thuận tiện ngẩng đầu nhìn người con trai đang ôm mình, ngũ quan tinh xảo, diện nhược đào lý (má hồng hồng lông mày tinh tế theo nghĩa thoáng là vậy), câu miệng cười yếu ớt—— đây là vật cậu đã đánh dấu sở hữu nha, vì cái gì nói theo kiểu này cậu lại hưng phấn đến sôi trào máu a!!

“Lúc đi học về trên đường gặp đường một con mèo hoang hoa sắc, tôi đã muốn chạy tới sờ sờ...”

= = Anh dám bỏ mặc tôi ra ngoài làm chuyện xằng bậy sao...!

“Nó nhìn qua rất ngoan, cũng không trốn, hình như còn có ý chờ tôi tới gần, thế nhưng tôi mới vừa ngồi xổm xuống gần nó, nó liền vòng vo chạy ra...” Hà Nghiên Luật mặt mũi nhảnh thành một đoàn, rất vô tội, cúi đầu nhìn lại mèo đen, còn nói: “Nguyên lai là cậu đã đánh dấu tôi a.”

“...” Diệp Dịch Hành sắc mặt biến đen, đè nặng thanh âm nói, “Không cho sờ con mèo khác, cũng không cho phép bị mèo khác cọt!”

“Nga.” Hà Nghiên Luật rất nhanh liền lên tiếng trả lời, chính là ánh mắt bỗng nhiên né tránh đôi mắt màu lục của mèo đen, thanh âm rất nhẹ, dịu ngoan làm cho người ta lảng lảng: “Đã biết.”

Diệp Dịch Hành bị thái độ phối hợp của đối phương kích thích đến tâm tủy thần mê (say ngất ngây), nường tại cánh tay Hà Nghiên Luật leo lên vai anh, tới sát mặt....

“Làm cái gì?” không dự liệu được động tác thỉnh linh của mèo đen, Hà Nghiên Luật theo bản năng lui ra một ít.

Diệp Dịch Hành thành thật nói: “Muốn tạo thêm chút dấu hiệu.”

...

Người nào đó loáng một cái liền đỏ mặt, đẩy đầu mèo đen ra, ánh mắt lóe lóe: “Không phải có sẵn sao?”

Diệp Dịch Hành kiểm soát nhiệt tâm bất khiêu (mặt không nóng, tim không nhảy loạn), không buông tha nói: “Mùi sẽ bay đi.”

“Tôi... Về sau sẽ không sờ mèo khác nữa.”

“Anh kháng cự cái gì? Tôi cũng là của anh a...” Diệp Dịch Hành dừng một chút, nói tiếp, “Vì cái gì tôi không thể đánh dấu anh?”

Hà Nghiên Luật nhăn nhó bĩu môi: “Nghe thật kỳ quái.”

Diệp Dịch Hành cười khê: “Có cái gì kỳ quái?”

Thừa dịp đối phương sưng sờ, cậu đầu đều đến cổ Hà Nghiên Luật cọ cọ, thuận tiện vươn đầu lưỡi liếm lên mặt đối phương, liếm một lát lại bổ sung nói, “Trước kia cũng thường làm lắm a, lúc đó anh đâu có ngượng ngùng.”

Giật mình chống lại cặp lục mâu đang nhìn mình chằm chằm, Hà Nghiên Luật bỗng nhiên cảm thấy mèo đen trước mắt yêu khí bức người, anh trước kia như thế nào lại không phát hiện Tiểu Hắc lại tà môn đến vậy! Giờ phút này thân phận mèo tinh bị vạch trần, đối phương một bên vòng vo một bên lừa gạt, thành thật lộ ra trêu chọc, dịu ngoan lộ ra kiêu ngạo, nhu thuận lộ ra cơ trí...

Có đôi khi lại miệng lưỡi trơn tru đến không giống mèo mà lại giống hồ ly!

Vẫn là nói, bản tính yêu nghiệt hiện tại mới chậm ra hiển lộ ra đi!

Vì cái gì, chính mình cảm thấy tâm hoảng hốt! (= __=)

Cổ bị cọ xát đến nóng lên, mặt cũng bị liếm đến ẩm ướt nóng lên.

“Đủ, đủ rồi...” Hà Nghiên Luật né tránh đầu lưỡi đối phương, cố gắng ngửa đầu ra sau.

“Tôi là của anh, cho nên, anh cũng là của tôi.”

Mèo đen nào đó nghiêm túc nói, giọng nói, âm điệu, toàn bộ đều là một dạng mê hoặc lòng người.

Tim nhảy mất đập gia tốc, đây rốt cuộc là cảm giác gì...!?

Hà Nghiên Luật ôm ngực, một cỗ xúc động tràn đầy trong lòng làm cho trái tim anh tê tê dại dại.

Đầu óc lâng lâng ngơ ngẩn, đột nhiên nghĩ tới cổ sự “Thiên nữ u hồn”. (= =)

...

“Cậu không phải là đang nghĩ đến Tiểu Hắc đi?” Sở Văn Hạo bỗng nhiên hoài nghi hỏi, Hà Nghiên Luật cả kinh nhảy dựng, suy nghĩ ký ức tối hôm qua nhảy mất liền kéo ngược trở vào đầu.

“Quả nhiên!” Sở Văn Hạo nhất cây búa định kết luận, Hà Nghiên Luật cứng họng muốn nói xạo lại nghe Sở Văn Hạo nói: “Chắc chắn, Tiểu Hắc rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào! Dem cậu mê thành cái dạng này, nhìn cậu đi, quả thực như là thư sinh bị hồ ly tinh hút hồn!”

Hà Nghiên Luật sưng sột, cúi cúi thất lưng, ghé sát vào Sở Văn Hạo, thật cẩn thận nói nhỏ: “Cậu cũng cảm thấy nó giống hồ ly?”

Sở Văn Hạo gật gù đầu, con mèo kia làm cậu có cảm giác kỳ quái, không giống như mấy con mèo bình thường, nhưng cũng không phải loài mèo hư hỏng, dựa vào thái độ đối với Hà Nghiên Luật có thể nhìn ra.

Nhưng, vấn đề của Hà Nghiên Luật hỏi hình như không có đúng trọng điểm nha? Người bình thường sẽ không để ý cái vấn đề “hút hồn” trong lời nói cậu đâu nha? (= =)

Hà Nghiên Luật như có điều suy nghĩ gật gù đầu: “Thế nhưng Tiểu Hắc là mèo a, mèo giống hồ ly? Chẳng lẽ là con báo?”

= = Lạnh nha! Hà Nghiên Luật cậu đúng là hết thuốc chữa!!

Sở Văn Hạnh tức giận đến đập bàn: “Cậu nghe cho kỹ, tớ sẽ đem lời nói mới vừa rồi đơn giản nói lại một lần, nói xong thì đi đi!” Cùng loại thiếu não này ở lâu chút liền bị lây bệnh!

“... Hôm qua tại thư viện gặp được mấy nữ sinh năm thứ hai văn học viện của các cậu, trong lúc vô ý nghe được một chuyện.”

“Àn?”

“Mấy người đó nói, Diệp Dịch Hành gần nửa tháng nay không có đi học.”

Nghe xong những lời này, biểu tình Hà Nghiên Luật bỗng nhiên nghiêm túc hẳn lên, hạ mắt tĩnh tọa trong chốc lát, nói: “Đã biết.”

Sở Văn Hạnh còn nói: “Hà Nghiên Luật, có một số việc đừng nghĩ nhiều. Nói thật, tớ đối với hiện trạng lúc này của cậu không có lo lắng, tớ cảm thấy từ lúc chúng ta quen biết cho tới nay, cậu bây giờ là vui sướng nhất...”

“Àn.” Đều là Tiểu Hắc cho anh khoái hoạt.

“Cậu trước kia nhiều khi làm tớ tưởng cậu bị liệt mặt...”

... Hà Nghiên Luật khoe mắt co rút, liệt mặt?

“Nếu có thể, tớ hi vọng cậu vẫn có thể vui như bây giờ.” Sở Văn Hạnh nói xong, ý vị thâm trường liếc nhìn bạn tốt một cái, thu thập sách vở lẹ khai.

Hà nghiên luật nhắm mắt lại lâm vào trầm tư.

Tiểu Hắc sau khi xuất hiện, sinh hoạt anh có chút vướng bận, tưởng niệm xưa cũ gì đó đều bị anh ký thác đi hết. Đúng vậy, anh lúc trước đều không có hạnh phúc giống như hiện tại.

Tiểu Hắc nói, anh là của cậu ấy. Thời điểm nghe được câu nói kia, bỗng nhiên lại cảm thấy an tâm.

Anh cầm lấy sách giáo khoa ở trên bàn cà phê, cười yếu ớt đứng dậy.

Còn một tiết nữa là có thể về nhà, có thể nhìn thấy Tiểu Hắc của anh rồi...

Trên đường đến phòng học, anh suy nghĩ bữa tối sẽ cùng Tiểu Hắc ăn cái gì, chính mình buổi tối có thể hay không vừa cùng Tiểu Hắc nói chuyện vừa viết tiểu thuyết, có lẽ có thể hỏi một chút cuộc sống mèo tinh của Tiểu Hắc, này nhất định rất có ý tứ.

Cùng cậu ở một chỗ mỗi thời khắc đều rất khoái nhạc, anh một giây cũng không muốn lãng phí...

Thật muốn đem toàn bộ cuộc sống của mình ra cùng Tiểu Hắc chia sẻ.

Một đường đi tới, Hà Nghiên Luật như đi vào cõi thần tiên, chậm rãi lại bắt đầu ngốc cười rộ lên, thẳng đến khi một mùi nước hoa nam đập vào mặt, anh mới vội vàng lùi bước, mới phát hiện mình thiếu chút nữa là đâm vào người khác rồi.

Kích động ngẩng đầu, đã thấy một dáng người đàn ông cao gầy chắn ở trước mặt, đối phương liếc mắt nhìn anh một cái, khẽ nghiêng thân mình cho anh đi qua.

Hà Nghiên Luật cúi đầu nhẹ giọng nói câu thật có lỗi.

Anh rất ít chú ý đến bộ dáng của người khác, có đôi khi thậm chí còn không nhớ rõ tướng mạo của bạn học.

Thế nhưng không thể nói rõ đến vì cái gì, đối với ánh mắt của người đàn ông xa lạ kia, trong đầu của anh lại dâng lên một trận cảm giác không thoải mái đến quen thuộc.

22. Chương 21: Nhà Hàng Yêu Mèo

Vừa mới bước vào cửa đã có ngay một cái bóng đen nhảy chồm tới.

Hà Nghiên Luật buông sách, cởi áo khoác, ngồi xuống sofa, trong tình trạng vẫn còn bị mèo đen vô cùng thân thiết cọ cọ đến phát ngứa, anh cười khẽ kéo cái chân mèo xuống ôm trước mặt: “... Nhớ tôi sao?”

“Ân.” Diệp Dịch Hành nỉ non, cái đầu vẫn như trước ngửa đông ngửa tây, sau đó ngẩng đầu nói: “Có mùi lạ.”

Hà Nghiên Luật một tay ôm mèo, một tay kia túm áo kéo lên ngửi ngửi: “Cái gì?”

“Trên người anh có mùi lạ, không thích,” Diệp Dịch Hành không thích nói, “Đi tắm đi.”

Hà Nghiên Luật cười cười: “Tôi ở trong trường cả ngày, trên người đương nhiên sẽ dính một số mùi lạ rồi, chẳng nhọc cậu gần đây càng ngày càng xoi mói nha, àn?”

Ở trong hình dạng một con mèo quá lâu, có lẽ cũng đã lây nhiễm tập tính của loài mèo, tính độc chiếm của loài động vật này có lẽ đã từ từ thấm vào trong máu của Diệp Dịch Hành rồi. Hà Nghiên Luật, Hà Nghiên Luật và nơi này phải là của cậu.

Nhưng mà, cậu có thể đánh dấu phòng ngừa được mấy con mèo khác, lại phòng không được con người a. Nghĩ đến đây, Diệp Dịch Hành liền cảm thấy bất an.

Nói thật, Hà Nghiên Luật mấy ngày nay càng ngày càng mê người.

Lúc Diệp Dịch Hành tiếp xúc với Hà Nghiên Luật, đối phương nếu tâm tình tốt, ngữ khí sẽ mang theo ý cười. Hiện tại, anh hoàn toàn đem tâm tình của mình viết lên mặt, hơn nữa còn thông qua ánh mắt, biểu tình, ngôn ngữ thân thể, hơi thở, tựa hồ toàn thân cao thấp mỗi một tế bào đều không hề phát giác chính mình phát ra một cỗ khí tức “Tôi muốn bị đụng chạm, tôi muốn được vuốt ve...”

Cậu dám chắc anh không chỉ có một mình con mèo như cậu tình nguyện ở bên cạnh anh (= =)!

Nếu có thể, Diệp Dịch Hành tình nguyện vì Hà Nghiên Luật một tác cũng không rời, như vậy mới có để cho hương vị của cậu dính lên toàn thân cao thấp của đối phương.

“Nhanh đi tắm.” Diệp Dịch Hành đưa đầu ủng trước ngực Hà Nghiên Luật, “Tắm xong còn muốn liếm liếm.”

Hà Nghiên Luật bắt đắc dĩ, cho mèo đen một cái liếc mắt: “Thật sự là càng ngày càng không sợ ha!” Nói xong một bên đứng dậy cởi quần áo đi đến phòng tắm.

“Là do anh.” Diệp Dịch Hành ghé vào trên ghế salon hưởng thụ xem động tác tao nhã của Hà Nghiên Luật, “... Là anh làm hư tôi.” Như vậy cũng không phòng bị, thật sự được chứ? Ông đây tuy rằng bây giờ là mèo, nhưng vẫn là có loại gọi là dục vọng a!

Tuy rằng rất muốn nhảy vào tắm chung, nhưng lý trí Diệp Dịch Hành cho biết bây giờ vẫn còn chưa được!

Chỉ là nhìn đối phương thoát quần áo liền không thể bình tĩnh, một khi đã khỏa thân hoàn toàn, liền càng không thể khống chế được cảm tình như hồng thủy tràn ra. Cậu cũng không muốn trước mặt Hà Nghiên Luật trình diễn thêm một lần biến người lỏa thể sốc hàng nữa!

Cậu trở mình một cái chôn đầu vào cái đùi con thỏ bông, nhắm mắt làm ngơ.

Hà Nghiên Luật y chang như con cua, mặt ngoài kiên cường lạnh lùng, nội tâm lại ôn nhu nhất gan, muốn phá vỡ nhất định phải chậm rãi hòa tan anh. Tuyệt đối không thể bức bách, không thể kinh hách, nếu không anh lại chui trở về vỏ của mình, muốn hống trở ra cũng khó.

Con người làm việc thường thường cho rằng nhất định sẽ có may mắn, lần này không được, còn có cơ hội thứ hai. Nếu có, tất chính là ân huệ trời ban cho. Trọng sinh, xuyên không, này đều là chỉ có trong phim hoặc tiểu thuyết mới phát sinh, tựa hồ mọi người đều muốn biểu đạt ý tưởng “nếu có một lần nữa tôi sẽ quý trọng”...

Nhưng mà, sự thật phần lớn là không có cơ hội thứ hai.

Có một số việc làm không thành công, nói đã cố gắng hoặc đã cố hết sức, chính là phương thức chúng ta tự an ủi chính mình.

Bạn thật sự đã cố gắng sao? Thật sự đã làm hết sức sao? Thật sự không thẹn với lương tâm sao? Nếu muốn đạt được thứ gì đó, chỉ có cái loại nguyện ước đập nổi chìm thuyền hay là cái loại được ăn cả ngã về không mới có được phân nửa phần thắng.

Nếu mọi người ngay từ đầu đã nghĩ, bất cứ chuyện gì đó chỉ có cơ hội một lần, làm không tốt sẽ không còn nữa, thứ quý trọng liền bị mất đi. Như vậy, cảm tình có lẽ sẽ giảm đi rất nhiều, bị kịch sẽ không thể văn hồi.

Cho nên nói, nếu chỉ có một lần cơ hội, bạn có thể trả giá nhiều một chút không?

Diệp Dịch Hành cho tới bây giờ không cho phép mình suy xét bất luận cái đường lui “văn hồi” linh tinh gì đó, cậu cũng không muốn lặp lại, cậu muốn một lần liền bắt được lấy. Cậu muốn Hà Nghiên Luật tập quen với sự hiện hữu của cậu, bắt đầu từ giọng nói, hình thành tiếp vô số phản xạ có điều kiện, hoàn toàn ý lại, không thể rời đi.

“Tiểu Hắc, buổi tối tôi muốn ăn thịt...” Hà Nghiên Luật mang theo khăn mặt đối mèo đen nói.

“Thịt gì a? Thịt heo, thịt bò, thịt gà?” Diệp Dịch Hành từ trên ghế salon khởi động thân mình nhảy đến trên bàn trà, hướng đến cái điện thoại có bàn phím siêu bụi mấy ngày trước Hà Nghiên Luật mua cho.

“...Tất cả đều muốn ăn.” Thanh âm Hà Nghiên Luật trong phòng tắm truyền tới, “thịt kho tàu của Từ Ký, thịt bò xiên que nướng của Phiêu Hương Các, cánh gà rút xương KFC...”

“Chỉ có thể gọi một chỗ!” Mèo đen trên bàn trà phát điên nói.

Mở cửa phòng tắm, Hà Nghiên Luật thò đầu ra cười: “Vây cậu tự quyết định đi.”

A a! Một chút cũng không có bộ dáng ba ba! Không nấu cơm còn chưa tính! Ngày hôm qua còn bắt cậu học gọi mua đồ ăn!! Diệp Dịch Hành mài móng vuốt, tùy tiện rút ra một cái trương mục thực đơn ——[Nhà hàng yêu mèo].

A, đây là quán gì? Một lần cũng chưa từng thử qua.

Diệp Dịch Hành hí mắt xem thông tin trên thực đơn:

[Bổn quán có các món ăn thích hợp cho người và mèo cùng ăn, hoan nghênh quý khách mang theo thú cưng nhỏ xinh tới thăm nga! Khách hàng mèo nhỏ cũng được ưu đãi 30%, hơn nữa còn tặng thêm một phần cá hồi tươi...]

...

[Đặt mua: đặt hàng từ ba mươi đồng trở lên mới vận chuyển, chọn lựa món ăn tình yêu dành cho chủ nhân và mèo, khi nhân viên giao hàng đến chỗ ngài, làm ơn đưa con mèo của ngài ra để được chiết khấu 30%!]

Diệp Dịch Hành sửa tầm mắt dời về phía thực đơn ——

Cơm cá viên chua ngọt [chủ quán đề nghị] 20 đồng

Cơm cá philê chiên với hành lá [chủ quán đề nghị] 20 đồng

Cơm cà ri với cá tuyết chiên [chủ quán đề nghị] 25 đồng

... Nấm hương chưng với cá tuyết, cá điêu chiên trứng, diêm tiêu ngư (cá chiên muối và tiêu), philê cá ướp mai tử...

Diệp Dịch Hành nuốt nước miếng, cậu muốn ăn...!

Không chút do dự vươn móng vuốt đề ông nghe điện thoại xuống, ba ba ba ba quay một chuỗi dây số——

[Uy xin chào, đây là nhà hàng yêu mèo.] thanh âm nữ sinh thanh thúy theo điện thoại đầu kia truyền tới.

“Xin chào, xin hỏi... Quán các cô có hay không làm mấy món thịt?”

“Xin chào? Tỉnh ngài có thể lớn tiếng một chút được không?”

= = Mỗi lần gọi điện thoại đặt mua đồ đối phương cơ hồ đều nhắc tới vấn đề này. Thân là mèo đen Diệp Dịch Hành quả thật có thể nói tiếng người, nhưng âm lượng so với lúc làm người chỉ còn có một nửa! Khi cùng Hà Nghiên Luật ở một chỗ khoảng cách của cậu và anh đều rất gần, cho nên ngay từ đầu Diệp Dịch Hành không có phát hiện ra âm lượng mình có điểm nhỏ...

Diệp Dịch Hành hắng giọng một cái, ghé vào sát cái điện thoại, lớn tiếng nói: “Thỉnh hỏi chỗ các cô có làm thịt không? Thịt nấu thịt hầm thịt xào gì cũng được!”

[Có, xin hỏi trên tay ngài hiện tại đang cầm thực đơn của nhà hàng yêu mèo sao?] người bán hàng lễ phép hỏi.

“Đang cầm,” chính xác là cái chân mèo đang đè lên đi...

Diệp Dịch Hành nói, “Tôi nhìn thấy chỉ có cá thôi.”

Người bán hàng cười cười, nói: [Ngài làm ơn lật thực đơn qua mặt trái, ngài vừa rồi xem chính là thực đơn cho mèo.]

= = Hèn gì! Làm cậu vừa rồi xem đến chảy nước miếng....

Đối phương một chút đều không ngại, nhiệt tình nói: [Ngài là muốn một mình dùng cơm hay là cùng với mèo yêu ăn chung?]

Yêu... Mèo yêu...

Diệp Dịch Hành cọ cọ hai chân vào nhau, nói: “Cùng mèo yêu cùng nhau.” (= =)

[Trong đây là những món quán tôi đề cử, phiền ngài trước chọn cơm dành cho chủ nhân, rồi chọn một món ở mặt sau nga!]

Diệp Dịch Hành tại thực đơn cho chủ nhân quét một vòng, nói: “Một phần nhỏ thịt xào vùng thơm.” Sức ăn Hà Nghiên Luật không lớn, chỉ ăn một chút liền no rồi.

[OK, như vậy cơm cho mèo thì sao ạ?]

Diệp Dịch Hành liếm liếm miệng nói: “Cơm cà ri cá tuyệt chiên, cá hấp nước sốt chanh...”

[Thật có lỗi, cơm cho mèo chỉ có thể chọn một phần.] người bán hàng đánh gãy lời cậu nói.

“...” Diệp Dịch Hành mị hí mắt, nói, “Nhà của chúng tôi có hai con.”

[nga~ đến lúc nhân viên chúng tôi giao hàng tới phiền ngài đưa ra hai con mèo của ngài để được giảm giá nga!] Người bán hàng vui vẻ nói.

“Được rồi, kỳ thật chỉ có một con.”

[...]

“Một phần lớn cơm cà ri cá tuyệt chiên!”

[...OK, tặng ngài thêm một đồ uống miễn phí hoặc là một phần cơm rất nhỏ, xin hỏi ngài cần...]

“Một phần cơm mini cá hấp nước sốt chanh!” Diệp Dịch Hành quyết đoán đánh nhịp.

[Được, được... Xin hỏi địa chỉ của ngài...]

Diệp Dịch Hành báo địa chỉ, cúp điện thoại, cẩn thận nghiên cứu thực đơn, ngày mai ăn cá tuyệt chưng nấm hương cùng phần mini cá điều chiên trứng, ngày mốt ăn...

Hà Nghiên Luật tắm rửa xong vừa ra phòng tắm liền nhìn thấy gia hỏa nào đó trên ghế salon vui vẻ lăn qua lăn lại, buồn cười hỏi han: “Cậu đang làm gì đó?”

Diệp Dịch Hành nghe được thanh âm, lẩn một cái phóng lên người Hà Nghiên Luật ngửi ngửi, thơm quá!

Vươn đầu lưỡi liếm liếm, cọ cổ Hà Nghiên Luật nói, “Tôi đói bụng.”

Tóc Hà Nghiên Luật còn không chưa có lau khô, bọt nước trên mặt dọc theo bên tai trượt xuống, nháy mắt bị áo choàng tắm hút đi. Anh tùy ý đặt khăn mặt lên đầu, túm lấy cái mũi mèo đen cười hỏi: “Cậu chọn cái gì rồi? Như vậy mà cũng vui vẻ sao?”

“Hắc hắc...” Diệp Dịch Hành cười cười, nói: “Chút nữa anh sẽ biết.”

Người nào đó lấy tay bắt đầu sát tóc, mặt anh bị hơi nước chưng đến giống mặt dào, trong trắng lộ ra hồng hồng, khăn mặt tham lam hút bọt nước trên tóc cùng cổ, sóng mắt lưu chuyển, Hà Nghiên Luật tiểu ngâm: “Thần bí hề hề...”

Diệp Dịch Hành nhìn động tác của đối phương, chỉ là lau khô tóc thôi cũng không cần khiến người ta mất hồn như vậy a!

Cậu nhất định là đói bụng đói bụng đói bụng đến mau chết đói rồi! !

Lại qua mười phút, chuông cửa vang lên, Hà Nghiên Luật đứng dậy đi mở cửa, Diệp Dịch Hành vội kêu lên: “Mang tôi theo!”

Hà Nghiên Luật ôm lấy mèo đen: “Một khắc cũng bỏ không được sao?”

Diệp Dịch Hành nói: “Người đưa cơm muốn xem mèo.”

(= =) Tôi nói, cậu rốt cuộc là gọi đồ ăn ở đâu? Quỷ dị như vậy.

Hà Nghiên Luật bất động thanh sắc ôm chặt mèo đen, mở cửa, chỉ thấy người đưa cơm đội cái mũ lưỡi trai vẽ hình con mèo hoạt họa đứng ở cửa, trên tay mang theo túi đồ ăn, cậu ta nhìn thấy Hà Nghiên Luật ôm mèo đen, cười hỏi: “Hà tiên sinh, là mèo của anh sao?”

Hà Nghiên Luật gật gật đầu: “Àn.”

Người đưa cơm nhìn thoáng qua đơn đặt hàng, nói: “Giá gốc năm mươi bốn đồng, anh được giảm giá 30% cho nên còn lại bốn mươi ba nguyên.”

Có ưu đãi? Hà Nghiên Luật tâm còn nghi vấn hỏi nhưng cũng không nói ra.

Anh lấy ví trả tiền, lại nghe người đưa cơm cảm thán: “Mèo của anh thật đẹp a! Hoan nghênh anh đến quán của chúng tôi nga!” Đã lâu không thấy được mấy thứ phẩm vị như vậy rồi, chẳng những người xinh đẹp, mèo cũng là một dạng như vậy a, lông đen mắt xanh đeo dây cổ màu bạc! Nếu mà bọn họ thật sự tới quán, nhất định có thể kéo theo không ít khách hàng.

Hà Nghiên Luật khách khí lên tiếng trả lời.

Đóng cửa, người đưa cơm mơ hồ nghe được mèo đen trên tay người trẻ tuổi kia nói, thật đói...

Cậu lắc lắc đầu, mèo làm sao có thể có thể nói... ? Thật sự là!

“Chúng ta đi lên lầu ăn?” Hà Nghiên Luật hỏi.

Diệp Dịch Hành lung tung quơ đầu: “Đâu cũng được.”

Vừa lên lầu, Hà Nghiên Luật đem đồ ăn đặt tại bàn làm việc, mèo đen từ trên người anh nhảy xuống, đi vòng quanh cái gối to, quơ quơ cái đuôi, ánh mắt xanh biếc như tia X-quang quét tới quét lui cái túi, mũi cá trong túi phảng phất qua mũi làm đầu óc đều choáng váng.

“... Ngửi thơm a!” Hà Nghiên Luật cười mở túi ra, “Ba hộp sao?”

Diệp Dịch Hành ngửi ngửi, vươn chân đem cái hộp vừa vừa hướng Hà Nghiên Luật đẩy tới: “Đây là của anh.”

Sau đó đem hộp lớn nhất cùng hộp nhỏ nhất cùng nhau ôm lấy, nhìn về phía Hà Nghiên Luật, nói: “Hai cái này của tôi.”

“Cậu xấu!” Hà Nghiên Luật kêu lên, “Vì cái gì tôi chỉ có một thôi a! Tôi muốn cái hộp lớn kia!”

“Anh sẽ lại ăn không hết cho coi,” Cho anh cũng lãng phí, Diệp Dịch Hành dùng móng nói chuyện với Hà Nghiên Luật, “Của anh là thịt, còn tôi là cá.”

Hà Nghiên Luật có một thói quen phi thường không tốt! Mỗi lần ăn cơm cùng anh đều bị anh cướp thức ăn! Đều do anh cảm thấy thức ăn trong bát cậu ăn ngon hơn!! = = Khi dễ cậu là mèo nên ăn chậm sao! Hừ!

Hà Nghiên Luật giả bộ đáng thương nói: “Rõ ràng là tôi xuất tiền, lại chỉ được ăn ít như vậy a.”

Diệp Dịch Hành liếc anh một cái, rồi rầm trong chốc lát, vụn phần không muốn đem cái hộp nhỏ đem ra, dời dời cái hộp ra ngoài một chút, nói: “Kia, này cho anh luôn.”

Hà Nghiên Luật hỏi: “Này là cái gì?”

Diệp Dịch Hành nói: “Cá hấp sốt nước chanh.”

Hà Nghiên Luật hỏi: “Cái kia là gì?”

Diệp Dịch Hành cắn răng nói: “... Cơm cà ri cá tuyết chiên.”

“Cảm thấy cái kia của cậu ăn ngon hơn...”

Diệp Dịch Hành lại liếc mắt nhìn Hà Nghiên Luật, chỉ thấy người nào đó rất chi ủy khuất thùy mi, phiết miệng.

Một người một mèo mắt to trừng đôi mắt nhỏ nhìn nhau trong chốc lát, Hà Nghiên Luật thực sự nhịn không được “phốc xuy” một tiếng cười ra, nói: “Không được, nhịn không nổi... ha ha ha ha...” Thằng nhóc kia hẳn là phải trải qua một phen nội tâm cực lực giãy dụa đi, xem biểu tình của nó thật sự là rất có ý tứ!

“Đùa tôi thì thích lắm đi!” Diệp Dịch Hành muốn nhổ cả năm lông.

“Thích a.” Hà Nghiên Luật gật gật đầu.

= = Anh....!

Mở hộp ra, Hà Nghiên Luật như trước chuyên chọn đồ ăn của mèo đen mà ăn, còn cường ngạnh đem thịt của mình nhét vào miệng mèo đen.

“Không thể khi dễ mèo tinh.” Diệp Dịch Hành híp mắt, một bên nhai kỹ nuốt chậm, vừa nói, “Khi dễ đến quá phạm liên căn anh.”

Hà Nghiên Luật đưa tay đến miệng hắn, cười tủm tỉm nói: “Nè, cho cậu cắn.”

Diệp Dịch Hành liếc mắt nhìn đối phương một cái, bất đắc dĩ buông tha cho.

Cậu như thế nào lại bậy bạ đi thích một gia hỏa bốc đồng như vậy a!

Vươn đầu lưỡi liếm liếm ngón tay bên miệng, Diệp Dịch Hành thấp giọng nói: “... Luyện tiếc.”

“Ha hã, ” Hà Nghiên Luật sờ sờ đầu mèo đen, nói, “Ngoan.”

...

Hai người cơm nước xong, thu thập xong đồ ăn, Hà Nghiên Luật mở máy tính, đối với mèo đen trong lòng nói: “Tiểu Hắc, nói cho cậu biết một bí mật!”

“Cái gì?” Diệp Dịch Hành nhìn Hà Nghiên Luật mở trang chủ mạng tiểu thuyết huyền huyền, thâm nghĩ, không phải là nói cho tôi biết anh là “Chi Ngôn” đi, làm mèo hắn là nên ra vẻ không hiểu chứ hả.

Hà Nghiên Luật nói: “Ba ba kỳ thật rất sùng bái một người.”

Diệp Dịch Hành cả kinh, có người để sùng bái? Hà Nghiên Luật có người để sùng bái?

“Ai?” Diệp Dịch Hành cố gắng trấn định xuống hỏi.

“Bất quá...” Hà Nghiên Luật theo liên kết của trang chủ mở ra một danh sách, Diệp Dịch Hành tim đập đột nhiên gia tốc, nhìn Hà Nghiên Luật mở ra chuyên mục “Lạc Mộc Tri Thu”, cậu gần như quên luôn cả hô hấp.

Hà Nghiên Luật nói tiếp: “... Cậu ta gần đây đã biến mất.”

Chỉ thấy chủ trang chuyên mục Lạc Mộc Tri Thu nhả trên bảng thông báo hệ thống tin tức ——

[Tác giả mạng internet Lạc Mộc Tri Thu được ưa thích bị mất tích]

*thịt kho tàu = hồng thiêu nhục:

23. Chương 22: Ở Chỗ Rẽ Gặp Sở Văn Hạnh

Dương Khúc đứng ở trong phòng giáo vụ quản lý sinh viên thứ hai văn học viện, nói với giáo viên chủ nhiệm tuổi cũng coi như trẻ nhưng đã hói đầu: “Còn cần thêm vài ngày nữa.”

“Không có giấy xin phép nghỉ học trên ba ngày là có ý trốn học, trừ bỏ hai ngày chủ nhật, nghiêm khắc mà tính, Diệp Dịch Hành đã có chín ngày không đi học, nếu truy cứu xuống dưới, là lỗi nặng.” Giáo viên chủ nhiệm vỗ vỗ bàn làm việc, vẻ mặt lo lắng.

Dương Khúc cười làm lành nói: “Thầy Từ, em ngày hôm qua cũng mới biết cậu ta ở nước ngoài có việc trì hoãn đột xuất, người phụ trách của cậu ta ở bên kia đã gọi điện thoại nói cho em biết, thầy cũng biết, công việc nhà cậu ta phi thường bận rộn, cha mẹ của cậu ta căn bản là không liên lạc được...”

Giáo viên chủ nhiệm thở dài, trầm ngâm nói: “Thầy cũng là vì không thể liên lạc được với gia đình trò ấy nên mới tìm em a, em cùng Diệp Dịch Hành giao tình rất tốt, ngày thường như hình với bóng... Dương Khúc em thành tích tốt, danh dự cao, được mọi người tin cậy, nổi danh trong đám sinh viên lẫn toàn bộ giáo viên trong trường ta, này thầy không nói nhiều, thế nhưng Diệp Dịch Hành, tuy rằng thầy làm chủ nhiệm của trò ấy hơn một năm nay, nhưng tổng cảm thấy thằng nhóc này không nói nhiều, cũng không thập phần hiểu biết, nếu không phải em ngày từ đầu ra mặt nói, thầy đã sớm báo lên rồi...”

Dương Khúc còn nói: “Cám ơn thầy Từ tín nhiệm, chuyện Diệp Dịch Hành ra nước ngoài quả thật tương đối bí ẩn, bình thường cuộc thi này cũng không phải quá mức cao diệu, nhưng cũng không có cách nào, cậu ta đại biểu cho thành phố chúng ta đi thi đấu mà... Thầy xem xem như thế nào, để hôm nào em liên hệ với Cục Văn hóa đem giấy tờ chứng minh đến đây, cấp trên nếu có hỏi thăm đến thầy ít nhất cũng có một cái công đạo tốt.”

Giáo viên chủ nhiệm nhướn miệng cười: “Này tốt! Thầy chỉ lo lắng vấn đề an toàn của trò ấy thôi...”

Dương Khúc trầm nghĩ trong lòng: thầy không phải lo lắng cho cậu ta, thầy chính là lo lắng cho cái vị trí làm việc của mình mà thôi.

“Đúng rồi, vài ngày trước thầy Kha hỏi mượn thầy hồ sơ học bạ của Hà Nghiên Luật sao chép lại,” giáo viên chủ nhiệm bưng chén trà trên bàn lên, chậm rãi uống một hơi, nói tiếp, “Cũng nói là có cuộc thi gì đó muốn cậu ta tham gia, thầy lúc ấy còn muốn nói thi kiến thức gì đó như thế nào lại không gọi Dương Khúc, ha ha, em có biết cái đó không?”

“Thi kiến thức?” Dương Khúc trong lòng trầm xuống, xem ra cũng là dạng lừa gạt trá hình, “Cuộc thi kiến thức đó muốn hồ sơ làm cái gì?”

Giáo viên chủ nhiệm ngốc lảng nói: “A? Không cần sao?”

Dương Khúc mắt lạnh nói: “Thầy Từ, hồ sơ sinh viên trường chúng ta nếu không được sự đồng ý của chủ nhân hoặc công văn chính quy yêu cầu là không thể tự ý đưa ra cho người kia xem, càng không thể cho người kia sao chép, làm hồ sơ quản lý giả, nếu gặp phải cái gì phiền toái, phải chịu trách nhiệm nặng nề.”

Giáo viên chủ nhiệm biến sắc, tay cầm chén trà run lên: “Có cái gì phiền toái?”

“Thí dụ như, hồ sơ bị lộ ra ngoài, trở thành hồ sơ giả, đại học F dù sao cũng là trường danh giá...” Dương Khúc dừng một chút, còn nói, “Còn có, theo em được biết, trường học của chúng ta có một số sinh viên không phải chiêu sinh nhập học chính quy, loại hồ sơ tư mật này nếu bị ngoại giới biết, truy cứu xuống...” Dương Khúc chọn mi, “Hy vọng Hà Nghiên Luật sẽ không cần vì điều này mà bị lộ tẩy.”

Giáo viên chủ nhiệm sắc mặt trắng bệch, run rẩy đặt cái chén xuống, lấy chìa khóa mở ngăn tủ hồ sơ phía sau ra, tìm kiếm văn kiện hồ sơ của Hà Nghiên Luật, môi run run, nếu ông nhớ không lầm, Hà Nghiên Luật là có người đề cử nhập học.

Dương Khúc nhìn biểu tình đối phương trong lòng hiểu rõ, cười an ủi: “Thầy Từ chuyện thi kiến thức văn hóa em sẽ nhờ thầy Kha chỉ bảo thêm, tranh thủ tham gia, luận trình độ, em không biết mình so với Hà Nghiên Luật lại kém đến vậy.”

Muốn thi kiến thức văn hóa thật sự, ai kia tự mình tốn thời gian đến Mỹ để tham gia mấy trò chơi còn nít nhàm chán này sao... Anh thay đổi chủ đề, trầm giọng nói: “Mặt khác, chuyện hồ sơ, về sau xin hãy thận trọng.”

Ngữ khí vừa mới trấn an trong chốc lát loại tỏa ra loại khí cường bức làm cho giáo viên chủ nhiệm đáng thương trong lòng bất ổn dập dềnh liên hồi, ông đổi Dương Khúc gật đầu liên tục, “Đúng vậy, đúng vậy, phải thận trọng...”

“Kia, nếu không còn chuyện gì nữa, em đi trước. Có được giấy tờ chứng minh Diệp Dịch Hành đi thi đấu, em sẽ lập tức giao lại cho thầy.” Dương Khúc lại bày ra cái mỉm cười khiêm tốn của sinh viên gương mẫu.

“Được, tốt, không thành vấn đề, em đi về trước đi.” Giáo viên chủ nhiệm phóng tâm phát phát tay, thăm nghĩ, sinh viên tốt đều đáng tin a!

Giáo viên chủ nhiệm có điểm mơ hồ hình như từ lúc ông gặp phải học trò phức tạp tinh anh cơ trí này, ông không hề có phần thắng.

Ra khỏi cổng trường, Dương Khúc lấy điện thoại di động theo danh sách bấm ra một dãy số ——

“Uy, là chú Lý sao? Con là Dương Khúc.” Dương Khúc thay đổi giọng điệu, giờ phút này chính là khiêm tốn có lẽ.

[Sao, Dương Khúc!? Hôm nay có chuyện gì mà rảnh gọi điện cho chú vậy? Có phải so với chú thì chính là cần gặp chú cục trưởng hơn a!]

“Chú đang nói chuyện cười gì a! Con đây không phải là loại có chuyện mới đến tìm chú.”

[Thằng nhóc con mau nói! Ba mẹ người ủy thác cho chú chiếu cố người từ nhỏ đến lớn, chú còn không nắm được bộ đồ lòng của con sao! Chú đây cảm thấy chú làm chú hoàn toàn không có cái quyền lực gì hết a! Có chuyện gì, nói, chú giúp con vượt sông!]

“Chú nói giỡn! Chẳng qua chỉ là việc nhỏ thôi... Là như vậy, con có người anh em muốn xuất ngoại chơi vài ngày, nhưng không có giấy tờ xin phép chứng minh, ngài có thể xuất cho con một cái được không?”

[... Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Giấy tờ chứng minh thật ra hoàn toàn không thành vấn đề, nếu như là người muốn đi ra nước ngoài là con thì chú rất yên tâm, nhưng là người anh em kia của con rồi cuộc là con nhà ai? Có thể bảo chứng là không xảy ra sự tình loạn thất bát tao gì sao?]

“Cậu ta tên là Diệp Dịch Hành...” Dương Khúc đang muốn giải thích, bị đối phương đánh gãy lời nói ——

[Ai nha nha nha! Con lão Diệp a! Chú biết thằng nhóc này! Thì ra đám nhóc mấy đứa chơi cùng nhau a! Hai người thật có tiền đồ! Ai, không phải nhắc đến nó chú mới nói bản thân chú đâu? Chú cùng ba nó giao tình rất tốt a! Già rồi già rồi... Chú đây là chú cũng không để vào mắt a...]

“Đâu có chuyện đó! Còn sợ cho chú thêm phiền toái nữa cơ, Diệp Dịch Hành cũng không muốn làm cho cả nhà lo lắng, cho nên...”

[Hiểu được, hiểu được, khỏi giải thích nhiều! Mấy đứa tâm tư cẩn thận chú còn không biết?]

Đúng vậy! Phải nhờ chú rồi! Chứng minh cậu ta là đại biểu cho S thị tham gia cuộc thi thiết kế đô thị văn hóa giả tưởng, ngày 5 tháng 4 xuất phát, đi một tháng, nước Ý.”

[Đô thị văn hóa giả tưởng... Chậm một chút chậm một chút! Không nhớ kỹ, lặp lại lần nữa...]

Dương Khúc dùng tốc độ chậm lặp lại một lần.

[Thiết kế đô thị văn hóa giả tưởng? Tên này nghe cũng đường hoàng a! Nhưng mà chú không hiểu!]

“Nói chung là dùng máy tính thiết kế ra loại hình ảnh 2D hoặc 3D thiết kế...”

[Ai! Tuổi trẻ thực tốt!... Còn có thời gian làm chuyện điên rồ a!... Dương Khúc, nhớ ra lời chú nói, cố gắng quý trọng hiện tại, cố mà điên lên đi!]

“Cám ơn chú, con sẽ nghe lời.” Dương Khúc cười nói.

Ngay tại thời điểm phát sinh này, không biết bạn có để ý hay không, về sự tín nhiệm.

Giáo viên chủ nhiệm đối Dương Khúc tín nhiệm, Lý cục trưởng đối Diệp Dịch Hành tín nhiệm. Mặc kệ là có nhiều chuyện rất hoang đường, mặt kệ bạn nói dối cái gì, là dạng tư bản gì, đối với chuyện bạn làm, người ta vẫn là yên tâm.

Là do bản thân có mị lực sao? Nam sinh hai mươi một tuổi có thể nói còn là một P.

Bởi vì cha mẹ của đối phương cùng bối cảnh gia đình sao? Cũng có chút nguyên nhân, thường ngày thể hiện loại văn hóa “gia giáo” đều là do rèn luyện mà thành, không phải dùng để khoe ta đây tư bản.

Thành tích ưu tú dùng tư thái khiêm tốn đối đãi người khác? Có đôi khi tự bày ra giá trị của mình cho người ta thấy cũng là một lợi thế.

Vì thế mới nói, muốn để cho người khác vô điều kiện tín nhiệm, cũng không phải một lần là xong, không phải sao?

Nói tóm lại, có lẽ là bởi vì từ nhỏ đến lớn luôn làm cho người lớn kiên định tin tưởng, cùng một chút danh dự tích lũy. Không cần đem mấy cái lời ngốc “Con đã trưởng thành” nói ra ngoài miệng, nhất là tương lai lại làm chuyện điên rồ. Trong mắt các trưởng bối, bạn vĩnh viễn đều là một đám con nít, bọn nhỏ làm việc gì đều ngu ngốc, vô luận thái độ của bạn có bao nhiêu thành thật.

Chờ đến lúc người có thể chân chính một mình đảm đương có lẽ là sắp chết.

Bạn hai mươi mấy tuổi, cho dù tốt đến đâu, chẳng qua cũng chỉ có thể làm cho mỗi một người lớn đánh giá bạn rằng “Đứa trẻ này làm việc tôi có thể tin tưởng, không cần lo lắng.”

Cúp điện thoại, Dương Khúc ngẩng đầu nhìn trời xanh, bầu trời mùa xuân không một gợn mây thật đẹp.

Nhân sinh kỳ thật phải có sóng gió mới có ý tứ, không phải sao? Nhất là ở thời điểm trẻ tuổi.

Dương Khúc một mình lẻ loi bước, đi tới chỗ rẽ lại gặp Sở Văn Hạnh.

Thời điểm nhìn thấy tên kia, đối phương là đang ở đường cái cắn bánh bao thịt, ăn đến miệng đầy mỡ, thậm chí còn có vài giọt theo bàn tay nhỏ nhỏ của cậu chảy xuống.

Đúng vậy, tay Sở Văn Hạnh đúng là siêu cấp nhỏ, lúc trước không biết đã bị Dương Khúc cười nhạo bao nhiêu lần rồi, nói tay cậu còn không to bằng nữ sinh. Sau khi lớn lên, trừ bỏ cái đầu cao một ít, mấy thứ khác của Sở Văn Hạnh trong mắt Dương Khúc, cũng là loại nhỏ.

Hiện tại vẫn là như thế, cái tay cầm lấy bánh bao thịt, cùng với vỏ bột bánh bao trắng trắng mềm mềm giống nhau.

Tay áo trước đó đã được xắn đến khuỷu tay, tựa hồ cậu biết chắc chắn sẽ đem mình ăn đến đây đầy mỡ.

Dương Khúc đứng ở xa xa nhìn, khóe miệng mang theo nét cười, anh muốn biết, hiện tại Sở Văn Hạnh còn thói quen ăn bánh bao chỉ ăn thịt không ăn vỏ bánh nữa hay không.

Quả nhiên, trừ bỏ một chỗ vỏ bánh bị cắn rách ra, lộ ra nhân thịt heo, cậu sẽ không gặm vỏ bánh nữa, hai tay cầm lấy bánh bao đem nhân thịt bên trong lấy ra ngoài, mỡ thịt sau đó liền chảy đầy cả tay...

Sở Văn Hạnh chậm rì rì đi tới, một bên cắn thịt, một bên luống cuống tay chân dùng khăn tay lau mỡ trên tay.

Thẳng đến cảm giác trước mặt có bóng người quen quen, đồng thời nhận được tầm mắt nóng như lửa của đối phương dành cho mình.

Lưng đeo túi, tay áo xắn lên, ở ngay đường lớn chiến cắn bánh bao thịt đã, cậu ngẩng đầu, đôi môi hồng nhuận bóng loáng lóe lóe sáng, ngốc hồ hồ nhìn Dương Khúc.

= = Ni mã ở chỗ rẽ gặp phải quỷ a! Đưa cậu đến cái hầm ngầm nào đó rồi đẩy cậu té xuống luôn đi!

“Khụ khụ khụ...” Vì kích động quá độ, nhân thịt bị rơi vào khí quản, Sở Văn Hạnh mặt đỏ bừng, trên tay còn cầm lấy nhân bánh bao thịt đã bị cắn đến một nửa.

Có phải hay không a! Ăn bánh bao thịt còn bị Dương Khúc nhìn thấy bộ dạng ỨC CHẾ của mình như vậy!

Còn cái vẻ mặt vui sướng nhìn người gặp họa nữa! Cậu hận đến không thể đem cái bánh bao còn ở trên bàn tay đầy mỡ ném thẳng lên mặt đối phương!

“Cười, cười.... Khụ khụ...” Cười người muội a!

Dương Khúc nhin cười đến đau cả dạ dày, Sở Văn Hạnh chính là hình tượng điển hình trong ngoài bất nhất, chưa bao giờ dám ở trước mặt người khác làm cái loại chuyện xấu mặt này, nhưng lại bị anh nhìn thấy bộ dạng thảm nhất, đây là duyên phận.... trong truyền thuyết sao?

Tay đầy mỡ, lại không thể tự vỗ ngực thuận khí, cũng không có nước, nước mắt của người nào đó cũng đã muốn chảy ra ngoài. Dương Khúc từng bước tiến lên, Sở Văn Hạnh một bên ho khan một bên không quên lùi từng bước.

Buồn cười nhìn cậu, Dương Khúc nói: “Sợ tôi như vậy a?”

“...” Sở Văn Hạnh thần tình đỏ bừng, trả lời là không sợ anh sao? Vậy lúc này theo theo phản ứng bản năng mà lùi bước thì giải thích như thế nào!? Sợ anh? Cho dù có bị nghẹn bánh bao đến chết cậu cũng sẽ không thừa nhận là sợ anh a!

Dương Khúc lưu loát túm cổ tay Sở Văn Hạnh, nói: “Đi theo tôi.”

Bị người kéo là một chuyện, bị người chế trụ cổ tay là một chuyện khác!

Người có kinh nghiệm tựa hồ cũng có loại cảm giác này, cổ tay bị cầm, sẽ cảm thấy bị động. Các cô gái rất thích bị con trai mình yêu cầm lấy cổ tay chạy trên đường, mặc kệ đối phương mang đến chân trời góc biển...

Nhưng mà, đối với một gã con trai kiêu ngạo, hành động này chỉ làm cho cậu cảm thấy bất an.

“Uy! Khụ khụ, anh dẫn tôi đi, khụ khụ... đâu? Buông tay.... Khụ khụ khụ...”

“Nhà của tôi ở gần đây,” Dương Khúc nói, “Chỉ có ba phút thôi.”

“Khụ... Tôi không đi!!” Sở Văn Hạnh dùng sức tránh, hận không thể đem mỡ trên tay trét toàn bộ lên người Dương Khúc, thế nhưng tay cậu lại bị anh ta cầm mất rồi a! Ngón tay cậu trừ bỏ không khí ra cái gì cũng trét không tới!! “Gần đây có xã viện khoa học, khụ khụ khụ... Có toilet!”

“Nước lạnh không rửa sạch được mỡ,” Dương Khúc liếc mắt nhìn cậu, “Cũng không có nước ấm uống cho hết ho... Hiện đã đã năm giờ rồi, cậu không có lớp học đi?”

“Tôi, anh.... Khụ khụ...” Lời của đối phương hợp lý đến mức Sở Văn Hạnh không thể phản bác được một lời nào, chính là chính là.... Chính là anh đây cả đời này cũng không tái ăn bánh bao thịt nữa!!

Bị đối phương túm tới nhà, Sở Văn Hạnh nghe được tiếng đóng cửa, tâm cũng “lộp bộp” hạ xuống, cậu như là con cừu nhỏ bị một con sói đột nhiên xông vào, bất an, sợ hãi, khẩn trương...

Dương Khúc buông Sở Văn Hạnh ra, lấy ly rót nước ấm.

Kỳ thực bị nghẹn thì chỉ cần ho khan vài cái cũng liền trôi xuống rồi. Vì cái gì còn cố tình mang đến chỗ này!

Theo bản năng kháng cự trốn tránh, tim đập như sét đánh.

Mỗi lần gặp Dương Khúc đều không thể khống chế kích động, làm cậu đánh mất hết lý trí, sợ hãi hết thấy...

Sở Văn Hạnh trừng mắt nhìn cái ly trong tay Dương Khúc, giống như con mèo bị kinh hoảng, lông toàn thân đều dựng lên.

Dương Khúc nói: “Ly mới, tôi còn chưa uống qua.”

Tần suất ho khan đã chậm lại không ít, Sở Văn Hạnh vươn tay định đón lấy cái ly, nhìn đến ngón tay của mình đầy mỡ, lại rút tay trở về.

Dương Khúc cười nói: “Uống trước đi, chút nữa rửa.”

Sở Văn Hạnh rót cuộc tiếp nhận, ừng ực ừng ực uống hết nửa ly, nước ngọt thật, cảm giác có... hương vị của Dương Khúc.

Dương Khúc không chuyển mắt nhìn đôi môi đối phương dán trên miệng ly thủy tinh, vẫn còn dính mỡ.

Dòng nước tinh khiết trong suốt tiến vào miệng đối phương, chảy vào yết hầu, hầu kết nhọt nhọt cao thấp trượt lên trượt xuống.

Giống như ăn bánh bao, gia hỏa này uống nước cũng uống không được sạch sẽ, một giọt nước theo khóe miệng tràn ra, trượt qua cái cằm tinh tế, cổ, theo xương quai xanh biến mất vào trong áo sáng màu, đối phương không thèm để ý chút nào lấy tay lau đi, buông ly xuống, lại ho nhẹ thêm hai tiếng.

Sở Văn Hạnh cảm thấy không thoải mái, ngẩng đầu lên lén đưa ánh mắt quái dị nhìn Dương Khúc, giận dữ nói: “Tôi nói, anh không cần nhìn tôi cái kiểu đó được không!”

Người mình thích đang gần trong gang tấc, biểu tình động tác đều rất rõ ràng, nhìn đối phương dùng ly của anh mà uống nước, máu toàn thân đã sôi trào! Giờ khắc này lại bị đối phương lừa cháy đổ thêm dầu, dục cự đã nghênh đón đi lên lại còn ra vẻ trấn định, như thế nào lại cảm thấy ánh mắt kia lại lộ ra vẻ khiêu khích a!

Trong chớp mắt, Dương Khúc liền biết mình xong rồi...

Lý trí gì gì đó, đã lặn đi rất xa rồi!

Chú Lý đã bảo anh a, thừa dịp tuổi còn trẻ, nên làm mấy chuyện điên đi!

Nhanh chóng bước tới gần, lúc này không phải chỉ là chế trụ một cổ tay nữa.

Thằng nhóc kia căn bản không kịp phản ứng đã bị đối phương một phen áp lên tường phòng khách.

Chưa đầy một giây, Dương Khúc liền cúi đầu cắn lấy đôi môi đầy mỡ của đối phương, ừ... cảm giác đã lâu rồi.

Chẳng qua... Lúc này còn có hương vị bánh bao thịt....

Sở Văn Hạnh mở to cặp mắt quả hạnh tròn tròn, nhìn thấy đối phương gần ngay trước mắt, cậu liền thất kinh.

Dương Khúc dùng khí lực kinh người đè cậu, hoàn toàn không để cho cậu giãy dụa.

Ánh mắt không thể kháng cự, động tác, khí tức.... liền dục cùng cắn.

“Ngô a...” nghiêng đầu trốn tránh đối phương khí thế tấn công rào rạt để thở, nháy mắt lại bị một bàn tay cường ngạnh chế trụ cái ót, càng thêm xâm nhập tiếp xúc, trao đổi khí tức lẫn nhau...

Xấu hổ, sợ, phẫn, giận? Mặc kệ cảm xúc gì, bị một người con trai đặt ở trên tường cường hôn, không có biểu đạt hiệu quả gì.

Chính là Sở Văn Hạnh rốt cuộc cũng có cơ hội đem bàn tay đầy mỡ tại lưng đối phương loạn chà, đem toàn bộ mỡ trên tay không tí dư thừa toàn bộ trét lên hết, đem toàn bộ oán niệm phát tiết ra!

Lại không biết rằng cái loại động tác này đối với Dương Khúc mà nói càng như là một loại động chạm cổ vũ lẫn nhau, do đó càng hôn sâu đến kịch liệt....

Giống như đem toàn bộ tưởng niệm cùng khát khao trong suốt sáu bảy năm, toàn bộ phát tiết đi ra.

Cho nên nói, bị mang về nhà gì gì đó, ngay từ đầu nên toàn lực kháng cự đi nha.

Căn cứ vào luật Murphy, nếu bạn cảm thấy không thể có chuyện gì xấu phát sinh, thường thường đều chắc chắn phát sinh.

Ta phát hiện em này trong Olympic, em này sinh năm 1993 xinh cực^^

24. Chương 23: Chưa Từng Nhìn Thấy Bộ Dáng Mèo Khóc

Bị cường hôn, cái lưỡi bị kẻ khác nút trụ cổ tình trốn tránh càng làm cho người ta có cảm giác được đáp lại; đôi mắt nhắm tịt không biết là đang sợ hãi hay ngượng ngùng, lông mi loạn chiến, đôi tay đặt trên lưng sờ loạn....

... Đây không phải là muốn chết sao?

Vì thế, Dương Khúc không phụ sự mong đợi của mọi người (= =) càng thêm vô tình khiêu khích ép chặt môi lại “không cố ý” câu dẫn Tiểu Bạch ngu ngốc, còn không thềm để vào mắt sự kháng cự mỏng manh của đối phương. Anh dần thả cổ tay Sở Văn Hạnh ra, dần dần trượt xuống dưới, linh hoạt vói vào trong quần áo đối phương....

Nương theo hơi âm kêu rên run run của tiểu tình nhân, Dương Khúc hài lòng hoài niệm, ân... thất lưng so với anh nhớ xúc cảm vẫn tốt như vậy, chính là, gầy hơn một chút.

Ở trên lưng Dương Khúc, số bàn tay đang chăm chú trét mỡ đã tăng đến con số hai, anh cười nhẹ buông môi đối phương ra, cho cậu chút thời gian hồi sức, lại chưa đầy một giây sau, tiếp tục dùng sức hôn lên.

...

Trong phòng khách chỉ còn lại tiếng khí thở dốc dày đặc cùng tiếng ngậm khe khẽ từ yết hầu của người nào đó tràn ra. Mấy ngón tay dính mỡ của Sở Văn Hạnh so với lúc đầu cũng không sai biệt lắm, chính là bây giờ bàn tay mới thực sự phát huy được tác dụng—— tay trái chộp vào thất lưng Dương Khúc, tay phải vịn lên vai, cậu cơ hồ dựa cả nửa thân người lên người đối phương.

Sở Văn Hạnh mười phần giương nạnh múa vuốt lúc này hiện tại càng giống như con mèo được âu yếm, hai gò má đỏ ửng, biểu tình say mê, hàng mi đôi khi khẽ nhú lại biểu đạt chính mình không khỏe....

Thẳng đến khi bàn tay Dương Khúc lướt tới lồng ngực cậu, ở nơi nào đó bị vuốt ve trong giây lát, Sở Văn Hạnh mới bình tĩnh, ánh mắt tránh né bắt đầu toàn lực giãy dụa.

= = Cái loại chuyện bị người cường hôn đến đầu óc choáng váng lại cư nhiên phát sinh trên người cậu!!

Sở Văn Hạnh, đầu óc mây bị thủng chỗ nào rồi! Đừng nghĩ cái gì cái gì cái gì đó sẽ tới cứu mày a! Lý trí a! Bình tĩnh a! A di đà phật Như Lai phật tổ nhanh ban cho cậu sức mạnh để chống chết tên sói vô sỉ đuôi to này đi!

Ô oa ai! Đề cao cảnh giác a! Giữ mình trong sạch a! Thiếu chút nữa trinh tiết cũng khó giữ được rồi!

“Ba!” Một cái bàn tay quăng.... lên vai Dương Khúc.

Vì sao là trên vai? Tay Sở Văn Hạnh ngắn đến nỗi không đủ để tát đến mặt sao? No! Cậu mới không có cái loại chuyện không đủ tố chất này a! Cậu chính là muốn đập lên đầu đẩy tên kia ra, kết quả phản ứng của đối phương quá mức tốt đi, thân mình khẽ lách qua một chút, cái chưởng của cậu liền nằm sai vị trí.

Vì thế nói, động tác này thấy thế nào cũng cảm thấy giống cái loại cổ vũ cho anh em tốt cùng nhau kẻ vai chiến đấu vậy, nếu mà nói thêm một câu “Sao a, anh em, làm tốt lắm!” liền càng thêm phù hợp.

Nửa vời lúng ta lúng túng động trong chốc lát, mặt Sở Văn Hạnh xoát một cái liền muốn thiêu cháy. Giống như đặt một nồi cháo trên ngọn lửa nhỏ chậm rãi nấu, cháo trong nồi mới đầu lạnh lạnh, đảo đảo vài cái liền toàn bộ tranh nhau bốc lên bọt khí.

Ha hã, thì ra đụng vào chỗ kia của cậu nên mới phản ứng mạnh như vậy, Dương Khúc trong lòng hiểu được rút tay lại, thả lỏng lực đạo không chế đối phương, ánh mắt tinh lưỡng nhìn chằm chằm thẳng nhóc trong lòng, một chút cũng không tính toán truy vấn cái tát trên vai kia, giống như chuyện đối phương vừa mới làm chỉ là phù vân.

Cho cậu một chút thời gian trốn tránh, nếu để cậu sợ quá mức, sẽ không còn tình thú.

Ở thời khắc máu chốt, động vật nhỏ đều rất nhạy bén. Nhận thấy được Dương Khúc có vẻ buông hàng một chút, Sở Văn Hạnh nắm chắc cơ hội lập tức đẩy anh ra, trên tay không còn mỡ nữa, lại đổi lại dùng chân như đã bôi sẵn mỡ, đổ mặt nhanh như chớp hướng cửa mà chạy, lần thứ ba trình diễn màn chạy trời chết.

Dương Khúc không đuổi theo, anh xoay người nhìn cái ly và túi đựng bánh bao hết nửa ngày. Thịt đều bị ăn hết, chỉ còn lại vỏ bánh bao là bị Sở Văn Hạnh bỏ qua, cô đơn ở tại cái chỗ này, tựa hồ chờ mong có người nào đó ăn nó luôn đi.

Dương Khúc cầm túi lên, đưa đến bên miệng mình, cầm lấy nửa ly nước lạnh kia, bắt đầu cắn xuống chỗ Sở Văn Hạnh vừa mới cắn, đem vỏ bánh một hơi ăn hết.

Vừa ăn, anh vừa ôm miệng cười, như là mới phát hiện ra kho báu hải tặc.

Có trốn cũng không thoát đâu, thằng nhóc khẩu thị tâm phi kia.

Bị một đứa con trai hôn đến thân thể có phản ứng, thậm chí ý tứ tình mê, vậy, còn dùng cái lý do gì để phản bác đây?

Trong một bộ phim nhựa nào đó, nhân vật chính có một câu nói kinh điển như vậy: tôi có thể đoán được mở đầu, nhưng tôi không đoán được kết cục.

Diệp Dịch Hành run rẩy ria mép, cụp lỗ tai —— cậu “khúc đầu” cũng không có đoán được a!

“Vì cái gì sùng bái cậu ta?” Cậu cố gắng ổn thanh hỏi.

Hà Nghiên Luật vuốt đuôi mèo đen, lúc anh bắt an liền thích sờ sờ cái địa phương kia, có khi nghịch len sợi cũng là dùng len quần quần lên ngón tay.

“Bởi vì cậu ta cho nên mới bắt đầu viết tiểu thuyết...”

“Hả?” Cái gì? Cậu không có nghe lầm chứ? Chi Ngôn là bởi vì mình mới bắt đầu sáng tác? Đùa gì vui vậy! Lúc Chi Ngôn bắt đầu viết tiểu thuyết mạng, hẳn còn đang học mặc đồng phục trường ngồi học lớp 12 a!

“Trước kia, tôi chỉ rất có hứng thú thích đọc sách, chưa từng có ý niệm sáng tác. Có một lần, tôi vô tình ngồi kế bên chồng tạp chí thiếu niên trên bàn, có đăng truyện của Lạc Mộc Tri Thu.”

“Chờ chờ, thời điểm kia... Ba ba bao nhiêu tuổi?” Diệp Dịch Hành cẩn thận hỏi, như không thêm đếm xia đến mình, giả bộ làm con mèo hiếu kỳ.

“Àn... Cao nhất chắc là mười sáu tuổi?”

“... Thật nhỏ nga.” Không biết Hà Nghiên Luật lúc mười sáu tuổi có bộ dáng gì nữa, khẳng định đáng yêu đến chết được... Khụ khụ, nước miếng nước miếng, bình tĩnh a!!

“Ha hả, đối với con mèo sống hơn một trăm năm mà nói, vài tuổi vậy tính làm gì?” Hà Nghiên Luật cười hỏi lại.

(=_=) “Được, được rồi... Sau thì sao?” Diệp Dịch Hành cố gắng nhớ lại, thời điểm đó, mình chính là đang học cao trung, truyện của mình in ngay trang đầu tạp chí có phải là nói quá lên không?

“Tạp chí kia tên là tác gia tương lai, tôi vẫn còn nhớ rất rõ, truyện của cậu ấy tên là thế giới trong mộng của ta, còn ghi rõ danh tính, S thị X trung học, Lạc Mộc Tri Thu, mười lăm tuổi.”

Bị Hà Nghiên Luật nhắc tới, Diệp Dịch Hành mới giật mình nhớ lại, đó là trò đùa trẻ con lúc còn học sơ trung của mình, chỉ là thuần túy viết chơi, lại không đoán được bạn học lớp bên tuyên truyền ra bên ngoài, lúc sau lại bị giáo viên chủ nhiệm lớp ngữ Văn nhìn thấy, thay cậu đem đến tòa soạn báo, bút danh của mình cũng chính là lúc đó đặt ra! Không nghĩ tới truyện đầu tay của mình thế nhưng lại được Hà Nghiên Luật mười sáu tuổi nhìn trúng!

“... Nguyên lai là cậu ta kích phát anh!”

Thực là vui gần chết! Ông trời a! Hạnh phúc cũng đến nhanh như vậy chứ! Tâm can anh đây thực sự chịu không có nổi!

Lúc này Diệp Dịch Hành chỉ còn kém chút nữa đã lệ rơi đầy mặt—— cậu cùng Hà Nghiên Luật thực sự có duyên phận a!

“Một năm sau đó, tôi bắt đầu viết tiểu thuyết mạng, cũng có rất nhiều người xem tiểu thuyết của tôi, tôi rất vui, cảm thấy rất thỏa mãn cho dù vẫn không có một người bạn nào bên cạnh.” Hà Nghiên Luật nói, tay ôm mèo siết chặt lại giống như muốn mượn dũng khí của cậu.

Diệp Dịch Hành cọ cọ an ủi anh, nghi vấn hỏi: “Vẫn một mình sao?”

Lúc nghe Hà Nghiên Luật và Sở Văn Hạnh trò chuyện, cậu cảm thấy gia đình Hà Nghiên Luật tựa hồ có vấn đề rất lớn, rất muốn hỏi, giờ phút này anh vẫn còn đang trong tình trạng mơ tưởng quá khứ, là cơ hội tốt để tìm hiểu.

Hà Nghiên Luật gật đầu, đem mặt dán lên đỉnh đầu mèo đen, do dự một lát, dứt quãng nói: “Àn...

Bà nội cậu chưa kết hôn đã sinh ra tôi, ông nội cậu lại là người có quyền có thế, cho nên tôi từ lúc sinh ra đã không có một gia đình bình thường. Lúc tôi năm tuổi, bà tự sát, để lại một mình tôi.”

Diệp Dịch Hành hiểu chữ “bà” kia là đang nói tới ai, nhưng vừa mới nghe được “ông nội cậu” và “bà nội cậu” (=) lưng liền phát tung, lông mao trên người cũng hận không thể lập tức vuông góc dựng thẳng lên.

Được rồi, bình tĩnh bình tĩnh! Đứng ở góc độ của Hà Nghiên Luật mà nói, đích thật là phải xưng hô như vậy....

Gia hỏa này làm ba ba đến bắt diệp nhạc hồ rồi, quá nhập vai rồi a!

Chính là thật không ngờ, loại tình tiết tiểu thuyết cũ rích này cứ nhiên lại phát sinh tại trên người Hà Nghiên Luật! Tuy rằng trong đời thực đích xác có loại tình cảnh cha mẹ mất sớm, đứa nhỏ được thân thích thu nuôi hoặc đi theo lão nhân sinh hoạt, bị đối đãi lạnh lùng, phải làm rất nhiều việc nhà, là hạng thấp bé thường bị người khác ức hiếp linh tinh gì đó...

Nhưng mà Hà Nghiên Luật năm tuổi đã phải sống một mình sao?

Đối phương hiện tại đã đắm chìm trong ký ức, chậm rãi tự thuật, Hà Nghiên Luật chưa từng như vậy, chưa từng đối người khác tỉ mỉ kể lại cuộc sống tịch liêu của mình.

Năm đó đối mặt với sự quan tâm của Sở Văn Hạnh, anh cũng chỉ là tóm tắt mấy câu qua loa.

Có một số việc, nếu mãi không nói, tự giác sẽ quên. Nếu có thể, tự chính mình lừa gạt chính mình là tốt nhất.

Hà Nghiên Luật nghĩ, nếu như nói ra, anh khẳng định sẽ khóc, sẽ rất khó chịu. Nhưng mà giờ khắc này, lại bình tĩnh đến ngoài ý muốn, giống như là nói chuyện kiếp trước của mình, hoặc là quá khứ của người khác.

Dựa vào vài phần tư sắc, mẹ của anh không biết từ địa phương nào mà đi đến thành phố này. Có lẽ là do cái nhịp sống tưng tưng đáng mê này quyến rũ, hoặc là tới truy tìm tình yêu ảo tưởng, nhưng trời không chiều lòng người, thế giới bên ngoài so với trong tưởng tượng đều không thể thuần túy đơn giản như vậy.

Giống như nàng Eva bị con rắn trong vườn địa đàng lừa gạt, nếu không đủ sức kháng cự, rất nhanh sẽ tự đánh mất chính mình.

Một cô gái chưa từng trải qua bất luận loại ma luyện nào, tâm tính làm sao có thể kiên cường?

Nếu phòng tuyến yếu ớt có một chỗ hổng, liền thùng rỗng kêu to; giống như bức tường không xây tốt, chỉ cần động một chút, liền âm âm ngã xuống đất.

Tồn tại, đơn giản chỉ để kết thúc cuộc sống.

Sau khi mẹ sinh anh ra, “cha” vẫn còn chưa nhận anh. Kỳ thật, anh căn bản không có gặp qua cha của mình.

Chính là sau này xuất hiện một người chú tuổi vẫn còn trẻ, nghe nói là người quen cũ duy nhất ở thành thị này, niệm tình anh đáng thương, liền làm thủ tục thu nuôi, miễn cho anh khỏi ở cô nhi viện chịu khổ.

Thu nuôi cũng không phải là thu lưu, đối phương mời đến cho anh một bảo mẫu, chiếu cố Hà Nghiên Luật đến năm mười hai tuổi. Lúc sau thì mỗi tháng đều đưa tiền đến. Chỉ đơn thuần là “quen biết”, như vậy cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Diệp Hành Hành mỗi một lần nghe xong đều bị một lần chấn kinh.

Mười hai tuổi! Trời ạ, lúc tốt nghiệp tiểu học sao!? Đó là cái tuổi thơ ngây của nhi đồng a!

Ngồi trên máy tính chơi trò chơi, ngồi chờ cơm đưa đến tận miệng, thiên chân vô tà vô ưu vô lự... mười hai tuổi, Hà Nghiên Luật lại phải tự mình sống! Trách không được cảm thấy tịch mịch! Trách không được muốn ăn đường thối bài cốt(sườn heo chua ngọt) do mẹ đích thân làm!

Cậu vì người con trai này mà cảm thấy chua xót, loại cảm giác lo lắng này, tựa hồ so với chính mình tự mình trải qua còn thống khổ khó chịu hơn!

“Lúc mới bắt đầu cũng cảm thấy rất vất vả, trong lòng không ngừng muốn nhanh lớn lên, trưởng thành rồi sẽ không khổ cực như vậy nữa. Thế như bây giờ lại nhớ tới, nói không chừng đó lại là một kinh nghiệm tốt... Tôi muốn cảm ơn nó, vô luận là tốt hay là xấu, đều là tài sản vô giá, không có chúng nó, tôi sẽ không có được tâm trí như bây giờ, cũng không viết ra được nhiều tiểu thuyết đến vậy...” Hà Nghiên Luật cúi đầu, nhìn mèo đen đang mở to đôi mắt ngáp nước xanh biết không ngừng nhìn anh, tiếp tục nói, “Không có chúng nó, tôi sẽ không có khả năng gặp cậu, cũng không cảm thấy, có được cậu là có thể có được hạnh phúc.”

Diệp Dịch Hành thề, cậu sống cho tới bây giờ mới có thể nghe được lời nói làm cậu muốn rơi lệ nhất.

“Ba ba...” Cậu nghẹn ngào nói: “Mèo tinh đều nhanh bị anh nói cho khóc rồi...”

...

Hà Nghiên Luật cười nói: “Đến, khóc cho tôi xem đi, tôi còn chưa thấy qua bộ dạng mèo khóc đâu a.”

“Không được, tôi nhịn được,” Diệp Dịch Hành nắm chặt móng vuốt, “Nếu khóc, mặt mũi nam tử hán liền mất hết.”

Phốc! Cậu bắt quá chỉ là mèo, có phải là nam tử hán đâu!

“Anh đừng có kích tôi, cho tôi bình tĩnh chút đi!” Diệp Dịch Hành quay đầu đi không dám nhìn Hà Nghiên Luật, cố gắng đem nước mặt nghẹn trở về. Cũng may tuyến lệ của mèo không có phát triển mạnh, nếu là người, phỏng chừng rất không có hình tượng mà dùng tay gạt lệ....

Ai, nam nhân hữu lệ bất khinh đạn, chính là chưa đủ cảm động nha!

Hà Nghiên Luật hung ác dùng tay túm đuôi mèo đen, cái túm này có tác dụng làm cho ngừng khóc tốt lắm a, Diệp Dịch Hành toàn thân nhảy dựng, nháy mắt liền xù lông.

“Uy!” Quay đầu trừng chủ nhân trò đùa dai, nhân vật chính cười dài nhìn cậu, vẻ mặt tò mò.

Diệp Dịch Hành nhất thời nhụt chí, chỉ có anh mới có khả năng phá hư không khí như vậy thôi! Anh đây khó được sâu não một hồi....

Lúc này cậu mới chợt nhớ đến, vì bị mình hỏi nguyên nhân Hà Nghiên Luật cô độc, cho nên đề tài Lạc Mộc Tri Thu liền bị dời đi, cậu đem đề tài nhiễu trở về, giả đồ thiên chân đáng yêu tò mò: “Ba ba anh lại nói cho tôi cái chuyện anh sùng bái người kia đi! Còn chưa có nói xong đâu!”

[Anh sùng bái người kia], vài chữ này Diệp Dịch nói đặc biệt dùng sức, một bên nói, một bên trong tâm vô hạn đen tối.

“Cậu muốn nghe cái gì?” Hà Nghiên Luật sờ sờ lỗ tai mèo đen, hỏi.

“Vì cậu ta kích anh sáng tác thì anh liền sùng bái cậu ta, sau này thì sao? Sau này sao sau này sao!” Lỗ tai dựng lên thẳng tắp, cái đuôi cao cao nhếch lên, con mèo nào đó dương dương tự đắc.

“Àn..” Hà Nghiên Luật trầm ngâm trong chốc lát, hỏi, “Thật tò mò như vậy a?”

“Ừ!” Nếu bây giờ vẫn còn chưa có nói được tiếng người, Diệp Dịch Hành chắc chắn liền bật người kêu “meo meo” vài tiếng.

Lại không đoán được Hà Nghiên Luật giao hoạt cười: “Hôm nào đó nói sau.”

= = Anh không cần tại thời điểm mấu chốt liên cắt vậy a! Ông đây cảm giác giống như bị vạ trảo nạo tâm nha! (ngàn móng vuốt cào cào tim – ý nói ảnh tò mò đến ngứa người đó mà)

Bất quá, cho dù chỉ biết có một ít, cũng đã đủ cho Diệp Dịch Hành vui đến mấy ngày.

Trên thế giới có rất nhiều người viết tiểu thuyết, mỗi người đều có tới mấy bộ tiểu thuyết thú vị, tôi lại cố tình gặp gỡ anh; anh cao cao tại thượng, tràn ngập tài văn chương, lại cố tình sùng bái “bại tướng dưới tay”; người kia lại cố tình chú ý anh hồi lâu, bởi vì kiêu ngạo nên chưa bao giờ dám thừa nhận, sợ chính mình chỉ là nhất sương tình nguyện.

Người kia bắt đầu thích thượng anh cũng đã nhanh đến muốn yêu anh rồi, anh bỗng nhiên nói cho cậu ta biết, anh sùng bái cậu ta...

Cái gì sùng bái? Diệp Dịch Hành nghe như thế nào cũng giống câu “Tôi cũng yêu cậu” a?!

Đoán không trúng chuyện mở đầu không có quan hệ gì, chỉ cần cho tôi nhìn thấy một chút dấu hiệu của hí kịch, tôi liền có thể không chế kết cục cho anh xem.

25. Chương 24: Tan Học Đúng Giờ Về Nhà

Tuy rằng trên mạng tràn lan tin tức “tác giả mạng Lạc Mộc Tri Thu yêu thích bị mất tích”, Diệp Dịch Hành vẫn gửi thông báo nghỉ phép đến ban biên tập.

Chẳng qua là trong email Diệp Dịch Hành không có nói chi tiết, chỉ nêu lý do cá nhân riêng tư cần nghỉ phép một thời gian ngắn, thậm chí cũng không có nói nghỉ bao lâu.

Ban biên tập cố dò hỏi, sau đó vắt kiệt toàn lực khuyên bảo nhưng cũng không làm cho đối phương hồi tâm chuyển ý, vì thế bật người vỗ án quyết định treo lệnh truy nã!

Trên thực tế, thời điểm trang web cùng ban biên tập nhà xuất bản biết Lạc Mộc Tri Thu tạm thời lui ở ẩn đều kinh ngạc cùng lo lắng. Lạc Mộc là tác giả huyền huyền trên mạng nổi danh thực lực cao danh dự tốt hơn nữa rất có trách nhiệm, cậu còn đang ở giai đoạn viết cuốn tiểu thuyết mới đã có đủ tiêu chuẩn xuất bản thành sách, lúc này lại bỗng nhiên nói muốn xin nghỉ phép? Đây không phải là tự cường bạo hủy đi tiền đồ chính mình sao?

Đương nhiên việc ban biên tập treo lệnh truy nã cậu cũng là việc xuất phát từ thiện ý.

Nếu muốn nghỉ, cũng phải lợi dụng cho tốt thời điểm này mà quảng cáo, để xem có hay không có hiệu quả, giúp Lạc Mộc Tri Thu gia tăng mức độ nổi tiếng.

Là tin tức tầm thường hay là tin thị phi, theo một góc độ mà nói, có đôi khi khiến người khác vụt trở thành sao.

Mỗi người đều có bản tính “tò mò” cùng “nhiều chuyện”, nếu Lạc Mộc Tri Thu trở lại, nhất định sẽ bởi vì nguyên nhân “được yêu thích” mà đem tới một lượng lớn phản ứng của độc giả.

Từ lúc mở chuyên mục Lạc Mộc đến nay, cũng chỉ là những bài viết khiêm tốn viết chuyên xưa của cậu, tựa hồ như tay viết này đối với cậu có một loại kính ý, không phải sùng bái.

Thậm chí lúc Lạc Mộc Tri Thu thứ hạng xếp trên Chi Ngôn cũng đã có không ít chuyện xấu đồn thổi, tuy rằng đã trải qua kiểm chứng biết được lời đồn đều là bịa đặt, cái gì gọi là “cây to đón gió”, “nhân bất chiếu đổ thị dong tài”*, qua sự kiện này cũng đã chứng minh được thực lực của Chi Ngôn.

*ý nói người không bị người khác ghen ghét thì không phải là nhân tài

Thanh chánh bất phạ ảnh tử oan, chỉ cần người viết không thẹn với lương tâm, gió to như thế nào, cây cũng có thể đứng vững.

Có vài lần đám độc giả gây chiến tranh đã tạo được hiệu ứng quảng cáo mới có thể làm cho thanh danh Chi Ngôn lập tức liền nâng cao cho nên anh ta mới có địa vị ngày hôm nay.

Ban biên tập đã nghĩ tới việc chọn thời điểm nháo chuyện này ra tay để đẩy Lạc Mộc Tri Thu một phen.

Ai nói thể đạo này chỉ cần dựa vào thực lực liền nhất định có thể thành công? Đại thế giới, nhân hữu ngoại nhân san hữu ngoại san, người có thực lực khắp nơi đều có. Ở thời khắc mấu chốt cũng vẫn chỉ là dựa vào may mắn cùng cơ hội mới có thể vươn lên. Nhưng, trái lại, may mắn và cơ hội cũng không phải từ không khí mà đến, có lẽ, là dựa vào thực lực cùng cố gắng tích lũy.

Cố gắng không nhất định có thể thành công, nhưng mà muốn thành công, lại phải không ngừng cố gắng.

Tại thời điểm cơ hội xuất hiện ngay phía trước, bạn liệu còn có thể kiên trì?

Tự kỉ tổ hào tự kỉ, tâm vô bàng vụ.

Từ lúc mèo đen có thể nói tiếng người, Hà Nghiên Luật liền tạm thời không cho phép cậu xuất môn, ngày thường anh đi học đều để cho mèo đen tự do chơi máy tính giải buồn, đối Diệp Dịch Hành mà nói đây là chuyện tốt, cậu rốt cuộc không cần lén lút mở máy tính nữa, cũng không sợ hù chết ba ba cậu.

Nhớ lúc đó cậu mượn thân phận mèo tinh nói ra mấy cái loại “sự thật” bất khả tư nghị này, Hà Nghiên Luật cũng nắm lấy con chuột cả kinh gây người cả nửa ngày trời, một lúc lâu sau Diệp Dịch Hành mới bị đối phương dim chết bằng ánh mắt “nhiệt tình”...

Lại sau đó, Hà Nghiên Luật thay Tiểu Hắc trang bị một cái điện thoại, như vậy anh có thể tùy thời gọi điện thoại cho Tiểu Hắc, Tiểu Hắc có việc gì gấp cũng có thể thuận lợi liên lạc với anh.

Mỗi lần nghĩ tới mình nói chuyện điện thoại với con mèo, Hà Nghiên Luật đã muốn phát cười. Trước công chúng lại lộ ra vẻ mặt cười trộm, đôi mắt loàn lên khiến Hà Nghiên Luật trở thành đối tượng bị mọi người chảy nước miếng YY.... Người nào đó lại như cũ không hề biết gì tự do sống trong thế giới cổ tích của chính mình.

Diệp Dịch Hành giờ phút này có thể nói là bị Hà mỹ nhân ở nhà nuông chiều tới mức có thể phong tới chức vua mèo, anh cũng rất lo lắng sợ cậu không cẩn thận ở bên ngoài mở miệng nói chuyện, nếu bị người phát hiện sẽ trực tiếp quơ cậu ném vào cái trung tâm nghiên cứu động vật kỳ bí (= =). Cho nên, cậu cứ an ổn hưởng thụ cuộc sống như vậy đến dương dương tự đắc, chính là vẫn không có cơ hội đến nhà Dương Khúc, có chuyện gì thì cũng chỉ có thể gọi điện thoại.

Lần đầu tiên gọi điện cho Dương Khúc, Diệp Dịch Hành còn không biết nên giải thích chuyện này như thế nào cho người anh em nhà mình biết.... Cũng không phải lão hồ bị câm, nhưng mà cho dù có là nam nhân thì loại “mèo biết nói chuyện” cũng không trách được khiến người khác sửng sờ.

Trong điện thoại nghe được thanh âm của Diệp Dịch Hành, Dương Khúc thực sự hoảng sợ, liên tục hỏi Diệp Dịch Hành có phải hay không đã khôi phục bình thường trở lại. Diệp Dịch Hành rối rắm nói còn không có, Dương Khúc thở dài: “Ít nhất là có dấu hiệu...” Rồi sau đó lại trầm mặc một hồi, hét lớn, “Kia, bây giờ là mèo nói tiếng người a a?”

Có thể tưởng tượng ở bên kia đầu dây Diệp Dịch Hành lại nở nụ cười thông cảm.

...

Hà Nghiên Luật buổi sáng vừa ra khỏi cửa, Diệp Dịch Hành liền vọt xuống lầu gọi điện thoại, cậu nhảy lên bàn trà, dùng chân mèo “ba ba” vỗ một chuỗi dãy số, vang lên hai tiếng, mau mắn ấn nút tắt.

Một lát sau, chuông điện thoại vang lên, Diệp Dịch Hành đề ổng nói xuống: “Tôi a.”

[Hà Nghiên Luật ra khỏi nhà rồi sao?] Thanh âm Dương Khúc xuyên thấu qua điện thoại truyền tới, có điểm cẩn thận.

“Ân, chuyện xin nghỉ thế nào rồi?” Diệp Dịch Hành nói.

[Đã xong.] Dương Khúc cười nói, [... Cậu không sợ Hà Nghiên Luật tra bản ghi chép cuộc gọi sao?]

Diệp Dịch Hành đen mặt, Dương Khúc này nói như thế nào lại làm cậu có cảm giác như đang lén Hà Nghiên Luật yêu đương vụng trộm vậy!!

“Theo tính cách mơ hồ của Hà Nghiên Luật nhà chúng tôi, chỉ cần tiền điện thoại không có quá cao, sẽ không đi tra.”

[Cha cha! Khi nào thì Hà Nghiên Luật thành nhà các cậu vậy?! Ha ha, vài ngày không thấy, thực đem mình làm mèo của đối phương a!] Dương Khúc đùa bốn nói, trong lòng cũng sớm hoàn toàn hiểu rõ tâm tư Diệp Dịch Hành, xem ra anh em của anh bị biến thành mèo quả thực là nhân họa đắc phúc.

“Xuy xuy xuy, ông đây vốn là mèo của anh ta a!” Diệp Dịch Hành cứng rắn nói, mọi người nếu hăm sâu tình yêu đều là đứa ngốc, người ngoài không thể hiểu được hạnh phúc của đứa ngốc, “Anh cùng tiểu tức phụ (con dâu nhỏ) độc miệng kia thì sao, như thế nào rồi?”

[Ờn... Lần trước đề nghị của cậu không sai, thằng nhóc kia quả nhiên thích tôi.]

“Sách, thằng nhóc kia? Thằng nhóc kia quả thật là nhạy bén như chó săn!” Hà Nghiên Luật thường dùng từ này gọi mèo đen cậu, Diệp Dịch Hành giờ phút này lại nghe Dương Khúc gọi Sở Văn Hạnh như vậy, không khỏi trong lòng có điểm ăn vị.

Chỉ là một cái xưng hô cũng đụng trúng bình dấm chua độc nhất vô nhị này, xem ra Hà bạn học ngày sau cũng không được tốt lắm a.

Dương Khúc thở dài, đang muốn nói cái gì đó, thoáng nhìn về hướng bên kia hốt hoảng nói: “Vừa mới nhìn thấy người duy nhất của cậu rồi... Tôi. đi học đây, có gì thì gửi mail cho tôi”

[Uy uy! Anh ta không chỉ là duy nhất thôi a!] Diệp Dịch Hành túm lông kêu, tiếp theo liền nghe thấy âm thanh “Đô” tắt điện thoại (= =)

Mèo cậu đây thích chính là loại đơn giản như vậy thôi a, đương nhiên nếu muốn nói về vấn đề này, thì cứ coi như đó là điều kiện để cậu yêu đi?...

Dương Khúc tắt điện thoại, nhét vào túi, từ xa xa theo sát Hà Nghiên Luật lên tiếng chào hỏi.

Mặt Hà Nghiên Luật giãn ra cười, lộ vẻ vui mừng.

Ai có thể nghĩ người con trai đẹp đến xuất trần kia nửa tháng trước đều là vẻ lạnh lùng, bước đi trừ bỏ mục đích nhìn đất ra thì hoàn toàn không nhìn thấy gì khác.

“Thực không chịu nổi khi nhìn thấy cậu cười a,” đợi đối phương đến gần, Dương Khúc nói, “Rất hiếm, bất quá vẫn làm cảm thấy thời điểm mỹ nhân băng lạnh thì hữu thần bí cảm hơn.”

Hà Nghiên Luật liếc Dương Khúc một cái, cãi lại: “Tôi vẫn rất thần bí.”

Dương Khúc mị hí mắt, không quen thì không biết, nhất là ở chung thì mới phát hiện, người con trai này thoát tuyến thật sự!!

Cái gì băng sơn mỹ nhân, cái gì thâm trầm cao ngạo, đều là giả!

Hà Nghiên Luật từ trong bao lấy ra một cái bánh sandwich, để sát vào gối gối, lại cẩn thận nhét trở vào.

Dương Khúc nhìn thấy liền ngạc nhiên: “Đây là gì? Điểm tâm?”

“Ờn!” Hà Nghiên Luật cười đến ngọt ngào.

Dương Khúc rối rắm trong chốc lát, lại hỏi: “Vây Tiểu Hắc... làm cho cậu sao?”

Hà Nghiên Luật cho đứa ngốc Dương Khúc một cái liếc, nói: “Mèo làm sao có thể làm bánh sandwich.”

“... Được, được rồi.” (= =)

Kỳ thật, sandwich là Diệp Dịch Hành dùng điện thoại gọi quán ăn mua về cho Hà Nghiên Luật, trong tủ lạnh có tới ba bốn cái.

Buổi sáng trước khi người nào đó xuất môn, mèo đen còn đứng ở cửa nhà dận dò, giống như vẫn còn nghe tại bên tai ——

“Sữa uống ngay nha! Sandwich đem theo! Di động đem theo! Qua đường cái phải cẩn thận! Thấy mèo hoang thì không được để ý tới nó! Tan học đúng giờ về nhà!...”

Diệp Dịch Hành muốn Hà Nghiên Luật dưỡng thành thói quen ăn điểm tâm—— bổ sung đầy đủ dinh dưỡng, ba ba mới khỏe mạnh!

Hà Nghiên Luật nhớ rõ lúc còn học tiểu học, sau mỗi lần tan học đều có sự tình loạn thất bát tao kéo đến, cái gì quét tước vệ sinh rồi, tham gia hoạt động tổ đội, họp nhóm, học theo Lôi Phong ở trường nhỏ cỏ cho sân thể dục...

Phạm là gặp được loại sự tình này, có chút nhớ nhưng mấy lời ồn ào của đám học trò muốn trốn việc “Mẹ bảo tớ phải về nhà đúng giờ” linh tinh gì đó.

Hà Nghiên Luật về nhà đều chỉ có một mình, căn phòng lạnh lùng không có sức sống. Dì bảo mẫu cũng có đứa nhỏ của riêng mình, mỗi buổi trưa đều tới nấu cơm cho anh rồi gói lại bỏ vào trong tủ lạnh, buổi tối liền đi trở về.

Ngay từ lúc đầu, Hà Nghiên Luật không hề dùng nồi hâm lại đồ ăn, mỗi ngày buổi tối trở về đều dùng đồ ăn lạnh.

Sau này, anh nhìn thấy trên TV có quảng cáo lò vi sóng, lúc lò vi sóng mới ra đời không phải nhà nào cũng có, cũng không có bao nhiêu người dùng. Nhưng ưu điểm chính là có thể đem đồ ăn lạnh làm thành đồ ăn nóng sốt thơm ngào ngạt, Hà Nghiên Luật đã cảm thấy rất thần kỳ, có phải hay không giống như có một gia đình đợi anh trở về nhà ăn một bữa cơm ấm áp.

Anh trước tiên xin người chú kia mua cho anh lò vi sóng, qua một thời gian, đến khi tốt nghiệp tiểu học bắt đầu không cần dì bảo mẫu chiếu cố nữa.

Sau khi mua về, Hà Nghiên Luật liền phát hiện, cuộc sống có lò vi sóng, vẫn là cùng tưởng tượng của chính mình có điểm khác. Đồ ăn hâm trong lò vi sóng, sẽ biến màu, không còn tươi, hương vị trở nên là lạ...

Huống chi, một thằng nhóc mười mấy tuổi lại không biết sử dụng lò vi sóng...

“Đúng giờ về nhà” rốt cuộc là cái khái niệm gì? Hà Nghiên Luật yên lặng ngu ngốc dần tỉnh ngộ—

Người nhà của đứa nhỏ kia khẳng định là đang ở nhà chờ nó, làm cho nó đồ ăn ngon thơm ngào ngạt... Ân, nói không chừng cha mẹ nó còn có thể cho nó xem một chút phim hoạt hình, sau đó sẽ bị mẹ lôi đi làm bài tập, gặp được bài toán không giải được còn có thể hỏi ba ba... Trước khi ngủ còn có sữa nóng của mẹ làm ấm dạ dày....

Vì thế Hà Nghiên Luật có kết luận, đúng giờ về nhà rất là mê người!!

Lúc sau, mỗi lần nghe được người khác dặn dò con “Đúng giờ về nhà”, Hà Nghiên Luật sẽ ở một bên trộm hâm mộ thật lâu.

Trước đây không hề có giấc mộng nào, cứ nương theo chính mình lớn lên, hiện tại ước mơ này đã bị hấp dẫn mở rộng đến mấy lần.

Hiện tại rốt cục cũng có người nói với anh “Đúng giờ về nhà”! Tuy rằng đối phương chỉ là con mèo...

Hà Nghiên Luật vẫn là kích động khó có thể tự mình đối phó, cả ngày đều lấy bốn mươi lăm độ hướng lên trời ngây ngô cười ảo tưởng, về nhà Tiểu Hắc sẽ cho mình cái kinh hỉ gì nhỉ?

Tuy rằng anh biết rất rõ Tiểu Hắc sẽ giống như bình thường thường nhảy lên người anh liếm liếm cọ cọ, còn muốn tắm rửa xong lại thêm một lần đánh dấu chủ quyền...!

Mặc dù mình cũng sẽ vì vậy mà vui sướng hết nửa ngày....! (=__=)

Hay là muốn đúng giờ về nhà a... !

Chẳng qua tan học đúng giờ về nhà, có đôi khi cũng không phải do mình định đoạt.

Học sinh tiểu học trên đường về nhà luôn bị quán ăn vặt ven đường hấp dẫn, học sinh trung học phải chống đỡ lại sức hấp dẫn của bóng đá, lại còn bạn trai bạn gái....

Mà Hà Nghiên Luật sẽ có cái gì cản trở anh “Đúng giờ về nhà a”?

Mạc Nghiên Trạch ngồi trong quán trà tư gia gần cửa nam đại học ——

Nơi này xem như là quán trà cao cấp nhất ở phụ cận đại học F này đi, giá cả toàn là loại đắt đến độ sinh viên muốn đến uống cũng chưa chắc dám bỏ tiền.

Hắn tuy ngồi ở vị trí dựa vào cửa sổ nhưng cũng rất u ám, thủy tinh là loại chiếu sáng hai lớp song song, làm cho không gian bên trong đắp nặn một vẻ tao nhã ái muội tình điều, sô pha chung quanh đều là được vẩy bằng vải voan mỏng màu tím cao cấp, đèn trần tạo dáng tinh tú theo trần nhà rũ xuống, chiếu ra ánh sáng màu vàng cam, phi thường ấm áp.

Mạc Nghiên Trạch cầm lấy ấm trà, hướng chén gốm sứ nhỏ rót một ít, một hơi uống hết.

Trong hồ sơ lý lịch của Hà Nghiên Luật có thời khóa biểu, lúc này, đối phương hẳn là đã tan học, ở cửa nam cũng đã có tốp năm tốp ba sinh viên đi ra...

Hạ chén trà xuống, hắn nhìn đồng hồ trên tay một chút.

Mạc Nghiên Trạch hướng về người bán hàng phẩy tay một cái, nháy mắt có một mỹ nữ tươi cười bước đến, cách sa trường hỏi: “Xin chào tiên sinh, người cần gì?”

Mạc Nghiên Trạch nói: “Một bình ‘phóng tứ tình nhân’”

Lúc hắn nói chuyện ánh mắt đều nhìn ngoài cửa sổ, mặt không chút thay đổi.

“Được, xin hỏi...” người bán hàng kia đang muốn hỏi đối phương còn cần cái gì phục vụ, Mạc Nghiên Trạch đứng dậy, xốc mần lên.

Người bán hàng bị ánh mắt áp bách của đối phương bỗng nhiên quét tới liền giật mình đến quên cả nói chuyện, lảng lảng đứng ngốc ở một bên, chỉ nghe hắn nói: “Tôi đi ra ngoài đón người, có trà thì đặt lên bàn, thêm một cái chén nữa.”

Hà Nghiên Luật ôm túi sách ra cửa trường, vừa đến đường cái đã bị cái thế tới hung mãnh có tính trước kỹ càng của Mạc Nghiên Trạch chặn lại ——

“Hà tiên sinh, xin chào, có thể mượn chút thời gian nói mấy câu?” Mạc Nghiên Trạch ôn hòa hữu lễ nói, trong câu hỏi lại mang theo ngữ khí bắt buộc.

Mạc Nghiên Trạch thường không thích chơi mấy thứ trò chơi gì đó. Mạc đại thiếu gia ở giới xã giao trực lai trực văng rất nổi danh, tuy rằng tính cách lẫn tính tình rất khó nắm bắt, nhưng hắn từ trước đến nay trả thù lao đều rất hào phóng, chỉ cần là coi trọng liền không chơi trò mập mờ kéo dài.

Hà Nghiên Luật đang hấp tấp vội chạy về nhà như đã hẹn với Tiểu Hắc, giờ phút này lại thấy gia hỏa giống như mặt người dạ thú ngẩn ở trên đường, anh nháy mắt liền đen mặt, tính cách quái đản cùng động kinh cực phẩm nhất thời phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, anh nói: “Ngượng ngừng, con tôi bảo tôi phải về nhà đúng giờ!”

Những lời này nói cực nhanh hơn nữa tràn ngập lực sát thương, giống như Mario siêu cấp ăn sao bắt khả chiến bại; không gì cản nổi, một đường hô to “Tránh ra cho ông, ông đây không chịu nổi hấp dẫn, ông đây muốn về nhà đúng giờ”, sau đó co lại như con rùa đụng vào người đối phương bắn ra thật xa...

Hà Nghiên Luật cũng không quay đầu lại, nháy mắt, liền biến mất tại góc quẹo.

Mạc Nghiên Trạch ngốc ở trên đường, gương mặt cực lực co rút.

Bình thường mà nói, tựa hồ không ai có thể chống cự được ngữ khí “mệnh lệnh” của hắn, chỉ cần hơi chút do dự, liền hoàn toàn không thể kháng cự ánh mắt của hắn....

Mặt Mạc Nghiên Trạch lại co rút thêm một đợt nữa.

Đối phương cần phải ra vẻ do dự lại không hề có do dự, hoàn toàn không chịu ngoại giới quấy rầy... Chờ chờ, vấn đề chủ yếu không phải cái này! Cái gì là “Con tôi bảo tôi phải về nhà đúng giờ” chứ?!

... Hà Nghiên Luật có con ?

Chính mình liền như vậy mạc danh kỳ diệu thành “ông bác”? = =

...

Gia hỏa này không phải em của hắn gia hỏa này không phải em của hắn!!! Nha tuyệt đối không cùng quan hệ huyết thống với hắn!!!

Từ quá trình hóa đá ban đầu khôi phục lại, Mạc Nghiên Trạch sắc mặt khó coi trở lại quán trà, giống như trong nháy mắt già đi hai chục tuổi, anh đây đẹp trai giàu có mới ba mươi tuổi đã phải làm bác người ta...

Trên bàn đã dọn xong bình trà dành cho Hà Nghiên Luật, chúc đăng mềm rũ xuống, màu sắc lúc sáng lúc tối ảm áp như ngọn lửa nhỏ, nước trà đỏ thắm trong suốt trong ấm trà chậm rãi lưu động, nhan sắc kia thật giống như tên trà, phóng tứ...

Đặc biệt vì đứa em này của hắn là chọn loại trà này —— phóng tứ tình nhân.

Một chén trà thủy tinh tinh xảo bên cạnh ấm trà, không hề có nước trà rót vào, không có bất cứ ai chạm vào nó, dĩ thường cô tịch.

Rõ ràng này vốn nên là một tình cảnh quen biết cảm động ảm áp nha.

26. Chương 25: Tôi Là Fan Trung Thành Của Lạc Mộc

Buổi sáng nói chuyện điện thoại với Dương Khúc xong, Diệp Dịch Hành liền cảm thấy chán nản.

Lên mạng đánh bài trong chốc lát, lại cảm thấy không có hứng, đi tìm phim xem, xem đến mười phút, thiếu chút nữa đã ngủ gục, vì thể đơn giản nhào lên giường, đưa cái chân trước ngăn ngừn túm lấy chăn của Hà Nghiên Luật, giường thật mềm nha, trên chăn còn có mùi của Hà Nghiên Luật nữa...

Diệp Dịch Hành nghĩ tới ba ba cậu, vốn tính ngủ một chút, không ngờ lại ngủ đến quá trưa.

Hai chân trước đặt trước thân, đầu dề thấp xuống bả vai, liều mạng ưỡn về phía sau mân mê cái mông, kéo dài thân thể ra, đây chính là động tác duỗi thắt lưng của mèo—— Diệp Dịch Hành làm cái duỗi lưng, run run lông toàn thân, ánh nắng buổi trưa thẳng tắp xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên giường, thân mình được mặt trời chiếu đến ảm áp.

Dùng móng vuốt gãi gãi mặt, Diệp Dịch Hành chạy xuống lầu kiếm ăn, dạo qua một vòng, ăn chút nhục tùng bính* ở trên bàn, lại phóng lên ghế salon xem tiểu thuyết Hà Nghiên Luật đặt ở trên đó.

Thời gian trôi qua thực chậm, thực thực chậm, Diệp Dịch Hành cảm giác có thể nghe thấy tiếng “răng rắc răng rắc” rất nhỏ của kim chỉ giây đồng hồ chuyển động, giống như đang thôi miên cậu, nheo đôi mắt xanh biếc lại, hiện tại đây chính là tư thế mèo buồn ngủ.

Cậu nhìn lên tường, Hà Nghiên Luật như thế nào vẫn chưa có về a....

Được rồi, dù sao ngồi chờ cũng không có chuyện gì làm, không bằng lại ngủ một giấc. Diệp Dịch Hành dùng cái chân đẩy cuốn sách ra, bổ nhào vào người Đại Bạch (con thỏ bông – tỷ tỷ anh Hành ==) coi như gối ôm rồi ngủ...

Lúc Hà Nghiên Luật xuất hiện, chính là lúc con mèo tinh nhỏ của anh đang ngủ ngon lành.

Vừa nghe thấy tiếng bước chân Hà Nghiên Luật từ xa xa truyền tới, Diệp Dịch Hành nháy mắt liền thanh tỉnh, ba ba đã về rồi a!!

Ngay sau đó cậu nghe thấy tiếng Hà Nghiên Luật lấy chìa khóa mở cửa....

Mèo đen chớp mắt một cái, cánh cửa vừa mới mở ra liền dùng tốc độ sét đánh trốn sau lưng Đại Bạch.

“Tiểu Hắc, tôi về rồi a!” Hà Nghiên Luật mở cửa, đối diện với phòng khách không một bóng mèo hô một tiếng.

Không có tiếng trả lời... Anh nhú mày, sao lại thế này, Tiểu Hắc đâu?

Bình thường đều có bóng đen lập tức nhảy bổ lên người anh, hoặc là đang nằm trên ghế salon vừa mới tỉnh lại, ánh mắt màu lục sâu thẳm nhìn anh làm nũng “Muốn ôm một cái, anh tới ôm tôi, tôi lười nhảy” linh tinh gì đó.

Đúng vậy, ngay từ đầu Tiểu Hắc đều chủ động vồ tới, sau đó, cậu còn bảo chính mình phải chủ động đi ôm cậu, có đôi khi còn oán giận “Về nhà muộn, tôi thật nhàm chán...”.

Tầm mắt Hà Nghiên Luật chuyển động về phía sô pha, ý đồ tìm kiếm bóng dáng mèo đen. Tim của anh phác phác nhảy loạn, một giây đồng hồ anh không thấy Tiểu Hắc, liền cảm thấy sợ hãi.

Vì cái gì lại có cảm giác này? Từ nhỏ đến lớn chưa từng hy vọng xa vời ngay khi anh vừa mở cửa sẽ có một người đang chờ đợi anh. Chỉ có mười ngày ngắn ngủi, chính mình liền đã có thói quen với sự tồn tại của mèo đen này sao? Có thể hay không một ngày kia, Tiểu Hắc cảm thấy chính mình thật ngốc, thật chán, liền chạy mất?

Hà Nghiên Luật nghĩ nghĩ, cảm giác hốc mắt ê ẩm, tâm loạn như ma. Anh cẩn thận buông túi xách, thở mạnh cũng không dám thở, giống như chỉ cần động mạnh một chút sẽ đen linh hồn mèo đen dọa bay.

“Tiểu Hắc...?” Anh lại nhẹ nhàng kêu một tiếng, ngữ điệu lộ vẻ lo lắng cùng khẩn trương.

...

A... Có cái đuôi dài màu đen kìa! (= =) (trốn sao giỏi vậy anh? Lòi đuôi kìa...)

Nhìn ra phía sau Đại Bạch, con thỏ được tặng lúc sinh nhật, Hà Nghiên Luật nhất thời dở khóc dở cười.

“Hắc hắc hắc...”

Đuôi mèo đen phe phẩy nhoáng lên một cái nhoáng lên một cái, còn cho mình là thần không biết quỷ không hay nữa chứ!

Diệp Dịch Hành chờ đến mắt kiên nhẫn, định thò đầu ra xem xét tình hình, chợt nghe ba ba cậu âm hiểm cười!

Kỳ thật rõ ràng là chính cậu có tật giật mình, lúc bất an liền phe phẩy cái đuôi, dĩ nhiên là lòi!

Hà Nghiên Luật chậm rãi tới gần, Diệp Dịch Hành càng ngày càng khẩn trương, lông toàn thân đều dựng thẳng đứng, sẽ không bị phát hiện đi...!

“Tiểu Hắc...” Đôi mắt Hà Nghiên Luật cong lên, ngây ngốc bật cười.

Diệp Dịch Hành đem đuôi thu trở về, động cũng không dám động.

Hà Nghiên Luật bắt lấy thỏ bông ném ra ngoài, lạnh lùng nói với mèo đen trốn trong góc phòng: “Còn trốn!!”

...

(= =) “Ba! Đó là con gái anh a!... A!” Đuôi bị Hà Nghiên Luật tóm lại, ngay lập tức bị Hà Nghiên Luật ôm lấy toàn thân, Diệp Dịch Hành ồ ào: “Chị sẽ khóc a, anh không thể đối với chị như vậy! ... Ngao!”

Lỡ tai mèo bị nhéo đến tàn nhẫn, Hà Nghiên Luật nói: “Lo cho mình trước đi! Vì cái gì trốn?”

Diệp Dịch Hành giả trò: “Tôi không có!”

“Còn dám nói dối! Treo chuông!” Hà Nghiên Luật nổi giận dùng dùng túm lấy mèo đen đi tìm chuông.

Diệp Dịch Hành chắp hai chân trước lại cầu xin tha thứ: “Được rồi được rồi! Tôi chỉ muốn nhìn thử phản ứng của anh thôi mà...”

“Phản ứng gì?”

“Ba ba nếu tìm không thấy tôi... Sẽ có phản ứng gì...” Diệp Dịch Hành nháy mắt nói.

Hà Nghiên Luật nghe xong cái mũi đau xót: “Treo chuông!”

= = Ông đây là ăn ngay nói thật nha! “Anh xấu!” Diệp Dịch Hành bất mãn kêu lên, chớp mắt nhìn thấy biểu tình muốn khóc của Hà Nghiên Luật, cậu liền an tĩnh lại.

“Uy, anh làm sao vậy a...” Diệp Dịch Hành vươn chân chạm vào Hà Nghiên Luật, cố gắng áp chế tim đang gia tốc đập không ngừng. Chẳng lẽ không thấy mình, Hà Nghiên Luật mới có phản ứng này sao... Không phải đâu!

Uy uy mày đi chết đi nha! Anh ta khẩn trương, khó chịu, không vui rồi đó!! Mày vừa lòng chưa?

“Được rồi, treo chuông...” Diệp Dịch Hành biết điều không ầm ĩ nữa, ngoan ngoãn hạ cái đuôi xuống, vươn đầu lưỡi liếm liếm lên tay Hà Nghiên Luật lấy lòng.

“Treo ba ngày.” Hà Nghiên Luật còn nói.

= => “... Hai ngày!” Cậu cò kè mặc cả, thật sự không thích treo hai cái món đồ chơi suốt ngày kêu đình đình đang đang trên cổ a! Có thể đeo ít ngày bao nhiêu thì hay bấy nhiêu!

Hà Nghiên Luật cắn môi không nói chuyện, ôm lấy mèo đen, biểu tình ra vẻ trấn định, lông mi run rẩy cùng hốc mắt ửng đỏ lại tiết lộ tâm tình của anh.

Diệp Dịch Hành lập tức mềm lòng: “... Được rồi ba ngày...”

Đừng có nghĩ ông đây hiện tại nghe lời, cái gì cũng theo anh! Không chơi chiến lược lâu dài thì như thế nào bắt được cá lớn! Đợi ông đây biến trở lại thành người... Hanh hanh!

Cậu trong lòng nhỏ mọn tính toán, đồng thời nhìn thấy Hà Nghiên Luật vì mình mà khấn trương lại mừng thầm không thôi.

“Tôi dọa anh rồi.” Diệp Dịch Hành nhẹ giọng nói.

Hà Nghiên Luật rất muốn nói, [Cậu về sau đừng dọa tôi nữa, tôi khó chịu], thế nhưng khi đến bên miệng, lại dừng lại, tựa hồ cảm thấy nói như vậy rất mất mặt, vì thế không ngừng vuốt ve lưng mèo đen tìm cảm giác an toàn.

Diệp Dịch Hành đem dần dần lên ngực Hà Nghiên Luật, liều mạng cọ, vừa nói: “Ba ba, nếu tôi không phải mèo, anh vẫn sẽ để ý đến tôi sao?”

Hà Nghiên Luật ngừng vuốt ve mèo một chút, nói: “Sẽ.”

Diệp Dịch Hành nằm trong lòng Hà Nghiên Luật cười trộm.

Đang muốn đi tắm rửa, chợt chuông cửa kêu lên, Hà Nghiên Luật cả kinh nói: “Ai? Sở Văn Hạng sao?”

Diệp Dịch Hành vĩnh tai nói: “Mau mau! Đem tôi ôm đi ra ngoài, cơm đến đây!”

...

Hà Nghiên Luật ôm mèo đen, đến trước cửa hỏi một câu: “Gọi cơm lúc nào? Trước khi tôi về à?”

“Tối hôm qua tôi đã đặt cơm cho mấy ngày rồi, cứ tới giờ này thì sẽ đưa đến!”

“Nga nga! Hư... Nên cầm miệng!” Hà Nghiên Luật mang theo mèo, khấn trương hề hề mở cửa, lập tức thay một bộ dáng bình tĩnh.

Từ lần đầu tiên ăn cơm của nhà hàng yêu mèo, Diệp Dịch Hành cùng Hà Nghiên Luật trở thành khách quen của bọn họ, nếu không có gì phát sinh thì đồ ăn mỗi ngày đều có người đưa tới, Diệp Dịch Hành quyết tâm phải ăn hết mấy món cá trong thực đơn!

Kỳ quái chính là, nhà hàng kia hình như mỗi ngày đều đổi một người giao cơm thì phải.

Trong vòng một tuần, vừa mới bắt đầu là nam, sau này là nữ, mỗi lần đối phương nhìn thấy Hà Nghiên Luật ôm cậu, Diệp Dịch Hành liền tổng cảm thấy được mấy người đó đều cười đến quỷ dị.

Con trai thường chỉ tò mò hỏi chút vấn đề đơn giản như “Mèo của anh đẹp trai anh tên gọi là gì a, mèo của anh đẹp trai anh nuôi bao nhiêu năm rồi, anh đẹp trai anh và mèo của anh tình cảm thật tốt a”...

Này đó đều không có vấn đề gì lớn, chủ yếu là lúc Hà Nghiên Luật trả tiền, một vài người con gái nhìn thấy lông màu đen mềm mại tỏa sáng của cậu, cứ nhiên đưa tay sờ sờ!

Vì thế, một người một mèo bắt đầu khó chịu.

Hà Nghiên Luật đem Tiểu Hắc ôm thật chặt, Diệp Dịch Hành cũng lộ ra vẻ mặt hung hãn.

Nếu không phải nhà hàng này làm đồ ăn ngon, cậu mới sẽ không giống như cho người ta xem cậu như xem xiếc khỉ, không phải mỗi đêm đều biểu diễn một lần nha!

Hôm nay lại càng khoa trương hơn! Hà Nghiên Luật vừa mở cửa ra, liền nhìn đến nữ nhân viên đưa cơm ghé vào cửa nhà anh nghe lén! Cửa vừa mở ra, đối phương thiếu chút nữa ngã nhào vào trong.

Cô vừa thấy khách hàng đi ra, liền lập tức thu hồi vẻ mặt chê cười, điều chỉnh tốt tư thế.

Hà Nghiên Luật và mèo của anh hiển nhiên đã thành khách hàng nổi tiếng của nhà hàng yêu mèo rồi!

Nhân viên đưa cơm lần đầu tiên kia sau khi trở về liền lập tức khen ngợi: “Ai nha vừa rồi mèo của vị tiểu ca kia thực đẹp trai a!”

Người trực điện thoại hiểu kì nói: “Người gọi cơm bộ dáng như thế nào? Thanh âm rất có từ tính nga! Bộ dạng đẹp trai không?”

“Đẹp trai... Nói như thế nào cũng không thể dùng từ đẹp trai để hình dung được, vị tiểu ca kia rất có khí chất của thư sinh, bộ dạng rất tốt...” Một đám con gái làm công lập tức vây xung quanh, kích động mở hội nghị bàn tròn.

Ngày hôm sau thay đổi người giao cơm, lại trở về chứng minh: “Quả nhiên đúng vậy a! Đôi mắt của con mèo nhà anh ta thực sự rất có thần thái linh quang! Khí chất thật tốt! Có thể đến Hollywood đóng phim nha!”

Ngày thứ ba—— “Quả nhiên hạng người như thế nào thì nuôi cái dạng mèo như thế đó a! Ai! Hôm nay khách hàng kia nở nụ cười với tôi, tôi thiếu chút nữa nhìn ngây người.... Ai nha nha nha mắt mặt a! Một người con trai cười với anh đây một cái thôi, cư nhiên lại nhìn đến sưng sốt...”

Ngày thứ tư ngày thứ năm ngày thứ sáu...

Mỹ nam tử cùng minh tinh mèo đen liền lập tức thành đề tài chính của nhà hàng yêu mèo! Mỗi buổi tối đều có người tranh tiên khùng hậu (aka tranh giành) đưa cơm cho Hà Nghiên Luật và Diệp Dịch Hành.

Điện thoại viên khó chịu, vì cái gì cô chỉ được nghe âm thanh mà không thể nhìn thấy tiểu ca với con mèo của anh ta a! Cô cũng muốn nhìn thấy một người một mèo lơ lửng chân diện mục* trong truyền thuyết a!

*lơ lửng chân diện mục: tận mắt chứng kiến hay nhìn thấy

Vì thế, điện thoại viên tiểu thư hôm nay xuất động ...

Cô đứng ở cửa, kích động nói: “Kính đã lâu kính đã lâu!”

Hà Nghiên Luật buồn bực: “Àn?”

Cô cười nói: “Anh mỗi lần gọi cơm đều là do tôi đón điện thoại nga!”

Diệp Dịch Hành vừa nghe đã gãi lông, cảnh giác túm lấy tay áo Hà Nghiên Luật.

“Đừng làm rộn.” Hà Nghiên Luật vỗ vỗ đầu mèo đen, lại ngẩng đầu lên hỏi người đưa cơm ở trước mặt, “Nga... Thật không? Ngượng ngùng, tôi không có nghe ra.”

“A...” Điện thoại viên buồn bực, thanh âm này, không phải thanh âm của anh đẹp trai kia a...

Bởi vì ở trong quán nghe tương đối nhiều, phải nhớ rất nhiều khách hàng, cho nên điện thoại viên tiểu thư đối với thanh âm người khác đặc biệt mẫn cảm. Thanh âm của vị suất ca kia trong điện thoại mặc dù có điểm nhẹ, nhưng cũng là loại âm điệu êm dịu của thiếu niên lại có chút khí khái của đàn ông thành thực, âm cuối nhấn cao, đặc biệt có lực hấp dẫn. Thế nhưng vị suất ca trước mắt này thanh âm cũng chỉ là loại ôn hòa nhẹ nhàng, tuy nghe rất được, nhưng đích thực là hai loại thanh tuyến bất đồng... Vừa rồi dán tại cửa, cô mơ hồ nghe được trong phòng có người đối thoại, lẽ nào, người con trai trong điện thoại không phải là người ở trước mặt này?

Cô không dám nhiều chuyện nhiều hơn nữa, bởi vì Hà Nghiên Luật đã chờ đến mất kiên nhẫn rồi.

Anh lạnh lùng mở miệng hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Nữ nhân viên đưa cơm mau lẹ nói: “Ba mươi lăm. Ông chủ của chúng tôi nói, cho các anh ưu đãi đặc biệt, kể từ hôm nay giảm 30%!”

Hà Nghiên Luật vừa nghe liền nở nụ cười rạng rỡ! Mèo đen nháy mắt hai mắt liền tỏa sáng!

Nữ nhân viên đưa cơm cảm thấy một người một mèo trước mắt nhất thời phát ra vạn đạo kim quang! Cô thu tiền đem trở về quán, dọc đường đi còn mang theo cái mặt cười ngu, tới giờ tan tầm cũng còn chưa có khôi phục lại...

Hai người ăn cơm, tắm rửa xong, Hà Nghiên Luật ôm mèo đen tới trước máy tính: “Ba ba hôm nay nhất định phải bắt đầu làm việc! Viết văn viết văn! Nếu không viết về sau hai chúng ta sẽ không có tiền ăn cơm!”

Hà Nghiên Luật mở chuyên mục của mình, một rừng công kích anh đến thăm hại, còn có mấy người thúc giục anh viết truyện tiếp.

“Đều là lỗi của Tiểu Hắc! Mấy ngày nay toàn lo chơi với cậu...” Anh che mắt nói: “Tôi không dám nhìn.”

Diệp Dịch Hành bình tĩnh nói: “Không có việc gì, Lạc Mộc bị công kích so với anh càng thảm hơn!”

Ban ngày Hà Nghiên Luật đi học, Diệp Dịch Hành đã lén lút lên chuyên mục của mình nhìn thoáng qua, quả thực vô cùng thâm a! Độc giả kích động thậm chí trực tiếp mắng to Lạc Mộc Tri Thu lừa dối cha sẽ là thái giám, có mặt trên không có mặt dưới! Phía bên kia bảo vệ cho cậu bắt đầu phản bác nói tác giả cũng có việc riêng, chờ đến thiên hoang địa lão cũng chờ... Hai bên chửi mắng nhau đến khí thế ngất trời!

Diệp Dịch Hành đóng trang web lại, tự kỷ ám thị tự an ủi mình: cậu cái gì cũng đều không có thấy a... (=

=)

Nói thật, Diệp Dịch Hành rất ít xem bình luận trả lời gì đó của độc giả, quan niệm sáng tác của cậu rất truyền thống, tiểu thuyết viết tốt, tự nhiên sẽ cấu tứ vi chủ, cậu chưa bao giờ để ý đến cái nhìn của người khác.

Bạn nói cái gì thúc đẩy cậu tiến về phía trước? Danh lợi? đương nhiên không phải.

Động lực của Lạc Mộc chính là phải xếp hạng cao hơn Chi Ngôn a! Giống như việc thăng cấp trong game, thời điểm được mọi người công nhận thực lực liền có một cỗ khoái cảm khó nói, giống như lực công kích cùng lực phòng ngự của bản thân không ngừng tăng lên đều vì được trang bị vũ khí nâng cấp, chỉ cần nâng cấp cao hơn Chi Ngôn, liền có thể thắng anh!

Loại cảm giác này đặc biệt thích thú!

Hà Nghiên Luật bỏ tay xuống, hiếu kỳ hỏi: “Có bao nhiêu thăm?”

Diệp Dịch Hành nói: “Cực kỳ bị thăm.”

Thăm đến ông đây cũng bắt đầu do dự, muốn hay không biến trở về người, đổi một cái tiểu hào tiếp tục viết...

“Đi xem.” Hà Nghiên Luật vẽ mặt hưng phấn mà nói, “... Tìm chút an ủi.”

= = Hà Nghiên Luật! ! Ông đây thật muốn xuất thảo ra cào chết anh a! !

Diệp Dịch Hành trừng trừng mắt, lại chỉ có thể làm bộ như hoàn toàn không biết Lạc Mộc Tri Thu.

Hà Nghiên Luật mở chuyên mục Lạc Mộc Tri Thu, sợ hãi than: “Oa...!”

Diệp Dịch Hành yên lặng địa vươn chân che hai mắt của mình.

“Nháo đến nóng quá luôn nga...” Hà Nghiên Luật đông nhìn tây nhìn, con chuột dờ dề dờ đi, ánh mắt trừng trừng giống như hai cái cổng chiến, sáng ngời hữu thần!

“Tiểu Hắc, xem này, có người công kích Lạc Mộc nga!”

Diệp Dịch Hành trong lòng khó chịu, cậu tối không nghĩ đến bị Hà Nghiên Luật nhìn đến mặt không tốt của mình, hiện tại bất đắc dĩ, chỉ nói: “Không có biện pháp a, ai bảo anh bỏ rơi ‘thần tượng’ anh...”

“Tôi cũng muốn gây chiến!” Hà Nghiên Luật nắm chặt con chuột, tựa hồ như đang chọn bình luận nào đó cùng người khác triển khai thảo luận, vẽ mặt nóng lòng muốn thử.

“Aha?”

“Bởi vì ba ba là fan trung thành của Lạc Mộc mà!” Hà Nghiên Luật nói xong, liền đăng ký một cái nick bắt đầu cãi lộn...

Diệp Dịch Hành phe phẩy đuôi, mặt ngoài đều ra vẻ tự nhiên. Kỳ thật nội tâm đã bắt đầu nổi sóng, giống như là có pháo bông nổ rộ trong lòng, hận không thể nhào lên người Hà Nghiên Luật cùng lăn vài vòng.

Ni mã cái fan bụi này có phải rất sáng chói rất cường hãn không a! Đối thủ luôn cạnh tranh từ trước tới nay lại đột nhiên thành fan của mình! Cậu hử là không nằm mơ đi! Ai tới lay cậu tỉnh đi a!! A ha ha ha ha!

27. Chương 26: Nhất Cổ Tác Khí Tái Nhi Suy Tam Nhi Kiệt

Mèo đen ngửa đầu nhìn Hà Nghiên Luật, cái cằm thanh tú kia không giống như được bàn tay nào đó nhào nặn thành hình, cũng không giống dùng dao nhọn sắc bén điêu khắc nên. Nếu Diệp Dịch Hành là hắc bảo thạch, thì Hà Nghiên Luật chắc chắn sẽ là bạch ngọc, cứng cõi lại nhu hòa.

Người con trai này bề ngoài thoát nhìn hoàn mỹ như vậy, lại đem tính cách thật của mình cẩn thận che giấu.

Anh nhiều khi hay mơ hồ lại có chút tùy hứng, có đôi khi yếu ớt giống như một đứa con nít, có đôi khi lại kiên cường như ngọn núi cao.

Đã từng lạnh lùng như băng, lúc này lại ôn nhuận như nước.

Ngón tay xinh đẹp của anh đặt trên bàn phím nhẹ nhàng gõ từng chữ, trong mắt lộ vẻ sung sướng.

Anh ngẫu nhiên cũng sẽ vuốt ve lông trên người mèo đen, lại dùng ngón trở ôn nhu cọ xát cái cổ, động tác ám chỉ chính anh có bao nhiêu ý lại.

Người Hà Nghiên Luật sùng bái là chính mình, người được chú ý để ý nhất là chính mình, con mèo được vuốt ve kia cũng là chính mình.

Diệp Dịch Hành hưởng thụ loại hạnh phúc tốt đẹp chưa bao giờ có, chưa bao giờ giống như vậy, cậu hẳn phải cảm ơn vận mệnh xảo diệu đã sắp xếp toàn việc tốt này rồi——

Nếu tôi không đến bên cạnh anh, có lẽ anh sẽ có một đứa con khác, anh có thể sẽ cho nó một cái tên ngu ngốc giống như anh đã cho tôi chẳng hạn như Tiểu Hồng hay Tiểu Lục gì đó. Anh cũng sẽ nói với nó, “Ba ba từng rất sùng bái một người.”

Thật may mắn tôi lại bị biến thành mèo, thật may mắn giờ phút này ở trong ngực anh không phải người khác, mà là tôi – Diệp Dịch Hành.

“Ba ba, Lạc Mộc Tri Thu đối anh rất trọng yếu sao?” Tiểu Hắc phe phẩy đuôi châm chọc một phen, tung ra một câu hỏi.

“Nói như thế nào nhỉ...” Hà Nghiên Luật ôm nó, lại một lần nữa đem nội tâm bí mật của chính mình nói ra hết, “Lúc còn chưa có bắt đầu viết tiểu thuyết mạng, tôi từng viết rất nhiều truyện để luyện tập...”

Diệp Dịch Hành còn nhớ, lần đầu tiên trộm mở máy tính Hà Nghiên Luật, có nhìn thấy một folder gọi là “Đứa con quỷ không nổi”, bên trong đều là tiểu thuyết còn chưa được viết xong.

“Tôi hay đến Đồ Thư Quán đọc sách, đọc đủ loại, nếu cảm thấy hay, liền mua về.” Hà Nghiên Luật nhìn một loạt giá sách bên cạnh bàn làm việc, cái đồng sách chiếm nửa diện tích tường đó đã từng làm cho Diệp Dịch Hành mới đầu có chút khiếp sợ, anh tiếp tục nói: “Sách bên đó là chính là những quyển sách tôi đã mua trong suốt sáu năm qua, từ lúc bắt đầu sáng tác đến nay...”

“A?” Diệp Dịch Hành kinh ngạc, “Anh là từ lúc xem truyện của Lạc Mộc mới bắt đầu đọc sách?”

Hà Nghiên Luật gật đầu: “Àn, trước kia chỉ đọc tân Hoa tự điển, tự điển thành ngữ cùng sách ngữ văn thôi.”

“...”

“Lúc mới bắt đầu, tôi không thể viết hay như Lạc Mộc, sau đó mới biết, là tôi đọc sách quá ít.”

Diệp Dịch Hành biết, một người nếu muốn viết một quyển tiểu thuyết xuất sắc có một không hai, có lẽ cần phải có tri thức bách khoa toàn thư, nếu chỉ là muốn viết truyện để hấp dẫn người đọc, như vậy chỉ cần có tài văn chương là có thể.

Tuy rằng Diệp Dịch Hành tự nhận sáng tác của cậu là dựa vào tài văn chương, nhưng đa số cũng là do cậu nắm vững Trung văn.

Lúc còn học năm nhất tiểu học, trong ngày sinh nhật cậu, người bạn cũ của Diệp mẫu đã tặng cậu một quyển sách thiếu nhi tựa là Lịch sử thế giới 5000 năm, vì thế trong suốt ba năm học tiểu học cậu đã đem quyển sách đọc đi đọc lại, quyển sách dày bằng phẳng thơm bị cậu lật đến rách nát tung tóe.

Ba năm sau, chỉ số IQ của Diệp Dịch Hành hiển nhiên đã cao hơn bạn cùng lứa rất nhiều. Có lẽ có người cho rằng Diệp Dịch Hành trời sinh trí tuệ siêu việt, nhưng mà cũng không thể phủ nhận cậu có được ngày hôm nay là do đọc được rất nhiều tri thức. Não người có thể tiếp thu rất nhiều thứ, đứa nhỏ đọc sách, không phải là vì muốn nhớ kỹ tri thức, thuần túy chỉ là bởi vì cảm thấy hứng thú.

Diệp Dịch Hành cũng không phải trời sinh có trí nhớ tốt gặp qua liền không thể quên. Một người khi xem qua cái gì đó, kỳ thật theo một trình độ mà nói, đã vĩnh viễn khắc sâu vào trong đầu rồi. Không có gì gọi là não hư trí nhớ hỏng, chỉ là khả năng lôi tin tức từ trong não ra bất đồng mà thôi.

Hiện tại bạn cảm thấy có nhớ hay không cũng không quan hệ, dưới điều kiện nhất định, những thứ bạn từng xem qua tự nhiên sẽ từ trong đầu nhảy vọt ra ngoài.

Giống như lúc thi vậy, dưới áp lực sẽ tự động vọt ra tri thức, hoặc là người trước khi chết đều có thể nhớ lại chuyện quá khứ.

Những thứ ở trong đầu bạn, vĩnh viễn là của bạn.

Khả năng lấy tin tức, còn được quyết định bởi hàm lượng tri thức trong đầu bạn, muốn dễ dàng nhớ một thứ gì đó thì phải liên hệ hình ảnh lẫn các tri thức khác. Cho nên mới nói học vẹt sẽ không thể vĩnh viễn nhớ được như học hiểu.

Hà Nghiên Luật chỉ chỉ vào đầu mình: “Nơi này có vài thứ, khả năng viết rất tốt, nếu không tôi chỉ là bất chúc cậu ta thôi.”

“Anh viết rất khá.” Mèo đen nháy mắt.

Hà Nghiên Luật cười hỏi: “Cậu xem truyện của ba ba viết rồi sao?”

Mèo đen nghiêng đầu, nói: “Lúc anh đi học, tôi có xem qua một chút.” Cậu lại nói dối, kỳ thật lúc cậu học trung học đã bắt đầu xem tiểu thuyết của Chi Ngôn.

“Ha ha...” Hà Nghiên Luật cười tiếp tục nói, “Đến sau này, tôi viết thứ gì cũng post lên mạng, tiểu thuyết mạng lúc đầu đối với tôi mà nói chỉ giống như là một cái học tủ, chuyên cất giữ tiểu thuyết của tôi viết. Ở trên đó, mỗi một chương và tình tiết đều có thể phân phối biểu đạt rất rõ ràng... Không nghĩ tới sau này, cũng có người đến xem, hơn nữa còn có phản hồi rất tốt, loại cảm giác này thật tốt...”

“Àn...”

Động cơ Hà Nghiên Luật sáng tác thật thuần túy.

Mèo đen dùng đầu đụng đụng lòng bàn tay của đối phương, đột nhiên giống như hiểu được nguyên nhân cậu không thể nào thắng được đối phương ——

Lạc Mộc là vì muốn đánh bại Chi Ngôn mới sáng tác.

Mà Chi Ngôn, chỉ là vì thích, chỉ là vì muốn mua vui mà thôi.

“Từ từ, truyện tôi viết càng ngày càng tốt, người đọc cũng càng ngày càng nhiều, nhưng mà tôi bắt đầu cảm thấy, hình như còn thiếu một chút gì đó... Cảm thấy trong lòng rất trống rỗng.” Hà Nghiên Luật cau mày nhớ lại nói.

“Thiếu cái gì?” Mèo đen dụ dỗ đối phương nói tiếp.

“Àn, tôi nghĩ là bởi vì, trước đây xem tiểu thuyết của Lạc Mộc, đã cho tôi ấn tượng quá sâu sắc. Vì thế liền muốn biết mình đã đạt tới trình độ của cậu ta hay chưa...” Hà Nghiên Luật cúi đầu, đùa nghịch đuôi mèo đen, “Mong được cậu ta đồng ý, tôi hi vọng có một ngày cậu ta sẽ đọc tiểu thuyết của tôi.”

Diệp Dịch Hành trát trát nhãn tình, không thể miêu tả cảm giác phức tạp trong lòng, kích động lại khổ sở, hưng phấn lại thương cảm, tóm lại là chua cay ngọt đắng chất , ngũ vị tạp trần.

“Anh viết rất tốt, so với Lạc mộc tốt hơn rất rất nhiều.” Cậu từ đáy lòng nói.

Hà Nghiên Luật lại lắc đầu cười: “Biết tôi vì cái gì sùng bái Lạc Mộc không?”

Diệp Dịch Hành buồn bực.

“Khi tôi phát hiện Lạc Mộc Tri Thu bắt đầu viết tiểu thuyết huyền huyền trên mạng, đã không biết có bao nhiêu kích động... Đó là loại sùng bái cùng chờ mong, hoặc như là cảm giác có đối thủ cạnh tranh. Thế nhưng khi tôi đọc tiểu thuyết của cậu ta, tôi lại phát hiện ra tôi vĩnh viễn không thể viết giống như cậu ấy, nhưng cậu ấy lại có thể viết giống tôi.” Hà Nghiên Luật nói.

“A? Vì sao vậy?” Diệp Dịch Hành tự hỏi, đích xác, nếu chỉ là bất chước, cậu có thể viết giống cảm giác của Chi Ngôn đến 80%, nhưng nói như thế nào đi nữa, thứ phẩm cũng chỉ là thứ phẩm, thứ phẩm không bao giờ có thể bằng chính phẩm, cho nên cậu chỉ kiên trì phong cách sáng tác của mình.

“Tiểu thuyết của Lạc Mộc, kết cấu quá lớn, nếu để cho tôi viết, tôi sẽ không thể nắm bắt được.” Hà Nghiên Luật nói.

“Aha?”

“Năng lực móc nối tình tiết của cậu ta quá tốt, thắt nút mở nút gần như không có một lỗi nhỏ nào. Nói cách khác, tiểu thuyết của cậu rất có khí thế hào hùng.(Đa tạ nàng Chu Chu aka Zenochu đã giúp ta dịch câu này *Muah*)

Diệp Dịch Hành được đối phương ca ngợi vài câu liền muốn bay lên, đuôi cơ hồ cũng muốn dựng thẳng lên trời. Đúng vậy, trước kia xem qua tiểu thuyết của Chi Ngôn, cảm thấy năng lực móc nối tình tiết của anh không tốt, tình tiết trước sau luôn có chút mâu thuẫn nhỏ. Nhưng mà, vấn đề trọng yếu chính là——

“Lạc Mộc không nổi tiếng bằng anh a...” Diệp Dịch Hành nói ra nghi vấn của cậu.

“Khuyết điểm của cậu ta chính là viết quá mức nghiêm cẩn, tiểu thuyết mạng có tính giải trí, đơn giản mà nói, tôi không viết những thứ không thú vị.” Hà Nghiên Luật nhất tâm kiến huyết (châm một cái liền thấy máu), lập tức chọc thủng cái linh hồn đang bay bổng của Diệp Dịch Hành.

Mèo đen lập tức rũ đuôi xuống, lỗ tai cụp lại.

Hà Nghiên Luật nói đúng. Nhưng, cậu không có giống như ba ba cậu nào thường thoát tuyến a!! Sức tưởng tượng của Chi Ngôn cùng văn phong quả thực phi thường hữu khiêu được tính (vượt qua mọi tính toán), mọi suy nghĩ của anh đều khiến đối phương không thể ẩn theo lẽ thường mà đoán được!

“Còn có một vấn đề...” Mèo đen run rẩy lỗ tai, giống như tiểu gián điệp, cẩn thận dò tìm kinh nghiệm, “Nếu ba ba nói Lạc Mộc móc nối tình tiết tốt, nhưng tiểu thuyết không phải là cần những điều đó sao? Vậy ba ba viết như thế nào?”

“Như thế nào? Nếu muốn nhiều như vậy sẽ không còn ý nghĩa a... Tôi thích tiểu thuyết của tôi tự dẫn mình tiến về phía trước mà không phải là do tôi sắp xếp ra chúng nó.”

“A? Nên làm như thế nào?”

“Tôi không cố ý nghĩ ra loại tình tiết gì đó, có đôi khi đọc sách hoặc làm việc, linh cảm sẽ bắt đầu từ trong đầu mà bật ra, đợi đến khi bắt đầu viết, tôi chỉ là đại khái biết mình muốn viết cái gì, dựa theo phương hướng gì để mà viết... Sau đó, truyện liền như vậy mà xuất hiện, sức tưởng tượng của tôi tự do phát huy đi ra. Nếu để tôi cố gắng tìm kiếm tình tiết như cậu ta thường làm, tôi khẳng định không làm được.”

Phương thức sáng tác đảo điên này như có rượu ngon đổ lên đầu, nhất thời làm cho Diệp Dịch Hành cảm thấy đầu óc càng minh mẫn.

Nguyên lai là như vậy! Khó trách mình viết tiểu thuyết có đôi khi cảm thấy buồn tẻ, toàn bộ các bước đều được sắp đặt trước, muốn cái tình tiết nhanh lẹ gì cũng đều có kế hoạch rõ ràng...

Nếu kết hợp phương thức của Hà Nghiên Luật, tự đánh vỡ khung hình thái của chính mình, nói không chừng có thể viết ra một tiểu thuyết đầy màu sắc hơn trước, nói không chừng có thể lập tức đột phá vượt qua Chi Ngôn!

“Ba ba!” Diệp Dịch Hành kích động lông mao đều dựng thẳng lên, thanh âm thiếu chút nữa đã cao tới quãng tám, “Ba ba !”

Tôi là Lạc Mộc a! Là Lạc Mộc mà anh sùng bái a!!!

Thực sự là muốn cho Hà Nghiên Luật biết được sự thật a!!

Diệp Dịch Hành âm thầm sờ chân, từ lúc thân thể mèo đen hai lần có cảm giác phát tình, cậu đại khái đã đoán được chỉ cần chính mình đủ kích động, là có thể biến trở về làm người, chính là không biết có thể duy trì bao lâu...

Trong lòng cậu không ngừng hồi tưởng các bộ dáng khả ái gợi cảm của Hà Nghiên Luật, cầu nguyện Miêu đại thần có thể trợ giúp mình thuận lợi biến thân thành công.

... Chờ chờ!

Thân thể Diệp Dịch Hành vừa có điểm nóng lên đột nhiên nghĩ đến, cậu sau khi biến thân thành bộ dáng “Diệp Dịch Hành” a! Hà Nghiên Luật ngu ngốc này sẽ không biết Diệp Dịch Hành là Lạc Mộc...

Cậu lập tức đình chỉ tưởng tượng bộ dạng ba cậu không mặc quần áo, tiếp tục giả vờ tò mò hỏi: “Ba ba, anh gặp qua thần tượng chưa?”

Hà Nghiên Luật vừa nãy nói quá nhiều, cảm thấy khát nước, ôm Tiểu Hắc đứng dậy xuống lầu rót nước, anh rất tự nhiên trả lời: “Gặp rồi a...”

= = A! Cái gì? Anh đã gặp tôi rồi!!

“Anh, anh anh đã gặp qua cậu ta ở ngoài đời sao?” Mèo đen vểnh tai.

“Ân, đúng vậy.” Đi vào phòng bếp, Hà Nghiên Luật lấy ra cái ly, tiếp tục thoải mái trả lời.

“Cậu, cậu ta thế nào...?” Lúc hỏi những lời này, đuôi mèo đen khấn trương đến mức gấp lại.

“Bộ dạng rất tuần tú, nhìn qua là một gia hỏa tự cao tự đại, bất quá có rất nhiều bạn bè...” Hà Nghiên Luật đem cái ly hướng tới vòi nước, đề nút xuống, bàn tay ôm Tiểu Hắc không hề buông ra.

A! Bộ dạng rất tuần tú? Là cậu là cậu a! !

Tự cao tự đại? Không phải cậu không phải cậu! !

Rất nhiều bạn? Ân, lại nói tiếp hồ bằng câu hữu đúng là có một đồng lớn, nhưng anh em có thể tin nhiệm tựa hồ chỉ có Dương Khúc a... !

Xem đi! Ông đây bị biến thành mèo, trừ bỏ Dương Khúc thì có người nào hỏi thăm đâu!

Ách.... Kỳ thật không hỏi thăm thì tốt hơn! Biến thành mèo cũng không phải sự tình đáng để nói ra a (= _ =)...

Diệp Dịch Hành miên man suy nghĩ, chợt nghe Hà Nghiên Luật nói: “Cậu ta là đàn em của tôi, tên là Diệp Dịch Hành, lần trước Sở Văn Hạnh có nói qua đó... Ha ha, Sở Văn Hạnh còn nói cậu là Diệp Dịch Hành biến thành, nhớ không?”

...

...

...

Ni mã cha cha anh đừng làm tôi sợ a! Kích thích lớn như vậy ông đây chịu không nổi a a a!

Diệp Dịch Hành sợ đến lông toàn thân đều nhanh giống như Bạo Vũ Lê Hoa Châm bay ra hết khỏi người cậu, thanh âm run rẩy kích động thốt ra: “Làm sao anh biết Lạc Mộc là Diệp Dịch Hành!?”

Hà Nghiên Luật chậm rãi cầm cái ly, ôm mèo đen lên lầu: “Ân... Liên như vậy đã biết a.”

= = Đây câu trả lời quái quỷ gì a!

Diệp Dịch Hành không cách nào có thể tiếp tục ép hỏi, nếu không ba cậu sẽ bắt đầu hoài nghi tại sao mình lại có phản ứng lớn như vậy.

Mặc kệ đi, tóm lại nhìn thấy sự thật so với giải thích thì tốt hơn!

Diệp Dịch Hành một bên vươn móng vuốt đặt ở trên hạng quyền của mình, cái chuông đáng ghét liền “đình dương” rung động, chốc lát biến thành người ngàn vạn lần dừng có chết ngạt dưới cái vòng này là được! Cậu bắt đầu tưởng tượng thân thể trơn nhẵn của Hà Nghiên Luật...

Thật đẹp a... Xúc cảm thật tốt a...

Kích động , kích động ... Cậu bắt đầu kích động !

Hà Nghiên Luật vừa uống một ngụm nước, nghe được tiếng chuông, cúi đầu nhìn mèo đen mình đang ôm, hai chân trước đặt trên hạng quyền tạo ra bộ dáng cực buồn cười, nhất thời toàn bộ nước trong miệng đều phun lên đầu nó.

Bị một ngụm nước lạnh phun ngay đầu, mèo đen nháy mắt biến thành lạc thang miêu (mèo nhúng nước), lỗ tai nhỏ xuống từng giọt từng giọt nước, bọt nước theo cổ uốn lượn xuống, càng đáng thương.

“Ha ha ha ha...” Hà Nghiên Luật nhin không được cất tiếng cười to, “... Tiểu Hắc ha ha ha... Cậu làm sao vậy? Hạng quyền gây khó chịu sao?... Thật có lỗi ha ha, ba ba đem cậu đi tắm...”

Diệp Dịch Hành thở gấp, thiếu chút nữa là tức chết!

Ông đây thật vất vả mới nổi lên một chút cảm giác! Đã bị anh phun ra một ngụm nước! Hà Nghiên Luật anh chờ tôi a!! Ông đây mà biến trở lại làm người liền lập tức áp anh, ăn anh! = =

Hà Nghiên Luật tháo hạng quyền cho Diệp Dịch Hành, ôm nó xuống lầu.

Năm phút sau, cậu được ngâm mình trong dòng nước ấm áp, đôi tay mềm mại của Hà Nghiên Luật nhẹ nhàng xoa lông, Diệp Dịch Hành rốt cuộc không thể dậy nổi hưng phấn, nhiều nhất cũng chỉ có cảm giác tim đập nhanh mà thôi.

Ni mã cái gì gọi là nhất cổ tác khí tái nhi suy tam nhi kiệt a! Suy kiệt a! Hết a! Không có a! Đêm nay lại như thế nào không nổi lên đủ kích động để cậu biến thành người a!

Diệp Dịch Hành vốn nghĩ có thể cùng Hà Nghiên Luật tắm yên ương dục, xem người nào đó cởi sạch quần áo để cậu kích động tới mức phun luôn máu mũi, thế nhưng Hà Nghiên Luật chết tiệt vừa ăn cơm xong đã đi tắm rồi a!

Cái gì gọi là thiên thời địa lợi nhân hòa a! Cậu sao lại không dính được cái nào hết a!

Diệp Dịch Hành ở trong lòng ai oán tính toán nhỏ nhất, chờ đến mai đi! Ngày mai anh đây nhất định phải cùng Hà Nghiên Luật tắm rửa! Ở trước mặt anh trình diễn một màn mèo tinh biến thành người! Sau đó...

28. Chương 27: Trước Là Sau Quen

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại trong lòng Hà Nghiên Luật, Diệp Dịch Hành cũng không có vì tối qua biến thân thất bại mà uể oải.

Có một câu nói, khi đột ngột quyết định bất cứ cái gì phần lớn đều dựa vào lý tính và xúc cảm.

Huống chi mèo đen Diệp Dịch Hành khẩn cấp muốn “hiện nguyên hình” ở trước mặt Hà Nghiên Luật cũng chỉ là do nhất thời xúc động. Lại huống chi, cậu cũng không thể nắm chắc mười phần có thể khôi phục lại nhân thân.

Nếu như một việc không thuận lợi phát sinh, có nghĩa là ông trời muốn ngăn trở. Lúc này ngàn vạn lần không thể lo âu. Cố gắng chịu đựng tiếp tục đi bước tiếp theo, chờ đợi thời cơ thích hợp hơn để thực hiện.

Cứ như vậy nghĩ nghĩ, Diệp Dịch Hành ngược lại cảm thấy có chút may mắn bởi vì cậu đã không vì “cảm xúc hóa” đến không thể khống chế cục diện.

Hà Nghiên Luật mở to mắt, sững nịch nhìn mèo đen nằm trên khuỷu tay mình, đôi con ngươi xanh biếc kia chuyển tới chuyển lui, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Hà Nghiên Luật đem mèo đen ôm vào trong ngực, lông trên người đối phương bởi vì duy trì một tư thế ngủ trong thời gian dài mà bị ép đến khô cứng cứng đờ.

Nguyên lai mèo lúc ngủ cũng sẽ đem lông của mình làm loạn hết lên a! Giống như mái tóc lúc ngủ dậy của con người loạn phát giống nhau.

Hà Nghiên Luật đưa tay giúp Tiểu Hắc chải lại lông, cái gì cũng không nói.

Một buổi sáng tốt đẹp, một người một mèo đắm chìm trong sự yên tĩnh...

Tối hôm qua Hà Nghiên Luật đã nói hết toàn bộ tâm tư cho Diệp Dịch Hành, như vậy coi như Chi Ngôn đã bày tỏ tình cảm với Lạc Mộc đi. Đây là bởi vì Diệp Dịch Hành có tình cảm vượt hơn mức bình thường đối với Hà Nghiên Luật. Nếu như không có tình cảm dư thừa này, cậu chắc chắn sẽ đem Chi Ngôn trở thành anh em nhà mình, đối thủ cạnh tranh bấy lâu lại là bạn bè cùng chung chí hướng, càng hiếm có.

Ngược lại cũng thế, ai cũng không thể biết được tình cảm Chi Ngôn đối với Lạc Mộc có cái gì khác thường, sùng bái cũng không có nghĩa là yêu.

Diệp Dịch Hành không biết Hà Nghiên Luật là như thế nào biết Lạc Mộc chính là cậu, trước đây, người duy nhất biết Diệp Dịch Hành lấy thân phận Lạc Mộc Tri Thu viết tiểu thuyết mạng, trừ bỏ biên tập viên, chỉ có một mình Dương Khúc.

Biết được người chính mình từng trộm chú ý cũng từng yên lặng lưu ý chính mình, hơn nữa loại hành vi này còn lặp lại liên tục trong một khoảng thời gian so với hành vi của mình còn muốn dài hơn, khiến Diệp Dịch Hành nháy mắt sinh ra cảm giác vui sướng đến muốn lập tức “hóa thành hình người.”

Lui một bước chậm rãi xem xét, cho dù sự chú ý của Chi Ngôn đối với Lạc Mộc thuần túy chỉ vì sùng bái phong cách sáng tác, nhưng mà Tiểu Hắc lại không đồng dạng như vậy. Diệp Dịch Hành có thể sâu sắc cảm nhận được Hà Nghiên Luật đối với con mèo đen này chính là thích, thậm chí là yêu.

Cho nên Diệp Dịch Hành như trước nắm chắc phần thắng.

“Ba ba, nếu tôi biến thành người, anh hy vọng tôi có ngoại hình như thế nào?” Mèo đen nhẹ giọng hỏi.

“Cậu sẽ biến thành người?” Hà Nghiên Luật hơi hơi nhú mồm, lúc trước Tiểu Hắc biến thành người liền tự giam mình trong phòng tắm, anh cho tới bây giờ vẫn còn rất tò mò nó biến thành ra cái loại xấu tới mức nào mới khiến cho Tiểu Hắc không dám ra ngoài gặp anh... Lúc này lại muốn biến thành người trước mặt anh nữa?

“Đúng vậy a, tôi là mèo tinh... Cả đời yêu nghiệt cũng chỉ muốn biến thành người thôi a!” Diệp Dịch Hành thuyết hoang bất đả thảo cáo (aka nói dối không chớp mắt).

Hà Nghiên Luật có chút bối rối, anh không quá kỳ vọng chuyển biến của đối phương, như vậy đã là tốt lắm rồi, nhỏ nhỏ, có lông, nghịch thật tốt... Hơn nữa mèo biết nói mới thân kỳ, người có thể nói một chút cũng không ngạc nhiên.

Hà Nghiên Luật cảm hai chân trước của mèo đen, xoa bóp hai cái chân nhỏ xíu của cậu, thầm nghĩ, nói không chừng Tiểu Hắc biến thành người không có gì là không được, còn có thể cho mình chút tiện nghi, làm cơm chiều, giặt quần áo, làm việc nhà... Sinh con.

...

(=_=) a liệt...

Anh như thế nào lại nghĩ tới vấn đề sinh con rồi! Tiểu Hắc không phải là điền loa cô nương* a!

Hà Nghiên Luật sắc mặt âm trầm, cố gắng loại trừ ý niệm kỳ quái trong đầu, nhưng mà cái tư tưởng vừa mới bắt đầu không chế được thì lại phá vỡ xiềng xích thiên mã hành không phóng ra ngoài...

Lại nói tiếp, điền loa cô nương rốt cuộc có hay không cùng người đánh cá ra sinh con a? Nếu sinh, kia là cái gì? Tiểu điền loa?

Không đúng không đúng, điền loa cô nương là do thần tiên phái tới, Tiểu Hắc là mèo tinh, hẳn là nên tham chiếu với Nhiếp Tiểu Thiện đi (cô gái hồ ly tinh trong Thiên nữ u hồn của Liêu Trai chí dị)...

Nhiếp Tiểu Thiện là hồ yêu ngàn năm tu luyện thành người, cô ta cùng Trữ Thải Thần sinh con là ra cái dạng gì? Nhân yêu?

(=_=) Hình như cô ta cùng Trữ Thải Thần không có con a!

Nếu như Tiểu Hắc với mình, na sẽ sinh cái gì? Con mèo tinh nhỏ sao? Tiểu Tiểu Hắc sẽ rất đáng yêu nha... Có lẽ lúc trưởng thành sẽ có bộ dáng chính mình, còn có lỗ tai mèo cũng cái đuôi nho nhỏ của mèo tinh nhỏ nữa...

Ô... Thật đáng yêu... !

...

Ai ai! ! Hà Nghiên Luật! ! Vấn đề không phải là cái này! ! Tiểu Hắc không phải là đực sao?

Như vậy, Tiểu Hắc sẽ không sinh a...

Diệp Dịch Hành nhìn Hà Nghiên Luật trong chốc lát đen mặt, chốc lát sau lại trắng bệch, lại trong chốc lát mặt đỏ ửng, dùng miếng đệm thịt êm êm dưới chân ấn ấn lồng ngực anh, nghi vấn hỏi: “Anh đang suy nghĩ cái gì a... Nói đi, anh hi vọng tôi biến thành bộ dáng gì?”

“...Con gái.” Hà Nghiên Luật nhìn Tiểu Hắc, ngơ ngác thốt ra.

= = Ni mã!

Ông đây là đực a! A không phải, ông đây là đàn ông con trai a!!

“Tôi chỉ có thể biến thành con trai!” Diệp Dịch Hành dùng chân vỗ vỗ người đối phương tỏ vẻ phẫn nộ.

“Được, được rồi...” Hà Nghiên Luật mị hí mắt, bối rối vì ý tưởng quỷ dị của mình, “Biến thành người a, ân... Tóc đen.”

Diệp Dịch Hành gạt đầu, cậu hiện tại đúng là tóc đen.

“Mắt xanh lục.” Hà Nghiên Luật nói, trong đầu anh tự nhiên lại hiện lên hình ảnh chính mình từng mơ thấy bộ dáng làm người của Tiểu Hắc, chẳng qua hồi ức đó không có nhìn rõ thiếu niên tóc đen kia.

Diệp Dịch Hành bắt đầu cào cào lông: “Đây không phải là bộ dáng của tôi hiện tại hay sao!!”

Hà Nghiên Luật bổ sung nói: “Không có lông.”

“...” Cửa hàng mắt kính hẳn là có bán kính sát trùng màu xanh lục đi! Diệp Dịch Hành quơ quơ cái móng vuốt sắc bén, hận không thể tại ngực Hà Nghiên Luật trảo ra vài cái lỗ.

Bất quá cậu ngẫm lại, thực không đành lòng trảo trảo a, vì thế không cam lòng đem móng vuốt thu trở về.

Cậu đem đầu chôn vào người nào đó, bất đắc dĩ nói: “Ba ba không phải viết tiểu thuyết sao, sao hiện tại sức tưởng tượng của anh đều chạy sạch hết trơn a?”

“Bởi vì tôi rất thích bộ dáng hiện tại này của cậu a, ” Hà Nghiên Luật cười nói, “Bất quá, tôi cảm thấy hình dáng người của cậu rất quen, hình như đã từng nhìn thấy...”

“Giống như đã từng nhìn thấy? Giống ai?” Diệp Dịch Hành lại nâng lên đầu.

Hà Nghiên Luật suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Thật sự nhớ không được.”

Diệp Dịch Hành trong lòng kích động một trận, không ngừng dụ dỗ đề cập tới: “... Tôi có thể biến thành bộ dáng thần tượng của anh nga.”

Thiếu niên trong mộng có gương mặt y hệt như Diệp Dịch Hành, chỉ là cảnh tượng chợt lóe qua đầu Hà Nghiên Luật mà thôi, anh còn không có kịp giữ lấy thì đã bị một cỗ lực lượng vô hình bóp tiêu tán, vì thế cười hỏi: “Mèo tinh có năng lực này sao?”

Diệp Dịch Hành không có trả lời Hà Nghiên Luật ngay, mà khẽ cắn môi tiếp tục ép hỏi: “Anh sẽ thích sao? Bộ dáng của Diệp Dịch Hành...” Thời điểm nói những lời này, cậu khẩn trương vô cùng, tứ chi đều hơi run lên, tim đập cực kỳ nhanh, ở thái dương còn chảy xuống một giọt mồ hôi.

Hà Nghiên Luật nhìn mèo đen, vẫn trầm mặc .

Trầm mặc liên một lúc đến hơn mười giây, nhưng mà hơn mười giây này, lại làm cho Diệp Dịch Hành cảm thấy chính mình như đã chờ đến mười mấy năm rồi.

Sau đó Hà Nghiên Luật nhẹ giọng nói: “Thích.”

Nghe được hai chữ này Diệp Dịch Hành nhất thời tâm hoa nộ phóng!

A, Hà Nghiên Luật chỉ thích Tiểu Hắc biến thành bộ dáng Diệp Dịch Hành a! Ha ha ha!

Nếu đây là một phim điện ảnh, nhất định tại thời điểm mở màn phải dùng yên tĩnh không tiếng động làm nền, sau đó dùng tiếng tim đập càng ngày càng nặng dẫn đường, nương theo một tiếng pháo “Thu——” một tiếng bay lên bầu trời đêm, ngay sau đó vô số pháo hoa phóng lên “Rầm rầm” lần lượt tản ra, từng đóm khói lửa chiếu sáng toàn bộ màn hình, cái thứ nhất còn chưa tàn hết, cái thứ hai thứ ba lần lượt nổ rộ, nhân vật chính mặt ngoài gió êm biển lặng nội tâm lại ba đào mãnh liệt, linh hồn dưới bầu trời đêm lộ ra nụ cười ngốc nghếch...

“Cậu vô luận có biến thành bộ dáng gì, tôi đều thích.” Hà Nghiên Luật ngay sau đó nói.

“Tích ——” Điện ảnh tạm dừng, nhóm pháo hoa đang bắn chiếu sáng một bầu trời tấp nập ngóm hết một nửa, màn ảnh nhiều sóng không ngừng.

Ni mã nguyên lai cho dù cậu biến ra bộ dáng con mèo con chó ông bà B gì đều không sao cả a? ! Diệp Dịch Hành trong lòng vô hạn oán niệm: cái về sau kia ông đây coi như không có nghe gì hết a...!

Kỳ thật, về sau đích thật là dư thừa.

Hà Nghiên Luật cũng không rõ vì cái gì chợt dạ muốn nói thêm, là muốn che dấu nhịp tim anh đang rối loạn sao?

Khi Tiểu Hắc hỏi anh có thích nó biến thành bộ dáng Diệp Dịch Hành không, trong nháy mắt tế bào toàn thân anh liền bị co rút kịch liệt.

Suốt ba năm, sự “chú ý” của anh đối với Lạc Mộc đã vượt qua trình độ người thường có, thậm chí dưới sự trợ giúp duy nhất của Sở Văn Hạnh, gỡ đủ thủ đoạn mảnh khoe bức biên tập viên nói ra thân phận thật của Lạc Mộc Tri Thu...

Thật sự là đối thủ sao? Thật sự chỉ là thần tượng thôi sao?

Dùng thân phận “tác giả” nguy trang cảm tình của chính mình, cho nên đến hôm nay đều không thể cảm thấy hành vi của mình đã không còn bình thường nữa sao?

Tình yêu ảo tưởng tốt đẹp hơn tình yêu chân thật.

Con người gọi cảm có khả năng hấp dẫn nhau đến từ hai cực chưa bao giờ có thể gặp nhau.

Từ xa nhìn Diệp Dịch Hành cùng người bạn bên cạnh tự nhiên cười nói, cùng Dương Khúc kể vai sát cánh, hợp chất đơn giản trong lòng biến thành hợp chất phức tạp phản ứng ra cái loại cảm xúc này, nếu chỉ là loại “hâm mộ” đơn thuần thì tốt rồi.

Muốn đứng ở bên cạnh cậu ấy, muốn trở thành bạn của cậu ấy, muốn cùng cậu ấy trò chuyện...

Có lẽ, còn muốn muốn càng nhiều.

Cũng thường xuyên nghe các nữ sinh khoa lý đàm luận mình cùng Diệp Dịch Hành, có không ít người đem bọn anh ghép thành đôi. Chính mình tuy rằng mặt ngoài diện vô biểu tình, trong lòng không hiểu sao lại có một chút vui sướng.

Khi biết được Diệp Dịch Hành đối với loại chuyện vui này cũng là cười cho qua, không có phản bác, chính mình thế nhưng lại trộm cho rằng đối phương đã chấp nhận...

Ý tưởng này thật làm cho người ta khủng hoảng, nếu phải xác thực thời điểm, đến tốt cùng là từ lúc nào thì bắt đầu có?

Chính Hà Nghiên Luật cũng đã quên, hoặc là nói, căn bản không thể lợi ngược trở lại.

Đã bắt tri bất giác, rơi vào một cái đầm lầy tên “Diệp Dịch Hành”, rồi cuộc, ra không được.

Chỉ xem qua tiểu thuyết của đối phương, chỉ biết tên cùng diện mạo của đối phương, chiếu theo hiểu biết chính mình mà suy ra tính cách cùng sở thích của đối phương, có lẽ chính mình hoàn toàn không biết thật sự cậu ấy rồi cuộc là dạng gì, lại bởi vì sùng bái cùng chú ý mà sinh ra loại tình cảm khác thường—— lập trường không vững lại không có sức thuyết phục, thế nhưng lại mãnh liệt đến mức tự kỷ kiểm thiêu tâm khiêu (mặt như đứa tự kỷ, tim đập như muốn cháy trụi =.=).

Trong nháy mắt liền bị rung động, làm cho Hà Nghiên Luật sợ hãi đến không biết phải làm sao, cho dù muốn giống như ngay từ đầu hung hăng dập tắt cái loại ý niệm này cũng không có lực để dập tắt.

Hà Nghiên Luật nhìn mèo đen của anh, anh cũng thích thẳng nhóc trước mắt kia. Có đôi khi thậm chí cảm thấy, Tiểu Hắc cùng loại Diệp Dịch Hành mà chính mình hiểu biết cũng có nhiều chỗ tương tự, tựa hồ giống như nó vốn có thể biến thành bộ dáng Diệp Dịch Hành.

Hoặc là nói, Tiểu Hắc biến thành bộ dáng Diệp Dịch Hành, là tốt nhất.

...

Mèo đen nguyên bản còn buồn bực cúi đầu miễn cưỡng cảm phát hiện, ba cậu lúc này tim đập “thùng thùng” như trống xuyên thấu qua ngực truyền tới tai.

Diệp Dịch Hành kinh ngạc, nhìn Hà Nghiên Luật, chỉ thấy đối phương gò má đỏ hồng, mím môi, vẻ mặt suy tư, một bộ dáng ngưng ngừng không biết đang suy nghĩ cái gì, mặc dù là đang nhìn chính mình, nhưng ánh mắt lại hoảng hốt không chừng...

Đang cùng chính mình đối diện, lại bỗng nhiên dời tầm mắt, có chút nhẩn nhé.

Khó có thể được nhìn đến bộ dáng mang xuân-sắc của Hà Nghiên Luật, lòng hiếu kỳ Diệp Dịch Hành lại nổi lên, cậu vươn móng vuốt cào cào đối phương, nghịch ngợm nói: “Anh đang suy nghĩ cái gì a?”

Giống như nháy mắt bị con mình phát hiện ra tâm sự của mình, Hà Nghiên Luật cuống quýt nói sang chuyện khác: “Nên rời giường! Bị muộn rồi!”

Diệp Dịch Hành đem người nào đó đang muốn rời giường lôi trở về, khoe miệng run rẩy nói: “Hôm nay thứ bảy.”

“... Tôi đến siêu thị mua đồ, thức ăn dự trữ trong nhà hết rồi!” Hà Nghiên Luật chơi xấu đem chân mèo kéo xuống, quăng vào trong ổ chăn, “Cậu tiếp tục ngủ đi.”

Cái tốc độ này, cùng với tốc độ quăng chị của Tiểu Hắc hoàn toàn giống nhau, hoàn toàn không có nương tay nha!

Diệp Dịch Hành khó thở, xoay người một cái muốn nhảy lên lại bị cái chân vướng vào móng vuốt, liên tục trở mình té ngã hai cái, lập tức ghé vào đệm giường tìm thế chui ra. Ngáng đầu tìm kiếm người vừa hành hung cậu lại phát hiện ra người nào đó đã lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mặc quần áo tử tế phóng vọt xuống dưới lầu.

(=)=) Động tác sao so với chuột lủi còn nhanh hơn...

Anh đây không có bắt chuột ăn, chạy nhanh như vậy làm gì a...

“Muốn đi siêu thị sớm như vậy sao?...” Diệp Dịch Hành lười truy, ghé vào cằm thượng lớn tiếng hỏi.

“... Vật nhỏ ngoan ngoãn! Cậu ngoan ngoãn ngồi trong nhà, ba ba lập tức trở về.” Hà Nghiên Luật nói xong, ngay sau đó “Phanh” một tiếng, cửa dưới lầu đã bị đóng lại.

Vươn đầu lưỡi liếm liếm miệng, Diệp Dịch Hành hí mắt đoán: Hà Nghiên Luật vừa rồi rốt cuộc là nghĩ tới điều gì, loại tình huống mặt đỏ thẹn thùng này quá ít thấy a.

...

Một lát sau, con mèo đen nào đó vươn móng vuốt ôm lấy gối đầu, lập tức đem đầu vùi vào đó liềm mạng cọ xát, thân thể trái phải vận vẹo, cái đuôi dựng thẳng lên không trung lúc ẩn lúc hiện...

Bộ dáng kia của ba ba thật đáng yêu a! ! Ánh mắt còn trốn a trốn không dám cùng chính mình đối diện, rất mê người a... Meo ô!

Thật muốn hứng phấn đi lên, thật muốn hôn lên...

Chế trụ tay của anh, không cho anh đào tẩu...

Sau đó, không hề báo trước một tiếng, Diệp Dịch Hành đột nhiên cảm thấy nệm bị đè nặng xuống, hai cái móng ôm cái nệm to như biển nhảy mất liền thu nhỏ lại...

...

Cái gọi là trước lạ sau quen, cái gọi là thất bại là mẹ thành công. Trước đã trải qua vài lần suy sụp thành bại, lúc này đây, Diệp Dịch Hành trong bộ dáng người kinh nghiệm phong phú ôm đệm miệng nở nụ cười.

Cậu cúi đầu hít sâu cái gối đầu có khí tức của Hà Nghiên Luật, thể xác và tinh thần được một trận rung động.

Liếc mắt thấy hạng quyền cùng chuông trên cái tủ đầu giường, tối hôm qua tắm rửa xong Hà Nghiên Luật vẫn chưa đeo trở lại cho cậu.

Cậu vươn tay chạm vào, cái chuông phát ra tiếng vang thanh thúy, kỳ thật rất nhẹ rất êm tai, nếu không phải đeo ở trên cổ của mình...

Đem hạng quyền đưa tới trước mặt, Diệp Dịch Hành lấy ngón tay chậm rãi vuốt ve mặt chữ, ôn nhu như Hà Nghiên Luật vuốt ve cổ cậu, lúc cậu là con mèo đen.

Trên hạng quyền có khắc chữ “Luật” thể hành kia, đây là lần đầu tiên có thể nhìn gần đến như vậy, phi thường tinh xảo, phi thường đẹp.

Diệp Dịch Hành đối với cái chữ kia, đem môi mình nhẹ nhàng in lại...

*điền loa cô nương: cô gái sống trong vỏ ốc.

Đây là một truyện cổ dân gian ở Phúc Châu, Trung Quốc. Ta tự tóm gọn lại ý nhá: Có một chàng đánh cá độc thân một ngày nọ tìm được một con ốc rất to liền đem về nhà. Sau hôm đó, mỗi lần anh ta đi làm về, trong nhà đều đã bày biện thức ăn nóng sốt, nhà cửa sạch sẽ. Sinh nghi, một hôm giả vờ như đi làm, lén trốn trở về nhà thì phát hiện có một cô gái ở trong nhà của mình. Biết được cô gái đó chui ra từ trong vỏ ốc to anh bắt được hôm nọ liền chặn cô gái lại không cho cô trở lại trong vỏ. Cuối cùng cả hai cùng kết hôn với nhau.

Ta là hoàn toàn phụ thuộc Gu Gô thúc thúc chỉ bảo thôi. Không biết là dịch có đúng không nhá. Nàng nào biết tiếng Trung thì vào đây nhá:

29. Chương 28: Thưởng Tôi Ma Pháp Biến Thân Lân Hai

Diệp Dịch Hành nằm úp sấp ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần, chậm rãi chờ đợi tâm tình và nhịp tim bình tĩnh lại.

Biến thân lúc này không còn đường đột nữa, cho nên thể lực cũng không có cạn kiệt như vừa mới chạy marathon như trước. Có lẽ là do cậu muốn biến trở về, vì thế khi biến thân cũng không đến mức mỗi một muốn ngắt như trước, vừa rồi chỉ là có một chút choáng...

Nắm cái hạng quyển trên tay, Diệp Dịch Hành hồi tưởng lại tai họa ngày hôm đó: chính mình bỗng nhiên biến thành mèo, theo Hà Nghiên Luật về nhà, cùng đối phương thân mật ngủ chung một cái giường, từ từ hiểu nhau, chậm rãi phát hiện tình cảm của mình đối với anh, rồi sau đó Hà Nghiên Luật lại kể bí mật của mình cho cậu biết, ngay cả việc anh hiểu biết “Diệp Dịch Hành” tới mức nào...

Cậu cảm thấy chính mình giống như là đang nằm mơ, chỉ chừng mười ngày, nhân sinh liền đã xảy ra biến hóa lớn như vậy.

Có đôi khi, chính cậu rất muốn hỏi, bước tiếp theo, cậu nên đi như thế nào.

Người xem nói, hỏi đạo diễn.

Diệp Dịch Hành mở to mắt ngây ngô cười, ngón tay thông thả ve vuốt cái giường——

Trên giường tìm không được một cọng lông mèo rụng xuống, nói như vậy, cậu không thể cùng tồn tại với mèo đen sao?...

Hai lần biến thành mèo, lần đầu tiên là bởi vì tai nạn xe cộ, lần thứ hai là bởi vì biến trở về người sau nhảy mất thể lực bị xói mòn. Cậu nhớ rõ cảm giác lúc đó, không thể tin được cậu có “thân thể”, lần thứ hai biến trở lại làm mèo có thể mở miệng nói tiếng người, khi đó cậu có thể rõ ràng cảm thấy có cảm giác của “Diệp Dịch Hành”.

Có thể nói đúng là có chút quỷ dị, cậu mơ hồ cảm thấy, khi là mèo đen, thân thể của mình giống như bị giấu tại một không gian nào đó, tựa như cái túi của Doraemon, bên trong có thể chứa đựng bất cứ thứ gì. Một khi biến trở về người, thân thể mèo đen liền trở lại như cũ, mà linh hồn cậu cũng sẽ trở lại trong thân thể “Diệp Dịch Hành”.

Tựa như hiện tại ——

Diệp Dịch Hành đụng vào tóc, hoàn toàn không có cảm giác khô ráp sau khi nhuộm tóc, xúc cảm hiện tại mềm mại thuần túy, cho dù không soi gương, cậu cũng có thể khẳng định mình hiện tại là tóc thuần đen tự nhiên.

Cậu cẩn thận quan sát ngón tay của mình, dài hơn hai mươi phân, móng tay hoàn toàn không có dài ra, thậm chí còn mang theo vẻ khỏe mạnh sáng bóng, trên người cũng nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ giống như vật thể đã bị tinh lọc qua.

Cái không gian kia có ma pháp hồi phục thân thể sao? Hoặc là có thể làm cho tốc độ sinh trưởng của tế bào chậm lại? Diệp Dịch Hành vừa nghĩ đến cụm từ “trường sinh bất lão” liền giật mình, lẽ nào cậu đúng là đã biến thành mèo tinh...? Đây là loại “lông giả thành chân” trong truyền thuyết sao? (=__=)

Không được, dừng lại! Anh đây không thể bởi vì hiện tại là con của Hà Nghiên Luật liền thừa kế sức tưởng tượng động kinh như vậy a! Sự tình biến thành mèo tinh này cũng quá không kinh điển đi! Huống chi cậu còn tính toán sẽ cùng ba cậu cùng nhau nắm tay sống đến già! Như thế nào có thể biến thành bộ dáng yêu nghiệt được a!

...

Lại nói, nếu cái không gian quái đản của con mèo đen kia thật sự có tác dụng hồi phục thể lực sinh lực, về sau hơi có mấy vết thương nhỏ gì đó hoặc là một đến đi không nổi, cũng có thể biến thành mèo cho thân thể nghỉ ngơi một chút cũng tốt!...

Tuy rằng phỏng đoán cũng không được ích lợi gì, nhưng Diệp Dịch Hành vừa nghĩ tới ma pháp mèo đen có thể sử dụng nhiều lần, liều lập tức đối với năng lực biến hình giữa người và mèo mong chờ không ngớt, xoa xoa tay nóng lòng muốn thử.

Cậu đưa tay sờ sờ đầu giường, Hà Nghiên Luật tên ngu ngốc này chạy ra ngoài nhanh như vậy, quả nhiên không mang di động, không biết có đem theo ví hay không nữa!

Nhìn giờ trên điện thoại, căn cứ theo thói quen mà tính toán, ba cậu đi siêu thị không quá một giờ chắc chắn sẽ không về nhà, có thể đem thời gian tính thử, nếu không phải, lại tiếp tục dùng cách tính khác.

...

Hà Nghiên Luật đẩy xe hàng dạo quanh siêu thị một vòng lại một vòng, trong xe vẫn trống rỗng.

Dạo qua ba bốn vòng, nhân viên công tác trong siêu thị rất cuộc nhện không được xôn xao.

Khu đồ dùng sinh hoạt lén lút dời về phía mẹ lớn quản lí khu vực thời trang——

Dì lớn: “Thằng nhóc này đẩy xe trống không như vậy vài vòng rồi đó.”

Mẹ lớn: “Như thế nào lại chạy đến siêu thị đi tản bộ vậy...”

Dì lớn: “Con tôi cũng vậy, chạy cái gì thì chạy nhưng chưa bao giờ chạy bộ ở bên ngoài! Đi mua cái máy chạy bộ hơn hai ba ngàn tệ lận... Ai! Bà nhìn đi, muốn tản bộ còn cố tình tới siêu thị, lại còn đẩy xe giả bộ mua đồ nữa~ ”

Mẹ lớn: “Tôi già rồi, tư tưởng của mấy đứa trẻ tôi đây không có hiểu gì hết a...”

...

Thực tập sinh ở quầy đồ ăn vặt bán bánh bích quy quầy cùng nữ nhân viên bán hàng trẻ tuổi khu vực dinh dưỡng cũng tùm lại một chỗ ——

Bánh bích quy nữ: “Anh đẹp trai kia đẩy cái xe đi vài vòng rồi, rõ ràng là mỹ nhân đáng tiếc lại bị ngốc nga...”

Dinh dưỡng nữ: “... Anh ta không phải đang ngăn người đó sao! Anh ấy đang tư-xuân đó!”

Bánh bích quy nữ vẻ mặt nghi hoặc: “A liệt?”

Dinh dưỡng nữ: “Chị đây nói cho cô biết, anh ta nhất định là đang nhớ bạn gái! Nếu không sẽ không vừa nhịu mày vừa ngây ngô cười, trong chốc lát ngăn người trong chốc lát lại ánh mắt tỏa sáng!” Cô nói xong thì hai mắt cũng đã biến thành hai trái tim hồng hồng đập bùm bùm rồi, “Loại con trai si tình đến mức này là đáng yêu nhất, hiện tại đều gần như tuyệt chủng hết rồi!”

Bánh bích quy nữ: “Được rồi, tôi chỉ thích loại con trai nhìn khốc khốc một tí, nhìn qua chính là một người đàn ông xấu xa a...”

Dinh dưỡng nữ cho bánh bích quy nữ một cái cốc đầu: “Ít nói nhảm, cái loại đàn ông này chỉ xem được nhưng tuyệt đối không thể dùng!”

Bánh bích quy nữ vuốt đầu ủy khuất: thế nhưng cái anh đẹp trai ngốc tử kia nhìn qua rõ ràng là có bộ dáng của một tiểu thụ a! Cùng loại con trai này nói chuyện yêu thương tuyệt đối sẽ rất bị động! Tìm bạn trai thì cũng phải tìm người nào ra đáng công một chút...!

...

Hà Nghiên Luật đẩy xe, trong đầu hiện lên nội dung cuộc trò chuyện lúc sáng——

[Anh sẽ thích sao... Bộ dáng của Diệp Dịch Hành...]

Dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai, giống như một lần lại một lần tuần hoàn ghé sát lỗ tai anh truyền tin.

Mặt Hà Nghiên Luật lại bắt đầu nóng lên.

Không nên không nên! Bình tĩnh một chút! Chỉ mới nghĩ đến Tiểu Hắc sẽ biến thành bộ dáng Diệp Dịch Hành mà liền mặt đỏ tím đập như vậy, uy tín của ba ba mà sẽ bị hủy hoại như sương khói a!

Anh nhanh chóng đem xe đến khu vực đông lạnh, đem một đồng kem, bánh bao, bánh chẻo đông lạnh nhét vào xe... Khí lạnh nhất thời đập thẳng vào mặt.

Hai tay đem hai cái túi bánh bao nhỏ bỏ vào trong xe, Hà Nghiên Luật máy móc chất hàng vào xe đẩy bắt đầu miên man bất định...

Nếu Tiểu Hắc thật sự biến thành Diệp Dịch Hành, vậy tuyệt đối không thể cho cậu đi ra ngoài! Nếu không ngày nào đó đang đi trên đường lại bị Diệp Dịch Hành thật bắt gặp được! Thật là quần bách a! Nếu bị Diệp Dịch Hành ép hỏi sao lại thế này, chính mình phỏng chừng sẽ khản trương đến không thể nói nên lời...

Chờ chờ, Diệp Dịch Hành gần đây không phải mất tích sao?

Sinh nhật Dương Khúc ngày đó Diệp Dịch Hành cũng không có tới, nguyên bản còn định nhìn cậu ta ở khoảng cách gần một lần, may mắn còn có thể cùng cậu ta nói được vài ba câu, đáng tiếc mình cố lấy dũng khí đi tham gia tụ hội lại không gặp được...

Bất quá thật may mắn ngày đó gặp được Tiểu Hắc, lại nói tiếp, Tiểu Hắc cùng Diệp Dịch Hành thật đúng là có duyên phận! Sở Văn Hạnh cũng đem hai người bọn họ liên hệ cùng một chỗ mà nói...

Vậy Diệp Dịch Hành rốt cuộc là đã đi đâu? Hà Nghiên Luật có chút lo lắng, nhưng nghĩ lại, Diệp Dịch Hành cùng Dương Khúc quan hệ tốt như vậy, nếu Diệp Dịch Hành thật sự xảy ra chuyện, Dương Khúc hiện tại sẽ không bình tĩnh mà ở trong trường tiếp tục làm sinh viên gương mẫu... Tìm cơ hội hỏi Dương Khúc thì tốt rồi... Ân! Nhất định phải giả bộ như tình cờ a!

...

Ước chừng qua một giờ, nhịp tim đập cùng tốc độ lưu chuyển máu cũng sớm đã khôi phục như bình thường, thế nhưng đợi hồi lâu cũng không có biến trở lại làm con mèo đen.

Cậu có chút uể oải lại lo lắng, một bên suy nghĩ nếu không biến trở về, chờ chút nữa Hà Nghiên Luật trở về thì nên ngả bài cùng anh như thế nào, một bên tiếp tục nhớ lại cảm giác biến lại làm mèo...

Lại nói lúc ấy trừ bỏ thể lực toàn bộ cạn kiệt cùng ý thức tĩnh tâm lại, tựa hồ còn có một cái điều kiện nữa, là cái gì? Cùng mèo đen kia có liên quan...

Tại nạn xe đêm hôm đó... Trong nháy mắt đó làm sao có thời giờ—— Chậm đã! Ánh mắt của con mèo đen kia!

Đúng vậy, hai lần biến trở về mèo, Diệp Dịch Hành đều lâm thời thấy được ánh mắt của mèo đen, hoàn toàn chiếm cứ toàn bộ não bộ của cậu!

Diệp Dịch Hành lập tức nhắm mắt lại, nhất thời trước mắt một mảnh tối đen.

Cậu tập trung lực chú ý, loại trừ hết thấy tạp niệm, trong đầu chỉ chứa lại đôi tròng mắt độc hữu của con mèo đen kia—— mang màu phỉ thủy xanh biếc, thâm thúy mà lại thần bí...

Mèo đen mèo đen, mời mày thưởng cho tao một lần ma pháp biến thân đi...

Diệp Dịch Hành trong lòng vô ý thức yên lặng cầu nguyện...

Một lát sau, cậu cảm giác thân thể nhẹ đi, hạng quyền nguyên bản đang ở trên tay hiện lại rút ở trên giường, chuông va chạm nhau phát ra tiếng vang dễ nghe. Diệp Dịch Hành giơ tay lên, hiện tại chính là một cái chân lông xù màu đen...

A... Nguyên lai, chỉ cần tưởng tượng đến cái này, là có thể làm được .

Lúc đó Hà Nghiên Luật vẫn còn đang ở khu thực phẩm đông sinh của siêu thị...

Bình thường đều là anh ôm Tiểu Hắc a, nếu Tiểu Hắc biến thành người, sẽ cao bao nhiêu? Nếu so với anh cao hơn so với anh còn lớn hơn, kia không ôm được làm sao bây giờ? Lại nói, Diệp Dịch Hành nhìn qua có

về cao, tựa hồ tên kia so với chính mình còn muốn cao hơn một chút... Có thể cùng Tiểu Hắc thương lượng biến thành Diệp Dịch Hành lùn xuống một chút được không a?

Ách... Như vậy lúc ở trên đường đụng phải Diệp Dịch Hành thật không phải càng thêm quẩn bách sao! (= _ =)

Kỳ thật nói không chừng có thể để Tiểu Hắc ở nhà ngẫu nhiên biến cho anh xem, phần lớn thời gian vẫn là bộ dáng một con mèo thì tốt rồi, lại nhẹ, ôm lại thoải mái, tắm rửa cũng thuận tiện...

Ai ai ai ai? Tắm, tắm rửa!? Nếu Tiểu Hắc biến thành người, chính mình còn muốn tắm rửa dùm nó?

Cậu, cậu cậu cậu hẳn là có thể tự mình tắm đi! Thế nhưng nếu Tiểu Hắc làm nũng, nhất định bắt anh tắm giúp nó, = _ = Vậy làm sao bây giờ...!

Hà Nghiên Luật đẩy xe đột nhiên tăng tốc gấp đôi, lại khẩn trương hề hề đem toàn bộ kem ly kem hộp gì đó nhét vào trong xe... Lạnh lạnh, khí lạnh! Anh cần cái gì đó lạnh lạnh!!

...

“Vị tiên sinh này...” Một ngữ điệu máy móc bỗng dưng đánh gãy suy nghĩ của Hà Nghiên Luật, “Ngượng ngừng, quấy rầy ngài.”

Hà Nghiên Luật quay đầu, nhìn thấy một công nhân mặc quần áo lao động của siêu thị đứng phía sau anh: “Ách?”

“Nếu ngài muốn mua thực phẩm đông lạnh, nhất định phải mau chóng trả tiền mang về nhà ướp lạnh hoặc dùng ngay a, nếu không... Ngài còn đẩy xe đi dạo nữa, chúng nó sẽ tan ra đấy...” Nhân viên công tác chuyên nghiệp cười đề nghị, kỳ thật là người nào đó sắp tặc mao ngoài cười nhưng trong không cười rồi! Ngài đem bánh bao cùng kem ly đông lạnh ở đây vòng vo nửa ngày rốt cuộc là muốn thế nào a! Không mua thì lập tức đem trở về khu đông lạnh a! Còn đẩy xe đi nữa tôi đây liền hoài nghi ngài mới trốn viện tâm thần về phải gọi bảo an tới a a!!

Hà Nghiên Luật lúc này mới giật mình, lập tức nói xin lỗi, đem một nửa thực phẩm đông lạnh trả lại về tủ, ngưng ngừng đẩy xe chứa hai gói bánh bao to đi tính tiền.

Anh vẫn là lần đầu tiên ở trước đám đông người làm ra tình trạng thất thố như thế này... Hà Nghiên Luật đưa tay đánh đánh đầu của mình, trong lòng ngầm bực: đều là lỗi của Tiểu Hắc! Cậu không được quấy rối tôi nữa!

Một bên yên lặng nén giận, Hà Nghiên Luật bỗng nhiên nhớ ra, mình đi ra ngoài cũng đã lâu, Tiểu Hắc có thể hay không chờ tới nóng nẩy? Vừa định sờ túi quần tìm di động, lại phát hiện di động không mang theo! Cũng may hôm nay mặc quần của hôm qua, ví còn đặt trong túi chưa có lấy ra.

Tại chỗ tính tiền của siêu thị có đặt đồng hồ điện tử, Hà Nghiên Luật liếc mắt một cái, đã mười một giờ rồi... Đi tới giờ cũng chỉ mua có hai túi bánh bao? Trở về nhà chắc là bị Tiểu Hắc cần nhân rồi!

Anh nhắc túi lên vội vàng chạy trở về, về mặt rồi rầm...

Mạc Nghiên Trạch nhìn thoáng qua chương trình định vị GPS trên điện thoại cùng tư liệu hiển thị địa chỉ, cho tài xế đem xe đỗ ở bên qua cạnh cửa tiểu khu Tinh Nguyệt Uyển, hấn xuống xe, một vị bảo an lập tức đi tới hỏi lai lịch.

Mạc Nghiên Trạch tháo kính râm xuống, tiếp nhận văn kiện tài xế đưa tới, nói: “Tinh Nguyệt Uyển số 16 là tài sản sở hữu của tôi.”

Bảo an có chút hồ nghi nhưng nhìn tư thế này của đối phương, lập tức ân cần tiếp nhận tư liệu, lược lược quét một lần, liền nhiệt tình nói: “Hoan nghênh hoan nghênh...”

“Tôi họ Mạc.” Mạc Nghiên Trạch nhìn thoáng qua tên bảo an mở miệng nói lại không biết gọi mình như thế nào, lạnh lùng nói.

“Nga! Mạc tiên sinh!” Nhân viên an ninh kia vừa nghe liền lập tức mất bình tĩnh, “Là Nghiên Thuần địa sản Mạc tiên sinh sao!”

Mạc Nghiên Trạch liếc mắt một cái, không trả lời, chỉ nói: “Số 16 phòng 2P.”

Nhân viên an ninh vẻ mặt tươi cười: “Ngài đại giá quang lâm nguyên lai là muốn tìm Hà tiên sinh a...” Bảo an cúi đầu khom lưng tính toán dẫn đối phương đến nhà Hà Nghiên Luật, quay người lại liền nhìn thấy chánh chủ cầm cái túi siêu thị to cách đó không xa đi lại đây.

“Yêu! Nhắc Tào Tào thì Tào Tháo tới a!...” Bảo an đối Mạc Nghiên Trạch chỉ chỉ Hà Nghiên Luật cách đó không xa, “Hà tiên sinh ở đằng kia.”

Mạc Nghiên Trạch mị hí mắt, đem văn kiện trên tay bảo an giao cho tài xế, nhanh đi về hướng mục tiêu.

Hà Nghiên Luật từ trước đến nay đi nhìn không chớp mắt, rất ít ngó đông ngó tây, cho nên thẳng đến khi Mạc Nghiên Trạch đi tới trước mặt anh, anh mới ngạc nhiên lùi bước, buồn bực ngẩng đầu nhìn cái người thỉnh linh xông ra cản đường.

“Hà Nghiên Luật.” Lúc này Mạc Nghiên Trạch lại không chơi cái lễ phép xưng hô gì đó, mà trực tiếp gọi thẳng tên em trai của mình, tiếp theo hẳn lại dùng ngữ khí mệnh lệnh: “Cậu cần nói chuyện với tôi.”

Không phải “Tôi cần cùng cậu nói chuyện”, mà là “Cậu cần nói chuyện với tôi”, có thể thấy được người nào đó chân chính mang ý nghĩa cao ngạo tự đại, hơn nữa trước sau như một vô lý bá đạo.

“Anh là ai?” Hà Nghiên Luật cảnh giác nhíu mày, hiển nhiên bạn học Hà ngu ngốc này đã sớm quên có buổi tối anh từng thiếu chút nữa là đụng vào người nam nhân xa lạ nào đó tính toán ở cửa quán trà gần căn anh trở về nhà...

“Tôi là anh của cậu.” Mạc Nghiên Trạch nói xong, nhất thời cảm thấy rất thư sướng, giống như là nói “Tôi là đại gia của cậu.” cả vú lấp miệng em.

Hà Nghiên Luật không tự chủ được lui ra sau từng bước, ngốc ngốc nói: “... Mẹ của tôi chỉ sinh ra tôi thôi nha.”

“...” Mạc Nghiên Trạch chọn mi, em trai của hẳn hình như hơi bị thiếu não a.

Hắn ôm lấy miệng nói: “Cha ruột cậu, không phải chỉ cùng một con đàn bà ăn nằm với nhau a.”

Nghe xong câu này, sắc mặt Hà Nghiên Luật nhất thời trắng bệch, toàn thân từ đầu đến chân nháy mắt như là bị đông lạnh đến xuất ra một tầng sương, anh cố gắng bình tĩnh hỏi: “Anh tìm tôi làm cái gì?”

Về quảng cáo

30. Chương 29: Thời Gian Uống Một Tách Cà Phê

Nội thất thiết kế theo phong cách Châu Âu, bên tai còn phảng phất một vài giai điệu nhạc jazz lạ tai đến kỳ quái.

Đứng bên cạnh là nhân viên phục vụ người nước ngoài ngũ quan tuần lẫm, tóc nâu, mắt xanh, cậu nói một tràng không biết là tiếng Đức hay là tiếng Ý xong liền đặt xuống bàn hai tờ menu được thiết kế khéo léo tinh xảo, lui bước đứng ở một bên.

Mạc Nghiên Trạch đem một cái menu đến trước mặt Hà Nghiên Luật, ôn hòa cổ vũ: “Thích cái gì liền chọn đi.”

Hành vi cử chỉ của hắn, cùng ánh mắt và ngữ khí đều biểu hiện rõ ràng hắn là một người anh trai hoàn mỹ.

Hai mươi phút trước, người đàn ông này đã hỏi lại anh: “Anh trai đến thăm em trai của mình, có cái gì không đúng?”

Trả lời ba phải, ngữ điệu lại ái muội, ánh mắt còn mang hơi hướm sùng nịnh.

Loại đàn ông chừng chạc chín chắn có khí chất cùng phong độ như thế kia, không cần học qua trường lớp đào tạo nào, chỉ cần Mạc Nghiên Trạch muốn, đều có thể tự nhiên trưng ra.

Tự nhận mị lực của hắn không ai có thể ngăn cản, Mạc Nghiên Trạch dụ hồng: “Thời gian là một ly cà phê, có thể nói chuyện chứ?”

Hà Nghiên Luật bị gã đàn ông trước mắt lúc này còn ương ngạnh nay nháy mắt lại trở nên ôn nhu khiến cho anh mơ mơ hồ hồ.

Anh có chút bối rối, cũng không biết xử lý người thiếu chút nữa đã đụng phải này, không những bối rối, cảm giác bất an mâu thuẫn cũng đã nhanh chóng loi ngoi trời lên.

Anh cùng cha khác mẹ gì gì đó, nói không hiểu kỳ là gặt người.

Đáng ra anh phải hận đời, tức đến sùi bọt mép, dùng ngữ khí cực độ chán ghét hoặc biểu tình lạnh lùng bắt đối phương lặn đi.

——đối với khán giả thị chúng, tựa hồ phản ứng như thế mới là bình thường.

Nhưng mà, Hà Nghiên Luật thật sự rất ít khi tức giận, càng sẽ không có chuyện phát hỏa với người khác vô căn cứ. Nói anh tâm tính hướng nội nhất gan, không bằng nói anh cảm thấy tức giận với người không quen là việc vô cùng không đáng để làm.

Dựng cái bức tường lãnh đạm cao cao ngay phía trước sau đó liền có thể tự do tự tại sống trong thế giới của chính mình, lúc vui hay buồn, nhả nụ cười cợt, ầm lạnh đều tự mình mình biết.

Vốn tưởng chỉ cần nửa tiếng đồng hồ để uống cà phê mà thôi, mà gần Tinh Nguyệt Uyển cũng có quán cà phê, vì thế trừ trừ do dự không biết có nên chấp nhận hay không, không nghĩ tới đang trong giai đoạn suy tư, anh đã bị Mạc Nghiên Trạch lôi lên xe, đảo mắt một cái liền tới cái quán đất cất cổ chưa bao giờ tới này.

Có thể mọi tác giả viết tiểu thuyết đều có một cái bệnh, gặp được việc không thể đoán trước, sẽ không thể tự chủ mà bị hấp dẫn về phía trước, từng bước từng bước hăm sâu, cố gắng nghiên cứu sự tình phát triển cùng kết cục...

Mấy cái hoa văn khảm nổi trên chất liệu giấy thượng hạng đúng là có khác a, xúc cảm cũng rất bất đồng.

Hà Nghiên Luật nhìn lướt qua, trừ bỏ giá cả cao ngất trời kia, thực đơn so với mấy chỗ khác cũng không có gì khác biệt.

Nhìn bốn phía chung quanh, các anh quý tộc công tử vùng tiền như rác, mỹ nữ xinh đẹp khí chất tinh tế nho nhỏ, đồ sứ tinh xảo dọa người, người hầu chuyên chúc cúi đầu đợi mệnh... Đây là mảnh lối để nâng giá cao cất cổ sao?

Hà Nghiên Luật bỗng nhiên có chút hối hận bị người đàn ông tự xưng là “anh trai” lôi đến cái chỗ này.

Có cần phức tạp như vậy không?

Hà Nghiên Luật nói: “Tôi xem không hiểu.”

Phải trở về trước mười hai giờ, nếu không Tiểu Hắc sẽ lo lắng...

Anh bỗng nhiên nghĩ tới câu chuyện Cô bé Lọ Lem, nếu không rời đi trước mười hai giờ, ma pháp sẽ biến mất. Anh bật cười, “mười hai giờ” của anh là giữa trưa a, hẳn sẽ là không phát sinh cái loại sự tình này đi?

Tiểu Hắc của anh, sẽ luôn luôn ở trong nhà ngoan ngoãn chờ anh về phải không?

Nhiều nhất thì cũng chỉ là khó chịu ghé vào trên người anh làm nũng thôi.

...

Thời gian một ly cà phê, xác thực mà nói, không dài không ngắn, ngắn thì năm phút đồng hồ liền có thể chấm dứt, lại có thể lâu tới chính bạn cũng không rõ, bạn là đến uống cà phê hay là đang muốn kéo dài thời gian.

Mạc Nghiên Trạch nhìn em trai “mỹ nhân” của hắn, vẻ “lạnh lùng” trong truyền thuyết cùng người nào đó ở trước mắt hắn có vẻ cách nhau quá xa, rốt cuộc là chuyện gì có thể làm cho anh ngay cả khi đang ở cùng hắn mà cũng có thể phân tâm, còn có thể không coi ai ra gì ngây ngô nở nụ cười?

Đến tột cùng, là cái gì đã đập nát vỏ bề ngoài đồn đãi bấy lâu của anh?

Ngày đó lúc bị Hà Nghiên Luật bỏ rơi ở ngoài cửa quán trà, Mạc Nghiên Trạch liền không thể tự khống chế bản thân mời thám tử tư điều tình cảnh của Hà Nghiên Luật —— anh căn bản chưa có kết hôn, cũng không có kết giao với ai. Như vậy “con” mà anh nói, rốt cuộc là ai?

[... Có bệnh án đau dạ dày cùng tuột huyết áp, thích đồ ngọt, sức ăn nhỏ, không biết uống rượu...] trên đã có một ít thám tử tư cung cấp tư liệu vụn vặt, trong đám đó, Mạc Nghiên Trạch quan tâm nhất chính là, [tay viết nổi danh trên mạng “Chi Ngôn”]...

Nghe nói, mấy đứa tác giả đều là tinh thần có chút vấn đề, em của hắn sẽ không dính loại bệnh nhân cách phân liệt này đi?

Mạc Nghiên Trạch tay chống cằm, nhìn Hà Nghiên Luật còn đang ngẩn người trước mặt.

Hôm qua đã đem một số tiền lớn thỉnh một vị bác sĩ tâm lý già dặn kinh nghiệm, đem truyện của Chi Ngôn viết ra, yêu cầu đối phương dùng tốc độ nhanh nhất làm bảng phân tích kết quả.

Mạc Nghiên Trạch không phải là người kiên nhẫn, nhất là đối với người em trai có lực hấp dẫn kinh người này.

Mọi người đều sẽ bị vật xinh đẹp hấp dẫn, đều muốn bắt bọ nó làm vật sở hữu cho riêng mình. Đối mặt với người con trai khả ái tinh xảo như ngọc, trong thân thể còn có một nửa huyết thống giống với mình...

Nghĩ đến đây, Mạc Nghiên Trạch liền hưng phấn đến hận không thể lập tức đem đối phương nhốt tại “lồng sắt” đem giấu đi, chỉ có hắn mới có thể chạm tới, chỉ cho phép một mình hắn thưởng thức.

Vẫn không đáp lại câu nói “Xem không hiểu” của Hà Nghiên Luật, hắn đưa tay ngoắc nhân viên phục vụ, đối phương mỉm cười ghènh đón, lễ phép hỏi.

Mạc Nghiên Trạch chọn cà phê, vẫn như trước Hà Nghiên Luật nghe đều không hiểu một chữ, sau đó hắn đối Hà Nghiên Luật nói: “Anh thay em chọn, em sẽ thích.” (omo 0.0 thật bá đạo!)

Nụ cười của hắn thần bí mà lại sâu thâm thúy.

Hà Nghiên Luật lấy lại tinh thần, tiếp tục trưng gương mặt vô biểu tình, ngồi nghiêm chỉnh.

Nhân viên vừa rời đi, di động đặt trên bàn cà phê liền chột lóe chột lóe từng đợt chấn động, là của Mạc Nghiên Trạch. Hắn ở trước mặt Hà Nghiên Luật nghe điện thoại ——

[Mạc thiếu gia, bác sĩ tâm lý gọi điện thoại nói đã có phân tích bước đầu, ngài hiện tại có tiện nghe không?...]

“Ân.” Mạc Nghiên Trạch lên tiếng trả lời, tầm mắt vẫn không chuyển khỏi người Hà Nghiên Luật.

[Ông ta nói, sau khi đọc qua tiểu thuyết, cũng không nhận thấy Hà tiên sinh tinh thần có vấn đề gì nghiêm trọng, nếu muốn rõ hơn thì cần nói chuyện trực tiếp với người thật mới có thể cho ra kết quả tốt hơn... Ông ấy đoán có lẽ Hà tiên sinh sống một mình đã rất lâu rồi cho nên tính tình có chút quái gở... Khát vọng tình thân, nhất là tình thương của cha, nội tâm mềm mại lại nhất gan, trong hiện thực rất ít cùng người ngoài lộ ra bản chất chân thật... Còn nói, cậu ta dễ dàng bị cảm động, phỏng chừng rất luyện tiếc những gì thuộc về quá khứ, hơn nữa nếu có người ở chung với cậu ta, cậu ta sẽ có thói quen ỷ lại vào người đó...] (ta phải đi gặp ông bác sĩ này mới được =.= nói cái gì liên trùng cái đó)

Ha hả, tính cách rất đáng yêu.

Mạc Nghiên Trạch nghe xong, cúp điện thoại, từ đầu tới đuôi, chỉ nói có ba chữ, mới đầu là “Ân cùng với cuối là một câu “Hảo”.

Hà Nghiên Luật dùng ngữ khí trần thuật để hỏi: “Anh bề bộn nhiều việc.”

Mạc Nghiên Trạch cười nói: “Không có.”

Hà Nghiên Luật hỏi: “Mấy giờ rồi? Tôi phải về trước mười hai giờ, có lời gì thì nhanh nói một chút.” Anh có chút lo lắng, một ly cà phê này, tựa hồ nhìn không thấy thời gian kết thúc a.

Mạc Nghiên Trạch liếc qua một chút, trên điện thoại di động đã hiện thị 11:56, hắn nói: “Mười một giờ rồi,” nhét điện thoại vào trong túi, hắn vừa cười hỏi, “Gấp như vậy sao? Trong nhà có người chờ?”

Mí mắt Hà Nghiên Luật bỗng dưng hạ xuống, không trả lời.

“Đề phòng anh? Vẫn là chán ghét anh?” Mạc Nghiên Trạch hỏi.

“Chán ghét?” Hà Nghiên Luật nói, “Chán ghét liền sẽ không theo anh tới nơi này.”

Mà đề phòng nhất định là có, đối với một người xa lạ tự xưng là anh cũng cha khác mẹ, thế nào lại không đi đề phòng.

“Thả lỏng một chút đi...Tiểu Luật.” Mạc Nghiên Trạch thấp giọng nói, một bên đưa tay vuốt tóc đối phương.

Mở miệng nói xong, không biết vì sao, lại làm cho Mạc Nghiên Trạch dâng lên một loại cảm giác —— thiếu niên trước mắt làm ra vẻ thâm trầm này tản mát ra một loại khát vọng như có như không muốn bị người khác chạm vào.

Ánh mắt biếng nhác, không đề phòng phối hợp với vẻ lạnh lùng, lại trung hòa tạo ra một lực hấp dẫn kinh người.

Hà Nghiên Luật tránh ngón tay của Mạc Nghiên Trạch. Ánh mắt của anh không có gợn sóng, động tác tránh né này, không phải cố ý, chỉ là bản năng.

Trên thực tế, trong lòng anh có chút khó chịu, cái biệt danh “Tiểu Luật” này, không phải để người không quen kêu lên a.

Không có thói quen bị người lần đầu tiên gặp đối đãi thân thiết như vậy, không có thói quen chính mình không hề chuẩn bị gì lại bị đối phương bỗng nhiên áp sát.

Nhưng mà, khó hiểu nhất cũng chính là cái người xưng là “anh trai” này, đáy lòng lại không thể kháng cự. Bởi vì là người thân, cho nên thật đáng buồn mà chờ mong, mừng thầm...

Anh hơi hơi lấy tay túm cái nệm ngồi, không được tự nhiên dần xuống đáy lòng lên men.

Mạc Nghiên Trạch thân sĩ cười, thu hồi ngón tay.

Động tác tránh hắn vẫn chưa có chọc giận hắn, cũng không khiến cho song phương xấu hổ.

Nhưng mà, ánh mắt của hắn lại thay đổi, giống như ánh mắt chim ưng, nhìn Hà Nghiên Luật.

Cho dù là động tác rất nhỏ, cũng đều thu hết vào đáy mắt.

—— Đúng vậy, băng sơn chỉ là biểu hiện giả dối của anh, chỉ là mặt nạ mà thôi!

Đối với kinh nghiệm nông cạn của sinh viên mà nói, bản năng phản ứng của Hà Nghiên Luật cũng đủ để lừa dối người khác. Đây chính là nguyên nhân khiến anh bị người khác cảm thấy khó gần.

Nhưng mà, sự thật lại không thể thoát khỏi mắt Mạc Nghiên Trạch.

Cái gì là ám tổng thu ba (liếc mắt đưa tình), cái gì là dục cự hoàn nghênh (chào đón nồng nhiệt), cái gì là biệt hữu cư tâm (không có động cơ), cái gì là biến tương câu dẫn (câu dẫn nhau). Không cần suy tư nhiều, chỉ một câu, hoặc một động tác, hắn đều có thể phân tích ra.

Phản ứng này của Hà Nghiên Luật, nguyên nhân không phải là do hắn——

Sự cô đơn càng ngày càng lớn dần, sẽ làm cho tính cách một người hướng về hai cực phân hóa, một loại là cô lập, đoạn tuyệt nhân thế, độc hưởng hạnh phúc làm một con ếch ngồi đáy giếng; một loại khác, là ra vẻ tiểu sữu, lấy lòng mọi người, cố gắng trốn tránh cảnh tịch liêu.

Tiền giả nhạ liền, hậu giả khả bi. (Đời trước gây họa, đời sau chịu khổ)

Hà Nghiên Luật nội tâm nhất gan, làm cho anh sợ hãi tiếp cận với người ngoài, vì lúc trước đã bị thương tổn, nên bản năng càng né tránh.

Không phải không chiếm được, mà là anh không cần.

Không có kỳ vọng, sẽ không có thất lạc.

Như vậy là tốt rồi, như vậy sẽ vĩnh viễn tường an vô sự.

...

Nhân viên bưng khay đến, một cái đĩa màu be tinh xảo đặt trước mặt Hà Nghiên Luật, trên đĩa là bánh ngọt xếp màu cà phê, bên cạnh còn có muống vàng làm phụ kiện, hình ảnh tổng thể làm cho đĩa thức ăn này nhìn qua giống như hàng mỹ nghệ cực phẩm.

Mạc Nghiên Trạch giải thích: “Là bánh Tiramisu Ý chính thống, toàn S thị chỉ có quán cà phê này mới có, thử xem xem.”

Hà Nghiên Luật ngốc ngốc nhìn bánh ngọt trước mặt, nuốt một ngụm nước bọt.

Thứ khác đều không sao cả, nhưng cái này là điểm tâm chocolate ngọt nha, anh không có sức chống cự.

Vì thế, đĩa bánh Tiramisu này, 100% thành công gọi lên cảm giác đói bụng của Hà Nghiên Luật, hoàn toàn dập nát vẻ mặt lạnh nhạt ngụy trang của anh.

Lúc trước ở trường học nhìn thấy các bạn gái xinh xắn ăn điểm tâm tinh xảo xinh đẹp, anh luôn nhịn không được mà liếc trộm vài lần. Lúc còn lại một mình, liền tìm đến cửa hàng bán bánh ngọt, mua thứ giống như đút đem về nhà ăn.

Không biết có phải là anh che dấu quá tốt hay là lực chú ý người của anh quá trì độn, thế nhưng lại không có bị phát hiện ra tính cách “đáng yêu” đó. Mà hiện tại, chỉ có Diệp Dịch Hành mới biết được, Hà Nghiên Luật của cậu là cỡ nào ngốc cỡ nào nguếch. Một phần điểm tâm, cũng có thể làm cho anh hân hoan tung tăng.

Mà sau khi Hà Nghiên Luật ở cùng với mèo đen, không nhận thức biến hóa của bản thân, anh càng bất tri bất giác sẽ lộ ra tính cách thật của chính mình.

Hiện tại, Hà Nghiên Luật đã bị viên đạn bọc đường mê hoặc dưới đáy lòng bắt đầu tìm cơ thay Mạc Nghiên Trạch nói lời tốt đẹp——

[“Anh trai” nói không chừng là một người ôn nhu.]

[Nhìn qua ở chung với anh ta cũng rất tốt.]

...

Có thể thấy được dục vọng con người chính là nhược điểm có thể đem ra uy hiếp, mặc kệ là sắc – dục, vẫn là muốn ăn.

Nâng lên cái tay vốn đang bầu lấy cái nệm, Hà Nghiên Luật cầm lấy muống, cẩn thận múc lấy miếng bánh Tiramisu gửi một chút, đưa vào miệng—— cái bánh ngọt giống kem ly này, hảo nhuyển! Còn có một mùi rất thơm... Ngô, mùi rượu sao?

Anh thỏa mãn mị hí mắt, vị thật ngon.

Mạc Nghiên Trạch lại một lần nữa đưa tay khê chạm vào tóc Hà Nghiên Luật, lúc này, đối phương không có né tránh.

Giống như mấy con vật nhỏ. Ai cho đồ ăn, anh liền không thèm phòng bị với người đó.

“Không tò mò về anh sao?” Mạc Nghiên Trạch hỏi.

Hà Nghiên Luật liếm liếm môi, nói: “Tò mò a.”

[Không chỉ cùng một ả đàn bà ăn nằm], kia ít nhất cũng đã có hai người rồi đi?

Anh trai trước mắt này, rốt cuộc là do người cha vô trách nhiệm kia tạo ra sao, vậy mấy đứa con của mấy người đàn bà khác đâu?

— Bất quá loại vấn đề này, vẫn là không cần giáp mặt hỏi thẳng thì tốt rồi, anh không thèm để ý, không có nghĩa là đối phương cũng không thèm để ý.

Hà Nghiên Luật miên man suy nghĩ, gốc hồ hồ sinh ra cảm giác thương tiếc đối với đối phương.

Còn có, hẳn lớn hơn anh bao nhiêu? Ở chỗ nào? Như thế nào lớn lên? ...

Người nào đó bị Tiramisu mua chuộc nhảy mất biến thành Bảo Bảo tò mò.

“Muốn hỏi cái gì liền hỏi.” Giống như nhìn thấy nội tâm Hà Nghiên Luật, Mạc Nghiên Trạch ôn hòa dẫn dụ.

“Anh tên là gì?” Hà Nghiên Luật thật cẩn thận hỏi, một bên lại dùng muỗng múc một miếng bánh Tiramisu lên ăn.

“Mạc Nghiên Trạch.”

Tên lót cũng là chữ “Nghiên” kia sao? Là ai đặt vậy? Trùng hợp?

Thoáng nghĩ hoặc một giây, anh tiếp tục hỏi: “Anh làm sao lại tìm được tôi?”

“Tìm một người đối anh mà nói không khó.”

Hà Nghiên Luật liếm muỗng, “anh trai” còn là người thần thông quảng đại: “Anh làm sao biết tôi?”

Mạc Nghiên Trạch bị Hà Nghiên Luật hỏi không có cái nào liên quan khiến hẳn có chút quẩn trí, em trai hẳn đầu óc rốt cuộc là do cái gì cấu tạo, vì cái gì không hỏi trọng điểm? Toàn là nói không đúng vấn đề.

“Trừ ông ta ra, có ai có thể cung cấp loại tin tức này?” Hẳn chọn mi hỏi lại.

“A, anh gặp ông ấy rồi sao? !” Hà Nghiên Luật giống như đổi chuyện này thực phi thường kinh ngạc, chính mình không chỉ chưa thấy qua, thậm chí tên cha của anh là gì đều không biết lấy một chút.

Mạc Nghiên Trạch khoe miệng vừa kéo, rốt cục tìm được vấn đề rồi!

Biết Hà Nghiên Luật thoát tuyến, lại không nghĩ rằng, có người lại thoát tuyến đến cái dạng này!

— Hà Nghiên Luật cho là hẳn giống anh đi?

Ha hả, đứa gốc này. Bất quá, đâm lao thì phải theo lao.

Mạc Nghiên Trạch giấu cột: “Em không hận ông ta sao?”

Hà Nghiên Luật lắc đầu: “Căn bản còn chưa có gặp qua, như thế nào hận?”

Chẳng quan tâm không quan tâm, chưa bao giờ từng để ý, tại sao phải hận?

“Cha” cũng không có nằm trong vùng cấm của anh, nếu như nói nhất định phải có một chút quan hệ, có thể do anh chưa bao giờ có được tình thân cùng gia đình ấm áp cho nên có chút ảo tưởng chờ mong.

Nhưng phân tích một chút, nếu một người từ nhỏ đã thiếu một cánh tay, như vậy người đó sẽ hận cánh tay bị thiếu đó sao? Người đó sẽ trách cứ cánh tay kia vô trách nhiệm sao?

Anh cùng lắm sẽ giống như người bị thiếu cánh tay này, âm thầm thương cho chính mình không trọn vẹn, chỉ thế thôi.

Không ai từ nhỏ có thể có tất cả. Sức khỏe cùng mái ấm gia đình, chỉ với cái này, bạn đã phải cảm tạ trời đất rồi.

“... Vì cái gì?” Vì cái gì cậu có thể trở nên như thế?

Hà Nghiên Luật không nhìn biểu tình nghi hoặc của Mạc Nghiên Trạch. Hận? Anh không có dư thời gian dành cho loại cảm xúc này, còn không bằng đem thời gian này viết tiểu thuyết, hoặc là xem một quyển sách hay còn có ý nghĩa hơn.

[Căn bản còn chưa có gặp qua, như thế nào hận?]

Đúng vậy. Đây là chuyện của thế hệ trước, thế hệ sau không nên dính dáng ân oán nhau làm gì.

Chính là Mạc Nghiên Trạch đã quá coi thường thiếu niên chưa bao giờ được hưởng qua thân tình này, còn cho là hắn sẽ nhìn thấy cảnh đối phương tức giận kêu gào, yêu cầu bồi thường, tranh thủ gì gì đó...

Nhân loại đều là như vậy không phải sao? Bởi vì một chút dục vọng, sẽ trở nên xấu xí, chỉ cần bắt được điểm này, liền có thể lợi dụng.

Nhưng mà, khi Hà Nghiên Luật nói chuyện, ngữ khí nghiêm túc cùng ánh mắt sạch sẽ, tại trong ánh mắt đó, Mạc Nghiên Trạch đã bị chí khí đối phương vây quanh, hắn nhìn phía sau lưng anh lông vũ trắng muốt tung bay, còn tỏa ra một tầng quang mang. Mà chính mình trừ bỏ sững sờ ra, hoàn toàn không biết phải đáp lại như thế nào.

Kinh ngạc nhìn người trước mắt này —— cùng với những người hắn từng gặp qua, đều không giống nhau. Hắn đối với anh, càng phát ra hứng thú.

31. Chương 30: Nhân Bánh Không Thể Từ Trên Trời Rơi Xuống

Cà phê được mang lên liền đánh gãy trạng thái trầm tư của Mạc Nghiên Trạch, hắn lập tức khôi phục biểu tình hoàn mỹ không chê vào đâu được, hướng Hà Nghiên Luật giới thiệu: “Cà phê Ireland.”

Người nào đó đang ngất ngây ăn bánh vừa nhìn thấy mặt trên của ly cà phê có một tầng bơ dày thật dày liền cúi đầu há mồm uống, bên môi lập tức dính một vòng bọt mép.

Mạc Nghiên Trạch cầm lấy khăn tay thay anh lau miệng.

Cái bàn vốn đã nhỏ, hai người đàn ông lại ngồi đối diện nhau, khuỷu tay tựa lên bàn, tay kia đang cầm cái ly liếm liếm bơ. Mạc Nghiên Trạch duỗi tay ra, cơ hồ có thể đem đầu đối phương kéo vào trong lòng.

Chính là, cái bàn ở chính giữa cả hai hình như có vẻ dư thừa.

Vì thế, hắn quyết định chuyển qua ngồi cùng phía với Hà Nghiên Luật, đưa tay vuốt tóc anh, đối phương vẫn không có trốn tránh, hiển nhiên phòng bị đã hoàn toàn mất tiêu rồi.

Nhìn đến bên cạnh bàn có cái giỏ đựng lọ đường viên, Hà Nghiên Luật liền bỏ thêm ba khối đường vào ly.

Cà phê mặc dù uống rất ngon, nhưng hương vị có chút quái, bơ này không ngọt, ngô, bất quá rất thơm.

...

Trò chuyện câu được câu mất với Mạc Nghiên Trạch, không lâu sau, đã hết hơn phân nửa ly cà phê.

Lúc này, Hà Nghiên Luật mới bắt đầu cảm thấy đầu nóng lên, thân mình lâng lâng bay bay, ánh mắt nhìn thẳng vào cái đĩa bánh Tiramisu đã bị chén sạch, trên đầu còn có cái tay đang vuốt ve, tựa hồ cũng không chán ghét, kỳ thật, còn thoải mái là đằng khác.

Là anh trai a...

Trừ bỏ lúc nhỏ mất mẹ, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên gặp người có cùng quan hệ huyết thống.

Thật sự thần kỳ...

Anh chợt nghĩ, lúc anh vuốt ve Tiểu Hắc, Tiểu Hắc cũng có loại cảm giác này sao? Hay là càng muốn thoải mái hơn chút nữa?

Tiểu Hắc?!... A, nên trở về nhà! Tiểu Hắc còn ở nhà chờ mình....

Không nghĩ bởi vì cùng “anh trai” uống cà phê mà quên luôn Tiểu Hắc chứ! (đây là trọng bánh ngọt khinh tình nhân sao =.=)

Trong nháy mắt, Hà Nghiên Luật áy náy tự trách mình không thôi, anh vẫy vẫy đầu, vừa định đứng dậy, liền bị một trận hoa mắt, chân mềm nhũn ngã ngồi trên ghế.

Phía sau đúng lúc có người khoác tay lên bả vai anh.

Hà Nghiên Luật cảm giác mình đang nửa tựa vào lòng đối phương, mông lung, nghe được âm thanh gần trong gang tấc của người đàn ông: “Tịch tịch sao? Đến ở cùng với anh đi...”

×××

Ngồi chồm hồm ở trên salon phòng khách, Diệp Dịch Hành không hề chớp mắt lấy một cái nhìn của nhà đợi Hà Nghiên Luật về.

Cậu rốt cục đã nắm giữ được bí quyết biến từ mèo thành người lại từ người thành mèo rồi a!

Chờ Hà Nghiên Luật trở về liền biến cho anh xem mới được!

—— Không được! Nhất định phải tìm một cái thời điểm hoàn mỹ mới có thể biến a, thì dụ như lúc cùng nhau tắm rửa hoặc là lúc cùng nhau ngủ chẳng hạn! Biến thân, lập tức áp đảo Hà bốn bốn của cậu! Chờ làm cái này cái kia với anh xong, lại biến trở về mèo, khẳng định anh sẽ không nở búng phát cơn giận với tôi a! Hắc hắc...

Diệp Dịch Hành ở trong lòng nhỏ nhất tính toán, càng nghĩ càng hưng phấn, tâm tình tốt đẹp không ngừng bành trướng, khiến cậu đột ngột lăn lộn trên ghế salon, lại đột nhiên lại nhảy lên nhảy xuống khắp nơi.

Cảm giác nắm thấy hết mọi thứ trong tay làm cho tâm tình cậu lâng lâng bay đến chín tầng trời.

Đã sắp mười một giờ rồi, các loại phương thức biến thân đều đã được Diệp Dịch Hành tưởng tượng cả đêm lẫn rồi, Hà Nghiên Luật vẫn còn chưa có trở lại! Cậu bắt đầu không chịu nổi, nhảy xuống sô pha thông thả dùng bốn cái chân mèo đi vòng vòng bàn trà, một lát thì mười giây đi một vòng, một lát lại hai mươi giây đi một vòng...

Mắt thấy kim đồng hồ chỉ đến số mười hai, Diệp Dịch Hành không thể chờ Hà Nghiên Luật về được nữa.

Cái đồ ngu ngốc này, đi siêu thị cũng sẽ không tới mức bị lạc đường đi!

Người nào đó khó chịu đến mức muốn rụng hết lông, nhảy lên sofa cắn cắn cái đầu con thỏ bông trắng. (tội em thỏ bông =.= hình như vai của em chỉ là để hai đứa này hành hạ thì phải)

Lại đứng ngồi không yên chờ thêm nửa tiếng nữa, Diệp Dịch Hành rốt cục nhận không được, ghé vào trên ghế salon “tưởng tượng trong sáng” một chỗ, biến trở lại thành người.

Tay tựa lên trên thành ghế, người nào đó bộc phát lệ khí. Cậu quyết định! Chờ đối phương vừa về đến nhà liền lập tức động thủ! Dám cho cậu ở trong cái tình trạng này...!

Mỗi ba mươi giây trôi qua, Diệp Dịch Hành đều hướng tới đồng hồ liếc mắt một cái, hiện tại cậu quả thực rất giống nhân viên công ty tài chính chuyên đi đòi nợ, chỉ thiếu có mỗi cây gậy cầm tay là đủ! Mấy thứ xung quanh cậu lại rõ ràng có vẻ nhỏ hơn bình thường, giống như bị dọa lui thành một đoàn vậy.

Sau này không bao giờ để anh ra ngoài một mình nữa! Hừ, chạy ra ngoài một mình lại còn quên mang theo đi động!

Khi cảm giác chờ đợi vượt qua giới hạn nhất định, sẽ liền chuyển biến thành lo lắng.

Đã trải qua cảm xúc không kiên nhẫn cùng tức giận, Diệp Dịch Hành bắt đầu bất an.

Cậu nhú mi tự mình an ủi ——

Đợi thêm hai mươi phút nữa đi, có lẽ còn phải xếp hàng tính tiền!

Qua hai mươi phút, Diệp Dịch Hành lại nghĩ, qua tiếp mười lăm phút nữa, có lẽ anh quên mua thứ gì đó nên quay trở lại mua rồi...

Àn, hiện tại hẳn là đang trên đường về.

...Bởi vì mua đồ rất nhiều, bạn Hà ngu ngốc thể lực lại kém, khẳng định đi rất chậm, đợi thêm mười phút nữa!

.... Hiện tại nhất định là đang đi lên lầu! Năm phút nữa! Năm phút nữa cửa sẽ mở...

Trong phòng khách như trước hoàn toàn yên tĩnh, ngoài cửa cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Diệp Dịch Hành trầm mặc, một cảm giác nôn nóng khó hiểu theo chỗ sâu nhất trong đáy lòng mà không ngừng cuộn cuộn tràn ra, giống như dung nham tìm được miệng núi lửa, lập tức phun trào khắp nơi.

Anh trên đường về gặp phải Sở Văn Hạnh sao? Không bị tên kia lừa gạt đem đi ăn cơm chứ? Không có khả năng, Hà Nghiên Luật sẽ không mặc kệ cậu, tính của anh cũng không phải như vậy.

Nên sẽ không... xảy ra chuyện gì đi? Tai nạn xe cộ bị thương nên đưa đến bệnh viện? Bị ăn cướp? A phi phi phi! Mày đang nói cái chuyện gì mà xui vậy a!!

Nhưng mà, không thể tự ngăn chính mình lo lắng, mấy cái tưởng tượng kinh khủng lại càng giống như ôn dịch ở trong đầu lan tràn bốn phía, hơn nữa ngày càng nghiêm trọng.

Bị sức tưởng tượng của mình bức đến điên, Diệp Dịch Hành rút cuộc cầm lấy cái điện thoại trên bàn trà, quyết định gọi Dương Khúc ——

“...Uy?” Lúc Dương Khúc đón điện thoại vẫn có chút cẩn thận, bởi vì không xác định được đối phương là Diệp Dịch Hành hay là Hà Nghiên Luật.

Để ngăn ngừa bị kích động quá mức mà đánh mất luôn lý trí, Diệp Dịch Hành nhắm mắt lại, liều mạng đè nặng thanh âm của mình nói: “Là tôi.”

“Diệp Dịch Hành?” Dương Khúc buồn bực, không phải lúc này cậu nên ở cùng một chỗ với Hà Nghiên Luật?

“Àn, tôi vừa mới biến thành người...” Đang định nói cho đối phương tình huống hiện tại, Dương Khúc bỗng nhiên kích động đánh gãy lời của cậu ——

“Ai!? Cậu... Khôi phục?” Nửa câu sau âm điệu bỗng dưng hạ xuống, Dương Khúc dùng tay hướng mọi người chung quanh ra ý xin lỗi, sau đó cầm di động đi ra khỏi thư viện.

“Trước không nói cái này, Dương Khúc...” Diệp Dịch Hành nói, “Tôi hiện tại rất loạn, Hà Nghiên Luật mất tích...”

“Có ý tứ gì? Cái gì ‘mất tích’?” Dương Khúc tìm chỗ yên lặng, nhíu mày hỏi.

“Anh ta buổi sáng chưa đến chín giờ đã rời nhà, một mình đi siêu thị, hiện tại còn chưa có trở về...” Diệp Dịch Hành tay che trán, vừa nói xong câu này, cái tưởng tượng kinh khủng hồi nãy liền lập tức nảy lên, cậu bỗng nhiên cảm thấy cái tai nạn này hoàn toàn có thể phát sinh, vừa rồi chỉ là tự mình trốn tránh an ủi thôi.

“Cậu gọi điện cho Hà Nghiên Luật chưa?” Dương Khúc hỏi.

“Anh ta không có mang di động...” Suy đoán trong đầu càng ngày càng nghiêm trọng, Diệp Dịch Hành nắm tay, “Tôi nghĩ có thể anh ta ở bên ngoài đã gặp chuyện không may, Tôi... tôi muốn ra ngoài tìm anh ta!”

“Diệp Dịch Hành, cậu trước bình tĩnh một chút, nghe tôi nói...” Dương Khúc lạnh lùng nói, “Cho dù cậu hiện tại đi ra ngoài, cũng không biết Hà Nghiên Luật đang ở đâu! Huống chi nếu cậu tìm được Hà Nghiên Luật, cậu sẽ giải thích thân phận hiện tại của cậu như thế nào đây?”

Nhất châm kiến huyết làm rõ vấn đề trọng yếu, từ trước đến nay đều là phong cách của Dương Khúc.

Rõ ràng chính mình đang bị kích động quá mức lại bị bạn tốt dùng cái phương thức này nói, thật khiến cho Diệp Dịch Hành nổi khùng đến muốn lật bàn! Cậu hung hãn nắm chặt tay cầm điện thoại, giống như đó là cánh tay của Dương Khúc, quát: “Tôi con mẹ nó nếu có thể bình tĩnh thì tốt rồi! Cũng sẽ không cần gọi điện thoại cho anh! Gần năm tiếng rồi! Tôi sợ anh ta sẽ xảy ra chuyện!...”

Dương Khúc lẳng lặng nghe Diệp Dịch Hành rống xong, lại dùng ngữ điệu không sợ hãi như trước nói: “Tôi sẽ gọi điện cho Sở Văn Hạnh, cậu ở nhà đợi Hà Nghiên Luật đi, chỗ nào cũng không được đi, chờ tin của tôi!”

Đối phương lưu loát tắt điện thoại, Diệp Dịch Hành nghe được trong điện thoại truyền tiếng cắt kết nối, liền cầm điện thoại quảng luôn, một tiếng va chạm thầm buồn giữa cái điện thoại cùng thú nhồi bông vang lên (lại em Thổ TT-TT), Diệp Dịch Hành nắn lòng dựa vào sofa ngồi xuống thầm thầm dưới chân...

Hy vọng một giây sau có thể nghe được tiếng bước chân quen thuộc, hy vọng giây sau có thể nhìn thấy Hà Nghiên Luật xuất hiện tại cửa.

Thế nhưng...

Trời...! Diệp Dịch Hành lúc này mới giật mình phát hiện! Không phải Hà Nghiên Luật có thói quen có chính mình tồn tại bên người, mà là chính mình rốt cuộc không bỏ được anh... Anh ngu ngốc, anh mỉm cười, anh vuốt ve, cậu càng ngày càng muốn làm nũng với anh...

Diệp Dịch Hành ôm đầu, vì ý niệm ngu ngốc trong đầu mình hồi hận không thôi——

Cả đời làm con mèo của anh sao? Như vậy là đủ rồi sao? Mày chắc chắn sau này chỉ muốn như vậy thôi đi!

Tham luyện sự sủng ái của anh, tham luyện cái cách ứng xử không hề phòng bị khi đối mặt với cậu, khiến cậu do dự có nên hay không hiện thân trước mặt đối phương, sợ hãi đối phương biết thân phận thật sự của mình mà tránh né...

Diệp Dịch Hành! Mày thật hỗn đản chỉ vì mình mà suy xét a!

Cái gì trăm phương ngàn kế, cái gì tính toán tỉ mỉ, cái gì làm từng bước, đều là lừa mình dối người!

Nếu mất anh, mày cho dù có làm cái gì cũng không có ý nghĩa a...

Yêu thật tâm, là nên xúc động, xem như đây là thời điểm nhận thức tình cảm đi!

Diệp Dịch Hành bị thương nhìn cửa chính——

Thật muốn nói cho anh biết, muốn ở ngay tại chỗ kia nhìn thấy anh, lập tức nói cho anh biết...

Bắt anh không được rời khỏi mình, hứa với anh sẽ vĩnh viễn bảo hộ anh...

Điện thoại vừa vang lên nửa tiếng đã được nhắc máy.

Dương Khúc dừng lại nửa giây, nói: “Sở Văn Hạnh không biết Hà Nghiên Luật ở đâu.”

Lúc chờ điện thoại, Diệp Dịch Hành đã thoáng bình tĩnh một chút. Nôn nóng cũng không có ích gì, ngồi chờ cũng không phải là biện pháp, lúc này, giải quyết vấn đề mới là thượng sách.

“Tôi muốn ra ngoài tìm anh ta.” Diệp Dịch Hành nắm tay điện thoại nói.

Dương Khúc hỏi: “Đi chỗ nào tìm?”

“Trước tới siêu thị anh ta từng tới nhìn xem, tôi theo lộ tuyến của anh ta đi lại một lần, chắc sẽ có manh mối... Nếu đợi thêm nữa, tôi sợ mình sẽ nổi điên... Tôi bây giờ lo lắng đến lục phủ ngũ tạng đều muốn nổ tung...”

Dương Khúc thở dài: “Cũng tốt, để tôi đi chung.”

Diệp Dịch Hành cự tuyệt nói: “Không, một mình tôi có thể làm được.”

Dương Khúc hỏi: “Tôi giúp gì được cho cậu đây?”

Diệp Dịch Hành nói: “Tôi sẽ mang theo di động của Hà Nghiên Luật, nếu anh tiện, cách nửa tiếng thay tôi gọi điện thoại về nhà một lần, nếu anh ta về nhà sẽ nghe máy, sau đó anh liền lập tức báo cho tôi biết.”

Dương Khúc nói: “Không thành vấn đề.”

Anh em với nhau liền sẽ biết làm gì khi người anh em của mình vì xúc động mà quyết định bốc đồng, cứ để chính mình mở ra một thông đạo cuối cùng cho đối phương đi.

×××

Hà Nghiên Luật đẩy cánh tay Mạc Nghiên Trạch đang khoắc trụ trên vai, lại một lần nữa lung lay lão đạo đứng lên, nói: “Tôi không có không tịch mệnh, tôi có Tiểu Hắc.” Anh không thích cái mùi kỳ quái trên người anh trai này, quả nhiên anh chỉ thích thân cận với Tiểu Hắc...

Say, Hà Nghiêñ Luậť cảm thấy chính mình có điểm say, nhưng mà không biết vì cái gì lại có cảm giác này, rõ ràng là không có uống rượu.

Mạc Nghiêñ Trạť bắt lấy cánh tay Hà Nghiêñ Luậť, nhẹ nhàng dùng một chút lực, kéo đối phương lảo đảo một cái trở về ngực mình.

Để lưng anh dựa vào ngực mình, gương mặt nghiêng của đối phương không hề có một chút tì vết, lỗ tai tinh xảo, bả vai gầy, toàn bộ thu hết vào đáy mắt... Hắñ thích loại cảm giác này.

“Tiểu Hắñ là ai?” Mạc Nghiêñ Trạť hỏi.

“Là mèo tôi nuôi.” Hà Nghiêñ Luậť bất an tránh né, lại cảm thấy lực đạo của đối phương thực kinh người.

Mèo? Thám tử tư thế nhưng không có tra ra! Xem ra sau khi điều tra kết thúc sẽ phải trừ bớt một nửa lương của đối phương rồi.

Mạc Nghiêñ Trạť nhin cười nhìn thắñ lưng đã muốñ từ rất lâu, thoáñg vuốt ve, đối phương không che dấu nhẹ nhàng vặñ vặñ.

Hắñ thích loại phản ứng sau khi say này của Hà Nghiêñ Luậť, giống như theo bản năng tránh né ngón tay của hắñ...

“Theo anh trở về đi...” Mạc Nghiêñ Trạť ở bên tai đối phương nhẹ nhàng nỉ non dụ hổng.

“Buông ra...” Biên độ tránh né của Hà Nghiêñ Luậť càng lúc càng lớn.

Chất cồn phát tác, làm cho trực giác cùng tiềm thức bắt đầu chiếm thượng phong, Hà Nghiêñ Luậť bỗng nhiên phát giác, sau lưng nam nhân này không hề thiện lương như vừa biểu lộ.

Chính là, sự cảnh giác của anh đối với nguy hiểm hình như đã đến chậm một bước.

“Hà Nghiêñ Luậť, anh muốñ em...” Mạc Nghiêñ Trạť chế trụ bả vai đối phương, cản bả vai tràn lộ ra ngoài của anh, “...Theo anh trở về đi.”

[Anh muốñ em theo anh trở về.] một câu bảy chữ, ngăn ra mà nói, liền chia làm hai ý tứ, cường thế, lại không mất ái muội. Không ai có thể chống cự hắñ.

Thân thể bị đối phương đụng chạm, Hà Nghiêñ Luậť liền bừng tỉnh hơn phân nửa.

Vì cái gì anh trai ở trên người mình... Liểm cắñ!

Hà Nghiêñ Luậť trong đầu chột lóe, rốt cục cũng biết mục đích của đối phương là cái gì.

Toàn thân sợ run, trong nháy mắt liền phản cảm, chán ghét, chán ghét... Dạ dày liền một mảnh phiềñ giang đảo hải – sông cuộñ biển gầm!

Anh cười tự giễu.

Ha hả, cùng Tiểu Hắñ ở chung lâu, ý nghĩ liền bị hạnh phúc hóa lên ư?

Nghĩ thế giới này đều chuyển động xung quanh mảy sao?! Người thân sẽ giống như nhân bánh từ trên trời rơi xuống?!

Không phải là của mảy, mảy ảo tưởng cũng vô dụng...

Nếu thật sự giống đũa ngọc đi chờ mong, ông trời sẽ không thấy nhân bánh cho người, mà chỉ biết ném cái đĩa xuống cho mảy thôi...

Chính mình thế lại chấp nhất ý tưởng kia, bỏ lại Tiểu Hắñ một mình đang chờ anh trở về nhà, đi theo người đàn ông chưa từng gặp mặt tới đây...

Chỉ vì người “anh trai” kia, chỉ vì cái loại người thân này!

Hà Nghiêñ Luậť, mảy là đồ đại ngọc!

Trốn tránh không khỏi thường thường là bởi vì nội tâm đang có một tia nhuểñ nhu, cho nên mới không thể dốc toàn lực kháng cự.

Lúc này, cho dù chỉ có 1% lợi lỏng, cũng có khả năng rơi vào tay giặc.

Nếu là ở nơi công cộng, trăm phần trăm bắt buộc là không thể thuận lợi tiến hành.

Cẩn rằng một cái dùng lực đạo lớn nhất ly khai ngực đối phương, Hà Nghiên Luật thoát thân đứng lên: “... Thật có lỗi, Mạc tiên sinh, tôi cảm thấy không khỏe.” Đầu của anh có chút choáng, dựa vào một cổ tinh thần lực, bức bách chính mình dùng ngữ điệu lãnh đạm phun ra một câu.

Mạc Nghiên Trạch nhìn chăm chăm người từ trong lòng ngực mình đào thoát ra, anh từng bước từng bước đến cạnh bàn, hiện tại hai má không còn vì say mà ửng hồng nữa, mà là tái nhợt, ánh mắt nhìn mình không có chán ghét, mà là vô tình.

Thật vất vả kéo gần khoảng cách, nháy mắt lại bị đẩy ra xa, thậm chí còn xa hơn.

32. Chương 31: Cố Sự Thủy Chung Vẫn Là Cố Sự

Mạc Nghiên Trạch ảo não nắm tay, đây không phải là kế hoạch mà hắn muốn hướng đến!

Đều là tại con mèo chết tiệt kia khi không lại xuất hiện!

Hắn tuyệt đối sẽ không tự thừa nhận bản thân ghen với một con mèo, chỉ vì sự tồn tại của một con mèo mà bị khiêu khích, tiện đà còn quấy rầy luôn kế hoạch của chính mình! Vốn không muốn động thủ nhưng mà....

“Tiểu Luật...” Mạc Nghiên Trạch đứng dậy, sửa sang lại cổ áo sơ mi.

Hà Nghiên Luật lui về sau, Mạc Nghiên Trạch vẫn tiến lên từng bước ép sát. Tuy rằng mỗi cái bàn đều có một vách chắn nhằm tạo không gian riêng tư, nhưng khi cả hai căng thẳng đứng lên, nhân viên quán cà phê cho dù không muốn vẫn không thể không chú ý đến bầu không khí căng thẳng này.

Hà Nghiên Luật vô lực chống đỡ thân thể nói: “Trên người không có mang nhiều tiền như vậy, xin lỗi tôi không thể trả tiền cho hóa đơn này được, nhưng tôi sẽ trả tiền lại cho anh sau.”

Mạc Nghiên Trạch trầm mặc nhìn anh.

Hà Nghiên Luật tiếp tục nói: “Xin anh từ nay về sau, đừng tới tìm tôi nữa, cũng đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi.” Dứt lời, anh liền bỏ đi, xoay mạnh người một cái đầu gối liền mềm nhũn thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống, Mạc Nghiên Trạch muốn tiến tới giúp, lại bị đối phương lắc thân tránh đi. Mạc Nghiên Trạch túm lấy không khí, nhìn bộ dáng xiêu xiêu vẹo vẹo của Hà Nghiên Luật, cau mày nhắm mắt theo dõi anh: “Anh đưa em về.”

Hắn điện thoại cho tài xế dưới lầu: “Đi lên trả tiền! Tôi không mang tiền mặt!”

“Ngạch, thiếu gia, thẻ kia...” Quán cà phê này không phải có thể quẹt thẻ sao?

“Ít nói nhảm! Ông đây không có thời gian!”

Tài xế buồn bực, cúp điện thoại, ai oán từ trong xe đi ra, ngay sau đó liền nhìn thấy thiếu niên tuấn mỹ mà thiếu gia nhà mình mang tới quán cà phê này lao tới, theo đuôi còn có Mạc Nghiên Trạch.

Này, hắn là đang nháo đi... (=__=)

Không nhìn không nhìn! Là tài xế thì không nên tò mò chuyện chủ nhân... Ông thở dài, ngoan ngoãn đi thu thập cục diện rối rắm.

Cố chịu đựng cước bộ phù phiếm vô lực, Hà Nghiên Luật đứng ở ven đường hướng chiếc xe taxi từ xa trăm mét đang chạy tới ngoắc.

Lung lay lão đảo leo lên xe, người đàn ông theo sát phía cũng leo vào.

Mạc Nghiên Trạch hướng tài xế taxi nói: “Số 16 Tỉnh Nguyệt Uyển.”

Xe phóng một cái, Hà Nghiên Luật liền tựa lưng vào ghế ngồi thở, liếc mạt hướng vào trong góc kẹt trường mắt nhìn Mạc Nghiên Trạch, bàn tay Mạc Nghiên Trạch đưa tới, anh không còn chỗ để trốn, hoảng sợ đến mức muốn kêu cứu...

Vì cái gì lại kỳ tôi như gặp thú dữ vậy...

Ánh mắt Mạc Nghiên Trạch rét run, thu tay lại, cách xa đối phương một chút.

Mạc Nghiên Trạch trong lòng nôn nóng lại bất an, loại cảm giác này giống như là con mèo phát hiện thợ săn đang giơ súng ngắm bắn nó liền nhanh chân chạy ra thật xa, khiến thợ săn không nào tìm được nữa.

Thăng đến khi xuống xe, Hà Nghiên Luật bỗng nhiên quay đầu đối Mạc Nghiên Trạch hung tợn nói: “Tôi không cho anh gặp con mèo của tôi đâu!” Biểu tình kia, giống như gà mẹ bảo vệ gà con đang muốn đuổi một con chồn to đang chuẩn bị làm thịt con của mình!

Nếu là người khác, có lẽ đây chỉ là một câu đùa rất vô nghĩa.

Nhưng mà, chính những lời này, lại khơi mào lửa giận của Mạc Nghiên Trạch.

—— địa vị hèn trong lòng người em trai này so ra còn kém hơn một con mèo động vật cấp thấp, hai ba lần bị đối phương đánh đồng với “con mèo”, Mạc Nghiên Trạch rốt cục sắc mặt cũng đại biến.

Không thèm nhìn sắc mặt người khác, Hà Nghiên Luật tiếp tục tạc mao nói: “Tôi không biết anh nói anh là “anh trai” của tôi là thật hay là giả, tôi bây giờ cũng không có hứng thú tìm hiểu anh như thế nào lại biết tôi! Phải, tôi không có người thân, nhưng tôi không cô đơn, bởi vì tôi không phải chỉ có một mình, tôi có Tiểu Hắc..” Tác dụng của cớ làm cho anh có chút kích động, “Cho nên, mời anh trở về đi!”

Một hơi nói xong, Hà Nghiên Luật hoàn toàn ngây ngốc nghĩ đối phương sẽ thức thời mà rời đi, vì thế một thân một mình nhoáng một cái đi lên lầu, không hề nhìn thấy sắc mặt trầm mặc nửa giây đáng sợ của Mạc Nghiên Trạch ở phía sau, quý mị từng bước theo sát lên lầu, ánh mắt thâm thúy nhìn lưng của Hà Nghiên Luật, giống như muốn tạt trên người đối phương đục thành hai cái lỗ.

×××

Từ sau đêm một tháng tư bị biến thành mèo đó, đây là lần đầu tiên Diệp Dịch Hành lấy tư thái con người đi ra ngoài.

Giống như trải qua một lần trọng sinh, kiến trúc cao tầng, dòng xe cộ nườm nượp cùng đám người qua lại bên đường, hưởng thụ cái nhìn hâm mộ của các nữ sinh—— đây mới là môi trường cậu vốn phải được sống a.

Chính là giờ phút này Diệp Dịch Hành hoàn toàn không rảnh bận tâm đến mấy thứ nhân loại bình thường này, trong đầu của cậu, chỉ có Hà Nghiên Luật. Đi tới nửa đường mới chợt nhớ, ví tiền của mình vẫn còn ở chỗ Dương Khúc, hiện tại trên tay trừ bỏ điện thoại di động, trên người không có lấy một đồng, Diệp Dịch Hành lại gọi cho Dương Khúc: “Anh em, anh vẫn là đến đây một chút đi... Trên người tôi không có tiền.”

“Cậu cần tiền làm gì?” Dương Khúc hỏi.

Diệp Dịch Hành gãi đầu nói: “Không phải phải đi siêu thị sao, thuận tiện mua vài thứ...”

Dương Khúc bất đắc dĩ: “Tìm cái máy ATM chờ đi, tôi giúp cậu gọi điện đến ngân hàng dự ước thủ khoản.”

Mười lăm phút sau, Diệp Dịch Hành dựa vào số điện thoại di động cùng mật mã chi phiếu thuận lợi rút tiền, cậu không khỏi cảm thán, quả nhiên thời đại thông tin quả thực không thích hợp để mèo sinh tồn! Biến thành mèo quá lâu, chỉ số thông minh đều bị tụt xuống rồi...

Tới siêu thị, Diệp Dịch Hành vừa bước vào cửa lại bị vấp phải xe đẩy, thiếu chút nữa ngã thẳng cẳng, cũng may thân thể coi như linh hoạt, tế bào vận động còn rất tốt, vọt tới trước vài bước liền ổn định lại.

Cơ mặt người nào đó co rút, làm mèo quen rồi, hiện tại biến trở về người lại không thích ứng được sao?

Bánh bích quy nữ tinh thần chán nản sửa sang lại hàng hóa bị xáo trộn, chợt thấy một anh chàng đẹp trai lang thang siêu thị, khí chất kiêu ngạo bất tuân, đầu tóc đen thùi, tuần nhả lại không mất vẻ ngũ quan đại khí, thân thể thon dài, cao ráo...

Bánh bích quy nữ nháy mắt hai con mắt đã biến thành trái tim, a! Đây là khuôn mẫu bạn trai hoàn mỹ trong truyền thuyết a!

Đối phương lượn tới lượn lui, tựa hồ là đang tìm tìm cái gì, bánh bích quy nữ cố gắng lấy dũng khí tiến đến gần, cuối cùng tầm mắt cũng vừa vịn phiêu tới gần Diệp Dịch Hành!

Trời ạ! Đôi mắt thật đẹp!

Con người mặc lục sắc (*) thâm thúy như một cái đầm u huyền, khóe mắt biếng nhác dẫn dụ giống như... mèo!

(*)mắt màu đen lại ánh lên màu lục

Mèo là động vật tối kiêu ngạo, chúng nó vô luận ở nơi nào đều tự phong là vua!

Người con trai này rất giống như loài mèo, rất có mị lực!

Bánh bích quy nữ ghen hống nhìn trân trối, hoàn toàn ngây người nhìn.

Thẳng đến khi Diệp Dịch Hành bước đến, cùng cô mặt đối mặt, lễ phép nói: “Ừ, cô nhóc, nói cô nghe cái này...”

Bánh bích quy nữ vóc người nhỏ nhắn vừa nghe cách xưng hô Diệp Dịch Hành nói với mình, lập tức sững sờ!

Bạch mã hoàng tử trong mơ của cô lại gọi cô là “cô nhóc” à!

Gia hỏa này.. Gia hỏa trước mắt này tuyệt đối là gã sở khanh!

“A, ân! Mời nói!” Thế nhưng chính mình lại cố tình đổi loại hình này không có sức chống cự a!! (T__T)

Quan sát ở phạm vi gần, bánh bích quy nữ mới phát hiện đôi mắt anh chàng đẹp trai này là màu đen, con người mặc lục sắc giống con mèo trong nháy mắt kia chỉ là hiệu ứng phản quang do đèn siêu thị chiếu xạ gây ra sao?

“Cô có nhìn thấy một nam sinh tuổi tác gần như tôi đến siêu thị không?” Diệp Dịch Hành giơ tay giải thích, “Cao như vậy, bộ dạng rất được.”

Bánh bích quy nữ lập tức liên tưởng đến mỹ nam ngọc buổi sáng đẩy xe trống vòng quanh siêu thị, đầu óc nháy mắt liền không thể khống chế liên nhớ tới...

Hai người bọn họ có quan hệ gì? Anh chàng đẹp trai này vì cái gì lại đi tìm anh ta? Chờ chờ! Chẳng lẽ là loại BL mà nhóm bạn thường xuyên nói?

Bạn tốt bên người đều là loại hủ nữ từ trong xương hủ ra, tại hoàn cảnh mưa dầm thấm đất này, chính mình đã sớm bị hàm nghĩa đam mỹ tiểu công tiểu thụ độc hại!

Chẳng lẽ mỹ nhân kia buổi sáng ngăn người không phải là tại tư xuân mà là nhớ anh chàng đẹp trai này sao? Tại siêu thị ngăn người đẩy xe là rời nhà trốn đi? Bất mãn nên trốn tránh anh chàng đẹp trai?...

= = A a a! Đình chỉ!

Diệp Dịch Hành nhìn nhân viên công tác siêu thị tuổi còn nhỏ, trước ngực còn có bảng tên chữ thực tập sinh.

Cô nhóc này sẽ không giống Hà Nghiên Luật chứ, cũng thoát tuyến sao?... Biểu tình thật thiên biến vạn hóa, như thế nào lại giống khỉ... (=__+)

Diệp Dịch Hành quyết định, nếu đối phương không đáp lại lập tức tìm người khác hỏi, lúc này, nữ sinh mới run run mở miệng: “... Anh ta có phải mặc một cái áo len mỏng thấp cổ hay không?”

Diệp Dịch Hành ngăn người, nói: “Ách, tôi không biết anh ta buổi sáng mặc cái gì, nhưng là, anh ta rất hay ngăn người!”

Bánh bích quy nữ dùng sức gật gật đầu, tuyệt đối là người này: “Anh ta đẩy xe trống không dạo siêu thị rất lâu, vẫn ngăn người! Ngẫu nhiên còn ngây ngô cười!”

Còn ngây ngô cười? Diệp Dịch Hành chọn mi: “Cô có biết anh ta mấy giờ rời đi không?”

Bánh bích quy nữ nghĩ nghĩ nói: “Khoảng mười một giờ, tôi thấy anh ta chỉ lấy có hai cái túi nhỏ đi tính tiền.”

“Hai túi?”

“Àn, chỉ mua có cái này mà đi...” Bánh bích quy nữ chưa nói xong, nhìn thấy gương mặt nguyên bản còn cười của anh chàng đẹp trai bỗng nhiên chuyển thành biểu tình u ám, cô run run, cổ lấy dũng khí cẩn thận hỏi, “Anh ta là em trai của anh sao...” Hy vọng là em trai đi! Là em trai thì tôi đây còn có chút hi vọng nhỏ nhoi a!

Diệp Dịch Hành hạ mắt nhìn thẳng vào bánh bích quy nữ, trầm giọng nói: “anh ta là ba ba của tôi.”

= = Cái gì? Cái gì cái gì? Cô không có nghe sai chứ? “Ba, ba ba?”

“Àn.” Diệp Dịch Hành bổ sung nói: “Anh ta buổi sáng rời nhà đến hiện tại vẫn chưa có về... Tôi rất lo.”

Mặc dù mình không hủ! Mặc dù mình rất muốn tìm một người giống anh chàng đẹp trai trước mắt này làm bạn trai! Thế nhưng, sự thật chết tiệt cũng đừng có tàn khốc như vậy được không a!! Ba anh ta như thế nào lại đẹp đến thương thiên hại lý làm cho tình cảnh người ta thống khổ như thế chứ a a!!

...

Diệp Dịch Hành nói cảm ơn, từ biệt bánh bích quy nữ đang hóa đá, trong lòng u sầu càng nặng hơn.

Hà Nghiên Luật chưa đến mười một giờ đã rời siêu thị, theo lý trễ nhất mười một giờ rưỡi là về đến nhà! Vậy anh trong vòng ba tiếng đồng hồ này đã đi nơi nào? Thật sự trên đường đã xảy ra chuyện?!

Ông trời! Khẩn cầu ngài ngạn vạn lần dừng cho Hà Nghiên Luật gặp bất cứ nguy hiểm đến tánh mạng a!

Không!.. Anh ta sẽ an toàn thôi, chỉ là bị trì hoãn vì chuyện gì đó!

Diệp Dịch Hành một bên tự an ủi mình một bên đi đến khu vực “đặc thù” của siêu thị, híp mắt quét qua kệ để đồ hết một vòng, chọn một chai nhuận – hoạt – tề (dầu bôi trơn a ^____^) đắt nhất, 200ml, cái này có thể sử dụng được mấy lần? Cả đêm đủ không (= =)...

Nếu dùng được tốt vậy, lần sau lại mua tiếp... Người nào đó đem lọ đựng chất lỏng đặc thù nắm chặt trong tay, lại phải tìm thêm một hộp “mũ” đúng size nữa, nhìn thấy trên giá trưng bày mấy hộp “mũ” Durex không vị lẫn có vị, riêng cái hộp vị chocolate làm cho ánh mắt Diệp Dịch Hành phát cái nháy sáng rực——tên kia hình như, thích ăn đồ ngọt (= =)! (chúa nhân từ của tôi ơi~)

Này, tuy rằng không biết có cần đến không, nhưng là vẫn chuẩn bị cho tốt đi...

Diệp Dịch Hành híp mắt quét tỏa ra bốn phía, không có người nào. Quyết đoán một phen, bình tĩnh tính tiền, về nhà.

...

Có người nói, không dám kỳ vọng là bởi vì sợ kỳ vọng càng cao, thất vọng càng lớn.

Sự thật thường thường sẽ làm người ta thất vọng.

Một khi đã như vậy, vì sao còn có nhiều người ngây ngốc chờ mong như vậy chứ?

Diệp Dịch Hành lúc này mới hơi chút hiểu được, bởi vì chờ mong có thể tạm thời trấn an sự tuyệt vọng trong lòng, đó có thể chính là ưu điểm của chờ mong.

Có một đạo, cậu thậm chí còn ảo tưởng người đến siêu thị là mình, mà người ngồi đợi ở nhà chính là Hà Nghiên Luật. Lúc mình trở về, có thể nhìn thấy anh, dựa sát vào nhau, làm bạn lẫn nhau.

Không có ai không gặp, không có ai biến mất, không có ai ly khai không trở lại.

Để ảo tưởng mặc sức làm càn đi, đem hết thấy bất an cùng bàng hoàng để tại sau đầu. Nghĩ như vậy, sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều.

Diệp Dịch Hành ghé quán ăn ven đường mua chút đồ ăn đồ dành cái dạ dày rỗng gần một ngày. Cậu nhìn cái túi đồ dùng đặc thù to to kia, ôm lấy miệng cười yếu ớt, có khí lực thì mới có tinh thần làm chính sự chứ, không phải sao?

Không biết ba ba ngu ngốc của cậu, hôm nay đã ăn cái gì chưa...

Đến cửa hàng bán đồ ngọt mua cho Hà Nghiên Luật vài cái bánh trứng, gói lại cho đẹp đẽ, Diệp Dịch Hành lại tới cửa hàng bán hoa cách vách mua ba đóa hoa hồng, đơn giản cột lại thành một bó, cắm vào trong cái giỏ to, lộ ra đóa hoa kiều diễm ướt át.

...

Trên đường về, di động trên người vẫn chưa hề vang lên, trên màn ảnh trừ bỏ đồng hồ điện tử lẳng lẳng nhảy số, không còn phản ứng gì khác.

Đã gần bốn tiếng đồng hồ. Từ lúc chào đời tới nay, đây là ngày Diệp Dịch Hành cảm thấy tồi tệ nhất.

Chờ đợi, mất mát, chờ đợi, không thể biết trước giây tiếp theo —— tư niệm thành tật.

×××

Trên lầu, dưới lầu, tìm kiếm khắp nơi, Hà Nghiên Luật đứng ở trong phòng khách trống rỗng, lúc đầu dùng thanh âm hưng phấn gọi Tiểu Hắc, một lần gọi lại một lần gọi, cuối cùng càng ngày càng yếu.

Nỗi sợ của anh đã biến thành sự thật —— quá mười hai giờ, hắc miêu ma pháp sẽ biến mất.

Tiểu Hắc của anh, không có xuất hiện, thậm chí còn không tìm thấy dấu hiệu tồn tại, ngoại trừ vật anh đang nắm trên tay kia, hạng quyền bạc của Tiểu Hắc.

Còn nhớ có một lần Tiểu Hắc và anh vui vẻ cùng nhau chơi trò tìm kiếm kho báu, hiện tại lại đáng thương hề hề ghé nằm trên thảm, tình cảnh bị vứt bỏ một lần nữa lại tái hiện.

Mạc Nghiên Trạch đứng ở trước cửa, nhìn Hà Nghiên Luật lung lay lão đảo chạy lên chạy xuống, miệng hô “Tiểu Hắc”, là tên của con mèo kia sao?

Chẳng qua, lại bị vứt bỏ đi.

Có mèo làm bạn? Ha hả! Thật sự là buồn cười.

Nhìn sắc mặt tái nhợt tuyệt vọng của em trai, Mạc Nghiên Trạch có một loại khoái cảm trả được thù, lời lẽ trào phúng bén nhọn thốt ra: “Em là đang nằm mơ sao? Em không phải là bị bệnh hoang tưởng chứ!” (ta khẳng định anh Trạch thích ết em)

Hà Nghiên Luật đầu óc choáng váng muốn cười tự giễu, giờ phút này lại phát hiện chính mình lại không thể làm ra bất cứ biểu tình gì. Có lẽ diện than nên là như thế này, giống như Sở Văn Hạnh từng nói cho mình biết, vốn không nên có bất luận biểu tình gì cả.

Thật không? Có lẽ, thật sự chỉ là nằm mơ thôi, Tiểu Hắc của anh chưa bao giờ tồn tại.

Nếu nghĩ như vậy có thể dễ chịu được một chút, anh sẽ tự nói với mình, thực sự chỉ là nằm mơ mà thôi.

Tĩnh mộng, anh lại giống như trước, độc lai độc vãng.

Giống như viết truyện cổ tích, cổ sự thì thủy chung vẫn là cổ sự.

Thế nhưng, dù đã nói với mình như vậy rồi, vì cái gì tim lại từng đợt từng đợt nhói đau như vậy chứ...

Giống như bị đao kiếm sắc bén đâm vào tim, bên trong thông thả cần quấy khắp nơi...

33. Chương 32: Bảy Phần Say Rồi, Muốn Làm Gì Thì Làm

Đối với sự khiêu khích châm chọc lại hoàn toàn không có bất luận phản ứng nào, Mạc Nghiên Trạch nhìn chăm chú bóng dáng cô tịch của Hà Nghiên Luật, tức giận vì bị khiêu khích đã sớm bay hết phần nửa.

Nhưng mà, hắn đã sớm có thói quen cả vú lấp miệng em, chỉ đánh lên một tiếng trống đã có thể đánh tan phòng tuyến tâm lý của đối phương.

Cái loại cảm giác ưu việt này làm hắn thật sự hưởng thụ đến nghiện, cho dù tiềm thức muốn ngăn cản hành vi kế tiếp của chính mình, nhưng lời nói vẫn cứ như thủy triều từ trong miệng thoát ra ngoài——

“... Ha hả, một mình không tịch mịch sao? Em đừng có tự lừa mình dối người nữa... Thời điểm nên chịu thua thì liền thấp cái đầu xuống một chút, không phải sẽ dễ chịu hơn rất nhiều sao?... Thật đáng tiếc, ngoại hình xinh đẹp như vậy, đầu óc lại thực ngu ngốc, không có ai bảo hộ em, em như thế nào lại sống sót được?...”

“...Viết tiểu thuyết? Em cho là tiền nhuận bút bản quyền kia có thể ở được nơi tốt như thế này sao? Em có thể cả đời tự nuôi sống chính mình sao? Em vẫn cho rằng đây là căn nhà em thừa kế từ người mẹ ngu ngốc của em? Không cần đem sự thật suy nghĩ đơn giản như vậy chứ!... Người âm thầm giúp đỡ em từ nhỏ đến lớn, em tưởng đó là người quen của mẹ em thật sao? Cái người quen cũ kia của em chính là cha ruột Mạc Lăng Phong của anh, em biết sao!...”

Mạc Nghiên Trạch bước tới gần một bước, càng nói càng kích động: “Còn nghi ngờ anh là anh trai của em sao? Muốn anh chứng minh huyết thống cho em xem? A... ‘Mạc Lăng Phong không chỉ cùng một ả đàn bà ăn nằm’, em không phải là đang nghĩ đến anh và em giống nhau chứ? Là đứa con bị ông ta vứt bỏ? Ngu ngốc... đứa nhỏ bị vứt bỏ chỉ có em... Bởi vì gia đình anh không thừa nhận sự tồn tại của em...”

Mạc Nghiên Trạch kích động nói, điện thoại đặt trên bàn trà đột ngột vang lên, đánh gãy ngôn ngữ công kích giống như đang nổi điên của hắn.

Khi đã dừng lại, hắn mới phát hiện, sự tình đã hoàn toàn thoát khỏi tầm với của hắn.

—— Em trai của hắn, đã sớm lung lay sắp đổ.

Bả vai gầy không ngừng run rẩy, thân mình cũng run rẩy như lá vàng sắp rụng trước gió thu.

Như một con diều tự do bay trên bầu trời, chỉ cần một trận mưa rền gió dữ, đã có thể cắt đứt được dây diều, tự mình biến mất ở chân trời xa xôi, không bao giờ tìm lại được.

Loại cảm giác này khiến cho Mạc Nghiên Trạch sợ hãi, rõ ràng đã đem toàn bộ lời muốn nói nói ra, vì cái gì nội tâm lại không thể ổn định lại, vì cái gì lại khó chịu như vậy...

Nhưng câu nói bài giảng đảo hải của hắn thực giống như cả vạn mũi tên bắn về phía Hà Nghiên Luật, lại không thể xuyên qua tim của anh, với vì tim của anh không còn ở trong cơ thể anh nữa. Những lời nói kia chỉ là vết sẹo ngoài da, không thể sánh bằng nỗi đau đớn Tiểu Hắc đã gây ra cho anh.

Tiếng chuông điện thoại bèn nhộn như tiếng kêu của yêu quái, tiếng vọng vang khắp phòng khách bám riết không tha.

Hà Nghiên Luật chưa từng có cảm giác như thế này, thế giới của anh thực quá ồn ào!

Muốn che lỗ tai của mình, lại phát hiện tay của mình lại nặng như ngàn cân...

Thật âm ỉ, thật là khó chịu, đầu đau quá...

Mau điên rồi! Ai tới cứu anh đi!

Mạc Nghiên Trạch đứng ở sau lưng Hà Nghiên Luật, khoảng cách chỉ là một cách tay.

Cho nên, chịu thua đi, Hà Nghiên Luật....

Dựa vào anh, có cái gì không tốt?

Làm người của anh, để anh làm thế giới của em...

“Theo anh trở về!”

Bắt lấy cánh tay đối phương, Hà Nghiên Luật lại tựa như giống như bị điện giật nhảy ra, anh hung hăng nghiêng đầu sang chỗ khác, cảm tức nhìn Mạc Nghiên Trạch, có điểm cuồng loạn cắn răng quát: “Anh biến đi!”

Mạc Nghiên Trạch xấu hổ tay vẫn giơ ra không khí, mấy tiếng trước đã có thể tóm gọn được thiếu niên hồn nhiên cũng y lại, hiện tại cảm giác ấy đã hư vô sớm biệt tăm tiêu tán...

Hiện tại, trong mắt đối phương, trừ bỏ bằng xương vô tận, còn có vẻ chán ghét không hề che dấu.

Ánh mắt của hắn bỗng dưng tối sầm.

Xem ra em còn không biết, anh thích em chính là món quà lớn nhất ông trời ban cho em rồi.

Thuận theo anh, em sẽ được khoái hoạt sung sướng..

Mạc Nghiên Trạch cười lạnh một tiếng, âm trầm nói: “Chán ghét anh? Thế nhưng đây là sự thật.”

Nhìn thân thể em trai run rẩy kịch liệt, Mạc Nghiên Trạch đột nhiên có khoái cảm như được tận mắt nhìn thấy máu.

Đúng vậy, tiếp tục bức bách là có thể! Chơi cái gì chính sách dụ dỗ gì chứ, đối với Hà Nghiên Luật nhân từ như vậy làm gì, chỉ làm cho chính mình phiền lòng khí táo!

“Anh cho em thời gian mười ngày để chuẩn bị, ngày mai toàn bộ bản sao hồ sơ quyền sở hữu bất động sản sẽ đến tay em, em xem cho cẩn thận, chỉ cần anh muốn, lúc nào cũng có thể thu hồi lại tài sản của anh, tới lúc đó, em chỉ có thể lưu lạc ở đầu đường xó chợ...”

Hà Nghiên Luật ôm lấy lồng ngực của mình, dùng hết khí lực toàn thân đứng vững, không muốn ở trước ngay trước mặt người đàn ông kia mà lộ ra một tia yếu đuối.

Kiên cường lên, Tiểu Luật...

Không phải vẫn sống được cho tới bây giờ sao?

Không cần lộ ra tính trẻ con như vậy...

Chỉ cần trưởng thành lên, thì tốt rồi.

Mắt thấy Hà Nghiên Luật không có phản ứng gì, Mạc Nghiên Trạch lại trêu tức nói: “Hoặc là, em có thể lựa chọn cùng con mèo của em nương tựa vào anh.”

Hạng quyền Hà Nghiên Luật đang nắm trên tay rơi xuống đất, cái chuông đập xuống nền nhà, phát ra tiếng “loảng xoảng”, thương xót vang lên.

Trước khi rời đi, Mạc Nghiên Trạch ghé sát vào người anh, tại bên tai đối phương thì thào: “Anh muốn em, Hà Nghiên Luật.”

Người đàn ông vừa ly khai, nước mắt Hà Nghiên Luật liền nhịn không được, từng giọt nước mắt to như hạt đậu theo hốc mắt dừng mãnh trào ra ngoài, lạch cạch lạch cạch rơi xuống nền sàn.

Chỉ là mơ mà thôi, mà khóc cái gì...

Hà Nghiên Luật ngồi xổm xuống, lấy tay ôm chặt thân thể mình.

Đứa ngốc, vì bị say, cho nên mới có thể khó chịu như vậy, mới có thể đau đầu như thế, tâm cũng muốn bị dẫn xé ra...

Anh dùng sức khóc, rốt cuộc nước nở ra tiếng.

×××

Diệp Dịch Hành trở lại số 16 Tinh Nguyệt Uyển, nhắm mắt hưởng tới lâu hai, thậm chí hít một hơi: Bỏ Tất phù hộ anh về nhà !

Sợ hãi mở mắt ra, Diệp Dịch Hành liếc mắt một cái phát hiện cửa nhà đã bị khép lại, nhất thời một trận mừng như điên, Bỏ Tất hiển linh! A di đà phật vạn vạn tuế!

Người nào đó kích động đang muốn mang theo trơn dịch, chocolate, bánh trứng cùng hoa hồng bước vào nhà, chợt nghe thấy bên trong truyền đến trận thanh âm xa lạ, có lẽ là đã làm mèo quá lâu liền đặc biệt có

mẫn cảm, Diệp Dịch Hành nháy mắt cảnh giác, cậu đứng tránh ở cửa nghe lén chốc lát, người đàn ông này là ai?!

Cái gì Mạc Lăng Phong? Cha ruột?... Cùng thân thể Hà Nghiên Luật có liên quan?

Ngoài cửa có một anh chàng đẹp trai cực mất hình tượng ghé vào cửa nghe lén, chính vì năng lực nghe lén của loài người tuyệt đối không có mạnh bằng mèo, vì thế Diệp Dịch Hành lập tức quyết định biến trở về Tiểu Hắc.

Nửa phần sau, con mèo đen nào đó bất an trốn tại bình hoa ngay cửa tiếp tục sự nghiệp nghe lén——

Ở cái góc độ này không thể nhìn thấy biểu tình của Hà Nghiên Luật, chỉ có thể nhìn thấy một nửa bóng dáng, đứa ngốc của cậu như thế nào rồi?

Diệp Dịch Hành lo lắng vô cùng, rồi lại đối với lời nói của người đàn ông xa lạ này tò mò vạn phần.

Liều lĩnh là không phải là tác phong từ trước đến nay của Diệp Dịch Hành, nếu bây giờ cậu mà vọt vào trong nhà, cũng không thể cam đoan tình thế sẽ chuyển biến tốt lên, nhiều nhất chỉ là giảm bớt cục diện bế tắc này cùng trấn áp đối phương.

Kỳ thật cậu muốn biết chính là mục đích của đối phương, như thế mới có thể tìm ra sách lược ứng đối hoàn mỹ, một kích tất thắng.

—— Nguyên lai gia hỏa này là chủ của căn nhà này a! Lúc này đến làm gì?

Thu tiền thuê nhà? Cái gì bất động sản không bất động sản, Hà Nghiên Luật là người của ông, có tin ngày mai ông đây cất can mặt tịnh (đồng nghĩa với “bôi tro trét trấu” không ta =.=) nhà anh không, chỉ sở hữu có một tài sản nhỏ xíu như vậy mà dám uy hiếp người của ông, có phải nào người bị nổi áp suất nình đến như rồi phải không?

Bởi vì là mèo, cho nên thính lực tốt đến mức toàn bộ lời thì thảo đều thu hết vào tai, câu nói sau cùng “Hà Nghiên Luật, anh muốn em” làm cho Diệp Dịch Hành toàn thân muốn tạc mao—— thật là chưa thấy qua cái loại người đề tiện gấp sắc nảy lòng tham a! Quả thực đã có lỗi với tổ chất giàu có nhất nhì của hắc rồi!

Dùng con người xanh biếc lia tằm mắt như dao nhìn người đàn ông rời đi, Diệp Dịch Hành liều mạng áp xuống lửa giận oán hận trong lòng, cào cào móng vuốt xuống sàn nhà hung hăng thề: dám làm cho ba cậu xúc động đến mức này, xem ông đây như thế nào chính chết người! = =

Trơ mắt nhìn Hà Nghiên Luật ra vẻ kiên cường một lời không nói, cho dù lúc này tinh thần xuống cấp cũng chỉ rống lên một câu “Anh biến đi”, đến khi “địch nhân” đi rồi lại ngồi xổm xuống khóc, khóc đến thương tâm, làm Diệp Dịch Hành tâm can đau nhói...

Đứa ngốc, đứa ngốc...

Khóc cái gì, còn có tôi a...

Bình ổn oán giận trong lòng—— cậu phải bình tĩnh, phải lý trí, chỉ có như vậy, mới có đủ tài lực cường đại để đứa ngốc của cậu hoàn toàn ỷ lại vào chính mình.

Ai nói anh hùng cứu mỹ nhân nhất định phải ở lúc khí thế ngất trời lao ra đại nháo một hồi?

Từ từ trấn an, có đôi khi sẽ càng thêm có hiệu quả thực tế.

Vừa bước được nửa bước chân mèo, cậu chợt nghe Hà Nghiên Luật nỉ non ra tiếng.

Diệp Dịch Hành do dự đến gần một ít ——

“Tiểu Hắc...”

Đến khi xác nhận ra, Hà Nghiên Luật chính là đang gọi Tiểu Hắc, rất cố gắng gọi, nhưng không biết vì cái gì thanh âm lại nhỏ như vậy.

Diệp Dịch Hành trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không phải kích động, không phải thương cảm, mà là một loại hạnh phúc khó có thể nói hết. Loại tâm tình này mới vừa đáp xuống, cậu liền hoảng thân một cái biến trở về người.

Ban ngày luyện tập quả nhiên không phải uổng phí khí lực, hôm nay tự mình biến tới biến lui nhiều lần, xem ra càng ngày càng quen tay quen việc.

Hà Nghiên Luật cổ khóc, tuyệt vọng niệm tên Tiểu Hắc, tiếp theo, bỗng nhiên bị một cỗ lực lượng cường đại từ phía sau ôm lấy——

Thân thể anh hoàn toàn không có kháng cự, tựa hồ rất chờ mong cái ôm ấp này.

Người phía sau không phải Mạc Nghiên Trạch, bởi vì đây là khí tức anh quen thuộc, là thuộc về...

“Tôi ở đây mà...”

So với bình thường Tiểu Hắc nói chuyện thanh âm cũng rất có từ tính, cũng có khí tràng, có một chút trọng trọng truyền vào lỗ tai, truyền tới tủy não... Hà Nghiên Luật chỉ cảm thấy được tim của chính mình hung hăng run lên!

Vừa định cúi đầu nhìn cánh tay ôm lấy mình, một giây sau mắt đã bị bàn tay đối phương che lại, người này lại dùng thanh âm Tiểu Hắc nói: “Đừng khóc... Tôi luôn luôn ở cạnh anh mà...”

Cả người đều bị song chưởng của đối phương bao lại, giống như đã từng tưởng tượng qua, cái ôm của cha, cũng ấm áp mà hữu lực giống như vậy...

Hà Nghiên Luật không dám phát ra âm thanh, thậm chí thở mạnh cũng không dám, sợ chỉ cần cử động một chút thôi, giấc mơ sẽ liền tan biến.

Rất muốn nhìn thấy dáng vẻ của cậu—— cái người con trai dùng thanh âm của Tiểu Hắc để nói chuyện này.

Nhưng mà ở phía sau lại như cổ tình, hai mắt bị tay của đối phương che khuất, có thể cảm giác được, độ ấm trong lòng bàn tay cậu, chỉ như vậy thôi mà tâm cũng khiêu loạn như nổi trống.

Lòng bàn tay Diệp Dịch Hành bị lông mi Hà Nghiên Luật quét qua quét lại đến phát ngứa, bàn tay dính đầy nước mắt của anh, ẩm ướt.

Để người nào đó đang ngốc lảng dựa sát vào, thân thể anh nằm ngay trong ngực mình, lỗ tai anh ngay tại bên môi... Diệp Dịch Hành mỗi lần thở đều mang theo nét cười, ảo tưởng lâu như vậy, hiện tại, đều có thể thành hiện thực.

Chính là —— chỗ bả vai trần sao lại có loại hồng ngân khả nghi này!?

Hà Nghiên Luật! Anh ngu ngốc cư nhiên làm cho thân thể mình bị nam nhân khác hạ ký hiệu! = =

Diệp Dịch Hành nhất thời tức giận đến đỏ mắt, nhắm ngay cái chỗ vừa bị người khác gắn bó lưu lại dấu vết dùng sức cắn xuống.

“A...” Hà Nghiên Luật đối với người phía sau không hề phòng bị, nguyên bản đã bị sa vào bầu không khí an toàn dễ chịu, bất ngờ không kịp đề phòng bị hung hãn cắn xuống, lập tức đau đến kêu thành tiếng, chính là loại kinh hô tức giận này nghe như thế nào lại thành phi thường mê người thế chứ.

Hiện tại đối với bình dấm chua đã mở bình của Diệp Dịch Hành mà nói, chỉ cần một miếng tuyệt đối không có khả năng nguôi giận.

Người nào đó lại lập lại động tác hút nhấm khẳng cắn, nhạc thử bắt bẻ, cho đến khi thanh âm Hà Nghiên Luật từ kinh hô chuyển thành than nhẹ, toàn thân bởi vì thanh âm hút cắn của người nọ mà rung động lên.

Hồi lâu sau, Diệp Dịch Hành mới lưu luyến nhả ra. Nhìn cái dấu vết mới tinh to như trứng gà lại đỏ hồng như quả dâu chín hiện trên bả vai trắng nõn, cái hồng ửng nho nhỏ kia đã bị nó che đến không thấy bóng dáng. Nhìn nhìn kiệt tác của mình, Diệp Dịch Hành thật vừa lòng.

Trong lòng tuyệt vọng lại bị một loại tình tự mà che dấu, mãnh liệt lại kích thích.

Tiểu Hắc của anh không có rời đi, còn biến thành người, ôm mình...

Chẳng những ôm mình, còn... hút mình...

Đối với hành vi như vậy hẳn là phải phản cảm, nhưng mà, Hà Nghiên Luật giật mình, bị người con trai ở phía sau làm loại chuyện như vậy, tim của anh lại đập nhanh đến cơ hồ không chịu nổi.

Tuy rằng bị cắn thật đau, nhưng lại hoàn toàn không giống như lúc bị Mạc Nghiên Trạch đụng chạm vậy, toàn thân rùng mình chán ghét, mà là...

Anh không giải thích được. Không thể nói là thoải mái, cũng không có thể nói là thích cùng hưởng thụ.

Loại này hoàn toàn bất đồng với loại phản ứng bản năng, nguyên nhân đến tột cùng là do đâu?

Đúng rồi, nếu như là Tiểu Hắc, tuyệt đối sẽ làm loại chuyện này. Bởi vì cho dù lúc là một con mèo, cũng bá đạo đến mức mỗi ngày đều muốn cọ cọ liếm liếm tạo dấu hiệu, cho nên lúc biến thành người, thân thể của chính mình sẽ có thói quen với cái hành vi đó.

Chẳng qua, có phải mới biến thành người, cho nên không khống chế được lực đạo? (= =)

“Tiểu Hắc...” Hà Nghiên Luật lảng lảng nghĩ, nhẹ nhàng gọi ra tiếng.

Diệp Dịch Hành thấp giọng cười, bỗng nhiên liếm lên lỗ tai Hà Nghiên Luật, đối phương nhảy dựng, bản năng nghiêng đầu trốn tránh, nhưng là bị người ôm, vận vẹo đến đâu cũng không trốn được cái nơi ẩm áp này, vô luận quay mặt qua hướng nào, cũng không thể thoát khỏi bàn tay che khuất đôi mắt.

Hà Nghiên Luật nhẹ nhàng thở dốc, cảm thấy vành tai trái của mình nóng đến muốn thiêu cháy.

Diệp Dịch Hành hôn khoe miệng anh, thấp giọng nói: “Tôi không phải Tiểu Hắc...” Cảm giác thân thể đối phương bỗng nhiên cứng đờ, cậu hơi hơi nghiêng mặt Hà Nghiên Luật, làm cho anh hướng chính mình.

Tay che mắt chậm rãi buông ra, nháy mắt liền đổi diện ——

Hà Nghiên Luật trái tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, nhìn cái người đang gần trong gang tấc, tóc đen như mực, ngũ quan tuần lãng, nụ cười tự tin...

“Tôi là Diệp Dịch Hành.” Người kia cười nói.

Cảm giác rung động thủy triều, từng cơn sóng dâng lên cao lại đổ ập xuống liên hồi.

Hà Nghiên Luật mở miệng, một chữ cũng không thể nói nên lời.

Vẻ mặt anh ngốc manh, chớp mũi đỏ lên, khoe mắt ướt át, lúc anh giương miệng, cái lưỡi bên trong giống như hướng đến Diệp Dịch Hành mời mọc...

Bị như vậy, cho dù là mèo, cũng sẽ xôn xao khó nhịn, huống chi, Diệp Dịch Hành bây giờ là người!

Tay ôm chặt Hà Nghiên Luật, Diệp Dịch Hành tắc tắc tới gần.

Chớp mũi hai người đụng nhau, cậu vươn đầu lưỡi liếm lên môi đối phương, như chuồn chuồn lướt nước.

Hà Nghiên Luật vẫn là ngẩn người, ánh mắt thẳng tắp nhìn cậu, trong lòng lảng lảng nghĩ: Tiểu Hắc thật sự giống Diệp Dịch Hành như đúc!

Diệp Dịch Hành rút cuộc nhịn không được, cúi đầu dùng sức ăn sạch mỹ thực trước mắt.

“Ngô... Ân...” Chờ cho Hà Nghiên Luật kịp phản ứng, đầu lưỡi của đối phương đã bắt đầu cùng với lưỡi của chính mình giao triền thật sâu rồi.

...

Say rượu cũng chia ra đẳng cấp bất đồng.

Ba phần túy (ba phần say), ca hát ngâm thơ; thập phần túy (mười phần say), bất tỉnh nhân sự.

Thất phần túy (bảy phần say), liền muốn làm gì thì làm ——

Lời ra lời vào, thần trí không minh bạch trực tiếp bị kẻ khác động thủ, anh lực bất tòng tâm thậm chí dục cự hoàn nghênh gia tăng tình thú. Rượu tác dụng chậm mười phần, uống cho tới khi hết cũng không lập tức nhận ra được uy lực của nó, từ từ có phản ứng, mới là chân chính say.

Giờ phút này, cà phê cùng bánh ngọt có lẫn rượu trong thân thể Hà Nghiên Luật đã phát huy công hiệu, bắt đầu chậm rãi phản ứng...

34. Chương 33: Anh Có Thể Gọi Tôi Là Lạc Mộc

Lúc hôn môi, cả hai đều không có nhắm mắt, chỉ tập trung nhìn bộ dáng của đối phương.

Tửu kính tứ ngược (ý nói tác dụng của rượu quá mạnh), đầu óc của Hà Nghiên Luật có vẻ đã trì độn hơn gấp mấy lần so với bình thường, như là cái máy đã bị ngâm nước, căn bản không thể hoạt động nổi.

Anh mơ hồ cảm thấy có chút gì đó không ổn, nhưng lại không rõ vấn đề nằm ở chỗ nào.

Tâm lý cùng sinh lý bị trùng kích quá mức mãnh liệt làm cho anh hoàn toàn ngẩn người, cố gắng mở to hai mắt nhìn đối phương, thân thể lại bị người kia ép chặt khiến cho xoang mũi vô thức phát ra tiếng rên rỉ ngán ngùi.

...

“Nhìn rõ chưa?” Chóp mũi đụng vào chóp mũi, Diệp Dịch Hành dùng giọng có chút khàn khàn nói, “Tôi là Diệp Dịch Hành.”

Bị ánh sáng khúc xạ chiếu vào, con ngươi Diệp Dịch Hành chuyển sang màu xanh thẫm trong suốt, giống như màu mắt của cậu và màu mắt phỉ thúy của mèo đen kết hợp lại, yêu dã hoặc nhân.

Hà Nghiên Luật ngốc lăng nhìn nhìn, môi bị hôn đến sưng lên, hơi thở gấp gấp nóng bỏng ẩm ướt. Đợi đến khi phát hiện đối phương có ý muốn xâm phạm, anh lại chậm một bước.

—— Cánh tay bị tóm gọn kéo lên, ngã vào trong lòng Diệp Dịch Hành.

Bởi vì ngồi xổm trên thảm quá lâu, máu không kịp lưu thông lên não khiến cho trước mắt biến thành màu đen, đợi đến khi anh khôi phục được thị giác, đã bị người vừa mang vừa ôm vừa kéo vào phòng tắm.

Diệp Dịch Hành đưa ánh mắt thâm thúy nhìn anh khiến anh hơi chút co rúm người lại, tiềm thức mách bảo anh nên chạy trốn, nhưng mà hành động lại quá chậm.

Hoàn toàn không kịp chống cự, bả vai đột nhiên lạnh lẽo, hóa ra quần áo đã bị đối phương lợi dụng chất liệu vải co giãn mà một đường túm kéo xuống——

Bả vai mướt mà, xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp, lồng ngực trắng nõn như ngọc... cùng với thù du màu hồng phấn nửa che nửa hở bởi cái áo len bị cởi quá nửa....

Ở chỗ sâu thẳm nhất nơi đáy mắt Diệp Dịch Hành đã bốc lên hỏa diễm nóng cháy.

Đối diện với anh, vô pháp khống chế dục vọng.

Người nào đó ngượng ngùng nam khan, bắt lấy quần áo kéo kéo, ý muốn che lấp thân thể lỏa lồ của chính mình, lại bị đối phương kiểm chế cổ tay áp lên trên tường ốp gạch men sứ trắng.

“Phóng, buông ra...” Hà Nghiên Luật thất kinh, hơi hơi vặn vẹo chống đỡ, “Tiểu Hắc...” Trong ngữ khí của anh có một tia cầu xin khó phát hiện.

Nhưng Diệp Dịch Hành lại phát hiện ra. Ánh mắt cậu đột ngột tối sầm, quyết đoán mở vòi sen, nháy mắt nước lạnh tuôn ra ào ào.

Bả vai người trong lòng run rẩy từng đợt, hàng lông mi dài không ngừng rung động, bối rối lại bất an trốn tránh những tia nước lạnh lẽo.

Diệp Dịch Hành thở ra một hơi, xúc động sinh lý từ từ chậm rãi hạ nhiệt.

Nếu không dùng nước lạnh khống chế, cậu chắc chắn sẽ không thể dừng lại việc chính mình ở trong phòng tắm muốn đối phương! Trời biết loại nai con ánh mắt thuần lương cùng ngữ điệu hơi cầu xin này, lại có thể làm cho sinh lý dục vọng của đàn ông trưởng thành khỏe mạnh nảy lên mạnh như vậy chứ!

Bị Diệp Dịch Hành cường hành, Hà Nghiên Luật rất nhanh đã bị cởi sạch sẽ, dòng nước chậm rãi chảy lên thân thể cả hai cùng dần dần ấm lên.

Tiếp theo, Hà Nghiên Luật lần đầu tiên tận mắt thấy “Diệp Dịch Hành” ở trước mặt mình cởi quần áo.

— Đứa con trai trước mắt bị nước làm cho ướt nhẹp, nhưng gương mặt Diệp Dịch Hành vẫn hiện lên vẻ suât khí bức người, cương nghị nhưng lại không mất đi vẻ nhu hòa, tay chân thon dài, lồng ngực rộng lớn, bề ngoài nhìn qua cũng không thể tưởng tượng nổi cậu cũng có cơ bụng rắn chắc cường tráng...

Người con trai này còn vươn tay vuốt ve mặt mình.

Cánh tay kia, chính là tại thời khắc anh tuyệt vọng nhất đã che đi đôi mắt rơi đầy lệ của anh.

Đốt ngón tay hoàn mỹ, đầu ngón tay sáng bóng.

Chắc chắn đôi tay kia có một loại phép thuật nào đó, mới có thể làm cho thân thể mình chỉ bị cậu đụng một cái liền giống như bị thiêu cháy.

Tuy biết đối phương bản chất là mèo, mèo trước mặt người trần truồng cũng không có cái gì gọi là thẹn thùng, nhưng là khi hai người cuối cùng đã hoàn toàn khỏa thân đối diện nhau, Hà Nghiên Luật vẫn là dần dần đỏ mặt, cái bụng nhỏ tỏa lên nhiệt ý cùng ý tưởng hỗn loạn trong đầu làm cho thân thể anh càng ngày càng nóng, tế bào não từng nhóm lần lượt bãi công, chỉ có một phần nhỏ đến mức đáng thương vẫn còn cảnh trọng nghiên cứu vấn đề căn bản—— rốt cuộc là lạ ở chỗ nào!

Một tay Diệp Dịch Hành chạm lên thân thể Hà Nghiên Luật, xúc cảm thật không thể dùng lời nói để diễn tả.

Cậu chưa từng cùng đàn bà lên giường, nhưng không có nghĩa là cậu chưa từng đụng vào thân thể con gái. Luôn luôn có một vài cô gái vì yêu thương nhưng nhớ cậu mà cố ý dâng hiến thân thể cho cậu, lơ lửng va chạm vài cái, cũng có thể cảm giác được cánh tay con gái xúc cảm như tơ lụa cùng thất lưng mềm mại như miên.

— Bất đồng với các cô gái, thân thể Hà Nghiên Luật là sự mềm dẻo, không có cảm giác nữ tính cũng không có thân thể rắn chắc của nam giới, chỉ có một cỗ lực hấp dẫn không người nào có thể chống cự. Ngón tay Diệp Dịch Hành vừa tiếp xúc, liền không bao giờ muốn rời khỏi người anh nữa...

Bị vuốt ve đến ngiên, đôi môi đỏ hồng của Hà Nghiên Luật mở ra, nhẹ giọng nỉ non: “Buông ra... Ngõ... Ngứa...”

Diệp Dịch Hành làm sao có thể buông anh ra, cậu đem anh càng ngày càng ép chặt, một tay khống chế cổ tay đối phương, một tay kia túm lấy cái eo nhỏ nhắn của anh, cúi đầu hôn lên cái miệng đang cắn nhằn nước nỏ kia.

Không giống như nụ hôn ôn nhu chân thành lúc này, Diệp Dịch Hành như cơn bão cần quét mỗi một tác trong miệng đối phương, kịch liệt, phản kháng lại, sẽ cắn xuống một cái, một lần lại một lần hút quấy.

“Tiểu... Ngõ... a...” Hà Nghiên Luật hoàn toàn không chịu nổi, anh cảm thấy sắp hít thở không thông, chân tay mềm nhũn cơ hồ bắt trên người Diệp Dịch Hành, cảm giác bị kéo túm về phía trước kịch liệt làm cho anh thất kinh.

Kỳ thật, nếu Tiểu Hắc buông anh ra, anh cũng không thể đứng nổi, chỉ có thể bắt lấy bả vai đối phương hoặc là dựa vào vách tường đằng sau...

Không nên không nên, không thể như vậy! Muốn nói cho Tiểu Hắc biết, không thể làm như vậy!

Gia hỏa này! Biến thành người còn dám làm như vậy... !

“Tôi là Diệp Dịch Hành,” buông miệng ra, Diệp Dịch Hành mang theo chút lệ khí trầm giọng nói, “Tôi là Diệp Dịch Hành.”

Nhìn đôi môi đối phương bị duyên đến sưng đỏ: “Nhìn tôi thật kỹ đi, tôi muốn anh nhớ rõ bộ dáng của tôi, là Diệp Dịch Hành, không phải Tiểu Hắc...”

Hôn từ môi kéo dài xuống cổ, Hà Nghiên Luật bị bắt hất cảm lên: “Ân không... A...”

Nghe được tiếng than nhẹ của đối phương, Diệp Dịch Hành ngẩng đầu nhìn Hà Nghiên Luật, cậu ôm lấy miệng cười: “Hoặc là, anh có thể gọi tôi là Lạc Mộc...”

Bởi vì, tôi nghĩ lúc anh ở trên giường, khẳng định gọi không ra tên Tiểu Hắc...

Cho nên, gọi tên của tôi đi, vẫn là nói, anh thích cái tên “Lạc Mộc” hơn...

Diệp Dịch Hành đùa nghịch thân thể Hà Nghiên Luật, sung sướng lại phải kiên nhẫn vì đã sắp đến bước chuẩn bị hoàn thiện nhất —— lần đầu tiên cùng người mình thích tiến hành nghi thức kết hợp thân thể, cậu muốn hưởng thụ từng giây từng phút, đem loại cảm thụ lạ thường này khắc thật sâu vào trong trí nhớ, khắc sâu toàn bộ cảm xúc lên toàn bộ thân thể đối phương....

Đời này, ai cũng đều không thể quên được.

Hà Nghiên Luật lung tung lắc đầu tỏ vẻ không thể tin được, Tiểu Hắc thế nhưng lại giả làm Diệp Dịch Hành, thậm chí còn muốn làm Lạc Mộc! Minh sao lại có thể tin như vậy a... Thật sự là rất choáng váng!

“Cậu không phải... “Lạc Mộc không biết tôi, lại càng không đối với người lần đầu tiên gặp mặt làm cái chuyện này...”

Huống chi, Hà Nghiên Luật tuyệt đối không muốn thừa nhận, mình giờ phút này là hoàn toàn xích lô bị “người mình sùng bái” áp lên tường phòng tắm hôn sâu!

Này đại biểu cho cái gì?

Vấn đề thật đáng sợ, đáp án quá hoang đường, Hà Nghiên Luật không thể tự hỏi, mỗi khi ngưng thần nửa khắc, tim của anh giống như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...

Phản ứng ngưng ngừng của Hà Nghiên Luật làm cho Diệp Dịch Hành hận không có đem cameras theo bên người, chụp được liền sẽ đặt lên desktop máy vi tính còn làm hình nền đặt lên điện thoại di động để mỗi ngày đều có thể ngắm nhìn!

Giả hỏa này, thật sự là đáng yêu gợi cảm đến rất không có lý do!

“Ha ha,” Diệp Dịch Hành trấn định lặp lại, “Là tôi a.”

“... Cậu nói dối...” Hà Nghiên Luật vận vẹo cánh tay, muốn giãy.

Cái tay ác ý kia trượt dần xuống phía dưới, nhẹ nhàng gầy hạ thể của Hà Nghiên Luật, Diệp Dịch Hành lăm lăm nói: “Như vậy... Tiểu Hắc sẽ đối với anh làm loại sự tình này sao?”

Từng dám trước mặt mọi người sờ JJ của ông, anh đây mặc dù là loại có “cừ” tất báo, nhưng sẽ không dùng biện pháp “gây ông đập lưng ông” đối phó anh, bởi vì, anh là của tôi.

Trừ bỏ tôi, không ai có thể thấy bộ dáng phở phở sắc khảm của anh.

Hà Nghiên Luật đảo rút một hơi, không thể tin được hạ thân của mình chỉ bị đối phương đụng chạm nhẹ liền sinh ra cảm giác bị điện giật trong nháy mắt! Anh liền mạng quơ đầu: “Không, cậu không thể làm như vậy...”

Thời điểm hạ thân bị ngón tay tinh tế ầm áp của Diệp Dịch Hành bao trụ, thân thể Hà Nghiên Luật không thể khống chế tự động nảy lên, giống như mỗi một dây thần kinh đều bị thông điện.

Ngón tay Diệp Dịch Hành đặt ở gốc hơi hơi cọ động, hoàn toàn không có tính toán buông tha đối phương: “A... Anh sẽ không đối ‘Tiểu Hắc’ có cái loại phản ứng này đi?”

“A... Không...” Hà Nghiên Luật đỏ ửng như con tôm luộc, cho dù dùng sức kháng cự, nhưng trừ bỏ thân thể không ngừng run rẩy kia, vẫn là không thể thoát khỏi Diệp Dịch Hành.

Ngón tay Diệp Dịch Hành khẽ “nhạc khí” tinh mỹ, nghe đối phương tăng trung “xướng” nhạc khúc tuyệt vời.

Lần đầu tiên anh hấp dẫn tôi, đã làm cái trò hiện tại tôi đang làm đúng không?

Không thể quên được biểu tình mất hồn lúc ấy của anh, so với bây giờ còn đẹp hơn....

Nếu như có thể cam tâm tình nguyện phát tình thì tốt rồi —— cho nên, lại mê loạn một chút, mê loạn đến hoàn toàn mất lý trí, là có thể.

“Thừa nhận đi, Luật...” Diệp Dịch Hành thối ma chú bên tai Hà Nghiên Luật.

Hà Nghiên Luật lắc đầu, không thuận theo: “...”

Tại khắc cuối cùng, Diệp Dịch Hành đành chỉ động tác, cậu chờ người nào đó vì phát dục mà tự động vận động, ám ách nói: “Luật... Gọi tên của tôi...”

Người nào đó khóc không ra nước mắt, chỉ còn lại khí lực để lắc đầu, thân thể lại theo bản năng khát cầu muốn tiếng thêm bước cuối cùng.

Cậu không thể như vậy, đừng như vậy...

“Không nói sao?” Con người mặc lục sắc của Diệp Dịch Hành lóe tinh quang, bàn tay kích thích vài cái, lại dừng lại.

Cậu muốn kiên nhẫn phá tan phòng ngự không nên có của người con trai này.

“...Ồ...” Người nào đó chân run run, thùy hạ mắt, mái tóc ẩm ướt hỗn loạn không chịu nổi, cái trán hơi hơi dựa vào bờ vai Diệp Dịch Hành, dùng âm thanh gần như không thể nghe thấy nỉ non ra tiếng: “Lạc Mộc...”

“Ha ha...” Diệp Dịch Hành há mồm ngậm lấy vành tai Hà Nghiên Luật, ngón tay nhanh chóng hoạt động, “Ngoan...”

“Ha... Ân... A...”

Nương theo thanh âm phẳng phát đánh đến tủy não, Hà Nghiên Luật phóng lên tay Diệp Dịch Hành.

Rõ ràng là thanh âm của Tiểu Hắc...

Hà Nghiên Luật vẫn là không rõ, thậm chí cảm thấy có điểm ủy khuất...

Thân thể mệt mỏi làm cho anh hỗn loạn, tinh lực còn lại chỉ có thể chống đỡ chính mình không té ngã xuống đất.

Thật đáng yêu... Diệp Dịch Hành hôn môi cùng cổ Hà Nghiên Luật, đũa ngọc của cậu hiện tại là đáng yêu nhất!

“Đích linh linh linh linh linh —— ”

Tiếng chuông điện thoại bèn nhọn chói tai vang lên trong phòng khách, đánh vỡ dư vị kích tình của hai người.

Diệp Dịch Hành khước mắt co rút, cứ nhiên đem Dương Khúc bỏ quên mất! Đây chắc chắn là điện thoại của anh ta a!

Rốt cuộc cũng buông tay Hà Nghiên Luật ra, cậu chế nhạo ôn nhu nói: “Đứng được sao?”

Hà Nghiên Luật quay đầu tránh né tầm mắt đối phương, hai gò má ửng hồng, mắt mang xuân sắc, đưa tay vô lực đẩy bờ vai Diệp Dịch Hành...

Diệp Dịch Hành cười: “Chờ tôi.” Nói xong, người nào đó thân thể trần truồng lao ra khỏi phòng tắm đi nghe——

“Uy, Dương Khúc...”

Nghe được từ phòng khách truyền đến thanh âm “Tiểu Hắc” nghe điện thoại, Hà Nghiên Luật kinh ngạc cả người run lên, đại não nhảy mất loạn thành một đoàn.

Dương Khúc? Vì cái gì lại gọi quen thuộc như vậy...

“Ân, ở nhà ...”

Tiểu Hắc? Diệp Dịch Hành? Hà Nghiên Luật hồ đồ rồi...

“Đừng lo lắng, hiện tại đang làm việc...” Đối phương cúi đầu nói chuyện đích ngữ khí mang theo ý cười, gợi cảm đến cực điểm, “Àn, nói sau đi...”

Hà Nghiên Luật giật mình một cái, bối rối khởi động thân thể hư nhược nhắm về phía cửa phòng tắm..

Diệp Dịch Hành cúp điện thoại, lại không chút do dự nhỏ dây điện thoại, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn, lộn trở lại phòng tắm.

Khoảng cách còn vài bước chân, cậu nhìn thấy cửa trước mắt nhoáng lên một cái, ngay sau đó là tiếng “cùm cụp”.

... ! (=__=)

“Uy!!” Diệp Dịch Hành hai bước thành một nhảy đến, đưa tay phát cửa phòng tắm, “Hà Nghiên Luật!!”

Gia hỏa này! Dám đem cậu nhốt ở bên ngoài!

“Mở cửa! !”

Giống như là bản hòa tấu đang nghe đến cao trào lại bỗng nhiên dừng lại, Diệp Dịch Hành tức giận đến tặc mao! Cậu một bên gõ cửa một bên quát: “Hà Nghiên Luật! Mở cửa!”

Mặc kệ người ngoài cửa thúc giục đến cỡ nào, Hà Nghiên Luật cũng không hề tiến lên trước một bước.

Bởi vì anh sợ hãi...

Sợ hãi chính mình không thể khống chế được nhịp tim mỗi khi đối mặt với đối phương, sợ hãi ánh mắt của cậu nhìn anh, sợ hãi khuôn mặt cậu cùng khí thế cường đại kia, thậm chí sợ hãi thanh âm nói chuyện của cậu...

Kỳ thực, sợ hãi nhất chính là... Cậu là Diệp Dịch Hành...

Cho nên, không dám mở cửa... Không dám cùng cậu gặp mặt...

Diệp Dịch Hành ghé vào cửa nghe động tĩnh trong phòng tắm, trừ bỏ tiếng nước chảy rất nhỏ, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Cậu bất đắc dĩ cười, tình huống này với lúc cậu từ người biến lại về mèo lần đầu tiên, tựa hồ hoàn toàn tương phản a! Hà Nghiên Luật sẽ không đối với mình...?

Ông đây anh tuần vô song như vậy lại ở trước mặt người mình thích lại mất tự tin như vậy...

Diệp Dịch Hành phóng nhẹ ngữ điệu, tại cửa dụ hồng nói: “Luật, ngoan, mở cửa...”

“Không cần...” Nghe được bên trong truyền đến tiếng Hà Nghiên Luật rầu rĩ trả lời, Diệp Dịch Hành thở ra một hơi.

Người nào đó không tha tiếp tục hấp dẫn: “Tôi có mua hoa tặng cho anh này, còn có bánh trúc nga, anh đói bụng rồi...”

Cậu mị hí mắt, cảm thấy trên người hơi hơi lạnh, liền đem áo sơ mi của Hà Nghiên Luật vứt trên sofa mặt vào, ngô, có điểm nhỏ.

Hà Nghiên Luật ngồi xổm trong góc phòng tắm, bịt chặt lỗ tai, không muốn nghe...

“Đứa ngốc, tắm xong thì đi ra a, nếu bị cảm lạnh, tôi sẽ đau lòng...” Nửa người dưới Diệp Dịch Hành không che cái gì, tự nhiên “hong gió” (mát~)

“... Nếu cậu là Tiểu Hắc thì tôi sẽ ra.” Hà Nghiên Luật ủy khuất cúi đầu, nếu như là Tiểu Hắc, mình tuyệt đối sẽ đi ra ôm cậu sờ cậu... Thế nhưng ngoài cửa không phải Tiểu Hắc, là “Diệp Dịch Hành” đối với mình làm chuyện kì quái.

Nghĩ đến đây, Hà Nghiên Luật cả người lại run rẩy, cảm giác tê dại đánh úp lại.

“Ba ba... (=__=)” Diệp Dịch Hành ôn nhu địa nói: “Tôi là Tiểu Hắc...”

35. Chương 34: Hoàng Hôn Làm Bình Minh Nghĩ

Là do ta edit H quá dở tự mình không dậy nổi hứng thú hay là do đã quen coi H cao cấp khiến bây giờ không còn đổ máu nữa???

Hà Nghiên Luật hoảng hốt, người ở ngoài cửa lại dùng thanh âm của Tiểu Hắc nói chuyện với anh, gọi một tiếng “ba ba” vô cùng thân thiết...

Tiểu Hắc của anh chưa có bỏ đi a...

Hà Nghiên Luật ôm đầu gối, đầu óc hờn hờn độn độn (mơ mơ hồ hồ): “Cậu bây giờ là mèo sao?”

“...Không phải.” Ông đây bây giờ là Diệp Dịch Hành!

“Cậu có thể biến lại làm mèo không?”

“...” Thế này là thế nào? Tôi phải biến thành mèo mới chịu đi ra? “Anh không thích bộ dáng của tôi sao?” Diệp Dịch Hành giả đồ ai oán nói, “Tôi tưởng anh thích...”

Hà Nghiên Luật đưa tay che ngực, muốn ngăn trái tim đang nhảy loạn của mình, không phải không thích, chính là...

Há miệng thở dốc, thủy chung không biết mình có thể nói cái gì, vì thế chỉ hô lên một tiếng: “Tiểu Hắc...”

“Ân...” Diệp Dịch Hành ghé vào cửa, mặt không đổi sắc, “Tôi ở đây a, anh đi ra đi...”

“Không cần.”

= = Diệp Dịch Hành gấp đến độ muốn đập cong cái cửa: “Vì cái gì không cần! Anh đã nói vô luận tôi biến thành bộ dáng gì anh đều thích tôi mà!”

“Tôi...” Hà Nghiên Luật bị phản tương nhất quân*, khó thở cẩn thận nói: “Tôi quên mất rồi...” (=__=)

*phản tương nhất quân: bị cả một quân đội chống lại. Ở đây ý nói anh Luật bị ghen hòng đó mà.

= = Câu trả lời của Hà Nghiên Luật hoàn toàn làm Diệp Dịch Hành khùng luôn rồi, cậu âm âm nghiêm mặt hướng đến cửa chính...

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, Hà Nghiên Luật có điểm hoảng hốt, Tiểu Hắc đi rồi? Anh dùng tốc độ nhanh nhất tiến tới cửa phòng tắm, ghé vào cửa nghe lén động tĩnh bên ngoài, chỉ nghe ở chỗ cửa chính có một trận âm thanh tât tât tốt tốt...

Tiểu Hắc phải đi, cậu ta không cần mình....

Anh muốn khóc, lại không dậy nổi dũng khí bước ra ngoài, cũng không dám mở miệng giữ lại, chỉ biết phiết miệng cau mày vẽ mặt đau thương.

Diệp Dịch Hành lục lợi cái tủ đặt ở cửa chính, mạnh bạo kéo hộc ra... Chắc là phải có công cụ nào đó dùng để mở cửa đi? Lúc mình ở trong phòng tắm biến trở lại thành mèo, Hà Nghiên Luật như thế nào mở được cửa đem mình ra, rất khó tưởng tượng nổi khí lực của Hà Nghiên Luật như thế lại có thể tông phá được cái cửa kia...

Lục lục lợi lợi, ánh mắt sắc bén của Diệp Dịch Hành phát một chùm chìa khóa, đếm, bốn cái chìa chia thành đôi giống nhau. Hắn nhìn chùm chìa khóa tưởng tượng, nhà Hà Nghiên Luật chỉ có phòng ngủ kiêm thư phòng ở trên lầu cùng với phòng tắm dưới lầu là có khóa cửa, hay là... đây là... cái chìa khóa đã dùng!?

Cậu hưng phấn đến khó nhịn, ngày đó Hà Nghiên Luật hẳn là dùng cái chìa khóa này mở cửa đi...?

Diệp Dịch Hành cười tà quay trở lại cửa phòng tắm, vui mừng đến mức thiếu tí nữa đã đem kèn trống ra thổi. Cậu búng “thằng em” vẫn còn đang phấn chấn một cái, thầm nghĩ, rất nhanh sẽ tới lượt của mày a.

—— Quên ? Tốt lắm! Ông đây giúp anh nhớ lại ngay lập tức!

Hà Nghiêñ Luậť nắñ chí, hờn mê buồn ngủ, lại nghe tiếng bước chân tới gần, anh nín thở, lại chợt nghe ngoài cửa người nọ cất tiếng uy hiếp: “Tôi đếm tới ba, nếu anh không ra, đừng trách tôi không ờn nhu với anh a...”

Nghe thế này, còn ai dám chủ động đi ra cho dương nhập hổ khẩu chứ?

Suy nghĩ ý tứ của Diệp Dịch Hành, chỉ nghe đối phương đã cúi đầu hô lên tiếng thứ nhất: “Ba——“

Hà Nghiêñ Luậť dựa lưng vào cửa, giống như nếu làm như vậy thì có thể an toàn một chút.

“Hai——“ Diệp Dịch Hành không có nửa điểm do dự chậm chạp.

Thật nhanh! Cậu cậu “Chờ, chờ chờ——“

Dưới loại áp lực này, thân thể từ không còn khí lực cũng bị bức ra nguyên thần, anh lung lay lão đảo đứng dậy, tay nắm lấy nắm đấm cửa cuối cùng lại do dự.

“Một!” Diệp Dịch Hành không chút nào mềm lòng, dùng cái chìa khóa mở cửa, cái thứ nhất không phải, lập tức đổi cái thứ hai, cắm – vào, dùng sức xoay tròn —— “Cùm cụp!” Perfect!

Hà Nghiêñ Luậť hoảng đến không biết phải làm thế nào, nhìn quanh bốn phía tìm kiếm thứ gì đó có thể chắn cửa, thế nhưng trừ phi lôi cái bồn cầu ra, thì không tìm nổi vật gì đủ nặng, lẽ nào dùng hộp vệ sinh cho mèo? Đừng có nói giỡn chứ...

Anh nhanh tay chộp lấy cái áo choàng tắm, chạy trốn về một góc...

Diệp Dịch Hành đẩy cửa ra, nhìn đến Hà Nghiêñ Luậť đang luống cuống tay chân mặc áo choàng tắm...

“Quá, quá nhanh...” Người nào đó sợ tới mức đại não dừng hoạt động, tóc ướť dán tại bên tai, tay nắm lấy vạt áo choàng, nói năng lộn xộn, khôi hài nhưng lại đầy vẻ dục tình.

Anh ngốc sao?! Còn không biết làm sao che mình lại a, lại còn nói cái kiểu đó, đây là muốn chào mừng cậu tiến tới hả... Muốn chết!

Diệp Dịch Hành chỉ nghe trong đầu “Oanh” một tiếng, nháy mắt lý trí hoàn toàn biến mất, cậu tới gần tiểu mỹ nhân không còn chỗ trốn, tay dùng chút lực đem đối phương vắt lên vai.

Hà Nghiêñ Luậť kinh hô, trời đất quay cuồng cuồng quýt túm lấy thân thể đối phương duy trì cân bằng.

Diệp Dịch Hành xem đối phương cào cào lại càng như chống cự tay liền vỗ vào cái mông cong cong khêu gợi của người nào đó khiến đối phương nhẹ ngăm lên cùng vịn vịn người.

“Tôi nói rồi đó, đừng trách tôi!”

Chỉ mất có mười giây lên lầu dù phải vác một cái gói to đùng, Diệp Dịch Hành đem người nào đó ném lên cái giường lớn mềm mại, Hà Nghiêñ Luậť lặn hết một vòng, ngất huyền một trận.

Trợn mắt nhìn thân thể mình bị người khác đè lên, đối phương căn bản không đem cái giấy dựa mỏng manh của mình để vào mắt, vai lại lạnh lặn nữa, cái áo choàng vừa mới cố sức mặc lên lại bị xả xuống...

Diệp Dịch Hành cúi đầu duyên hờn xương quai xanh Hà Nghiêñ Luậť.

Lúc Hà Nghiêñ Luậť đi học, anh đã lên mạng điều tra rất kỹ các loại động tác XXOO của loại đồng tính cùng các trình tự tỉ mỉ, tuy rằng lý luận rất trọng yếu, nhưng lúc này, thân thể anh đã toàn bộ bị bản năng chỉ huy hành động!

“Luậť...” Diệp Dịch Hành thân tình nhìn tình nhân đáng yêu đã nhanh bị tình dục thiêu đốt, tiếp theo ——

“Đinh đinh đang đang tích thùng thùng...” di động... (= _ =)

Một quyền hung dữ đập thẳng vào gối đầu, Diệp Dịch Hành lập tức rút ra dây đai áo choàng để ở bên giường, đem cổ tay người nào đó còn lắc đầu nói không trúng nhanh chóng cột lên đầu giường: “Đừng nghĩ trốn!”

Lao xuống lầu, Diệp Dịch Hành tóm lấy quần áo của mình, lôi điện thoại di động ra, là cậu, Sở Văn Hậñ!

— gọn gàng lưu loát nhấn phím tắt, nháy mắt thanh tĩnh.

Cậu lại thần tốc kiểm tra cửa sổ, khóa lại, buông rèm.

Buổi tối hôm nay ai cùng dừng hòng tới quây rầy nữa! Cậu phải cùng với ngu ngốc của cậu làm đến hoàng hôn lên, bình minh nghĩ!!

Cuồng phong bạo vũ đột nhiên chấm dứt còn chưa tính, còn cố tình mỗi lần cảm xúc thăng hoa lại phải dừng lại, cho đối phương tâm lý thả lỏng – tức cùng không gian tưởng tượng, trời biết đây là để cho người khó có thể nhận kích thích, bởi vì tưởng tượng so với sự thật cảm giác còn muốn nhiều hơn...

Thời điểm Diệp Dịch Hành lên lầu, nhìn đến người nào đó khóa thân dùng mặt chà xát gối đầu, ánh mắt mờ sương, vật giữa hai chân hơi hơi ngóc lên... Thực sự là xuân sắc không cùng!

Cậu đến gần, bắt lấy Hà Nghiên Luật đang trốn tránh, cúi đầu hôn lấy đôi môi mềm cong của Hà Nghiên Luật, nhẹ nhàng mở xuống: “Ha hả, thật sự đáng yêu... Chỉ mới tưởng tượng chuyện gì xảy ra tiếp theo thì đã hưng phấn đến như vậy sao?”

Hà Nghiên Luật vẫn là run giọng lắc đầu, bộ dáng ngon lành này làm cho Diệp Dịch Hành tâm dương khó nhin, cậu dùng bàn tay kiểm nghiệm phía dưới đối phương, làm cho anh không thể kháng cự, sau đó hôn thật sâu, cướp lấy hô hấp của đối phương, cùng lưỡi đối phương giao triền, càn quét khoang miệng...

“Ngô ân... Ân... Ngô...” Tay bị trói, thân thể bị đè nặng, miệng bị hôn sâu, không thể tự hồi. Hà Nghiên Luật cảm thấy giữa đùi mát lạnh, kinh ngạc phát hiện đằng sau đã bị dị vật tiến nhập vào...

“... ! A... !”

Là cái gì! ? Thật là khó chịu! !

Ngón tay Diệp Dịch Hành tại hậu huyệt của đối phương lộng khoách trượng.

Cậu rất mạnh, tuy rằng lúc trước uy hiếp người nào đó có nói qua “Đừng trách cậu không ôn nhu”, nhưng uy hiếp chung quy cũng chỉ là uy hiếp, cậu mạnh mẽ tiến vào nhưng cũng rất dịu dàng, tay nhẹ nhàng khuấy động, không vội vàng.

Cậu không muốn anh bị thương.

Cảm giác hít thở không thông làm cho Hà Nghiên Luật có điểm cuồng loạn, thân thể theo bản năng đóng đưa theo động tác tay của người kia, hai cái lưỡi cùng dây dưa với nhau.

Diệp Dịch Hành buông anh ra. Hà Nghiên Luật thở lấy thở để bổ sung dưỡng khí, hoảng hốt khi nghĩ thấy một mùi hương hình như là chocolate, anh liếm môi, không phát hiện ra hai chân đã bị người ta chạm rầy tách ra, sau đó, bất đồng với cái lạnh lúc nãy, vật thể nào đó cực nóng từ từ tiến vào chính giữa hai chân...

Thân là đàn ông con trai, Hà Nghiên Luật biết rõ đó là cái gì, anh biết rõ bản thân trốn không thoát, khí thể của đối phương, giống như là muốn đem mình ra ăn sống nuốt tươi, anh không có năng lực thoát... Hoàn toàn không có...

Nương theo một tiếng nước nở của Hà Nghiên Luật, Diệp Dịch Hành xông vào.

“Trời... Nhanh quá đi...”

Bắt lấy cái đùi trắng nõn, gót chân bởi vì bị vật thể lớn xâm nhập vào hạ thể mà hơi hơi phát run, Diệp Dịch Hành yêu thương cúi đầu hôn lên, ngay sau đó kịch liệt tiến nhập ra vào hậu huyệt, giốn như hô hấp, thở một cái, Diệp Dịch Hành lại tiến vào một tấc.

“Ô... A...” Hà Nghiên Luật quơ đầu, hai mắt đăm lệ lưng trông nhìn Diệp Dịch Hành, tiêu cự mơ hồ, theo bản năng dùng ánh mắt cầu xin.

Diệp Dịch Hành vẫn duy trì động tác, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo cùng hạ thể an ủi đối phương, một bên ôn nhu nói: “Ngoan, thả lỏng...”

Môi Hà Nghiên Luật run rẩy, hình như phát hiện thân thể cứng ngắc như vậy càng làm cho mình thống khổ, vì thể thoảng cái thả lỏng, Diệp Dịch Hành bắt lấy cơ hội này nhất cổ tác linh hăng hái sáp nhập. “Ân...”

“Ô...”

Hai người nháy mắt quên cả thở, Hà Nghiên Luật thậm chí còn trừng lớn hai mắt, không thể tin được đối phương thể nhưng liền như vậy tiến nhập thân thể của chính mình!

Diệp Dịch Hành dừng một một, rốt cuộc thở ra một hơi thật dài...

Giờ khắc này, cậu hạnh phúc đến sắp rơi lệ, bên trong âm áp kia của Hà Nghiên Luật đang gắt gao bao lấy mình.

Trời ạ... Cứ để cho cậu chết như thế này cậu cũng cam tâm tình nguyện!

Cái gọi là “mẫu đơn hoa hạ tử, tổ quý dã phong lưu”*, cậu xem như linh hội được rồi!

*ngắt được đóa hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu.

Bộ dáng gầy yếu của đối phương làm cho Diệp Dịch Hành đau lòng, cậu đưa tay an ủi ngọc trụ của Hà Nghiên Luật, hy vọng đối phương cũng hưởng thụ được khoái cảm như mình.

Khóe mắt mỹ nhân rốt cục vẫn là trào ra nước mắt, hạ thân chưa bao giờ tiếp nhận dị vật lần đầu tiên bị cái to lớn kéo giãn đến cực hạn, hơn nữa đối tượng lại là người mình để ý, cái kia sẽ làm cho anh mặt đỏ tim đập a!

Ai có thể giải thích, ai có thể nói cho anh biết, vì cái gì lại xảy ra chuyện như vậy...

“Không cần...” Anh lắc lắc cánh tay bị dây đai áo tẩm ướt lại, cảm thấy mình bị khi dễ ủy khuất cực kỳ, anh bắt đầu khóc nức nở.

Diệp Dịch Hành nhìn anh khóc nức nở, bộ dáng hai mắt đầm lệ thương cảm đến cực điểm, cậu đã hiểu vì sao đàn ông đều thích xem người dưới thân khóc như vậy, thật sự là rất kích thích người ta sinh ra dục vọng!!

Bởi vì Hà Nghiên Luật khóc nức nở, hậu huyệt đang bao quanh cự vật của cậu đột ngột co rút lại làm cho cậu phải đình chỉ hoạt động, nhưng vẫn là cực lực nhẫn nại đợi đối phương thích ứng...

“Gọi tên tôi...” Diệp Dịch Hành ôn nhu lau đi nước mắt nơi khóe mắt của anh, mềm nhẹ lại không nhu nhược tiếp tục dụ dỗ: “Kêu đi, sẽ tha cho anh...”

Hà Nghiên Luật lẳng lẳng nhìn cậu, giống như hoài nghi lời cậu vừa nói.

Diệp Dịch Hành chỉ cười không nói, hơi hơi chọn mi, liền dùng tư thế sáp nhập gắng sức đỉnh vào một cái.

Ấn, có chút thích ứng rồi đó...

Hà Nghiên Luật bởi vị động tác thành linh mà kinh hoàng kêu lên: “... Lạc, Lạc MỘC!” Không thể tin được nguyên lai không chỉ có tiến – nhập, lúc sau còn có...

Nghĩ tới đối phương sẽ làm gì mình tiếp, ngón tay Hà Nghiên Luật bắt đầu phát run.

“Tốt lắm...” Diệp Dịch Hành cúi xuống cởi bỏ đai lưng đang buột tay của anh ra, nhân thể còn ở bên tai anh nỉ non: “Luật... Đừng sợ...”

Hà Nghiên Luật ngơ ngác nghĩ: làm sao có thể không sợ hãi a, cậu hiện tại, giống như là Diệp Dịch Hành đang ác ma phụ thân, không phải Tiểu Hắc... Là mèo tinh? Cũng biến thành mèo tinh xấu xa...

Miên man suy nghĩ, đối phương lại làm thêm một động tác đỉnh nhập khác.

“Ô a...”

“Lúc này còn dư lực nghĩ đến thứ khác sao?” Diệp Dịch Hành nhìn thẳng vào mắt Hà Nghiên Luật, bá đạo nói: “Chỉ có thể nhìn tôi, nghĩ đến tôi a...”

“Cậu, cậu nói thả tôi mà...” Người nào đó hữu khí vô lực lên án, nghĩ được cởi bỏ đai trên tay thì thân thể đang bị xâm lược cũng sẽ được đình chỉ, chính mình đã kêu tên của cậu ta rồi a...

“Nga? Tôi có nói sao?” Diệp Dịch Hành tà tà cười, “Tôi quên mất rồi...”

“Cậu...” Hà Nghiên Luật bỗng nhiên có loại cảm giác mình cắn trúng đầu lưỡi, người này quá xấu, xấu quá rồi! Đúng là ác ma...

“Ngô...”

Lại thêm một trận liếm hôn, Diệp Dịch Hành ở bên trong hậu huyệt Hà Nghiên Luật lại chậm rãi trườn động.

Hà Nghiên Luật vô lực, chỉ có thể phóng toàn bộ lực chú ý lên thân thể mình, thở hổn hển, nội bích bị trườn sáp cắn vào, đau đớn lại khoái cảm ngọt ngào cực độ, cảm nhận được thân thể đối phương cắn sâu vào trong cơ thể chính mình, loại cảm giác này làm cho anh cực độ khoái cảm, dục vọng trên thân thể đều nhanh chóng lên cao, nường theo động tác của Diệp Dịch Hành không ngừng tăng tốc, cảm giác tê dại càng lúc càng hưởng anh đánh úp lại...!

“Ân a...”

Đối phương bỗng nhiên cất cao âm điệu làm cho Diệp Dịch Hành ánh mắt tỏa sáng, giống như bỗng nhiên tại đáy mắt chợt lóe lên phi thúy sắc quang mang, Hà Nghiên Luật nhìn đến sững sờ, nhanh tận lực bồi tiếp bộ vị ở chỗ sâu nhất thân thể mình trườn sáp ra vào cắn rút liên tục...

Tiếng ngâm nga càng ngày càng kéo dài khiến người ta ngượng ngùng, mắt hôn...

Không còn là chính mình... Không dám thừa nhận là chính mình...

Ma chú bên tai vẫn còn tiếp tục: “Luật... Gọi tên tôi...”

“... Ân... Lạc Mộc...”

“Về sau không cho phép anh cùng người lạ uống rượu nữa...”

“Tôi không có... Ô! ...”

“Hứa với tôi...”

Người nào đó lung tung gật đầu.

“Anh là của tôi... Hà Nghiên Luật là của Diệp Dịch Hành...”

“...”

“Ngoan, nói cho tôi nghe a... Chi Ngôn là của Lạc Mộc...”

...

Không biết mình trong cơn mê đã hoảng hốt kêu lên bao nhiêu lần tên của đối phương, mang theo khát vọng, cầu xin, ngượng ngùng... Các loại âm điệu, gương mặt cùng thân thể đều bị nhiễm sắc đỏ, tiếng ngâm nga trộn lẫn vào nhau, mãnh liệt tản ra sắc hương, ngay cả ánh nắng buổi chiều bên ngoài cửa sổ chiếu vào cũng muốn đỏ mặt...

Một đêm kia, Hà Nghiên Luật cũng không nhớ rõ từ trên xuống dưới đã làm bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ chính mình bị làm tới hôn mê, xong lại bị lay tỉnh làm tiếp, lần tỉnh cuối cùng chính là mình bị khóa ngồi trên người đối phương, ánh mắt mặc lục sắc của Diệp Dịch Hành gắt gao khóa trên người chính mình, thân thể rõ ràng đã bị trườn sáp đến điên, nhưng vẫn là có phản ứng...

Sau đợt cao trào thân thể sẽ không ngừng mệt mỏi run rẩy, sau đó nhanh chóng xụi lơ rơi vòng vòng tay của đối phương.

“Anh yêu em...”

Mông lung tựa hồ nghe được đối phương đối mình nói ra ba chữ kia, Hà Nghiên Luật không thể không nhớ lại.

Trí nhớ thật đáng sợ, đáng sợ đến mức, mình cũng không có khả năng quên cái cảm giác thiên đường địa ngục bị vô số lần xoắn xuyên kịch liệt kích thích này

36. Chương 35: Hà Nghiên Luật Là Người Của Diệp Dịch Hành

Thường thường vào buổi sáng cuối tuần, bởi vì không bị áp lực thời gian, Hà Nghiên Luật đều mặc cho chính mình ngủ đến khi bụng đói kêu vang, ở tại giường cuối cùng chuẩn bị chết đói đến nơi mới giãy dụa đứng lên bổ sung năng lượng.

Tuy rằng trước kia đều là đói bụng đến vô lực trợn mắt mới chịu dậy, thì hôm nay lại có chút bất đồng, Hà Nghiên Luật cảm giác ở trên ngực mình có một một thứ gì đó đang kích thích...

Anh cố gắng mở to mắt, hoảng hốt nhìn thấy có một con mèo đen đang ngồi trên ngực anh.

Khi tỉnh lại anh luôn luôn bị tụt huyết áp, phải chăm chú nhìn một lúc lâu mới có thể thấy rõ ràng, đích thật là một con mèo đen, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ nửa lòng bàn tay, thân thể nho nhỏ, con ngươi lục sắc giống bảo thạch.

Hà Nghiên Luật cảm thấy nghi hoặc, cẩn thận giơ tay chạm vào lỗ tai mèo đen, con mèo nhỏ nhiệt tình cọ cọ, vươn đầu lưỡi liếm ngón tay Hà Nghiên Luật.

...

Một cỗ cảm xúc vui sướng khó hiểu dâng lên, mắt Hà Nghiên Luật sáng rực, nhẹ nhàng ôm lấy nó, con mèo nhỏ thuận thể dùng đầu cọ vào tay anh.

Trước kia, Hà Nghiên Luật chưa bao giờ tiếp xúc gần với bất cứ con mèo nào như thế này. Lúc còn nhỏ, đối với loại động vật toàn thân đầy lông như con vật này là phi thường tò mò, nếu như nói, thích thân cận là một loại sở thích, như vậy, chính mình hẳn là rất thích mèo đi.

Nhưng mà mỗi lần còn chưa chờ anh tới gần, con mèo liền chạy mất. Phản ứng miễn cảm cùng ánh mắt bị kinh hách làm cho Hà Nghiên Luật rất uể oải, loại hành động trực tiếp tránh né này, làm cho anh cảm thấy rất mất mặt.

Vì thế, cái sở thích này dần dần bị phai nhạt đi một ít. Bất quá, tính cách vẫn như trước, vẫn rất tò mò. Vì sợ sẽ dọa mèo chạy, cho nên mỗi khi nhìn thấy, anh đều im lặng đứng nhìn trong chớp lát, sau đó lại rời đi.

Lúc này đây, là cảm giác chưa bao giờ có.

Đối phương ý lại tới gần, dịu ngoan cùng mềm mại, thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể. Hóa ra mèo là động vật thần kỳ như vậy, mềm mềm, lại nho nhỏ.

“Mèo con...” Sự thanh âm nặng của chính mình dọa đến đối phương, Hà Nghiên Luật nhẹ nhàng gọi.

Mèo đen kia mở to đôi mắt bảo thạch, bỗng nhiên lên tiếng: “Ma ma ~”

(=_=) Hà Nghiên Luật nắm chân mèo run rẩy, ma ma? Không phải meo meo sao?

Anh hoài nghi mình nghe lầm, vì thế lại thử dụ con mèo lại kêu một lần nữa.

“Ma ma ~” Mèo con vô cùng thân thiết cọ cọ, từ trong tay anh giẫy đi ra, cách quần áo mà khẳng cấn Hà Nghiên Luật kêu lên: “Con đói...”

Hà Nghiên Luật hoảng sợ, con mèo kia muốn bắt lấy nhũ châu của mình mà cắn hút, dùng lực tránh né lại phát hiện xương sống cùng thắt lưng lại vô cùng đau đớn, giống như nửa người dưới đều bị tê liệt không thể nhúc nhích.

Anh há mồm muốn la, nhưng chỉ là rên rỉ kêu: “Ân...”

Con mèo con kia liếm vài cái, nâng đầu lên ủy khuất nói: “Không có sữa...”

Có... Mới là lạ! ! = =

Hà Nghiên Luật cắn răng trừng nó, hậm hực nói: “Tôi không phải là ma ma của nó!”

Mèo con lệch đầu, ngây thơ nói: “Là ma ma sinh con ra ra mà.”

Hà Nghiên Luật ghen hờn nhìn trân trối: “Tôi là nam, không thể sinh!...”

Mèo con rất ủy khuất, quay đầu hướng người nằm bên cạnh Hà Nghiên Luật, nức nở nói: “Ba ba, ma ma nói con không phải do ma ma sinh ra... Meo ô...”

Hà Nghiên Luật quần bách nhìn theo tầm mắt của mèo con, phát hiện bên người mình còn có một ụ chần nổi lên, vừa nghe thấy thanh âm của con mèo đen nhỏ liền nhô ra một cái đầu đầy lông đen, lỗ tai cũng đầy lông, con ngươi xanh biếc, ánh mắt rất có khí phách, cùng với Hà Nghiên Luật đối diện, Hà Nghiên Luật cả người run lên, chính là mèo đen!

Con mèo đen bự từ trong chần xông tới, chậm rãi bước đến bên tai Hà Nghiên Luật, thấp giọng nói: “Luật... Lại sinh con cho tôi đi...”

Trong chớp mắt con mèo đen bên tai đã biến thành quái vật lớn, nặng nề đè lên người mình.

Mèo đen tà khí câu miệng, cúi đầu khẳng cần xương quai xanh của chính mình...

Hà Nghiên Luật kinh tởm đến cả người chấn động —— đó là lỗ tai mèo của Diệp Dịch Hành!

= =

Nháy mắt bừng tỉnh, Hà Nghiên Luật đầu đầy mồ hôi mở to mắt, là... Mộng.

Hô—— huh chết anh.

Thở hắt một hơi, Hà Nghiên Luật bỗng nhiên cảm giác thân thể có chút bất đồng với ngày thường... Thất lưng hảo mỗi!

Còn có cái bộ vị khó mở miệng kia, thật trướng, cái gì ở bên trong vậy...

Đột ngột, cả người bị gắt gao ôm vào trong ngực, một nửa trọng lượng của đối phương cơ hồ đều đặt lên vai phải anh, tay cũng đã muốn chết lặng đến không thể động đậy.

Hà Nghiên Luật khó nhịn phát ra một tiếng ngậm khê, nhú nhú mày muốn giãy, đối phương tựa hồ cảm giác được người trong ngực không an phận, dùng sức đem đối phương ấn trở lại vào ngực, đem luôn cả hạ thân vẫn chưa ly khai ra khỏi bộ vị kia hơi cọ cọ vài cái, dâng lên một trận điện giật đến tê dại...!

Thân thể bị kích thích khiến Hà Nghiên Luật nhớ lại chuyện tình hôm qua.

Bị Mạc Nghiên Trạch đem đến quán cà phê, ăn phải điểm tâm ngọt có tẩm rượu, lại đến chuyện Mạc Nghiên Trạch theo mình vào nhà, Tiểu Hắc không thấy...Sau, lại có Diệp Dịch Hành dùng thanh âm của Tiểu Hắc bỗng nhiên xuất hiện... Cho mình tắm rửa, đối với mình làm cái loại sự tình này... Còn bức mình gọi cậu là Lạc Mộc...

... Đây, đều là thật sao?

Như vậy, cái thân thể đang ôm mình... là Lạc Mộc (= =)?

Hà Nghiên Luật xấu hổ đến toàn thân đều đỏ ửng, lắc lắc nửa người dưới muốn thoát khỏi khí quan của đối phương, nhưng mà theo nhịp điệu đong đưa của mình, vật kia của đối phương trong cơ thể dần dần cứng lên! Như là một con ác ma dần dần sống lại.

“Vận động” cả đêm, Diệp Dịch Hành cảm thấy như thế nào cũng đều không đủ, cũng đã quên mất lần cuối cùng là lần thứ mấy rồi, thẳng đến khi bên trong lẫn bên ngoài thân thể Hà Nghiên Luật đều bao trùm hương vị của cậu, đối phương cơ hồ cùng cậu dung cùng một chỗ, Diệp Dịch Hành mới buông tha.

Bất quá, buông tha chính là không cần tiếp tục trều động nữa, nhưng là vẫn duy trì cái tư thế kia...

Cậu luyến tiếc rút ra... (= =)

Ngủ không được bao lâu, hiện tại lại bị người lấy phương thức này ra khiêu khích tới tỉnh, Diệp Dịch Hành mở to mắt, mông lung trong thấy tình nhân trong ngực đỏ mặt vận vẹo, phần eo theo bản năng dấn sâu vào bên trong...

Hà Nghiên Luật kinh hô ra tiếng, thanh âm có chút khàn khàn, cả đêm bị đè, thất lưng của anh sớm đã bủn rủn, thanh quần cũng đã mệt nhọc. Nhưng mà, thân thể bị người hung hăng va chạm vẫn là có cảm giác, trước mắt anh tối sầm, đưa tay bầu lên cánh tay đối phương, cảm giác này thật đáng sợ...!

“Đủ, đủ rồi...” Hà Nghiên Luật cái mũi đau xót, phát giác hai mắt của mình cũng mở to đến lợi hại.

Ý thức chậm rãi thức tỉnh, Diệp Dịch Hành giờ phút này mới chân chính thanh tỉnh hoàn hồn, giật mình thoáng nhìn tình nhân khóc không ra nước mắt, trong lòng căng thẳng, chậm rãi lui ra khỏi thân thể đối phương.

Hà Nghiên Luật cắn môi cực lực nhẫn nại, nhưng vẫn là ngậm khế ra tiếng.

“Luật,” Diệp Dịch Hành cười nhìn anh, trong ánh mắt đều là dự vọng cùng si mê, “Sớm an.”

...

“...” Hà Nghiên Luật đáy lòng có chút khí, lại thổi không ra.

Anh oán giận đối phương tác cầu vô độ, càng khí lòng sợ hãi, tâm động, cho dù đối phương đối mình làm ra cái chuyện tình như vậy, anh vẫn là hưng phấn kích động, tìm đập gia tốc...

Tựa như hiện tại Diệp Dịch Hành cười, đôi mắt rực rỡ như sao, thần thanh khí爽, ngạo khí cùng ôn nhu không chút mâu thuẫn tình tế hiển lộ trên mặt cậu...

Người trước mắt này, đều làm cho mình chú ý, tâm động, sùng bái, là người anh theo đuổi.

Giống như thái dương cao cao trên bầu trời, chính mình không thể chống đỡ sức hút ấy.

“Làm sao vậy? Không nhớ anh là ai?”

Hà Nghiên Luật mở nửa mắt, trong ánh mắt mê mang, có chút sợ hãi lại mang chút tìm tòi nghiên cứu, hai trong mắt vừa không an phận đảo quanh, lại phảng phất oán giận cùng xấu hổ.

Diệp Dịch Hành đánh giá cao sự tự chủ của mình, cậu cầm lấy cổ tay Hà Nghiên Luật đặt ở bên giường, cúi đầu tình tế hôn lên...

“Ngô...”

Hai cái lưỡi mềm mại ướt cùng nhau giao triền, Diệp Dịch Hành chiếm chủ đạo tuyệt đối.

Ân, tốt lắm, trong miệng vẫn lưu khí tức của chính mình, như vậy, mỗi sáng sớm đều hôn sâu một lần, làm cho đối phương nhớ kỹ, Hà Nghiên Luật là người của Diệp Dịch Hành.

Buông môi ra, Hà Nghiên Luật thở phì phò, mặt đỏ ửng, đôi môi thủy trạch hồng nhuận say lòng người.

Đầu óc của anh phản ứng rất chậm, giống như là cái CPU già cỗi cũ kỹ, tốc độ lưu chuyển cực kỳ chậm, thường thường bị treo máy, còn bị ngoại giới không ngừng kích thích cản trở, thí dụ như hôn sâu gì gì đó. Chờ đến mức mất kiên nhẫn, thực hận không thể tìm được cái nút nào để anh khởi động lại máy...

Bất quá cho dù như thế, máy móc vẫn là như trước lấy tốc độ kia giải toán.

Hà Nghiên Luật suy theo ngày đầu tiên nhận được Tiểu Hắc bắt đầu hồi tưởng, đó là ở tại tiệc sinh nhật của Dương Khúc, mình không gặp được Diệp Dịch Hành, nhưng lại đem được Tiểu Hắc mang về nhà... Lại sau đó, Sở Văn Hạnh ngẫu nhiên nhắc tới, Tiểu Hắc là do Diệp Dịch Hành biến thân thành... Đến cái lần đầu tiên Tiểu Hắc biến thành người, không chịu cho mình nhìn thấy bộ dáng của nó, lại có thể nói chuyện... Lại buổi sáng ngày hôm qua, Tiểu Hắc hỏi mình, nếu biến thành bộ dáng Diệp Dịch Hành, có thích hay không...

“Diệp dịch hành...” Hà Nghiên Luật mở miệng, thanh âm nhu hoãn, phảng phất nỉ non.

Diệp Dịch Hành lên tiếng trả lời: “Ân...” Cậu rất vui vẻ, đối phương không có bởi vì uống rượu mà đem chuyện tình phát sinh ngày hôm qua phát sinh quên đi.

Hà Nghiên Luật bất an nói: “... Cậu là mèo tinh.” (= =)

= = “Anh không phải!” Diệp Dịch Hành phản bác.

Hà Nghiên Luật yên lặng nhìn cậu, câu nói kia của mình không phải là nghi vấn, mà là câu trần thuật.

Trước mắt tình thế có điểm quỷ dị, Diệp Dịch Hành bỗng nhiên có loại cảm giác cậu đang nói dối.

Nhưng mà bầu không khí cứng ngắc chưa tồn tại được bao lâu đã bị một trận chuông cửa dồn dập đánh gãy, thanh âm trực tiếp từ ngoài cửa đánh vào trong không gian của Diệp Dịch Hành cùng Hà Nghiên Luật rào rạc ——

“... Hà Nghiên Luật! Hà Nghiên Luật! ! Cậu ở nhà sao? ! Mở cửa nhanh! ! ...”

Trời ạ, tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn thấy bộ dạng hiện tại của anh... Nhất là thằng bạn thân Sở Văn Hạnh! Nếu bị nhìn thấy, anh từ nay về sau sẽ còn mặt mũi nam nhân gì nữa!!

Hà Nghiên Luật sợ tới mức môi trắng bệch, thân thể không ngừng hướng vào tron chăn co rụt lại.

Diệp Dịch Hành khoe miệng run rẩy, lông mày cùng ái nhân đang tới thời khắc ngã bài trọng yếu, Sở Văn Hạnh hỗn đản này cứ nhiên đi ra phá đám!! ==

Bà xã của Dương Khúc luôn là âm hồn không tiêu tan a!

Thân thể của cậu vẫn còn trần truồng, hiện tại xoay người một cái xuống giường, tùy tay nắm lên cái áo choàng tắm ngày hôm qua giặt ra khỏi người Hà Nghiên Luật, một bên nhảy xuống một bên làm bộ rời đi.

Lại không nghĩ tới bị Hà Nghiên Luật đưa tay nắm lấy tay áo, Diệp Dịch Hành nghiêng đầu, nhìn đôi môi run rẩy đáng thương của anh: “Không cần đi...”

Lời này nếu lọt vào tai của tình nhân chính xác là một câu thiêu đốt lòng người, thậm chí là kích thích tính dục chực chờ bộc phát.

Trơ mắt nhìn bộ dáng ái muội kia, Diệp Dịch Hành dĩ nhiên biết là bởi vì Hà Nghiên Luật da mặt mỏng... Bất quá ba chữ kia vẫn là làm cho bụng dưới của cậu nóng bất thường...

“Đừng lo lắng,” cậu nhéo nhéo tay Hà Nghiên Luật trấn an, tiện đà câu miệng tà tà cười nói: “Anh sao lại để cho người khác nhìn thấy bộ dáng hiện tại của em được a.”

Em như vậy, đương nhiên chỉ có thể để cho một mình anh xem.

Tim Hà Nghiên Luật đập mạnh một cái, bàn tay như bị điện giật thu hồi về, lui về ổ chăn.

Diệp Dịch Hành xuống lầu, tìm được điện thoại di động ngày hôm qua bị cậu ném lên ghế sa lon, sớm biết vì cái điện thoại này mà phải lên xuống lầu mấy lần, liền đem nó mang lên lầu luôn cho rồi.

Sở Văn Hạnh còn ở bên ngoài kêu gào. Diệp Dịch Hành vừa khởi động lại máy vừa ba bước thành một leo trở lại lên lầu, nương theo một trận tiếng chuông, ngay sau đó máy được kết nối...

Diệp Dịch Hành kinh ngạc mở to miệng, trên màn ảnh nháy lên một cái tên, dĩ nhiên là bút danh của cậu——

Lạc Mộc Tri Thu

Đây là một loại, sùng bái thuần túy đến cỡ nào a.

Diệp Dịch Hành giờ phút này hận không thể trở lại giường hung hăng giày vò đối phương thêm mấy lần nữa, lấy hành động của mình biểu đạt yêu thương.

Chính là...

Được rồi, còn nhiều thời gian mà.

Trở lại phòng ngủ, Hà Nghiên Luật đã đem toàn thân khóa lại trong chăn, chỉ lộ ra hai cái ánh mắt sâu như hồ nước, càng giống một con mèo đang chờ mong chủ nhân vuốt ve.

Diệp Dịch Hành đề xuống dây số di động của Sở Văn Hạnh, ngồi vào mép giường, thân thể kề sát thân thể trong chăn của Hà Nghiên Luật. Cậu cười nhìn anh, cái chăn hơi hơi rút ra khỏi người anh, đưa điện thoại lên tai đối phương: “Bảo cậu ta đi về đi.”

Tim Hà Nghiên Luật phù phù phù phù khiêu, trơ mắt nhìn tay Diệp Dịch Hành chụp lên đầu mình, ôn nhu vuốt ve, bên tai là tiếng điện thoại đang kết nối: [tích... Tích...]

Diệp Dịch Hành nhú nhú mày, trán Hà Nghiên Luật, độ ẩm tựa hồ không đúng lắm.

“Cậu ta tắt rồi.” Hà Nghiên Luật nghiêm mặt nói.

Anh biết, Sở Văn Hạnh là một gia hỏa keo kiệt, hơn nữa, còn nhai tí tắt báo (đại khái chính là người tròng ta, ta tròng lại)...

Nói xong, di động bỗng nhiên vang lên tiếng chuông, Hà Nghiên Luật mở tin nhắn, mặt càng thêm đen.

Anh còn biết, trực giác của Sở Văn Hạnh từ trước đến nay đều đúng đến mức khiến người ta sợ hãi.

Diệp Dịch Hành nhanh tay lấy điện thoại ra khỏi tay đối phương, bật nghe——

[Cậu cứ ở trong nhà đi! Tớ muốn xem cậu rốt cuộc đang muốn chơi cái trò gì, hắc hắc! Mở cửa nhanh, nếu không mở, tớ tự mình vào a!]

= = ”Cậu ta có chìa khóa nhà em?”

Nhìn Hà Nghiên Luật nháy mắt gật đầu, Diệp Dịch Hành hoàn toàn phát điên, “Em cứ nhiên đem chìa khóa nhà giao cho cậu ta!”

“Cậu ta là bạn của tôi.” Hà Nghiên Luật nhìn bộ dáng bạo phát của Diệp Dịch Hành, hoang mang nhìn xung quanh: “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ... Mau trốn đi...”

Diệp Dịch Hành nguyên bản còn đang ghen đã bị phản ứng trắng trợn của Hà Nghiên Luật chọc cho thiếu chút nữa phì cười: “Chúng ta là gian phu dâm phụ sao? Vì cái gì phải trốn?” Thật giống hai người bọn họ bị Sở Văn Hạnh bắt gian tặc tại trận a!

Hà Nghiên Luật kích động, sợ Sở Văn Hạnh giây tiếp theo liền xông vào, cậu ta là người duy nhất biết mình để ý Lạc Mộc Tri Thu, Diệp Dịch Hành lại là Lạc Mộc.

Hai người lúc nói giỡn cũng hay lời người đối phương thích ra chế nhạo lẫn nhau, Sở Văn Hạnh thường thường sẽ nói đến Diệp Dịch Hành, đều khiến cho Hà Nghiên Luật cảm thấy xấu hổ.

Kỳ thật từ ngoài phân tích thì cũng không xem như xấu hổ, mà là một loại cảm xúc nhần nhó đến Hà Nghiên Luật cũng không biết diễn tả.

Nếu để cho Sở Văn Hạnh nhìn thấy bộ dáng này của anh, về sau còn không biết sẽ trở thành chuyện cười gì nữa!

Là ai nói, bạn tốt nhất, cùng là loại người độc nhất.

Hà Nghiên Luật lo lắng, lại nghe Diệp Dịch Hành bình tĩnh nói: “Để cho cậu ta nhìn thấy cũng không có gì, dù sao, chúng ta ở cùng một chỗ cũng lâu rồi...”

37. Chương 36: Anh Biến Thành Mèo Được Không?

Căn phòng tràn ngập khí tức tình dục nồng đậm, chỉ cần là người bình thường cũng đều có thể cảm nhận được, nói chi là cái tên Sở Văn Hạnh nhay bên kia...

Hà Nghiên Luật tâm loạn thành một đoàn, nếu như Sở Văn Hạnh tiến vào, sự tình tối hôm qua phát sinh trên người mình sẽ giống như một bộ phim điện ảnh toàn bộ tái hiện lại trước mặt đối phương, loại sợ hãi này chiếm cứ toàn bộ đầu óc anh, anh cầm lấy ngón tay Diệp Dịch Hành, nhú mi kiên trì nói: “Không được, không thể cho cậu ta biết...”

Diệp Dịch Hành biết Hà Nghiên Luật lại dùng giọng điệu cầu xin, cho dù biểu tình nghiêm túc như thế nào, trong giọng nói lộ vẻ cầu xin vẫn là đang bán đứng cái bản mặt giả vờ bình tĩnh của anh.

Mình hình như cả đêm hôm qua đều “khỉ dễ” Hà Nghiên Luật, nhìn bộ dáng giả đung đảnh của đối phương, lại muốn làm trái ý của anh, vì thế xấu miệng hỏi: “Vì cái gì không được? Cậu ta là bạn tốt của em, anh nghĩ nên cho cậu ta biết em là của anh a...”

Vừa nói, cậu vừa tình té vuốt ve vành tai đối phương. Ân... Vành tai cũng có chút nóng lên rồi.

“Cậu...” Gia hỏa này không phải Tiểu Hắc! Tuyệt đối không phải Tiểu Hắc ngoan của anh a (T_T)!

Hà Nghiên Luật bệt bệt miệng máu, chữ như nghẹn tại yết hầu, ủy khuất nói: “Cậu đừng như vậy, cậu mà còn như vậy, tôi sẽ không nhận cậu...”

“Cái gì?” Diệp Dịch Hành lập tức di dời sự chú ý.

Hà Nghiên Luật hai mắt ngập nước đầm lệ nói: “Cậu không nghe lời tôi, tôi sẽ không muốn cậu nữa.”

Kỳ thật tối hôm qua Hà Nghiên Luật ở dưới thân Diệp Dịch Hành khóc ngâm cầu xin tha thứ, thân là “ba ba” mặt mũi cùng tôn nghiêm đã sớm hơi phi yên diệt (aka tan thành mây khói), chính là trong nháy mắt không thể thừa nhận “Diệp Dịch Hành là mèo tinh” được.

Bị buộc đến không còn đường lui, bất đắc dĩ phải ra chiêu bài cuối cùng... Không nghĩ tới, Diệp Dịch Hành lại bị trúng quả này.

“Anh biến thành mèo được không?” Diệp Dịch Hành ôn nhu cười hỏi, nếu không nhượng bộ, Hà Nghiên Luật sẽ thật sự thương tâm sinh khí, sách, tình yêu a tình yêu...

Bởi vì thích, cho nên muốn trêu chọc anh, làm cho anh sinh khí, lại hổng anh, sủng anh, nhìn các loại vẻ mặt phản ứng đáng yêu của anh...

Bởi vì để ý, cho nên dù là một câu nói đơn giản cũng sẽ liên quan đến toàn bộ dây thần kinh, mấy đứa ngốc hỉ nộ ái ố đều giống nhau, hoàn toàn đắm chìm trong cái cạm bẫy ôn nhu không thể tự kiềm chế...

“Biến thành mèo...” Hà Nghiên Luật trừng to mắt, anh thiếu chút nữa đã quên, Diệp Dịch Hành có thể biến thành mèo!

“Ấn.” Diệp Dịch Hành cười tủm tỉm, tính toán tự mình biến cho Hà Nghiên Luật xem thủ tuyệt hoạt nhân của cậu.

“Hiện, hiện tại?” Hà Nghiên Luật nhìn Diệp Dịch Hành không chuyển mắt, sợ cái cảnh thần kỳ bởi vì một cái nháy mắt mà bỏ lỡ.

Diệp Dịch Hành không trả lời, mà là cầm lấy điện thoại di động bấm số Dương Khúc ——

“Uy, anh em, nhanh tới cứu giá!”

Diệp Dịch Hành cùng Dương Khúc câu thông làm cho Hà Nghiên Luật trợn mắt há hốc mồm, người trước mắt này, cùng Dương Khúc quan hệ như vậy, rõ ràng là Diệp Dịch Hành hàng thật giá thật!

Dương Khúc hỏi: “Tình huống gì đây?”

Diệp Dịch Hành: “Bà xã anh đang ở đây nặng xì cả lên, anh nhanh nhanh đem cậu ta tróc nã đi!”

Dương Khúc tại đầu dây kia cười nhẹ: “Thần tiếp chỉ.”

Cúp điện thoại, Diệp Dịch Hành đưa mắt nhìn đồng hồ trên điện thoại di động, nhà Dương Khúc ở gần trường học, tuy rằng không cùng hướng, bắt quá chạy xe lại cũng chỉ cần mười phút là có thể tới rồi.

Hiện tại cậu chỉ cần biến thành mèo, trước đem Sở Văn Hạnh lừa gạt qua sẽ không có việc gì nữa.

Vừa mới chuẩn bị tập trung lực chú ý, cậu chợt nghe dưới lầu có tiếng chìa khóa mở cửa...

Hà Nghiên Luật hoảng hốt, vội vàng giục: “Mau biến!”

Diệp Dịch Hành chọn mi, khóa ngồi trên người Hà Nghiên Luật...

Để anh tự mình chứng kiến thời khắc cậu dùng ma pháp biến người thành mèo.

= =

Ghé vào ngực của mình là con mèo đen Tiểu Hắc, đôi mắt xanh biếc, khí thể suất đáo điều tra (ta dịch thoáng thôi nhé: đẹp trai đến hết nói nổi =.=), cùng với tiếng nói mê người: “A... Xem đến choáng váng sao?”

Hà Nghiên Luật vươn tay sờ Diệp Dịch Hành, xúc cảm quen thuộc, thân thể mao nhưng mềm mại...

Sở Văn Hạnh phá cửa mà vào ——

“Hà Nghiên Luật, cậu sẽ không chết ở trên giường đi?”

Lời này cũng có thể nói được sao... Hà Nghiên Luật mị hí mắt, liếc nhanh người đứng trước cửa: “Tớ còn sống.” Tiếng nói có điểm khàn khàn.

Sở Văn Hạnh không biết chính là, Hà Nghiên Luật tối hôm qua sớm là đã ở trên giường nhiều lần chết đi sống lại rồi.

“Có mùi lạ...” Trong phòng tràn ngập một cổ khí tức ái muội, Sở Văn Hạnh cau mày đến gần Hà Nghiên Luật, ánh mắt cao thấp đặt trên người đối phương quét một lần.

Mặt cùng cái mũi Hà Nghiên Luật hồng hồng, ánh mắt ướt nước, cái chân được đắp cẩn thận, Sở Văn Hạnh hỏi: “Cậu sinh bệnh?”

“Àn.” Hà Nghiên Luật nghĩ, cổ họng ách lại không thể rời giường, lúc này “sinh bệnh” là có tốt nhất đi...

Sở Văn Hạnh nghĩ đưa tay đặt lên trán Hà Nghiên Luật, ánh mắt bỗng nhiên nhìn thấy con mèo đen nằm trong chăn với Hà Nghiên Luật nhảy lên, tiểu gia hỏa này cũng không có kêu lên, chỉ đưa ánh mắt hung ác trừng cậu, tựa hồ cảnh cáo cậu không cần tới gần.

Sở Văn Hạnh tuyệt không sợ nó, ngược lại còn bị biểu tình nghiêm trang của Diệp Dịch Hành chọc cười, cậu cười nói: “Tiểu Hắc ngồi chồm hổm giống như thần giữ cửa a, không nhớ tao sao?”

Mèo đen vẫn là không kêu lên một tiếng, Sở Văn Hạnh hồ nghi nhìn biểu tình quý dị của Hà Nghiên Luật, lại nhìn đến cái mặt đen của mèo đen, hỏi: “Sao nó không kêu lên?”

Hà Nghiên Luật nói: “Ăn đến hư cổ họng rồi...”

Sở Văn Hạnh nói: “Một cái cổ họng ách (nghĩa là câm, cơ mà ta thấy dịch là bị khàn thì đúng hơn), một cái cổ họng ăn đến hư, hai người đây là làm sao vậy?”

Hà Nghiên Luật thần tình hắc tuyến, làm sao vậy? Nói cho Sở Văn Hạnh biết mèo nói tiếng người, kỳ thật nó chính là Diệp Dịch Hành? Hay là nói cho cậu biết con mèo này là yêu quái, tối hôm qua biến thành Diệp Dịch Hành đem anh ăn luôn đi!

“Không như thế nào hết...” Hà Nghiên Luật nhìn lên trần nhà, khổ đến không thể nói nên lời.

Diệp Dịch Hành vội vàng trảo trảo móng vuốt, trước khi Sở Văn Hạnh tiến vào phòng đã thay Hà Nghiên Luật đắp chăn thật kỹ rồi, dĩ nhiên là không thể để cho cậu ta biết bộ dáng hỗn loạn ở phía dưới là như thế nào, chờ cậu ta đi rồi, chăn mền toàn bộ phồng chừng còn có luôn cả cái nệm phải ném vào máy giặt giặt một phen...

Sở Văn Hạnh thở dài: “Sinh bệnh thì cũng đừng cậy mạnh, uống thuốc chưa?”

Hà Nghiên Luật lung tung gật gật đầu: “Rồi.”

Sở Văn Hạnh lại nói: “Hôm qua Dương Khúc gọi điện cho tớ, nói tìm không thấy cậu,” cậu ta nói xong, xoay người ngồi xuống mép giường: “Tớ gọi cho cậu, cậu lại tắt máy!”

Hà Nghiên Luật nói: “Ngày hôm qua đi khám bệnh... Buổi tối đầu choáng váng, não trường lên, nghe thấy điện thoại reo cũng không có khí lực đi nghe, liền tắt máy ngủ, không biết là cậu gọi...”

Diệp Dịch Hành thầm nghĩ, Hà Nghiên Luật nói dối cực chuẩn, không hề có bộ dáng ngốc ngốc như trong tưởng tượng, hơi có chút yên lòng, cậu chợt thoáng nhìn thấy bên gối đầu còn có mấy cái “mũ”, phi thường lộ rõ trong không khí!!

Cậu há mồm định nhắc nhở, lại sinh sinh nghẹn trở về, cậu hiện tại là con mèo a!

...

Dương Khúc lái xe, mười phút sau đã đứng ở dưới lầu số 16 Tinh Nguyệt Uyển.

Nhà của Hà Nghiên Luật anh chưa bao giờ tới, nhưng có lần nghe điện thoại Diệp Dịch Hành có nhắc tới, anh liền nhớ kỹ.

Tới lần hai, cửa khép hờ, anh liền trực tiếp đi vào, trong phòng khách vẫn có thể nghe được thanh âm của Sở Văn Hạnh, Dương Khúc phi thường vui vẻ, từ khi đem được người nào đó về nhà cường hôn một chút, Sở Văn Hạnh liền bốc hơi không chút dấu vết.

“Đó là... ?”

Hà Nghiên Luật theo tầm mắt Sở Văn Hạnh nhìn xuống, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt: “... Là hộp thuốc!” Dời cái gối đầu đem cái hộp màu sắc rực rỡ chèn xuống dưới, Hà Nghiên Luật khẩn trương nhìn biểu tình của đối phương.

Hai tròng mắt linh hoạt Sở Văn Hạnh chuyển chuyển, liếc mắt nhìn cái chai trên tủ đầu giường một cái, hỏi: “Còn cái này đang ở trong người cậu đi?”

Diệp Dịch Hành kinh tủng đến toàn bộ lông trên người đều dựng thẳng, gia hỏa Sở Văn Hạnh chết tiệt này tuyệt đối là con cầu (ta không dịch ra vì nó nghe hơi kỳ =.=) chuyển thể đầu thai mà!

Hà Nghiên Luật vội la lên: “Không có.”

Sở Văn Hạnh cười lạnh nói: “Cổ của cậu có dấu hôn rõ ràng như vậy, cậu đừng nói với tớ là do Tiểu Hắc cắn đấy!”

Hà Nghiên Luật mị hí mắt, nói: “Tiểu Hắc cắn thật mà...” (= =)

“...” Sở Văn Hạnh chọn mi: “Kia đây là cái gì?”

Dương Khúc vừa lên lầu nhìn thấy Sở Văn Hạnh cầm một chai dầu bôi trơn vui sướng tra vấn người gặp họa Hà Nghiên Luật.

Loại dầu bôi trơn này Dương Khúc biết, lúc nhàm chán đi dạo khu vực tình thú trong siêu thị cùng các cửa hàng có thấy cho nên có lưu ý đến, còn đang lên kế hoạch chuẩn bị dùng trên người Tiểu Tân...

Anh hưng trí dạt dạt đứng ở xa xa nhìn, Diệp Dịch Hành thực nhanh a, xem bộ dáng của Hà Nghiên Luật, mặt mày cùng ngữ khí đều lộ ra vẻ thỏa mãn cùng lười nhác cầu thả, hiển nhiên là “nguyên khí đại thương” rồi...

Đột nhiên nhận được tầm mắt mèo đen muốn giết người, Dương Khúc bất đắc dĩ.

Được rồi, là cho mình không quản tốt người của mình, hiện tại chạy đến làm phiền, khó trách anh em nhà mình nhanh tặc mao đến như vậy.

“Đó là thuốc trị ho...” Anh bình tĩnh nói.

Sở Văn Hạnh mặt sắt vừa nghe thấy thanh âm trầm thấp của người nào đó ở phía sau, lập tức thay đổi sắc mặt.

“Sao anh lại tới đây?”

Dương Khúc cười nói: “Có người kêu tôi tới cứu giá...” Anh còn thâm ý nhìn thoáng qua con mèo đen ngồi trên giường.

“Cứu giá? Ai?”

Dương Khúc không trả lời, trên tay cầm một gói to đặt trên bàn làm việc, đối mèo đen nói: “Đồ của cậu đều ở trong này.” Nói xong, anh bước lên hai bước, túm lấy cánh tay của Sở Văn Hạnh liền đi ra ngoài: “Quấy rầy người khác nói yêu thương là không có đạo đức...”

Sở Văn Hạnh khó hiểu giãy dụa: “Cái gì cùng cái gì! ?”

“Cám ơn! ...”

Hoảng hốt hình như nghe thấy thanh âm một người con trai khác trong phòng truyền ra, cậu cả kinh, vừa định quay đầu lại xem, đã bị Dương Khúc kéo đi ra ngoài.

“Có đàn ông có đàn ông!” Sở Văn Hạnh giờ chân nói, “Có thanh âm của đàn ông!”

Dương Khúc đóng cửa nhà Hà Nghiên Luật: “Ân, chúng ta đều là nam, Hà Nghiên Luật cũng là nam...”

“Ta nói là thanh âm của đàn ông lạ!” Lúc này tính cách của sinh viên khoa luật của Sở Văn Hạnh phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn.

“Nói thương yêu, đương nhiên là do hai người nói rồi.” Dương Khúc đem người nào đó túm xuống lầu.

Dọc đường đi, đầu óc Sở Văn Hạnh đều bị nam tử thần bí xa lạ trong phòng ngủ Hà Nghiên Luật chiếm cứ: cái thiếu niên bản chất ngốc nghếch Hà Nghiên Luật kia, nếu cùng người khác nói yêu thương, tuyệt đối sẽ bị chịu thiệt, đã làm bạn với anh...

“Anh buông! Tôi phải quay lại xem sao! Hà Nghiên Luật cậu ta...”

Dương Khúc bị người nào đó giãy dựa lưng tung đến mất kiên nhẫn, ngay tại bồn hoa bên cạnh Tinh Nguyệt Uyển cường hành ôm lấy người nào đó cắn một hơi, cái này, Sở Văn Hạnh hoàn toàn im lặng.

Dương Khúc nhìn cậu thật sâu, nói: “Lo lắng cho chính mình trước đi...”

Còn chưa qua hết mười hai giờ, vậy mà đã trải qua say rượu, khóc, bị người bắt buộc làm tình, tận mắt gặp người biến mèo, bị bạn tốt gần như phát giác ra sự thật cùng với tâm lý căng thẳng pháp phòng, Hà Nghiên Luật, cuối cùng cũng đã hoa lệ phát sốt...

Lúc này là lộng giả thành chân, hiển nhiên cái tình trạng ứng đối thông minh với Sở Văn Hạnh vừa rồi chỉ là “hồi quang phản chiếu”, Hà Nghiên Luật mất thấy Sở Văn Hạnh bị Dương Khúc kéo đi, nháy mắt hai chân duỗi ra, mơ hồ liền mất đi ý thức.

Diệp Dịch Hành nghĩ Hà Nghiên Luật chỉ là “giả chết”, lấy cái thân mèo cọ cọ vào cổ người nào đó nhưng vẫn không có phản ứng, quyết đoán biến trở lại thành người, lúc này mới phát giác, Hà Nghiên Luật thật sự bị hôn mê.

Tay dán lên cái trán người nào đó, cái đầu kia nóng đến đồ có thể chiên trứng.

Diệp Dịch Hành chặc lưỡi, Hà Nghiên Luật sinh bệnh choáng váng, nhắm mắt lại, khóe mắt vẫn là ẩm ướt, khóe miệng tự nhiên trĩu xuống run run, vẻ mặt ủy khuất cùng bộ dáng suy yếu làm cho cậu đau lòng, rồi lại cảm thấy mỹ nhân bị bệnh gầy yếu vô lực như vậy lại cảm thấy đáng yêu.

Có người nói, một người đàn ông tiêu chuẩn hoàn mỹ tập làm cha, con, tình nhân cùng một lúc, thì phải tùy thời cường thể trở thành lãng tử hung hãn, thời điểm nên làm nũng thì phải búng bình như xuân phong phát liễu, thời điểm nên ôn nhu thì phải bao dung như thanh san hoàn thủy...

Diệp Dịch Hành ôm nhẹ Hà Nghiên Luật như cành liễu xuống lầu, tinh tế thay anh tắm rửa nước ấm.

“Rất gầy, nên dưỡng mập một chút...” Một bên hưởng thụ thay anh lau khô tóc, bọc vào trong khăn tắm, Diệp Dịch Hành một bên lẩm bẩm.

Hôm qua chỉ mua có một hộp “áo mưa” cũng còn không nhiều lắm, dầu bôi trơn thì còn hơn phân nửa bình, kỳ thật chính là vừa mới bắt đầu có chút khó khăn, càng về sau, bởi vì trong cơ thể vẫn lưu lại chất lỏng, nên Hà Nghiên Luật vẫn có thể dễ dàng tiếp nhận cậu...

Cậu cười đến thỏa mãn, lúc tắm rửa có nhìn chỗ đó của đối phương không có vết thương rõ ràng, chỉ là làm hơi quá nên có chút sưng đỏ, xem ra tài liệu trên mạng cũng rất hữu dụng a!

Sau, cậu lên lầu thu thập tàn cục trên giường, sau đó trải lại giường, đem Hà Nghiên Luật cẩn thận đặt lên, đắp chăn, cuối cùng lưu lại một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán người nào đó.

Ba ba, hiện tại, để con chăm sóc cho “người” đi.

Mạc đại thiếu gia kia hôm qua nói như thế nào nhỉ? Cho một tuần suy xét?

Bảy ngày, cậu đã đủ thời gian chuẩn bị mọi thứ rồi...

Đem từng cái từng thứ đồ bẩn bỏ vào trong máy giặt, Diệp Dịch Hành lấy điện thoại di động, ví cùng chìa khóa trong cái gói to Dương Khúc mang tới.

“Đô —— đô —— ”

“Dì Liễu?” Dì Liễu là bảo mẫu của nhà Diệp Dịch Hành.

“Ai nha, lá con a, Diệp thái thái mấy ngày hôm trước còn nhắc con đã lâu rồi chưa có về nhà rồi đó...”

Diệp Dịch Hành nói: “Con bận đi học a, ba mẹ khỏe không?”

“Rất tốt! Ai, Diệp thái thái đến a, để bà nói chuyện với con nha...”

Tay Diệp Dịch Hành run lên. Diệp gia là nữ quyền chủ nghĩa, Diệp mẫu đương gia, tuy nói sản nghiệp bất động sản rất lớn, Diệp phụ tại S thị cũng là một nhân vật hết sức quan trọng, nhưng người ở màn sau thao túng mọi thứ, chính là Diệp mẫu.

Diệp Dịch Hành rất sợ lại rất tôn kính người mẹ này, từ nhỏ người cha kia vẫn là không nói gì, mà mẹ cậu đối với phương diện hành xử của cậu yêu cầu có chút nghiêm khắc, biểu hiện chỉ cần hơi chút kiêu căng, mẹ nó một cái bàn tay liền xấn tới.

Trường của Diệp Dịch Hành toàn là trường có chất lượng giáo dục tốt nhất S thị, nhớ rõ có một năm học tiểu học, có một thằng nhóc cùng lớp là con của một quan viên chính phủ cùng mình độ độ giàu có, nói đúng hơn là đem khoe sản phẩm điện tử mới mà cha nó mới vừa mua cho. Diệp Dịch Hành là nam sinh, tự nhiên cũng có tâm lý muốn so đo, thậm chí cái thứ đồ ấy nhà chúng ta cũng có, liền quay đầu hướng cha vò vỉnh.

Về đến nhà làm nũng cha thì bị Diệp mẫu vừa vặn bắt gặp, Diệp mẫu liền cầm chổi lông gà đem Diệp Dịch Hành đánh cho chạy loạn khắp nhà. Cậu chỉ nhớ mẹ mình nháy mắt đã biến thành Mụ Dạ Xoa, hung thần ác sát mắng “Thằng nhóc chết tiệt học cái gì không học lại học đo độ giàu, xem lão nương đây đánh chết con...”

Cuối cùng, ở trong trí nhớ thơ ấu của Diệp Dịch Hành lưu lại một chìa khóa tối có ý nghĩa nhất với cậu, chính là sau khi đánh cậu xong lại nói: “Con phải nhớ kỹ, toàn bộ đồ vật ở đây, đều thuộc sở hữu của mẹ và cha con, không phải của con, cha mẹ nguyện ý cho con cái gì, con liền nhận, cha mẹ không cho con, con không thể vò vỉnh. Con là một con người độc lập, muốn cái gì, thì chính mình phải đi tranh thủ... Chính mình thực tâm muốn cái gì đó, thì sẽ sinh lòng yêu thương nó càng nhiều...”

Lúc Diệp mẫu nói ra những lời này, biểu tình rất nghiêm túc, ánh mắt lại ôn hòa. Diệp Dịch Hành bị chổi lông gà đánh cho mình đầy thương tích, đối với cái phương pháp điều giáo “cấp một roi lại cho cục kẹo” gặp sát thủ cũng bị bầm dập của Diệp mẫu, cậu hoàn toàn thần phục sát đất mà chảy nước mắt.

Có thể nói, Diệp mẫu đối với chuyện giáo dục được Diệp Dịch Hành là một thành công, thế nên cậu không bị dưỡng thành cái loại con nhà giàu kiêu căng ngạo mạn.

Bà là người cực đau con, loại yêu thương này không phải là cưng chiều, mà là ở tại thể xác và tinh thần khỏe mạnh của Diệp Dịch Hành làm điều kiện tiêu quyết, không bức bách cậu nổi nghiệp, cho cậu thích làm gì thì cứ làm, cả đời khoái khoái lạc lạc.

Làm mẹ, cứ như thế, liền viên mãn rồi.

Diệp Dịch Hành nắm di động, khẩn trương gọi một tiếng: “Mẹ...”

Thanh âm người mẹ nói chuyện vẫn ôn nhu như trước lại không mất uy nghiêm, Diệp Dịch Hành chỉ nghe bà khinh miêu đạm tả hỏi một câu: “Lâu như vậy không trở về nhà, yêu rồi đi?”

38. Chương 37: Ngoan Ngoãn Làm Bà Xã Của Anh Đi

Diệp Dịch Hành vừa nghe liền kinh tủng, mẹ cậu và Sở Văn Hạnh đều là cùng một loại sinh vật a! Mỗi câu đều sắc bén chuyên chọc vào chỗ yếu hại!

Trước mặt mẹ cậu mà giấu diếm tuyệt đối là muốn chết, chỉ cần hớ ra một chuyện nhỏ như hạt cát Diệp mẫu đều có thể suy ra cái manh mối quan trọng, giờ miệng định nói nhưng toàn bộ lại bị nghẹn ngay yết hầu, ngữ khí dương ức đốn thán, ở trước mặt nữ vương mà còn muốn nói dối sao...

Cho nên Diệp Dịch Hành thành thành thật thật trả lời: “Àn...”

Diệp mẫu nói: “Đã hai mươi, cũng là việc nên làm, là cô gái nhà nào? Ngày mai mang về nhà xem mặt một chút đi.”

Tính con mình, mẹ là người rõ ràng nhất. Diệp mẫu biết, nếu là loại trên bạn bè một chút, con nhà mình tuyệt đối sẽ không để bụng như vậy, lại càng sẽ không thẳng thắn với mình.

Xã hội hiện đại, sinh viên nam nữ lôi kéo, hẹn ước hội chia tay cái gì đó đều là bình thường, Diệp Dịch Hành cho dù hiện tại tìm hiểu bạn gái cũng không phải sự tình đặc biệt hiếm lạ, ngạc nhiên chính là, đứa nhỏ này lại thật tình muốn kết đôi!

Đừng nhìn Diệp Dịch Hành bình thường lộ vẻ phong lưu phóng khoáng không đứng đắn, kỳ thật nội tâm lại rất truyền thống, nhưng lại không phải là loại luôn để ý những chuyện vụn vặt...

Diệp Dịch Hành nhìn Hà Nghiên Luật đang mê man trên giường, trong lòng nghẹn a, không phải là cô gái, là một thằng nhóc a!

Cái áp úng nói: “Mẹ... Anh ta da mặt mỏng, từ từ đi.”

Diệp mẫu bề ngoài bất động thần sắc, trong lòng lại cười trộm: không thể tin được, hiện tại đã muốn suy nghĩ cho cảm xúc của cô nhóc kia rồi, sau này nhất định sẽ trở thành một “thê nô” a!

Diệp mẫu nói: “Con tự lo liệu đi, khi nào đến thì thông báo cho dì Liễu một tiếng, để chú Phó nấu bàn thức ăn ngon.”

Chú Phó là đầu bếp tư gia của nhà Diệp Dịch Hành, mười mấy năm trước là á quân đầu tiên cuộc thi đầu bếp Trạng Nguyên đại tài của S thị, am hiểu nhất là nấu canh thuốc bổ, lúc đoạt giải đã hơn bốn mươi tuổi, lúc sau liên tục tiếp bị Diệp gia ra giá cao mời về làm đầu bếp tư gia.

Đó cũng là mục đích hàng đầu để Diệp Dịch Hành gọi điện về nhà: “Chú Phó có ở đó sao?”

Diệp mẫu: “Thì sao?”

Diệp Dịch Hành âm thầm chắc lưỡi, mẹ cậu hôm nay làm sao vậy a, bình thường nhiều nhất chỉ nói có hai câu liền đưa lại cho dì Liễu. Hiện tại có nên nói dối muốn chú Phó sắc một thang thuốc cho vợ tương lai cậu uống sao? Lời này cậu còn chưa có muốn nói a, vạn nhất Mẫu Dạ Xoa biết vợ cậu là nam, nháy mắt bùng nổ giết chết luôn thì làm sao bây giờ?

Không nên không nên, trước tiên đừng có nói gì hết, sau đó trở về xem xét, nếu lão nhân gia đã có hơi chút được khai sáng thì sẽ được cưới hỏi đàng hoàng a! Nếu muốn biến cái hai cái tâm tư bảo thủ, kia còn phải đánh du kích trường kỳ...

“Con muốn nhờ chú Phó nấu canh uống...” Diệp Dịch Hành khẽ cắn môi nói.

“Muốn uống canh gì a?” Diệp mẫu đánh Thái cực chế nhạo, vừa cười vừa đưa điện thoại cho chú Phó đang ngồi ở trong phòng đọc báo.

Chú Phó cười đến hiền lành, lặng lẽ nghe Diệp mẫu nói chuyện điện thoại, mười mấy năm qua, Diệp Dịch Hành từ đứa nhỏ biến thành nam sinh viên, có thể nói là do ăn cơm của chú mà lớn lên. Khẩu vị của tiểu thiếu gia chú là người rõ ràng nhất, từ sau khi lên đại học, Diệp mẫu thay Diệp Dịch Hành mua cho cậu một căn hộ, đã mười ngày nửa tháng không thấy mặt, lão nhân gia thật nhớ a.

Nhìn thấy ánh mắt của Diệp mẫu, chú lập tức buông tờ báo, ánh mắt loàn loàn cười thành một cái đường kẻ, tiếp nhận điện thoại kích động nói: “Lá con a, khi nào thì trở về, chú Phó làm cho con một cái bàn tiệc Mãn Hán...”

Diệp Dịch Hành từ nhỏ đã bị người mẹ này dạy dỗ đối với người xung quanh không được khinh thường, hơn nữa còn không được phân biệt giai cấp, cậu ngọt miệng gọi một tiếng “chú Phó”, sau đó gấp đến không thể

chờ nổi bắt đầu vì Hà Nghiên Luật thu xếp: “Thân thể không tốt thì phải uống canh gì mới tốt a, phải đừng sào thấy bóng đó, quan trọng nhất là phải bổ huyết, còn cái loại canh thập toàn đại bổ gì đó, chú Phó làm cho con luôn đi...”

Chú Phó vừa nghe liền kinh ngạc, loại canh này nếu không phải thân thể đặc biệt kém hoặc là người bệnh nặng mới khởi thì uống chẳng khác gì lấy máu, tiểu thiếu gia nhà chú từ nhỏ đều do chú dùng ẩm thực điều trị thân thể, từ trên xuống dưới đều khỏe mạnh khởi phải nói, muốn uống canh thập toàn đại bổ gì là có chuyện gì xảy ra a: “Lá con, con có phải nửa năm nay ở trong trường học ăn đến phá hư luôn thân thể không a, chú đã nói con ở bên ngoài không nên ăn mấy thức ăn không sạch sẽ rồi a...”

“Không đúng không đúng,” Diệp Dịch Hành vội vàng đánh gãy lời chú, chú Phó đau cậu, cậu biết, nhưng cậu tuyệt đối không chịu được tính lải nhải của đối phương, “Con chưa có ăn đến phá hư a, con chỉ... nghĩ muốn bồi bổ thân mình!”

Chú Phó nghe xong lại lo âu: “Còn nói chưa ăn đến phá hư! Con có phải hay không sinh bệnh hư nhược rồi a? Thân thể không tốt cũng không phải uống canh thập toàn đại bổ là được đâu a, còn phải cần mỗi ngày được điều trị bằng ẩm thực, từ căn cơ mà bắt đầu a...”

Nha hiện tại con không có thời gian cùng chú nói từ căn cơ đâu a! Còn nói nữa thì mỹ nhân của con càng bệnh thêm a!

“Thân thể của con chú rất yên tâm, chỉ bị giày vò một chút không vấn đề gì, nếu con muốn ăn ngon thì cứ việc về nhà, chú Phó nấu cho con mấy loại canh ngon...”

Diệp Dịch Hành phiền muộn, cậu ngồi bên giường vuốt ve cánh tay nhỏ nhỏ của Hà Nghiên Luật, nhú nhú mày, rốt cục nói nhỏ qua điện thoại: “Chú Phó a... Kỳ thật không phải con muốn uống, là cho bạn của con bồi bổ, thân thể của anh ta rất suy yếu...” Thật vất vả mới lôi ra được mấy lời từ cái cổ nghẹn ứ, hiện tại đều đã chuyển sang ửng đỏ lên rồi.

Chú Phó nhất thời hiểu, che miệng cười: “Hắc hắc, biết biết, là người bạn kia của con đi...”

Chú Phó chưa có nói ra từ “Bạn gái”, Diệp Dịch Hành cũng thừa biết ý tứ này của chú, chỉ hỗn thanh đáp qua loa hòng che giấu.

Tiếp theo chú Phó liền cẩn thận hỏi qua thể trạng đối phương.

Diệp Dịch Hành nói: “Ba bữa cơm trường kỳ đều ăn uống không điều độ, dinh dưỡng không đầy đủ, lúc rời giường bị tụt huyết áp, phỏng chừng còn có chút thiếu máu...”

Chú Phó liên tục thán khí, trầm nghĩ, con gái nhà ai lại đi ngược đãi chính mình như vậy a, ai, may mắn được tiểu thiếu gia thương yêu...

“Trước hầm canh gà ô với ngân nhĩ đi, kể đó phải ở trong nhà từ đầu tới đuôi bồi bổ cho thật tốt...”

Diệp Dịch Hành vừa nghe cảm thấy có chút quái dị, gà ô? Là cái loại ô kê bạch phượng hoàng quảng cáo gì đó trên TV, không phải là để cho phụ nữ ăn sao?

“Cái kia, chú Phó... Canh gà ô ngân nhĩ có công hiệu gì a?”

Chú Phó hoàn thanh nói: “Tư âm bổ huyết.”

Diệp Dịch Hành ho khan, nói: “Có bổ dương không?”

Chú Phó hỏi: “Cô gái kia muốn tráng dương sao?” Hay là tiểu thiếu gia ngại cô nhóc không đủ giống thái thái... Ngạc, những lời này đều không thể nói ra nha....

Diệp Dịch Hành bắt đắc dĩ, phương diện nam nữ không dễ gạt, nếu không nói thật, không biết chú Phó sẽ làm ra cái loại canh cứu âm bạch cốt gì đó a, vì vậy phải đành phải nói: “Bạn của con là nam.”

Nói như vậy liền đủ để hiểu đi! Anh đây cũng là cởi mở lắm rồi đó!

“Nga~” Chú Phó liếc mắt nhìn Diệp thái thái ở đằng xa giả dò không thèm để ý nhưng rõ ràng lại nghe đến từng chi tiết, hạ giọng ý vị thâm trường nói: “Nguyên lai đối tượng của tiểu thiếu gia là nam a...”

= = Ni mà đây là cái chuyện gì! Sông băng tan rồi sao! Lão đầu bếp năm mươi mấy tuổi đầu có thể chấp nhận được đồng tính yêu nhau? Mẹ nó, mấy ngày trước mình còn rối rắm xem chút nữa là muốn bỏ qua đoạn ái tình này chỉ vì Hà Nghiên Luật là nam a!

Diệp Dịch Hành vừa định phản bác, lại bị chú Phó đánh gãy: “Vậy thì uống canh bổ thận đi, được không?”

Vì thế cậu chỉ có thể nghiêm mặt lên tiếng trả lời, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu, “Đừng nói cho ba của con biết a!”

Người mẹ bên kia tạm thời không thành vấn đề, để ba của cậu biết, mới là xong đời!

Diệp phụ tuyệt đối là cái người có lòng hiếu kỳ đệ nhất thiên hạ, là cái lão tiểu hài nhi!

Thời điểm tiểu học dám nhìn lên nhật ký của cậu còn không quên khen cậu thiên chân khả ái, thời điểm sơ trung cùng nhau ngồi trên ghế salon xem phim siêu nhân, tới trung học lại cùng cậu chơi game online, còn muốn chơi cái gì huynh đệ kết bái gì đó!

Cái lão ngoan đồng nào đó còn đường hoàng nói là cha thì phải có trách nhiệm giúp con của mình...

Diệp Dịch Hành biết đây tuyệt đối là lấy cớ, là kết quả bị Diệp mẫu trường kỳ áp bức, không có chỗ bùng nổ nên chỉ có thể đem con mình là chơi đùa!

...

Tuy rằng tiềm thức cảm thấy người cha này hơn phân nửa sẽ đứng bên chiến tuyến của cậu, nhưng cậu muốn chuẩn bị cho tốt trước khi thắng thắn với đối phương, nếu không, để cho ba cậu biết trước sự tồn tại của Hà Nghiên Luật, chắc chắn trên bàn sẽ có một đồng tài liệu điều tra gốc gác ba đời của Hà Nghiên Luật, còn chắc chắn luôn ba cậu sẽ giả vờ bảo rằng không hề biết thứ gì hết!

Diệp Dịch Hành nghĩ xong, lại cảm thấy có điểm buồn cười, cậu có tới hai người ba ba lận nha!

Sờ sờ thất lừng Hà Nghiên Luật, Diệp Dịch Hành liếm liếm môi, này anh cứ ngoan ngoãn làm lão bà của tôi là được rồi...

Nói đâu đâu đến nửa ngày, rốt cục muốn cúp điện thoại, chú Phó nói: “Hiện tại chú phải đi chuẩn bị, ba giờ chiều con tới nhà cũ lấy nha.”

“Muốn ăn lót dạ trước thì nên ăn cái gì mới tốt a? Tốt nhất... phải nhuận tràng dễ,” Diệp Dịch Hành lại nhìn nhỏ, “Sữa được không?” Cậu nhớ ngày đầu tiên bị đưa đến nhà Hà Nghiên Luật, Hà Nghiên Luật thay cậu chuẩn bị sữa, xoa tóc đối phương, Diệp Dịch Hành trong lòng đều là ngọt ngào.

“Dựa vào mấy vấn đề con nói cho chú lúc nãy, dạ dày cậu nhóc kia khẳng định không tốt, đừng uống sữa! Nấu cháo thanh đạm uy cậu nhóc ăn đi.”

“Cám ơn chú Phó a!” Diệp Dịch Hành mừng rỡ sờ sờ mặt ái nhân đang ngủ say, cười đến lông mày đều nhếch lên cao.

“Xem ra Lá con cũng cần bồi bổ a, khí lực lúc nói chuyện không bằng lúc trước, cũng phải cẩn thận thân thể một chút đừng tham hoan ái quá độ...”

“...” Chú Phó ngài anh minh! Quả nhiên là lão đầu bếp ba mươi năm tuổi đời! Đủ đỉnh!

Chú Phó cười tủm tỉm, cúp điện thoại, đón nhận tầm mắt Diệp mẫu, che miệng hề hề cười nói: “Thái thái, vợ của Lá con, hiếm lạ!”

×××

Hà Nghiên Luật mơ mơ màng màng ngủ, toàn thân đau nhức, nghĩ nghĩ.

Chưa từng có một lần nào sinh bệnh lại an tâm đến dường này, bởi vì, bên người luôn luôn có một người.

Người nọ uy anh uống nước, uống thuốc, xem anh ngủ, khi nào muốn rời đi cũng đều nói cho anh biết cậu muốn đi đâu, lúc nào trở về. Thường thường hôn môi anh cùng trấn an, tại bên cạnh anh nhỏ giọng nỉ non nói liên miên.

Mấy chuyện này, trong tiềm thức anh đều biết hết.

Thời gian mê man phi thường qua mau, bởi vì không cần tự hỏi, không cần ngăn người, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.

Mông lung nghĩ được mùi cháo, đã bao nhiêu năm rồi, anh chưa từng có loại cảm giác được người chiều cổ này.

Diệp Dịch Hành đem Hà Nghiên Luật từ trên giường ôm lên, đặt cái gối đầu thật to phía sau thắt lưng anh, để anh nửa tựa vào lồng ngực mình, một hơi một hơi ụ cháo.

Hà Nghiên Luật bị bệnh đến mơ hồ thật biết điều, ánh mắt thẳng tắp nhìn phía trước hiển nhiên là không nhận thức rõ bất cứ thứ gì, thân thể cũng vẫn còn bị vây trong trạng thái mê mang, bản năng cứ tự nhiên há mồm ngậm lấy thức ăn, một muỗng lại một muỗng, liếm liếm vài cái.

Diệp Dịch Hành nhin không được dùng miệng ụ một hơi, thừa cơ chiếm tiện nghi người kia, Hà Nghiên Luật chỉ còn biết “Ồ ô ừ” mấy tiếng, bộ dáng ngơ ngác mặc người muốn làm gì thì làm.

Diệp Dịch Hành sờ trán Hà Nghiên Luật, vẫn là nóng đến kinh người, không biết thuốc hạ sốt mua ở nhà thuốc dưới lầu có tác dụng hay không, nếu không chắc là phải liên hệ với Phùng gia gia thôi.

Phùng gia gia là bác sĩ kiêm chuyên gia dinh dưỡng của Diệp gia, cũng là thế hệ trước, chủ yếu chữa bệnh bằng trung y. Bất quá bình thường đều chỉ là định kỳ tới chơi làm kiểm tra, sau lại cho một mảnh giấy ghi các loại vitamin bổ sung dưỡng chất, thiếu cái gì cần phải bổ cái gì đó. Theo trí nhớ của Diệp Dịch Hành, nhà cậu chưa từng gặp phải bệnh gì nặng tới mức phải vào bệnh viện, coi như là rất khỏe mạnh đi.

Nhưng mà, nếu nhờ thêm một người Diệp gia nữa, sẽ càng có nhiều người biết sự tồn tại của Hà Nghiên Luật. Cậu cũng không muốn mạo hiểm làm cho đời sống sinh hoạt tự do của Hà Nghiên Luật bị đảo lộn.

Cho nên, vẫn là xem trước tình thế một chút đi...

Hai giờ chiều, Diệp Dịch Hành đứng giờ trở về Diệp trạch lấy canh, chú Phó cầm bình giữ nhiệt to đưa cậu, nói trước tiên bồi bổ nhẹ một chút, chỉ bổ thêm chút được liệu đơn giản, ăn sẽ không ra vị.

Diệp Dịch Hành nói chuyện với dì Liễu một chút, cũng không thấy cha mẹ của mình đâu, dì Liễu nói hai người kia đã đi tham dự cái hội từ thiện gì đó, Diệp Dịch Hành cũng không có ý ở lại, bị bọn họ bắt gặp mới phiền toái.

Tới phòng bếp của chú Phó cướp đoạt một đồng hồ ăn vặt linh tinh xong cậu mới chịu đi ra.

Trở lại Tinh Nguyệt Uyển vừa đúng lúc Hà Nghiên Luật rời khỏi WC, Diệp Dịch Hành vừa lên lầu liền nhìn thấy người nào đó thắt lưng cùng chân phát run đứng không nổi phải nắm dựa bên tường, còn nhắm mắt thở phì phò.

Cậu bước nhan lên trước, Hà Nghiên Luật vừa bị ôm lấy liền mềm nhũn dán lên người cậu.

Diệp Dịch Hành cười đến giống như sói đuôi to: tín nhiệm tôi như vậy a....

Chú Phó nấu canh đơn giản nhưng lại không ngán, hương khí mê người, không biết là cho được liệu gì vào nữa, Diệp Dịch Hành vừa múc thêm một chén liền nhin không được chính mình uống hết một nửa (giọt đồ ăn của vợ =.=).

Bất quá, Hà Nghiên Luật hình như không thích lắm, để sát cái muỗng vào mũi liền mặt nhăn nhó, giống như đứa nhỏ không được ăn đường. Diệp Dịch Hành lôi chocolate sớm đã được chuẩn bị sẵn ra khỏi cái túi, nửa dụ nửa哄 bắt uống hết một chén, mới cho anh tiếp tục mê man.

Canh để trong bình giữ nhiệt có thể uống hai ngày, đã hẹn với chú Phó sẽ thường xuyên quay trở về nhà lấy canh.

Thân thể của Hà Nghiên Luật nếu không được điều trị tuyệt đối là không được, Diệp Dịch Hành cũng không muốn về sau mỗi lần làm, đối phương liền ở trên giường nằm vài ngày, rất tra tấn người...

Màn hình di động nhảy ra một dãy số, Diệp Dịch Hành gọi cho người giúp việc nhà chuẩn bị tiếp đón, phân phó đối phương sáng mai đi thu thập phòng ỏ, quét tước vệ sinh, sau đó bấm thêm một cú điện thoại cuối cùng——

“Xin chào, đây là công ty chuyển nhà Thiên Thành, vì ngài cung cấp dịch vụ tốt nhất...”

“12 giờ trưa thứ sáu, số 16 Tinh Nguyệt Uyển, đến số 18 Vãng Vân Tự biệt cư.”

“Được, ngài làm ơn cho tôi biết ngài cần cấp độ phục vụ như thế nào cùng số điện thoại liên hệ ạ.”

“Cấp A, gọi theo số này.”

“Không thành vấn đề, cấp A cần phải đặt cọc trước...”

...

Đại gia ta hiện muốn cuốn hành trang mang theo tiểu tình nhân bỏ trốn rồi, Mạc gia tôn tử anh đến lúc đó cứ mà tức ói máu trợn mắt há hốc mồm đi ha ha ha!

39. Chương 38: Chị Dâu Cậy, Sở Văn Hạnh

Sở Văn Hạnh hiện đang ngồi trong rạp chiếu phim tối om, ngồi bên trái cậu chính là Dương Khúc, tay trái còn bị anh nắm chặt.

Nửa giờ trước——

Dương Khúc nói: “Lo cho mình trước đi.”

Sở Văn Hạnh bỗng nhiên giống như con thỏ kinh hoảng nhảy dựng lên: “Đi, đi thôi!”

Dương Khúc ôm tay trái của cậu, hỏi: “Đi đâu?”

Sở Văn Hạnh tránh né, Dương Khúc chọn mi nhìn cậu, cậu rụt rụt cổ.

Dương Khúc nói: “Tôi có hai tấm vé người khác cho, đi xem phim với tôi đi.”

Sở Văn Hạnh lắc đầu, lại tránh né: “Không đi.”

Dương Khúc ngoắc ngoắc cậu, tựa tiểu phi tiểu...

Vì thế, bạn học Sở rất không cốt khí lò dò bước tới!

Nắm tiểu tình nhân đang nhăn nhó tới rạp chiếu phim, Dương Khúc tùy ý hỏi cậu muốn xem phim gì, ánh mắt lại nhìn về phía poster phim kinh dị mới phát hành.

Sở Văn Hạnh kinh tủng! Nếu muốn nói tới nhược điểm, thì phim kinh dị chính là uy hiếp lớn nhất của cậu.

Đối với loại người có trực giác đặc biệt mãnh cảm, hiệu ứng phim kinh dị càng nhiều, tâm lý ám ảnh sẽ có thời gian càng dài, cũng có một số người bởi vì xem xong lại nghi thần nghi quỷ dẫn đến bị bệnh tâm thần hoặc là trực tiếp bị dọa đến điên...

Sở Văn Hạnh cũng là loại người thuộc dạng đặc biệt mãnh cảm, buộc cậu xem phim kinh dị chỉ bằng cho cậu viên thuốc độc còn hơn!

Nhìn ánh mắt Dương Khúc lúc này hưng trí bừng bừng, nha không phải muốn xem cái phim đó đi...

Nếu là như vậy, cậu tuyệt đối thà chết chứ không chịu khuất phục!

Dương Khúc liếc liếc mắt nhìn thẳng nhóc chim sợ cành cong kia, một đôi con ngươi xinh đẹp lộ rõ vẻ sợ hãi, anh cười nói: “Tự mình chọn đi.”

Sở Văn Hạnh nắm lấy cơ hội thuận miệng nói tên bộ phim nghệ thuật vừa đập vào mắt, sợ Dương Khúc nhất thời lại đổi ý kéo cậu đi xem phim kinh dị!

Nhưng mà, Sở Văn Hạnh vẫn là hối hận!!

Phòng chiếu to như vậy lại chỉ có bốn người, ngoài cậu và Dương Khúc ra, còn có một đôi tình lữ khanh khanh ta ta đến phát chán ngồi ở đằng trước, hiển nhiên là lợi dụng ánh sáng mờ mờ trong phòng chiếu mà to gan làm càn!

Ai nói đây là phim nghệ thuật! Là bộ phim nghệ thuật thô tục thì có!

Nhìn nhìn chỗ ngồi, Dương Khúc nắm tay Sở Văn Hạnh đi vào hàng ghế lô cuối cùng, giờ giờ tấm vé trong tay, câu miệng cười nói: “Ghé tình nhân.”

Sở Văn Hạnh da đầu run lên, vừa ngồi xuống lại muốn lâm trận bỏ chạy, thế nhưng chỉ cần hơi chút dùng lực Dương Khúc liền đem cả người cậu kéo về phía anh đến mấy tấc, cậu khấn trương đến tay cũng không dám động đậy, lúc đầu còn ra sức chống cự, hiện tại thì cứ như trông gà hóa cuốc, hai đôi mắt hạnh mở thật to, cổ vận lực tinh thần mà đối kháng với con sói xám bự họ Dương này.

Trong bóng tối, Dương Khúc dùng ngón giữa áy muội đùa giỡn cọ xát lòng bàn tay Sở Văn Hạnh, thấp giọng nói: “Sao tự đứng lại cứng đờ người vậy, sợ tôi sao?”

“Ai sợ anh!”

“Người lúc này mạnh miệng, chứng tỏ trong lòng càng khẩn trương!”

Dương Khúc trong lòng buồn cười, càng ngày càng hưởng thụ cảm giác đùa bỡn người kia. Cảm giác đối phương vì bị mình khiêu khích cùng trêu tức mà tức giận đến phát run, thậm chí còn cứng đờ luôn cả người, thật là có ý tứ cực kỳ.

Đèn phòng chiếu rất nhanh liền tắt hết, Sở Văn Hạnh rất ngoài ý muốn, bộ phim đã bắt đầu vài cảnh, vẫn là không có người tiến thêm vào, lòng bàn tay cậu bắt đầu đổ mồ hôi.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, phụ đề còn chưa có bắt đầu, tay Dương Khúc bắt đầu không an phận từ lòng bàn tay người nào đó hướng lên trên, cổ tay, cánh tay, khuỷu tay, một tấc vuốt một tấc, Sở Văn Hạnh cứng đờ cả người.

“Ha ha...” Tiếng cười nhẹ của người nào đó bên cạnh truyền đến, Sở Văn Hạnh toàn thân run lên, trong chớp mắt, tay đối phương đã khoắc lên thắt lưng của mình, thu lại, gắt gao ôm.

“Anh...!” Sở Văn Hạnh hít một hơi lạnh, tay phải cảm lấy móng vuốt của người nào đó, nghiêng đầu trừng anh, chỉ thấy ánh mắt Dương Khúc sáng quắc khóa lại tầm mắt cậu, Sở Văn Hạnh sợ tới mức lập tức né tránh...

“Anh đừng có được một tấc lại muốn tiến thêm một thước!” Sở Văn Hạnh nhìn màn hình lớn cắn răng nói.

“Ân.” Không đoán được Dương Khúc lại đứng đắn đáp ứng, động tác càng có xu thế thâm nhập sâu hơn.

Nội dung bộ phim xoay quanh thời kỳ chiến tranh, tiểu thư dòng dõi thư hương yêu thích thiếu niên bần cùng bán đậu hũ, cô gái mỗi ngày đến quán đậu hũ cùng nhau làm, vừa làm đậu hũ vừa cười nói vui vẻ, giống như hai đứa nhỏ vô tư, người nông ta nông, rất thân mật.

Loại tình duyên không môn đăng hộ đối này đương nhiên sẽ bị cha mẹ hai bên tìm mọi cách cản trở, nhà thiếu niên nói, chúng ta không thể trèo cao, còn gia đình cô gái kia nói, bọn họ quá mức nghèo khó.

Điện ảnh tiểu thuyết nào cũng giống như nhau, hai người đương nhiên bị chia rẽ.

Rồi sau đó anh trai của thiếu niên ở tiền tuyến đánh giặc anh dũng hy sinh, phụ thân biết được tin dữ liền bệnh nằm liệt giường, nửa tháng liền rời khỏi nhân gian, mẫu thân bị thương muốn chết, một tháng sau cũng đi theo phụ thân. Thiếu niên kia cùng lúc lại mất hết thân nhân...

Loại chuyện này tuyệt bị thảm hết sức, thiếu niên thương tâm rời đi, gia nhập quân y. Bởi vì có người anh chiến đấu hi sinh anh dũng, hẳn ở trong quân ngũ rất được chiếu cố, kĩ thuật y khoa càng ngày càng tinh thông. Sau khi cách mạng thắng lợi, con đường làm quan của hắn cũng ngày càng tốt...

Trước khác nay khác.

Sau cách mạng văn hóa vài năm, gia đình nhà gái không khỏi bị cưỡng chế tư sản, gia cảnh suy sụp, phụ tử phu khí. Lúc cùng đường, nàng lại gặp lại thiếu niên bán đậu hũ khi xưa nàng yêu, giờ phút này đối phương đã trở thành một đại nam nhân, một thân quân phục cao ngất tuần suất, đầy hứa hẹn.

Hắn lại không chê nàng, vẫn còn yêu thương nàng...

Cuối phim, vai chính rưng rưng ôm hôn, kết cục chính là người có tình sẽ đến với nhau...

Ngay từ đầu Sở Văn Hạnh không có chăm chú xem tình tiết phim, cậu đối với loại phim này không có hứng thú. Tuy rằng cả nội dung phim chính là ái tình, nhưng ngầm bên trong lại là ca tụng cách mạng vĩ đại, đối với một tiểu phần thanh học ngành luật mà nói, loại phim này cậu rất không muốn xem...

Cho nên, cậu đem đại đa số tinh lực chú ý đặt trên người Dương Khúc.

Cẩn thận lưu ý động tác móng vuốt của đối phương, sợ con lang sói này đột ngột phát thú tính...

Dựa vào ánh sáng trên màn ảnh phát ra trộm nhìn đối phương, đường cong nhu hòa trên gương mặt nghiêng kia lại không mất đi vẻ thành thực, rõ ràng lúc còn học tiểu học, gia hỏa này rất hay gây phiền nhiễu....

Được rồi, kỳ thật, hiện tại cũng giống y chang...

Sở Văn Hạnh biết Dương Khúc hiện tại đang đắm chìm trong bộ phim điện ảnh nghệ thuật, anh ta là đang học ngành Trung văn nha!

Có câu nói, muốn cùng đàn ông làm văn nghệ nói yêu thương, đó là do mắt bị mù, muốn cùng đàn ông làm văn học nói thương yêu, đó là chó bị mù mắt (=.) (không cần phải khoa trương như vậy chứ~)

Loại người trường kỳ đắm chìm vào thế giới không gian giả thuyết, phần lớn đều là cao thủ có lý tưởng chủ nghĩa ý dâm quá thừa, ngay khi lý tính cùng mị lực của bọn họ gặp phải sự thật tàn khốc, toàn bộ liền biến thành bi quan. Không ốm mà rên, nhìn thân thương phận, hay là biến thành kẻ thần kinh cùng nói chuyện với một đóa hoa hồng héo tàn, em là người anh yêu cả đời cũng sẽ không thay đổi....

Cho nên, loại đàn ông này chỉ có thể xem không thể đem ra đùa giỡn, đàn ông làm văn nghệ lại càng tuyệt đối.

Dương Khúc đắm chìm vào mạch cảm xúc của bộ phim, cảm thụ sự biến hóa lớn ở toàn thể nhân loại cùng xã hội do chiến tranh gây ra, tinh tế nghiền ngẫm tâm tư vai chính, ngón tay còn ngẫu nhiên vuốt ve thất lưng Sở Văn Hạnh.

Cái gì gọi là hạnh phúc, chính là đây!

Anh muốn ngày sau mỗi phút mỗi giây, vô luận chính mình làm việc gì, Tiểu Tân đều phải ở một chỗ nào đó mà xúc tua của anh có thể chạm đến...

Bộ phim chiếu hết một nửa, Sở Văn Hạnh vì bị hao tổn tinh thần quá mức liền sinh mỗi mệt. Dựa vào bả vai của Dương Khúc, cậu chậm rãi cho thân thể nhuộm xuống, lưng thôi cứng ngắc lên, ánh mắt cũng không cần mở lớn như vậy nữa, cũng không thêm để ý cái móng vuốt ấm áp vẫn còn ở trên lưng mình...

Sau đó, chậm rãi cùng với Dương Khúc bị tình tiết phim hấp dẫn.

Chốc lát nhú mày lại chốc lát ngây ngô cười, vì cảnh ngộ bi thảm của nhân vật chính mà khổ sở, lại vì sự tỉnh lại của hắn mà cảm xúc mênh mông.

Bi thống của việc nước mất nhà tan so sánh với thương tổn của tình yêu càng muốn tàn nhẫn hơn, đồng bào cùng lực lượng quân nhân đoàn kết hi sinh làm cho lòng người càng thêm kiên cường, thế cho nên sau khi thắng tình yêu lại đến, làm cho người ta cảm thấy sinh mệnh càng thêm viên mãn...

Cho nên nói, văn nghệ, cũng là một dịch bệnh dễ lây lan.

Khi màn ảnh chiếu đến cảnh thiếu niên bán đậu hũ hôn cô gái hắn yêu thương bấy lâu giờ lại hoài thai đứa con của mình, Dương Khúc cũng là lặng lẽ trộm tiến đến khoe miệng Sở Văn Hạnh, trong bóng tối không biết là ai vươn đầu lưỡi ra trước...

Hai người lúc này còn chưa có phát hiện đôi tình lữ kia đã sớm rời đi, có lẽ là cảm thấy phim này chả có ý nghĩa gì, hoặc là nghĩ tới một chỗ thích hợp để tán tỉnh hơn.

Sở Văn Hạnh lý trí hồ đồ bị Dương Khúc trộm hôn, bởi vì ngay từ đầu đã ngồi theo tư thế cái eo bị ôm lấy, cho nên lúc Dương Khúc cúi đầu hôn xuống càng phi thường xảo quyết, càng về sau liền biến thành bị người nữa đặt trên ghế đệm khẳng hôn, thẳng đến chính mình thở dốc cùng than nhẹ, muốn giãy lại phát hiện lại hoàn toàn mất hết sức lực.

Sau khi kết thúc màn hôn sau, trong bóng đêm, ánh mắt Dương Khúc lại thâm thúy như u đàm.

Hai người dựa vào nhau thật gần, gần đến cơ hồ không có khoảng cách, trầm mặc nhìn lẫn nhau....

Bộ phim kết thúc, đèn trong phòng đột ngột sáng lên——

“Dương bộ trưởng, hừng đông rồi!” Thanh âm xa lạ làm cho Sở Văn Hạnh hồn trở về xác, cậu đẩy Dương Khúc ra, nhảy dựng lên.

Dương Khúc cũng theo sát mà đứng dậy, quay đầu nhìn về phía cái đầu lộ ra ở cái cửa nhỏ trong phòng chiếu phim, cười mắng: “Nhiều chuyện!”

Sở Văn Hạnh đỏ mặt muốn trốn, lại bị Dương Khúc túm lấy quần áo bắt trở về: “Chạy nhanh như vậy làm cái gì?” Sau đó như trước nắm tay đối phương hướng về phía cửa ra.

Phía sau đàn em đang làm công trong rạp chiếu phim không biết sống chết hướng bọn họ kêu to: “Dương huynh Dương tẩu đi thông thả, lần sau lại đến chơi a...”

Ra khỏi phòng chiếu phim, bên ngoài là một bầu trời bao la.

“Ban ngày đi xem phim, thật không thú vị...” Sở Văn Hạnh nhỏ giọng nói mưu đồ che dấu ngược ngùng cùng xấu hổ: thế nhưng hồ hồ cho đăng đồ tử kia hôn! Hơn nữa đáng buồn chính là mình còn rất hưởng thụ! Rõ ràng ngay từ đầu đã tăng độ cảnh giác lên 200% rồi cơ mà!

Tuyệt đối là do văn nghệ gây ảnh hưởng, thứ độc được tinh thần này đáng được vạn người phỉ nhổ!

Dương Khúc liếc mắt nhìn cái miệng không được tự nhiên của tình nhân, anh cúi sát xuống cái lỗ tai hồng hồng kia.

Dương Khúc nói: “Kia... Buổi tối đến đi.”

“Ai muốn cùng anh đến!” Sở Văn Hạnh nghiêng đầu sang chỗ khác trừng mắt Dương Khúc nhe răng nhếch miệng, rất giống một con chó nhỏ tánh khí táo bạo.

Dương Khúc nói: “Cậu a.”

Đương nhiên là cậu cùng đi với tôi rồi.

“...” Sở Văn Hạnh thiếu chút nữa cắn được đầu lưỡi, “Không chơi trò nghiền ngẫm từng chữ một với anh.”

Dương Khúc trêu tức nói: “Được, vậy chơi cắn lưỡi, tước môi đi.”

Sở Văn Hạnh vù vù tức giận, tránh thoát khỏi cái tay, bất đắc dĩ cánh tay nhỏ nhỏ bị bàn tay to lớn của Dương Khúc bao vây lại, tựa như cái kén tằm, nhiều chỉ nhu (tơ nhện). Cậu càng dùng sức, tôi càng dính vào....

“...Xem, hai người con trai kia đang nắm tay nha...” Người qua đường Giáp che miệng cùng bạn gái bên người nói.

Người qua đường Ất nói: “Không phải là GAY đi, thằng nhóc kia đang tức giận a, muốn giãy chạy trốn kia, mau nhìn đi...”

Người qua đường Giáp: “Thật đáng yêu nga...”

Người qua đường Bính: “Tiểu công cường thế như vậy, vừa thấy liền chắc chắn là phúc hắc rồi, làm sao mà thoát được a. Chắc chắn, càng ngày càng dựa vào gần hơn a, đứa nhỏ ngốc...”

Không nhìn thấy xung quanh đang áy muội khe khẽ nói nhỏ, Dương Khúc nhìn nhìn thời gian trên điện thoại di động, nói với Sở Văn Hạnh: “Thời gian ăn cơm trưa qua rồi, chúng ta đi uống trà chiều đi.”

“Vì cái gì là chúng ta!” Sở Văn Hạnh nhéo nhéo nắm tay, “Anh muốn đi thì đi một mình đi.”

Dương Khúc nói: “Khó có được cái hẹn hò, làm sao chỉ có thể đi xem phim mà không ăn cơm a?”

Cái, cái gì? ! ! Hẹn hò! ? = =

Mắt Sở Văn Hạnh mở to như cái cồng chiêng.

Giống như biết cậu đang khiếp sợ cái gì, Dương Khúc nói: “Cùng nhau đi xem phim, nắm tay, hôn môi... Chẳng lẽ cậu còn muốn nói đây không phải là hẹn hò hay sao?”

Không, không phải như vậy! Anh lầm rồi! !

Sở Văn Hạnh ghen hòng nhìn trân trối, đứa nhỏ đáng thương bị lỗi suy nghĩ vẩn vơ cường hành áp chế.

Cậu một chút cũng còn chưa có phát giác ra bản chất nguyên nhân kỳ thật căn bản là chưa có kết giao đã vô duyên vô cớ hẹn hò, đối tượng vẫn là cái đứa bạn học hồi tiểu học cậu vạn phần chán ghét!

Chỉ một lát sau phát mộng, người đã bị đưa tới quán trà Hongkong.

Vừa mới vào cửa đã có một cậu nhóc trẻ tuổi tiến đến chào hỏi: “Yêu! Khách hiểm đến a! Hoan nghênh hoan nghênh! Dương Khúc, hôm nay lại như thế nào quán nhỏ của chúng ta lại được anh hoan nghênh ghé thăm vậy?”

Nam sinh kia tên là Hàn Tung Kiệt, là phó chủ tịch hội sinh viên thương học viện tại đại học khác của S thị.

Lại nói, Dương Khúc còn có một thân phận ít người biết nữa, đó là hội trưởng liên minh sinh viên S thị.

Danh hiệu này đối với toàn bộ sinh viên trong S thị là cực kỳ có địa vị.

Chẳng qua liên minh này không phải do chính phủ thành lập, giống như loại xã hội đen thiếu niên bất lương, chỉ là liên minh này của Dương Khúc, đối lập với bọn anh, là một hồng đoàn.

Nam sinh đặc chí hăng hái, giống như một con nghé mới sinh, tự tin quá độ, lại thanh xuân đường hoàng, tự nhận đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Hàn Tung Kiệt cũng là một trong số đó, cùng một loại người, rất ít đối với người khác tỏ vẻ tin phục cùng tôn trọng.

Dương Khúc là một ngoại lệ.

Cậu không thể nói rõ là vì cái gì, cũng không thể biểu đạt ra lý do có thể xác minh được nguyên nhân.

Có một số người, đã chú định sẽ đứng ở đỉnh, vĩnh viễn bị giam chú, vĩnh viễn bị chiêm ngưỡng, đều có người phủ phục dưới chân, cúi đầu xưng thần....

Dương Khúc nói: “Sớm biết các cậu kết giao mở cửa tiệm, hôm nay đúng lúc có thời gian ghé thăm, thế nào, làm ăn tốt không?”

Hàn Tung Kiệt vỗ bả vai đối phương, nói: “Nhờ phúc của anh em, ít nhất cũng có ít lời, học phí sinh hoạt phí đều có thể tự chi trả, mỗi kỳ nghỉ lễ còn có thể kiếm được một khoảng tiền đi du lịch! Ha ha! Ngày mai còn muốn Dương hội trưởng anh đến F thị quảng cáo cho chúng ta, coi như vì tình cảm anh em đi.

Dương Khúc nói: “Đâu có, các cậu cần gì cứ mở miệng nói với tôi, tôi giúp được sẽ giúp.”

“Người anh em này là ai, giới thiệu chút a?” Hàn Tung Kiệt này giờ mới phát hiện ra Sở Văn Hạnh đang bị nắm trong tay Dương Khúc, ánh mắt thâm ý dừng tại trên tay hai người.

Sở Văn Hạnh bị nhìn đến cả người không được tự nhiên, tầm mắt di chuyển sang hướng khác về trần định, trong lòng thầm chém chết Dương Khúc.

Dương Khúc lại không thèm để ý chút nào, áy muội nói: “Chị dâu cậu, Sở Văn Hạnh.”

Sở Văn Hạnh: = = !

“Yêu! Ngạc nhiên ha!” Hàn Tung Kiệt phấn khởi, cô nhóc thu ngân xinh đẹp cùng nhóm người bán hàng xung quanh cũng kích động, ánh mắt tặc lự nhìn chăm chăm vào hai người.

Hàn Tung Kiệt lập tức thét to mấy anh em khác ở trong quán đi ra chào hỏi: “Thiệu Vinh, mau tới gặp Dương tẩu!”

Thiệu Vinh cũng là một thành viên trong liên minh, là bạn học của Hàn Tung Kiệt.

Nam sinh tên Thiệu Vinh nghe tiếng mà đến, trên tay còn nâng một khay đồ uống, cậu cao thấp đánh giá Sở Văn Hạnh một phen: “Trá~? Quả nhiên là Dương hội trưởng a, văn nhân thật khác người, chơi cũng mới mẻ hơn so với người thường!”

Sở Văn Hạnh nhất thời trừng mắt lạnh nhìn thẳng, đang muốn nói lời ác độc, lại nghe Dương Khúc không nhanh không chậm ném qua một câu: “Đừng cùng Mao tiểu tử kia chấp nhặt, bọn họ hay nói giỡn...” Nói xong còn nhéo nhéo ngón tay Sở Văn Hạnh trấn an, sau đó anh hướng Thiệu Vinh chọn mì mắng, “Người của tôi cũng dám khi dễ, không muốn sống chẳng? Còn không kêu một tiếng anh Sở?”

Thiệu Vinh ngoan ngoãn cúi đầu: “Anh hai Sở, tiểu nhân không biết tốt xấu, ngài đại nhân đừng trách tiểu nhân!” Tuy là giải thích, ngữ khí lại nói năng ngọt xớt.

Mọi người lại là một trận cười vang, không khí rất náo nhiệt.

Nam sinh đùa vui mọi người vốn là không để ở trong lòng, Sở Văn Hạnh nếu là thật sự tức giận, sẽ có vẻ đàn bà tính trẻ con. Vì thế, cậu nhún nhún, trong lòng cố nén.

40. Chương 39: Không Giống Với Kiểu Thích Của Anh

Trần châu hà giáo, xoa thiêu tô, tiên trúc quỳnh, ngư nhục hoàn tử (bò viên nấu)*...

Một bàn đầy điểm tâm mê chết người, nhân viên của quán lại mang lên thêm một ấm trà hoa lái đặc biệt thơm ngon.

May là ngày thường Sở Văn Hạnh ăn rất ít, thành ra một buổi sáng chưa có ăn gì hiện liền nhào đến bàn ăn ngấu nghiến.

Dương Khúc thay cậu châm trà.

Anh bỗng nhớ hồi còn học tiểu học. Lúc ấy trường học thống nhất mỗi học sinh đều có phần cơm đầy đủ dinh dưỡng giống nhau, vì phòng ngừa bọn nhỏ kén ăn, từ thứ hai cho đến thứ sáu thực đơn đều không hề lặp lại, nhưng trên khay đồ ăn vĩnh viễn đều có trứng cuộn rong biển.

Mỗi lần đến giờ cơm trưa, Sở Văn Hạnh giống như con chim sẻ mổ chỉ vài cái xuống cái khay thức ăn. Ban đầu Dương Khúc nghĩ do khẩu vị ăn uống của mỗi quốc gia khác nhau, cho nên cậu mới không quen.

Trong một buổi học sau giờ cơm trưa nào đó, Sở Văn Hạnh ốm yếu ghé nằm lên bàn.

Có lẽ loại chuyện này nếu phát sinh trên người các bạn học khác tuyệt đối là điều bình thường, nhưng mà đối với cái người mỗi tiết học cái lưng đều dựng thẳng tắp, ngồi ngay ngắn kia — Dương Khúc tuyệt đối không tin Sở Văn Hạnh dám ở trong lớp học ngủ gật.

Lần đầu tiên có ý tốt quan tâm, liền bị một câu “xen vào việc của người khác” của Sở Văn Hạnh cản lại.

Bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt, Dương Khúc tự nhiên cũng không thèm cho đối phương cái nhìn hòa nhã nữa, cũng không thèm để ý đến cậu.

Kết quả, liên tục qua mấy ngày, tới buổi chiều tiết thứ ba, Sở Văn Hạnh gục xuống bàn giả chết.

Dương Khúc trong lòng quan tâm, ngoài miệng lại là ngữ khí trào phúng: “Nếu buổi chiều ngủ gà ngủ gật như vậy, buổi tối liền phải đi nghỉ ngơi thật tốt đi a...”

Lời nói ra hồi lâu vẫn chưa được đáp lại, liếc mắt nhìn đối phương một cái, mới phát hiện Sở Văn Hạnh đan hai tay ôm lấy bụng, Dương Khúc đẩy cậu một cái, thiếu niên bị bắt ngẩng đầu lên, cau mày tuôn ra vô số mồ hôi lạnh.

Bạn lớp trưởng nhỏ sợ hãi, vội la lên: “Cậu như thế nào rồi, đau bụng sao?”

Sở Văn Hạnh cắn môi đến trắng bệch ra, nghiêng đầu đi.

Lúc này mà còn cứng đầu! Dương Khúc tức giận một phen kéo cậu lên, không để ý các học sinh khác đem ánh mắt kinh ngạc hướng về phía mình, công đôi phương lên lưng hướng phòng y tế chạy đi.

Dưới lời dò hỏi dịu dàng lại không mất đi vẻ nghiêm khắc của giáo viên, vấn đề căn bản đã bị nhéo đi ra——

Dương Khúc nguyên tưởng rằng Sở Văn Hạnh sức ăn nhỏ, giữa trưa tốt xấu cũng có chút cơm vào bụng rồi, kết quả lại là nguyên hộp cơm không hề suy xuyễn một tẹo nào, chỉ cầm đôi đũa tượng trưng lay vài cái, cho nên tới buổi chiều liền đói, liền bị đau bao tử...

Đồ ngu ngốc không biết quý trọng sức khỏe!

Vì thế, trọng trách giám sát học sinh chuyển trường ăn cơm trưa rơi vào người Dương Khúc.

Một lần giám sát này, anh liền phát hiện Sở Văn Hạnh không chỉ có kén ăn, còn bị nuông chiều đến lợi hại. Không thích ăn cơm trưa là bởi vì cậu không thích rong biển, này đúng với ý nghĩ lúc trước của Dương Khúc, trong hộp cơm có hương vị rong biển, cậu không nuốt nổi.

Dương Khúc đau đầu, nếu Sở Văn Hạnh bởi vì không ăn cơm trưa lại bị đưa tới phòng y tế, vậy “một đời anh danh” của anh liền bị hủy ở trong tay hỗn đản này a!

Anh vắt hết óc, rốt cục nghĩ ra được biện pháp.

Buổi chiều ngày đó, dạ dày yếu ớt của Sở Văn Hạnh lại đau, Dương Khúc ra vẻ trấn định xuất ra một cái bánh bao, nói: “Tớ buổi sáng mua dư, ném đi thì lãng phí quá, cậu ăn đi.”

Sở Văn Hạnh hồ nghi nhìn anh một cái, trong mắt tràn ngập cự tuyệt.

Dương Khúc bắt đắc dĩ dụ hồng: “Ăn rồi bụng cậu sẽ không đau nữa.”

Sở Văn Hạnh do dự, có lẽ là bởi vì dạ dày đau thật sự khó chịu, trải qua một phen đấu tranh tâm lý, cậu rốt cục tiếp nhận bánh bao trong tay Dương Khúc...

Đưa lưng về phía anh, Sở Văn Hạnh thật cẩn thận lui vào trong góc cắn bánh bao.

Dương Khúc nhất thời hân hoan tung tăng, cảm thấy mỹ mãn, mặt ngoài làm bộ như không thèm để ý, đi làm bài tập, lại lén trộm nhìn Sở Văn Hạnh.

Gia hỏa này, lúc ngoan ngoãn cũng rất đáng yêu...

Vài phút sau, phía bên cạnh khuỷu tay phải của Dương Khúc, chậm rãi dờ qua một cái bánh bao, nói đúng ra, đó chỉ là vỏ bánh.

Tiếp theo ánh vào mi mắt, chính là ngón tay vẫn còn dính da bánh bao của người nào đó, thấy tay của đối phương còn chọc chọc vào vỏ bánh, nhỏ giọng nói: “Không ăn được vỏ bánh.”

....(=_=) Đây tiểu hỗn đản!

Ký ức dở khóc dở cười lúc ấy thăng đến hiện tại vẫn còn rất mới mẻ, Dương Khúc so với các bạn đồng trang lứa tỏ vẻ thành thực hơn mà nói, Sở Văn Hạnh năm đó chỉ có thể dùng một câu để hình dung: Tính trẻ con! Ngay thơ đến muốn đánh!

Lúc sau, Dương Khúc liền không hề cùng với cậu chấp nhặt nữa, biết đứa bé này bình thường là bộ dáng kiên cường trấn định, hoàn toàn chỉ là thùng rỗng kêu to.

Thường thường chọc tức cậu, biến cậu thành hoạt động giải trí mỗi ngày cho Dương Khúc anh. Anh cũng không phải không công chiều cố người khác, không có bất cứ ưu đãi nào cũng chấp nhận làm kẻ khác vui, không phải là phong cách hành sự của anh a.

Sở Văn Hạnh đương nhiên không làm cho Dương Khúc thất vọng, mỗi một cái biểu tình hỗn hển của cậu cùng bộ dáng hai mắt đắm lệ ghen hòng không nói gì, đều khắc thật sâu vào hồi ức thơ ấu của Dương Khúc.

Sau sự kiện bánh bao, Sở Văn Hạnh bắt đầu tự đem điểm tâm đến trường học.

Dương Khúc tự nhiên sẽ biết sở thích của đối phương, Sở Văn Hạnh đối với loại điểm tâm khéo léo tinh xảo đặc biệt không có sức chống cự, cái gì Nuomici, mochi, bánh mì dừa nướng....

Đồ ăn cũng không nhiều lắm, đa dạng về hình thức hơn, cậu mỗi một loại đều muốn nếm thử, nếu hợp, liền ăn no.

Hiện tại, Sở Văn Hạnh trước mắt này, rõ ràng đã hơn hai mươi tuổi. Nhưng ở trong mắt Dương Khúc, vẫn là một nam hài ngây thơ.

Hay là cho tới nay, sở thích của đối phương đều không biến hóa, mấy thói quen nhỏ yêu thích đều bảo lưu hoàn hảo. Ít nhất, Dương Khúc hoàn toàn không có nhìn thấy cậu lớn hơn được chút nào, cậu vẫn giống như trước đây, thoát nhìn khôn khéo quá đỗi, kỳ thực bốn ngón tay.

Sở Văn Hạnh cắn chiếc dưa, bụng đã no lưng lửng, nhưng vẫn là không muốn dừng tay.

Tôm viên chiên, cơm nếp cuộn thịt gà, bánh đậu đỏ....

“Nhiều như vậy à?” Sở Văn Hạnh sờ sờ cái dạ dày, gương mặt hỏi Dương Khúc.

“Ăn nhiều chút,” Dương Khúc đem cuốn thịt gà thật dài mở ra, phóng một nửa đến bàn đối phương: “Thích cái gì thì kêu quán gói lại mang về ăn.”

Thiệu Vinh tự tay châm trà nghe được Dương Khúc ôn nhu mềm giọng, liền dùng giọng giỡn mặt đùa nhạo: “Dương Khúc anh thật tham a! Tiền ăn bốn quán đã miễn cho anh, lại còn muốn đóng gói mang đi? Lấy lòng bà xã cũng không cần như vậy đi! Anh là muốn trên người anh em của anh chém tới hai đao lấy máu bọn ta sao?”

Dương Khúc chọn mi nhìn cậu: “Anh đây còn chưa có thu phí quảng cáo cho cậu đâu, àn?”

Thiệu Vinh mắng to: “Gian trá! Rất gian trá!” Nha tuyệt đối là con cáo già!

Dương Khúc không để ý tới cậu, chỉ lầm lũi nói: “Lần sau chị dâu cậu tới dùng cơm, nhớ rõ tiền cứ tính vào ta.”

Thiệu Vinh nhân cơ hội trả thù: “Là anh nói nha, thằng em đây khẳng định tính tiền gấp đôi cho anh á!”

Dương Khúc cười không nói.

Sở Văn Hạnh trong lòng hừ lạnh: cứ việc mặt dày ở đây đi, ông đây mỗi ngày tới đây ăn còn phải đóng gói đem về, ăn cho anh nghèo kiệt xác luôn!

Dương Khúc liếc mắt một cái liền nhìn thấy Sở Văn Hạnh mếu máo đang suy nghĩ cái gì, trong lòng khoái trá: thằng nhóc kia là đã chấp nhận làm bà xã của mình rồi ư?

Lúc này Hàn Tung Kiệt cũng lại đây giúp vui, hỏi lại Thiệu Vinh: “Cậu nói như vậy Dương tẩu còn dám tới sao?”

Thiệu Vinh bưng tỉnh đại ngộ: “Ai nha ta thật ngốc! Chị dâu nhất định là muốn tiết kiệm tiền cho Dương huynh anh, nửa giá nửa giá! Mới vừa nói không tính ha!”

“Này khó mà nói, có lẽ tính gấp đôi giá cậu ta mới đến ăn a.” Dương Khúc quay đầu lại nhìn Sở Văn Hạnh, cười hỏi: “Cậu nói đúng không?”

Bị Dương Khúc hỏi lại, Sở Văn Hạnh liền biết tâm tư mình đã sớm bị anh nhìn thấu, người nào đó mặt đỏ lên, ánh mắt đảo liên tục, đứng ngồi không yên.

Thân là nam, lại bị người khác gọi là “chị dâu”, Sở Văn Hạnh trong lòng nhất định chịu khổ sở.

Nhưng mà, nam sinh có một nguyên tắc: cho dù có chuyện gì, cũng không thể ở trước mặt anh em bạn bè khiến cho đối phương mất mặt.

Cho nên cậu ngoài cười nhưng trong không cười nhịn.

Bạn bè có khái niệm rất rộng.

Sở Văn Hạnh trong lòng cũng không xác minh được quan hệ của mình cùng Dương Khúc đến tột cùng là cái dạng gì, là người xa lạ không liên quan với nhau? Lừa quỷ à... Đơn thuần là bạn học thời tiểu học hay lại bạn học chung đại học? Quan hệ của bọn họ, tuyệt đối so với cái đó còn muốn hơn một tầng, nếu nhất định phải dùng từ để diễn tả, chính cậu cũng không muốn thừa nhận chuyện ái muội này.

Mười tuổi đã nhận thức Dương Khúc, ban đầu chán ghét, bất tri bất giác lại bị tài hoa cùng mị lực của đối phương hấp dẫn. Sở Văn Hạnh kiêu ngạo cứng cỏi, Sở Văn Hạnh không ở trước mặt bất luận kẻ nào chịu thua, lần đầu tiên thưởng thức cảm giác hâm mộ một người.

Người kia, chính là Dương Khúc.

Bạn bè đông thành đàn, hô phong hoán vũ, cùng với bất luận kẻ nào cũng đều giao tiếp thành thạo, thành tích tốt thể dục tốt tính cách tốt, tứ hạng toàn năng ngũ hạng toàn ưu (đại khái là từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đều là loại cực giỏi). Giải thưởng gì cũng đều đoạt về tay anh, danh hiệu gì đó anh đều được toàn bộ người trong trường bỏ phiếu bầu thông qua, liền ngay cả thái độ các giáo viên cũng đối với Dương Khúc hoàn toàn không giống với các học sinh bình thường.

Ban đầu, Sở Văn Hạnh khinh thường nhất chính là loại người sống hai mặt này, bởi vì loại người này phần lớn đều là dối trá.

Diễn viên đều là kẻ vô tình, nhưng cán bộ học sinh Dương Khúc đây, anh đâu phải là diễn viên? Bọn họ có thói quen đóng phim, biết như thế nào để bộ mặt hoàn mỹ nhất của mình bày ra cho người khác xem, sự tồn tại của họ cơ bản chỉ là một tấm gương, ai cũng không biết thực lực cùng bộ mặt thật của bọn họ là cái dạng gì, có lẽ ngay cả chính bọn họ cũng đã quên mất bộ dáng thật của mình...

Khi cậu mới về nước, Dương Khúc lại vươn tay ra giúp đỡ cậu, Sở Văn Hạnh cơ hồ đều theo bản năng chạy trốn anh.

Giả dối, dối trá, cậu mới không để mình bị đẩy vòng vòng.

Cậu biết Dương Khúc kiêu ngạo, ánh mắt, biểu tình, ngữ khí, hết thảy đều chứng minh anh là tư bản thiên chi kiêu tử (công tử kiêu ngạo có lối sống tư bản)

Nhưng mà có trốn tránh cũng không thể trốn Dương Khúc. Vô luận cậu khinh thường, kháng cự cùng xem thường có bao nhiêu rõ ràng, đối phương chỉ có cười, sau đó lại bất tri bất giác, chậm rãi đưa vào tròng...

Cho nên, loại người này, đáng sợ nhất...!

Sở Văn Hạnh nhìn Dương Khúc cùng Hàn Tung Kiệt bọn họ vui đùa, anh em tình thâm, không biết mình là tâm tình gì.

Dương Khúc cùng bạn bè của Dương Khúc một vòng luẩn quẩn, cậu không thể tham gia vào.

Là thị phi phi (lời đồn), chân chân giả giả (thật thật hư hư), nào nói là vui đùa, nào nói là thật tâm, chính mình một câu cũng phân biệt không được. Nhưng Dương Khúc lại có thể đứng trên đỉnh cái vòng luẩn quẩn đó, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Bởi vì không thể làm được, cho nên mới sẽ hâm mộ.

Lại bởi vì tự tôn, mà lựa chọn không thêm quan tâm.

Anh cùng với mình không có quan hệ, nghĩ như vậy, sẽ dễ chịu rất nhiều.

Dương Khúc lưu ý đến vẻ mặt thất thần của Sở Văn Hạnh, liền bất động thanh sắc đem đề tài chấm dứt. Cùng bọn Hàn Tung Kiệt tạm biệt, lôi kéo Sở Văn Hạnh đi ra khỏi quán.

Từ trung tâm trở lại đại học F không xa, tuy rằng Sở Văn Hạnh chưa từng đề cập qua với Dương Khúc cậu ở đâu, nhưng Dương Khúc lại rõ như lòng bàn tay. Hai người chậm rãi trở về trường, ánh nắng chạng vạng tà tà xuyên qua cây ngô đồng ven đường, lá cây loang lổ tỏa ra bóng nắng mơ hồ, từng cái từng cái, đậu lại trên vai hai người...

Ngẫu nhiên có một nhóm người đi ngang qua, hi hi ha ha cùng nhau đi ra canteen ăn cơm chiều...

Sở Văn Hạnh từ lúc ra khỏi quán, vẫn im lặng.

Dương Khúc biết cậu vẫn còn đang ở trong cõi thần tiên, ngẫu nhiên nhìn cậu, khóe miệng lại cong lên.

Bàn tay nho nhỏ, mềm mềm, Sở Văn Hạnh thật ngoan.

“Đang suy nghĩ cái gì?” Dương Khúc hỏi.

Sở Văn Hạnh rụt vai, không trả lời.

“...” Dương Khúc cười khê: “Nghĩ đến tôi sao?”

Một câu đơn giản liền đem người nào đó nghe xong nháy mắt mặt đỏ hồng: “Không có.” Cậu lập tức phản bác.

Dương Khúc nhìn Sở Văn Hạnh, phản ứng của gia hỏa này có thể làm cho người ta vừa nhìn liền hiểu ngay, chính cậu lại hoàn toàn không biết...

Hai người đi trong chốc lát, Dương Khúc lại mở miệng nói: “Tiểu Tân...”

“...” Sở Văn Hạnh rụt rụt tay, thực sự đối với cái loại xưng hô này cực bất mãn.

Dương Khúc lôi kéo cậu dừng lại, hiện tại cách nơi Sở Văn Hạnh ở không còn xa.

Ngân Hạnh Lâu.

Trong đại học F, đây là ký túc xá sinh viên cao cấp nhất, chỉ dành cho du học sinh, sinh viên thuộc diện trao đổi, Hoa Kiều cùng đệ tử dân tộc thiểu số. Bởi vì chế độ duyệt nghiêm khắc, lại yêu cầu thành tích, tổ chức cùng lý lịch phải thuộc loại tốt, cho nên Ngân Hạnh Lâu được công nhận là ký túc xá có sinh viên tinh anh nhất.

Khu ký túc xá này nằm gần với cây bạch quả trăm năm tuổi, cây bạch quả này cũng không phải nằm ngay sát bên cạnh khu ký túc, trừ bỏ ban đêm mấy đôi tình nhân đến đây hẹn hò, có rất ít người đi ngang qua đây, cho nên phi thường im lặng...

Dương Khúc và Sở Văn Hạnh giờ phút này đang đứng dưới tàng cây bạch quả.

Tháng năm là tháng cây bạch quả nở hoa, cánh hoa màu vàng tươi nở rộ ra, xuyên thấu qua ánh nắng chiều, từng cụm nhỏ nhỏ cố len lỏi qua các cánh hoa, mờ ảo chiếu lên gương mặt hai người.

Dương Khúc nhẹ nắm cánh tay Sở Văn Hạnh nói: “Không cần trốn tôi...”

Sở Văn Hạnh lảng lảng nhìn Dương Khúc, người con trai trước mắt này, hiện đang ở độ tuổi hăng hái nhất, tương lai cả thế giới đều ở trong tay anh.

Cậu theo bản năng thốt ra: “Tôi không có...”

Dương Khúc nâng tay, ngẫu nhiên chạm vào môi Sở Văn Hạnh, lại nhanh chóng bị né tránh, anh cười khê chọn mi hỏi lại: “Không có?”

Sở Văn Hạnh có chút phát run, ánh mắt trốn tránh.

Từ lớp ba tới lớp năm tiểu học, ban đầu từ chán ghét, đến hâm mộ, lại chậm rãi thích, không đến ba năm...

Nói cho cậu biết, cậu khẳng định không tin, bởi vì ngay cả mình cũng không tin.

Quan tâm chiếu cố của đối phương dành cho mình, tính cả những lúc anh đùa giỡn khi dễ mình, Sở Văn Hạnh trong lòng biết rất rõ ràng.

Đây là bản chất thật của người con trai hoàn mỹ này, tà ác, gian trá, hư hỏng...!

Lớp năm đã bị cướp nộ hôn đầu đời, đến lớp sáu thì bị Dương Khúc tỏ tình.

Đó là lần đầu tiên, Dương Khúc nói thích cậu.

Nguyên bản trong lòng đã đem đối phương trở thành bạn, lại thật không ngờ, sự tình sẽ diễn biến thành như vậy.

Phương hướng tình linh bị biến giáo đến lợi hại, Sở Văn Hạnh đầu óc một trận hỗn loạn.

Trong lòng cậu vốn có tư tưởng thâm căn cố đế rằng ——

[Quan hệ giữa nam sinh với nam sinh nhiều nhất chỉ có thể làm anh em tốt] lại bị hành vi của Dương Khúc đánh vỡ!

—— con nít vốn không biết cái gì gọi là thân cận, hôn môi.

Giống như tiểu quỷ đùa dai hướng cậu ngoắc, hoàn toàn không có ý tốt mở ra thế giới cấm kỵ.

Cảm giác xáo trộn cùng tiềm thức mâu thuẫn, cậu thậm chí sợ hãi khi đối mặt với Dương Khúc.

Đều là lỗi của Dương Khúc! Làm cho mình cũng trở nên kỳ quái như anh....

Thật đáng buồn chính là mình hoàn toàn không biết, đối phương có hay không lại chỉ là đang trêu chọc cậu
....

...

Cái gì tôi thích, thì anh cũng thích, không giống như vậy.

Cố chấp lừa mình dối người, quật cười kiên trì với ý nghĩa của mình....

Nhiều nhất chỉ có thể làm bạn bè, thế nhưng, bạn bè của anh đã có rất nhiều rồi...

Thiếu tôi cũng không sao...

“Cậu sợ cái gì?” Dương Khúc nói, ánh mắt thâm thúy, biểu tình hoàn toàn không nhìn ra anh đang suy nghĩ gì, lời nói kế tiếp lại làm cho Sở Văn Hạnh thiếu chút nữa đứng không vững: “Thành thực mà nói đi, Tiểu Tân, cậu thích tôi.”

Sở Văn Hạnh bối rối lắc đầu....

Không đúng! Không phải như thế... !

Đối với sự tình của người này trực giác rất chuẩn, đối với chuyện của mình lại mơ hồ.

Không thể phủ nhận, Sở Văn Hạnh cùng Hà Nghiên Luật có rất nhiều điểm giống, thích tại chính mình dựng một cái tường cao, thà rằng chính mình cô đơn tịch mịch, cũng không nguyện cùng người khác đối trá cười đùa. Sợ hãi đối diện với cái thế giới mình không biết, mà Dương Khúc lại là con rắn trong vườn địa đàng, không ngừng dụ dỗ cậu bước ra bên ngoài... Chính là đầu sở gây nên chuyện!

Chân chính là bạn bè thông cảm lẫn nhau, hay là tình cảm anh em kết nghĩa cũng được, chỉ cần là một thứ Cũng đủ rồi!

Cho nên ——

“Tôi... tôi...” Sở Văn Hạnh từ chối thật lâu, lắp bắp nói: “Tôi không thích, ngô... !”

Dương Khúc chế trụ cả vai đối phương, một tay khẩu thị tâm phi đẩy gia hỏa dựa vào gốc cây, quyết đoán hôn lên.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Tân đáng thương~

41. Chương 40: Anh Thuộc Về Em

....Lưng gắt gao tựa vào thân cây, thân thể lại bị cánh tay cường hãn của Dương Khúc giam vào trong không gian nhỏ hẹp, môi bị hôn đến nóng cháy, đầu lưỡi run lên, trái tim cũng sắp nhảy ra ngoài...

“Ngô... Ân...”

Tay Sở Văn Hạnh đặt tại trong ngực Dương Khúc dùng sức đẩy, nhưng mà người trước mắt lại cứ như ngọn núi, đẩy sao cùng không ra.

Giấy không ra, chỉ có thể cùng với sự xâm lược cường thế của đối phương trầm luân....

Nụ hôn đầy bão táp rốt cục chấm dứt, Dương Khúc chăm chú nhìn vào mắt Sở Văn Hạnh, nói: “Cậu thích tôi.”

“Anh nói vậy...” Trùng mắt nhìn Dương Khúc, Sở Văn Hạnh thở hồng hộc.

Còn muốn trốn... Phải nhanh đem cái phần tử khủng bố muốn đào tẩu này dính tại bên mình mới được!

“Kia...” ánh mắt Dương Khúc tối sầm, hung ác động thân một cái, cả hai thân thể liền thân mật tiếp xúc, đùi cọ đùi, hai vật ở dưới thắt lưng cùng nhau kề sát, bởi vì vừa rồi miệng lưỡi tình cảm giao triền mà có vẻ hơi hơi hưng phấn: “Cậu giải thích cho tôi nghe, vì cái gì cậu lại có cái phản ứng này a... Nếu là lý do chính đáng đầy đủ để cho tôi tin phục, tôi sẽ thu hồi lời nói vừa rồi...”

Sở Văn Hạnh sắc mặt trắng nhợt, khẽ cắn môi phun ra bốn chữ: “Phản ứng sinh lý...”

Chỉ vì cái hôn của đối phương mà thân thể có phản ứng. Vô luận lấy cái cớ gì, cậu đều khó có thể tự bào chữa, huống chi Dương Khúc là loại người cực khôn khéo...

“Vì bị một thằng con trai hôn?” Dương Khúc chọn mi cười lạnh, lập tức phản bác cái lý do căn bản còn chưa có nói hết của Sở Văn Hạnh.

“Không phải...” Người nào đó mạnh miệng kiên trì lắc đầu, “Tôi, tôi không biết...”

Sợ hãi sự tình bị vạch trần, cái loại sự tình này nếu bị phơi bày trước bàn dân thiên hạ, vô luận như thế nào cũng trốn không nổi.

“Lý do không chính đáng, tôi không thu hồi.” Dương Khúc dùng ngón cái vuốt ve môi dưới của đối phương, lại muốn hôn cậu một cái nữa.

“Không cần...”

Sở Văn Hạnh nghiêng đầu sang chỗ khác, không nghĩ tới động tác này như một cái ngòi nổ, sắp châm lên thú tính của người nào đó. Cổ tay lập tức bị nắm lấy, Sở Văn Hạnh thật sự sợ.

Cậu run run nói: “Từ bỏ...”

Dương Khúc khóa ánh mắt Sở Văn Hạnh lại, ép hỏi: “Không muốn cái gì?”

Sở Văn Hạnh run rẩy môi, đôi mắt sưng nước giống như động vật nhỏ yếu ớt cầu xin. Trầm mặc một hồi, Dương Khúc phóng nhẹ ngữ điệu, nói:

“Cậu biết tôi thích cậu không?” Dương Khúc thở dài, nói: “... Tôi tự tin trí lực của tôi ngang với Trắc Nhiên, không thường hay nói giỡn cũng rất ít nói láo... Chỉ cần tôi muốn, bất cứ chuyện gì, bất luận kẻ nào, đều có thể dễ dàng nắm trong lòng bàn tay...”

Dương Khúc nói xong, không để thời gian cho Sở Văn Hạnh tự hỏi, tiếp tục nói: “Người khác nói EQ của tôi cao, tôi lại biết mình có một cái khuyết điểm, chính là trong tình yêu, tôi rất hay để tâm vào những chuyện vụn vặt.... Nếu tôi đã nhận định một người, liền muốn dùng cả đời cùng người đó ở một chỗ...” Đưa tay nâng cằm Sở Văn Hạnh, nhìn thẳng vào đôi mắt của người nào đó, không cho phép cậu lại trốn tránh: “Người kia, chính là cậu. Bởi vì, cậu là người đầu tiên tự tiện xông vào tâm của tôi... Vì vậy, cậu phải chịu trách nhiệm.”

“...”

“Tôi rất nghiêm túc, từ trước đến giờ vẫn đều nghiêm túc, cậu biết không?”

Sở Văn Hạnh hơi hơi lắc đầu, trong lòng hò hét, vì cái gì lại muốn nói cho tôi biết....

“Anh... Vì sao lại thích tôi?”

Rõ ràng trong lòng không nghĩ như vậy, khi thốt ra lại là cái câu ái muội đến không tưởng...

“Thích tính cách mạnh mẽ của cậu, thích tính khẩu thị tâm phi (nói một đằng nghĩ một nẻo) của cậu, thích cái tính trong ngoài bất nhất của cậu. Thích mấy lời nói ngốc ngốc, lại thích cậu dùng thái độ nghiêm túc đi làm mấy chuyện điên rồ... Bởi vì thích, cho nên cảm thấy cậu đáng yêu, bởi vì đáng yêu, cho nên khuyết

điểm của cậu toàn bộ đều được che dấu, che luôn cả mắt của tôi... Cho nên, toàn bộ thứ gì trên người cậu tôi đều thích... Nói như vậy, cậu có thể hiểu sao?”

“...Không hiểu...”

Làm sao bây giờ, loại tâm tình này...

“Cậu xem, cậu lại khẩu thị tâm phi rồi.” Dương Khúc bất đắc dĩ cười.

(=///=)

Lấy tay vuốt ve cằm cậu, Dương Khúc cười hỏi tiểu tình nhân không có khả năng nói chuyện kia: “Được tôi tỏ tình, cậu không có chút vui mừng nào sao a?”

“...”

Nên làm thế nào mới tốt... Quả thực... Là mừng muốn khóc lên luôn rồi... Không được! Sở Văn Hạnh ... Mà không nên mừng đến như vậy a!

“Tôi cho cậu thời gian để thích ứng, nhưng không nhiều lắm đâu...” Dương Khúc thâm trầm nói, “Tự cho là người rất có kiên nhẫn, nhưng đối với cậu, tôi lại không được kiên nhẫn cho lắm.... Mười năm, hiện tại, tôi không đợi được nữa.”

“...”

“Bảy ngày. Tối thứ hai tuần sau, nếu cậu không cho tôi câu trả lời thuyết phục...” Ánh mắt Dương Khúc mị lên ba phần: “Tôi sẽ ở ngay tại phòng sinh hoạt chung của sinh viên năm thứ nhất ngành luật hôn cậu.”

“... ! !”

Cái gì? Đầu năm nay, mọi người sao lại thích đưa ra thời gian để bắt ép người khác yêu mình như thế, Mạc đại thiếu gia cùng Dương đại hồ ly đều có hứng thú dùng xảo thuật bắt đối phương đáp trả lại tâm tình. Bảy ngày, đúng là cái mấu chốt chết tiệt mà...

Cảm giác người nào đó trong lòng nháy mắt co rúm lại, Dương Khúc khoái trá tiếp tục uy hiếp: “Đừng nghĩ trốn... Tôi có rất nhiều cách, cũng có rất nhiều bạn bè nha.”

Nhẹ nhàng hôn lên mặt đối phương, lưu lại linh hồn đã bị dọa đến muốn xuất của Sở Văn Hạnh, Dương Khúc tiêu sái rời đi.

Ấn... Tối thời điểm thu lưới rồi.

×××

Ban ngày không cảm xúc cũng là điều dễ hiểu, nhưng buổi tối thì lại là chuyện khác.

Sinh bệnh cũng giống như thế. Con người ở thời điểm khỏe mạnh cho dù có kiên cường đến cỡ nào thì đến lúc sinh bệnh cũng đều sẽ trở nên suy yếu, sức chống cự rất thấp, tinh thần lực cũng không cao, sẽ muốn ỷ lại, sẽ muốn làm nũng...

Hà Nghiên Luật sinh bệnh là do nửa năm trước bị lây dịch cúm. Cổ họng đau, ho khan, đầu đau kịch liệt. Bệnh trạng nghiêm trọng kéo dài đến mấy ngày, mang theo cái đầu nặng trĩch mà đi học... Tự đặt đồng hồ báo thức nhắc nhở mình uống thuốc...

Vô luận như thế nào, cũng không thể để mình gục ngã. Bởi vì, chỉ có một mình, cho nên phải tựa thân dựa vào ý chí của mình mà gắng gượng, phải tự mình kiên cường đứng lên.... Cho dù người đó tâm cứng như kim cương, một khi bị hỏi han ân cần, cũng liền không thể chống đỡ được. Nếu đối phương là người mà tiềm thức bản thân hoàn toàn tin cậy, vậy càng dễ dàng dung túng cho chính mình tùy hứng làm càn, không hề phòng bị đem bản thân giao cho đối phương...

Cho nên, khi Hà Nghiên Luật mở to mắt, lúc phát hiện không phải đang nằm trên giường ở nhà mình, cơ hồ sợ đến choáng váng... Tầm nhìn vô tình chạm vào gương mặt Diệp Dịch Hành đang ngủ say, cự ly thật gần, chóp mũi của hai người cơ hồ muốn đụng nhau, hô hấp cả hai quần quít cùng một chỗ. Tay khoắc lên

lưng Diệp Dịch Hành, Hà Nghiên Luật tuyệt đối không tin chính mình lại chủ động như vậy! Đầu ngón tay cảm nhận được da thịt đối phương khô ráo bóng loáng, Diệp Dịch Hành cậu...

Không mặc quần áo a!

(= =)

Suy nghĩ của Hà Nghiên Luật hiện tại chính là một mảnh hỗn loạn, sau cái buổi sáng Sở Văn Hạnh rời đi đến hiện tại, đã qua bao lâu rồi? Vì cái gì mình nằm ở trong này? Nơi này là chỗ nào.... Mình thế nhưng lại ngủ đến thiên hôn địa ám, thân ở nơi nào cũng không biết!

Diệp Dịch Hành ngủ có điểm không được sâu, Hà Nghiên Luật khẽ động một cái, cậu liền tỉnh lại, híp mắt chuyển qua hôn một cái, bởi vì gần trong gang tấc, cho nên dễ dàng đánh lén thành công.

Hà Nghiên Luật cũng không trốn, theo bản năng mở miệng đón chào, thẳng đến khi miệng lưỡi cũng nhau quần lấy thì mới giật mình kinh ngạc phản ứng thuận theo của chính mình!

“Ngô...” Khí tức quen thuộc...

Hai ngày mê man này, anh không hề biết rằng Diệp Dịch Hành thường xuyên làm ra mấy cái hành vi thân mật tiếp xúc, cho nên thân thể anh đã sớm hình thành thói quen...

Diệp Dịch Hành buông anh ra, dán vào môi của anh nỉ non: “Sớm an.”

Hà Nghiên Luật hạ ánh mắt, giờ phút này rốt cục đã biết bạn tốt Sở Văn Hạnh vì cái gì lại sợ hãi Dương Khúc rồi! Người trước mắt này, anh không dám đối mặt...

Vừa mới tỉnh dậy, cổ họng Diệp Dịch Hành có điểm khàn khàn: “Cảm thấy khỏe hơn không?”

“Àn...”

Đưa tay vuốt ve lưng Hà Nghiên Luật, từ ánh mắt đối phương có thể nhìn ra, anh rất hưởng thụ.

“Không tò mò chỗ này là chỗ nào sao?” Diệp Dịch Hành cười hỏi.

Hà Nghiên Luật nhìn quanh bốn phía, phòng ngủ trang hoàng giản đơn lại khí chất, vách tường màu trắng, đèn trên tường đẹp tinh xảo, phong cách bất đồng với phòng ngủ của mình...

“Là chỗ nào?”

“Nhà của anh.”

Mạc Nghiên Trạch ước hẹn thời gian làm cho Diệp Dịch Hành khó chịu, thừa dịp Hà Nghiên Luật sinh bệnh nửa tỉnh nửa mê, tối hôm qua liền mang về Vân Tụ biệt cư, sớm đem anh về nhà mình, cậu mới có thể yên tâm.

Để công ty chuyển nhà trước tiên đưa tới bằng ghi chép những vật cần di chuyển, các hạng mục công việc cần chú ý khuôn vác, lúc sau liền ở chỗ này chờ nghiệm thu dịch vụ cấp A là được rồi.

Từ đêm sinh nhật của Dương Khúc hôm đó cho đến giờ, Diệp Dịch Hành lần đầu tiên trở về Vân Tụ biệt cư, còn dẫn theo cả vợ về nhà, lúc này mới đúng là nhân sinh doanh gia (cái này giống “nhân định thắng thiên” không? Ta không rõ nghĩa lắm) Ahaha! Người giúp việc đã quét tước vệ sinh sáng sửa sạch sẽ, sàn nhà sạch đến mức có thể soi người, chăn nệm trong phòng ngủ rục rờ hằn lên, phẳng phất giống như nhà mới.

Đối lập với phòng không có vị nhân tình, Diệp Dịch Hành kỳ thực rất luyến tiếc căn nhà ở Tỉnh Nguyệt Uyển mà cậu cùng Hà Nghiên Luật ở từ khi quen biết đến nay. Chỉ một tháng, cái địa phương kia đã khắc sâu ấn tượng vào trong đáy lòng ...

Bản tính của người Trung Quốc, một khi đã sống yên ổn ở một chỗ, thì mọi người thường có khuynh hướng ký thác tình cảm của mình lên đó. Bất quá không có vấn đề gì, coi như đây chính là hồi ức tốt đẹp của bọn họ.... Bởi vì vô luận ở nơi nào, chỉ cần ở cùng người mình thích, thì nơi đó chính là nhà.

Ngày hôm sau khi Hà Nghiên Luật sinh bệnh, Diệp Dịch Hành đã nhờ Dương Khúc thay anh xin nghỉ học vài ngày, thứ nhất thân thể anh cần phải tĩnh dưỡng, thứ hai Diệp Dịch Hành quyết định nhân cơ hội này hảo hảo cùng với ái nhân bồi dưỡng cảm tình. Hà Nghiên Luật lúc bệnh mơ hồ phi thường mê người, Diệp

Dịch Hành ôm anh hôn nhẹ lại liếm liếm, bên này xoa bóp, nơi đó sờ sờ, tựa như đứa con gái chơi búp bê Barbie, buổi tối còn vòng tay ôm thật chặt vào lòng. Mới vừa rồi nhìn thấy phản ứng của Hà Nghiên Luật thuận theo cái hôn của mình, kia đều là thành quả hai ngày của cậu nha, đều đã hình thành luôn phản ứng có điều kiện rồi a!

“Vì cái gì lại ở đây?”

“Em sẽ không quên em chỉ có thể ngủ ở Tinh Nguyên Uyển thêm bảy ngày nữa chứ?”

Bị nhắc tới tỉnh, Hà Nghiên Luật nháy mắt nhớ lại ngày bị Mạc Nghiên Trạch uy hiếp, trong lòng co rút một cái, anh buồn đến không thềm lên tiếng, trực tiếp túm tóc Diệp Dịch Hành. Diệp Dịch Hành bị đau, khoa trương kêu lên một tiếng.

Mỗi khi Hà Nghiên Luật không vui liền túm đuôi mèo, đã thành thói quen không thể sửa, không có đuôi liền túm tóc, cái này cũng là phản xạ có điều kiện a! Diệp Dịch Hành ngẩng đầu trừng Hà Nghiên Luật, nhìn vẻ mặt khổ sở của đối phương, lại mềm lòng đến rối tinh rối mù, hống nói:

“Ở nơi này không tốt sao?”

“...” Hà Nghiên Luật lắc đầu.

“Nhà của anh cũng là nhà của em nha...” Diệp Dịch Hành từ trên giường đứng lên, với tay lên tủ đầu giường lấy ra hạng quyền Hà Nghiên Luật mua cho cậu, đưa đến trước mặt đối phương, thật lòng nói: “Bởi vì, anh là của em.”

Toàn thân một trận rung động tê dại. Hà Nghiên Luật mở to đôi mắt đắm lệ nhìn hạng quyền xinh đẹp màu bạc, đó là hạng quyền của Tiểu Hắc, hiện tại lại ở trong tay Diệp Dịch Hành...

Diệp Dịch Hành nắm ngón tay thon dài của Hà Nghiên Luật lên, đem hạng quyền phóng tới tay anh, ôn nhu nói: “Đến, đeo giúp anh đi, giống như lần đầu tiên em đeo cho Tiểu Hắc đó...”

Ngón tay bị dẫn dắt hướng về phía trước, hạng quyền vươn hơi ấm từ lòng bàn tay truyền ra, cởi nút thắt, khoắc lên cổ đối phương, vòng qua hầu kết, thắt chặt từng lỗ từng lỗ một, buộc lại... Mỗi một cái động tác rất nhỏ, đều bị đối phương bắt tay dẫn đường hoàn thành.... Thời gian giống như bị kéo dài ra mấy lần, da thịt chạm nhau, ngón tay Hà Nghiên Luật thậm chí còn có thể cảm giác được máu lưu động trong động mạch cảnh của đối phương, tim đập nhanh, tim đập....

“Anh thuộc về em.”

Đôi mắt Diệp Dịch Hành chớp mắt biến thành màu phỉ thúy lóng lánh. Mặc dù là mặc lục sắc (màu xanh đen), nhưng Hà Nghiên Luật tựa hồ cảm giác được, sự tồn tại của Tiểu Hắc...

Người anh thích hiện tại đang gần ngay trước mắt, nhẹ giọng mềm mỏng cùng an ủi. Thời gian hai người gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay, lại coi như đã sống cùng một chỗ thật lâu thật lâu rồi.... Loại cảm giác này, tựa như người nhà. Bất cứ lúc nào, cũng ôn nhu như sóng nước, không bỏ đi cũng không tức giận... Hốc mắt Hà Nghiên Luật có điểm mờ, cái mũi cũng vậy.

Diệp Dịch Hành ghé vào người đối phương, bỗng nhiên khản trương nói: “Uy uy! Em như thế nào lại khóc a...”

Này vừa hỏi, Hà Nghiên Luật khóc càng hung, Diệp Dịch Hành sợ tới mức luống cuống tay chân. Một người con trai lại tại trước mắt một người con trai khác rơi lệ đầy mặt đúng là sự tình vừa không hình tượng lại mất mặt mà. Nhưng... Diệp Dịch Hành u oán —— Ông đây quả nhiên là thẳng biến thái, nhìn đối phương khóc thế nhưng... Thân thể có phản ứng!

Diệp Dịch Hành hồn dẫn! Bây giờ mà muốn ấy ấy thật sự rất xấu xa nha!

= =

“Diệp Dịch Hành.” Hà Nghiên Luật nghẹn ngào nhẹ giọng nói.

“Ân.” Diệp Dịch Hành nhẹ nhàng ôm anh, “Ở đây này.”

“Diệp Dịch Hành...” Hà Nghiên Luật cầm lấy chặn lấp lại, âm điệu mềm nhẹ, “Diệp Dịch Hành...”

“...” Diệp Dịch Hành bị anh gọi thích đến nóng cả người: “Anh ở đây a, Hà Nghiên Luật!” Thanh âm đặc biệt dè dặt...

“Không phải Tiểu Hắc, là Diệp Dịch Hành...” Hà Nghiên Luật trần thuật, mang theo chút kiên trì.

“Àn!”

Người nào đó nghe xong câu này liền tâm hoa nộ phóng, vốn đang nghĩ anh sẽ vì vấn đề “Tiểu Hắc cũng là Diệp Dịch Hành” mà rối rắm thật lâu, không nghĩ tới nhanh như vậy liền thông suốt, không sai không sai...

“Em thích anh...” Người nào đó mơ mơ màng màng nói nhỏ.

= =

“Em nói cái gì?!”

Thời khắc mấu chốt như vậy mà ông đây lại bỏ lỡ là sao!?

Người nào đó hung thần ác sát: “Lặp lại lần nữa!”

“...”

“Em thích anh!” Diệp Dịch Hành kích động lắc cổ Hà Nghiên Luật kêu lên, “Em có phải nói em thích anh không!”

“... Lờ hay không nói lần thứ hai.”

“Anh nghe được mà!” Diệp Dịch Hành phát điên, bắt người ôm lấy thân thể đối phương lại cắn: “Thân ái của anh thực yêu em đến chết mất!”

“... Ngu ngốc...”

Lông mi vẫn còn vướt vài giọt nước mắt, nhưng mà, khóe miệng Hà Nghiên Luật cũng khẽ cong lên cười.

Người nhà mình, đã tìm được rồi...

Diệp Dịch Hành ép nằm xuống, đem người trong lòng ôm chặt thêm chút nữa, cái cằm chôn ở hõm vai đối phương, một chân đặt lên người đối phương, giống như con bạch tuột, gắt gao túm chặt.

“Uy...” Hà Nghiên Luật đỏ mặt đẩy cậu.

“Nằm với anh một lát đi, anh gần sáng mới ngủ được có một chút...” Âm điệu Diệp Dịch Hành chậm rãi kéo, giọng điệu làm nũng là mình chứng tốt nhất cậu là Tiểu Hắc.

Đùi cảm giác được nhiệt độ sinh lý cơ thể đặc thù của đối phương có hơi cao, Hà Nghiên Luật thật không dám động, ngoan ngoan nằm đó cho Diệp Dịch Hành ôm, một bàn tay khẽ nâng lên không, do dự nửa ngày, rốt cục vẫn là sờ sờ đầu đối phương.

(= =)

Ngô, vẫn là lông của Tiểu Hắc thoải mái hơn....

42. Chương 41: Chi Ngôn Và Lạc Mộc Có Gian Tình

“Tối hôm qua đã làm cái gì?” Hà Nghiên Luật hỏi.

Diệp Dịch Hành dùng đầu cứng cứng vào lòng bàn tay Hà Nghiên Luật, không nói chuyện.

Mới không nói cho anh biết mình viết tiểu thuyết đâu...

Tối hôm qua, Diệp Dịch Hành khởi động máy vi tính đã một tháng không được sử dụng lên, mở ra bản tiểu thuyết mới chỉ viết được một nửa...

Người nào đó lên diễn đàn thông báo mấy câu, xong xuôi liền đáng khinh chạy trốn chết, cậu căn bản là không có dám nhìn tin nhắn của độc giả nhấn lại, nhanh chóng tắt trang web.

Bởi vì có hơn một tháng không viết tiểu thuyết, không sai, cậu đã quên mất cốt truyện là cái gì rồi.
Nhìn mặt chữ quen thuộc trên màn hình, Diệp Dịch Hành cảm thấy dường như đã trải qua tới mấy đời rồi.
Vì cái gì mấy ngày không xem, ông đây với cái đám này liền hoàn toàn không quen không biết như vậy a....

(= =)

Đám này, đương nhiên là đám nhân vật chính trong tiểu thuyết của cậu rồi.

Vùi đầu xem lại mấy cái tình tiết, Diệp Dịch Hành càng phiền lòng khí táo.

Thật là, nguyên bản mục đích hẳn sáng tác chỉ vì muốn siêu việt hơn Chi Ngôn, hiện tại Chi Ngôn đã là người của cậu rồi, Lạc Mộc sáng tác còn có ý nghĩa gì nữa!

= = ...

Phun a phun, Diệp Dịch Hành sau khi tỉnh táo lại tiếp tục đau khổ bức viết ra từng chữ, thẳng đến rạng sáng mới đi ngủ.

Cho dù nói như thế nào thì cậu cũng không phải là loại người thích bỏ dở nửa chừng, nếu chỉ vì như vậy liền không viết, kia liền không phải nghị lực có vấn đề mà là nhân phẩm có vấn đề. Ít nhất, cũng phải đem tác phẩm này kết thúc, về sau như thế nào thì từ từ tính tiếp.

“Vẫn là lúc làm mèo thoải mái hơn...” Diệp Dịch Hành không đầu không đuôi nói một câu.

Hà Nghiên Luật cười khế, ngực hơi hơi phập phồng: “Diệp Dịch Hành, anh thật sự là mèo tinh sao?”

Thế giới to lớn vô cùng diệu kỳ, Lạc Mộc mà mình sùng bái, đàn em Diệp Dịch Hành mình để ý hai năm trời, lại là mèo tinh, thật sự là bất khả tư nghị...

Nghe khẩu khí tò mò của Hà Nghiên Luật, Diệp Dịch Hành rối rắm!

Thừa nhận tốt hay không thừa nhận tốt hơn a...

Người có thể biến thành mèo, mèo còn có thể biến trở lại thành người, này vốn không thuộc về phạm trù khoa học có thể giải thích, cho dù thừa nhận cũng không có quan hệ gì, mèo tinh thì liền mèo tinh đi, làm mèo tinh cũng sẽ không làm cho Diệp Dịch Hành cậu thiếu mất mấy lượng thịt, cũng không có mất cọng lông tơ nào mà.

Bất quá, vấn đề là, nếu thừa nhận, chẳng phải nói cậu ngay từ đầu đã có ý đồ tiếp cận Hà Nghiên Luật, mục đích muốn anh mang cậu về nhà sao a.

Diệp Dịch Hành trong lòng đấu tranh một lát, cắn răng nói: “Kỳ thật, anh vốn không phải là mèo tinh...”

Hà Nghiên Luật kinh ngạc: “Vốn không phải?”

Đúng vậy, vốn không phải, chính là tại dưới tình thế cấp bách bị anh bức đến làm mèo tinh luôn a!

“Nói ra rất dài dòng.” Diệp Dịch Hành vô cùng đau đớn.

Hà Nghiên Luật rất ngạc nhiên, vuốt vuốt đầu Diệp Dịch Hành thúc giục: “Nói ngắn gọn.”

“Một chốc nói không xong...”

Người nào đó rất hưng phấn: “Không quan hệ, hôm nay nói không xong, ngày mai nói tiếp đi...”

Chuyện thực phát sinh trên người Lạc Mộc lại được chính miệng Lạc Mộc nói cho anh nghe! Thật kích thích quá đi! Hắc hắc hắc!

Thật sự là còn dài hơn tiểu thuyết a!

Diệp Dịch Hành nói: “Ai, anh đói rồi, em đói bụng không?”

“Không cần nói sang chuyện khác.” Hà Nghiên Luật trừng cậu.

(= =)

“Được rồi...” Diệp Dịch Hành bắt đầu kể, “Tại cái đêm tiệc sinh nhật của Dương Khúc, anh bị biến thành mèo...”

Hà Nghiên Luật mở trừng hai mắt: “A nga.”

Thật thần kỳ! Như thế nào lại bị biến...

“Sau đó, anh quên mất mình là ai...” Diệp Dịch Hành bắt đầu thuận miệng biên soạn tình tiết, “Trong đầu chỉ có một ý niệm, anh biết mình muốn đi đến đâu.”

“Đến KTV tụ hội?” Hà Nghiên Luật hỏi.

“Àn... Lúc anh đến đó thì gặp được em.” Diệp Dịch Hành ngậm lấy lỗ tai Hà Nghiên Luật, “Cảm thấy em thật khá, muốn thân cận...”

“Anh ngày đó còn dám sờ sờ cái phía dưới của em, em còn nhớ nha, em còn gọi anh là Tiểu sắc miêu...” Hà Nghiên Luật bỗng nhiên xem mồm đánh gãy cảnh tượng ảo mộng của Diệp Dịch Hành.

= = Diệp Dịch Hành xù lông: “Là em sờ của anh trước mà! Hồn đản! Còn tại trước mặt mọi người mà làm trò!”

“A nga.” Đặc điểm của Hà Nghiên Luật chính là thường thường thoát tuyến, chính mình lại không hề hay biết, anh bình tĩnh đại ngộ nói: “Nguyên lai mèo cũng biết xấu hổ a!”

“Anh đã nói anh bị biến thành mèo!”

“Đã biết, em về sau sẽ không ở trước mặt người khác mà sờ phía dưới anh nữa.” Hà Nghiên Luật trấn an nói.

“Không có về sau !”

Gia hỏa này còn muốn có lần sau! Hồn đản!

“Anh sẽ không biến thành mèo lại sao?” Hà Nghiên Luật nhìn hấn: “Tiểu Hắc ôm rất thoải mái...”

Mấy cái xúc tu mực càng bám chặt hơn, Diệp Dịch Hành nhẹ nhàng cọ xát chân Hà Nghiên Luật, có ý trêu tức nói: “Tiểu Hắc có thể cho em thoải mái như vậy sao?”

Hà Nghiên Luật khóe mắt run rẩy, lắc lắc thân thể cả giận: “Anh còn dám nói! Tiểu Hắc nào có hồn đản như anh! Anh đi xuống cho em!”

“Uy uy! Em đừng có lộn xộn!” Thanh niên huyết khí phương cương đối với tình nhân hoàn toàn không có sức chống cự.

“A...! Hồn đản... Đừng có cắn em!...” Lúc làm mèo thì không cắn mình, đến lúc biến thành Diệp Dịch Hành thì càng lúc càng hung tàn! Là nói thực đó a!

Cổ Hà Nghiên Luật bị cắn, đau đến tím lấy bả vai của Diệp Dịch Hành.

...

Trong tình yêu mọi người đều ngu ngốc, chỉ số IQ của Diệp Dịch Hành lúc này sớm đã cùng cấp bậc với Hà Nghiên Luật, đều là dạng thoát tuyến cùng động kinh.

“Ai cho em loạn quay!... Ngao!” Hấn híp mắt, bỗng nhiên cảm giác bả vai mình tê rần, nháy mắt đã lưu lại dấu răng của Hà Nghiên Luật...

“Hanh hanh...” Hà Nghiên Luật nhe hàm răng trắng ra cười.

Cái chủ đề gì đó đều nhanh bị dời đi, bất tri bất giác, hai người đã loạn thành một đoàn...

Kết cục Hà Nghiên Luật không so nổi thể lực liền bị Diệp Dịch Hành áp ở dưới thân thở hồng hộc...

Diệp Dịch Hành gãi gãi thắt lưng Hà Nghiên Luật, đắc ý nói: “Xem em về sau còn dám tạo phản nữa không!”

“Anh... Ha...!” Hà Nghiên Luật sợ nhột, liều mạng vắn vẹo trốn tránh móng vuốt Diệp Dịch Hành, “Ha... A....
Buông ra a...”

“A a! Lại cắn anh!” Diệp Dịch Hành ôm lấy cánh tay bị đánh lén của mình ngao ngao kêu to!

Cậu rốt cục phát hiện, Hà Nghiên Luật cũng là một tiểu nhân có thù tất báo!!

...

×××

Hai người náo loạn cho tới trưa mới dậy, Diệp Dịch Hành trở lại Diệp Trạch lấy canh chú Phó nấu.

Hà Nghiên Luật ở nhà nhàn rỗi đến phát chán, Vân Tụ biệt cư không ầm áp như Tinh Nguyệt Uyển của mình a, nơi này rất lạnh lùng, phong cách trang trí cũng dùng toàn gam màu lạnh. Diệp Dịch Hành vừa đi anh đã cảm thấy tịch mịch, mơ mơ hồ hồ, không có Tiểu Hắc, cũng không mail để xem...

Được rồi, thật lâu chưa có viết tiểu thuyết.

Hà Nghiên Luật khởi động máy tính của Diệp Dịch Hành, đăng nhập vào chuyên mục của mình...

Sau đó, một loạt tin nhắn đập vào mắt làm cho Hà Nghiên Luật hoàn toàn chấn kinh ——

[Có người nói Lạc Mộc cùng Chi Ngôn yêu nhau có thật không?]

[Chi Ngôn cùng Lạc Mộc có gian tình a! Chuyên mục của Lạc Mộc đang nổ tung lên rồi kìa!]

[Trời ạ! Sớm nghe nói Lạc Mộc được người người yêu thích bị mất tích! Nguyên lai là đi phao* Chi Ngôn! Ha ha!]

*phao nguyên lai ý chỉ pha trà, nhưng có lẽ ở đây đang dùng từ lóng ý chỉ anh Hành đi “ăn” hay چرا cãm anh Luật.

[Hai ngày nay Chi Ngôn đều không có xuất hiện! Xong rồi xong rồi...]

[Lạc Mộc Tri Thu dựa vào quan hệ trước tới bãi phỏng sau lại mặt dày chơi xấu!] (câu này ta chém rất nhiệt tình nha~ không hiểu ấy đang muốn nói gì nữa)

[Đồ Lạc Mộc tiểu nhân đê tiện! Sử dụng cách này đã bại Chi Ngôn! Khinh bỉ!... Anh ngàn vạn lần đừng có rơi vào tay giặc a~ nước mắt lưng tròng!]

...

Này, này... Này rốt cuộc là sao a!!!! (= _ =)

Hà Nghiên Luật tâm hoảng loạn đăng nhập vào chuyên mục của Lạc Mộc Tri Thu, chỉ thấy dòng thông cáo rõ ràng viết một câu kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu——

[Tôi chỉ muốn mượn ngôi cao này nói rõ, Lạc Mộc yêu Chi Ngôn. Độc giả của tôi, nhìn thấy thông cáo này thỉnh thay tôi nói cho Chi Ngôn biết, tôi là vì anh mới sáng tác, cho nên, tôi đã trở về!]

Thời gian sửa, 23 giờ 30 phút ngày XX tháng X năm 2010

Là đêm qua...

Diệp Dịch Hành anh hỗn đản! ! !

Hà Nghiên Luật trong lòng lẫn đoi mắt lại bắt đầu ê ẩm.

Anh quay lại chuyên mục của mình, chỉ mới vài phút, phía dưới liền có thật nhiều fan Lạc Mộc nhấn lại, phần lớn là [Chi Ngôn! Lạc Mộc bảo chúng ta nói cho anh biết, cậu ta yêu anh!] linh ta linh tinh gì đó...

... Diệp Dịch Hành... Anh là Phôi Đản... Ô ô...

Diệp Dịch Hành ở trong phòng trữ thực phẩm của Diệp Trạch cướp đoạt đồ ăn vặt, chocolate sản xuất tại Bỉ, bánh ngọt Ý của bạn bè Diệp mẫu đem tới; trà bánh Nhật Bản của bạn Diệp phụ đem cho....

Di Liễu ở một bên cần nhân: “Còn có một hộp bánh qui bơ sữa Scotland, đều mang đi đi, để ở nhà cũng không có ai ăn.”

Chú Phó còn đem một cái hộp giấy bự không biết là đựng cái gì từ trong phòng bếp đi ra, đứng ở cửa vẫn có thể ngửi thấy hương thơm ngọt ngào truyền tới.

“Có nướng một ít bánh cupcake cùng bánh su kem, tuy rằng chú am hiểu nhất là nấu canh, nhưng bánh kem cũng có thể làm rất ổn a, con xem, toàn bộ mấy thứ ngon này đều cho con a...”

Diệp Dịch Hành cười đến miệng không thể ngậm lại nổi: “Chú Phó thật tốt, đến, bỏ vào trong túi này đi!”

Chú Phó meo meo cười, tiến đến bên tai Diệp Dịch Hành nói nhỏ: “Con trai thích ăn đồ ngọt a, tính tình tốt lắm... Tìm cơ hội mang về nhà xem một chút a, chú Phó làm đồ ăn ngon cho các con ăn...”

Diệp Dịch Hành biểu tình cứng đờ.

Tính tình tốt?

Buổi sáng cánh tay của mình thiếu chút nữa đã bị Hà Nghiên Luật cắn đứt luôn một miếng thịt! Đừng nói với cậu chỉ là gãi ngứa thôi a! Cái này thực là quá độc ác đi! Bây giờ còn ỉn ỉn đau đây này!

Hừ!

Hai cái túi bự tràn đầy đồ ăn vặt, còn có một cái bình giữ nhiệt, Diệp Dịch Hành cảm thấy mỹ mãn trở về Vân Tụ biệt cư.

Trên đường cậu đứng ngồi không yên, ai, cảm giác yêu này, cùng với cảm giác hít thuốc phiện giống nhau a! Hai giờ không gặp liền cảm thấy khó chịu.

Ngốc kia, không biết ở nhà làm gì....

Nghĩ lại buổi sáng sau khi hai người nháo xong, lúc mình rời khỏi nhà vẫn còn nhìn thấy vẻ mặt âm trầm tức giận của Hà Nghiên Luật, không biết phải hổng bao lâu mới có thể nguôi giận đây....

Muốn cắn liền cắn đi! Đợi ông đây về nhà liền cho cắn đến thống khoái luôn!

Diệp Dịch Hành hiên ngang lăm lăm đẩy cửa bước vào nhà, lập tức phát hiện Hà Nghiên Luật đứng ở bên cạnh cửa ánh mắt rụt rè như bị cậu bắt gặp nhìn lên, mặt liền đỏ lên.

Diệp Dịch Hành choáng váng.

Gia hỏa này, rõ ràng hai tiếng trước còn đang tức giận mà... (= =)

Rất quỷ dị, không phải là tiểu lí tàng đao đi!

“Anh về rồi.” Diệp Dịch Hành bắt an nói.

“Àn.” Hà Nghiên Luật chào đón, trên mặt giấu không được vẻ mừng rỡ, anh động động cái mũi một chút: “Anh mang đồ ăn về?”

Gia hỏa này là con cầu sao....

“Àn, đều là đồ em thích ăn.” Diệp Dịch Hành đem đồ ăn vặt đặt lên bàn trà, tháo cái gói to ra, xuất ra mấy món điểm tâm ngọt chú Phó nướng, đang muốn đưa cho Hà Nghiên Luật, lại dừng lại, hỏi, “Em ăn cháo chưa?”

Tuy rằng giữa trưa còn giờ trò ầm ĩ một trận, bất quá lúc rời đi chính mình còn không quên dặn dò Hà Nghiên Luật ăn cháo, không bắt anh ăn uống điều độ, dạ dày anh vĩnh viễn cũng không thể dưỡng tốt lên được!

“Ăn rồi.” Hà Nghiên Luật gật gật đầu.

Diệp Dịch Hành ngồi xuống ghế salon, Hà Nghiên Luật cũng bắt chước theo, ngồi ở bên cạnh cậu.

“Em...” Thực ngoan ngoãn...

Diệp Dịch Hành mị hí mắt, không nói ra ba chữ sau, chỉ cầm cái hộp giấy trên tay, nói: “Đầu bếp của anh làm riêng cho em đó.”

“Nga...” Hà Nghiên Luật tiếp nhận hộp giấy, để ở một bên, sau đó hướng trên người Diệp Dịch Hành dựa vào.

Diệp Dịch Hành mất bình tĩnh.

Đây là cái tình huống gì T T , là cạm bẫy ngọt ngào sao?

“Diệp Dịch Hành...” Hà Nghiên Luật sờ sờ cánh tay đối phương, chỗ buổi sáng anh cắn vào, ôn nhu hỏi, “Đau không?”

“Không đau.” Đau cũng không nói cho em nghe, nếu không thật mất mặt.

Hà Nghiên Luật nhẹ nhàng nhu nhu lên cánh tay cậu.

Diệp Dịch Hành chỉ đồng đồ ăn trên bàn nói: “Những món này đều là đưa cho em. Bất quá anh đều phải thu hồi, phòng ngừa em lên ăn đồ ăn vặt đến không thể ăn cơm được.”

Liếc nhìn Hà Nghiên Luật một cái, chỉ thấy đối phương ngoan ngoãn cúi đầu, ứng thanh một tiếng thuận theo.

Diệp Dịch Hành rất buồn bực, trong lòng bất ổn.

Hà Nghiên Luật không bình thường, nha tuyệt đối không bình thường!

“Diệp Dịch Hành ...”

“Àn, ở đây, nói a...”

“Em nhớ Tiểu Hắc .”

Mặt Diệp Dịch Hành đen lại: “Thì sao?”

Hà Nghiên Luật nháy mắt mấy cái, mong chờ nhìn cậu: “Anh biến thành mèo nha...”

= = Đây mới chính là mục đích của Hà Nghiên Luật a!!

Diệp Dịch Hành thẳng thừng cự tuyệt: “Không.”

Hà Nghiên Luật lộ ra hung tính, cào lên cánh tay người nào đó hỏi: “Vì cái gì!”

Diệp Dịch Hành tùy tiện tìm lấy cái cớ: “Biến thành mèo rất hao tâm tổn sức, biến qua biến lại anh cảm thấy mệt chết đi...”

Kỳ thật bởi vì nếu biến thân trở về thể trạng kia, rất dễ dàng bị Hà Nghiên Luật trảo vào trong ngực chà đạp! Cậu một chút cũng không muốn nghĩ mình bị mất quyền chủ động! Trừ phi có tình huống đặc thù, nếu không hẳn tuyệt đối không biến thân nữa!

Hà Nghiên Luật giận dữ, bặt miệng ủy khuất không thềm để ý tới Diệp Dịch Hành.

Diệp Dịch Hành cũng không để ý đến anh, cậu muốn cho Hà Nghiên Luật nhận thức rõ bản chất của Diệp Dịch Hành không phải là con mèo! Cho nên quá trình này là tất yếu!

Cơm chiều mỗi người tự ăn, sau đó tự đi tắm rửa, lên giường ngủ.

Chỉ có một cái giường, cũng chỉ có một cái máy tính.

Ngồi ở trên giường, Diệp Dịch Hành trộm nhìn anh, Hà Nghiên Luật bọc chăn nằm ở một bên cố ngủ, thân thể mảnh khảnh bị cái áo ngủ có chút lớn che dấu, chỉ lộ ra cái cổ cùng bắp vai mê người...

Kiện áo ngủ kia chính là của mình a...

Cực lực nhẫn nại suy nghĩ muốn hôn muốn vuốt ve dục vọng của anh, Diệp Dịch Hành mặc một kiện áo len mỏng, ôm máy tính lên mạng lướt web.

Cái giường trong phòng ngủ vốn là Kingsize, đủ để cậu cùng Hà Nghiên Luật ngày ngày cùng lăn lăn trên giường, nhưng mà, khi rước vợ vào cửa nhất định phải dùng chăn bông đỏ thẫm, còn phải làm bằng chất liệu tơ lụa!

Diệp Dịch Hành là người rất truyền thống.

Đang suy nghĩ vấn đề, cậu chợt cảm giác phần eo ngứa ngứa.

Cúi đầu nhìn, liền thấy Hà Nghiên Luật không biết từ khi nào đã xoay người hướng về phía mình, đầu đặt tại ngang hông cậu, tay còn hơi hơi túm lấy áo len trên người Diệp Dịch Hành, nhắm mắt lại vô thức cọ cọ...

Gia hỏa này... Sẽ không đem cái áo len của mình trở thành Tiểu Hắc đi!

Diệp Dịch Hành cười nhìn bộ dáng đối phương làm nũng hiem có này, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Này mới là tính cách bình thường của anh a...

Thay Hà Nghiên Luật dịch dịch góc chăn, dùng đốt ngón tay trở nhẹ vuốt ve hai má anh.

Tình nhân trong lúc mơ ngủ nhắm nhắm mắt chu chu mũi, quay đầu, cầm lấy áo len vùi đầu vào eo Diệp Dịch Hành sâu thêm một chút.

Diệp Dịch Hành cười nhẹ, mềm nhẹ vuốt tóc Hà Nghiên Luật.

“Ngu ngốc.” Cậu nhìn anh ngủ say thấp giọng nỉ non.

...

Trước khi ngủ còn cố ý dạo qua chuyên mục của mình một chuyến, Diệp Dịch Hành phát hiện một ít hiện tượng kỳ quái, tìm tung tích đến trang chủ Chi Ngôn, lại phát hiện thông cáo tin tức đối phương mới vừa sửa đổi hôm nay ——

[Lạc Mộc, Chi Ngôn cũng yêu anh! ^__^]

“Đứa ngốc...”

Diệp Dịch Hành khép lại máy tính, tắt đèn.

Nằm trên giường lẳng lặng ngưng tưởng một lát.

Tiếp theo, một con mèo đen tiến vào trong lòng Hà Nghiên Luật cọ cọ...

Cậu tìm cái tư thế thoải mái cuộn lại, liếm liếm cánh tay đối phương, đôi mắt xanh biếc nhắm lại ...

Thân ái, ngủ ngon.

43. Chương 42: Lạc Mộc Là Công, Chi Ngôn Là Thụ

Nhân viên chuyển nhà mở cửa nhà số 16 Tinh Nguyệt Uyển, nhìn mấy cái đồ dùng trong nhà cùng phong cách trang hoàng một lúc rồi ngẩn người hỏi: “Chủ hộ này là nam hay là nữ vậy?”

Át nhìn bảng thông tin nói: “Là nam.”

Giáp đen mặt: “Nga~ Nơi này đại khác là chỗ nuôi tiểu mật* đi...”

*nuôi tiểu mật: đại khái ý là nuôi vợ bé

Át: “...”

Hai người lên lầu, một người bắt đầu thu dọn giá sách, một người gấp lại chăn mền.

Át nhìn qua một cuốn sách, giận dữ nói: “Vẫn còn là sinh viên vậy mà đã bị bao nuôi rồi...”

Giáp mở ra tủ quần áo nói: “Xem ra là làm trai bao rồi.”

Át: “Ai...”

Ba giờ sau, hai người khuôn bốn cái thùng to ra xe, gọi điện cho Diệp Dịch Hành.

“Diệp tiên sinh, giai đoạn thứ nhất đã hoàn thành, giai đoạn thứ hai có liên quan đến đồ dùng trong nhà, ngài định xử trí như thế nào?”

“Chờ.”

Diệp Dịch Hành quay đầu hỏi Hà Nghiên Luật đang ăn bánh ngọt: “Đồ dùng ở Tinh Nguyệt Uyển em định như thế nào?”

Hà Nghiên Luật nói: “Đem về đây đi.”

Diệp Dịch Hành nói: “Sô pha ở đây so với nhà em lớn hơn, giường cũng lớn hơn, giá sách anh còn định mua cái mới cho em...”

Hà Nghiên Luật lại nói: “Sô pha muốn lưu lại, những thứ khác thì bán đi đi.”

Diệp Dịch Hành gật đầu trả lời điện thoại: “Sô pha đem lại đây, còn các đồ dùng khác bán lại theo giá của công ty các anh.”

“Không thành vấn đề. Một giờ sau chúng ta sẽ đến Vân Tụ biệt cư.”

Diệp Dịch Hành cúp điện thoại, Hà Nghiên Luật bỗng nhiên nói: “Đừng quên Tiểu Bạch.”

Diệp Dịch Hành cười nói: “Sẽ không đâu, chị của anh mà.”

Hà Nghiên Luật nghiêng đầu nhìn Diệp Dịch Hành: “Chúng ta đem nó đến tiệm giặt ủi giặt đi?”

“Ngô.... Sao em không tự tay giặt?” Tay Diệp Dịch Hành đáp lên thắt lưng Hà Nghiên Luật: “Lúc anh là con mèo, em mỗi lần đều tự tay tắm cho anh mà...”

Hà Nghiên Luật nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Diệp Dịch Hành: “Phốc...”

Nhân viên Giáp tới Vân Tụ biệt cư, ấn chuông, được một thằng nhóc cực kỳ đẹp trai ra mở cửa, mái tóc đen óng đẹp đến mức có thể đi quảng cáo dầu gội đầu, một cặp mắt mặc lục sắc vô cùng kỳ lạ....

Này.... Trên cổ.... là hạng quyền dành cho cún con đeo sao? = =

Này có phải là.... Nam sủng trong truyền thuyết?

Khí chất.... Hảo gọi cảm, hảo xinh đẹp....

Giáp: “Thỉnh, xin hỏi.... Diệp tiên sinh có ở đây không ạ?”

Diệp Dịch Hành nói: “Chính là tôi.”

Giáp: “...”

Ất: “Hành lý tới rồi.”

Hà Nghiên Luật ở đằng sau Diệp Dịch Hành đi lên, nói: “Con thỏ của tôi ở bên trong phải không?”

Hai nhân viên nhìn thấy phía sau anh chàng đẹp trai xuất hiện một người con trai mỹ mạo như hoa, khí tràng này....

Nữ vương... !

Giáp run run nói: “Con thỏ?”

Diệp Dịch Hành khoa tay múa chân nói: “Con thỏ màu trắng, là con thú bông lớn như vậy này.”

Ất liên tục gật đầu: “Có có, cái gì cũng đều đưa đến đây hết rồi.”

Diệp Dịch Hành: “Tốt lắm.”

Nhân viên Giáp Ất đem thùng đồ vào trong nhà, theo chỉ thị của Diệp Dịch Hành cùng Hà Nghiên Luật đem đồ vật đặt ở vị trí tương ứng, phòng bếp cùng phòng khách càng lúc càng ấm áp hơn hẳn...

Phòng khách vốn cảm giác trống trải được cái sô pha vải bố màu cam của Hà Nghiên Luật tăng thêm sinh khí, Hà Nghiên Luật tay trái ôm Tiểu Bạch, tay phải cầm chén trà gốm sứ của mình, mừng rỡ nói: “Của em!”

Diệp Dịch Hành cười nhìn anh một cái, nói: “Như vậy sẽ không cảm thấy lạnh lẽo nữa đi?”

Bắt đầu từ ngày hôm qua Hà Nghiên Luật liền oán giận nói nơi này rất lạnh, Diệp Dịch Hành còn hận không thể sơn bức tường màu lam kia thành màu hồng nhạt luôn ngay lúc đó!

Hà Nghiên Luật đột nhiên lộ vẻ đau thương...

Diệp Dịch Hành biết anh luyến tiếc nơi kia, nhiều năm như vậy, làm sao có thể nói đi là đi.

Sau khi bước vào Vân Tụ biệt cư, Hà Nghiên Luật một lần cũng chưa hề đề cập đến chuyện chuyển nhà, Diệp Dịch Hành sau cùng cũng ngộ ra, đây là “tự tôn” của Hà Nghiên Luật...

Cho nên, sau khi anh tỉnh lại, liền chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ.

Hà Nghiên Luật là người của mình, cho nên, ở nơi này là đương nhiên.

Bất quá, tương lai sau này có xảy ra vấn đề gì cậu cũng không thể biết được.

Thôi~ Chuyện tương lai cứ để tương lai tính! Chớ sợ chớ sợ!

Ôm lấy thắt lưng Hà Nghiên Luật, Diệp Dịch Hành ôn nhu đề nghị nói: “Chúng ta về nhà kia đi, cùng nó cáo biệt.”

“Àn...”

Hai người lái xe trở về Tinh Nguyệt Uyển, vào cửa phòng, phòng ở đã trống rỗng, Hà Nghiên Luật từ trên xuống dưới đi hết hai vòng, sờ sờ nơi này, chạm chạm bên kia.

Nhất là căn phòng ngủ thông phòng sách, là không gian mà chính mình thích nhất...

Tới cái chỗ trước kia từng đặt bàn làm việc, vách tường phía trước cũng đã trụi lủi, Hà Nghiên Luật vuốt vuốt dấu vết của mấy tờ ghi chú từng dán trên đó, khấn trương nói: “Diệp Dịch Hành, mấy tờ giấy nhỏ của em đâu?”

“Tiểu Luật là hoàng tử tài hoa nhất trên đời này?” Diệp Dịch Hành đứng ở đằng sau Hà Nghiên Luật, trêu đùa: “Tờ giấy kia sao?”

“Anh anh thấy!” Hà Nghiên Luật mở to hai mắt nhìn...

“Cậu ta có thiệt nhiều bạn bè, cậu ta nhìn qua thật vui vẻ...” Xoay thân thể đối phương hướng về phía mình, Diệp Dịch Hành hôn môi Hà Nghiên Luật: “Cậu ta kia, có phải là anh không?”

“...” Hà Nghiên Luật bị Diệp Dịch Hành ôm vào trong ngực, chìm đắm trong ánh mắt thâm tình của đối phương.

Như là ma pháp, người chính mình sùng bái, người mình chú ý, đột nhiên lại xuất hiện ngay bên cạnh mình, nói với mình, yêu mình...

Hà Nghiên Luật hí mắt hỏi: “Anh có phải ngay từ đầu đã biết em là Chi Ngôn không? Em chợt nhớ tới, ngày em mang anh về đây anh liền nằm úp sấp ở trong này xem cái gì đó ở trên vách tường...”

Diệp Dịch Hành cười giảo hoạt: “Không nói cho em biết.”

“Uy...” Hà Nghiên Luật giả dò giận: “Không công bằng a! Lúc Tiểu Hắc ngốc nghếch ở bên cạnh em, đã biết nhiều bí mật của em như vậy, nhưng em lại không biết bí mật của anh.”

Diệp Dịch Hành ôm chặt lấy anh: “Cùng anh ở một chỗ, em có thể từ từ từng chút một đào móc a, em sùng bái Lạc Mộc, rốt cục là cái hạng người gì...”

Hà Nghiên Luật bị Diệp Dịch Hành nói đến mặt đỏ tím đập, không biết nghĩ tới điều gì, nức nở nói: “Diệp Dịch Hành, Vân Tụ biệt cư ở bên kia, tiền thuê nhà để em trả đi...”

Àn, anh rốt cục vẫn là nhắc đến a.

Diệp Dịch Hành hung hăng cắn miệng Hà Nghiên Luật một hơi: “Lúc em đem Tiểu Hắc về nhà nuôi, có hỏi anh có muốn trả tiền cơm nước không?”

Hà Nghiên Luật lắc đầu: “Chỉ là một con mèo thôi, không tốn nhiều tiền như vậy...”

Nuôi Tiểu Hắc là cam tâm tình nguyện a.

“Sức ăn của em so với anh còn nhỏ hơn rất nhiều a...” Diệp Dịch Hành nhéo nhéo thắt lưng Hà Nghiên Luật, “Buổi tối cùng anh ngủ, anh nuôi em, giống như em nuôi Tiểu Hắc vậy, có cái gì khác nhau?”

Hà Nghiên Luật cúi đầu: “Nhưng em không phải là mèo.”

= = Gia hỏa này như thế nào lại ngoan cố như vậy!

Diệp Dịch Hành khó thở: “Em nếu còn dám nói như thế, anh liền... Nhìn em hiện tại cũng biến thành con mèo bệnh rồi còn gì!” Người nào đó véo véo đôi phượng.

Hai má Hà Nghiên Luật nóng lên, buồn bực cắn lại cái miệng của đối phương, thuận tiện nỉ lảng sang chuyện khác: “... Còn không mau nói cho em biết tờ giấy kia đang ở đâu đi!”

“Ở trên bàn nhà hiện tại của chúng ta a, toàn bộ đều để trong cái hộp nhỏ đó, cùng với đồng sách của em, đợi lát nữa chúng ta đi mua cái giá sách xinh đẹp, đến lúc đó em từ từ sắp xếp lại đi!” Diệp Dịch Hành vừa nói, cũng không chịu thiệt, lập tức hôn lên cánh môi đang mở.

“Ngô... Ngô...”

Hai người cắn qua cắn lại, chốc lát sau Hà Nghiên Luật liền yếu đuối ngã vào lòng đối phương.

Trước khi rời đi, Hà Nghiên Luật đập tằm thăm lông trên mặt đất nói: “Này này! Cũng bỏ đi!”

Diệp Dịch Hành bật cười: “Được, được, đều bỏ hết, bồn cầu phòng tắm cũng dỡ ra luôn!”

Hà Nghiên Luật đáng yêu đến Diệp Dịch Hành muốn mù mắt rồi.

Đối phương thường thường sẽ thỉnh thoảng bày ra một ít tính cách kỳ lạ, tùy hứng. Không có bất luận kẻ nào có thể nhìn thấy, chỉ có mình cậu, đây là đặc quyền của cậu.

“Em đối với vị Mạc thiếu gia kia oán niệm rất sâu...”

Hà Nghiên Luật tay làm cái động tác bỏ người: “Tội không thể tha thứ, thiên đao vạn quả!”

“Thần nguyện vì nữ vương bệ hạ quét dọn hết thảy chướng ngại.” Diệp Dịch Hành ôm thắt lưng của người nào đó cung kính nói.

Hà Nghiên Luật hưng phấn: “Àn! Nếu hần tới tìm em gây phiền toái, anh liền biến thành Tiểu Hắc cắn hần! Hanh hanh!”

(= =) Diệp Dịch Hành run rẩy....

Hà Nghiên Luật lại thoát tuyến!

×××

Từ lúc chuyên mục của Chi Ngôn với Lạc Mộc song song thông báo, mạng lưới tiểu thuyết huyền huyền càng trở nên nóng bỏng!

Chỉ sau hai ngày, hủ nữ toàn bộ đều tràn ra, thét chói tai tung hoa tươi không ngừng——

[Nghe nói ở nơi này có hai nam tác giả là Gay a! Ta là mộ danh mà đến! Cầu ảnh chụp!]

[Yêu, hai tác giả này đều là Đại Thần a, đấu đá nhau đến muốn ở cùng với nhau luôn sao? Cầu chân tướng!]

[Hai vị đại nhân khi nào thì kết hôn a! Cầu bánh kẹo cưới!]

...

Tiểu thuyết Chi Ngôn Lạc Mộc nháy mắt số lượng đọc cùng tăng lên vù vù, thứ hạng cũng nhanh chóng chạy lên top trên...

[Vừa mới xem xong nguyệt mặc chi thành của Chi Ngôn, a a a a! Thật là đẹp mắt! Xem ra anh ta là công rồi!]

[Cậu nên xem tiểu thuyết Lạc Mộc viết đi, kia mới gọi là công! Tiểu thuyết thiên văn truyền kỳ rất khí phách!]

[Theo tớ, Lạc Mộc là công, Chi Ngôn là thụ.]

[Lâu thượng chân tương*! Là Lạc Mộc tỏ tình trước nga! Tất cả công đều tỏ tình trước mà...]

*có thể hiểu là cái gì đến trước thì mới là sự thật

[Thế nhưng thứ hạng của tiểu thụ và tiểu công ai cao hơn?]

[Bà con, mọi người giúp Lạc Mộc nâng thứ hạng lên đi!!]

...

Biên tập của Lạc Mộc hưng phấn, Ahaha! Mọi nỗ lực của anh cuối cùng cũng có kết quả rồi! Gia hỏa này không làm gì cũng tự dưng nổi tiếng, thế nhưng lại còn dụ dỗ luôn cả thần nhân Chi Ngôn kia.

Biên tập viên nhiều chuyện hưng phấn gọi điện thoại cho Lạc Mộc, nghiệm thu chân tướng!

Hà Nghiên Luật cùng Diệp Dịch Hành quyết định cuối tuần bắt đầu cùng nhau đi học trở lại, lúc này hai người đang đi shopping.

“Áo này hở quá, đổi cái khác đi!” Diệp Dịch Hành chỉ vào cổ Hà Nghiên Luật nói.

Hà Nghiên Luật ai oán: “Tự anh chọn đi, em mặc thoải mái là được.”

“Cái này, đi thay cho anh xem.” Diệp Dịch Hành cầm lấy một cái áo len theo mùa màu trắng giản dị đưa cho Hà Nghiên Luật....

Hà Nghiên Luật không lay chuyển được cậu, vẻ mặt đau khổ đi vào phòng thay quần áo.

Hiện tại mới biết được Diệp Dịch Hành rất khó đối phó: cổ áo không được thấp quá, không thể mặc áo bó sát người, cũng không được mặc bộ đồ có tính chất hơi hơi xuyên thấu...

Diệp Dịch Hành là cái loại này, yêu tới nỗi liền hận không thể chiêu cáo cho toàn thiên hạ biết anh là người của cậu! Loại hành vi này hoàn toàn không phải không cố ý, mà là bản năng của động vật giống đực đang đánh dấu chủ quyền...

Người này của tôi, ai cũng không được ngấp nghé!

Nhưng mà cả hai đều là đàn ông, không thể cúi đầu, cho nên Diệp Dịch Hành chỉ có thể thông qua quần áo mà đánh dấu chủ quyền Hà Nghiên Luật...

“Ti tách đáp tích thùng thùng...” Biên tập mạng huyễn huyễn?

“Uy ——?”

“Lạc mộc lạc mộc!” Đối phương vội vã hô.

“Ân, làm sao vậy?”

“Cậu cùng Chi Ngôn chuyện kia.... Là thật sao?”

Diệp Dịch Hành nở nụ cười, nhìn về phía phòng thay quần áo, nói: “Anh ta hiện tại ở chung với tôi a...”

Biên tập phiên muộn: “Gi? Chi Ngôn ở bên cạnh cậu sao?”

Diệp Dịch Hành nói: “Ân, chúng ta đang đi dạo phố.”

“Không cần nói mấy lời trần ngập thương yêu như vậy! Thừa dịp hiện tại danh tiếng tăng cao mà ngừng lại đi a! Trang chủ của hai cậu sắp sập rồi...”

Hà Nghiên Luật từ phòng thay quần áo đi ra, áo len màu trắng tinh xảo như lông thỏ anh mặc vào đặc biệt có linh khí, Diệp Dịch Hành mắt sáng rực lên, cái này được!

Không thèm để ý biên tập ở bên kia ngao ngao, cậu đưa tay chỉnh lại cổ áo giúp Hà Nghiên Luật: “Cái này được a, phần thắt lưng bóp vào rất ổn.”

Biên tập bên đầu dây bên kia ngẩn người, Lạc Mộc đang nói chuyện với ai? Chi Ngôn? Chợt nghe thanh âm của một người nhẹ nhàng truyền tới: “Không cần thay nữa được không? Mệt chết em...”

Lạc Mộc khẽ cười nói: “Àn, anh cũng mua cái áo màu đen, lớn hơn cái áo của em một số.”

“Ha hã, vậy thành Hắc Bạch Song Sát .”

“Màu trắng rất hợp với em a,” Diệp Dịch Hành vượt lưng Hà Nghiên Luật, ái muội nói, “Kỳ thật anh càng muốn biết, khi nào thì tự tay anh được quyền cởi nó ra...”

“Đô – đô – đô – đô —— ”

Biên tập bị Lạc Mộc trong lúc vô tình tắt điện thoại mà máu mũi chảy ròng.

Lúc đó, fan Chi Ngôn lại ở trên mạng u oán kêu gọi ——

[Không cần nói yêu thương gì đó a! Mau mau quay trở lại a!]

[Lạc Mộc! Trả lại Chi Ngôn cho chúng ta a!!]

...

Buổi tối, Diệp Dịch Hành cùng Hà Nghiên Luật đến thăm lại “nhà hàng yêu mèo”.

Trước kia vẫn đều là gọi đặt đồ ăn, hôm nay hai người đột ngột đều muốn đến quán hưởng thụ món ăn!

Vừa vào cửa đã có nhân viên quán và người giao hàng nhận ra Hà Nghiên Luật, tiểu thư tiếp điện thoại đặt hàng cũng lặng lẽ nói bên tai chủ quán: “Người con trai mặc áo sơmi màu tím nhạt kia chính là khách hàng minh tinh của quán ta, Hà tiên sinh!”

Chủ quán là một người đàn ông tuổi còn trẻ, bộ dáng cũng chỉ mới hai mươi bảy hai mươi tám, anh ta vừa nghe, liền tự mình tới chào đón: “Xin hỏi hai người sao?”

Diệp Dịch Hành gật gật đầu.

Chủ quán đối Hà Nghiên Luật mỉm cười nói: “Hà tiên sinh kính đã lâu, ngài không mang mèo yêu đến sao?”

Hà Nghiên Luật cười mà không đáp, nghiêng đầu thâm ý nhìn Diệp Dịch Hành.

Diệp Dịch Hành nói giỡn: “Lão bản không chào đón tôi sao?”

Chủ quán vội vàng khoát tay nói: “ Hà tiên sinh mang bạn bè đến chúng ta đương nhiên hoan nghênh! Huống chi lại đẹp trai như vậy...”

Diệp Dịch Hành lập tức hỏi: “Kia có thể chiết khấu không?”

Chủ quán ngượng ngùng giải thích: “Nhà hàng quy định chủ nhân cùng thú cưng lại đây dùng cơm mới được chiết khấu 30%, bất quá...”

Anh ta đang muốn nói là khách thân thiết, có thể giảm giá một chút, Diệp Dịch Hành bỗng nhiên đánh gãy lời anh: “Như thế nào lại vậy a, tôi chính là thú cưng của anh ta a.”

OTZ(= =) Chủ quán bị sét đánh đen người !

Khách nhân trong quán bắt đầu quay sang nhìn chăm chăm, hai mắt phóng điện trùng trùng!

Khách hàng Giáp: “Trời ạ! Cậu ta nói cậu ta là thú cưng của người kia.... Không phải vậy đâu a?”

Khách hàng Ất: “Không được không được, mù chết ta rồi, quyết định mỗi ngày đều tới đây ăn cơm!”

Khách hàng Bính: “Tuyệt đối là GAY! Là GAY!”

...

Chủ quán khoe miệng run rẩy, lúng túng nói: “Ha hã... Tiên sinh ngài đừng nói giỡn...”

“Anh xem...” Diệp Dịch Hành mang nụ cười vô hại kéo kéo cái cổ áo, chỉ chỉ vào hạng quynh màu bạc, nói: “Tôi là thú cưng của anh ta.”

Mặt Hà Nghiên Luật bắt đầu nóng lên, kéo kéo cánh tay Diệp Dịch Hành, thấp giọng nói: “Uy, đừng đùa.”

Diệp Dịch Hành dĩ nhiên không phải vì tiếc mấy đồng tiền lẻ, cậu thuần túy là muốn cho Hà Nghiên Luật vui một chút.

Khách nhân nữ chung quanh khe khẽ nói nhỏ bắt đầu ồ lên.

Tiểu thu tiếp điện thoại đặt hàng miễn cảm phát hiện, chủ nhân của thanh âm đặt cơm trong điện thoại kia giống với thanh âm của Diệp Dịch Hành!

Cô kích động xông lên hỏi: “Ngài chính là người gọi đặt cơm đi?”

Diệp Dịch Hành đối nàng bắn qua một cái bóng quang điện, biểu tình gã sở khanh lập tức xuất hiện: “Cô nhóc thông minh.”

Chủ quán trẻ tuổi cảm thụ được không khí trong quán đều biến thành màu hồng, hoàn toàn bất đắc dĩ: “Được rồi, hôm nay giảm giá cho các cậu!”

“Cảm tạ~ Lão bản buôn may bán đắt a!” Diệp Dịch Hành cười nói cảm ơn.

Gọi ra một đồng đồ ăn, Diệp Dịch Hành ngóng trông nhìn Hà Nghiên Luật: “Chủ nhân trả tiền đi.”

Chung quanh lại là một trận thét chói tai...

Hà Nghiên Luật ngồi ở bên cạnh, hạ mắt nói nhỏ: “Miệng lưỡi trơn tru!”

Diệp Dịch Hành chọn một góc khuất, bay nhanh qua chỗ Hà Nghiên Luật trộm lấy một cái hôn.

“Vui sao?”

“Àn...”

44. Chương 43: Tiểu Hắc Muốn Ăn Cá

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai khối kẹo mạch nha cùng dính một chỗ xoay vòng xoay vòng, lại đến cuối tuần.

Hà Nghiên Luật mặc áo ngủ hình gà con, nằm úp sấp đọc sách trên giường lớn.

Dưới thân là cái chăn tơ tằm màu đỏ, còn thêu long phượng giao hợp đồ bằng tơ vàng...

Hà Nghiên Luật vô thức giơ hai chân lên không, quơ qua quơ lại, cái chân thon dài trắng như tuyết lộ ra khỏi ống quần, người nào đó lại còn cọ cọ hai đầu gối vào nhau, lắc qua lắc lại, kết quả, cái eo cũng lộ ra ngoài không khí...

Lúc Diệp Dịch Hành tắm rửa xong trở lại phòng ngủ, liền nhìn thấy người nào đó quần áo không chỉnh tề nằm trên giường “vận vẹo”.

Kỳ thật, Hà Nghiên Luật chính là vô thức nằm sấp quơ quơ hai chân mà thôi, giống như người ta thường lấy tay cào cào tóc, hoặc ngồi rung đùi vậy.

Diệp Dịch Hành vừa mới dùng nước lạnh hạ hỏa dục vọng sinh lý, nháy mắt lại bị cảnh đẹp trước mắt này kích thích, tro tàn bập bùng cháy trở lại, lửa càng lúc càng cháy hừng hực đầy nhiệt tình...

Cậu trong phút chốc đã ôm lấy Hà Nghiên Luật mà lật ngược lại, dùng cả tay lẫn chân đem đối phương gói vào trong chăn, Hà Nghiên Luật vì bất ngờ không kịp đề phòng, còn chưa có phản ứng lại thì đã bị cuộn thành một con nhộng đỏ bự thiệt bự, Diệp Dịch Hành lại hóa thân thành bạch tuộc tám chân, ôm chặt Hà Nghiên Luật ở trên giường lăn qua lăn lại, hưng phấn đến động kinh!

Hà Nghiên Luật bị cậu lăn đến choáng váng, cái đầu còn lộ ra ngoài sợ hãi kêu a a.

“Hắc hắc, ăn bánh cuộn thịt gà kiểu Mexico* a!”

*Bánh cuộn thịt gà kiểu Mexico: đây là món mà quán KFC có bán a: Hình như kêu là Bánh Gogo thì phải. Có hai loại: Gà và Cá.

“A... ?”

Diệp Dịch Hành sờ cái mông ở trong chăn của Hà Nghiên Luật, cái chỗ kia có một chút nhô lên, nhưng những chỗ khác đều bị chăn khóa chặt lại tạo thành dẹt dẹt.

Hà Nghiên Luật ngộ ngậy, giống như con cá bị trói gô.

“Thực gầy a!” Diệp Dịch Hành dờ tay lên thắt lưng Hà Nghiên Luật.

Bộ vị mẫn cảm ở trong chăn bị người bên ngoài cọ cọ xát xát, toàn thân Hà Nghiên Luật bắt đầu nóng lên: “Hỗn đản, anh buông ra cho em...”

“Thu đao ngư, nha đái ngư, man ngư*... Em là cá gì đây?” Diệp Dịch Hành một bên hỏi, một bên cúi đầu khẳng định cảm của Hà Nghiên Luật lộ ở bên ngoài.

*thu đao ngư (cá thu đao):

*nha đái ngư (cá hổ):

*man ngư (con lươn):

“Ách a... Cái gì?” Tay và chân toàn bộ đều bị khóa lại ở trong chăn, Hà Nghiên Luật trừ bỏ cố hất cái cảm cao lên thì cái gì cũng không động đậy nổi.

“So với bánh cuốn thịt gà kiểu Mexicô, em hiện tại giống con cá hơn.” Diệp Dịch Hành cười đáp.

“... Vì sao...” Bởi vì Tiểu Hắc.... muốn ăn cá (=__=)?

Hà Nghiên Luật quay a quay, một bên chịu đựng Diệp Dịch Hành khẳng định, một bên miên man suy nghĩ.

Ba loại cá kia hình như đều rất dài a... Cá hổ cùng lươn là thân nhuyễn (cái loại uốn éo ấy), cá hổ lại có hình dẹt dẹt...

Diệp Dịch Hành cười cười nhìn Hà Nghiên Luật như đang đi vào cõi thần tiên: “Lại muốn suy nghĩ đi đâu a?”

Hà Nghiên Luật thành thật trả lời: “Suy nghĩ mình là con cá gì.”

Diệp Dịch Hành nhin cười nói: “Cá hổ bạc đi.”

Cá hổ cắt thành từng khúc, kho cùng với củ cải và thịt ăn rất ngon... Diệp Dịch Hành vừa định miêu tả, Hà Nghiên Luật đã xen vào: “Cá hổ thân dẹt, ta không phải.”

Diệp Dịch Hành đề lên bụng người nào đó, chắc chắn, cái dạng thân thể này còn chưa có đủ dẹt sao?

“Khẳng định không thể là con lươn,” Diệp Dịch Hành tiếp tục nói, “Tuy rằng lươn rất nhuyễn, nhưng nó xấu quá.”

Hà Nghiên Luật hỏi: “Chẳng lẽ em là con cá thu đao?”

“Không sai a, cũng là màu bạc, lại phi thường xinh đẹp (sao ta nhìn không ra nó đẹp nhỉ)... Nhưng là, cá thu đao đều bị nướng ăn nha...” Diệp Dịch Hành xoay người đặt người nào đó lên người mình, cười ái muội, vươn một ngón tay vuốt ve môi Hà Nghiên Luật, ngữ khí mang đầy hương vị tình sắc: “Từ cái chỗ này, bị

nguyên một cây gậy đâm xuyên vào, xuyên thấu cả thân thể... Sau đó, lặn qua lộn lại... Nướng a..." (có ai còn ngây thơ không? Giơ tay cái nào!)

Hà Nghiên Luật cảm thấy chính mình cũng mau bị nướng chín rồi——

Cái này đúng là “người là cái thối, ta là thịt bò” a!

“Ngày mai còn đi học.” Hà Nghiên Luật chớp chớp mắt vô tội nói.

Diệp Dịch Hành làm nũng nói: “Ba ba, Tiểu Hắc đói bụng, muốn ăn cá...”

“...”

Từng chút từng chút lôi chăn cùng quần áo của người nào đó ra, tựa như cắt lớp giấy bạc gói bên ngoài con cá thu đao, lộ ra khoảng da thịt hồng nhạt xinh đẹp của con cá.

Xấu hổ đi.

Diệp Dịch Hành cúi đầu liếm lồng ngực trắng nõn của đối phương, không quên tán dương nói: “Thịt tươi thơm, thật ngon á.”

Hà Nghiên Luật nắm lấy bả vai Diệp Dịch Hành, giẫy dụa một lần cuối cùng: “Trước cứ liếm liếm, sau lại ăn...”

Diệp Dịch Hành chọn mi: “Đang khiêu khích anh sao?”

“Ngày mai còn muốn đi học...” Nụ hoa trên ngực bị đối phương cắn một hơi, Hà Nghiên Luật khản trương đến cứng đờ người...

Lại là những lời này, Diệp Dịch Hành ghen cười: “Sợ hãi như vậy?”

Diệp Dịch Hành trước mắt lại hóa thành mèo tinh rồi! Hà Nghiên Luật âm thầm phát sầu.

Diệp Dịch Hành an ủi anh: “Làm nhiều liền quen thôi, là sự tình rất thoải mái a...”

Biết rõ nam cùng nam, loại chuyện này không phải bình thường.

Huống chi, mình lại là người bị áp phía dưới...

Nhưng mà, bị đè nặng như vậy cũng cảm thấy khoái hoạt ...

Làm sao có thể sẽ không cảm thấy xấu hổ chứ...

Hà Nghiên Luật từ chối nửa ngày, bĩu môi nói: “Cho em nằm trên.”

“...” Da mặt Diệp Dịch Hành co rút dữ dội, con cá thu đao kia muốn đè mình sao? Muốn dùng cái phía trước? Mặt sau... chắc tốt hơn đi? (=__=)

Hai người lý giải hiển nhiên xuất hiện lệch lạc...

Từ gần kéo đầu giường lấy ra trơn tề (dầu bôi trơn *xấu hổ*) cùng mũ đặt bên cạnh giường, Diệp Dịch Hành hưng phấn nói: “Vậy em kiểm chế một chút đi...”

Hà Nghiên Luật run rẩy đứng lên, Diệp Dịch Hành vẫn cứ ung dung bình tĩnh nằm ở trên giường.

Trong đầu một mảnh hỗn loạn không thể tin nổi nhìn đối phương, Hà Nghiên Luật bất đắc dĩ: “...” Thật nhạt!

Diệp Dịch Hành chỉ chỉ bộ vị nhếch lên giữa hai chân mình, cười nói: “Đến đây đi.”

Trong lúc hai người đang đắm chìm trong bầu không khí màu hồng phấn quý dị, điện thoại di động của Hà Nghiên Luật bỗng nhiên vang lên.

Giống như gặp được cứu tinh, Hà Nghiên Luật bỏ mặc Diệp Dịch Hành nằm trên giường chờ hầu hạ, nhanh như chớp chạy đến nghe điện thoại...

Diệp Dịch Hành tạo dáng chữ đại nằm ở trên giường, hối hận không kịp——

Con cá tươi ngon đã đưa đến sát mép lại phóng chạy mất!! Đứa hồn đản nào tại thời khắc mấu chốt này gọi điện thoại, nói!!! Ông đây đi giết tên đó a a! A a a muốn đối phó với cái loại ngu ngốc Hà Nghiên Luật nửa đường liền lùi bước này chỉ có thể đem em buộc ở trên giường, tuyệt đối không cho phép em chạy trốn như vậy a!!

“...Uy, Sở Văn Hạnh?” Hà Nghiên Luật bật máy nghe.

A a a chết tiệt lại là Sở Văn Hạnh!!! Dương ca, tôi đây muốn giết tình nhân của anh a a!

“Ân... Tổ chuyển nhà... Làm sao vậy? Cậu khỏe không?”

...

“Ân.. Cậu chờ lát...” Hà Nghiên Luật thân mình sạch sẽ, mặt vẫn còn hồng hồng, quay đầu hỏi Diệp Dịch Hành, “Sở Văn Hạnh tâm tình không tốt, em ra ngoài một lát được chứ?”

Diệp Dịch Hành đen mặt, không chút nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt: “Không được!”

Hà Nghiên Luật sững sốt, nhúu nhúu mày, anh không muốn làm người gặp sắc vong hữu (có người đẹp liền quên bạn bè): “Em phải đi gặp cậu ta.”

Tâm tình Diệp Dịch Hành bởi vì những lời này của Hà Nghiên Luật mà càng thêm táo bạo, cậu mạnh mẽ từ trên giường nhảy dựng lên quát: “Uy uy! Em có ý tứ gì!”

Hà Nghiên Luật cúi đầu, vừa mặc quần áo vừa nói: “Cậu ta là bạn của em.”

Diệp Dịch Hành từ phía sau lưng ôm chặt lấy Hà Nghiên Luật, cả giận nói: “Ai cho phép em đi!”

“Diệp Dịch Hành...” Cảm nhận được độ ấm của người nào đó ở bên tai, Hà Nghiên Luật gỡ từng ngón tay của cậu ra, dừng lại một chút: “Nếu không có Tiểu Hắc, Sở Văn Hạnh chính là người bạn duy nhất của em...”

Không biết có phải là ảo giác của Diệp Dịch Hành không, ngữ khí Hà Nghiên Luật có điểm thương cảm.

Thật là... Vì cái gì sẽ biến thành cái dạng này!

Rõ ràng một phút đồng hồ trước bầu không khí còn rất tốt, lửa còn nóng a...

“Em bảo cậu ấy đến đây đi...” Diệp Dịch Hành có điểm nổi giận nói.

Hà Nghiên Luật bị đối phương gắt gao vây vào trong ngực, ngón tay Diệp Dịch Hành phát run. Do dự trong chớp mắt, anh ôm lấy lưng đối phương hỏi: “Không vấn đề gì sao?”

“Em quyết định, nơi này là nhà của em, không nên hỏi anh...” Diệp Dịch Hành đem cằm gác lên vai Hà Nghiên Luật, dầm chua kinh quá.

“Thế nhưng...” Hà Nghiên Luật quay đầu nhìn Diệp Dịch Hành gần trong gang tấc, gương mặt suất khí đều muốn co rúm lại, biểu đạt đầy đủ tâm trạng phần uất của cậu.

= = “Được rồi... Anh biến thành mèo là được chứ gì!” Không chịu nổi ánh mắt vô tội của Hà Nghiên Luật, Diệp Dịch Hành hỗn hển hung hăng cắn cổ đối phương.

“Uy... Ân...”

“Của anh.” Làm dấu hiệu, hanh hanh.

“...”

Hà Nghiên Luật gọi điện cho Sở Văn Hạnh, nói cho cậu biết địa chỉ của Vân Tụ biệt cư.

Ba mươi phút sau ——

“Cậu bị ký túc xá đuổi sao?...” Hà Nghiên Luật sợ hãi than nói.

Người bạn tốt trước mặt đang mang theo một đồng hành lý to kèn, vẻ mặt phong trần mệt mỏi.

“Tiểu Luật...” Sở Văn Hạnh thần sắc khẩn trương, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ mệt mỏi.

“...Cậu làm sao vậy?” Hà Nghiên Luật rất lo lắng tình trạng của đối phương, thiếu niên từ trước đến nay luôn cứng cỏi, nga không, là đứa con trai choai choai, là ai có thể đem cậu bức đến tình cảnh chạy nạn như vậy?

“Thu lưu tớ đi.” Sở Văn Hạnh mở miệng nói.

Hà Nghiên Luật có chút khó xử, anh liếc mắt nhìn Diệp Dịch Hành đang ghé ngồi trên ghế salon, ngẫm lại cũng biết tên kia tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Quả nhiên, cậu đúng là đang hung tợn trừng Sở Văn Hạnh...

Sở Văn Hạnh phát hiện sự tồn tại của con mèo, chào hỏi: “Hi~ Tiểu Hắc...” Quay đầu hỏi Hà Nghiên Luật, “Cổ họng nó như thế nào rồi? Các cậu làm sao mà chuyển nhà? Nơi này không sai, so với chỗ cậu ở trước lớn hơn nhiều...” Một bên hỏi, cậu một bên ngồi xuống ghế salon, ôm đầu gối tự cuộn mình thành một đoàn nho nhỏ.

Hà Nghiên Luật ôm Tiểu Hắc ngồi ở đối diện, trộm túm lấy đuôi mèo, ý bảo người nào đó đang nhe răng nhếch miệng an phận một chút, “Àn, có một gian phòng khách, cậu ở đó đi.”

Uy uy uy Hà Nghiên Luật ngu ngốc em muốn chết sao? Dám đi thu lưu cái tên siêu cấp bóng đèn này! Tin hay không đêm nay anh đây cho em “gọi” suốt đêm luôn, xem em còn dám hay không dám thu lưu cậu ta!!

Không thể phát tác, Diệp Dịch Hành chỉ có thể lau bầu trong lòng.

“Àn, cảm ơn.” Sở Văn Hạnh nhẹ nhàng thở ra, bỗng khấn trương nói, “Cái kia, Dương Khúc không biết nơi này đi?”

“Ngạc...” Hà Nghiên Luật nhẹ xoa đầu Diệp Dịch Hành, “Hắn là không biết đi...”

(= =)

Diệp Dịch Hành nghe xong liền hưng phấn——

Ha! Chân tướng! Gia hỏa này không phải là vì Dương Khúc nên mới trốn đi...?

Phỏng chừng vận khí Sở Văn Hạnh thật kém, tìm nơi nương tựa lại tìm đúng chỗ ở gián điệp của Dương Khúc a! Còn cho là mình đã tìm được nơi ẩn núp! Ha ha ha!

Cho nên nói, lễ mừng năm mới nhất định phải tới chùa thắp hương...

Người nào đó hề hề nhìn Hà Nghiên Luật, đối phương đang cùng Sở Văn Hạnh tâm sự câu được câu mất.

Thừa dịp bọn họ chưa chuẩn bị, Diệp Dịch Hành lủi xuống sô pha tiến thẳng vào phòng ngủ...

“Tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra... Bất quá, cậu làm sao đi học đây?”

“Tạm thời không đi .”

“Sợ Dương Khúc đến trường học tìm cậu?” Sở Văn Hạnh nghiêm túc như thế lại sợ hãi Dương Khúc đến mức không dám đi học? Ha hử, bổn sự của Dương Khúc cũng thật là lớn...

Sở Văn Hạnh cắn môi không nói lời nào.

Ngày đó dưới tàng cây bạch quả bị người nào đó uy hiếp bức bách thật đáng sợ, hiện tại lại nhớ tới, tim vẫn cứ muốn từ ngực mà nhảy ra ngoài...

“Văn Hạnh,” Hà Nghiên Luật chậm rãi mở miệng, “Cậu thích Dương Khúc?”

“Tớ...” Rụt đầu, tai Sở Văn Hạnh hồng lên.

“Thích cho nên mới sợ đối mặt, bởi vì sẽ khấn trương, sẽ ngượng ngùng, không biết nên làm thế nào... Đúng không?”

Sở Văn Hạnh kinh ngạc ngẩng đầu, lẳng lặng lắng nghe.

Hà Nghiên Luật thản nhiên nói: “Tớ biết... Loại cảm giác này. Bởi vì, tớ thích Diệp Dịch Hành.”

Quyết định đem chuyện tình cảm của mình nói cho bạn tốt duy nhất nghe, loại tâm tình này, chỉ có Sở Văn Hạnh cùng chính mình chia sẻ.

“Cậu...” Sở Văn Hạnh hoàn toàn không nghĩ tới, Hà Nghiên Luật vậy mà lại tự nhiên nói ra chính mình thích một người.

Tình yêu, thật có thể làm cho người ta thay đổi đến vậy sao?

“Trung thực với tình cảm của mình. Qua được bước này, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.” Hà Nghiên Luật cười, xung quanh y như là có vô số lông chim bay phấp phới, “Người tớ thích, cũng thích tớ... Tớ cảm thấy rất hạnh phúc.”

Người con trai trước mắt này thật sự rất đẹp.

Nhất là ở thời điểm khoái hoạt, toàn thân tản mát ra một loại mị lực thần kỳ, làm cho người ta muốn đuổi mùa...

Diệp Dịch Hành vội gọi điện cho Dương Khúc, xong, vừa ra liền nghe thấy lời nói này của Hà Nghiên Luật, nhất thời kích động đến phe phẩy đuôi, nhảy lên người Hà Nghiên Luật, dùng đầu cứng cứng cọ cọ vào tay người nào đó.

Con mèo này... lại làm nũng!

Sở Văn Hạnh khoe miệng run rẩy nhìn con mèo đen phá hư không khí, vừa định hỏi thêm chuyện Hà Nghiên Luật cùng Diệp Dịch Hành, ngẩng đầu lên bỗng nhiên nhìn thấy ở trên cằm đối phương có dấu hôn, lại là ở vị trí phi thường bí mật, cậu ghen hòng nhìn trần trời: “Cằm của cậu...”

Hà Nghiên Luật nhất thời nóng mặt, nhanh đưa tay che, cúi đầu túm túm lỗ tai Tiểu Hắc.

Đều là lỗi của gia hỏa này, Tiểu Hắc bá đạo...

Diệp Dịch Hành vầy vầy đuôi, run run ria mép, vui vẻ vô cùng.

Sở Văn Hạnh đã quá quen thuộc với loại ký hiệu đỏ thẫm này rồi, vì trên cổ cậu cũng có một cái, là Dương Khúc ban tặng, đã qua một tuần cũng còn chưa có biến mất, hại cậu chỉ có thể mặc loại áo cổ cao...

Đúng vậy, lúc chủ nhật đến Tinh Nguyệt Uyển thăm Hà Nghiên Luật đã phát hiện ra khác thường, chính là dấu hôn bên tai đối phương.

Mình vì bị Dương Khúc uy hiếp nhiều loạn tâm trí, toàn tâm toàn lực xuất ra hồng đối phó với chuyện này, cho nên đã quên mất chuyện của Hà Nghiên Luật!

Dấu vết này, không phải là của... Diệp Dịch Hành đi?

Chẳng lẽ... Diệp Dịch Hành cũng ở trong này?

Nếu Diệp Dịch Hành ở đây, Dương Khúc kia nhất định sẽ biết chỗ này!

Trời ạ...! Sở Văn Hạnh cứng ngắc quay đầu xem bốn phía: “Diệp Dịch Hành ở đây sao?”

Hà Nghiên Luật sớm biết Sở Văn Hạnh rất cẩn cảm, chính mình cũng là cố ý đem đề tài dẫn dắt tới hướng này, cứ như vậy mà ám chỉ, Sở Văn Hạnh nhất định sẽ phát hiện... Nhưng là, động tác của đối phương lại làm cho Hà Nghiên Luật hoàn toàn chấn kinh.

Chỉ thấy Sở Văn Hạnh bừng tỉnh đại ngộ quay đầu, kinh tủng nhìn về phía con mèo đen trong lòng ngực Hà Nghiên Luật...

“Diệp Dịch Hành...”

Thật sự rất là kỳ quái!

Diệp Dịch Hành ngáp một cái, Dương Khúc thế nhưng lại thích Sở Văn Hạnh! Anh còn dám nói chính mình có thể ứng phó được...

Sở Văn Hạnh bị phán đoán của mình dọa sợ tới mức mắt trợn lên, toàn thân co rút, đôi môi run rẩy không ngừng nỉ non: “Diệp Dịch Hành... Cậu là Diệp Dịch Hành...”

Bạn tốt có thể phát hiện ra mèo đen là Diệp Dịch Hành đã làm cho Hà Nghiên Luật thực sự kinh ngạc, anh khẩn trương hề hề trấn an đối phương nói: “Văn Hạnh, đừng khẩn trương, Diệp Dịch Hành là người tốt...”

Diệp Dịch Hành ở trong lòng cười gian: nga, anh đây là người tốt.

A ha ha ha ha ha ha ha...

Ngu ngốc...

Anh chỉ đối tốt với một mình em thôi...

Sở Văn Hạnh bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt tái nhợt nói: “Tớ phải rời khỏi nơi này!”

Loại dự cảm bất hảo này... Cậu thật sự không dám tiếp tục lưu lại!

Vừa nói xong, chỉ nghe con mèo đen kia sâu kín mở miệng: “Đã chậm rồi.”

Sở Văn Hạnh giống như bị cái thực thể rắn chắc đẩy lui ba bước!

Mặt Hà Nghiên Luật lúc đỏ lúc trắng, lúc này còn nói tốt cho Diệp Dịch Hành, tiểu nhân này liền hỗn đản như vậy!

“Anh gọi cho Dương Khúc??” Hà Nghiên Luật túm chặt cái đuôi mèo hỏi.

“Ngao~!” Diệp Dịch Hành bị đau, quên luôn phải giả vờ cơn đau nói: “Sở Văn Hạnh là bạn của em, Dương Khúc cũng là anh em của anh, anh không nói cho anh ta biết là bội bạc~”

Vừa nói xong, tiếng đập cửa cũng theo sát mà đến, mèo đen giãy ra khỏi tay Hà Nghiên Luật, xoay người một cái leo lên ghế sa lon biến trở về lại hình người, nháy mắt đem Sở Văn Hạnh sợ tới lui vào góc tường.

Diệp Dịch Hành mở cửa, người đứng ở cửa chính, đúng là Dương Khúc.

45. Chương 44: Đàn Ông Làm Văn Nghệ Cũng Có Thể Rất Nam Tính!

Lúc nhận được điện thoại, Dương Khúc vừa mới tắm rửa xong, tờ báo đặt trên đùi dù đọc cũng không thể nhét vào đầu được nữa chữ. Hôm nay đã là ngày cuối cùng, thời hạn mình cấp cho Sở Văn Hạnh cuối cùng đã đến.

Kỳ thật nói cho cậu thời gian suy nghĩ, căn bản chỉ là muốn bức bách cậu sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Sở Văn Hạnh không thể nói không, bởi vì cậu không dám, mà Dương Khúc cũng sẽ không cho cậu có cơ hội nói ra điều đó.

Dương Khúc đương nhiên không có ôm mộng tưởng Sở Văn Hạnh sẽ tìm đến mình, đối phương lại rõ ràng không phải là loại người ngồi chờ chết.

Anh rất tò mò, không Sở Văn Hạnh sẽ dùng biện pháp gì đối phó với công kích cuối cùng của anh đây.

Đương nhiên, Sở Văn Hạnh đã không làm cho anh thất vọng, Dương Khúc thật lâu đã không có loại cảm giác vui mừng như vậy.

Diệp Dịch Hành trong điện thoại mắng: “Khúc ca! Sinh hoạt tính phúc của ông đây đều nhanh bị tiểu tình nhân của anh hủy thối đi rồi! Phòng khách cho anh mượn, phòng tắm cho anh mượn, tron tề cùng mũ mượn một tặng luôn mười, anh mau lại đây cho tôi! Đừng có chơi mấy trò lạt mềm buộc chặt gì đó nữa đi!!”

Dương Khúc uống ngay một hơi nước trái cây cầm trong tay, trầm giọng nói: “Được.”

Đứa ngốc này, chạy nạn thế nào lại chạy ngay trúng nhà Diệp Dịch Hành, quả thực là tự tìm đường chết. Bất quá cũng khó trách, ai bảo cậu chỉ có mỗi Hà Nghiên Luật là bạn.

Mà Hà Nghiên Luật, đã sớm là em dâu của mình rồi...

Dương Khúc đứng ở cửa nhà Hà Nghiên Luật, mặc một thân quần áo màu đen, thực giống con dơi đi đêm (Batman chẳng?).

Diệp Dịch Hành chỉ chỉ Sở Văn Hạnh đang ngồi xỏm ở góc tường, vui sướng khi thấy người gặp họa nói: “Ồ đằng kia, mau tới a!”

Sắc mặt Sở Văn Hạnh từ tái nhợt đã biến thành xám tro, đáng thương hề hề mà run rẩy.

Hà Nghiên Luật mềm lòng, đi qua trấn an bạn tốt: “Văn Hạnh, đừng sợ, Dương Khúc cũng sẽ không ăn cậu...”

Dương Khúc đi vào cửa, nghe được câu nói của Hà Nghiên Luật thiếu chút đã nội thương nghiêm trọng vì ghen cừ, gương mặt liếc Diệp Dịch Hành trêu tức một cái, bất hảo nói: “Cậu ta như thế nào lại thiên chân được a?”

Diệp Dịch Hành vẫn còn ngồi tại chỗ xem kịch vui, không quên cãi lại: “Lúc này mới đáng yêu.”

Hà Nghiên Luật nghe lại không hiểu, Sở Văn Hạnh lại nhin không được. Cậu giống như nai con bị thợ săn làm cho kinh hoàng bỗng nhiên nhảy dựng lên, trực tiếp phóng đến cửa.

Nhanh như chớp, đã bị Dương Khúc kéo vào trong lòng.

Ngón tay vuốt lên xương sườn Sở Văn Hạnh, Dương Khúc mang theo ý cười nói: “.... Có chút gầy.”

Hà Nghiên Luật ngốc nghếch nhìn đến cảnh tượng này, mặt bỗng nhiên bắt đầu nóng lên.

Này, Dương Khúc là đang đùa giỡn Sở Văn Hạnh sao? (= =)

“Hà Nghiên Luật! Hà Nghiên Luật!!” Sở Văn Hạnh kinh hoàng hét lên, đã không còn kỳ vọng được người khác cứu giúp nữa, nhìn thấy bạn tốt trước mắt bị Diệp Dịch Hành từ con mèo biến ra xả đến phía sau, người nọ cần lỗ tai Hà Nghiên Luật nói: “Đừng xem vào việc của người khác...”

Sở Văn Hạnh bắt đầu điên cuồng giãy dụa, táo bạo không chịu nổi.

Diệp Dịch Hành thuận tay lấy mảnh vải nhung dài từ cái giá thủy tinh đằng sau, ném cho Dương Khúc.

Cái giá thủy tinh kia nguyên dùng để đặt tạp chí sách báo, bởi vì Diệp Dịch Hành không có thói quen đọc báo, cho nên biến thành nơi đựng đồ vật tạp nham, có lần ôm Hà Nghiên Luật ngồi ở trên ghế salon xem TV, Diệp Dịch Hành mới phát hiện ra mảnh vải màu đen này nằm trong cái giá rất thích hợp làm đồ dùng tình thú.

Mình còn chưa có thử dùng, cho Dương Khúc mượn dùng trước đi.

Ấn, thoát nhìn không sai.

Dương Khúc đã thuận lợi đem Sở Văn Hạnh trói lại.

Diệp Dịch Hành hướng Dương Khúc nói: “Phòng khách nằm cách vách với phòng chủ, phòng tắm ở ngay tại bên trái. Đêm nay các anh có đem nguyên cái cái phòng đó phá nát cũng không thành vấn đề, Dương huynh! GOOD LUCK!”

Ở trước mặt bạn tốt của mình cùng bạn tốt của Dương Khúc bị người thoải mái tùy tiện trói lại, tay không thể che thân cũng không thể đánh lộn, lòng tự trọng của Sở Văn Hạnh hiện giống như cung tên đã lên dây, bị kéo dần đến mức tận cùng...

Dương Khúc vuốt ve lưng của người nào đó, đi đến phòng dành cho khách, một bên ôn nhu trấn an: “Ngoan, nghe lời, tôi sẽ không ăn cậu.”

Diệp Dịch Hành đem Hà Nghiên Luật đang giương môi muốn nói kéo trở về phòng ngủ, đẩy lên giường lớn, Hà Nghiên Luật rất nhẹ, Diệp Dịch Hành chỉ đẩy một cái liền bị quán tính kéo lăn luôn hai vòng mới dừng lại.

Dự cảm Diệp Dịch Hành sẽ tiếp tục làm cái chuyện vừa rồi, lưng Hà Nghiên Luật không khỏi bị một trận tê dại, lại không nghĩ tới sau lưng bị Diệp Dịch Hành ôm, lại thuận tiện thay hai người đắp chăn: “Ngủ.”

“...Ấn.” Hà Nghiên Luật nhẹ nhàng thở ra.

Cậu đang ôm, Diệp Dịch Hành đang ôm anh.

Trí óc của anh lại bắt đầu phiêu đảng loanh quanh: Dương Khúc thoát nhìn thế tới rào rạt, Sở Văn Hạnh sẽ không sao đi?... Thế nhưng cảnh tượng này, vì cái gì làm cho mình quen thuộc đến tim gia tốc đập như thế!

Cùng ngày đó, Tiểu Hắc bỗng nhiên biến thành Diệp Dịch Hành sau cùng mình phát sinh loại sự tình này, rất giống nhau!

Diệp Dịch Hành cũng là như thế, mang theo khí tràng làm cho người ta sợ hãi từng bước đến gần mình, bắt được mình. Tuy rằng rất sợ hãi, cho dù hiện tại nhớ tới, cũng hoàn toàn không chống cự được hồi ức rung động kia, phảng phất tế bào toàn thân đều dâng lên một cỗ hưng phấn....

Nhưng, đó cũng không phải là ký ức xấu.

Chỉ là bởi vì quá mức kích thích, quá mức hạnh phúc, cho nên mới không dám hồi tưởng lại mà thôi.

Nếu không, trái tim sẽ không chịu nổi...

“Ngủ không được?” Thanh âm từ tính của Diệp Dịch Hành vang lên từ phía sau Hà Nghiên Luật.

“Ừ.” Hà Nghiên Luật nhỏ giọng nói.

“Bởi vì là do anh không tiếp tục ăn cá... Cho nên mất ngủ sao?” Mặc dù là lời nói tâm tình không đứng đắn chút nào, Diệp Dịch Hành lại nói đến ôn nhu, đầu lưỡi dẻo quẹo, chậm rãi hô hấp, giống như anh túc, làm cho Hà Nghiên Luật tự mình sa vào trong đó không thể tự kiềm chế.

Anh khẽ hừ một tiếng.

“Đứa ngốc...” Ngón tay Diệp Dịch Hành đảo quanh vùng bụng đối phương, “Thật có lỗi...”

“...” Ách, vì cái gì phải nói xin lỗi?

Diệp Dịch Hành bỗng nhiên ôm chặt lấy, đem Hà Nghiên Luật ôm sát vào trong lồng ngực mình: “Thật có lỗi, anh chỉ là ghen...”

Đột nhiên không biết nên khóc hay cười, Hà Nghiên Luật trầm mặc một hồi, hỏi: “Văn Hạnh, sẽ tốt thôi đúng không?”

Diệp Dịch Hành vừa định trả lời, chợt nghe trong phòng cách vách một trận âm thanh vật lộn, sàn nhà thùng thùng vang lên, giường cũng lay động theo, gián đoạn chính là tiếng kinh hô cùng kêu to của Sở Văn Hạnh truyền đến.

Vì thế ba chữ “Sẽ tốt lắm” kia bị Diệp Dịch Hành ngạnh sinh sinh nghẹn trở lại trong bụng.

Trong trí nhớ của Diệp Dịch Hành, người anh em Dương Khúc này chỉ có duy nhất một lần thực sự tức giận.

Sự tình phát sinh lúc cậu học lớp 10, còn Dương Khúc học lớp 11.

Diệp Dịch Hành lúc ấy chỉ biết Dương Khúc là hội trưởng hội văn học trong trường, hai người cũng không quen thân gì.

Dương Khúc là nhân vật nổi tiếng trong trường, dáng người tao nhã nho nhã, nói năng phong độ.

Tổng biên tập tập san của trường, đứng đầu cuộc thi diễn thuyết toàn thành, đoạt huy chương luận văn xuất sắc nhất cả nước, học sinh trung học S thị đầu tiên mở đường cách mạng văn học...

Con trai tham gia hội văn học không có gì đặc biệt, nhưng một người con trai tham gia hội văn học lại không hề mất đi tính đàn ông thì có chút bất bình thường.

Diệp Dịch Hành tiếp thu văn học cũng rất tốt, bút thượng công phu cũng rất lợi hại, muốn ngâm thơ đối chữ hạ bút thành văn để hổng con gái vui vẻ là chuyện rất dễ dàng, không cần tốn nhiều sức. Cậu không cho đây là tài hoa của mình, mà chỉ là một phần nhân cách mị lực, cho nên chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày chính mình chọn học ngành Trung văn.

Thắng đến một ngày tại ngay cửa canteen công cộng, Diệp Dịch Hành nhìn thấy tài tử phong độ Dương Khúc cùng người khác đánh nhau.

Diệp Dịch Hành không phải là người thích xem náo nhiệt, nhưng mà Dương Khúc, ý nghĩ cùng chí hướng hoàn toàn bất đồng với cậu, lại hấp dẫn lực chú ý của cậu.

Nghe người bạn học bên cạnh kể lại sự tình mới biết được chân tướng sự thật của lần tranh chấp này.

Trong hội văn học của Dương Khúc có một nam sinh là GAY, bạn học người này ở trước mặt mọi người vũ nhục, trong quá trình tranh chấp, đám học sinh vây xem càng ngày càng đông, Dương Khúc khuyên bảo không có hiệu quả, lại bị đối phương khiêu khích “Dương Khúc cùng với hội viên có gian tình”, vì thể diện của người nào đó thuận lợi bị khơi mào...

Mọi việc đều được trong nhà an bài sẵn, khi Diệp Dịch Hành học tiểu học từng được bồi dưỡng võ học, tuy rằng mục đích học võ chỉ là thể cường thân kiện thể, chỉ học những chiêu thức cơ bản để tự vệ, nhưng trong đó cũng không thiếu một vài thủ đoạn công kích. Đối với một người chưa từng học qua võ thuật, chỉ cần đánh hạ một quyền chính quy cơ bản, lập tức sẽ giành được lợi thế.

Chiêu thức Dương Khúc dùng Diệp Dịch Hành rất quen thuộc, chứng tỏ đối phương cũng là một người đã luyện qua võ thuật.

Cuối cùng, cái nam sinh nói năng bất kính bị Dương Khúc đá ngã lăn ở dưới chân, lại bị anh thoải mái túm lấy cổ áo nâng lên, Dương Khúc hừ lạnh nói: “Là Gay thì mày được quyền vũ nhục? Mày nghĩ mày là ai? Nói cho mày biết, tao cũng là Gay, thì tính sao? Văn đấu võ đấu, mày thắng tao được cái nào sao? Mày có quyền gì có tư cách gì khinh thường đồng tính luyện ái? Mày làm như vậy chỉ càng biểu đạt chính mình vô năng càng thêm xấu xí, loại người không tôn trọng người lại bại hoại như thế nào có thể lấy lòng mọi người, chỉ có thể là một thằng xấu xí! Vĩnh viễn bị xem thường, bị miệt thị!”

...

Sự kiện Dương Khúc đánh nhau cùng câu tuyên ngôn cả vú lấp miệng em đã khiến Diệp Dịch Hành rung động.

Trời ạ, đẹp trai đến ngây người! Nguyên lai đàn ông làm văn nghệ lại có thể nam tính như vậy a!

Sau đó bắt đầu tham gia vào hội văn học, cùng Dương Khúc trở thành bạn bè, đối với Diệp Dịch Hành mà nói đó chỉ là một bữa ăn sáng. Chẳng qua không nghĩ tới, tính cách của mình và Dương Khúc lại khá giống nhau, cả tửu đường ca (nhậu say lại hát), ở chung thật vui. Cho đến hôm nay, lại trở thành tri kỷ độc nhất vô nhị...

Bất quá, nguyên lai loại chuyện tính hướng này cũng có thể bị lây bệnh....

Diệp Dịch Hành đem cảm chôn ở bể vai Hà Nghiên Luật, nghĩ đến đó, âm thầm bật cười.

“Dương Khúc biết làm gì mà, anh ta rất lợi hại.”

Vừa nói xong, cách vách lại truyền đến tiếng Sở Văn Hạnh cuồng loạn tức giận mắng cùng khóc.

Hà Nghiên Luật cùng Diệp Dịch Hành nằm ở trên giường đồng loạt dựng thẳng lỗ tai.

Diệp Dịch Hành cọ cọ thân thể Hà Nghiên Luật. Cậu hỏi tưởng lại đêm đó đối phương nằm ở dưới thân mình bị tình dục làm hai má nhiễm hồng, cùng với vô lực thừa nhận chính mình quá độ tác cẩu mà lắc đầu khóc, thật là một bộ dáng đáng yêu a...

Diệp Dịch Hành đáng buồn phát hiện, chính mình có phản ứng. (= =)

Cách vách liên tục không ngừng truyền đến âm thanh cái giường lay động cùng giọng nức nở anh anh thấp của Sở Văn Hạnh, đôi khi lại ngâm nga cao vút, ước chừng chính là đang phải chịu đựng.

Diệp Dịch Hành cũng nhịn không được, cậu nâng chân vòng lên người Hà Nghiên Luật tiếp tục cọ...

“Khóc...” Hà Nghiên Luật khẩn trương nói “Cậu ấy khóc.”

Diệp Dịch Hành vươn đầu lưỡi liếm vành tai Hà Nghiên Luật: “Àn, em cũng từng khóc a...”

“Ừ...” Lúc này Hà Nghiên Luật nếu lại phát ngốc, thì chính là giả đò.

“Không chỉ là khóc, còn gọi Lạc Mộc, liều mạng cầu anh...”

“Anh...”

Diệp Dịch Hành xoay người, hôn lên môi Hà Nghiên Luật.

Cùng lúc đó ——

Dương Khúc nằm trên người Sở Văn Hạnh mạnh mẽ rút ra tiến vào: “Ngoan, kêu lên nha, đừng chịu đựng...”

“Ân... A... Ô...” Thân thể trải qua cảm nhận khí cụ thô nóng đến sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, Sở Văn Hạnh cắn môi lắc đầu, hỗn độn phi thường.

“Sao? Sợ bị bọn họ nghe thấy sao?... Ha hả, tin hay không, bọn họ cũng làm loại sự tình này rồi nha.”

“Ô... Không cần...” Môi Sở Văn Hạnh sưng đỏ lên, nước mắt tuôn ào ạt.

“Đứa nhỏ ngốc... Cảnh cáo cậu, đừng nghĩ trốn nữa.” Dương Khúc cúi đầu bắt được cái miệng thở dốc rên rỉ lại không ngừng khẩu thị tâm phi, cười mắng: “Gieo gió gặt bão.”

×××

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Dịch Hành ở trong toilet đánh răng, Dương Khúc cũng bước vào tắm buổi sáng.

“Hà Nghiên Luật còn ngủ sao?” Dương Khúc mở miệng hỏi trước.

“Ân, tối qua mệt nhọc.” Diệp Dịch Hành phun đám bọt kem trong miệng, “Vợ anh đâu?”

“Ván giường nhà cậu thật chắc, cậu ta hôm nay phỏng chừng không đứng dậy nổi.” Dương Khúc cười nói.

Anh em hai người ái muội cười, không cần nói cũng hiểu.

“Hôm nay có thể không đi học được, bảo Hà Nghiên Luật giúp tôi xin nghỉ phép.” Dương Khúc lại nói.

“Ân, chìa khóa nhà giao cho anh.” Diệp Dịch Hành súc miệng, quan tâm nói, “Anh cùng Sở Văn Hạnh thành công rồi sao? Lúc ấy, tôi đã xác minh Hà Nghiên Luật thích mới làm cái loại sự tình này.”

“Lúc trước cậu đã nói với tôi, chỉ cần bức Tiểu Tân nói ra là được.”

Phòng tuyến tâm lý buông lỏng trễ, cảm tình cũng rất dễ dàng vỡ đê.

“Vậy cậu ta nói rồi sao?” Diệp Dịch Hành hỏi.

“Ân.” Mặc dù vừa thừa nhận vừa khóc cách đây mấy giờ.

Dương ca uy vũ!

Diệp Dịch Hành nói: “Chúc mừng ~ ”

Dương Khúc nói: “Cậu cũng vậy.”

Diệp Dịch Hành đưa cho Dương Khúc một cái khăn tắm đã dùng qua, hướng về phòng bếp: “Tôi nấu cháo, hai người các anh có muốn tôi làm luôn không?”

Dương Khúc “ân” một tiếng, vịn một tay lên cửa phòng tắm: “Hà Nghiên Luật thật sự là rất may mắn.”

“A?” Diệp Dịch Hành từ phòng bếp nhô đầu ra, “Nói cái gì? Không có nghe thấy?”

Dương Khúc nói: “Cậu có thuốc hạ sốt cùng thuốc trị thương không?”

“Trong ngăn kéo thứ ba tủ đồ đằng sau sôpha, có hộp mới mua đó. Tôi nói a, anh tốt nhất là giúp cậu ta tắm rửa trước đi...”

Dương Khúc ôm lấy khoe miệng cười thâm, không nghĩ tới, thằng nhóc chết tiệt này nói đến tình cảm liên biến thành người khác.

Diệp Dịch Hành nấu xong cháo hoa, lại luộc thêm bốn cái trứng, sau đó mới tiến vào phòng ngủ hôn ái nhân rồi giường.

Hai người ở trong phòng một lúc Hà Nghiên Luật mới miễn cưỡng khởi động cái eo, mắt nhìn đám hồng ngân cũ mới xuất hiện đầy trên người, vừa yêu lại vừa tức. Diệp Dịch Hành cười khổ thay y tìm quần áo mặc vào, kết quả chọn đúng quần áo tình nhân hôm qua vừa mới cùng nhau đi mua.

Ném qua điểm tâm, hai người song song bước đến trường học, trước khi xuất môn Hà Nghiên Luật còn lo lắng liếc mắt nhìn sang phòng khách.

Diệp Dịch Hành ôm lấy thắt lưng anh: “Dương Khúc sẽ xử lý tốt mà.”

Biến mất gần hai tháng Diệp Dịch Hành mới trở lại trường, trên tay còn kéo theo đệ nhất mỹ nhân văn học hệ Hà Nghiên Luật! Càng kích thích chính là, hai người rõ ràng cùng mặc quần áo tình nhân kiểu dáng đồng nhất!

Tin tức này nhảy mắt liền truyền khắp toàn bộ văn học hệ đại học F! Mặc dù không học cùng phòng, xung quanh Diệp Dịch Hành cùng Hà Nghiên Luật đều bị vây kín những người là người.

Nhất là Diệp Dịch Hành, phòng học truyền thông 2-1 mà cậu học hôm nay quả thực quá đông!

Diệp đại soái ca đổi lại màu tóc đen, đôi mắt mặc lực sắc không giống như đang đeo kính sát trùng, ngược lại càng đủ mị lực, mọi nhất cử nhất động của cậu, nhãn mục cười đùa, tư thái biến khác, đều ở khắp nơi phóng điện tứ tung...

Nếu muốn dùng động vật để hình dung, có lẽ rất nhiều người đều nghĩ đó là mèo.

Đúng vậy, những động tác Diệp Dịch Hành làm, tựa hồ giống như một con mèo quý tộc—— tự tin, cao nhã, kiêu ngạo, mê người.

Nhưng mà, con mèo này đã có chủ nhân rồi.

Rất nhiều người đều nhìn thấy, bên trong cổ áo của Diệp Dịch Hành, như ẩn như hiện, là một hạng quyền màu bạc dành cho thú cưng!

46. Chương 45: Đứa Ngốc, Anh Yêu Em Nga

Không giống như Hà Nghiên Luật từ lâu đã hình thành bức tường ngăn trong suốt, không ai có thể chạm vào, vừa đến giờ tan học, Diệp Dịch Hành đã bị bạn cùng lớp vây chặt như nêm cối.

Mọi người thất chủ ý bát thiết (bảy miệng tám lưỡi) bá quái (tò mò) hành tung một tháng kia của Diệp suất ca, Diệp Dịch Hành ứng phó đám bạn học truy vấn kia cực kỳ thành thực, thậm chí còn biên một ít cổ sự hồng nữ sinh vui vẻ.

Các nữ sinh bị cái miệng lưỡi trơn tru của Diệp Dịch Hành chọc cười đến run rẩy hết cả người, kêu gào hỏi: “Cậu đừng có nói chuyện tào lao, mèo làm sao có thể yêu người được...”

Diệp Dịch Hành cười nói: “Tin hay không tùy mọi người thôi.”

Nữ Giáp tò mò: “Ai nha, bé mèo trắng nhỏ kia rốt cuộc là đẹp như thế nào a, bị cậu hình dung đến trên trời dưới đất luôn rồi.”

Diệp Dịch Hành nói: “Toàn thân tuyết trắng không hề có tí vết, luôn nhìn tôi bằng một đôi con ngươi thiên chân thuần khiết, khiến cho tôi cảm thấy nó bao nhiêu yêu tôi...”

Nữ Ất cười nhạo: “Cậu nhất định là tự mình đa tình!”

Diệp Dịch Hành tiếp tục thối phồng: “Nó làm cho tôi cảm thấy mình chính là người hạnh phúc nhất thế giới, tôi còn hận không thể đào ra trái tim cho nó! Thậm chí chỉ sủng một mình nó, làm cho nó mỗi ngày phải mỉm cười với tôi...”

Nữ Bính trêu ghẹo nói: “Ai nha, buồn nôn chết tôi rồi! Còn có a, mèo làm sao cười a, ha ha!”

Nữ Đinh hoài nghi hỏi: “Uy, Diệp Dịch Hành cậu không phải là có bạn gái đi? Người nào may mắn được cậu thích như vậy!”

Diệp Dịch Hành chọn mi: “Cậu cảm thấy sao?”

Nữ Giáp xen mồm nói: “Không phải đâu! Chẳng lẽ là sự thật?”

Diệp Dịch Hành cười không nói, bỗng nhiên ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía cửa phòng nghỉ công cộng.

Mọi người nhìn theo tầm mắt của cậu, chỉ thấy một nam sinh ôm sách đứng ở bên bồn hoa xa xa trù trù, kiểu dáng quần áo của anh cùng quần áo trên người Diệp Dịch Hành giống nhau, nhưng không cùng màu.

Người nọ, không phải là Hà Nghiên Luật thì là ai?

Diệp Dịch Hành lập tức đứng lên, đi về phía anh.

Các nữ sinh từ trước đến nay đều biết Hà Nghiên Luật chỉ có thể đứng từ xa nhìn không thể đến vui đùa, giờ phút này anh lại lẳng lẳng ngốc đứng tại chỗ, trở mắt nhìn Diệp Dịch Hành vô cùng thân thiết thay Hà Nghiên Luật tiếp nhận sách, hai người cùng hướng đến canteen...

Nữ sinh làm việc ngoài giờ trong canteen may mắn chứng kiến toàn bộ quá trình Diệp suất ca cùng Hà mỹ nhân nhỏ nhẹ nói chuyện.

Diệp Dịch Hành nói: “Đói bụng đi? Buổi sáng chỉ ăn có chút cháo.”

Hà Nghiên Luật nói: “Không sao, anh thì sao? Vừa rồi có thật nhiều người ở bên cạnh anh...”

Diệp Dịch Hành: “Đều là bạn học, đã thật lâu không gặp, tâm sự.”

Hà Nghiên Luật: “Nga...”

Diệp Dịch Hành bất động thanh sắc cười: “Như thế nào, hay là ghen tị?”

Hà Nghiên Luật liếc cậu một cái: “Em muốn ăn cơm sườn heo.”

“Vâng, hoàng tử điện hạ.” Cung kính đáp trả, Diệp Dịch Hành quay đầu hướng nữ sinh thần tình ửng đỏ ngậy ngó cười nói: “Một phần cơm sườn heo, một phần thịt xào nấm mộc nhĩ, thêm một ly trà sữa Bá Tước Anh Quốc và một ly Latte.”

Hà Nghiên Luật đặt tay lên quầy, một tay nâng cằm nói: “Muốn uống trà chanh.”

Diệp Dịch Hành vỗ về lưng anh, nói: “Được, trà sữa Bá tước Anh Quốc đổi thành trà chanh.”

Cũng may Hà Nghiên Luật là loại người vô tâm với cảnh vật xung quanh, người ở xung quanh cho dù có mang theo ánh mắt rình mò khác thường anh cũng coi như không có chuyện gì. Diệp Dịch Hành lại càng không coi ai ra gì, cậu ở trước mặt Hà Nghiên Luật vâng vâng dạ dạ, đưa cơm gấp rau, đem hết tâm tư ra chỉ cầu đổi phương được vui, mọi nhất cử nhất động đều vì đối phương mà chỉnh sửa...

Đưa tay ôn nhu lau khóe miệng giúp Hà Nghiên Luật, lông mi dài cụp xuống, đôi mắt xanh thăm doanh mẫn thâm tình, khóe miệng thoáng gợi lên chỉ vì mỹ nhân trước mắt này, mị lực khôn cùng.

Một đám hủ nữ thích xem nam nam xem đến chảy máu mũi, lỗ chân lông toàn thân phóng đại, kích động đến không thể kiềm chế nổi!

Giáp: “Hai người bọn họ! Hai người bọn họ tuyệt đối có vấn đề!”

Át: “Hà Nghiên Luật sẽ không phải là bé mèo trắng nhỏ mà Diệp Dịch Hành đã nói đi? Trời ạ! Tim của tôi a!”

Bính: “Trước kia còn có tin đồn con mèo đen kia mà?”

Đinh: “Tuy rằng rất quý dị, nhưng tôi thật muốn nói, Diệp Dịch Hành thực giống con mèo đen của Hà Nghiên Luật!”

Giáp: “Cái gì mèo đen mèo trắng, chị đây hiện tại chỉ có thể cảm thụ duy nhất một điều...”

Át: “Im miệng! Đừng nói ra... ! !”

Cho nên Diệp Dịch Hành là loại người tối có thể hấp dẫn được lực chú ý của Hà Nghiên Luật, cái gì cũng đều tốt hơn chính mình, nếu sa vào trong đó, còn không phải?

Hà Nghiên Luật ngậy ngốc nghĩ, nếu Diệp Dịch Hành không yêu mình, là một người xấu. Sau khi cậu biết mình thích cậu, có thể hay không nhân cơ hội này đối với mình muốn làm gì thì làm? Nếu thật sự là như thế, vậy, anh cũng không có năng lực chống cự lại, chỉ có thể bị đối phương nắm mũi dẫn đi...

Hà Nghiên Luật bị chính giả tượng của mình làm cho sợ hãi, theo bản năng ngồi sát vào Diệp Dịch Hành, chậm rãi dựa vào tìm kiếm sự an toàn.

Diệp Dịch Hành rất tự nhiên mà đem Hà Nghiên Luật kéo vào trong lòng, tình nhân không hiểu sao lại muốn thân cận khiến cậu nóng lên, tim đập gia tốc, cho nên không có phát hiện ra tiếng hút khí lẫn thanh âm sợ hãi vang lên xung quanh.

“Ngốc ngốc, làm sao vậy?” Cậu nhẹ giọng hỏi.

Hà Nghiên Luật nghiêng đầu nhìn hạng quyền trên cổ Diệp Dịch Hành, ở phía trên xương quai xanh, đằng sau áo len màu đen thuần, là một vòng dây màu bạc chói mắt, còn có một chữ “Luật” thể hành phiêu dật khắc vào mặt trên, giống như là đánh dấu chủ quyền.

Vốn là hạng quyền dành cho mèo, hiện tại đeo trên cổ Diệp Dịch Hành lại không hề có cảm giác quái dị, ngược lại, còn làm cho người ta cảm thấy đây vốn thứ dành riêng cho cậu.

Hà Nghiên Luật vươn tay sờ cổ Diệp Dịch Hành, ngón tay tại chữ kia ma sát, sau đó túm túm lấy dây đeo.

Trong lúc này, Diệp Dịch Hành hoàn toàn lộ ra biểu tình thần phục, giống như một con báo đen dịu ngoan, dùng ánh mắt tối trung thần bao phủ chủ nhân của mình.

“Của em.” Hà Nghiên Luật nói.

“Àn, anh là của em.” Diệp Dịch Hành cười trấn an anh.

×××

Kha Hướng Minh đứng trước cửa sổ to sát đất trên phòng nghỉ chung của lầu hai, nhìn xuống hai người đang khanh khanh ta ta tại góc phòng ở dưới lầu. Anh lấy điện thoại di động tìm ra một dãy số, dè dặt bấm nút gọi.

“Uy, Nghiên Trạch...”

Anh một bên gọi điện thoại, một bên dùng ngón tay tinh tế đùa nghịch dây điện thoại do ba sợi bạch kim tinh khiết kết thành, nghe nói, là do một nhà thiết kế trang sức nổi tiếng ở Paris thiết kế ra.

Đây là lễ vật Kha Hướng Minh thu được sau lần đầu tiên lên giường cùng Mạc Nghiên Trạch.

Mạc Nghiên Trạch đối đãi tình nhân, hào phóng xa hoa, toàn bộ đều biết rõ.

Nhưng mà, phải ở tình huống nào mới có thể được người đàn ông vĩ đại này coi trọng? Phải làm sao mới có thể vô cùng thân thiết nằm trong lòng người đàn ông này?

“Chuyện gì?” Lúc này Mạc Nghiên Trạch đang đứng tại số 16 Tinh Nguyệt Uyển cửa phòng số 2P, thần tình lệ khí (lệ: ngoan lệ, ác độc), miệng nở ra từng chữ, toàn bộ đều có thể đông chết người nghe đầu dây bên kia.

“Nếu để cho anh biết tôi hiện tại nhìn thấy cái gì, anh có thể sẽ phi thường không vui.” Người nào đó cười đến ý vị không rõ.

“Đừng theo tôi quanh co lòng vòng đi vòng vèo.”

“Đứa nhỏ anh cảm thấy hứng thú kia, thoát nhìn đang cùng với một sinh viên khác trong trường, quan hệ không giống bình thường...” Kha Hướng Minh xuy xuy cười nói.

Ngón tay Mạc Nghiên Trạch đang vuốt ve vách tường bỗng nhiên dừng lại.

“Cậu ta ở đâu?”

“Trường học a, a, còn có thể ở chỗ nào?”

“Người nọ là ai?”

“Theo tôi được biết, hình như là sinh viên nổi tiếng của văn học viện.”

“Sinh viên nổi tiếng?”

“Bởi vì cậu ta rất được chú ý, rất chói mắt, rất đường hoàng, hơn nữa, rất tự tin.”

Mạc Nghiên Trạch khinh thường hừ lạnh: “Đáng chú ý như thế nào, bất quá cũng chỉ là thằng nhóc mới hai mươi tuổi, có tiền tài gì có thể khoe ra?”

Ngón tay Kha Hướng Minh tiếp tục vuốt ve dây điện thoại bạc kim, ngữ điệu băng lạnh của Mạc Nghiên Trạch, làm cho anh cảm thấy có một loại tức giận phô trương thanh thế lại ra vẻ bất an đang cố trấn định.

Hai thanh niên cảm tình trước mắt, thân mật giống như lá cây dính trên thân cây. Chân tình tự nhiên biểu lộ, không hề làm ra vẻ khoa trương. Tình cảm của bọn họ tồn tại cảm giác không bao giờ bị phá hư, mượn ngón tay luồn chặt vào nhau, hơn nữa còn có tín vật chinh phục.

Kha Hướng Minh sờ sờ cái cổ trụi lủi của mình, gọi lên khoe miệng, thấy thế nào cũng đều là loại mỉm cười tự giễu. Anh đối với người ở đầu dây bên kia nói: “Anh đến đây xem, sẽ biết.”

Mạc Nghiên Trạch nắm điện thoại, đầu ngón tay dùng sức đến trắng bệch.

Phòng ở trước mặt hoàn toàn trống rỗng, nhưng hắn vẫn cảm nhận được khí tức cùng tư tưởng ầm ập của em trai.

Ảnh chụp thám tử bắt được, là ảnh phòng khách sau giờ trưa, quần áo loạn thất bát tao vắt đầy trên sofa, tùy ý cũng có thể thấy được món đồ chơi thú bông nho nhỏ, thật nữ tính.

Em trai của mình, rõ ràng rất tịch mịch.

Nếu đi theo chính mình, hắn khẳng định so với thời điểm ở một mình sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều.

Muốn cái gì, chính mình sẽ liền mua cho anh, mỗi ngày dẫn anh đến nhà hàng sang trọng ăn cơm, sung anh, yêu anh, làm cho trong mắt của anh, trừ mình ra, không còn người khác...

Thế nhưng, sự tình sao lại diễn biến thành cái dạng này? !

Hà Nghiên Luật thế nhưng rời đi! Bị Mạc Nghiên Trạch tàn khốc gây sự bức bách lại đả kích, không chút do dự mà rời đi. Mang theo kiêu ngạo, tự tôn, cùng sự miệt thị dành cho Mạc Nghiên Trạch.

Không gian trong phòng này, như là đang cười nhạo Mạc Nghiên Trạch si tâm vọng tưởng——

Giống như là như thế.

Tình hình phát triển như vậy, làm cho ảo tưởng cùng giả thiết ban đầu của Mạc Nghiên Trạch, phảng phất như bọt biển, thùng rỗng kêu to.

Mạc Nghiên Trạch cảm thấy chính mình bị vũ nhục, hơn nữa tâm như bị cào nát.

Không chiếm được, cho nên càng muốn ...

Hắn xuống lầu, tự mình lái xe, nhấn lên chân ga, xe phóng một cái liền xông ra ngoài.

Tài xế mới vừa rời bị ngữ khí lạnh như băng rống xuống xe, liền được nuốt một hơi bụi bặm, vẻ mặt khó hiểu.

Lúc đó, Diệp Dịch Hành cùng Hà Nghiên Luật sắp sửa phải chia tay đến lớp học kế tiếp, hai người như kẹo mạch nha dính cùng một chỗ luyến tiếc tách ra.

“Em trốn học đi, theo anh học môn văn học đương đại đi.” Diệp Dịch Hành ôn nhu nói, lại như làm nũng.

Hà Nghiên Luật nhú mày: “Cái môn đó em học rồi a.”

Diệp Dịch Hành lại tiếp tục: “Nghe lại lần nữa có sao đâu.”

Kỳ thật, nếu cùng Diệp Dịch Hành đi học, chung quanh lại là sinh viên nhỏ hơn mình một tuổi, Hà Nghiên Luật khẳng định sẽ rất ngượng ngùng, anh lại không dám nói ra lý do ấy, chỉ nhân nhớ nắm lấy quần áo Diệp Dịch Hành cọ cọ.

“Được rồi, anh đi cùng đến lớp em là được chứ gì?” Diệp Dịch Hành khoác tay lên người Hà Nghiên Luật, ngón tay cách quần áo cực kỳ không an phận vuốt ve thắt lưng đối phương.

Hà Nghiên Luật nói: “Anh không phải nói trốn học nữa sẽ bị ghi tội sao? Anh đã lâu rồi không có đi học, ngày đầu tiên trở lại đã muốn trốn, không tốt lắm đâu...”

Diệp Dịch Hành bốn cọt nói: “Vây em nói như thế nào mới tốt đây, này không tốt, kia cũng không tốt, còn ra vẻ không muốn cùng anh tách ra nữa.”

Hà Nghiên Luật bị nói trúng tâm tư, da mặt mỏng, liền xù lông: “Đi đi đi, đi học môn của anh đi, không phải chỉ mất có hai tiếng mấy thôi sao, hừ.”

Diệp Dịch Hành đưa tay vuốt tóc Hà Nghiên Luật: “Anh đi đây nga.”

“Đi thôi đi thôi.” Hà Nghiên Luật nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hắn.

“Ai,” Diệp Dịch Hành đứng dậy, nhin cười không được, nhếch miệng nói, “Đứa ngốc, anh chờ tin nhắn của em a.”

Hà Nghiên Luật mở to hai mắt nhìn, anh như thế nào đã quên, hai người có thể nhắn tin cho nhau a!

Thế nhưng, thế nhưng...

Diệp Dịch Hành vừa đi, bảo bảo ngoan lại do dự.

Quân nhân đào ngũ trốn học còn muốn tình nhân nhắn tin cho sao? Có vẻ nguy hiểm...

Thừa dịp bây giờ còn chưa vào lớp đánh trước bản nháp, đến lúc đó trực tiếp nhắn luôn?

A, còn có, không thể quên tắt âm di động nữa!

Diệp Dịch Hành chỉ mới đi chốc lát, bản thân Hà Nghiên Luật ngồi xuống ghế nệm giày vò di động——

[Diệp Dịch Hành, anh đang làm gì?]

(= __=)

Ngạch, thật là ngu, cậu rõ ràng phải đi học mà...

Mình thiếu năng sao? Như thế nào lại viết cái loại tin nhắn này!

Hà Nghiên Luật lắc lắc đầu, xóa xóa bốn chữ sau, lại tiếp tục nhắn: [Giữa trưa ăn cơm thật ngon, em ăn thật no, anh thì sao?]

(= __=)

Hà Nghiên Luật nhăn mặt nhăn mũi nhìn chằm chằm vào cái di động phẳng phất như nó đang có thâm thù đại hận gì đó với chính mình, hoàn toàn cảm thấy chính mình ngu ngốc!

Màn hình di động bỗng nhiên xuất hiện biểu tượng có tin nhắn mới.

Là tin nhắn của Diệp Dịch Hành. Hà Nghiên Luật mở ra, vừa thấy liền đỏ mặt, tin nhắn chỉ có sáu chữ——

“Đứa ngốc, anh yêu em nga.”

(thông tin trà Earl Tea

47. Chương 46: Trực Tiếp Tìm Lão Cha

Diệp Dịch Hành ngồi ở trong phòng học cầm di động đến gần người——

Lâu như vậy mà vẫn không có trả lời, Hà Nghiên Luật không phải là thẹn thùng đi? Giống lần trước tại chuyên mục chỉ cần nói “Em cũng yêu anh” không phải là tốt rồi sao? Sự tình rõ ràng đơn giản mà...

Cậu cất vào lại lấy ra, lặp đi lặp lại, hoàn toàn không có đem lực chú ý tập tực tại bài giảng.

Chờ một lúc lâu, Diệp Dịch Hành lại muốn nhắn cho đối phương thêm một cái tin mới. Quay đầu nhìn cây xanh đang đâm chồi nở hoa bên ngoài cửa sổ, cậu cân nhắc có nên hay không viết thơ tình cho Hà Nghiên Luật.

Diệp Dịch Hành cảm thấy hoài nghi, có một người mặc áo trắng, như thế nào lại giống Hà Nghiên Luật như vậy!

Thế nhưng, tên kia không phải là đang học sao?

Trong giờ học lại có một người đàn ông xa lạ xuất hiện trong trường... Chờ chờ, cái thân hình kia, không phải là người đàn ông họ Mạc từng xuất hiện tại nhà Hà Nghiên Luật sao!

Giảng viên trên bục đã chú ý đến sự thất thần của Diệp Dịch Hành từ lâu rồi.

Sinh viên hiện tại, thực sự là càng ngày càng kỳ cục, sinh viên kia, ngày trước có nghe nói bởi vì xuất ngoại gần hai tháng cho nên không có tới trường học, bây giờ trở về học liền chơi di động! Sau lại bắt đầu nhìn ra ngoài cửa sổ! Giờ phút này lại còn quang minh chính đại đem mặt dán lên cái cửa sổ thủy tinh! Ông đây giảng bài nhàm chán đến vậy sao? Cậu ta xem ông giáo già này là không khí sao?

Đừng tưởng rằng cậu đẹp trai mà muốn làm gì thì làm nha! = =

Giảng viên dùng sách gõ xuống bàn, ho khan một tiếng, nghiêm khắc nói: “Bạn học mặc áo đen ở bàn cuối cùng! Mời cậu nêu ví dụ minh họa cho phái văn học đương đại...”

Không đợi cậu nói xong, Diệp Dịch Hành đã dũng mãnh đứng lên, ánh mắt ngưng trọng, biểu tình thật đáng sợ, đem giảng viên đứng trên bục giảng dọa lui từng bước từng bước.

Này này này chẳng lẽ là sinh viên bạo lực trong truyền thuyết!

Giảng viên rất hoảng sợ, lại vì danh dự mặt mũi mà không muốn yếu thế, vì thế cố dựng thẳng cổ lên, cẩn thận trừng mắt nhìn Diệp Dịch Hành, sợ đối phương đột nhiên biến thành quái thú xông về phía ông.

Lại không ngờ đến Diệp Dịch Hành cũng không thèm để ý tới mình, xoay người bỏ chạy, còn tiện tay đóng cửa lại!

Giảng viên ngớ ra, đám bạn học cũng lẳng lẳng không hiểu chuyện gì.

Đứa nhỏ này không nói gì liền bỏ chạy! Đây rốt cuộc là chuyện gì a! Lớp học cũng đâu phải chỗ chơi a!!

Diệp Dịch Hành dùng tốc độ hỏa tiễn bay ra khỏi tòa nhà, căn bản không có thời gian tự hỏi, chạy vội tới cổng trường phía nam —— đây là phương hướng Hà Nghiên Luật bị người đàn ông kia kéo đi ra ngoài!

Chỉ còn cách có 100m, Diệp Dịch Hành trở mắt nhìn ái nhân của mình bị đối phương túm lên xe, nhanh chóng nghênh ngang mà đi!

Trái tim Diệp Dịch Hành hung hăng đập mạnh. Trong nháy mắt, lo lắng cùng cảm giác cấp bách bị phóng đại lên mấy lần!

Không chờ ổn định lại khí tức, cậu chạy ra khỏi trường, tùy tay gọi vào một chiếc taxi, vừa lên xe đã vội la lên: “Chạy theo chiếc xe màu trắng phía trước!”

Lái xe có vẻ là một người thích xem phim hành động Hongkong, vừa nghe xong lời dặn của Diệp Dịch Hành, lập tức hưng phấn trả lời: “Được! Vị tiểu ca này là đang đòi nợ đi ha ha ha!”

Diệp Dịch Hành không có tâm tư đối phó với sự hưng phấn của đối phương, cậu khom thắt lưng, tay ôm đầu, khó thở.

Hà Nghiên Luật! Hà Nghiên Luật!!

...

Thời điểm Hà Nghiên Luật bị Mạc Nghiên Trạch bắt đi chính là lúc anh đang vừa xem tin nhắn vừa ngây ngô cười.

Tiểu mỹ nhân lúc ấy nở rộ nụ cười hoặc nhân, khoe mắt đuôi lông mày hoàn toàn bày ra vẻ hạnh phúc.

Mạc Nghiên Trạch ghen tị dâng tràn, đánh mất lý trí, sát khí đầy mặt tới gần Hà Nghiên Luật, rõ như ban ngày, mọi người đưa mắt nhìn trừng trừng, người nào đó đem cả bọn dọa cho ngốc lăng liên túm lấy Hà Nghiên Luật bắt đi!

Có lẽ là khí tràng của Mạc thiếu gia rất giống với bọn xã hội đen, trong lúc nhất thời đám sinh viên xung quanh không có một ai dám nhúng tay hỏi đến.

Mấy tốp năm tốp ba vây cùng một chỗ tinh tế hỏi nhỏ, sau đó, lại thấy Diệp đại soái ca từ trên lầu lao xuống, nhìn không chớp mắt lại truy tung hướng về phía Hà Nghiên Luật cùng nam nhân xa lạ vừa mới rời đi!

Vì thế đoán mò dài tập bắt đầu phát triển——

Cái người đàn ông khí tràng cường đại kia rốt cuộc là ai? Hà Nghiên Luật cùng hắn rốt cuộc là quan hệ gì? Nếu dựa theo tư thái thân mật của Diệp Dịch Hành và Hà Nghiên Luật trong giờ nghỉ trưa mà phỏng đoán, như vậy rất có thể người đàn ông xa lạ kia là chồng trước của mỹ nhân sao? Vậy Diệp Dịch Hành chính là “Tiểu Tam” trong truyền thuyết rồi?

*TiểuTam: ý chỉ người thứ ba trong tình yêu.

(=_=) Diệp Dịch Hành hiện tại đuổi theo là muốn đoạt lại mỹ nhân? Cùng đối phương diễn một hồi tiết mục “tình địch tương phùng, kẻ mạnh tất thắng” sao?

Đại học F văn học viện chúng ta từ khi nào thì có tiết mục thần tượng kịch tính màu hồng phấn này!!?

A a a! Rất kích thích rồi! !

Lúc này, Hà Nghiên Luật bị Mạc Nghiên Trạch nhốt tại ghế sau xe, di động bị tịch thu, cửa kính xe đều là loại cửa thủy tinh chống đạn, Hà Nghiên Luật chỉ có thể nhìn cảnh vật dần dần lui về phía sau, chiếc xe tiến về hướng địa phương chính mình hoàn toàn không biết.

Anh ở phía sau liều mạng đập cửa sổ: Mạc Nghiên Trạch, anh thả tôi xuống!”

Mạc Nghiên Trạch không để ý tới anh, một bên lái xe một bên cầm lấy di động của Hà Nghiên Luật xem——

[Đứa ngốc, anh yêu em nga.]

“Không được xem di động của tôi!!... Hồn dân! Anh có nghe hay không!”

Tên kia gọi là Diệp Dịch Hành sao? Ha ha.

Mạc Nghiên Trạch ôm lấy miệng cười lạnh, quăng điện thoại lên chỗ ngồi bên cạnh mình.

Nửa giờ sau, Mạc thiếu gia cho xe vào khu biệt thự Kim Ốc Tàng Kiều. Dem Hà Nghiên Luật từ băng ghế phía sau lôi ra, hoàn toàn không thèm để ý đến đối phương dùng miêu thảo cản trở hắn.

“Nơi này là nơi nào! Anh dẫn tôi tới nơi này làm cái gì!!” Hà Nghiên Luật dùng sức giãy dụa, áo len màu trắng thuần mặc trên người bởi vì động tác đối phương không chút nào ôn nhu mà có chút hỗn độn.

Mạc Nghiên Trạch dùng sức một cái đem Hà Nghiên Luật quăng vào trong nhà, Hà Nghiên Luật không ổn định được thân thể liền té xuống sàn, còn chưa chờ anh kịp phản ứng, Mạc Nghiên Trạch đã đóng cửa khóa lại.

“Người...”

Mạc Nghiên Trạch bước từng bước tới gần, từ trên cao nhìn xuống.

Hà Nghiên Luật hoảng sợ muốn đứng dậy, nhưng mà cánh tay chỉ vừa thoáng động đã bị Mạc Nghiên Trạch dùng chân đẩy ra, căn bản không dùng lực được.

“Mạc Nghiên Trạch! Anh làm gì!” Hà Nghiên Luật không thể tin được đối phương thế lại dùng thủ đoạn lưu manh đối phó mình, anh bỗng nhiên nhận ra, nếu đối phương cường ngạnh một chút, mình lúc này hoàn toàn không có lợi thế kháng cự!

“Anh rốt cuộc muốn thế nào!” Hà Nghiên Luật bắt đầu dĩ quất, khéo mắt thậm chí vì khuất nhục mà có chút ướn át.

Mạc Nghiên Trạch khoanh tay đứng, thanh âm vô tình lạnh như băng: “Anh muốn đem em nhốt ở trong này, đầu cũng không cho đi.”

Hà Nghiên Luật hoảng sợ lên tiếng: “Anh không thể làm như vậy! Đây là giam người trái phép!”

Mạc Nghiên Trạch ngồi xổm xuống, nghiêng người về phía đối phương.

Em trai hần, bộ dạng thực sự đẹp a, nhất là biểu tình cậy mạnh hiện tại, sinh động như thế, mê người như thế, có phải hay không ở trên giường, cũng sẽ như vậy? Nếu đánh nát anh, phá hư anh, rốt cục ánh mắt, thanh sắc sẽ hoa lệ tới cỡ nào?...

Cơ thể anh mảnh mai, không ngừng run rẩy, cái cổ thon dài tao nhã...

Bàn tay Mạc Nghiên Trạch hướng đến cổ Hà Nghiên Luật, trên kia, có dấu vết khiến cho không một ai có thể xem nhẹ...

Đã có người chạm qua rồi sao? Là Diệp Dịch Hành, có phải hay không đã nhấm nháp qua?

Đỏ đậm, áy muội như vậy, thật là chướng mắt!!

“Anh có thể.” Mạc Nghiên Trạch xé rách áo Hà Nghiên Luật, “Chỉ cần anh muốn.”

“Mạc Nghiên Trạch!” Hà Nghiên Luật túm lấy cánh tay hành hung kia, kinh hoảng thét đến chói tai, “Anh tự hỏi lương tâm của mình một chút đi! Tôi Hà Nghiên Luật thiếu nợ nhà họ Mạc các anh cái gì sao, anh sao lại đối với tôi như vậy!”

Mạc Nghiên Trạch sững sốt.

Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ có ai hỏi qua hần vì sao, hần cho tới bây giờ chỉ biết một mặt đòi lấy, không cần suy xét nguyên nhân.

Bởi vì hần là Mạc đại thiếu gia.

Nhìn trước ngực Hà Nghiên Luật loang lổ dấu vết, Mạc Nghiên Trạch đỏ mắt, hần dùng lực nắm lấy bả vai đối phương, dùng thanh âm không hề có độ ấm nói: “Bởi vì em là em trai của anh, anh muốn em, em phải cho anh.”

Hà Nghiên Luật rốt cục hiểu, người và súc sinh là không thể câu thông.

Anh bối rối nắm lấy vạt áo bị xé nát của mình, tiềm thức hi vọng có một ai hoặc vật gì đó có thể cứu lấy mình, lại nghĩ tới Diệp Dịch Hành đầu tiên, tuy rằng xác suất Diệp Dịch Hành xuất hiện tại nơi này cực kỳ bé, nhưng Hà Nghiên Luật không ngừng ở trong lòng niệm tên của cậu...

“Phanh” một tiếng thật lớn từ phòng bếp truyền đến, giống như là thanh âm của cửa sổ thủy tinh bị phá nát.

Hà Nghiên Luật run lên, thừa dịp Mạc Nghiên Trạch buông mình ra, lập tức sửa sang lại quần áo bị xé rách của mình.

Mạc Nghiên Trạch nhanh chóng đứng dậy, hướng đến phòng bếp, chỉ thấy trên mặt đất có một tảng đá thật lớn, cửa sổ to trong phòng bếp đã bị bể một lỗ thật lớn!

Bảo an của khu biệt thự này là ăn cơm trắng sao (ý chỉ bảo an vô dụng)? Mạc Nghiên Trạch đen mặt lấy điện thoại di động ra, còn chưa kịp gọi, lại thấy một cái bóng đen từ ngoài cửa sổ phóng vào!

Đây là cái gì? Quỷ! ?

Mạc Nghiên Trạch bị dọa đến nhảy dựng! Thăng đến khi bóng đen đáp xuống đất, mới phát giác ra đó chỉ là con mèo!

Diệp Dịch Hành nhìn phản ứng của đối phương mà có điểm buồn cười, cậu thậm chí còn đùa dai mở miệng nói “Đại biểu ánh trăng đến tiêu diệt ngươi”. Mới trước đây trong nhà có đứa em họ hàng xa tới tham dự lễ mừng năm mới với gia đình mình, tay ôm một con mèo bông màu đen đang nắm một cây trượng ma pháp đồ chơi đã nói cái câu cậu vừa mới nói.

Bất quá giờ phút này Diệp Dịch Hành đối với đối phương không có tâm tư để bắn khoản, cậu là đến cứu Hà Nghiên Luật!

Mèo có tính cách linh hoạt cùng năng lực ứng biến cao hơn nhiều so với loài người, nếu mèo muốn quấy rối, có thể đem con người tra tấn đến chết.

Diệp Dịch Hành ở trong biệt thự Mạc Nghiên Trạch nhảy lên nhảy xuống, trước trở mình đạp đổ toàn bộ nồi niêu xoong chảo, sau lại đạp đổ toàn bộ gia vị du diêm tương thối (dầu muối tương dấm), sau lại lùi ra hướng phòng khách, tại tấm thảm trắng tuyết ẩn một đồng tương du mai hoa thảo ẩn (dấu chân mèo mới vừa đạp nguyên đồng gia vị đó =.=! anh Hành chơi ác thiệt), Mạc Nghiên Trạch tức đến sắc mặt trắng bệch, Hà Nghiên Luật ngồi ở một góc cũng trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu Hắc... Kia là Tiểu Hắc của anh a...!

Tiểu Hắc chạy tới, dạo quanh một vòng Hà Nghiên Luật, tại sau lưng anh nhẹ giọng nói: “Bảo bối, anh đến đây.”

Tại một khắc kia nghe được thanh âm của Diệp Dịch Hành, Hà Nghiên Luật thiếu chút nữa đã khóc lên.

Mèo đen nói nhỏ một câu bên tai Hà Nghiên Luật xong, sau đó liền xoay người chạy lên lầu.

Mạc Nghiên Trạch mặt đen tới nỗi có thể sánh với Bao Công. Vật dụng trong phòng bếp toàn bộ đều là đồ mới, đều là vì cuộc sống sau này của Hà Nghiên Luật mà chuẩn bị, hiện tại lại bị một con mèo đen làm đến rối tinh rối mù, lại vô liêm sỉ lưu lại dấu chân đầy dầu mỡ nước tương tán loạn khắp nơi!

Diệp Dịch Hành ở dưới lầu quấy rối chưa đủ, bây giờ còn nhanh chân phóng lên lầu.

Mạc Nghiên Trạch ở phía sau truy đến, một bên rống to: “Đứng lại!” Hình tượng có chút buồn cười.

Mạc Nghiên Trạch đuổi theo mèo đen lên tuốt trên lầu, Hà Nghiên Luật lén lút mở cửa chạy thoát ra ngoài.

Diệp Dịch Hành ở trên lầu lung lay một vòng, trong thư phòng tràn đầy sách, đều là loại tiểu thuyết Hà Nghiên Luật thích xem, xem ra Mạc thiếu gia cũng có bỏ ra chút tâm tư. Sách, còn có đồ dùng tình thú, đồ đặt trên cái giá này không phải đều là dụng cụ điều giáo đi? Mèo đen tức giận đến lông mao toàn thân dựng thẳng lên, cái đuôi cũng dựng thẳng lên cao. Nhìn chung quanh một vòng, phát hiện cửa phòng ngủ được thiết kế là khóa trái từ bên ngoài! Họ Mạc súc sinh kia đã nhất thanh nhị sở chuẩn bị tốt lắm a!

Diệp Dịch Hành linh cơ động một cái, đem Mạc Nghiên Trạch vừa mới đuổi tới phòng ngủ đẩy ngã xuống giường, đem chăn drap trùm toàn bộ lên người Mạc Nghiên Trạch, lại xoay người chạy ra ngoài. Mạc Nghiên Trạch bị hành động không thể đoán trước của đối phương giày vò đến đầu óc choáng váng, chờ đến khi thoát khỏi đồng bồng nhùng trên giường thì đã phát hiện cửa phòng ngủ đã bị đóng lại, hắn có loại dự cảm bất hảo rồi...

Mạc Nghiên Trạch cầm lấy nắm cửa, trong lòng kinh hoàng: Đây là con mèo có chỉ số IQ cao tới mức nào a!

Diệp Dịch Hành khóa trái cửa, vỗ vỗ ngực thở hổn hển, cậu đã biến trở về hình người.

Không có nhiều thời gian suy xét, cậu vội vàng đi tìm Hà Nghiên Luật, chạy ra khỏi khu biệt thự, liền nhìn thấy Hà Nghiên Luật ngồi xổm ở trong một bụi cây chờ. Diệp Dịch Hành kinh hãi, rồi lại dở khóc dở cười: “Không phải bảo em đi trước sao?”

Hà Nghiên Luật nhỏ giọng nói: “Em lo cho anh.”

Diệp Dịch Hành đi qua, Hà Nghiên Luật ôm lấy cậu, như là trân bảo bị đánh cắp lại tìm thấy được, hai người nhắm mắt ở tại chỗ hôn nhau.

“Một thằng con trai đang sống sờ sờ, lại bị người ta bắt đi giữa ban ngày, em còn nói không ngu ngốc sao a!” Hôn xong, Diệp Dịch Hành nâng Hà Nghiên Luật dậy cười nhào, đi đường vòng tìm xe trở về.

Hà Nghiên Luật nói: “Ai bảo anh nhấc cho em cái loại tin nhắn này làm chi!”

Diệp Dịch Hành sững sốt, cười nói: “Này còn đổ lỗi cho anh? Nhìn thấy tin nhắn đó em linh hồn xuất khiếu thật sao? Em bị bán chỉ vì cái tin nhắn này sao?”

Hà Nghiên Luật không trả lời, chỉ rầu rĩ nói: “Di động bị tên khốn kia đoạt đi rồi...”

Diệp Dịch Hành sờ sờ tóc anh, nói: “Không việc gì, anh sẽ bắt hắn giao ra.”

Hai người kêu xe trực tiếp về nhà, Hà Nghiên Luật lôi kéo lại quần áo bị xé rách có chút sợ hãi bị trừng phạt.

Diệp Dịch Hành ngoài miệng không nói, trong lòng cũng đã khí tặc rồi, người của ta cũng dám động, không muốn sống chẳng! Không biết ông đây đây là họ Diệp sao!

Hà Nghiên Luật cũng rất lo lắng, trước kia không biết gia thế của cha ruột mình là như thế nào, hiện tại nhìn thấy phong cách hành sự của Mạc Nghiên Trạch, liền nghĩ đến đây không phải là hạng người không thể dây vào. Anh hoảng sợ nói: “Diệp Dịch Hành, đừng trêu vào. Em sợ liên lụy đến anh...”

“Không phải sợ.” Diệp Dịch Hành một chút cũng không lo lắng, đối với ở chỗ khác cậu không dám mạnh miệng. Nhưng ở S thị, không có người nào có thể làm cho cậu sợ, đơn giản mà nói, là Diệp gia có năng lực. Diệp Dịch Hành vỗ ngực nói: “Tất cả để anh giải quyết!”

Hà Nghiên Luật lo lắng lại chờ mong, anh đột nhiên cảm thấy con mèo tinh Diệp Dịch Hành nói không chừng lại quen được người có lai lịch lớn a! Thấy Diệp Dịch Hành lấy điện thoại di động ra, bấm số, bộ dáng hiên ngang khí phách oai dũng vệ khí nguyên bản ngay khi điện thoại được kết nối liền nháy mắt chuyển thành bộ dáng chân chó...

“Ba, hắc hắc ~ ”

Hà Nghiên Luật thiếu chút nữa hộc máu, ni mã còn tưởng có thể hô thiên gọi địa, kết quả trực tiếp đi tìm lão cha!

“Thỏ con, muốn ba ba rồi?”

“Phốc...” Hà Nghiên Luật ở bên cạnh Diệp Dịch Hành, nghe được thanh âm trong điện thoại truyền đến, anh vì câu trả lời không hề quy củ của cha đối phương mà nhịn không được trực tiếp phun cười ra tiếng.

Diệp Dịch Hành là thỏ con... Ha ha!

“Uy uy! Nói chính sự đi a! Năm ngoái cha còn ồn ào nói con cha từ nhỏ đến lớn đều không làm thứ gì để cho cha có thể đa nghi, cảm thấy làm cha không có lạc thú gì hết sao? Hiện tại con cho cha quan tâm đến đây.”

“Bảo bảo ngoan, có chuyện gì thì nói đi, cha con gần đây nhàn đến muốn khủng luôn rồi!”

Quả nhiên cha nào con nấy? Hà Nghiên Luật dựa vào người Diệp Dịch Hành nghe chuyện trò, trong lòng hâm một lại chua xót, ba ba thật tốt a...

“Cha lúc nào bận vậy? Việc gì mẹ cũng đều thay cha làm tốt hết rồi...” Diệp Dịch Hành xem thường nói.

“... Nói đi, đừng có đánh trống lảng!” Diệp phụ hiển nhiên đã vì đưa con hiem khi nhờ giúp đỡ mà hưng phấn, thúc Diệp Dịch Hành nói ra sự tình.

Diệp Dịch Hành nghiêm mặt nói: “Ngài biết người tên Mạc Lăng Phong sao

48. Chương 47: Con Dâu Diệp Gia

“Ha ha... Muốn động thủ rồi sao?” Tiếng cười trộm của Diệp phụ từ đầu kia điện thoại truyền tới.

Diệp Dịch Hành ngăn ra, kinh giác nói: “Uy cha! Cha có phải hay không cái gì cũng biết!”

Diệp phụ giả ngu: “Đâu có đâu có, cha cái gì cũng không biết a...”

Diệp Dịch Hành bỗng nhiên cảm thấy rất bất lực.

Từ nhỏ đến lớn, Diệp Thư Diên đối với chuyện của con đều rõ như lòng bàn tay, vừa để lộ một chút dấu vết liền sẽ tìm tòi nghiên cứu tới cùng, nếu như nói lòng hiếu kỳ của loài mèo là lớn nhất, vậy lòng hiếu kỳ của Diệp Thư Diên có thể so với thần mèo rồi.

Vốn tưởng rằng lên đại học ly khai gia đình, cha sẽ quản ít đi một chút, lại không nghĩ tới, mọi nhất cử nhất động của mình, vẫn đều ở dưới mắt của đối phương.

Diệp Dịch Hành thật không biết, có loại người cha như vậy, là họa hay là phúc.

“Cha đã biết rồi, vậy nhanh thay bọn con giải quyết vấn đề đi!” Diệp Dịch Hành hừ lạnh.

“Không cần a, bảo bảo, đến cùng ba ba nói chuyện a, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra a!”

Hà Nghiên Luật giương mắt nhỏ giọng hỏi Diệp Dịch Hành: “Ba của anh gọi anh là ‘bảo bảo’?” Trên mặt không giấu nổi nụ cười.

Diệp Dịch Hành cảm thấy hết sức quẫn bách, lại nghe Diệp phụ ở bên kia tiếp tục nói: “Thay các con giải quyết, ‘các con’ là ai? Là đứa con bảo bối của cha cùng con dâu ngoan sao?”

Hà Nghiên Luật vừa nghe đến ‘con dâu ngoan’ ba chữ này, biểu tình nháy mắt liền cứng ngắc.

Lúc này đến phiên Diệp Dịch Hành cười trộm.

“Cha, cha đủ rồi a! Anh ta thẹn thùng rồi!”

Hà Nghiên Luật lặng lẽ nhéo nhéo cánh tay Diệp Dịch Hành.

Diệp Dịch Hành nhe răng, tròng mắt liếc anh một cái.

Diệp phụ nghe xong, hoảng nói: “Được được, muốn cha giúp cũng được, ngày mai con phải đem đứa nhỏ kia về nhà cho cha xem...”

Diệp Dịch Hành mặt nóng lên, quanh co nói: “Ba, anh ta còn chưa có chuẩn bị tốt.”

Diệp phụ hoàn thành nói: “Con nha, thật giống với mẹ con, bà ấy cùng đứa con ghen, con cùng ba ba ghen. Cha cũng đâu có ăn nhóc ấy...”

Diệp Dịch Hành thật muốn nói ‘bất quá chỉ là lão hồ ly cáo già’, chỉ nói: “Được rồi, để con hỏi anh ta một chút.”

“Ai, ba của anh nói muốn gặp em.”

“A?” Hà Nghiên Luật rụt cổ khẩn trương, “Khi nào?”

“Ngày mai.”

“Nhanh như vậy?” Hà Nghiên Luật có vẻ cực kỳ bất an, “Cũng không thể kéo thêm được vài ngày sao?”

Diệp Dịch Hành cười nói: “Sao vậy? Sợ hãi?”

Hà Nghiên Luật thành thật gật gật đầu.

Diệp Dịch Hành vui sướng thấy người gặp họa, đối với điện thoại nói: “Ba, anh ta sợ cha a!”

Diệp ba ba vội la lên: “Con nói cho thằng nhóc ấy biết, ba ba là người tốt! Đừng sợ a...”

Diệp Dịch Hành quay đầu hướng Hà Nghiên Luật nói: “Thân ái, ba của anh kêu anh nói cho em biết, ông là người tốt.”

Hà Nghiên Luật cúi đầu, lỗ tai hồng hồng, nhẹ giọng nói: “Em nghe thấy rồi...”

Diệp ba ba lỗ tai rất thính, nghe thấy thanh âm của Hà Nghiên Luật, cười mỉa mắt.

“Con đừng có truyền lời của cha nữa, cha muốn đích thân nói với nhóc đó, để cho nhóc đó nghe đi!”

“Được.” Diệp Dịch Hành cười đáp, không quên dặn dò: “Cha đừng làm cho anh ta sợ!”

Diệp ba ba méo máo, thâm nghĩ, thỏ con, con cho cha con là mãnh thú chuyên ăn thịt hay sao vậy?

Di động dán lên tai Hà Nghiên Luật.

Hà Nghiên Luật khấn trương đến tim đập loạn xạ. Trong sách miêu tả người cha nào cũng đều rất nghiêm khắc, cha của Diệp Dịch Hành, đại khái chắc cũng là một ông chú anh tuấn uy nghiêm đi.

Tiếp theo, anh nghe được một tiếng gọi cực kỳ nhu hoãn, thái độ hòa ái, giống như thanh âm người cha mà anh tưởng tượng suốt bao lâu nay.

Diệp Thư Diên đại khái chỉ dùng thanh âm ôn nhu gọi anh: “Tiểu Luật a.... Con là Tiểu Luật đi...”

Bởi vì bất an, cho nên Hà Nghiên Luật lại dựa sát vào người Diệp Dịch Hành.

Diệp Dịch Hành ôm chặt anh, vuốt ve lưng anh làm cho y thả lỏng.

“Dạ, chú khỏe.” Y cung kính nói.

“Ha ha, thằng nhóc này...” Diệp Thư Diên tay cầm tập hồ sơ, bởi vì bị dùng sức mà nhăn nhúm lại, y dụ hống nói: “Gọi cha là ba ba đi?”

Hà Nghiên Luật ngẩn người, giật mình phát hiện cái mũi của mình đã lên men, anh ngẩng đầu nhìn Diệp Dịch Hành, một đôi con ngươi xinh đẹp ngập nước.

Diệp Dịch Hành cười cổ vũ: “Gọi a, ba ba.” Cái từ “ba ba” kia là một từ hai ý nghĩa. Như là Tiểu Hắc gọi chính mình, lại giống như cổ vũ Hà Nghiên Luật gọi Diệp Thư Diên.

Tuyến lệ của Hà Nghiên Luật nháy mắt không khống chế được.

Người đàn ông năm mươi mấy tuổi ở đầu điện thoại bên kia là người chưa từng gặp mặt, lại sinh ra một loại cảm giác khiến người ta tự nhiên muốn thân cận.

Hà Nghiên Luật ngưng nghẹn thật lâu, mới nghẹn ngào ra tiếng: “Ba ba...”

“Ai, ngoan...” Diệp Thư Diên mừng rỡ, đáp lại có chút phát run, “Con ngoan a, ngày mai cùng Dịch Dịch về nhà, ba ba tự mình xuống bếp nấu cho các con ăn...”

Hà nghiên luật ngưng nghẹn thật lâu, mới nghẹn ngào ra tiếng: “Ba ba...”

Diệp Thư Diên ở đầu điện thoại bên kia liên miên cẩn thận, hận không thể lập tức móc hết tâm phế ra đưa cho con dâu.

Diệp Dịch Hành đoạt lấy điện thoại: “Ba, có người nào không biết đồ ăn cha làm không ai dám ăn chứ! Để cho chú Phó làm đi! Con cúp trước đây!” Vừa nói người nào liền quyết đoán ấn nút tắt.

“Ba ba của anh làm sao biết chuyện của chúng ta?” Hà Nghiên Luật đem mặt chôn trong lòng Diệp Dịch Hành, rầu rĩ hỏi.

Diệp Dịch Hành ôm chặt ái nhân vào lòng, nói: “Kỳ thật, anh cũng không biết. Người ba này, rất kỳ quái.”

Hà Nghiên Luật hỏi: “Ông là người như thế nào?”

Diệp Dịch Hành nói: “Ông biết rất nhiều sự tình liên quan tới anh, nhưng mặc kệ anh làm đúng hay là sai, ông cho tới bây giờ cũng không có nói gì. Cũng sẽ không chủ động nói cho anh biết ông đã biết những thứ gì, trừ phi chính mình nói ra, nhưng mỗi lần, anh đều phát hiện, ông đã sớm biết, hơn nữa còn làm cho người ta buồn bực chính là, ông toàn giả vờ ngu ngốc...”

Diệp Thư Diên vẫn luôn sắm vai trưởng giả hòa ái hiền lành, đứng ở một bên cười tủm tỉm, bao dung, sủng nịnh, nhìn đứa con chặm rũi lớn lên.

“Ông là ba ba tốt.” Hà Nghiên Luật thanh âm vẫn rầu rĩ như trước.

Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh mình không có ai gọi là ba ba, ba ba, chỉ có tự điển mới có.

Diệp Dịch Hành thực hạnh phúc.

“Ha hả? Em cảm thấy như vậy sao?” Diệp Dịch Hành cười nói, “Lúc trước, anh còn cảm thấy ông rất đáng sợ.”

“Vì sao?”

“Cuộc sống riêng tư bị người ta biết hết, đều sẽ cảm thấy bất an đi? Anh cảm thấy kia càng giống như một loại giám thị vậy?”

“Vậy sao?” Hà Nghiên Luật chưa từng trải qua vấn đề này, nếu có thể, anh tình nguyện bị cha giám thị, cũng không có cái gì là không tốt. Bất quá anh không nói gì, chỉ im lặng nghe Diệp Dịch Hành tiếp tục nói.

“Có một thời gian, anh trốn tránh ông.” Diệp Dịch Hành nhớ lại chuyện cũ, biểu tình lộ ra hoang mang, “Nhưng ba của anh lại làm cho anh dả kích trầm trọng, luôn lấy một bộ biểu tình bị thương tổn bị thương ai oán xuất hiện ở trước mặt anh. Cứ như vậy, ngược lại còn làm cho anh cảm thấy chính mình lại biến thành tội nhân.”

Hà Nghiên Luật sờ sờ ngực Diệp Dịch Hành, cười nói: “A, lòng của anh thật nhuyễn a.”

“Àn, anh từ nhỏ đã mềm lòng, đối mèo con chó con đều thích đến muốn nhận nuôi chúng nó, nhìn thấy con kiến còn luyến tiếc giết đi, huống chi đó là ba ba của chính mình, nháy mắt liền cảm thấy áy náy a, lại bị ông thao thao bất tuyệt tràn ra tới biến!” Diệp Dịch Hành nháy mắt mấy cái, còn nói: “Vì thế anh lại bắt đầu tìm mọi cách làm nũng ông, so với trước khi trốn ông còn thân thiết hơn.”

“Thật vui.” Hà Nghiên Luật nói, “Như vậy xem ra, anh khẳng định luyến tiếc em thương tâm.”

“Bây giờ em mới biết mình đã nhặt được bảo vật sao?” Diệp Dịch Hành nói.

Thà rằng chính mình khó chịu, cũng không muốn nhìn thấy ái nhân của mình bị thương tổn....

“Àn, đúng là nhặt được bảo vật.” Khóe miệng Hà Nghiên Luật hơi cong lên, bắt lấy ngực Diệp Dịch Hành cọ cọ: “Sau này thì sao, ba ba của anh thật vui về sao?”

“Kia đương nhiên, ông rất giống đứa con nít thích ăn đồ ngọt, cao hứng đến chân tay luống cuống.”

Một khác kia, Diệp Dịch Hành có chút hiểu được Diệp Thư Diên chính là đối với mình thật cưng chiều khác thường.

Làm một người cha, yêu thương đứa con cũng có rất nhiều cách, không thể phủ nhận, Diệp Thư Diên yêu thương Diệp Dịch Hành, hơn nữa là cưng chiều. Nhưng mà ngại áp lực của Diệp mẫu, không tiện quang minh chính đại cưng chiều, vì thế ông liền lên chú ý, yên lặng mà quan tâm. Một người đàn ông trung niên dùng phương thức khác thường tự biến mình trở thành người cha gốc yêu thương con cái, vừa không để cho bà vợ ghen, lại sẽ không làm cho đứa con cảm thấy khó thở...

Tuy rằng, hành vi này rất kỳ cục, nhưng vẫn có thể xem là một người cha tốt.

“Ba ba của anh thật tốt.” Hà Nghiên Luật lại cảm thán nói.

“Ông cũng sẽ đối tốt với em thôi, em tin hay không, ông cũng sẽ giám sát mọi hoạt động sinh hoạt của em á?” Diệp Dịch Hành nói.

“Em rất hoan nghênh.” Hà Nghiên Luật nhẹ nhàng nói.

“Uy uy! Anh không cho phép a! Em là của anh!” Diệp Dịch Hành vỗ vỗ lưng Hà Nghiên Luật.

“Anh cũng ghen với ba ba của anh sao?” Hà Nghiên Luật cười hần.

“Em vừa rồi cũng nghe được đó, mẹ của anh còn ghen với anh mà!” Diệp Dịch Hành tỏ vẻ khinh thường.

Nhớ lại lúc còn học trung học ngẫu nhiên nghe được một đối thoại của cha mẹ, từ trước đến nay người mẹ cường nhân thể lại mỉa mai oán giận cha: “Chuyện của con để bụng như vậy, như thế nào lại không thêm quan tâm tới tôi?”

Tiếp theo lại nghe Diệp phụ mềm giọng an ủi: “Bà xã, đó cũng là con của bà nha...”

...

Diệp Dịch Hành khi đó mới biết được, mẹ cũng ghen với con a!

Cứ như vậy, nhìn cha mẹ lại cảm thấy bọn họ càng giống đứa nhỏ hơn, đáng yêu vô cùng.

Diệp Thư Diên bị đứa con cúp điện thoại lại không hề tức giận, ông ngây ngô cười vuốt cái ảnh chụp trên tay, bức ảnh chụp Diệp Dịch Hành cùng Hà Nghiên Luật không biết là từ lúc nào, trong ảnh hai đứa đều cười đến hạnh phúc, người thanh niên nên xưng là “con dâu” kia nắm lấy lỗi tai Dịch Hành mà cười khê!

Ông đây là đã tu luyện được bao nhiêu kiếp, đã sống qua mấy ngàn năm rồi mới được ông trời tặng thêm một đứa con trai cho ông a! Đứa con ngoan này, bộ dạng cực kỳ xinh đẹp a....

×××

Ấu phục công sở màu trắng được đo đạc cực chuẩn theo dáng người đem thân người có chút mập của Văn Mẫn gắt gao ôm sát lấy, người đàn bà sắp hơn năm mươi tuổi này, lưng vẫn còn rất thẳng, ánh mắt vẫn còn rất sắc bén, khí phách kinh người.

“Văn nữ sĩ...” Mạc Lăng Phong mở miệng muốn nói, lại bị Văn Mẫn đánh gãy——

“Làm ơn gọi tôi là Diệp phu nhân.” Người phụ nữ mắt sáng như đuốc, ngữ điệu trầm ổn tràn ngập tính áp bách,

“Mạc tiên sinh, chúng ta hiện tại không phải đàm chuyện làm ăn bất động sản, thỉnh không cần đem áp lực sự nghiệp vào chuyện này. Tôi thân là người vợ, người mẹ, giờ phút này chỉ nghĩ muốn vì chồng con giải quyết một ít phiền toái, chỉ như thế mà thôi.”

Bả vai Mạc Lăng Phong khẽ run rẩy đến khó phát hiện ra, ông cự tuyệt gọi họ, chỉ nói: “Phu nhân, ngài vì sự tình hai mươi lăm năm trước...”

Diệp mẫu lại sắc bén đánh gãy lời hấn: “Hai mươi lăm năm trước? Nếu ông có chút đầu óc tự mình hiểu lấy, liền không nên ở đây nhắc tới chuyện cũ!”

“Văn Mẫn! Bà bình tĩnh chút đi, khi đó tôi với Thư Diên còn nhỏ...”

“Còn nhỏ?” Diệp mẫu hừ lạnh nói, “Cái cơ này ông rốt cuộc còn định dùng thêm bao nhiêu năm nữa? Tính của Thư Diên tốt, lại mềm lòng, chỉ tiếc ông ấy không biết chọn người, ở độ tuổi xuân sắc lại gặp một người đề tiện như ông!”

Mạc Lăng Phong sắc mặt trắng nhợt: “Bà sao có thể nói như vậy!”

Diệp mẫu mắt lạnh nhìn hấn: “Đừng oán tôi nói chuyện khó nghe, trong ngành này người nào không biết Văn Mẫn tôi nói chuyện không văn minh? Tôi đối với ông chính là đang khách khí cảm ơn ông năm đó ‘vứt bỏ’ Thư Diên, mới có thể để cho tôi có cơ hội gặp được y! Tôi khổ tâm kinh doanh nhiều năm như vậy, trải qua bao nhiêu sóng gió, mới có thể có được gia đình của mình, vì người đàn ông tôi yêu, tôi tuyệt sẽ không đi nhầm nửa bước!”

Mạc Lăng Phong không phản bác lại, giận dữ nói: “Bà vẫn sắc bén như vậy.”

“Đối với loại người nay Tần mai Sở đứng núi này trông núi nọ, tôi cũng không cần quá mức thân thiện.”

“Bà!.... Tóm lại, tôi không cho phép Tiểu Luật cùng con của bà ở cùng một chỗ!”

“Không cho phép? Tôi cần ông cho phép sao? Còn nữa, ai có thể chứng minh Hà Nghiên Luật là con của Mạc Lăng Phong ông? Hà Tú Anh đã chết rồi đi? Đã nhập hộ tịch vào Mạc gia của ông rồi sao?”

Mặt Mạc Lăng Phong lúc đỏ lúc trắng: “Nó đúng là con của tôi! Tôi có thể xét nghiệm DNA...”

“Thật là nực cười, hơn hai mươi năm không dám gặp không dám nhận, ông làm sao chứng minh? Mạc thái thái sẽ cho phép chồng của mình ở rể hai mươi năm sau lại mang về một đứa con riêng sao?”

Văn Mẫn từng bước ép hỏi, Mạc Lăng Phong tiếp tục bại lui.

“Hà Nghiên Luật đã trưởng thành rồi, nó nguyện ý cùng một chỗ với ai là chuyện của nó. Chỉ cần nó một ngày lựa chọn cùng Diệp Dịch Hành ở cùng một chỗ, nó chính là con dâu của Diệp gia tôi! Tôi hôm nay tìm ông nói chỉ là muốn đánh thức ông, quản giáo cho tốt Mạc Nghiên Trạch, con của ông đi! Đức dục phẩm hạnh một cái cũng không tốt, ý thể hiếp người lại học toàn bộ! Báo cho nó biết tác phong làm việc cẩn thận chút, đừng có đem đôi tay dơ bẩn kia chạm vào người của Diệp gia! Ông hơn nửa đời người trước không thể cho Thư Diên được hạnh phúc, hiện tại còn muốn gây trở ngại hạnh phúc của con Thư Diên hay sao?”

Những lời cuối cùng này làm cho sắc mặt Mạc Lăng Phong nháy mắt liên suy sụp, người đàn ông mặc dù gần hoa giáp nhưng tinh thần vẫn quắc thước, lúc này lại như biến thành ông lão hơn bảy mươi tuổi!

“Mạc tiên sinh, những gì tôi muốn cảnh cáo đều đã nói ra. Nếu có mạo phạm, xin ông rộng lượng đừng để ở trong lòng. Gia sự nguyên bản cũng không thích hợp làm lợi thế, tôi Văn Mẫn tuy rằng nói chuyện khó nghe, nhưng nguyên tắc cơ bản vẫn phải có, nếu không sau này ở trên thương trường khó mà giáp mặt, khó tránh khỏi xấu hổ.” Văn Mẫn sửa sang lại vạt áo, đang muốn rời đi, lại bị nam nhân phía sau gọi lại.

“Diệp phu nhân!”

Văn Mẫn quay đầu lại, dừng bước.

“Thật có lỗi... Thay tôi nói cho Thư Diên!”

Văn Mẫn nói: “Ba chữ kia, ông trước kia đã nói qua, tôi tất yếu không cần thay ông nói thêm lần thứ hai.”

“Tôi biết... Còn có, nếu có thể... thỉnh... Chiều cố Tiểu Luật... Từ nhỏ, nó đều sống một mình, nếu nó làm không tốt, hy vọng...”

“Yên tâm,” Văn Mẫn giật mình, nói: “Thư Diên rất đau nó, so với con của mình còn đau nó hơn.”

Nói xong, Văn Mẫn lại tiếp tục tiêu sái bước đi.

Mạc Lăng Phong nhìn theo. Bà là một người phụ nữ vĩ đại, cũng là một người mẹ hoàn mỹ.

Trong chớp mắt ông lại nhớ đến nụ cười ôn hòa của Diệp Thư Diên, ảo tưởng đối phương sẽ cho Hà Nghiên Luật tình thương của cha, ánh mắt không khỏi đau trướng, chính là, cho dù khó chịu như thế nào, ông đều không thể rút ra được một giọt nước mắt.

Nước mắt của ông, đã sớm hết rồi, không còn lưu lại một chút gì nữa.

49. Chương 48: Hoàng Tử Ếch

Lúc về đến nhà, Dương Khúc và Sở Văn Hạnh đã đi rồi.

Phòng khách đã được dọn sạch sẽ, một chút cũng nhìn không ra dấu vết “chiến tranh” ngày hôm qua.

Hà Nghiên Luật đi vòng một xung quanh cái giường trong phòng khách, cao hứng: “Thoạt nhìn có vẻ chuyện của bọn họ đã giải quyết trong hòa bình rồi.”

Diệp Dịch Hành mở tủ đầu giường, một hộp có đến mười cái mũ, hiện tại gần như trống rỗng, cậu đen mặt nhỏ giọng lầm bầm một câu: cảm thú.

“Ăn?” Hà Nghiên Luật nghĩ Diệp Dịch Hành đang nói với mình.

“Không có gì.” Diệp Dịch Hành vội vàng đóng ngăn kéo lại nói: “Tắm rửa rồi ăn cơm, chút nữa lại bàn tiếp việc ngày mai về nhà.”

Cậu cũng không muốn cho Hà Nghiên Luật biết trong ngăn kéo phòng khách cho mấy thứ này.

Kỳ thật đâu chỉ có phòng ngủ dành cho khách. Tủ trang trí trong phòng tiếp khách, hộp khăn giấy trên bàn trà, tủ âm tường trong phòng bếp, giá để đồ trong phòng tắm.... Chỉ cần Hà Nghiên Luật hơi để tâm một chút, đều có thể phát hiện Diệp Dịch Hành trộm dấu “Tiểu hỏa được bao” (BCS í).

Bất quá, người nào đó từ trước đến nay đều là thần kinh thô, lại mơ hồ, giống như lúc này, rất dễ bị Diệp Dịch Hành chuyển dời đề tài.

Diệp Dịch Hành đẩy anh đi tắm rửa, lúc giúp anh cởi đồ, cậu hận hận nói: “Một khắc cũng không thể rời em được!” Quần áo mới mua cứ nhiên thiếu chút nữa đã bị người đàn ông khác lột!

“Em lại đi mua một cái giống như vậy nha, được chứ?” Hà Nghiên Luật đáng thương hề hề xin khoan dung.

“Không cần.” Diệp Dịch Hành cả giận nói.

Hà Nghiên Luật bất an, cố gắng hống cậu, ý đồ dẫn dắt lực chú ý của Diệp Dịch Hành. Lại không ngờ Diệp Dịch Hành bỗng nhiên nói: “Để anh mua.”

“... A?”

Diệp Dịch Hành muốn Hà Nghiên Luật mặc đồ của cậu, ăn cũng là của cậu, còn phải ở trong phòng của cậu... Toàn thân cao thấp đều phải phủ dấu hiệu của Diệp Dịch Hành, không chỗ có thể đi, cũng không có chỗ có thể trốn.

Trời ạ, loại ý tưởng này thật làm cho tim đập phát cuồng, hưng phấn không thôi!

Bất quá, vô luận như thế nào, Diệp Dịch Hành đều không muốn cho Hà Nghiên Luật biết mình quý dị như vậy.

Hà Nghiên Luật chống đỡ cái tay Diệp Dịch Hành sờ loạn trên người, nhỏ giọng nói: “Hôm nay không được...”

Diệp Dịch Hành nói: “Chúng ta đã tỏ tình hơn nữa còn ở chung, ngày mai còn định đi gặp cha mẹ, hiện tại lại trần truồng, làm cái sự tình này chính là thiên kinh địa nghĩa, em không thể cự tuyệt anh a.”

“Thế nhưng cũng không thể mỗi ngày...” Người nào đó ra sức vặn vẹo né tránh đụng chạm của đối phương, toàn thân da thịt đã bắt đầu phấm hồng.

Diệp Dịch Hành nở nụ cười: “Luật, chúng ta hiện tại tuổi còn trẻ, làm chuyện này đối với thân thể không có gì không tốt. Chờ đến khi già rồi, muốn mỗi ngày làm cũng lực bất tòng tâm a.”

Hà Nghiên Luật thần tình đỏ bừng, lại bị Diệp Dịch Hành nhanh chóng cầm lấy hạ thể, anh kinh suyền một tiếng, thân thể đã muốn thành thực nhiều lần. Anh rất nhanh liền tước vũ khí đầu hàng, mềm nhũn tựa vào Diệp Dịch Hành mặc cậu muốn làm gì thì làm.

Diệp Dịch Hành bắt lấy tay Hà Nghiên Luật phủ lên tính phúc đang nóng cháy của mình: “Em cũng sờ anh đi a.”

Hà Nghiên Luật cúi đầu, bắt đầu bắt chước động tác của Diệp Dịch Hành.

Trong tay là cảm giác quen thuộc, bởi vì vật kia chính mình cũng có. Cái này kia cùng Tiểu Hắc hoàn toàn không giống a, JJ của Tiểu Hắc nhỏ a, rất đáng yêu a....

(= __=)

Diệp Dịch Hành dĩ nhiên không biết Hà Nghiên Luật đang suy nghĩ gì, cậu chỉ biết, Hà Nghiên Luật trước mắt thuận theo cực kỳ đáng yêu. Tóc đối phương bị vôi hoa sen làm cho ướt sũng, ngoan ngoãn dán lên tai cùng cổ, lông mi dài rủ xuống, giống như cây quạt lông đen nhỏ, phía trên còn dính vài giọt nước rất nhỏ.

Diệp Dịch Hành nhìn không thấy vẻ mặt của anh, chỉ biết tai đối phương đã hồng thắm lên, cậu vươn tay nhẹ nhàng xoa nắn vành tai Hà Nghiên Luật, đối phương chỉ thoáng né tránh một chút, cũng rất thuận theo lòng nắm cái đó của Diệp Dịch Hành, thậm chí còn cẩn thận ngẩng đầu nhìn lên.

Vì thế, lúc Hà Nghiên Luật ngẩng đầu nhìn Diệp Dịch Hành, cậu nháy mắt liền phóng ra.

Hà Nghiên Luật ngạc nhiên nói: “A, thật nhanh.”

“Em cũng vậy thôi!” Diệp Dịch Hành bắt lấy đồ của Hà Nghiên Luật, đã muốn xuất lần thứ hai: lại dám chê cười cậu!

“Em mới không có.” Hà Nghiên Luật phản bác. Kỳ thật trong lòng anh hiểu được, thời điểm bị đối phương làm cái sự tình này, tâm lý còn muốn thừa nhận khoái cảm lớn hơn nữa. Bởi vì là Lạc Mộc, nếu không phải cậu, căn bản thân thể cũng không có loại phản ứng này...

“Nga, vậy sao?” Diệp Dịch Hành cười tà, ngồi xuống mở miệng ngậm lấy hạ thể Hà Nghiên Luật.

Cậu muốn chứng minh Hà Nghiên Luật phát tiết nhanh hơn! Hanh hanh!

“A...” Hà Nghiên Luật đỏ mặt rên rỉ, toàn thân rung động, địa phương mẫn cảm lại bị khoang miệng nóng bỏng ẩm áp bao vây lấy, liếm liếm, lại hút... Chưa từng cảm thấy khoái cảm cực hạn như vậy!

“... Anh anh lại... Da...A...” Hà Nghiên Luật nhẹ nhàng túm tóc Diệp Dịch Hành.

Diệp Dịch Hành xấu xa dùng sức cắn cắn, rất nhanh, ái nhân trừ bỏ rên rỉ đều nói không nên lời.

Xong việc, hai người lười nhác cẩu thả thật sự vô lực xuống bếp nấu cơm, lại theo thường lệ gọi đặt cơm ở “Nhà hàng yêu mèo”.

Hà Nghiên Luật kiên trì muốn Diệp Dịch Hành biến thành mèo, đường hoàng nói hai người cùng nhau sinh hoạt phải tiết kiệm chi tiêu, lúc nào tiết kiệm được thì tiết kiệm, Diệp Dịch Hành có chút không muốn, cậu biết Hà Nghiên Luật về điểm này có suy tính riêng a, không phải là muốn thừa cơ hội ôm Tiểu Hắc sao...

Cậu lười biếng nằm trên ghế sa lon nói: “Muốn anh biến thành mèo sao, em tới hôn anh một cái nha, hôn anh tới thư thái đi, anh liền biến thành Tiểu Hắc.”

Hà Nghiên Luật ghen hòng, ánh mắt Diệp Dịch Hành tinh lượng nhìn mình, chỉ cần hôn cậu, cậu sẽ biến thành Tiểu Hắc!

Diệp Dịch Hành nhìn đối phương sững sờ, cho là quỷ kế của mình đã thực hiện được. Bảo Hà Nghiên Luật ngốc kia chủ động hôn mình sao? Cậu khẳng định đối phương sẽ không làm cái chuyện này đâu! Vì thế người nào đó dương dương tự đắc nói: “Thế nào? Muốn anh biến thành Tiểu Hắc, thì chỉ cần chủ động hôn anh là có thể nga...”

“Phốc...” Hà Nghiên Luật thật sự nhẹn không được, che miệng cười ra.

Diệp Dịch Hành buồn bực: “Uy! Em cười cái gì!”

Hà Nghiên Luật nói: “Em bỗng nhiên nhớ tới một câu chuyện cổ tích.”

Diệp Dịch Hành hỏi: “Cái gì?”

Hà Nghiên Luật nói: “Hoàng tử ếch.”

= =

Câu chuyện hoàng tử ếch chính là công chúa hôn con ếch, con ếch liền biến thành hoàng tử! Diệp Dịch Hành đang muốn khởi động thân mình phản bác, lại bị Hà Nghiên Luật bỗng nhiên áp sát lại.

Đối phương đi tới bên người Diệp Dịch Hành, ôm lấy mặt cậu quyết đoán hôn lên.

Diệp Dịch Hành say mê, lâng lâng nhắm nháp đôi môi mềm mại của mỹ nhân ấn trên môi mình, trợn tròn mắt cố gắng nhìn gương mặt tinh xảo xinh đẹp của Hà Nghiên Luật, không muốn bỏ qua thời khắc ma pháp này.

Hà Nghiên Luật chỉ hơi hột dán lên môi, căn bản không có xâm nhập vào liên buồng cậu ra, sau đó vui vẻ nói: “Mau nhỏ đi Hắc, nhỏ đi Hắc!”

Diệp Dịch Hành linh hồn vừa mới rời khỏi thân đã bị lời nói của đối phương xả trở về, cậu liếm liếm môi, ánh mắt thâm thúy, đưa tay túm cái ót của Hà Nghiên Luật, áp trở lại về phía mình!

“Ngô...!” Luật ngu ngốc lại bị đánh lén.

Diệp Dịch Hành cạy mở môi anh ra, không chút do dự công phá thành trì, kháng cản cánh môi, càn quét khoang miệng, hôn sâu đến khi đối phương thở không nổi tới mức bả vai run rẩy, Diệp Dịch Hành mới buông anh ra.

Hà Nghiên Luật vội vã bổ sung dưỡng khí, đôi mắt thủy nhuận phấp phới, im lặng lên án.

“Về sau phải hôn như vậy, biết không?” Diệp Dịch Hành cười ôm lấy Hà Nghiên Luật trở mình, hai người đổi vị trí, Hà Nghiên Luật nằm trên ghế salon, Diệp Dịch Hành biến thành mèo đen, ghé vào ngực anh.

“Tiểu Hắc...” Vừa nhìn thấy mèo đen, Hà Nghiên Luật đã đem chuyện trước quảng ra sau đầu, anh vuốt ve cái đầu mèo đen, hưng phấn nắm nắm lỗ tai hắc, nắm cái đuôi hắc.

Diệp Dịch Hành bất đắc dĩ, đem cằm gác lên cánh tay Hà Nghiên Luật, nhẹ giọng kêu: “Ba ba.”

×××

Sáng sớm hôm sau, Diệp Dịch Hành liền nhận được điện thoại liên hoàn của Diệp phụ, nói trong nhà đã chuẩn bị bữa tiệc thịnh soạn rồi, nếu không đến liền phát hành lệnh truy nã đứa con bất hảo là cậu.

Buổi chiều sau khi hai người học xong, Hà Nghiên Luật bắt đầu khẩn trương, anh cả ngày đều phải điều chỉnh tâm tình cũng biểu tình của mình, bởi vì chưa từng tham gia loại sum họp gia đình này, cũng là lần đầu tiên gặp “trưởng bối”, trong lòng sợ hãi muốn chết, sợ ở trước mặt Diệp phụ Diệp mẫu phá hư hình tượng.

Diệp Dịch Hành nói giỡn: “Đừng khẩn trương, con dâu xấu đều phải gặp cha mẹ chồng, hưởng chi bộ dạng em lại xinh đẹp như vậy.”

Hà Nghiên Luật nhăn mũi: “Nhưng em là nam.”

Diệp Dịch Hành trấn an nói: “Ba mẹ anh đều là người phóng khoáng, trừ bỏ anh giết người phóng hỏa gian dân bắt người cướp của, cái khác đều thản nhiên.”

“Ấn...” Hà Nghiên Luật vẫn không yên lòng đáp.

Diệp Dịch Hành lấy đồ trong tủ quần áo ra, “Cho nên, bảo bối, đừng lo, nhanh thay quần áo đi!” Cậu ném một cái áo len lông cừu màu nâu bó sát người cho Hà Nghiên Luật, chính mình lại mặc áo sơ mi kẻ ô màu vàng nhạt.

“Mặc cái này? Sẽ không nóng sao?”

“Không đâu, cái này rất thông thoáng, em trực tiếp mặc vào đi, không cần mặc áo lót.”

Hà Nghiên Luật ngoan ngoãn thay, áo được may rất tinh xảo dán vào da thịt rất thoải mái.

Anh không hề phát hiện Diệp Dịch Hành cũng là có chủ ý, áo bằng sợi len mềm mại cổ cao này, có thể che dấu hôn trên cổ anh.

Diệp Dịch Hành xoay người xem ái nhân, áo len bó sát dáng người gầy yếu của anh đến đặc sắc, màu nâu của áo rất gần với màu tóc nâu tự nhiên. Hà Nghiên Luật cũng không phải lùn, khi đứng tuyệt đối là mỹ nam tử đầy đủ tiêu chuẩn. Một khi anh ngồi xuống, cái cổ áo kéo cao lên tận cằm khiến khuôn mặt lộ vẻ xinh xắn lạnh lợi.

“Em nhìn ngoan cực kỳ.” Diệp Dịch Hành tự đáy lòng tán thưởng nói, “Quả thực là đứa nhỏ ngoan ngoan không nhiễm bụi bặm trần thế.”

“Vậy sao?” Hà Nghiên Luật cười cười.

“Đúng vậy,” Diệp Dịch Hành gật đầu nói, “Em ăn mặc như vậy khẳng định mẹ anh sẽ thích.”

“Ba ba của anh thì sao?” Hà Nghiên Luật vừa mặc quần jean vừa hỏi.

“Ông ấy a, chỉ cần là anh mang về, cho dù là con mèo nhỏ ông cũng yêu đến không rời tay, quyến luyến chẳng rời, chớ nói chi là một mỹ nhân, bất quá em phải đề phòng ông ấy a, ba của anh có thể rất giảo hoạt.”

“Nga, đã biết.” Hà Nghiên Luật đem quần jean kéo lên, căn bản không cần kéo khóa kéo, quần đã trực tiếp kéo lên eo: “Thật nhanh.”

“Thoạt nhìn rất tốt,” Diệp Dịch Hành vuốt ve thắt lưng Hà Nghiên Luật, “Đứng cùng với anh thật xứng a.”

Hà Nghiên Luật liếc mắt nhìn cậu một cái, đỏ mặt chạy ra khỏi phòng ngủ.

Buổi tối sáu giờ, hai người rốt cục xuất phát, bắt taxi đi đến Diệp Trạch.

Hà Nghiên Luật ở trong xe thắt lưng thẳng đến cứng còng, hai tay đặt trên đầu gối, giống như tên lính nhỏ sắp đi gặp thủ trưởng vậy.

Diệp Dịch Hành không ngừng trấn an anh, vuốt ve bả vai cứng ngắc của Hà Nghiên Luật.

Hà Nghiên Luật nơm nớp lo sợ nói: “Diệp Dịch Hành.”

“Ai, anh ở đây a.”

“Diệp Dịch Hành, ba anh nhất định phải gặp em mới có thể giúp sao?”

“Như thế nào lại vậy, không gặp cũng sẽ giúp a.”

“...Chúng ta quay trở về đi.” Hà Nghiên Luật bắt đầu quay về phía cửa kính xe, hận không thể quay xe bỏ chạy.

Diệp Dịch Hành nhin cười đem anh túm trở về, để Hà Nghiên Luật dựa vào lồng ngực mình: “Đừng sợ a, anh luôn luôn ở bên cạnh em mà.”

Hà Nghiên Luật không nói lời nào, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Diệp Dịch Hành không biết anh đang suy nghĩ gì. Vì thế từng chữ một bắt đầu nói chuyện, ý đồ giảm bớt áp lực tâm lý cho Hà Nghiên Luật: “Ba của anh người kia a, rất hay bao che khuyết điểm cho người ta. Ông ấy nếu đã cho em gọi ông là ba ba, liền khẳng định đã đem em trở thành con của mình. Nếu em bị người ngoài khi dễ, ông sẽ rất tức giận, giống như con mèo xù lông vậy đó.”

Hà Nghiên Luật bị Diệp Dịch Hành hổng mà nở nụ cười, anh cầm lấy tay áo Diệp Dịch Hành, muốn nói lại thôi.

Diệp Dịch Hành nhìn anh một cái, nói tiếp: “Mẹ của anh cũng vậy, bắt quá bà là che chở cho ba của anh, ba anh có chuyện phiền toái gì, bà đều dùng phương thức thần không biết quỷ không hay giải quyết trước tiên, có đôi khi ba anh không biết, ông ở trước mặt mẹ anh thật sự rất mơ hồ, thật sự ngu ngốc, bắt quá nếu ông biết, sẽ theo mẹ anh cấu kỉnh, cảm thấy mẹ anh không cho ông có cơ hội biểu hiện.”

“Àn...” Hà Nghiên Luật im lặng nghe.

Diệp Dịch Hành ôm anh, cảm thấy người trong lòng thoáng thả lỏng chút: “Hiện tại chuyện của em là chuyện của anh, chỉ cần liên quan tới anh ba khẳng định sẽ quản, nhưng anh đoán, ông còn chưa động thủ, mẹ anh đã thay chúng ta giải quyết rồi. Cho nên, căn bản không cần lo lắng.”

“Mẹ anh thật tốt.” Hà Nghiên Luật nói.

“Còn nói, trong nhà có nữ vương cường thế như vậy, toàn bộ bảo bảo trong nhà đều phải ở dưới cánh của bà để bà che chở, hiện tại có nhiều thêm một người, bà nhất định cũng sẽ như vậy.”

“Diệp Dịch Hành, anh thực hạnh phúc.”

“Người thật hạnh phúc như anh đã yêu em rồi, hạnh phúc của anh cũng đều cho em tất, em không phải hạnh phúc hơn sao?”

“... Ân.”

Hà Nghiên Luật ôm cánh tay Diệp Dịch Hành, rốt cục trầm tĩnh lại.

Tổ tông Diệp gia nguyên là dòng dõi thư hương, ông nội của Diệp Dịch Hành rơi vào thời kì cách mạng văn hóa, rơi vào đường cùng phải đốt sách chuyển thương, cho dù vậy vẫn là một người am hiểu cầm kỳ thư

họa. Hiện tại, thư hương chân chính đã không còn nữa, Diệp Trạch lại vẫn muốn lưu truyền khí khái thư giả không màng danh lợi siêu thoát khiến cho có vẻ như có chút học đòi văn vẻ.

Trong thính đường cổ điển có một cái đồng hồ quả lắc làm bằng gỗ lim một trăm phần trăm, còn có tám tấm Tây Dương cực đắt tiền, toàn bộ trang hoàng đều là phong cách Diệp Thư Diên yêu thích.

Diệp Thư Diên giờ phút này đứng ngồi không yên, nhìn lên đồng hồ quả lắc, đã qua bảy giờ rồi.

Ông đứng lên thông thả bước lòng vòng trong phòng khách, chấp tay đứng ở cửa nhìn xung quanh, một chút cũng không giống người đã hơn năm mươi tuổi bình tĩnh trầm ổn.

Ngược lại là Văn Mẫn, trấn định ngồi lên ghế nệm làm bằng gỗ lim xem tạp chí mua sắm mới nhất.

Dì Liễu đi tới gần Diệp Thư Diên, cười nói: “Tiên sinh, ngài ngồi một lát đi, tôi đoán, Lá con rất nhanh sẽ đến thôi.”

Diệp Thư Diên hôm nay mặc một cái áo len màu xám nhạt, ông vội vàng hỏi Liễu di: “Tôi nhìn có nghiêm túc hay không?”

Dì Liễu lắc đầu: “Nhìn rất hiền lành, rất thích.”

Diệp Thư Diên nở nụ cười, cúi đầu sửa sang lại vạt áo: “Không lệch đi, lại suốt.”

Văn Mẫn xa xa liếc mắt nhìn ông, quần áo là do bà tự tay chọn, có thể có sai sao! Tạp chí trên tay run rẩy một, lại tiếp tục lật trang sau xem, không thèm nhìn chồng mình giống y chang đứa nhỏ.

Dì Liễu nhìn thấy đèn xe quét tời từ xa, nói: “Hình như là có xe tới, phỏng chừng là Lá con.”

Diệp Thư Diên vội vàng đến bên cạnh Văn Mẫn ngồi xuống, tùy ý cầm lấy một cuốn báo xem.

Văn Mẫn nói: “Ngu ngốc, cầm ngược rồi!”

50. Chương 49: Người Của Diệp Gia

Thân ái tiểu hài tử (Đứa con thân yêu) (ca từ)

Nhóc con nhỏ nhỏ hôm nay khóc sao

Bạn bè đều đã bỏ đi rồi

Chỉ còn lại cảm giác thật cô độc

Nhóc con xinh đẹp hôm nay khóc sao

Quần áo đẹp đẽ kia có phải đã bị bẩn mất rồi

Lại không thể tìm thấy được người để làm nũng

Nhóc con thông minh hôm nay khóc sao

Món quà yêu thích đã bị mất rồi

Từ bình minh đến khi chiều tà vẫn đứng trong gió lạnh không ngừng tìm kiếm

Đứa con yêu dấu

Vì cái gì lại không cho ta biết

Lại cho gió thổi tắt ngọn nến

Một mình chậm chậm bước vào trong bóng đêm

Đứa con yêu dấu

Mau mau lau khô nước mắt của người

Ta nguyện ý làm bạn đường cùng người trở về nhà

Xuống xe, Hà Nghiên Luật nhìn tòa đại trạch to lớn cổ xưa ở trước mắt mà sững sờ, tuy rằng trời đã tối, không thể thấy rõ lắm toàn bộ phong cách kiến trúc tòa nhà, anh vẫn có thể cảm giác được biệt thự trước mắt này, bằng bạc đại khí. Cửa lớn cũng không phải kiểu dáng Trung Quốc, bởi vì đó là cửa sắt khắc hoa văn, cột trụ làm bằng đá cẩm thạch.

Diệp Dịch Hành vừa lấy chìa khóa ra, dì Liễu đã ra đón, bà nhìn qua là một người phụ nữ thiện lương dịu ngoan, bộ dáng chừng hơn bốn mươi.

Diệp Dịch Hành thu hồi chìa khóa, kêu: “Dì Liễu.”

Dì Liễu đi tới, ôn nhu nói: “Dì biết là con mà, lúc taxi trở tới dì liền đoán được.” Bà mở cửa, ngó quanh quất nhỏ giọng hỏi: “Người kia đâu?”

Hà Nghiên Luật mặc quần áo màu tối, lại tránh ở phía sau Diệp Dịch Hành, khó trách dì Liễu không thấy được. Cậu đem Hà Nghiên Luật lôi ra, cười nói: “Ồ chỗ này.”

Hà Nghiên Luật cúi đầu chào hỏi: “Dì Liễu khỏe.”

Dì Liễu nhất thời mặt mày hớn hở: “Ai, ngoan, vào đi...”

Trong viện có loại đèn soi đường nho nhỏ, hai bên đường thông vào cửa vào nhà trồng rất nhiều thực vật hoa cỏ sang quý, đèn lồng khắc hoa được dựng ở dọc đường, toàn bộ đều giả cổ, chiếu sáng một đường lại có mùi hoa ấm áp bao quanh.

Khoảng cách ngắn ngủn chỉ còn có cách mấy chục mét, thân thể Hà Nghiên Luật lại bắt đầu cứng ngắc khấn trương.

Anh biết chỗ này không phải của người có tiền bình thường có thể ở. Loại nhà này, chỉ có những người có địa vị mới có thể ở.

Diệp Dịch Hành nhận thấy cước bộ Hà Nghiên Luật chậm lại, quan tâm hỏi: “Em sao rồi?”

“Diệp Dịch Hành...” Hà Nghiên Luật ngừng lại, nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay Diệp Dịch Hành: “Em...”

Dì Liễu quay đầu lại nhìn bọn cậu đứng ở đó, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đi thôi.” Diệp Dịch Hành cầm lấy tay Hà Nghiên Luật, muốn kéo anh đi, nhưng chân Hà Nghiên Luật giống như là bị cố định trên mặt đất, nửa bước không rời.

Diệp Dịch Hành thở dài, nói với dì Liễu: “Dì liễu, dì đi vào trước đi, chúng ta vào sau.”

Dì Liễu gật đầu, vẻ mặt lo lắng.

Bà thay hai người con trai mở sẵn cửa, thay đổi dép lê vào trong, ngẩng đầu nhìn ánh mắt dò hỏi của Diệp Thư Diên.

“Không biết làm sao, đứa nhỏ kia không muốn vào.” Bà nói.

Diệp Thư Diên nhú nhú mày, buông tờ báo hướng ra ngoài cửa, Văn Mẫn cũng đứng dậy đi theo.

Diệp Dịch Hành nói: “Ba ba và mẹ của anh rất tốt.”

Hà Nghiên Luật lắc đầu: “Nhà các anh tốt như vậy, mà em chỉ là đứa nhỏ không cha dạy dỗ, em sợ...”

“Ngao a, đừng sợ, ba mẹ anh cũng không vì thân thể của em mà ghét bỏ em, tin tưởng anh.”

“Em sợ, trèo cao té đau. Em có anh là đủ rồi, đã rất hạnh phúc rồi, em không thể tham hơn nữa, em không cần ba mẹ...”

“Tiểu Luật.”

Chợt nghe phía sau truyền đến âm điệu xa lạ, kỳ thật không tính là xa lạ, ở trong điện thoại anh đã nghe qua một lần. Hà Nghiên Luật nhất thời sắc mặt trắng bệch, hai tay run rẩy.

Anh quay đầu, ngơ ngác nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt có chút trắng bệch, ánh mắt đối phương sâu như biển cả, dáng người thân thể cường tráng khí sắc trắng kiện, hiện lạnh lại không mất vẻ uy nghiêm.

Diệp Dịch Hành lớn lên cùng ông rất giống nhau, Hà Nghiên Luật thậm chí còn cảm thấy, người trước mắt này chính là Diệp Dịch Hành lúc năm mươi tuổi.

Diệp Dịch Hành phát hiện cước bộ Hà Nghiên Luật có chút buông lỏng, nhân cơ hội đem anh đẩy về phía trước, nói: “Ba, anh ta là Hà Nghiên Luật.”

“Lại đây.” Diệp Thư Diên hướng anh vẫy vẫy tay, Hà Nghiên Luật liền như bị ma ám chậm rãi bước tới, thẳng đến khi Diệp Thư Diên cầm tay anh, đem anh khiên đến đại sảnh.

Diệp Thư Diên cho Hà Nghiên Luật ngồi trên ghế salon, chính mình cũng ngồi xuống theo, tò mò lại đau lòng vuốt đầu anh nói: “Đứa nhỏ, cho cha nhìn con thật kỹ a.”

Hà Nghiên Luật thở mạnh cũng không dám thở, mặc cho phiên bản Diệp Dịch Hành năm mươi tuổi nhìn từ đầu đến chân anh.

Dì Liễu phao một bình trà hoa lái, đặt ở trên bàn, cẩn thận châm trà, nói: “Uống chút trà cho ấm dạ dày rồi ăn cơm.”

Diệp Thư Diên cười cười, quay đầu hỏi Hà Nghiên Luật: “Nhiều rồi?”

“Hai mươi hai.”

Diệp Dịch Hành ở một bên phì nhổ, cha mình đã sớm biết lý lịch của Hà Nghiên Luật, lại còn ở chỗ này giả vờ không biết.

Diệp Dịch Hành lệch miệng hỏi mẹ cậu: “Ba của con sao lại thế này, con như thế nào lại cảm thấy Hà Nghiên Luật mới là con ruột của cha a.”

Văn Mẫn vẫn cười nhìn Hà Nghiên Luật, căn bản không có nghe Diệp Dịch Hành nói cái gì.

Diệp Dịch Hành lúc này mới phát hiện, hình như mẹ cậu cũng rất thích loại con trai thiên chân nhu thuận này...

Diệp Dịch Hành hoàn toàn bị ngớ lơ. (= _ =)

Diệp Thư Diên vuốt từ lưng xuống cái eo của Hà Nghiên Luật, đau lòng cau mày nói: “So với Dịch Dịch thì là lớn hơn một tuổi, nhưng nhìn thế nào cũng thấy con so với nó nhỏ con như vậy?”

Diệp Dịch Hành nhìn chằm chằm vào cái móng vuốt lang sói của cha, rối rắm.

= = Buông cái tay lần mò của cha ra a, cha đang sờ ở đâu đó! Bà xã của con mặc áo len bó sát người không phải là để cho cha sờ a!

“Đứa nhỏ kia như thế nào lại gây như vậy?” Văn Mẫn lúc này mới mở miệng nói chuyện với Diệp Dịch Hành.

Diệp Dịch Hành bĩu mũi: “Là do anh ta ăn uống không điều độ, trước khi ta quen, anh ta đều ở một mình, lúc không thèm ăn lúc thì chỉ ăn có chút ít, đau bao tử, dễ tuột huyết áp, còn bị chứng huyết áp thấp.”

Văn Mẫn nói: “Các con sắp xếp công việc ở lại nhà một thời gian đi, nhờ chú Phó giúp nó bồi dưỡng lại thân thể.”

Diệp Dịch Hành dĩ nhiên không vui, về nhà liền có nghĩa thế giới hai người của cậu và Hà Nghiên Luật sẽ bị hủy hoàn toàn, hơn nữa xem ra ba mẹ cậu đều rất thích Hà Nghiên Luật, nếu ở nơi này, có khả năng bọn cậu hoàn toàn không có thời gian ngồi một chỗ nữa!

Cậu đang muốn phản bác, Văn Mẫn đột ngột liếc qua một cái, Diệp Dịch Hành phi thường chân chó gật gật đầu: “Nga, đã biết.”

Diệp Dịch Hành trong lòng buồn bực, cha cậu và Hà Nghiên Luật còn muốn bồi dưỡng cảm tình thêm bao lâu nữa a, tuy rằng đều là “ba ba”, cũng không cần dùng điệu bộ “hận không thể gặp nhau sớm” đi!

Nửa tiếng sau, chú Phó từ trong bếp đi ra, tay đã rửa sạch, quần áo trên người đã đổi thành đồng phục đầu bếp, cười tủm tỉm nói: “Tiên sinh, thái thái, hiện tại ăn cơm được chưa? Lá con và bạn của nó đều đã đổi rồi đi.”

Diệp Dịch Hành rơi lệ đầy mặt: chú Phó, nguyên lai chú mới chính là cha ruột của con a!

Diệp Thư Diên dẫn Hà Nghiên Luật đến phòng ăn, một bên hỏi anh: “Còn sợ sao?”

Hà Nghiên Luật đỏ mặt lắc đầu.

Diệp Thư Diên cười a a: “Nãy giờ vào cửa còn chưa có nghe con gọi ba ba nha, chút nữa phải phạt con.”

Hà Nghiên Luật nhìn cầu cứu Diệp Dịch Hành, Diệp Dịch Hành hướng anh nháy mắt mấy cái, ý bảo đừng lo lắng.

Lúc ngồi xuống bàn, Diệp Thư Diên cường chế bắt ép Hà Nghiên Luật phải ngồi ở bên cạnh anh, Văn Mẫn ngồi xuống chỗ còn lại duy nhất bên cạnh Diệp Thư Diên, Diệp Dịch Hành đang muốn ngồi bên cạnh Hà Nghiên Luật, lại bị ba cậu quát một tiếng: “Tối ngồi ở bên cạnh mẹ con đi.

(=_=) “Nga.” Diệp Dịch Hành ngồi xuống liền nhận được ánh mắt đồng tình của Hà Nghiên Luật nhìn mình.

Diệp Thư Diên hướng dì Liễu nói: “Tiểu Liễu, lấy hai chai rượu đỏ năm 98 đến đây.”

Diệp Dịch Hành nghe xong bỗng nhiên có dự cảm bất hảo! Tửu lượng của mình chẳng ra sao, Hà Nghiên Luật càng không cần phải nói, ở thời điểm có nhiều người còn có thể giả say, hiện tại lại là uống một chọi một a...

“Ba! Hà Nghiên Luật không thể uống rượu!” Diệp Dịch Hành vội la lên.

Diệp Thư Diên khoát tay: “Không sao, hôm nay cha rất vui, chỉ uống với cha vài chén thôi mà. Thành nhóc này sao lại có thể không uống được rượu, muốn có tửu lượng cao thì đều phải luyện tập a!”

Này sao có thể uống được mấy chén, một ly là đã gục xuống rồi a!

Diệp Thư Diên cũng trợn mắt nhìn cậu một cái: “Con cũng phải uống! Mẫn nhi bà coi chừng nó, đừng có cho nó bỏ đi.”

Diệp mẫu gật gật đầu, lại ôn nhu đối Hà Nghiên Luật nói: “Tiểu Luật, muốn ăn cái gì thì nói ba con gấp cho con, muốn nói cái gì cũng có thể vừa ăn vừa nói, nhà chúng ta lúc ăn cơm không có nhiều quy củ, con tự nhiên thì tốt rồi.”

Hà Nghiên Luật “ân” một tiếng, da thịt trắng như tuyết phủ lớp áo len nâu phản chiếu dưới ánh đèn, gương mặt tự nhiên đỏ ửng làm cho anh thoát nhìn ngại ngùng cùng nhu thuận.

Dì Liễu và chú Phó cũng cùng ngồi xuống ăn cơm chung, cùng nhau nhàn thoai việc nhà, rất náo nhiệt.

Vừa mới bắt đầu châm rượu, cụng chén, Diệp Thư Diên chỉ cho phép Hà Nghiên Luật nhấp một ngụm nhỏ, sắc sảo nói: “Ăn một chút lót dạ dày a, nếu không sẽ dễ bị say.”

Diệp Dịch Hành vẫn lưu ý thái độ của cha đối với Hà Nghiên Luật, càng ngày càng cảm thấy tình thương của người cha của lão ba cậu càng ngày càng phát huy vô cùng nhuần nhuyễn trên người Hà Nghiên Luật!

Bữa tối chỉ dùng đến nửa, Hà Nghiên Luật đã bị uy no rồi.

Diệp Thư Diên còn đang không ngừng thay anh gấp rau, nhất là món đường sao củ sen, nghe nói là món tửu của Diệp Thư Diên, cũng là món ăn duy nhất ông biết nấu. Diệp Dịch Hành từ nhỏ đến lớn không thích nhất chính là món này, bởi vì vị của nó quá ngọt khiến cậu ăn không vô, cảm giác giống như trực tiếp ăn một cục đường chứ không phải là củ sen.

Lại không nghĩ rằng Hà Nghiên Luật rất thích, không phải giả vờ xu nịnh, Diệp Dịch Hành có thể nhìn ra, mỗi lần ăn xong lại liếm liếm môi giống như lúc Hà Nghiên Luật ăn được món nào đó mà anh thích.

Chẳng qua chỉ là hiện tại anh no rồi, ăn không vô nữa, nên mới xua tay từ chối Diệp Thư Diên.

Diệp Thư Diên liền cho anh uống rượu, bắt anh uống hết ly rượu đỏ cao mười lăm phân, Hà Nghiên Luật hoảng hốt, trước mắt tràn đầy màu sắc, nhìn không ra hình dáng, cảm giác lâng lâng muốn bay.

Bất quá khi rượu mất tác dụng, Hà Nghiên Luật lại trầm tĩnh lại, Diệp Thư Diên lại cho anh uống thêm nữa, anh cũng tự nhiên mà làm nũng xin khoan dung.

Đều nói thương trường không có cha con, Diệp Thư Diên lại đùa rằng ở trên bàn rượu mới chính là không có cha con.

Diệp Dịch Hành đang muốn tay Hà Nghiên Luật chắn rượu, lại bị Văn Mẫn ngăn lại.

Bà ở bên tai đứa con nhẹ giọng nói: “Con đi theo mẹ.”

Diệp Dịch Hành buồn bực theo sát mẹ đi vào phòng hội nghị, Văn Mẫn bảo Diệp Dịch Hành ngồi xuống.

Diệp Dịch Hành bị thần tình nghiêm túc của người mẹ khiến cho mơ mơ hồ hồ, tưởng có chuyện không tốt, kinh hoàng nói: “Làm sao vậy?”

Văn Mẫn nói: “Đừng khẩn trương, mẹ chỉ là cùng con nói chuyện của Hà Nghiên Luật thôi.”

Diệp Dịch Hành cúi đầu trầm mặc một giây, sau đó gương mặt còn thật sự hỏi: “Mẹ phản đối con cùng anh ta ở cùng một chỗ sao?”

Văn Mẫn hỏi lại: “Mẹ phản đối thì con thật sự sẽ chia tay với nó sao?”

Ánh mắt Diệp Dịch Hành hằn sâu về giây dụa, tay gắt gao nắm chặt: “Mẹ, con sống hơn hai mươi năm, chưa từng làm ra loại sự tình nào quá phận làm cho mẹ đặc biệt thất vọng cả. Hà Nghiên Luật... Con thật sự yêu anh ta, con bỏ không được... Nếu mẹ để ý chuyện anh ta là nam...”

Văn Mẫn xen lời hằn: “Mẹ không có nói là mẹ phản đối.”

Diệp Dịch Hành thoáng thở ra một hơi, lại buồn bực: “Vậy mẹ có ý tứ gì?”

“Mẹ chỉ là muốn biết, con có bao nhiêu quyết tâm muốn cùng nó ở một chỗ.”

“Quyết tâm?”

“Chuyện của các con mẹ sớm đã biết, về thân thể của Hà Nghiên Luật, cha ruột của Hà Nghiên Luật cùng cha con có chút ân oán cũ, tuy rằng Mạc Lăng Phong đối Hà Nghiên Luật không có cái gì gọi là trách nhiệm, cũng không phải là người bảo hộ Hà Nghiên Luật. Nhưng là, về mặt pháp luật, ông ta có quyền với Hà Nghiên Luật, bởi vì bọn họ có quan hệ huyết thống...”

“Này có là gì? Bọn họ cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt, Hà Nghiên Luật cũng không thích ông ta.”

Văn Mẫn thở dài: “Con còn nhỏ, suy xét không thấu đáo cũng khó trách. Có thể nói như vậy, nếu Hà Nghiên Luật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, con Diệp Dịch Hành, còn có tất cả mọi người bọn mẹ, đối nó đều không có quyền hạn gì, người được pháp luật trao quyền hạn với Hà Nghiên Luật chính là Mạc Lăng Phong, suy ngược từng bước ra mà nói, nếu Mạc Lăng Phong mất, như vậy quan hệ tối thân thích với Hà Nghiên Luật, lại là Mạc Nghiên Trạch – con trai của Mạc Lăng Phong, bọn họ có huyết thống quan hệ.”

Diệp Dịch Hành sắc mặt trắng nhợt, lắc đầu nói: “Hà Nghiên Luật sẽ không xảy ra chuyện gì hết.”

Văn Mẫn nói: “Đây chỉ là thái độ lạc quan thường thấy của con. Con nếu về sau phải quản lý cái gia đình này, lúc phải một mình đảm đương mọi việc, con không thể không suy xét sâu hơn. Cái loại sự tình này, cũng không phải không có khả năng phát sinh, nếu con vẫn còn tồn tại loại ý nghĩ này, ba, bốn mươi năm sau, nếu Hà Nghiên Luật bỗng nhiên phải nằm viện, người Diệp Dịch Hành không có tư cách thay nó ký tên; hoặc giả sử xảy ra chuyện gì đó, Hà Nghiên Luật sở hữu được tài phú, bất luận là của con trao cho nó, hay là của chính nó, tính đến người được quyền thừa kế sau khi nó chết, không phải là người cùng nó sống suốt ba bốn mươi năm, mà là Mạc Nghiên Trạch, mặc kệ con có bao nhiêu yêu nó đi nữa, chuyện này, con có thể hiểu được sao? Con có thể chịu được sao?”

Diệp Dịch Hành bị Văn Mẫn nói đến máu trong người đều bị kích thích đến sôi trào, cậu bắt lấy tay của mẹ vội la lên: “Con phải làm sao đây!”

“Hai người các con là người đồng tính, loại chuyện này cũng không phải là loại xã hội chịu thu nhận, quan hệ của các con không được pháp luật bảo hộ. Nếu một ngày kia mẹ và ba con mất đi, ai sẽ tới che chở cho các con đây? Làm mẹ, mẹ không có quyền lợi can thiệp cuộc sống của con mình, bởi vì con là một con người độc lập, mẹ chỉ có thể hướng dẫn cho con con đường chính xác để con tiếp tục bước tới. Quan hệ của con và nó không phải chỉ cần giữ vững tình yêu là đủ, con nếu cam nguyện trở thành người bảo vệ nó, thì phải

gánh vác cố gắng sống sót trong thế giới tàn khốc và đầy áp lực này, con phải trở nên kiên cường hơn, làm bầu trời che chở nó, làm mặt đất cho nó đứng, làm nơi vững chắc cho nó dựa vào, đây là trách nhiệm cho đến chết của con! Cho nên, mẹ hỏi con một lần nữa, con có bao nhiêu quyết tâm muốn cùng nó ở một chỗ?”

Diệp Dịch Hành hơi giận chỉ vì rung động mà hơi chút do dự trong chớp mắt, liền kích động nói: “Cả đời! Mẹ, con sẽ cùng ở cùng một chỗ cả đời, liền cùng mẹ và ba giống nhau!”

Văn Mẫn gạt gao tóm lấy ánh mắt của đứa con.

Diệp Dịch Hành tiếp tục nói: “Mẹ, con không phải là xúc động. Con biết con còn nhỏ, thế nhưng con biết cân nhắc, trong lòng con có anh ta, sẽ không giả vờ che giấu với người khác, con và anh ta ở một chỗ, giống như là hô hấp, thoải mái, tự nhiên, chúng con ở cùng một chỗ là do ông trời an bài, là chú định. Con muốn bảo hộ anh ta.”

Cái lưng thẳng đơ của Văn Mẫn thả lỏng xuống, người phụ nữ kiên cường này, rốt cục hiện tại cũng đã bày ra được bộ dáng xúc động cho con mình xem: “Con và mẹ năm đó, đúng là giống nhau như đúc...”

Văn Mẫn chậm rãi nói: “Mẹ năm đó cũng từng nói như thế với ba con. Một người phụ nữ, nói cả đời sẽ yêu một người đàn ông, sẽ trở thành người bảo hộ cho ông ấy. Suốt ba mươi năm trời, mẹ rất khổ, mẹ muốn chết đi, thế nhưng mẹ lại chưa bao giờ hối hận.”

Diệp Dịch Hành nhìn mẹ cậu, bà đã năm mươi tuổi, là trụ cột chân chính của Diệp gia bọn cậu, vĩnh viễn sừng sững không ngã. Thế nhưng giờ khắc này, bà cũng chỉ là một người phụ nữ, một người mẹ lo lắng cho đứa con mà thôi.

Diệp Dịch Hành đứng dậy ôm lấy bà, nhẹ giọng nói: “Mẹ, con sẽ kiên cường, tin tưởng con được chứ.”

Văn Mẫn vuốt cái lưng rộng lớn của đứa con, đôi cánh tay cứng rắn kia ôm lấy bà, làm bà cảm thấy hốc mắt bắt đầu phát đau.

“Vậy nhập tịch đi.” Văn Mẫn bỗng nhiên nói.

“Àn?” Diệp Dịch Hành nghe chưa rõ.

Văn Mẫn giải thích: “Cho Hà Nghiên Luật nhập vào hộ tịch của Diệp gia. Nó về sau sẽ là người của Diệp gia.”

51. Chương 50: Đại Kết Cục –

“A?”

Văn Mẫn đẩy cánh tay cậu ra: “Như thế nào lại ra biểu tình này?”

Diệp Dịch Hành giương miệng, giống như đứa ngốc hỏi: “Hà Nghiên Luật nhập hộ tịch Diệp gia? Sửa thành họ Diệp?”

Văn Mẫn nói: “Có thể không cần đổi họ, nhưng về mặt pháp luật, nó chính là anh của con.”

= = “Con không muốn!” Diệp Dịch Hành phát hoảng, “Con không muốn làm em trai của anh ta!”

“Vậy còn một biện pháp,” Văn Mẫn nói: “Các con di dân đến Hà Lan, hoặc là Canada, kết hôn ở bên đó đi.”

Diệp Dịch Hành cúi đầu, nói tâm không động là giả, ở bên đó, cậu hoàn toàn có thể xây dựng một mảnh trời riêng cho cậu cùng Hà Nghiên Luật. Hà Nghiên Luật như trước vẫn có thể ở trên mạng viết tiểu thuyết, còn mình thì mượn một chút quan hệ trong nhà làm một số buôn bán kiếm lợi nhỏ như mở một quán trà Trung Quốc, hoặc là gift shop, không cần kiếm thật nhiều tiền, một năm buôn bán tám tháng, bốn tháng còn lại mang anh ngoan ngoãn khắp nơi du ngoạn, sau đó mua một vài thứ gì đó trang trí cho cửa hàng...

Hết thấy đều tốt đẹp.

Nhưng là, cậu luyện tiếc cha mẹ.

“Vậy ba mẹ thì sao?” Diệp Dịch Hành run run hỏi.

“Các con đi rồi, chúng ta ở nhà cũng sẽ biến thành thế giới của hai người. Ngẫu nhiên đi nghỉ phép, hoặc là khi nào các con rảnh rồi trở về thăm cha mẹ cũng được.”

“Mẹ nói nghe tốt như vậy, con cảm thấy giống như là đang nằm mơ.” Diệp Dịch Hành có chút hoảng sợ.

“Đừng nghĩ đơn giản như vậy, cơ nghiệp của cha mẹ không phải để cho con thoải mái tiêu xài. Nhưng, con là con của Diệp gia, cha mẹ chắc chắn bảo hộ con cơ mà áo không cần phải lo, còn lại, con phải tự đi tranh thủ lấy, con còn nhỏ, cần phải trưởng thành lên.”

“Àn, con đã biết.” Diệp Dịch Hành đem cằm gác lên vai mẹ cậu, khó được làm nũng một chút, “Đợi hai năm nữa, chờ chúng con tốt nghiệp sẽ nói sau, con còn muốn thương lượng với anh ta.” Diệp Dịch Hành ngắc đầu.

Văn Mẫn gật gật đầu, lại cùng Diệp Dịch Hành nói chút sự tình cần giải quyết về sau, Diệp Dịch Hành thật cao hứng cùng mẹ toàn lực duy trì cùng lý giải, cảm thấy lo lắng tràn đầy. Cậu quay trở lại, khẩn cấp muốn cùng Hà Nghiên Luật thảo luận cho tương lai, nhưng mà, vừa vào nhà ăn đã nhìn thấy một màn kia như sấm sét bổ thẳng xuống đầu Diệp Dịch Hành.

—— Hà Nghiên Luật hoàn toàn say mềm, cả người ghé vào người Diệp Thư Diên, bởi vì gầy, cho nên có vẻ đặc biệt nhỏ. Anh giống như con mèo nhỏ cọ cọ vào người Diệp Thư Diên, áo len trên người đối phương cùng áo của anh là cùng một loại len, khiến anh có cảm giác rất thân thiết. Tay Diệp Thư Diên vỗ về lưng Hà Nghiên Luật, Hà Nghiên Luật thoải mái đến hận không thể kêu lên hai tiếng meo ô meo ô, nhưng mà, anh cũng không phải là mèo a, vì thế chỉ nhẹ nhàng kêu lên: “Ba ba.... Ba ba...”

Diệp Thư Diên ôm Hà Nghiên Luật, cười đến toe toét, sắc mặt ông đã ứng hồng lên, ánh mắt lộ vẻ kích động hiếm thấy, thậm chí còn có điểm ẩm ướt.

Con của ông, chưa từng có làm nũng với ông như vậy a!

= =

“Ba! Cha đang làm gì đó! Buông anh ta ra!” Quả nhiên là phải đi Hà Lan thôi, để người kia ở trong này thật khiến người ta lo lắng!

Diệp Dịch Hành kéo Hà Nghiên Luật qua, lại không nghĩ tới Hà Nghiên Luật căn phải không phải là con mèo, mà là gấu Koala! Anh ôm chặt thắt lưng Diệp ba ba không có chịu buông ra.

Văn Mẫn đen mặt, nhìn cái tay ông xã còn đang ôm chai rượu đã sớm không còn một giọt.

Bà nói với Diệp Dịch Hành: “Ba của con cũng uống say rồi.”

Hai người dùng sức đem hai đứa trẻ sinh đôi gọi là “cha con” này tách ra.

Diệp Dịch Hành nửa kéo nửa ôm Hà Nghiên Luật đi về phòng của cậu, xem ra đêm nay không thể trở về được rồi.

Diệp Thư Diên mơ mơ màng màng bị bà xã bắt uống một ly trà giải rượu, sau lại bị đẩy mạnh vào phòng tắm tắm rửa.

Trước khi ngủ ông lẩm bẩm nói với bà xã: “Thằng nhóc chết tiệt kia đem đứa nhỏ kia giày vò, trên cổ chi chít toàn hồng ngân... Thực ủy khuất nó.”

Văn Mẫn cười hỏi: “Ông đều thấy được?”

Diệp Thư Diên giận dữ nói: “Đương nhiên, nếu không đang mùa xuân lại đi mặc áo cổ cao làm cái gì. Lúc đứa nhỏ nằm úp sấp trên người tôi, tôi liền nhìn thấy, không vừa đâu.”

“Ông chỉ biết đau lòng nó, nhìn thấy Tiểu Luật, tôi liền nghĩ tới ông năm đó.” Văn Mẫn hồi tưởng nói.

“Tôi... Đáng thương như vậy sao?” Diệp Thư Diên quần bách đem đầu vùi vào chăn.

Văn Mẫn nói: “Có a, lúc tôi gặp ông, ông so với nó còn bất lực hơn.”

“Bà xã...” Diệp Thư Diên nhẹ nhàng gọi nàng.

“Ân, ở đây.”

“Tôi yêu bà.” Diệp Thư Diên ôm bà, lẩm bẩm nói.

× × ×

Sáng ngày thứ hai, Hà Nghiên Luật bởi vì say rượu ngủ thẳng đến gần một giờ trưa, sau khi tỉnh lại liền được chú Phó cho ăn một chén cháo đậu phộng Hongkong.

Văn Mẫn đến công ty, Diệp Thư Diên ở nhà bồi hai đứa con trai, nói là cùng chơi với con, kỳ thật chỉ là cùng Hà Nghiên Luật chán cùng một chỗ thôi.

Bất quá, qua một buổi tối, Diệp Thư Diên gọi Hà Nghiên Luật là “Tiểu Luật” hiện tại đã chuyển thành “bảo bảo” rồi.

Diệp Dịch Hành ở một bên nhìn cha mình diễn tả vẻ mặt ngây thơ đến buồn nôn da gà trên thân đều muốn bùng lên khởi nghĩa, Hà Nghiên Luật cũng rất hưởng thụ, bởi vì anh từ nhỏ đến lớn đều chưa từng có loại tình thương nồng đậm như thế này, là tình thương thuần túy của cha.

Hai người bọn họ ở cùng một chỗ nói chuyện, đem Diệp Dịch Hành gạt qua một bên, Diệp Dịch Hành thúc Hà Nghiên Luật về nhà, bị Diệp Thư Diên liếc mắt trừng một cái: “Về cái gì, nơi này là nhà của nó a!”

Diệp Dịch Hành đáng thương hề hề chuyển hướng Hà Nghiên Luật: “Chúng ta mai còn phải đi học nha.”

Diệp Thư Diên nói: “Ở đây một đêm, ngày mai cha tự mình đưa nó đến trường, con phải đi về thì về trước đi nha.”

= =

Buổi chiều, Diệp Thư Diên thế nhưng còn dẫn Hà Nghiên Luật đi thăm vườn bách thú! Hà Nghiên Luật bắt đắc dĩ, thăm nghĩ ngày nào đó cậu sẽ mang Hà Nghiên Luật đi Hà Lan, hiện tại, nên đi theo hai người “ba ba” này thôi...

Ăn qua buổi tối, trước sự kiên trì của Diệp Dịch Hành, Diệp Thư Diên mới thả cho bọn họ rời đi.

Đi tới cửa, “hai người cha” còn nắm tay luyến tiếc tách ra.

“Uy uy, các người có cần phải vậy không, đây cũng không phải là sinh ly tử biệt nha!” Nếu Diệp Dịch Hành hiện tại là mèo, cái đuôi khẳng định sẽ dựng thẳng lên cao, chòm râu phát run lên.

Hà Nghiên Luật đối Diệp Thư Diên nói: “Ba ba, con cuối tuần lại đến.”

Diệp Thư Diên vuốt đầu anh: “Ân, đến lúc đó ba ba mang con đến chợ hoa chơi, chỗ đó có rất nhiều đồ chơi thú vị.”

Hai người lưu luyến không rời, cầm tay nhìn nhau hai mắt đăm lệ, ngưng nghẹn không nói gì.

“Được rồi, trở về đi.” Nữ chủ nhân cuối cùng cũng lên tiếng, phát tay cho đi, Diệp Dịch Hành tuân lệnh, túm Hà Nghiên Luật bỏ chạy.

Trên đường trở về Vân Tụ biệt cư, Hà Nghiên Luật hỏi Diệp Dịch Hành: “Anh ăn dấm chua của em rồi sao?”

Diệp Dịch Hành không để ý đến anh, vừa đến nhà, liền kéo anh ném lên giường, chọc cù lét anh: “Anh làm sao có thể ăn dấm chua của em, anh là ăn dấm chua của ba ba anh!”

“Phốc ha ha... Đừng chọc!... Ha ha buông ra!”

“Đêm qua em còn sợ cha mẹ muốn chết, hiện tại lại thân mật như vậy! Anh không ăn dấm mới là lạ!” Diệp Dịch Hành oán giận, một chút cũng không nương tay.

“Em sai lầm rồi em sai lầm rồi! Dừng tay... Hô ha...”

Hà Nghiên Luật thở phì phò cười, liều mạng trốn tránh ma trảo của Diệp Dịch Hành, chờ đến khi đối phương buông ra, đã cười đến toàn thân vô lực, chỉ nhìn thấy một cái gì đó lóe sáng bay qua bay lại trước mặt.

Diệp Dịch Hành kéo cánh tay anh làm cho anh ngồi xuống.

Hà Nghiên Luật lúc này mới nhìn rõ, trên ngón tay Diệp Dịch Hành đang cầm một cái dây chuyền màu bạc. Ngoài dây chuyền, còn có đôi bông tai được làm từ thạch anh.

Diệp Dịch Hành nói: “Thích không?”

Hà Nghiên Luật mở to hai mắt: “Cho em?”

“Ân, anh đeo giúp em.” Diệp Dịch Hành khoác cánh tay qua cổ Hà Nghiên Luật, thay anh gài lại dây chuyền, nói tiếp, “Anh đã sớm yêu cầu người ta làm, xế chiều hôm nay em cùng ba đi vườn bách thú, anh mới đi lấy về.”

“Làm theo yêu cầu...” Hà Nghiên Luật lẩm bẩm nói.

“Ân.” Diệp Dịch Hành kéo tay Hà Nghiên Luật, cho anh xem mặt dây chuyền.

Mặt nhỏ bên trong có mặt to bên ngoài ôm lấy, mặt nhỏ bên trong còn có thể chuyển động, vừa chuyển động, Hà Nghiên Luật liền phát hiện mặt dây chuyền nhỏ có khắc chữ nhỏ nhỏ.

[I am yours.]

—— em là của anh.

Là chữ Tiếng Anh cách điệu, tuyển tú phiêu dật.

Diệp Dịch Hành nói: “Nhìn nhìn lại, còn có chữ.”

Hà Nghiên Luật cẩn thận xoay mặt dây chuyền, lại phát hiện bên trong vòng mặt lớn còn có tên đầy đủ của Diệp Dịch Hành! Chữ theo thể hành, tinh xảo vô cùng.

Hà Nghiên Luật khiếp sợ ngẩng đầu, Diệp Dịch Hành cười nói: “Hạng quyền đáp lễ.”

“Rất quý đi...” Cái mũi Hà Nghiên Luật bắt đầu ê ẩm, trong lòng một trận tê dại.

“Ân. Mặt trên kia, không phải là thủy tinh, mà là thạch anh. Nó cơ hồ lấy hết gia tài anh tích lũy rồi.” Diệp Dịch Hành ôm chặt anh, vòng cổ cùng hoa tai đều dán tại trên cổ mình, “Nhưng, đó là đáng giá.”

Thanh âm Hà Nghiên Luật đã có chút nghẹn ngào: “Vì cái gì? Hạng quyền của anh, em chẳng qua là mua ở tại cửa hàng thú nuôi...”

“Người mua cho mèo đều có thể mua vật quý gì đó, huống chi là anh tặng cho người anh yêu, đây là tín vật của chúng ta, lấy vật này để chứng kiến cho tình yêu của chúng ta, cho nên, không được cự tuyệt, nhận nó, được chứ?”

“Ân...” Hà Nghiên Luật cảm động nói: “Cám ơn anh, Diệp Dịch Hành.”

Bởi vì động tình, hai người tự nhiên bắt đầu hôn môi làm tình, động tác của bọn đều có chút dồn dập mà điên cuồng, Diệp Dịch Hành cơ hồ đều cắt xé toàn bộ quần áo Hà Nghiên Luật, cúi đầu cắn lấy thùy du trước ngực anh.

Hà Nghiên Luật kêu rên, cũng cúi đầu hút lấy cổ Diệp Dịch Hành.

Hai người giống như trở lại thời nguyên thủy làm dã thú, cắn xé nhau, kích tình bắn ra bốn phía.

Giữa đường Diệp Dịch Hành đột ngột dừng lại, nửa ôm Hà Nghiên Luật đến phòng tắm tắm rửa, Hà Nghiên Luật khó có được cảm giác động tình như vậy, ánh mắt nóng bỏng mơ màng. Diệp Dịch Hành dĩ nhiên còn không quên nguyên tắc của Hà Nghiên Luật “Trước khi ngủ phải tắm rửa.”

Tắm rửa trong vòng năm phút đồng hồ, hai người lại quay trở lại phòng ngủ ôm hôn, Hà Nghiên Luật lực bất tòng tâm, bị Diệp Dịch Hành cướp lấy quyền chủ động, cảm thấy mình yếu thế trốn tránh, lại bị Diệp Dịch Hành tóm trở về.

Ngón tay Diệp Dịch Hành trượt lên thân thể anh, bụng, thắt lưng, mông, đùi trong, tắc tắc vuốt ve. Hà Nghiên Luật trừ bỏ than nhẹ ra không thể nói lên một từ nào, đôi môi chủ động phủ lên thân thể Diệp Dịch Hành, ngón tay bầu lên bả vai Diệp Dịch Hành đến trắng bệch.

Diệp Dịch Hành cầm tay anh, cùng anh mười ngón giao nhau, làm cho Hà Nghiên Luật theo động tác của mình mà nhấp nhô, cho anh cảm thụ một chút ít tình tự dao động, hoặc thoải mái hoặc khẩn trương.

Hai người đang trong tư thế ngồi, Hà Nghiên Luật khóa gối trên người Diệp Dịch Hành. Cứ như vậy, Diệp Dịch Hành thông thả cường chế tiến vào bên trong cơ thể Hà Nghiên Luật.

“A...” Thân thể Hà Nghiên Luật cứng lên, cảm thụ khí quan như lửa nóng của người mình yêu cùng thân thể của mình chặt chẽ kết hợp, thậm chí có thể cảm nhận vật kia của đối phương đập nhịp nhàng trong cơ thể mình, tình diễm mà kích thích, anh không hiểu sao lại cảm thấy an toàn.

Diệp Dịch Hành chờ Hà Nghiên Luật thả lỏng mới bắt đầu trườn động, chậm chậm, sau đó mới ba sâu một nông đỉnh nhập. Hà Nghiên Luật ở trong lòng ngực cậu đôi môi hé mở, không ngừng rên rỉ lắc đầu, khoe mắt tràn ra nước mắt, vòng cổ màu bạc theo sự đong đưa của hai người cũng hơi đong đưa theo.

Tuy rằng mặt trên viết “I am yours.”

Nhưng mà, hiện tại, ai là của ai, đều không ai biết rõ ...

Diệp Dịch Hành đưa tay gắt gao ôm chặt anh, ngực hai người không còn khe hở nào dán sát vào nhau.

“Diệp Dịch... Hành... A...” Thanh âm ngọt lành của Hà Nghiên Luật làm cho Diệp Dịch Hành cực kỳ sung sướng, động tác càng thêm kịch liệt.

“Em là của anh.” Diệp Dịch Hành nói xong, toàn thân run rẩy ở trong cơ thể Hà Nghiên Luật đạt tới cao trào.

Hà Nghiên Luật cũng vừa đạt đến đỉnh. Cơ thể căng cứng đến hết cỡ, lúc sau lại không còn chút sức lực mềm nhũn xuống được cánh tay hữu lực của Diệp Dịch Hành chống đỡ.

“Rất... kịch liệt...” Hà Nghiên Luật đem mặt chôn trong lòng Diệp Dịch Hành thở phì phò nói.

Diệp Dịch Hành cười nói: “Chúng ta nằm một lát, chút nữa anh ôm em đi tắm.”

“Àn...”

Tuy ứng thanh, Hà Nghiên Luật đang rất buồn ngủ, anh quá mệt mỏi, thể lực lại kém, loại vận động kịch liệt trên giường này thật hao tổn tình thần lẫn thể lực, anh hoàn toàn không phải là đối thủ của Diệp Dịch Hành.

Sáng ngày thứ hai, Hà Nghiên Luật cảm thấy thân thể của mình khô ráo lại thoải mái, trừ bỏ bộ vị khó mở miệng kia đau nhức, còn lại hết thấy đều tốt lắm. Anh trợn mắt nhìn Diệp Dịch Hành ôm máy tính dựa gối trên giường, đối phương thấy anh tỉnh lại, liền cúi đầu cho một cái hôn chào buổi sáng.

“Em biết không?” Diệp Dịch Hành buông môi người yêu ra nói, “Thứ hạng của anh so với em cao hơn rồi.”

“Cái gì?” Hà Nghiên Luật mê mang khó hiểu.

“Tiểu thuyết huyền huyền trên mạng,” Diệp Dịch Hành giải thích: “Trước mắt thứ hạng của Lạc Mộc cao hơn Chi Ngôn một hạng.”

Hà Nghiên Luật mở to mắt: “Xong rồi, một tháng này em chưa viết thêm được cái gì hết.”

Diệp Dịch Hành cười nói: “Anh cũng không có, thế nhưng không biết sao lại thế này, có một đám nhóc mỗi tuần lại xếp hạng lại một lần, kiên quyết bảo thứ hạng của anh tăng lên rồi.”

Hà Nghiên Luật thở phì phì trừng cậu: “Không công bình, vì cái gì lại cho anh nâng hạng!”

Diệp Dịch Hành cười nhạo: “Em có biết bọn họ dựa vào nội dung gì mà nâng hạng không?”

“Cái gì?” Hà Nghiên Luật giãy dụa đứng lên, Diệp Dịch Hành đặt cái gối mềm đằng sau lưng anh, cho anh dựa vào.

“Em xem...” Diệp Dịch Hành đem màn hình máy tính chuyển đến Hà Nghiên Luật ——

[Lạc Mộc đại nhân, đừng do dự áp đảo Chi Ngôn đi!]

[Thật muốn nhìn thấy Lạc Mộc cùng Chi Ngôn kết hôn nga! Muốn ảnh chụp đám cưới, tần suất động phòng!]

[Lạc Mộc! Cậu vĩnh viễn phải ở trên Chi Ngôn nga!]

...

“Đám này Phôi Đản!” Hà Nghiên Luật đỏ mặt phần hận nói: “Thật xấu!”

Diệp Dịch Hành cười trộm, đem Hà Nghiên Luật lâm tiến vào lòng: “Đúng vậy, bọn họ xấu, Chi Ngôn của chúng ta là Đại Thần, viết cái gì đều đứng nhất.”

Hà Nghiên Luật nằm trong lòng Diệp Dịch Hành hanh hanh nói: “Em quyết định!”

“Quyết định cái gì?”

“Tiểu thuyết tiếp theo muốn viết!”

Diệp Dịch Hành hỏi: “Tiểu thuyết gì?”

Hà Nghiên Luật cắn một hơi lên vai Diệp Dịch Hành, nói: “Biển Miêu Ký.”

chính văn hoàn

E hèm. Vậy là đã xong toàn văn Biển Miêu Ký. Sau chương này, ta sẽ lục lại các chương cũ sửa vài lỗi xưng hô và giọng văn một chút.

Tác giả hình như còn viết mấy cái phiên ngoại nữa thì phải. Cơ mà bản QT của ta không có phiên ngoại. Các nàng ai tìm được phiên ngoại truyện này thì nhắn ta một tiếng với nhé.

Đây là danh sách Phiên ngoại tác giả định làm:

1. Bí mật Hà Nghiên Luật không muốn người ta biết (nói về các phương thức Hà ba ba từng nghĩ tới để tiếp cận Diệp Dịch Hành)

2, Miêu yêu hiện hình ký (miêu nhĩ, tiểu tiểu miêu, nửa người nửa miêu, vĩ ba đích H)

3, vương tử cùng ngự tiền thị vệ đích chuyện xưa —— nắm hương Bánh Bao Thịt (nơi này có thể sẽ đề cập đến mộc mộc nếu hồng nhắc tới đích kiếp trước kiếp này)

4, dạ dày tất trì cùng phao đẳng phiến đích chuyện xưa —— dạ dày tất trì (ho khan ra vẻ này cùng chính văn không có vấn đề gì, được rồi, ta sẽ cố gắng xả đích)

5, biển miêu ký chi Mạc Nghiên Trạch ——piyothegray(đại ca biển meo~)

6, Lại thấy ngày cá tháng tư —— (sẽ gia nhập bát bát cung cấp đích hắc miêu bạch miêu cho nhau hắc hửu nguyên tố)

7, Hà Nghiên Luật nấu cơm—— (Hà ba ba học nấu cơm, Diệp tiêu miêu giáo. Giáo đến trên bàn cơm, chỉ mặc một bộ tạp dề, H...)

8, Tiểu Tân cẩn thận yêu —— (Dương huynh cùng Tiểu Hạnh biến thành cầu cầu)

9, Nhật ký Hà Nghiên Luật phản công —— duy tố (ngọt ngào đích dạy dỗ)

10, Ngày xem phim kinh dị —— miêu cha

11, Dương miêu ký—— miêu cha

12, Diệp ba ba cùng Diệp mục mục (áp trại phu quân)

52. Chương 51: Pn1: Tình Yêu Chân Thật Tốt Hơn Tình Yêu Ảo Tưởng Rất Nhiều

“A, tớ nghe nói trong đám sinh viên năm nhất có một tên siêu cấp đẹp trai đó nha!”

“Thật sao? Tên gì a? Là loại mỹ nam tử như thế nào?”

Tôi ngồi bên cạnh đám nữ sinh đang bàn tán sôi nổi mà trong lòng cười đến ầm ập, nhưng tôi biết, vẻ mặt của mình khẳng định chẳng có gì thay đổi hết.

Mấy nữ sinh này thật đáng yêu, nhất là lúc cả bọn đều lên cơn mê trai a, ánh mắt sáng thật là sáng. Nhưng đôi khi, bọn họ đứng ở trước mặt tôi sẽ đỏ mặt, và tôi chỉ cần đứng ngay tại chỗ nhìn chăm chăm vào bọn họ, các cô liền lập tức cúi đầu, nháy mắt liền chạy đến không thấy bóng dáng.

Nhưng mà, tôi lại không biết làm sao để hòa nhập với bọn họ, bọn họ gọi tôi là “Băng sơn mỹ nhân”... Tôi khiến người ta cảm thấy lạnh sao? Hay là do tôi không bao giờ cười?

Thật vất vả mới được nhập học vào trường đại học nổi tiếng này, lại là chuyên ngành tiếng Trung tôi thích nhất, mỗi một tiết học tôi đều rất để tâm. Chuẩn bị bài vở, ghi chú lại lời giáo viên giảng, ôn tập, sau đó lại về nhà viết tiểu thuyết. Cuối tuần sẽ tới Đồ Thư Quán đọc sách, có đôi khi sẽ đi làm chút việc chính mình không thể tưởng tượng nổi.

Tuy rằng chỉ có một mình, có đôi khi cũng sẽ cảm thấy cô đơn lạnh lẽo, nhưng tôi lại thấy đây chính là thời điểm tuyệt nhất từ trước đến nay, có thể làm bất cứ việc gì mình thích, tự do hưởng thụ cuộc sống yên lặng nhưng vô cùng phong phú này, chỉ cần không hy vọng quá xa vời, sống một thân một mình cũng có thể có được hạnh phúc.

“Nghe nói tên là Diệp Dịch Hành nga...”

“A a a! Tớ thấy rồi, lúc cười rộ lên thì đặc biệt ầm ập nga, đặc biệt mê người!!”

“Là loại hình mẫu như Vương Lực Hoàn cảnh sao? Hay là Lâm Chí Dĩnh?”

“Tớ cảm thấy cả hai đều không phải... Ôi chào... Là loại mỹ nam tử trong Manga đó! Đứng ở xa xa nhìn cậu ta liền có cảm giác trăm hoa đua nở vậy đó a!”

“Ai nha, đúng là rất khoa trương a! Cậu không cần nói quá lên như vậy chứ!”

Tôi đưa bút lên viết, nhưng căn bản lại không có viết lấy một chữ, bởi vì đang mãi mê nghe bọn họ nói chuyện phiếm a.

Nói cái cậu nam sinh kia chính là bước ra từ truyện Manga sao? Đó không phải chỉ là hình vẽ thôi sao? Làm sao có thể so sánh người thật với hình vẽ được nha? Manga tôi cũng có xem qua một ít, phần lớn là đọc chùa ở nhà sách thôi, đều là hình vẽ con trai có cái cằm nhọn giống hồ ly hết nha, làm sao người thật lại có cái cằm nhọn giống vậy được!

“Hà Nghiên Luật của lớp chúng ta cũng rất đẹp mà.” Một nữ sinh hạ giọng nhẹ nhàng nói.

“Không giống! Hà Nghiên Luật đúng là đẹp thật, nhưng Diệp Dịch Hành mới là đẹp trai!”

“Hắc hắc... Không phải rất xứng sao...”

Trong lòng tôi lộp bộp vài cái, chưa từng có đứa con trai nào bị con gái bảo xinh đẹp mà cảm thấy vui vẻ hết nha. Nếu được lựa chọn, tôi hy vọng mình lớn lên bình thường chút, “man” một chút, như Dương Khúc như vậy là tốt rồi. A không, Dương Khúc kỳ thật rất đẹp trai, anh ta khiến người ta cảm thấy rất thành thực tin cậy, tràn ngập khí tràng.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay một chút, năm giờ rồi, khép lại quyển sách, quyết định đi về nhà.

Tuy còn muốn ngồi gốc ở phòng tự học thêm một chút nữa, nhiều người náo nhiệt thật, bắt quá, dạ dày của tôi kháng nghị rồi, thật đói a...

Đi ra khỏi phòng tự học, thời tiết tháng chín có chút lạnh, tôi ôm sách ôm luôn cả hai cánh tay của mình, ngàn vạn lần không thể bị cảm mạo cảm lạnh nha. Tôi rất sợ bị bệnh, mỗi lần sinh bệnh, cân nặng vốn đã

ít ỏi lại càng giảm dần đi, lại còn đại thương nguyên khí nữa! Cho nên, khi chỉ một mình mình vô luận như thế nào cũng không thể gục ngã!

Xung quanh vẫn có rất nhiều sinh viên lui tới, rất nhiều người đều hướng đến căn-tin mua cơm, nhưng cũng có vài người rời khỏi phòng tự học về thẳng ký túc.

Trong lòng cảm thấy rối rắm, bài tập toán cho tiết học ngày mai tôi một đề cũng chưa có giải ra nha!

Đi tới lại đi tới, hình như có hai người vừa mới đi ngang qua thì phải, còn mơ hồ nghe được tên của mình nữa, thanh âm của người kia nghe rất quen. A, hình như là Dương Khúc...

Tôi rất hiếm khi quay đầu lại nhìn, quả nhiên, Dương Khúc đang mặc một cái áo sơmi đơn giản, bên cạnh anh là một nam sinh tôi chưa hề gặp, nhưng bộ dáng nhìn tốt lắm, hình thể nhìn qua rắn chắc lại thon dài.

Bọn họ vừa cười đùa vừa đi, kẻ vai sát cánh, tình cảm rất tốt.

Có lần, trong lúc vô tình nghe được một nam sinh trong lớp nói, tôi là bình hoa của văn học viện, cho nên chỉ có thể có một bông hoa cắm vào, nhiều bông cắm vào sẽ không được a... (=) hủ nam trong truyền thuyết a~)

Ai, nếu tôi có dáng người như vậy thì tốt rồi...

Một tuần sau, tôi lại gặp Diệp Dịch Hành – kẻ được nữ sinh trong trường hết lời khen ngợi. Ngày học đầu tiên, dĩ nhiên hai lớp phải học chung với nhau rồi, Diệp Dịch Hành cũng theo Dương Khúc bước đến.

Từ xa xa nhìn chỉ thấy bóng lưng thì tôi đã biết đó là người mà Dương Khúc từng đi cùng. Bất qua, cậu ta hình như trắng hơn so với mấy ngày trước thì phải, nga, tôi quên mất, bất cứ tân sinh viên nào cũng đều phải đi học quân sự trước rồi mới nhập học a, khó trách cổ và cánh tay cậu ta lại đen như vậy.

Lúc tôi còn học quân sự, phơi nắng chưa đến nửa ngày thì đã hôn mê bất tỉnh! Huấn luyện viên phải vác tôi lên lưng đưa đến phòng y tế, y sĩ bảo nhịp tim của tôi đập không đều, bệnh huyết áp thấp cũng quá nghiêm trọng, không thể tham gia lớp học quân sự này. Được rồi, mặc dù tôi rất muốn tiếp tục học, nhưng mà lực bất tòng tâm a.

Huấn luyện viên lúc ấy cũng rất khẩn trương, giống như một học sinh nhút nhát, sợ phát ra âm thanh lớn lại làm tôi ngất xỉu lần nữa, cho nên phóng âm rất nhẹ: “Vậy em cứ ngồi ở góc cây kia mà nhìn thôi.”

Kỳ thật, tôi không có sợ bị phơi nắng, lúc còn phải đi học hè ở trường trung học, dưới ánh nắng chói chang của ông mặt trời, tôi chẳng phải đã bị phơi đến rụng luôn cả một tầng da đó sao, sau đó làn da trắng của tôi lại bị biến thành trắng trắng hồng hồng. Cho nên, tôi cảm thấy mình được phơi nắng thì tốt a, sẽ có được làn da khỏe mạnh nha!

Nam sinh tên Diệp Dịch Hành kia quả thật rất tuần tú, mấy nữ sinh kia quả không nói ngoa. Miệng cậu ta rất ngọt, các nữ sinh lú lú vây quanh cậu bị cậu lừa phỉnh mà cười đến run rẩy cả người. Gương mặt lại sáng sủa khiến cho một vài nam sinh cũng tiến tới bên người cậu ta hỗn loạn thành một đoàn.

Lúc tôi bước vào trong phòng, cậu ta đột nhiên nhìn tôi chằm chằm hết mấy giây khiến tôi khẩn trương đến độ lòng bàn tay đổ mồ hôi. Ánh mắt của cậu ta giống như một đầm nước sâu thăm thẳm, giống như, muốn đem cả người tôi nhốt vào trong đó vậy.

Tôi cúi đầu vội vàng đi qua, ngồi vào hàng. Thật là, tôi cảm thấy mình giống mấy nữ sinh mỗi khi bị tôi nhìn thì lại cúi đầu a.

—— Cậu ta rất chói mắt, nếu nhìn thẳng vào cậu ta, tôi sẽ làm mình bị thương mắt.

Tiết chuyên ngành đầu tiên nghe được một nửa thì cảm thấy buồn ngủ, con mắt của tôi muốn mở không lên nữa rồi, nhưng vẫn phải cố chống đỡ để còn ghi bài nữa. Kết quả, tôi ngủ nhưng vẫn không ngừng viết bài.

Đại khái là sau khi chống chọi cơn buồn ngủ hết mười lăm phút đồng hồ, tôi bắt đầu mơ thấy mình đang viết tiểu thuyết, mở to mắt phát hiện trên cuốn tập ghi toàn tình tiết truyện chưa bao giờ nghĩ tới, đó là linh cảm. Tôi tin rằng khi con người ngủ, đầu óc vẫn còn hoạt động, thân thể sẽ theo bản năng mà hoạt động!

Vội vàng sửa sang lại một số từ ngữ mẩu chốt của linh cảm mới vừa tìm được, rất nhanh sau đó cũng được tan học rồi. Tôi theo mọi người rời khỏi phòng học, lúc này, lại không dám đưa mắt nhìn về phía bọn Dương Khúc nữa.

Về đến nhà, tôi vội vàng mở chuyên mục của Lạc Mộc lên, hôm nay có thể có chương mới nhất của truyện nông mây truyền kỳ cậu ta viết a.

Nhưng... Không có chương mới a! Được rồi, Lạc Mộc chắc cũng là sinh viên giống mình, còn chưa có tan học ...

Tôi có chút mất mát, tiểu thuyết của Lạc Mộc chính là món ăn tinh thần của tôi nha, cũng là sức mạnh để tôi có thể tiếp tục viết tiếp tiểu thuyết, mỗi một lần xem xong tôi đều kích động vui vẻ tới mấy ngày.

Cậu ta đột nhiên thông báo nói bởi vì có chuyện cho nên tuần này không có chương mới, cũng không biết là có chuyện gì. Tôi cảm thấy nếu không xem được tiểu thuyết của cậu ta viết, linh hồn sẽ bị khô kiệt a.

Vừa ăn thức ăn nhanh mua ở dưới lầu, vừa đưa tay gõ từng chữ vào trong chuyên mục của Lạc Mộc thúc giục: “Lạc Mộc vĩ đại, mau có chương mới đi!”

Năm của chúng tôi mới bắt đầu học vẫn chưa được học môn thể dục, môn tự chọn cũng không có. Cho nên sau giờ học, sinh viên nếu muốn vận động thân thể có thể đến sân vận động của trường mà chơi, sân bóng rổ, sân tennis, sân cầu lông, muốn sân gì muốn dụng cụ gì đều có đầy đủ hết.

Gần cổng phía Nam có một cái sân bóng rổ ngoài trời, bởi vì ở rất gần văn học viện, cho nên thường thường nhìn nhìn thấy đám sinh viên quen thuộc ở đằng kia chơi bóng.

Trước kia tôi sẽ không bao giờ để ý đến, nhưng mà hôm nay tôi lại không tự chủ được đứng ở dưới gốc cây kia nhìn về phía sân bóng rổ.

Đàn em kêu là Diệp Dịch Hành kia đang ở trên sân bóng rổ chơi bóng, tư thế oai hùng hiên ngang, thật giống như một con báo đốm dẻo dai.

Bọn họ hình như là đang thi đấu hữu nghị với đám sinh viên năm hai tại tôi, bởi vì tôi nhìn thấy Dương Khúc cũng đang ở trên sân.

Chưa bao giờ biết Dương Khúc bình thường thoát nhìn trầm ổn nho nhã lúc ở trên sân cũng lộ ra bộ mặt cuồng dã không kềm chế được như vậy a.

Nói thật, tôi vừa hâm mộ lại tự ti. Nhìn bọn họ, tôi cảm thấy mình và bọn họ không phải cùng một loại sinh vật....

Kỹ thuật chơi bóng của Diệp Dịch Hành rất tốt, cậu ta thấy bóng vào rổ rất ít khi bị rơi ra ngoài, hơn nữa chỉ có Dương Khúc mới có thể áp chế được cậu. Tuy rằng tôi không hiểu gì về bóng rổ, nhưng đại khái có thể nhìn ra được, những người khác chỉ là làm nền, hai người bọn mới đúng là trời sinh thích hợp đứng ở trên võ đài làm diễn viên chính.

Cũng may, Diệp Dịch Hành và Dương Khúc không ở cùng một đội, nếu bọn họ hợp tác với nhau, vô địch là cái chắc.

Lúc này, Diệp Dịch Hành vừa mới chặn một đường bóng của Dương Khúc, cậu chạy nhanh đến rổ đối phương, đưa tay ném một cái, quả banh kia liền nghe lời đi vào trong rổ lưới, ngay sau đó chính là tiếng thét to trầm trồ khen ngợi của đồng đội. Diệp Dịch Hành xoay người nhìn đồng đội của cậu cười một cái, hai bên tóc dính ướt mồ hôi dán sát vào tai, đỉnh đầu bị ánh mặt trời chiếu thành một màu vàng chói mắt. Gương mặt cậu chợt quay ra đứng phương hướng tôi đang đứng, con người như sao quang sáng như ngọc.

Mấy cuốn sách chết ở trên tay tôi thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Tôi thật sự không muốn thừa nhận, tôi đây đúng là bị lôi điện trong truyền thuyết đánh tới rồi! (= =)

Ôm ngực bước nhanh ra khỏi cái chỗ đó, tôi về sau không bao giờ... nhìn lên cậu ta nữa!

...

Thời gian trôi qua thật mau, nhóang một cái lại qua một năm. Tôi vẫn như trước đọc lai đọc vãng, ngẫu nhiên sẽ hẹn bạn tốt Sở Văn Hạnh đến Đồ Thư Quán đọc sách, cậu ta có thể sẽ tìm một vài cuốn sách luật tìm tôi nghiên cứu một ít, tôi cũng sẽ giúp cậu ta tìm kiếm một vài quyển tiểu thuyết có liên quan đến ngành luật.

Cậu ta học tập thật sự rất chăm chỉ, mỗi năm đều giành học bổng đắt nhất của luật học viện. Không giống tôi, thành tích đúng là rất kém cỏi. Bất quá tôi cũng không xem trọng cho lắm, thành tích tốt thì dĩ nhiên là tốt rồi, nhưng tôi cũng không muốn gò ép bản thân quá vất vả a. Trình độ của tôi chỉ tới đây thôi, mỗi ngày có thể vui vẻ đọc sách tôi đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Tôi và Sở Văn Hạnh ngẫu nhiên cũng sẽ tâm sự, nhưng rất ít a, phần lớn đều hỏi câu “gần đây thế nào rồi”, “ăn ngon không” nói xong mấy câu đại loại vậy liền không thể tìm được chủ đề mà nói tiếp nữa.

Hai con người cô độc, nếu chỉ sống trong vỏ ốc của mình thì làm sao có thể làm bạn cho được.

Chúng tôi cần một ít ngoại lực, phải mượn ngoại lực đánh nát vỏ ốc, như vậy mới có kết bạn.

Nhưng mà, tôi vẫn rất thích ngồi ngốc ở trong cái vỏ của mình nha, vì thói quen thôi, cảm thấy thực sự rất thư thái.

Bởi vì không có lưu ý cũng không có chú ý, cho nên, lúc tôi tự cho là mình đã đem nam sinh tên là Diệp Dịch Hành kia tống ra khỏi trái tim của mình, thì tôi lại nghe được một lời đồn đãi cực kỳ dọa người——

“Diệp Dịch Hành và Hà Nghiên Luật được văn học viện công nhận là một đôi đó nha, các cậu đừng có kéo những kẻ khác vào phá hư bọn họ nữa!”

“Đây chẳng phải là niên hạ công a? A a a! Bọn họ tình cảm như thế nào? Có gì có thể nhiều chuyện được không?”

“Hừ...! Bản thân bọn họ không quen biết nhau, bất quá chỉ cần hơi chút đứng gần một chút là được thôi, đây chính là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén a!”

“Khư... Thì ra không có gì a!”

“Ai nha, còn không phải là do mọi người tự ý dâm ra sao, ai bảo khí chất của bọn họ xứng đôi như vậy a, một cái lửa nóng một cái thì lạnh như băng, một người mặt trời một người mặt trăng, một công một thụ a ha ha ha....

Tôi vốn tự đắc ý cho rằng nếu không còn nghĩ đến chú ý đến Diệp Dịch Hành thì có thể sẽ đối xử với cậu ta như bao người bình thường khác, nhưng sau khi nghe cuộc nói chuyện kia, tôi phát hiện ra chỉ là mình tự lừa dối mình mà thôi! Tâm lý phòng tuyến tất cả đều âm ỉ đổ sập tất cả rồi, trái tim của tôi cũng muốn nhảy luôn ra ngoài rồi...

Quả thực không biết cái loại cảm giác kích động lại hưng phấn này từ đâu mà đến a!

Bọn họ đang đem tôi với Diệp Dịch Hành ghép đôi với nhau a! Cái này rõ ràng không nên vui sướng như vậy! Nhưng mà vì cái gì a!

Trời ạ! Tôi rốt cuộc là làm sao vậy!

Tôi trốn trong toilet, không ngừng dùng nước lạnh tạt thẳng mặt gương mặt đang nóng hầm hập của mình.

Tôi cần sức mạnh của Lạc Mộc, tôi muốn xem tiểu thuyết của Lạc Mộc! Lạc Mộc vĩ đại, mau cứu cứu tôi đi!

Tôi đem toàn bộ tiểu thuyết của Lạc Mộc từ đầu đến cuối xem lại một lần! Tôi muốn chứng minh tôi phi thường sùng bái Lạc Mộc, vĩnh viễn cũng không thay đổi, mặc kệ là “Hiệp dị hình” hay “Hiệp dị loại” gì đó, đều không thể cướp lấy vị trí tối cao của Lạc Mộc ở trong lòng tôi được nha!

Lạc Mộc chính là điểm bù khuyết của Chi Ngôn, chỉ cần Chi Ngôn thiếu hụt thứ gì đó, Lạc Mộc liền có thể hoàn mỹ mà biểu đạt đi ra. Chỉ cần nhìn thấy từng chữ từng chữ cực đủ lực hấp dẫn của Lạc Mộc, nội tâm của Chi Ngôn liền đã cảm thấy viên mãn rồi!

Gần đây, tôi cuối cùng đúng là không thể tự chủ được mà ngây ngô cười, bởi vì Lạc Mộc thể nhưng lại bắt đầu ở trong chuyên mục của cậu ta nói về chuyện riêng tư của chính mình!

Đây là việc trước đây chưa từng có nha! Lạc Mộc trước kia trừ bỏ đàm luận về tiểu thuyết, chưa từng ở trong chuyên mục buôn chuyện, cậu ta luôn đem cuộc sống ngoài đời thật và cuộc sống viết lách trên mạng phân chia rạch ròi.

Tuy rằng mỗi lần chỉ có một câu ngắn ngủn, thí dụ như “Hôm nay tan học chậm, đợi lâu”, “Ngày mai cùng bạn bè hội họp”, “Gần đây hình như béo lên”... Tôi lại giống như tiểu phần tử (ý chỉ mấy em tuổi teen) nhìn thấy báo giải trí đăng chuyện vặt vãnh của thần tượng liền ngay lập tức chú ý, trộm cười vui sướng.

A, đây mới là Lạc Mộc thực sự! Tôi cảm thấy mình hiểu rõ cậu ta hơn rồi a.

Mọi người đúng là đều có lòng tham, càng xem nhiều thì càng muốn biết nhiều, sau đó, tôi thậm chí còn hy vọng có thể biết cậu ta đang ở đâu, tên thật của cậu ta, diện mạo của cậu ta...

Nếu như có thể cùng cậu ta trở thành bạn bè thì tốt rồi! Như vậy có thể cùng cậu ta đến Đồ Thư Quán đọc sách, nói chuyện với cậu, trực tiếp nhất là trao đổi ý tưởng lẫn nhau, nói cho cậu ta biết mỗi một cái linh cảm của tôi, cùng cậu chia sẻ một số chuyện vui và chuyện buồn...

Cũng hy vọng... Cậu ta sẽ đối với tôi giống như vậy...

Nhưng, tôi biết đây chỉ là ảo tưởng của tôi mà thôi. Lạc Mộc căn bản không biết tôi là ai, cho dù tôi có nói tôi là Chi Ngôn, là người viết truyện được xếp thứ hạng cao hơn thứ hạng của cậu ta, nếu như cậu ta là loại người kiêu ngạo, khẳng định sẽ bảo trì khoảng cách nhất định với tôi, bắt tôi đứng ở đằng xa nhìn trái tim đang đóng kín cửa của cậu...

Hơn nữa, tôi và cậu ta không cùng một loại sinh vật, cậu ta nhất định là loại người chói mắt, từ những tin tức cậu nhả ra liền có thể nhìn ra. Cậu có thật nhiều bạn bè, giống như ——

Mắt của tôi như thế nào lại nhạy mắt hiện ra bóng dáng của Diệp Dịch Hành a!

Lắc lắc nhanh cái đầu, hốt hoảng đánh rưng cái liên hệ vớ vẩn kia! Tôi vì cái liên tưởng của mình mà cảm thấy thực khủng hoảng a!

Lạc Mộc tuyệt đối không có khả năng là Diệp Dịch Hành! Cho dù tôi biết Lạc Mộc so với tôi nhỏ hơn một tuổi, nhưng mà trên thế giới này không có khả năng trùng hợp đến vậy!

Hà Nghiên Luật mày thần kinh thác loạn mới có thể đem hai người bọn họ liên hệ chung với nhau!

Tôi ôm cái đầu của mình, trái tim như bị một bàn tay vô hình nhéo một cái, đầu óc hoàn toàn không bị khống chế mà miên man bất định!

Không, không thể như vậy được nữa... Biện pháp duy nhất có thể cứu vớt được chính mình, chính là phải biết được tên thật của Lạc Mộc, chứng minh cậu ta và Diệp Dịch Hành không phải là cùng một người!

Ở trên mạng tìm mọi cách cũng không có kết quả gì, bất quá đây cũng là điều hiển nhiên. Lạc Mộc đối với sự riêng tư của mình rất chú trọng, cậu hiển nhiên không muốn giao thiệp của mình và độc giả xen lẫn vào cuộc sống bình thường. Không giống như tôi, chỉ cần tìm Chi Ngôn lập tức có một đồng, fan thổi phồng lên cũng tốt, ác ý công kích cũng được, cũng may tám chín phần mười đều không đoán trúng.

Tôi không phải thám tử, cũng không thể dùng công nghệ máy tính móc ra thông tin của Lạc Mộc được, lại càng không thể muối mặt tự mình đi hỏi cậu ta tên thật là gì, cho nên tôi thật giống như con sóc không tìm được quả hạch, chỉ biết nhìn chung quanh lo lắng suông.

Năm thứ ba lại bắt đầu, Diệp Dịch Hành thường xuyên trắng trợn theo sát Dương Khúc vào học ké, các sinh viên cơ hồ đều đem cậu ta trở thành một phần tử của lớp luôn rồi.

Tôi như thế lại vẫn không cùng cậu ta nói chuyện với nhau, ai bảo tôi có lá gan kia a, đứng ở trước mặt cậu ta tôi phỏng chừng thở cũng không dám thở nữa kia!

Cảm thấy cậu ta hình như đang lén nhìn tôi, tôi vì tự mình đa tình cùng nhất sương tình nguyện mà cảm thấy khủng hoảng, bởi vì để ý, cho nên đối với cậu ta quá mức miễn cảm, mà cậu ta chỉ đem tôi như bao sinh viên bình thường khác mà đối đãi...

Một lần đang trong giờ chuyển tiết, nữ sinh trong lớp đang cùng cậu ta nói chuyện phiếm, tôi đang ngồi tương đối gần đó, tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng cái lỗ tai của tôi vẫn là theo bản năng mà dựng thẳng lên——

Nữ sinh A nói: “Diệp Dịch Hành, cậu không có bạn gái a?”

Diệp Dịch Hành bất cần đời nói: “Không có, làm sao bây giờ? Tôi không tìm thấy người làm lòng tôi rung động a, hay là cậu cùng tôi kết giao thử xem?”

Nữ sinh A cười nói: “Tôi nào có cái phúc khí đó a...”

Nữ sinh B tò mò hỏi: “Thật ngạc nhiên a, đẹp trai rõ ràng như vậy còn chưa có bạn gái, cậu không phải là Gay đi!”

Mọi người lại một trận cười vang.

Nữ sinh C cổ vũ nói: “Nói đi nói đi, cho dù là vậy, chúng tôi cũng không chê cười cậu đâu a!”

Diệp Dịch Hành cười nhạo: “Tôi cũng không biết a, các cậu có đề cử gì thích hợp không? Để tôi xem xem có nên gọi điện cho anh ta hay không...”

Nghe xong, trái tim của tôi trong giây lát lại nhói lên, ngón tay cầm bút chợt cứng ngắc.

Nữ sinh D nói: “Còn dùng phương pháp tuyển chọn sao? Lớp chúng ta có một đại mỹ nhân thích hợp lắm a...”

Nhưng lời này vừa nói ra âm lượng cực thấp, giống như ý thức được tôi đang ngồi cách bọn họ không xa. Nhưng mà các nữ sinh không thấy được biểu tình của tôi, may mắn là tôi không có ngồi đối diện với bọn họ...

Diệp Dịch Hành hỏi: “Mỹ nhân nào?”

Nữ sinh C che miệng nói: “Cậu đừng có giả vờ không biết, không phải là Hà Nghiên Luật thì là ai!”

Âm thanh rất nhẹ, nhưng tôi vẫn nghe thấy.

Lưng của tôi cứng ngắc, nghe Diệp Dịch Hành nhẹ nhàng cười: “Quả thật rất đẹp.”

Cả đám nữ sinh lập tức kích động, riu ra riu rít.

“Vậy cậu còn không mau tới bắt bằng sơn mỹ nhân đi a!”

“Sẽ bị người khác cướp đi a!”

Diệp Dịch Hành nói: “Nếu tôi thích, lại cướp về là được.”

...

Mặt của tôi nóng đến có thể chiên trứng được rồi đó!

Buổi tối cũng không biết mình như thế nào có thể về nhà nữa, đại não vẫn còn bị vây trong cõi thần tiên đây này, giống như thân thể này không phải là của mình vậy.

Tôi mở chuyên mục của Lạc Mộc lên, đọc tiểu thuyết của cậu ta, văn phong của cậu ta, càng ngày càng cảm thấy, rất giống phong cách nói chuyện của Diệp Dịch Hành....

Lạc Mộc và Diệp Dịch Hành, hai người, ở trong đầu tôi hoàn toàn là một.

...

Vì phán đoán của mình mà phát run, tôi gọi điện thoại cho bạn tốt Sở Văn Hạnh, nhờ cậu ta giúp đỡ.

Đương nhiên sẽ không nói cho cậu ta biết tôi sùng bái Lạc Mộc, lại còn chuyện vừa nhìn thấy Diệp Dịch Hành tim liền đập gia tốc, cho nên hoài nghi bọn họ là một người!

Do dự hồi lâu, tôi hỏi Sở Văn Hạnh: “Có một người, tôi muốn biết bí mật của cậu ta, nhưng lại không muốn trực tiếp hỏi...”

Sở Văn Hạnh không có tò mò người kia là ai, bắt quá câu trả lời của cậu ta luôn luôn đánh thẳng vào trọng điểm: “Muốn biết bí mật của người khác sao? Hỏi người biết bí mật này là được rồi.”

Tôi nghĩ nghĩ, biết Lạc Mộc chỉ có biên tập của cậu ta, nhưng tôi lại không cùng người biên tập với cậu ta, nhưng bọn họ chắc chắn có quen biết, nếu tôi muốn hỏi, chỉ có thể hỏi biên tập của mình.

“Chắc là có.” Tôi có chút do dự, nhưng đây là cách duy nhất để giải quyết nội tâm đang vô cùng lo lắng của tôi, “Tôi không muốn để cho người khác biết là tôi hỏi thăm cậu ta...”

Sở Văn Hạnh trầm mặc một hồi, nói: “Cậu muốn biết cậu ta nhiều hay ít?”

“... Một chút.” Một chút cũng không có, phỏng chừng còn là cho một hạt muối xuống biển.

“Cậu có thể làm bộ cùng chủ nhân bí mật đó quen thân?”

“Làm bộ như thế nào?”

“Trước mặt người biết bí mật này, cậu làm bộ cậu cũng biết cái bí mật đó. Như vậy anh ta sẽ kéo cậu vào trong vòng bí mật đó, lúc nói chuyện sẽ vô tình để lộ ra ít manh mối cho cậu, cậu cũng có thể chứng thực được, nhưng không được dùng khẩu khí nghi vấn.”

Được Sở Văn Hạnh nhắc một chút, tôi liền có biện pháp.

Đích xác, biên tập cũng không biết quan hệ giữa tôi và Lạc Mộc, nếu tự nhiên nhắc việc tôi quen Lạc Mộc, cũng không có gì kỳ quái. Thứ hạng của chúng tôi cũng không khác nhau lắm, tuổi tác cũng không kém quá xa, huống hồ có rất nhiều tác giả internet là bạn bè của nhau...

Dành ra hai ngày nghỉ kế trong đầu, tiếp theo chính là thời cơ biên tập tìm tôi thương lượng bộ tiểu thuyết sắp sửa phát triển tình tiết tiếp theo, tôi sẽ nhắc tới Lạc Mộc.

Tiểu thuyết của tôi đã đến hồi kết thúc, tiểu thuyết nông mây truyền kỳ của Lạc Mộc cũng không sai biệt lắm. Tôi làm bộ lơ đãng nói: “Nghe Lạc Mộc nói truyện của cậu ta cũng sắp kết thúc rồi.”

Biên tập rất nhanh mắc câu: “Nga? Cậu quen Lạc Mộc?”

Cổ đề xuống giọng nói đang phát run, tôi nói: “Đúng vậy, chúng tôi học cùng trường mà.”

Biên tập hưng phấn: “Ha ha! Vậy các cậu học cùng khóa sao?”

Ngón tay tái nhợt cầm chặt điện thoại di động, tiếp tục nói: “Không, cậu ấy học khóa dưới.”

Biên tập cười nói: “Như vậy a, khó trách thứ hạng của cậu cao hơn. Cậu và cậu ta quen sao?”

Tôi nói: “Sơ sơ thôi.”

Biên tập ra vẻ hiểu biết: “Bởi vì cậu là đối thủ của cậu ta mà, không thể buông tha, kích lưu ám dưng (đại ý chính là cạnh tranh gay gắt) a.”

Tôi ra vẻ thoải mái hỏi: “Cậu ta ở chỗ các anh nhắc tới tôi sao?”

Biên tập cười nói: “Thật ra là không có, Lạc Mộc đúng là thực sự thần bí, ở tổ biên tập của ta trừ bỏ cậu ta tên là Diệp Dịch Hành, cái gì cũng không biết...”

Biên tập sau đó còn nói cái gì đó tôi hoàn toàn không có nghe lọt được một chữ, cũng quên mất mình như thế nào lại có thể tắt điện thoại. Chỉ ngồi ở trên sàn dựa vào thành giường, ngẩn người, ngẩn người, ngẩn người....

Lạc Mộc đúng là Diệp Dịch Hành, Lạc Mộc Tri Thu đúng là Diệp Dịch Hành, Lạc Mộc Tri Thu thật là Diệp Dịch Hành!

Không khó chịu, không vui sướng, chuyện vừa ý lại ngũ vị tạp trần, ánh mắt ê ẩm, tôi cũng không biết vì cái gì lại rơi nước mắt...

Nếu Lạc Mộc không phải Diệp Dịch Hành, tôi có phải sẽ vui vẻ hơn một chút hay không?

Đáp án này, trong tiềm thức tôi đã sớm thừa nhận chuyện này là thực!

Có một chút thương tâm, có một chút tự ti, có một chút khát vọng, gộp lại trở thành ủy khuất và tuyệt vọng.

Thật là, làm kiêu quá a! Tại sao chỉ có cậu ta mới làm cho xúc cảm của tôi dao động lớn như vậy...

Tôi khóc a khóc, khóc tới mắt sưng chù vù luôn.

Ngày hôm sau đến trường, càng không dám nhìn Diệp Dịch Hành. Lúc sau cũng vậy, giữ một khoảng cách nhất định, nhìn thấy cậu ta thì lập tức đi đường vòng.

Nhưng mà, con người chính là như thế, tôi càng trốn tránh, nội tâm lại càng khát vọng nhìn thấy cậu ta, mặc kệ chỉ là gặp thoáng qua hay chỉ thoáng nhìn thấy, chỉ cần nhìn thấy thân ảnh của cậu ở xa xa, nghe được thanh âm của cậu tôi sẽ kích động đến hơn nửa ngày.

Lúc không nhìn thấy sẽ nhớ, khi cậu ta ở trước mặt, lại muốn xoay người bỏ chạy.

Tâm lý mâu thuẫn không thể tự kiềm chế, thẳng đến học kỳ sau của năm thứ ba, trong một tiết học bị Dương Khúc ngăn lại——

“Hà Nghiên Luật, cuối tuần này sinh nhật của tôi, cậu tới được không?”

“Cuối tuần này?” Tôi mờ mịt không biết làm sao, sinh nhật Dương Khúc, Diệp Dịch Hành khẳng định sẽ đi!

Tôi muốn cự tuyệt, Dương Khúc lại nói: “Diệp Dịch Hành cũng tới.”

Quả nhiên, Dương Khúc nhắc tới cậu ta.

“Còn có, nếu có thể, hy vọng bạn của cậu – Sở Văn Hạo cũng tới chơi.” Dương Khúc cười đến thân thiện, cũng chặt đứt luôn cái ý niệm từ chối của tôi.

Anh ta không ngừng mời tôi, còn mời luôn Sở Văn Hạo.

Tôi biết anh ta cùng Sở Văn Hạo là chỗ quen biết cũ, nhắc tới như vậy cũng là thay tôi suy tính.

Ma xui quỷ khiến, tôi gật đầu.

—— hoàn ——

53. Chương 52: Pn2: Giao Mùa, Diệp Dịch Hành Bất Hạnh Bị Cảm

Kỳ thật Diệp Dịch Hành rất ít khi sinh bệnh, hiện tại “trúng thưởng” chính là do cái miệng quạ đen của Sở Văn Hạo gây ra!

Buổi tối hôm trước có đợt gió lạnh thổi tới khiến thời tiết đột ngột trở lạnh. Vì có chút nguyên nhân, cho nên ngày hôm sau cậu và Hà Nghiên Luật đều dậy trễ, vội vội vàng vàng chạy đi học, đợi đến khi phát hiện ra thì đã lạnh đến phát run.

Diệp Dịch Hành cởi chiếc áo khoác mỏng của mình choàng cho Hà Nghiên Luật, còn mình thì mặc độc mỗi cái áo thun tay ngắn. Bình thường thôi mà, đàn ông con trai huyết khí phương cương, sức đề kháng rất cao nga, cho dù có bị lạnh chút, chỉ cần uống chút nước ấm rồi ra ngoài chạy một vòng là ổn hết. Giờ cơm trưa ngày hôm đó lại cố tình gặp phải Dương Khúc và Sở Văn Hạo, Sở Văn Hạo nhìn Diệp Dịch Hành, phần nộ nói: “Cậu nhất định sẽ bị cảm.”

Từ trước đến nay, mỗi lời nói Sở Văn Hạo nói với Diệp Dịch Hành đều nói trúng tim đen, là cái miệng quạ đen danh bất hư truyền, quả nhiên buổi tối về đến nhà, Diệp Dịch Hành bắt đầu chảy nước mũi, đánh mấy cái hắt xì liên tục. Sáng hôm sau, hai gò má cậu đỏ ửng, khóe mắt ướt nước, đầu cũng bắt đầu nóng lên.

Hà Nghiên Luật đưa tay đặt lên trán Diệp Dịch Hành: “Ai nha, thật sự là phát sốt rồi.”

Diệp Dịch Hành nhắm mắt lại, đầu óc choáng váng không muốn di động thân mình, trong lòng yên lặng nguyên rủa Sở Văn Hạnh cả ngàn lần.

Lần đầu tiên Hà Nghiên Luật nhìn thấy bộ dáng hữu khí vô lực của Diệp Dịch Hành, vì vậy mà lo lắng chạy tới bên tủ cứu thương tìm thuốc, tìm tới tìm lui chỉ thấy có thuốc chữa bệnh đau dạ dày của mình cùng một ít thuốc vitamin mà thôi.

Không biết là do sức mạnh tinh thần hay là do tác dụng tâm lý, Hà Nghiên Luật bỗng nhiên cảm thấy trên vai đang gánh vác một trách nhiệm nặng nề. Anh xin phép nghỉ học, quyết định tự mình đi mua thức ăn, xuống bếp nấu cơm cho Diệp Dịch Hành.

Có câu nói, hai người cùng nhau sống, nếu một người không thể đứng dậy thì hãy để người kia chống đỡ thay.

Hiện tại Diệp Dịch Hành đã ngã xuống, Hà Nghiên Luật đương nhiên phải kiên cường mà đứng.

Anh mặc quần áo giữ ấm rồi đến nhà thuốc, mua một vài loại thuốc trước kia mình thường dùng để giảm sốt cùng thuốc cảm có thể pha nước uống, cũng phải mua một ít bản lam căn để ở nhà dùng phòng cảm mạo. Lúc trả tiền, Hà Nghiên Luật nhìn thấy trên quầy có bày mấy lọ thuốc sủi màu da cam, mỗi mặt đều in chữ “Cam sành vị C”.

“Di, đây là cái gì?”

Người bán hàng nhiệt tình nói: “Đây là thuốc của hàng chúng tôi mới đưa ra thị trường quảng cáo sản phẩm, viên sủi vitamin C, trong đó có chứa vitamin C, axit xitric, đường glucose... Cho một viên sủi vào nước, mặt trên sẽ nổi rất nhiều bọt...”

“Có thể sủi bọt sao?” Hà Nghiên Luật cầm lấy một lọ thuốc sủi nhìn, “Thần kỳ như vậy?”

Người bán hàng còn nói: “Đúng vậy a, trong nhà ngài có con nít sao? Con nít lúc bị cảm mạo đặc biệt thích thuốc này a, bởi vì cảm thấy chơi rất khá, hơn nữa mùi vị cũng không tồi, hương vị rất giống vị cam. Có sinh bệnh hay không sinh bệnh đều có thể uống, mỗi ngày một viên, gia tăng sức đề kháng, đề phòng cảm mạo...”

Con nít? Hà Nghiên Luật nghĩ nghĩ buổi tối hôm trước Diệp Dịch Hành đối với mình sách cầu vô độ, giống như là đứa con nít không đủ đường để ăn vậy... Ân, đồ con nít...

Anh quyết đoán cầm lấy hai lọ thuốc sủi tính tiền.

Vừa về tới nhà Diệp Dịch Hành đã nhào đến ôm lấy anh, cái mũi hồng hồng, miệng “xuy xuy” vài tiếng, một đôi con ngươi mặc lục sắc ẩm ướt nhìn anh, cực kỳ giống một chú chó nhỏ tìm không thấy chủ nhân: “Em đi đâu vậy?”

“Mua thuốc cho anh, anh mau đi nằm đi!” Hà Nghiên Luật liên tục hồng, vất vả lắm mới ôm cậu quay trở lại giường, sờ sờ cái trán của cậu, thở dài...

Rót nước ấm, Hà Nghiên Luật bỏ vào trong đó một viên sủi, chỉ thấy viên thuốc kia “Xuy ——” một tiếng bắt đầu sủi bọt lên, ở trong cái ly bơi qua bơi lại, từ từ hòa tan vào nước.

Anh cũng sờ nhìn chăm chăm cái ly, cảm thấy nghiện rồi, lại rót thêm một ly nước nữa, đột nhiên muốn lấy một viên thuốc đau dạ dày và viên sủi thả vào trong, “Xích —— ” hai viên thuốc trong nước lăn qua lộn lại sủi đầy bọt, nhìn vui cực kỳ.

Diệp Dịch Hành nằm ở trên giường nhìn Hà Nghiên Luật chơi với hai cái ly nước, híp mắt hỏi: “Em đang làm gì a?” Âm cuối kéo ra thật dài, còn mang theo ý cười.

Hà Nghiên Luật ôm cái ly đi tới: “Uống nhanh, nước cam tăng sức đề kháng.”

Nước cam gia tăng sức đề kháng? Nghe thật kỳ quái... Bất quá cho dù nó là độc dược cũng chẳng sao, hiện tại cái mạng của Diệp Dịch Hành đều đã giao cho Hà Nghiên Luật bảo quản rồi!

“Em dứt cho anh...”

Hà Nghiên Luật nâng Diệp Dịch Hành “mềm nhũn” đang nằm trên giường ngồi dậy, trong lúc thao tác còn bị Diệp Dịch Hành đưa tay sờ sờ vài cái. Anh đem ly đưa đến bên miệng đối phương, Diệp Dịch Hành ai oái hời: “Không cần dùng miệng sao?...”

Hà Nghiên Luật nói: “Anh muốn đem bệnh cảm mạo lây cho em sao?”

Diệp Dịch Hành chớp chớp mắt hai cái, ngoan ngoãn cầm ly tự mình uống.

Hà Nghiên Luật cũng tự mình uống cái ly còn lại, thuốc dạ dày còn có viên sủi vitamin, để phòng cảm mạo lẫn bệnh đau bao tử luôn a!

Để Diệp Dịch Hành ôm ôm cọ cọ một hồi lâu, Hà Nghiên Luật mới được thoát ly đi xuống phòng bếp, anh dự định làm chút đồ ăn nhẹ, con cá trích tươi mới mua kia chắc làm món canh cá đậu hủ là được rồi đi.

Chán ăn đồ ăn bên ngoài, anh và Diệp Dịch Hành ngẫu nhiên cũng sẽ tự mình làm cơm, cho nên trong nhà nồi niêu xoong chảo dầu muối tương gia vị gì đều không hề thiếu một thứ. Bất quá, bình thường đều là do Diệp Dịch Hành xuống bếp, Hà Nghiên Luật chỉ là hỗ trợ gọt củ rửa rau. Hiện tại anh chịu trách nhiệm chính, phải nhớ lại từng bước từng bước thật kỹ mới được a, không thể để tay chân rối loạn được.

Chuẩn bị nguyên liệu cho tốt, nước nước sôi, rửa sạch cá... sau đó thì sao a?

“Cho hành gừng tỏi vào...” Hà Nghiên Luật đang do dự, chợt nghe giọng mũi hơi khàn khàn của Diệp Dịch Hành từ phía sau truyền tới.

“Anh sao lại đi lên!” Hà Nghiên Luật trừng cậu.

Diệp Dịch Hành cười cười, từ sau lưng anh vòng tay ôm lấy thắt lưng: “Vừa mới đi toilet xong, nhìn thấy em đang mặc tạp dề ở trong phòng bếp xoay vòng vòng, cảm thấy đặc biệt đáng yêu...Nếu giờ mà đi ngủ thì thật đáng tiếc...”

Hà Nghiên Luật cầm lấy bàn tay nóng hằm hập của Diệp Dịch Hành: “Có cái gì mà thật đáng tiếc chứ, cái đồ bị cảm mạo ngu ngốc...”

“Em còn chưa có gọt vỏ gừng kia, muốn cá không bị tanh thì phải ướp chút gừng a...” Diệp Dịch Hành đem củ gừng ở trên tay Hà Nghiên Luật ra, cầm lấy con dao thái nhỏ chậm rãi gọt vỏ rồi cắt thành từng miếng.

Hơi thở nóng đặc biệt của người nào đó bị cảm mạo phun lên má Hà Nghiên Luật, khiến anh đỏ mặt.

“Còn phải rửa cá bằng rượu nữa...” Diệp Dịch Hành nói xong, bàn tay lặng lẽ sờ xuống bụng dưới của Hà Nghiên Luật...

“Uy...” Hà Nghiên Luật bắt lấy tay đối phương, thăm nghĩ, bị cảm còn không thành thật!

Lấy ra nửa hộp đậu hủ, bỏ vào nồi, vặn nhỏ lửa xuống, làm xong này đó, Diệp Dịch Hành lại đem Hà Nghiên Luật kéo vào trong lòng ngực, cúi đầu xuống hôn.

“Ngô... Để... Ngô...” Rõ ràng bị cảm, khí lực còn lớn như vậy! Thì ra hồi này “mềm nhũn” chỉ là giả vờ thôi a!

Bất quá, hành vi vô cùng thân thiết của Diệp Dịch Hành thấy thế nào cũng giống như đang làm nũng, bởi vì yếu ớt, cho đến muốn bám lên người đối phương tìm kiếm ấm áp. Nhiệt độ cái lưỡi của cậu cao hơn so với bình thường rất nhiều, còn mang theo mùi vị cam ngọt ngào khi nãy vừa uống, liều mạng bắt giữ lấy “người bạn” trong miệng Hà Nghiên Luật...

Hình như người nào đó sinh bệnh, thường tỏ ra tùy hứng nhiều hơn mức bình thường a!

Hai người ôm ôm hôn hôn ra đến phòng khách, Diệp Dịch Hành đem Hà Nghiên Luật nằm lên ghế salon, nhìn đôi môi đỏ mọng bị chính mình cắn nuốt đến kiều diễm ướt át, cùng xương quai xanh và cái cổ thanh tú trắng nõn của đối phương, cậu liên hưng phấn, kéo xuống cái tạp dề đang mặc trên người Hà Nghiên Luật, đôi tay theo vật quần áo của anh chậm rãi sờ soạng vào trong...

Hà Nghiên Luật nhẹ nhàng cười, khó có được vẻ dịu dàng mà bao dung Diệp Dịch Hành đang sinh bệnh tùy hứng: “Em nếu như bị anh lây bệnh thì lây ai chiếu cố anh bây giờ a...”

Diệp Dịch Hành mở một cái lên môi Hà Nghiên Luật, nhẹ nhàng nỉ non: “Đồng bệnh tương liên, tương nhu dĩ mật...” Vừa nói, đầu lưỡi vươn tới mở ra đôi môi ngọt ngào lại ăm ắp tìm lưỡi của đối phương.

“Ngô...” Áo bị cởi, quần cũng bị cởi nốt, thân thể lại bị ép lên ghế sofa mềm mại thêm một chút, Hà Nghiên Luật khẽ ngậm nga ôm lấy bả vai Diệp Dịch Hành, Diệp Dịch Hành thuận tay tìm đến cái hộp khăn giấy gần đó lôi ra một hộp durex...

“Anh...” Hà Nghiên Luật đưa ánh mắt mang oán giận nhìn Diệp Dịch Hành, hai chân không tự chủ tách ra chào đón động tác của đối phương, “Vì cái gì khắp nơi đều có a...”

“Phòng ngừa chu đáo, không lo rước họa a.” Diệp Dịch Hành cười, tìm được nơi thân quen rồi, chậm rãi thẳng tiến.

“A —— a...”

Tuy rằng cho tới bây giờ hai người đã làm không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng mà Hà Nghiên Luật vẫn không thể nháy mắt liền thích ứng kịp, lúc hạ thân bị tiến vào cũng vẫn phải nhẫn nại chịu đựng cảm giác trướng đau kia.

Diệp Dịch Hành ngừng một chút, sau lại động thân một cái, Hà Nghiên Luật nghẹn thanh hút khí, nắm chặt đệm sofa điều chỉnh hô hấp.

Chờ hai người đều đã điều chỉnh tư thế cho thật tốt rồi, Diệp Dịch Hành mới bắt đầu chậm rãi di chuyển, từng chút từng chút đánh thẳng vào cảm giác mẫn cảm của người nào đó.

Dòng điện khoái cảm từ bụng dưới bắt đầu hướng lên trên, trượt dọc từ lưng đến thẳng đại não, Hà Nghiên Luật rất nhanh liền sa vào lốc xoáy tê dại của dục vọng.

Diệp Dịch Hành cúi đầu tìm đôi môi hương chanh mê người kia, hạ thân không ngừng mạnh mẽ tiến nhập làm cho đối phương hạnh phúc.

Dần dần, cao trào cũng từng bước tới gần, thể lực của cậu cũng đã xói mòn đi ít nhiều...

Diệp Dịch Hành nghĩ, quả nhiên lúc bị cảm làm cũng không có sức a. Thân thể không nghe theo sự chỉ huy của cậu a, cậu muốn, nhưng mà không đủ sức...

Trước mắt bỗng nhiên mơ hồ một chút, Diệp Dịch Hành vầy vầy đầu, cảm thấy có chút say xe, cánh tay ôm Hà Nghiên Luật cũng có chút vô lực, nhưng mà thân thể còn chưa được thỏa mãn, còn muốn tiếp tục...

“Ấn... Ấn...” Hà Nghiên Luật híp mắt, nhẹ nhàng phát ra tiếng rên rỉ vui sướng.

Nhưng mà, ánh mắt vốn đang híp lại của anh lại chậm rãi mở to, biểu tình cũng có một chút khiếp sợ, Diệp Dịch Hành cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Làm sao vậy?”

“A...” Hà Nghiên Luật nhìn chăm chăm đỉnh đầu Hà Nghiên Luật, mở miệng không biết nên nói cái gì, yết hầu không ngừng phun ra từng chữ không rõ, “Ngô... Diệp Dịch Hành... Ấn a... Lỗ tai... Của anh... Ô...”

“Lỗ tai làm sao?” Tuy cảm thấy tinh lực không có thịnh vượng như lúc bình thường, nhưng Diệp Dịch Hành vẫn chứng tỏ mình là một tiểu công chuyên nghiệp.

“Ô... Trên đầu anh... A...Chậm, chậm một chút...”

Đầu bị dính bụi hay là tóc bị rối? Diệp Dịch Hành buồn bực.

Hà Nghiên Luật hiện tại bị cậu “hầu hạ” đến không thể nói nên lời, hỏi cũng không được gì, vì thế tự cậu vươn tay lên xoa đầu, giạt mình đụng phải một túm lông xù xù, nóng hổi hằm hằm, mềm mềm...

Đang đứng trước bờ vực chỉ mảnh treo chuông, cậu lại đột ngột dừng hẳn động tác dưới thân!

Hà Nghiên Luật theo bản năng bắt mân xoay giạt vòng eo, nhưng cũng lập tức khôi phục lý trí, thở phò phò nói: “Lỗ tai mèo của anh hiện ra rồi!”

Diệp Dịch Hành vươn hai tay lên đầu, quả nhiên chạm đến cái đầu đầy lông xù: “A? A——? Sao lại thế này?”

Hà Nghiên Luật cũng dở khóc dở cười: “Em là sao biết, hình như là đột nhiên dài ra, anh vẫn ổn sao? Thân thể có khó chịu ở đâu không?”

Diệp Dịch Hành lắc lắc đầu, “Đầu có chút choáng váng.” Cậu thành thật nói.

“Nha! Cái đuôi, cái đuôi!” Hà Nghiên Luật chỉ cái vật thể màu đen ở đằng sau Diệp Dịch Hành, kinh sợ rồi lại hưng phấn, liên tục nói lắp, “Anh biến, biến thành mèo tinh rồi...”

Nghe Hà Nghiên Luật nói xong, tóc gáy Diệp Dịch Hành toàn bộ dựng thẳng, xoay người nhìn cái đuôi đen thui kia, hình như là từ xương sống của cậu kéo dài ra, mình còn có thể khống chế được động tác của cái đuôi nữa chứ, dễ như điều khiển các ngón tay vậy!

Trời ạ! Đây đây là ma pháp gì đây?

Hà Nghiên Luật gian nan ngồi thẳng dậy, to gan vươn tay sờ sờ lỗ tai mèo của Diệp Dịch Hành.

Cái phía dưới của Diệp Dịch Hành vẫn còn ở trong cơ thể Hà Nghiên Luật, Hà Nghiên Luật cảm thấy khó chịu, lại không thể đẩy ra, động tác rất nhỏ cũng đủ làm cho anh quẩn rữ vô cùng rồi... Trái tim Diệp Dịch Hành phù phù phù phù nhảy loạn, lúc bị Hà Nghiên Luật chạm đến lỗ tai của mình, toàn thân mẫn cảm run lên, thiếu chút nữa không cầm cự nổi.

Hà Nghiên Luật có vẻ thực sự kích động, vuốt ve tai mèo, nhẹ giọng nói: “Lỗ tai này so với Tiểu Hắc tốt hơn nhiều a...”

Mỗi lần bị Hà Nghiên Luật dùng vẻ mặt này chăm chú nhìn mình, tim Diệp Dịch Hành đập nhanh đến nguy, cái đuôi quăng qua quăng lại quăng tới chỗ hai người đang quấn lấy nhau.

Lông mềm mịn của cái đuôi nhẹ nhàng cọ xát lên bắp đùi, cả người Hà Nghiên Luật run lên, anh nhẹ nhàng cầm lấy cái đuôi đen thui kia, gương mặt ửng đỏ: “Đừng lộn xộn...”

Diệp Dịch Hành co rút cái eo, lập tức đem cái đuôi thu lại, bắt lấy cổ tay Hà Nghiên Luật: “Trời ạ, rất kích thích...” Lúc cái đuôi bị chạm phải, cậu thiếu chút nữa đã bắn ra!

Ánh mắt cậu sáng bừng lên, bắt lấy tay Hà Nghiên Luật chậm rãi đè xuống, eo dùng chút lực, Hà Nghiên Luật khẽ hừ một tiếng toàn thân lại mềm nhũn.

“Ha ha...” Diệp Dịch Hành nở nụ cười, cái đuôi không khống chế được nhẹ nhàng đảo qua bụng dưới lỗ lỗ của Hà Nghiên Luật, Hà Nghiên Luật lập tức kêu lên.

Bởi vì hiện đang đến rất gần cao trào, cả hai hiện tại đều đang rất mẫn cảm, bị đuôi mèo trêu chọc, ai cũng đều không thể khống chế! Đuôi mèo từ từ bò đến vật đang dựng thẳng đứng giữa bụng của Hà Nghiên Luật, nhẹ nhàng cọ xát.

“A... Không cần... A a... Buông ra... Ân a...” Hà Nghiên Luật lộn xộn lắc đầu, khóe mắt bởi vì khoái cảm mà chảy nước mắt!

Diệp Dịch Hành bị phản ứng kích động của Hà Nghiên Luật đưa thẳng tới đỉnh, cậu tiếp tục động tác dưới thân cùng Hà Nghiên Luật đi lên đến đỉnh, chính mình cũng thở gấp phóng ra, sau đó trước mắt liền tối sầm, mất đi ý thức...

Hà Nghiên Luật suy yếu vô lực nhìn con mèo đen nhỏ đang ghé nằm trên bụng anh, khóc không ra nước mắt: “Có người xứng vậy như anh vậy sao a...”

Sáng sớm, Diệp Dịch Hành tỉnh lại, trước mắt chính là lòng ngực trắng nõn như ngọc của người yêu.

“Mèo mèo...” Di, sao lại thế này?

“Mèo mèo?” A a! Như thế nào lại thành tiếng mèo kêu rồi?

“Mèo mèo mèo mèo mèo mèo? Mèo mèo ——! ! !” [= =].

Hà Nghiên Luật bị tiếng mèo kêu đánh thức, mở mắt ra ôm lấy con mèo đen, cùng nó hai mắt đối diện, buồn cười nói: “Anh tỉnh rồi a...”

“Meo meo meo meo... ?” Rốt cuộc là làm sao vậy, như thế nào trở lại trạng thái nguyên thủy rồi a, ô ô! Diệp Dịch Hành cúi đầu, ai oán cực kỳ.

“Ai kêu anh ngày hôm qua xằng bậy làm chi, phỏng chừng là nguyên khí đại thương đi...” Hà Nghiên Luật cười tủm tỉm nói, “Lúc trước anh có nói cho em biết, sau khi bị tai nạn xe cộ liền bị biến thành con mèo có thể là do nguyên nhân thân thể bị thương đến suy yếu, lúc này có thể là do thể lực tiêu hao quá độ, anh đúng là con mèo dốt nát không biết chừng mực mà!”

“Meo meo meo meo meo meo meo meo !” Anh muốn nói chuyện! Anh muốn hôn em! Anh muốn ôm em! Anh muốn biến trở về!

“Ha hã, như vậy không phải tốt lắm sao, rất đáng yêu, anh ngoan ngoan dưỡng bệnh thì sẽ có thể lại nói chuyện, có thể biến trở lại thôi a.” Hà Nghiên Luật ôm chặt lấy mèo đen, hạnh phúc nở nụ cười.

—Hoàn—

54. Chương 53: Pn3: Nuôi Mèo

Cho dù tình cảm có tốt đến mấy, hai người ở cùng một chỗ nhất định sẽ có cãi nhau, Hà Nghiên Luật và Diệp Dịch Hành cũng không phải là ngoại lệ, đương nhiên đại đa số đều là đấu võ mồm nháo qua nháo lại, anh cần em em cần lại đại loại như thế.

Đương nhiên cũng có lúc chiến tranh lạnh, lúc đó, cả hai đều phải chịu khổ sở, trong lòng như có lửa đốt, nhưng lại kiêu ngạo không muốn hạ thấp mình hòa hoãn với đối phương.

Nhưng theo nguyên tắc bất di bất dịch mà nói, Diệp Dịch Hành luôn là người vẫy cờ đầu hàng với Hà Nghiên Luật.

Chiến tranh lạnh qua hết một nửa, Diệp Dịch Hành liền mềm lòng, nhìn Hà Nghiên Luật ngồi trong góc ghen hờn không nói gì, thực sự rất đáng thương... Hà Nghiên Luật cũng bắt đầu chán nản, sống chung với nhau Diệp Dịch Hành lại giấu diếm chuyện không nói cho anh biết thật là xấu...

Sau đó, hai người cũng không biết là ai chạm vào ai trước, người kia cọ tới thì người này lại cọ trở về, không đến vài giây lại bắt đầu quần lấy đối phương!

Đương nhiên, đây chỉ là tình huống bình thường, nếu không phải, thì chính là được thăng cấp thành cãi nhau, còn có thể có đánh nhau nữa! Loại tình huống này đã phát sinh hai lần rồi, nguyên nhân thật sự là không thể tìm hiểu được a.

Lần đầu tiên, Hà Nghiên Luật giận dữ đòi chia tay dọn nhà ra ngoài ở, Diệp Dịch Hành tức giận đến mức đem người ném lên giường kiên quyết làm cả đêm, khiến anh sợ tới mức khóc lóc cầu xin, nhưng mà cuối cùng vẫn là ba ngày không thể xuống giường, Hà Nghiên Luật từ đó cách không còn dám đề cập qua loại chuyện này nữa.

Diệp Dịch Hành chắc chắn một điều: Hà Nghiên Luật cho dù có đánh nhau với cậu khẳng định cũng đánh không lại, vì thế, sau khi hung ác một trận xong, Diệp Dịch Hành liền chơi vũ lực chinh phục, trực tiếp đem người bắt lên giường, làm xong rồi thì Hà Nghiên Luật cũng im lặng thôi.

Nhưng mà, cũng không thể chỉ dùng có cách này để giải quyết những vấn đề khác. Thí dụ như lần thứ hai kia, Hà Nghiên Luật ủy khuất oa oa khóc lớn vì Diệp Dịch Hành quá cường thế, lớn tiếng bảo không cần cậu nữa, muốn nuôi lại mèo, còn lên án Diệp Dịch Hành là ác nhân vì đã lâu không có biến thành con mèo cho anh ôm. (=.=)

Diệp Dịch Hành lúc này đã hoàn toàn chịu thua, chạy tới ôm lấy anh còn thừa cơ hôn trộm. Chuyện chỉ có vậy, ầy vậy mà hai ngày sau, cậu lại nhận được cú điện thoại của mẹ hung hăng dạy bảo một trận, Diệp phụ lại tự mình tới cửa quở trách hết nửa ngày, chỉ còn thiếu điều muốn đem Hà Nghiên Luật túm lấy cổ áo lôi về nhà mình...

Diệp Dịch Hành chợt nhận ra cuộc sống sinh hoạt của hai người đang lung lay chao đảo mà lo lắng, tuy rằng đối phương lớn tuổi hơn mình, nhưng Hà Nghiên Luật luôn luôn bị chính mình đẩy xuống thế yếu,

luôn luôn muốn tóm lấy đối phương đè lên giường “ăn”, thực sự không biết vì cái gì, mỗi lần nhìn thấy Hà Nghiên Luật, dục vọng muốn chinh phục của cậu lại nháy mắt khơi mào...

Đã rơi vào bước đường cùng, cậu đành phải hướng người anh em Dương Khúc mà thỉnh giáo.

Dương Khúc ngồi trong quán cà phê, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, hỏi: “Cậu và cậu ấy rốt cuộc là vì cái quỷ gì mà cãi nhau vậy hả?”

Diệp Dịch Hành thở dài: “Tôi cũng không có rõ nữa, nếu tìm ra được nguyên nhân thì tôi đâu cần phải thỉnh giáo anh.”

Dương Khúc hỏi: “Giữa vợ chồng với nhau dĩ nhiên sẽ có một vài trận cãi vã vật vãnh, hai người các cậu cũng không phải là do tính cách không hợp, cũng không phải là người không có lý trí. Hiện tại lại thăng cấp đến mức đánh nhau, không phải là có mỗi lửa nào đó chứ?”

Diệp Dịch Hành nghĩ nghĩ nói: “Anh vừa nói làm tôi lại nhớ đến, mỗi lần Hà Nghiên Luật nói ‘Tiểu Hắc so với anh ngoan hơn’, tôi thực tình cảm thấy rất khó chịu.”

Kỳ thực nguyên nhân chính là Diệp Dịch Hành không chịu biến lại thành mèo! Hà Nghiên Luật đối với vấn đề này sâu sắc u oán!

Dương Khúc nở nụ cười: “Cậu không phải là tự đi ghen với mình chứ?”

Diệp Dịch Hành sờ sờ cái mũi: “Sao lại như thế? Tôi đối với anh ta tốt như vậy, anh lại chỉ nhớ tới con mèo, anh ta rốt cuộc yêu tôi bởi vì tôi là con mèo mà anh thích cho nên mới đồng ý sống cùng với tôi...”

Dương Khúc cầm ly cà phê lên, nhấp một ngụm: “Khó trách người ta nói kẻ đang yêu đều là thằng ngốc, chỉ số IQ 180 của cậu hiện tại đã xuống tới số 18 rồi a.”

[= =].

Dương Khúc lại nói: “Cậu có phải cảm thấy, bởi vì cậu là Tiểu Hắc, cho nên cậu ta mới yêu cậu?”

Diệp Dịch Hành gật gật đầu.

“Nhưng mà, cậu không phải đã nói với tôi, Hà Nghiên Luật vẫn rất sùng bái Lạc Mộc sao?”

“Đúng vậy a.”

“Như vậy, bởi vì Lạc Mộc chính là Tiểu Hắc, cho nên cậu ta mới thích Tiểu Hắc.”

Diệp Dịch Hành bị Dương Khúc nói đến sững sờ.

“Tiểu Hắc, hay Lạc Mộc, không phải đều là cậu sao, Diệp Dịch Hành? Cậu ấy hiện tại ở cùng với cậu, cả người đều là của cậu, cậu còn muốn cái gì nữa?”

Nghĩ nghĩ cảm thấy cũng đúng, Diệp Dịch Hành đan mười ngón tay lại, cau mày tự hỏi: “Có phải dục vọng chiếm giữ của tôi quá lớn không, khiến cho anh ta cảm thấy mất tự do sao?”

“Cái này tự cậu hỏi cậu đi, cái gì cần phát thì phát, cần thu lại thì liền thu lại a, điều chỉnh dục vọng đúng mực thì mới có thể nắm chắc phần thắng.”

“Ai, sao anh nói như vậy, tôi đều vì Hà Nghiên Luật mà ầm ức a, mỗi lần tôi cùng anh ta cãi nhau, anh ta cũng rất buồn.”

Dương Khúc cười cười, phân tích: “Cậu ấy nói Tiểu Hắc so với cậu ngoan hơn, này có thể lý giải a, cậu ta cũng là con trai, lại lớn tuổi hơn cậu, thật sự là không có khả năng để cậu đè cậu ấy a, cậu ấy cũng có tự tôn của một đứa con trai, cũng muốn khống chế, cũng muốn có quyền lãnh đạo. Đối với Tiểu Hắc, cậu ấy đương nhiên nắm giữ được địa vị này, nhưng đối với cậu thì không. Con mèo chỉ là vật tượng trưng mà thôi, nếu thần tượng bị biến thành con mèo, như vậy cậu ấy muốn làm gì đều có thể làm a, đây chỉ là tâm lý bình thường thôi.”

Diệp Dịch Hành chợt hiểu: “Thì ra là như thế, tôi thật quá ngu đi.”

Dương Khúc nói: “Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê thôi.”

Diệp Dịch Hành nghĩ tới Sở Văn Hạnh, từ khi cậu ta và Dương Khúc quen nhau, thì lại biến thành bộ dáng nàng dâu nhỏ bị áp chế, Diệp Dịch Hành nhân cơ hội hiếu kỳ hỏi: “Anh và Sở Văn Hạnh cũng là như thế này sao? Tôi cảm thấy cậu ta bị anh chinh phục rất hoàn mỹ a, anh làm như thế nào vậy?”

Vừa nói tới Sở Văn Hạnh, toàn bộ biểu tình trên Dương Khúc liền nhất thời dịu xuống: “Đối tốt với cậu ta, thỏa mãn hết tất cả yêu cầu.”

“A? Anh không phải là “Thê nô” ư?”

Dương Khúc khẽ cười nói: “Cậu nói sao?”

“Anh không sợ cứng chiều cậu ta nhiều quá sẽ đem cậu ta phá hư a?”

Dương Khúc nói: “Có một số việc, cậu ta chưa bao giờ nói, có đôi khi thậm chí sẽ nói mát, tôi chỉ cần tìm hiểu điều nội tâm cậu ta muốn, sau đó thỏa mãn toàn bộ nhu cầu của cậu ta thôi, chính là nhu cầu sinh lý.”

“Phốc...” Diệp Dịch Hành phun ra một ngụm nước trà xanh, “Nhu cầu sinh lý? Tính cách của cậu ta trầm như vậy, khẳng định là không nói ra a.”

Dương Khúc bình bình đạm đạm uống cà phê: “Đúng vậy a, cậu ta không được tự nhiên lắm, cho nên tới lúc tôi đoán ra được điểm mấu chốt, khi nào cậu ta nói thật, khi nào nói dối, tôi đều biết tìm thời điểm tiến hành; chỉ cần nắm giữ đại cục trong tay, cho dù cậu ta có gây sức ép, cũng không thể thắng nổi tôi.”

“Cao thủ! Đại thần! Đại tiên!” Biến thái!

Hà Nghiên Luật cũng là một thí dụ như vậy, đại đa số lần Diệp Dịch Hành đòi hỏi anh đều thuận theo, hơn nữa còn rất phối hợp, bởi vì Diệp Dịch Hành biết anh cũng rất thích, cho dù có lúc cũng nói “không cần” nhưng chỉ là phản ứng trong nháy mắt vì không chịu nổi thôi, đều không phải là thực sự cự tuyệt.

Nhưng có một lần anh không thể khống chế được khóc lớn lên, chính là mình không nắm chắc được điểm mấu chốt a, ai...

Diệp Dịch Hành thở dài, thầm nghĩ chút nữa trở về phải dỗ dành như thế nào với người yêu đang giận dỗi kia a...

Dương Khúc nói thỏa mãn hết thấy yêu cầu của anh, chẳng lẽ phải biến thành Tiểu Hắc thật sao? Kia cũng túng quá đi!

Trên đường về đi ngang qua một cửa hàng vật nuôi, Diệp Dịch Hành buồn bực nhìn mấy con mèo nhỏ trong tủ kính, bỗng nhiên nảy ra sáng kiến...

“Meo meo... Meo meo...” Vừa đến nhà, hai con mèo nhỏ liền ở trước cửa nhà khấn trương lưỡng lự, đối với cái chỗ mới này tràn ngập bất an.

Hà Nghiên Luật nghe thấy tiếng liền từ trong phòng đi ra, hai mắt tỏa sáng, gương mặt vốn còn đang tỏ ra lạnh lùng, nháy mắt liền như gió xuân tràn qua, tươi cười sáng rỡ: “Mèo nhỏ a, mi từ đâu tới vậy, thật đáng yêu...”

Diệp Dịch Hành cười nói: “Em sinh tụi nó cho anh mà, quên rồi sao?”

Hà Nghiên Luật hoảng sợ: “Em, em sinh...?”

Hà Nghiên Luật đứng tại chỗ sững người, Diệp Dịch Hành rút cuộc nhìn không nổi, nhéo nhéo cái mũi của anh nói: “Đứa nhỏ ngốc, anh nói gì em liền tin như vậy sao?”

Hà Nghiên Luật nổi khùng, gạt tay cậu ta, Diệp Dịch Hành lại hôn hôn lên mặt anh nói: “Là anh mua cho em vui, cứ cho là con của chúng ta đi, cũng tốt lắm a, anh sinh tụi nó ra, vậy là được rồi đi?”

Hà Nghiên Luật được dỗ ngọt, đỏ mặt cười tủm tỉm, chạy tới đám mèo nhỏ, hỏi Diệp Dịch Hành đang đi vào phòng bếp: “Đứa nào là anh, đứa nào em a?”

Diệp Dịch Hành cho dầu vào chảo, xào rau với thịt băm, “Xích ——”, cậu hướng ra phòng khách hét lớn: “Em đoán thử xem!”

Hà Nghiên Luật sờ sờ con này, chạm chạm con kia, cái con có bộ lông như hổ vằn này nhìn qua có vẻ lớn hơn một chút, lại thích làm nũng, Hà Nghiên Luật lấy ngón tay gãi gãi cằm thì nó híp mắt ngẩng đầu lên, làm ra cái biểu tình cực kỳ hưởng thụ. Con mèo xám trắng kia thì lại nhỏ hơn một chút, một mình ngồi tự cắn đuôi chơi.

Hà Nghiên Luật hướng Diệp Dịch Hành nói: “Con xám trắng là em nha.”

Diệp Dịch Hành đem đồ ăn trút ra đĩa, đặt lên khay: “Đoán sai rồi, nó là anh nha.”

Hà Nghiên Luật bắt lấy chân trước con mèo con vằn hổ ôm lại: “Tiểu Hoa, sau này nhóc tên là Tiểu Hoa a.” Lại nhìn về phía con mèo lông xám trắng, xem xét nửa ngày mới nói: “Bụi Bụi.” Sau đó, ôm lấy hai con mèo con đi tìm Đại Bạch thổ: “Ba ba mang các nhóc đi gặp chị gái nha.”

Diệp Dịch Hành bưng đồ ăn ra, nhìn thấy Hà Nghiên Luật cùng đám mèo con chơi đến bắt diệp nhạc hồ, vẻ mặt sáng lạn.

Cậu xếp bát đĩa ra, lại xách nồi cơm ra bảo: “Tối dùng cơm a, chút nữa lại chơi tiếp.”

Hà Nghiên Luật hỏi: “Cho bọn nó ăn cái gì? Chuẩn bị chưa?”

Diệp Dịch Hành chỉ vào chỗ thức ăn cho mèo: “Mua đồ ăn cho các nhóc ấy rồi.”

Hà Nghiên Luật lại hỏi: “Không phải là mèo không ăn được thức ăn cho mèo sao?”

Diệp Dịch Hành trừng mắt nhìn anh một cái: “Đó là do anh không thể ăn, mèo bình thường đương nhiên là ăn thức ăn cho mèo rồi!”

Hà Nghiên Luật “xích” một tiếng bật cười, đổ thức ăn ra cái chậu đựng đồ ăn cho mèo Diệp Dịch Hành mới vừa mua, lại bưng hộp cát vệ sinh vào toilet, sau mới rửa tay sạch rồi ra ăn cơm.

Hai người vừa ăn cơm vừa nhìn hai con mèo con ăn, Tiểu Hoa ăn no xong mới để cho Bụi Bụi dùng, Hà Nghiên Luật nói: “Anh xem, đứa em trai này bị phá hư rồi, khi dễ anh trai nó nha.”

Diệp Dịch Hành đem một miếng thịt bỏ vào trong bát Hà Nghiên Luật, nói: “Đây là anh trai nhường nhịn em nha.”

Hà Nghiên Luật hỏi: “Anh làm sao biết Bụi Bụi là anh, bộ dáng nhìn qua thấy nhỏ hơn Tiểu Hoa mà.”

Diệp Dịch Hành cười nói: “Anh cũng nhỏ tuổi hơn em nha, nhưng mà anh so với em lớn hơn.”

Cái lớn này, rốt cuộc là đang nói về chiều cao hay là cái gì đó khác đây a, Diệp Dịch Hành cười đến tối nghĩa. Hà Nghiên Luật trừng mắt nhìn cậu một cái, không nói gì.

“Chủ cửa hàng nói, con mèo Bụi Bụi đã một tuổi rồi, còn con mèo vằn hổ kia mới vừa được tám tháng.”

“Nga... Em thấy Bụi Bụi không thích người.”

“Vậy sao?” Diệp Dịch Hành bới cơm, “Dọc đường về con mèo xám kia thích chơi với ngón tay của anh a, cứ liếm liếm không ngừng, còn con mèo vằn hổ kia lại rất im lặng.”

“Đi? Tiểu Hoa rất thích theo em a?”

“Ngạc nhiên thật, một đứa thích anh, một đứa lại thích em...”

Buổi tối trước khi ngủ, Diệp Dịch Hành làm một cái ổ trải thảm lông cho bọn nhóc ngủ, hai nhóc mèo con muốn đi tìm “ba ba” chơi tiếp, lại bị ánh mắt của Diệp Dịch Hành hù dọa rụt trở về, Diệp Dịch Hành nói: “Ba ba của mấy nhóc buồn ngủ rồi, mấy nhóc ngoan ngoan đi, không được làm ồn, không được nháo, nghe không?”

Hà Nghiên Luật tắm rửa xong bước ra khỏi phòng, hỏi Diệp Dịch Hành: “Anh đang nói cái gì với tụi nó thế?”

Diệp Dịch Hành cười nói: “Kêu tụi nó buổi tối ngủ phải ôm nhau cho ấm a.”

Hà Nghiên Luật lại trừng cậu: “Anh nói cái gì vậy, đừng đem các con làm hư!”

Ôm nhau cho ấm có cái gì sai a, không phải đều là cùng nhau ngủ đó thôi... Bất quá Diệp Dịch Hành vẫn ôn nhu đáp lại: “Tuân mệnh.” Cậu theo Hà Nghiên Luật đi vào phòng, bây giờ là thời gian của người lớn a, trẻ em không nên tới quá nhiều.

...

Đám mèo này đã ở hơn một tháng rồi, đối với người trong nhà đã quen thuộc, bởi vì có tới hai con, cho nên chơi cùng nhau, đánh lộn cũng cùng nhau đánh, phi thường náo nhiệt.

Hà Nghiên Luật vẫn còn rất thích chơi cầu len, mỗi khi nhìn mèo con dùng chân trước cào cào quả cầu, anh đều trưng ra vẻ mặt xúc động: “Anh trước kia cũng giống vậy a...”

Diệp Dịch Hành thực sự , cậu lập tức không bao giờ muốn thừa nhận mình đã trải qua cái lịch sử ngu ngốc kinh khủng đó!

Hai con người hai nhóc mèo cuộc sống của một nhà bốn miệng rất thú vị, sinh cơ bưng bưng. Tiểu Hoa và Bụi Bụi dưới sự chăm sóc yêu thương của ba ba tụi nó mà càng ngày càng nghịch ngợm, càng ngày càng khỏe mạnh.

Đem khăn tay xé thành từng mảnh nhỏ đã là chuyện thường tình, Diệp Dịch Hành vì thế mà phẫn uất, nhớ năm đó lúc cậu là con mèo cũng chưa bao giờ làm qua cái sự tình “mất nhân tính” đến thế a, không hề làm ra cái chuyện “làm người ta giận sôi” đâu a! Ngay cả Hà Nghiên Luật cũng thường thường oán giận: “Ba ba mấy nhóc còn ngoan hơn mấy nhóc đó nha...”

Những lúc Hà Nghiên Luật sáng tác, đám mèo con này đều nháo không cho anh viết. Lúc mới bắt đầu, Hà Nghiên Luật còn trêu chọc nói: “Cho dù ba ba viết truyện về mèo, nhưng không có năng lực biến mấy nhóc thành người đâu a, muốn thì đi tìm ba ba kia của người đi...”

Đám mèo con vẫn cứ bám dính lấy không buông, vây quanh bên chân Hà Nghiên Luật kêu “Meo meo ô meo meo ô”, túm ống quần của anh, bám lấy dép lê của anh... Hà Nghiên Luật phiền đến nhịn không nổi, đám này như thế nào lại không học theo Tiểu Hắc được a, Tiểu Hắc rất biết điều, toàn là im lặng nằm úp sấp trên người anh thôi!

Diệp Dịch Hành đứng xa xa nhìn sắc mặt của Hà Nghiên Luật, tim khẽ nhói một cái, nháy mắt liền biến thành con mèo đen lớn, nhảy bổ tới gặm cổ hai con mèo con lôi ra ban công, từ trên cao nhìn xuống tạo dáng vẻ hù dọa, khiển trách: “Lúc mẹ các nhóc làm việc thì không được quá nhiều! Biết không! Không nghe lời thì nhốt ngoài ban công, không cho ăn cơm!”

Đôi mắt xanh biết của Diệp Dịch Hành lóe lóe sáng, thành công hù dọa đám mèo con run lấy bầy.

Ba ba quả nhiên là ba ba! Không đúng! Ba ba quả nhiên là mèo! Đám mèo con sau khi phục hồi lại tinh thần, lại càng thêm dính chặt Diệp Dịch Hành, dùng cổ cọ cậu, lại dùng lưỡi liếm liếm...

“Chỉ biết nịnh thôi.” Diệp Dịch Hành cười sờ sờ đám nhóc.

Thần kỳ chính là, anh trai Bụi Bụi vẫn rất thích ở cùng Diệp Dịch Hành, còn em trai Tiểu Hoa vẫn cứ thích nháo tới người Hà Nghiên Luật! Lúc Diệp Dịch Hành không có ở đó, Bụi Bụi liền tự mình nằm trên ghế salon mà ngủ; lúc Hà Nghiên Luật không có ở đó, Tiểu Hoa lại đi theo Bụi Bụi tìm Diệp Dịch Hành làm nũng...

Từ khi nuôi mèo, số lần Diệp Dịch Hành và Hà Nghiên Luật cãi nhau kịch liệt giảm xuống đáng kể, từ một tuần cãi một lần biến thành nửa tháng ồn ào một lần, dần dần đã chuyển thành gia đình văn hóa rồi a, Diệp Dịch Hành sâu sắc cảm nhận được, quả nhiên để giữ gìn gia đình hạnh phúc, nhất định phải nuôi con a!

Mấy ngày sau, Hà Nghiên Luật nằm ở trên giường, dùng thanh âm mềm mại nói: “Lúc anh biến thành Tiểu Hắc dạy bảo bọn nhóc đó, rất đẹp trai a...” Ánh mắt tinh tinh sáng nhìn Diệp Dịch Hành, tràn ngập yêu thương, “Rất có khí chất của ba ba... Em lúc đó nhìn đến ngốc luôn.”

Diệp Dịch Hành nhìn xuống người yêu dưới thân mình, đắc ý nói: “Còn phải nói sao, anh chính là mèo tinh a!”

Hà Nghiên Luật ngẩng đầu lên hôn anh: “Mèo tinh của em.”

Diệp Dịch Hành hôn trả lại: “Ân, tất cả là của em hết.”

—Hoàn—

55. Chương 54: Pn4: Kiếp Trước Kiếp Này (1)

“Dục tri tiền thế nhân, kim sanh thụ giả thị; dục tri lai thế quả, kim sanh tố giả thị.” (Muốn biết kiếp trước như thế nào, hãy nhìn kiếp này đã nhận những gì; muốn biết đời sau sẽ ra sao, cứ nhìn những chuyện mình đã làm)

“Em đang đọc cái gì đó?” Bên tai nghe thấy tiếng nữ non, Diệp Dịch Hành liền lại gần xem xét, “long thư Niết bàn văn, kinh Phật...”

Tay chống cằm, tôi nhẹ giọng hỏi: “Anh tin có kiếp trước không?”

Diệp Dịch Hành cười nói: “Tin, anh khẳng định kiếp trước đã làm rất nhiều việc thiện a, cho nên đời này mới được hạnh phúc như vậy.”

“Em tối hôm trước nằm mơ...”

“Mơ thấy cái gì?”

Mơ thấy gì? Tôi nghĩ có lẽ tôi đã nằm mơ thấy kiếp trước của hai chúng tôi...

Ở đó, tôi là một con mèo lông trắng thuần khiết, mà Diệp Dịch Hành, vẫn là một con mèo đen có đôi mắt xanh biếc, cậu không phải là Tiểu Hắc, cũng không phải là mèo tinh, cậu là thái tử Miêu Quốc.

Ở Miêu Quốc này, thân phận cao thấp đều do chủng tộc quyết định, là do màu sắc bộ lông quyết định.

Màu đen là đại biểu cho bộ tộc đế vương, bình thường người thừa kế vương vị này, đều có một thân lông thuần hắc sắc tinh khiết, quốc vương bề hạ thân lông đen nhánh tỏa sáng đẹp đẽ trường bào quý giá phủ quanh thân hình khôi ngô cường tráng. Mà vị thái tử này lại mặc một cái ngoại bào màu bạc, dáng người thon dài mảnh mẽ!

Khi đến tuổi trưởng thành, thái tử sẽ được quốc vương cùng vương hậu chỉ dẫn làm lễ trưởng thành, ở tòa thành bái kiến tổ tông——

Thỉnh chú ý! Từ đây ta sẽ đổi lại cách xưng hô, vì đây theo anh Luật bảo là kiếp trước a~ cho nên ta lại để thành “ta, người”

“Ta tên Mặc Dục, là người thừa kế vương vị tiếp theo của Miêu Quốc, hôm nay đứng trước người người phát thệ, chỉ cần dân chúng các người kính ta, trợ giúp ta, ta chắc chắn sẽ cho các người một triều đại thái bình thịnh thế.”

Dưới ánh nắng mặt trời, trường bào hắc mao đen tuyền hần mặc được ánh sáng chiếu xạ phát ra kim quang, đôi mắt xanh biếc như ngọc đẹp nhất thế gian nhìn xuống toàn thể quý tộc, thân tử Miêu Quốc.

Thời khắc đôi mắt ấy chạm phải mắt ta, ta chỉ biết, ta đã sa vào rồi...

Ta thề, hần là người, không phải, hần là con mèo vương giả đẹp nhất từ trước tới nay ta từng nhìn thấy!

“Bạch Nhiễm, dậy đi a!”

Nghe thấy âm thanh, ta mơ màng xoay người, đem mặt nâng lên: “Ân...?”

“Người không phải bảo hôm nay phải thi vòng cuối cùng sao!”

“A!” Ta nhảy dựng lên, vội vàng dùng móng vuốt rửa mặt.

Nguy rồi, hôm nay thái tử điện hạ sẽ đích thân phỏng vấn a! Như thế nào lại ngủ quên mất!

Miêu thị vệ lúc này vừa gọi ta dậy liếc ta một cái: “Người xác định không cần tắm rửa qua một cái sao?”

“Không kịp rồi!” Ta liếm liếm lại bộ lông bị rối, rồi chạy nhanh ra ngoài.

Tháng trước, ta có đăng kí tham gia tuyển chọn ngự tiền thị vệ bảo hộ thái tử, tuy mò côi nhưng ta thuộc chủng quý tộc, cho nên ta có tư cách đăng ký, phần thắng dĩ nhiên rất thấp. Bởi vì những người mà ta phải cạnh tranh đều là quý tộc thượng đẳng, đều có bộ lông màu cực kỳ đậm lại tinh khiết.

Trước kia, bạch miêu ở Miêu Quốc địa vị cũng rất cao a, bởi vì bạch miêu rất dịu dàng, xinh đẹp, luôn là lựa chọn tối ưu cho ngôi vị vương hậu, nhưng bởi vì giao phối có vấn đề, mỗi khi sinh hạ ra tiểu miêu đều bị lai hỗn tạp rất nhiều màu, cho nên, địa vị bạch miêu dần dần bị thất sủng, đến bây giờ, bạch miêu quý tộc cũng không còn bao nhiêu.

Phụ thân của ta nguyên là công văn đại thần, thay quốc vương viết chiếu thư, mẫu thân là thị nữ bên người vương hậu, chỉ cần dùng một tay là có thể làm ra bánh bích uy ăn rất ngon. Cả hai người đều là thuần bạch miêu, lúc sinh hạ ta ra, trên người tự nhiên cũng không có màu hỗn tạp.

Đáng tiên, ta lại thích lông màu sậm, cảm thấy mèo có bộ lông màu đậm rất đẹp trai lại khỏe mạnh a.

Bộ tộc bạch miêu từ trước đến nay sức khỏe đều rất yếu kém, chỉ cần làm lụng hơi chút vất vả sẽ dễ dàng sinh bệnh, cha mẹ lại đều rất yêu thương ta, cũng bởi vì nguyên nhân này, cho nên cả hai người đều mất sớm.

Vương hậu thương xót ta một mình cơ khổ, liền phái hai người thị nữ làm nhũ mẫu chiếu cố cuộc sống hàng ngày của ta, còn thường xuyên viết thư ân cần hỏi thăm sức khỏe ta. Ta cố gắng học tập, chăm chỉ rèn luyện, hiện đã trưởng thành rồi, ta dĩ nhiên là nên báo đáp bọn họ, ta muốn trở thành ngự tiền thị vệ bảo hộ cho thái tử, bảo hộ hần cả đời!

Nhưng mà, nếu không được chọn, nếu không được tuyển thì sao đây a...

Ta lại chỉ có thể tìm phương pháp khác để báo đáp lại ân tình của bọn họ thôi...

Không hề nghĩ nhiều, ta vội vàng chạy tới sảnh trường thi, khi đến nơi, quả nhiên toàn bộ mèo trúng tuyển vòng này đều đã có mặt đủ, tổng cộng có mười con, vòng cuối cùng đúng là tàn khốc nhất, sẽ loại hết một nửa quân số.

Ta khẩn trương, bắt quá vào được vòng này ta đã cảm thấy rất thỏa mãn a, dù sao bạch miêu rất hiếm khi được giữ chức ngự tiền thị vệ, cho dù là bị loại, ít nhất cũng có thể lên chức miêu thượng úy, quản lý mấy đám miêu tiểu binh cũng được.

Quốc vương bệ hạ ngồi trên ngai vàng ở đại điện, vẻ mặt hiền lành nhưng không hề mất đi uy nghiêm, sau này thái tử cũng sẽ lên ngôi ở cái chỗ kia nha... Ta vui vẻ tưởng tượng, quay trái quay phải tìm kiếm thân ảnh thái tử. Một lát sau, hần tới, hôm nay không có mặc y phục màu bạc của ngày làm lễ trưởng thành a, thay vào đó là bộ y phục bằng len trắng, đám lông đen lộ ra khỏi áo càng nhiều hơn, nhìn qua thấy thật trơn, thật sáng bóng, thật đẹp trai quá đi

~Ồ... Nếu ta cũng có bộ lông đen xinh đẹp như thái tử thì tốt rồi a! A không, thái tử điện hạ là thần thánh không thể xâm phạm, chỉ cần ta vẫn được nhìn thái tử như thế này, là cảm thấy thỏa mãn lắm rồi...

Ngồi xuống bên người quốc vương, đưa mắt nhìn qua bọn ta một vòng, không biết có phải ta bị lỗi giác hay không, hình như tầm mắt của hần lúc lia tới chỗ ta thì dừng lại vài giây nha, ta cúi cúi đầu nhìn mặt đất, không dám nhìn hần.

“Các người ở đây đều là những kẻ nhận được bậc giáo dục tốt nhất tại Miêu Quốc chúng ta, đã đấu qua võ, luyện qua văn, buổi xét duyệt cuối cùng này, sẽ chọn lựa ra các bậc tinh anh trong bọn người...” Quốc vương bệ hạ mở miệng nói chuyện, “Miêu Quốc bởi vì sự tồn tại của các người mà cảm thấy kiêu ngạo, các người sau này sẽ là trụ cột của Miêu Quốc chúng ta!”

“Đúng vậy, bệ hạ!” Chúng ta cùng kêu lên nói.

“Hôm nay tập hợp các người lại đây, chính là muốn thử thách thêm một lần cuối cùng, người thông qua thử thách này sẽ trở thành vương tộc ngự tiền thị vệ, cả đời kế thừa tước vị, chức trách của các người chính là phụ tá bảo hộ con ta, làm cánh tay trái phải đắc lực của hần, làm ngọn đèn soi sáng cho hần, sánh vai hảo hữu, kính hần vi vương, trân hần vi hữu, yêu hần cho đến chết, và hần cũng sẽ như thế với các người...”

“Đúng vậy, bệ hạ!”

“Thử thách cuối cùng này là do Dục nhi lựa chọn đồng quyết định.” Bệ hạ nói xong, liền đem tầm mắt chuyển về phía thái tử điện hạ, thái tử đáp lễ: “Đa tạ phụ vương.”

Hắn nói xong đứng lên, nở nụ cười mỉm tự tin mang theo khí khái vương giả: “Vừa rồi phụ vương đã nói, các người đều là tinh anh trong tinh anh, những thử thách cần trải qua các người cũng đã trải qua tất cả...”

Ta tham lam đứng nhìn thái tử không chớp mắt, nghe âm thanh hắn phát ra, cảm thấy giống như cây cỏ mùa xuân, vui vẻ thoải mái.

“Khảo nghiệm của ta rất đơn giản, có thể cái vấn đề này các người đã có sẵn đáp án trong lòng rồi, đương nhiên, ta lại không muốn nghe có bất cứ câu trả lời nào giống nhau...”

Mười con mèo đưa mắt nhìn ta ta nhìn người, bắt đầu khẩn trương.

“Các người lần lượt nói ra lý do vì sao các người muốn tham gia tuyển chọn ngự tiền thị vệ, ta muốn các người nói sự thật, mỗi người chỉ có 5 giây để trả lời, nói cách khác, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói được một câu.... Người thứ nhất!”

Người thứ nhất không chút nghĩ ngợi liền nói: “Vì nước hy sinh, chết cũng không từ!”

“Số năm!” Thái tử điện hạ không chút ngừng lại, gọi ngay số tiếp theo.

“Vì Miêu Quốc phồn vinh phú cường!”

“Số 3.”

“Vì chúng thực mình đủ năng lực phò tá thái tử chính lý quốc gia!”

“Số 9...”

...

“Số tám.”

A! Là ta! Ta, ta, ta! Những gì ta có thể nói đều bị bọn họ nói hết rồi a, ô...

Ta nhìn đôi mắt xanh biếc của thái tử, vô pháp suy nghĩ, liền thốt ra: “Vì, vì có thể được đứng bên cạnh thái tử điện hạ...”

Xong rồi xong rồi, như thế nào lại đi nói cái lý do nhàm chán đến như vậy, chắc là bị loại rồi, ô ô ô...

Thái tử khựng lại một chút, nhợt nhạt cười, di dời tầm mắt: “Số 4.”

“Vì muốn trở thành sự kiêu ngạo của gia tộc.”

“...”

Một phút sau, thái tử hỏi quan văn bên cạnh: “Đều nhớ kỹ?”

“Đúng vậy, điện hạ.”

“Các người chờ, chút nữa ta sẽ trở lại thông báo cho các người.”

Trái tim của ta đã thành tro tàn rồi, với cái kết quả kia ta không ôm được một chút hi vọng con con nào nữa a, có một con mèo lông màu xám đậm kể bên vổ vổ bả vai ta: “Tiểu Bạch a, như thế nào lại cúi đầu ủ rũ thế a.”

Ta uể oải nói: “Ta cảm giác ta rớt rồi.”

Hồi miêu (con mèo xám) nói: “Như thế nào lại vậy, người trả lời rất tốt mà.”

Ta được hắn an ủi, tâm tình cũng tốt lên chút đỉnh, nhưng vẫn cúi thấp đầu, nói: “Người lúc này nói cái gì? Vừa rồi khẩn trương quá, ta không có nghe thấy câu trả lời của người khác.”

Hồi miêu cười nói: “Ta khẳng định cơ hội được tuyển chọn của ta còn thấp hơn người a, khi này thái tử hỏi nhanh như vậy, ta ngay cả nghĩ còn không có thời gian để nghĩ, trực tiếp đem lời thật nói ra chính là muốn kiếm tiền nuôi đệ đệ muội muội, cho bọn nó có cuộc sống hạnh phúc thôi.”

Ta kinh ngạc, “Di, người không phải là quý tộc sao?”

Hôi miêu cười khổ nói: “Hiện tại thì không phải a, chúng ta là được tổ tông che chở, sau thế hệ ông nội của ta, đám thế hệ thứ hai chỉ biết ăn xong lại nằm. Lúc ta sinh ra, gia tộc đã lụy bại rồi, ngay cả học phí chỉ trả cho đệ đệ muội muội ta cũng không có trả nổi, ai, nhân sinh chuyển dời khó nắm bắt, không biết ta có thể chấn hưng lại gia tộc được hay không nữa”

Ta cầm lấy chân hôi miêu, đau lòng nói: “Chỉ cần người có tâm, khẳng định là có thể.”

Thì ra trên đời này người bi thảm hơn mình chỗ nào cũng có, ta chẳng qua là cha mẹ mất sớm, lại được hoàng tộc chiếu cố. Nhưng con hôi miêu này tuy cha mẹ còn khỏe mạnh, nhưng toàn bộ sự nghiệp phục hưng gia tộc lại đem toàn bộ hi vọng đặt lên người hắn... Loại áp lực này, không phải người bình thường có thể gánh vác.

Đang nói chuyện thì thái tử lại bước ra, đi theo là một sĩ quan tay cầm một quyển giấy mỏng, chúng ta không nói nữa, im lặng chờ đợi thái tử tuyên bố.

“Số 1, người trong phần thi võ có thành tích tệ nhất trong nhóm, hơn nữa người mới vừa nói vì nước hy sinh, có chết không màng, ta cảm thấy người vào ngũ quân đoàn của hoàng tộc thì thích hợp hơn, như vậy người mau mau đi theo Lạc tướng quân học hỏi, sau này có cơ hội thích hợp, hẳn chắc chắn sẽ đề bạt người.”

Đây là... Bị loại?

Số 1 có vẻ có chút mất mát, nhưng chức vị mới này xem ra cũng không kém, hẳn rất nhanh liền lộ ra thần sắc cảm kích, cúi đầu tạ ơn.

“Số 3, người đã đến đây, chứng tỏ năng lực của người đã đủ. Ta cho rằng người ở muốn ở bên cạnh ta, là vì người muốn chứng tỏ bản thân, không phải vì ta. Xét thấy người thành tích kiệt xuất, ta phái người nhậm chức vụ trọng yếu trong quản lý đoàn của hoàng gia; mặt khác, số năm cũng giống như vậy, thương đoàn hoàng gia cũng cần người, hy vọng sau này tài năng của các người sẽ được công nhận.”

Hai con mèo cảm động đến rơi nước mắt, run rẩy râu tạ ơn.

Ta thầm nghĩ, thái tử đúng là rất am hiểu tâm tình miêu dân, cho dù không được tuyển chọn, hẳn cũng sẽ an bài cho bọn họ một vị trí thỏa đáng, khiến mỗi một con đều cảm thấy cam tâm tình nguyện...

“Số bốn, số sáu.”

Hôi miêu và một con mèo khác nghe thấy, lập tức tiến lên từng bước.

“Ta rất thích suy nghĩ của các người, nhưng, đi theo ta không nhất định có thể kiếm rất nhiều tiền, ngược lại có đôi khi sẽ phải chịu rất nhiều trời buộc, không thể về nhà thăm người thân, luôn luôn đi theo bên người ta là bởi vì ta, không phải là vì gia tộc của các người, nói thật, khuyên can giáo huấn đoàn hoàng tộc là nơi có nhiều cơ hội phong thưởng nhất, ta quyết định để các người đến đó nhậm chức, cả hai đều là thượng vị (cấp trên), như vậy gia tộc của các người có thể ngẩng mặt lên nhìn người rồi.”

Mèo xám lặng lẽ liếc nhìn ta một cái, vẻ mặt vui vẻ.

Ta sững sốt, hiện tại mới phát hiện, thì ra thái tử đã tuyên bố xong trong rồi, năm người đã đi nơi khác...

“Còn lại năm, theo ta vào đây.”

Ta vui vẻ đến linh hồn xuất khiếu, không thể tin được, mình vậy mà lại được chọn nha! Ngơ ngơ ngác ngác theo bọn họ đi vào nội điện, ngay cả nói câu “tạm biệt” với hôi miêu cũng quên mất tiêu.

Thái tử điện hạ mỉm cười ngồi xuống, chỉ chỉ vào mấy chiếc đệm mềm mại bên người nói, “Các người cũng ngồi đi.”

Ta ghé ngồi lên chiếc đệm mềm mại màu xanh ngọc, xung quanh còn tỏa ra hương khí thảo nhiên, xung quanh đều là miêu thị nữ, lại có thái tử điện hạ cực kỳ đẹp trai, còn có hương trà thảo mộc dễ ngủ phiêu đảng quanh quanh, này thật không giống như cảnh thực mà là mộng ảo a.

“Có biết vì sao ta tuyển chọn năm người các người không?”

Mấy con mèo buồn bực lắc đầu, có một con sợ hãi hỏi: “Ta vừa mới nói nguyện ý chia sẻ hỉ nộ ái ố cùng thái tử điện hạ, chẳng lẽ thái tử muốn cùng chúng ta tâm sự về chuyện này sao?”

Thái tử điện hạ liếm liếm chén trà, “Không đúng” hần liếc nhìn ta một cái, hỏi, “Người tên là gì?”

“...A?” Ngẩn người đã lâu, dĩ nhiên hoàn toàn không kịp phản ứng lời thái tử mới vừa nói, ta lắp bắp, “Bạch, Bạch Nhiễm...”

“Bạch Bạch Nhiễm?” Thái tử cười hỏi lại, nụ cười của hần tràn ngập ma lực, làm cho trái tim của ta bấn kinh hoàng.

“Điện hạ, trong đám chúng ta, lá gan của Tiểu Bạch là nhỏ nhất, người hù dọa hần hần sẽ choáng váng a...” Một con mèo lông có chút đỏ đỏ tên là Thiên Hồng kêu lên, hần đem thái tử coi như là bạn bè mà cười đùa.

Thái tử lắc lắc cái đuôi, nói vui: “Ta cũng giống như các người thôi, vui vẻ một chút đi, đừng xem ta là thái tử nữa, hiện tại, chúng ta là bằng hữu. Thái tử chỉ là để cho dân chúng và quốc gia nhìn thôi.”

Bọn ta đưa mắt nhìn nhau, có chút khó hiểu.

Thái tử lại nói: “Các người lên được tới vòng cuối cùng này, đã là rất lợi hại rồi, vấn đề lúc này, ta chỉ muốn nhìn xem ai thuận mắt, cảm thấy ai có thể cùng ta vui đùa, cùng nhau học, cùng nhau quản lý Miêu Quốc thôi...” Điện hạ chĩa vào người ta nói, “Giống như hần, ta muốn người chân chính nguyện ý đứng góc ở bên cạnh ta.”

“Hiểu được!” Con mèo mẽ lông nâu mơn trớn râu, “Trách không được lúc ta nói, ta có thể bồi điện hạ chơi cờ, biết rất nhiều địa phương hảo ngoạn tại Miêu Quốc, người liền chọn ta, bởi vì điện hạ muốn cùng chúng ta chơi đùa...”

“Ha ha ha ha!” Hần cười to nói, “Đúng rồi!”

Bị tiếng cười của thái tử lây nhiễm, tất cả chúng ta cũng trở nên thoải mái hơn. Toàn thân ta cảm thấy lâng lâng, cái đuôi phe phẩy, nhìn thái tử mà chân thành nói: “Điện hạ, ta sẽ làm bánh bích quy mèo cho người ăn...”

Đây là món sở trường của mẫu thân lúc còn sống, trước đây thường chui vào phòng bếp xem nàng làm, sau khi nàng qua đời ta cũng chỉ có thể dựa vào bánh bích quy này mà hoài niệm nàng.

Ta nguyện ý đem thứ ta trân ái nhất cùng thái tử điện hạ chia sẻ.

“Bánh bích quy mèo?” Thái tử lịch đầu nghĩ, “Ta đã ăn rồi.”

“Di...”

“Đúng, là loại bánh do Tuyết Nhi cô cô làm sao?”

Tuyết Nhi cô cô... Tuyết Nhi, đó là tên của mẫu thân ta a! A ta đã quên, mẫu thân từng là thị nữ của vương hậu, chắc chắn đã từng làm bánh bích quy mèo cho thái tử ăn rồi a!

Ta liều mạng gật gật đầu.

“Tiểu Bạch xấu, người chưa từng làm cho chúng ta ăn a, chúng ta cũng muốn.” Thiên Hồng trêu chọc, vừa rồi cũng là hần nói ta nhất gan, từ lúc tham gia tuyển chọn tới nay, hần thích nhất là tra ta.

Ta trừng mắt nhìn hần một cái: “Đều có đều có.”

Một con mèo khác trong nhóm cười to phụ họa, ta nghĩ, thái tử tuyển chọn chúng ta, phần lớn là muốn thân thiết, muốn tìm người dễ ở chung a...

“Hội nghị nhỏ” sau khi họp xong, chúng ta từng người quay về thu thập hành lý. Ngày hôm sau, ta cùng các bằng hữu ở ký túc xá trong lúc tham gia tuyển chọn cáo biệt, chỉ là mang theo chút quần áo đơn giản, cũng vài cái bánh bích quy mèo nướng, đến thẳng tòa thành. Đó là nơi chúng ta sẽ cùng hoàng tử ở.

Phòng của ta gần tấm cung của điện hạ nhất, vừa đến nơi thì đã phát hiện quần áo mới đã được đặt sẵn ở trên giường rồi, ta nhào vào sờ a, oa, đều là loại tốt đó nha!

“Thích không?” Chợt nghe thấy một trận âm thanh ôn nhu, ta quay đầu lại nhìn, mới phát hiện vương hậu của thái tử điện hạ đã đứng ở cửa, ta lập tức từ trên giường nhảy xuống, cung kính nói: “Vương hậu nương nương, vương tử điện hạ.”

“Bộ dạng rất giống Tuyết Nhi, đều là một thân lông trắng xinh đẹp.”

Ta nâng đầu lên nhìn vương hậu nương nương, không ngờ nàng thế nhưng lại cùng ta cọ cọ cổ, trời ạ! Đây là lễ nghi tối thân thiết của quý tộc, là hành vi chỉ được phép phát sinh đối với con mèo thân thuộc nhất thôi a... Ta hèn mọn như vậy, hơn nữa, hơn nữa, vương hậu nương nương còn tự mình...

“Đừng e ngại như vậy.” Vương hậu nương nương dùng móng sờ sờ cổ ta, hòa ái nói, “Về sau còn phải nhờ người giúp ta trông chừng Dục Nhi.”

Trông chừng hắc? Thái tử điện hạ thành thực như vậy... Còn muốn ta trông chừng sao?

“Tiểu Bạch, bánh bích quy ở đâu vậy?” Ta xoay người lại, phát hiện điện hạ đang lôi kéo bọc đồ của ta a...!

“Nha...” Đồng bánh làm hư của ta vẫn ở trong cái bọc đó nha! Ta muốn đoạt lại, nhưng điện hạ đã lôi cái hộp ra, ngửi ngửi, nói: “Là hương vị bánh của Tuyết Nhi cô cô.”

Vương hậu nương nương lộ vẻ mặt vui mừng, tiến lại gần: “Đúng vậy sao?”

Điện hạ mở hộp ra, trong hộp đầy những cái bánh bích quy nhỏ nhỏ... Ta cúi thấp đầu, không dám nhìn bọn họ, ta làm không có ngon đẹp như mẫu thân làm a...

“Ai.. Mới nếm thử một cái, liền nhớ lúc Tuyết Nhi còn sống a.” Vương hậu nương nương ghen ngào, ánh mắt ươn ướt, ta kinh ngạc ngẩng đầu, dùng đầu nhẹ nhàng cọ vương hậu nương nương.

Bọn họ, là đang tưởng niệm mẫu thân sao?

Nương nương ôm ta một cái, nói: “Bé ngoan...”

“Mẫu hậu, người mau trở lại cung đi, chút nữa phụ vương tìm không thấy người, lại sinh hờn dỗi.” Thái tử vốn chỉ là muốn lừa vương hậu nương nương đi thôi a. Hắc ghê nằm lên cái đệm trong phòng ta ăn bánh bích quy, bảo ta đi thay y phục mới, thì ra đây đều là quần áo của điện hạ, là do hắc lớn quá nhanh cho nên đều không còn mặc vừa nữa, mà bộ dạng của ta so với hắc có chút nhỏ hơn tí, cho nên mặc rất vừa người...

Hắc chọn lấy một bộ y phục đỏ hồng nói: “Màu này không hợp với màu lông của ta, nhưng cũng rất thích hợp với bộ lông trắng của người, đến thay cho ta xem xem.”

Sau khi thử, cảm thấy không được tự nhiên, màu sắc y phục này quá diễm lệ, ta đã quen mặc những bộ tối màu rồi, đột nhiên ăn mặc rực rỡ như vậy, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Thái tử điện hạ chăm chú nhìn ta, sững sờ một hồi lâu, mới nói: “Người thật xinh đẹp.”

Mặt của ta nhất thời nóng lên, đến gần bên người thái tử gục xuống, lơ đãng đụng vào bộ lông màu đen đang tỏa sáng của hắc, nhẹ giọng nói: “Thái tử điện hạ so với ta xinh đẹp hơn.”

56. Chương 55: Pn4: Kiếp Trước Kiếp Này (2)

Thời gian nhanh như thổi đưa, vậy mà đã qua hơn một năm đi theo thái tử. Trong khoảng thời gian này, chúng ta bồi điện hạ học tập, rèn luyện, săn bắn, chơi đùa, cùng hắc sẽ chia buồn phiền lo lắng, quốc vương đệ hạ cũng bắt đầu giao cho thái tử một ít quốc sự đơn giản. Ta thân không vương bận, toàn tâm toàn ý chăm lo hết thấy sự tình của thái tử, cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều rất phong phú.

Cứ như vậy, chậm rãi lớn lên, chậm rãi già đi, nhìn hắc cưới thái tử phi, xem hắc ngồi lên vương vị, sau đó lại đến nhìn tiểu thái tử được sinh ra... Chỉ cần nghĩ như vậy, ta đã cảm thấy hạnh phúc rồi!

Thái tử và ta thật sự rất thân nhau, vô luận là đi nơi nào cũng phải dẫn ta theo, đám Thiên Hồng bọn họ hay nói giỡn rằng ta với thái tử một đen một trắng, thật là một đôi hoàn mỹ. Ngay từ đầu ta chỉ cảm thấy bọn họ nói lung tung, thái tử cao quý lại đẹp trai như vậy, còn ta chỉ là một con mèo trắng cực bình thường, sao có thể xứng?

Ta áy náy nhìn thái tử, hấn lại đối với việc này không hề phản bác, chỉ thường xuyên cười dài nhìn lại ta.

“Tiểu Bạch không có tự tin gì hết a, người xem y đi, cái cổ muốn rứt lại rồi kìa, ha ha...” Con mèo lông nâu tên là Túc Túc cười nói.

Thiên Hồng nói: “Tiểu Bạch người nên kiêu ngạo một chút a, xem, lông của người ở dưới ánh mặt trời cũng lấp lóe sáng nha, giống như trên người người đang được bao phủ một vòng kết giới trong suốt vậy, rất xinh đẹp.”

Ta cúi đầu xem xét thân thể của mình, bộ lông tơ trắng như tuyết bị gió thổi lộn xộn hết cả lên.

Túc Túc nói: “Ta thấy có hơi gầy chút, tao nhả đúng là tao nhả, nhưng rất tinh tế.”

Thái tử bỗng nhiên xen vào nói: “Đúng vậy, nên vỗ béo một chút nữa, ôm thoải mái hơn.”

“Nga ~~” ...”A ~~” ...”Thì ra là thế ~~”

Nghe thái tử vừa nói như thế, cả bọn đều ý tứ hàm xúc không rõ phát ra âm điệu kỳ quái, ha ha cười ồn ào.

“Điện hạ người nói cái gì a!” Ta tức giận nhìn hấn, cảm thấy rất quẫn bách.

“Ai nha nha nha, Tiểu Bạch lại thẹn thùng ...” Thiên Hồng nhảy bổ tới người ta, dùng móng vuốt sờ soạng lỗ tai của ta.

Ta bực mình, nghiêng đầu cắn hấn, nhưng hấn lại nhanh chân chạy mất tiêu.

Túc Túc ban đầu còn quỳ rạp trên mặt đất, giờ lại đứng lên, cười một cái hướng ta chạy tới. Ta đè thấp bả vai sẵn sàng nghênh chiến, hấn rất mạnh, chỉ cần dùng chút lực cũng có thể đem ta đánh ngã, ta lăn một cái muốn xoay người lại, hấn đã nhào đến, làm bộ muốn cắn cổ ta, ta theo bản năng nhắm mắt lại...

Bỗng nhiên cảm thấy có một luồng gió khẽ thổi nhẹ qua người, một hương vị quen thuộc đập thẳng vào mặt, là mùi của thái tử...

Ta mở mắt ra, thái tử không biết tự lúc nào đã đứng áng ngay trước mặt ta, nói với Túc Túc: “Không cho phép khi dễ Tiểu Bạch.”

Túc Túc cười đến bỉ bĩ: “Ta có khi dễ y đâu a, ta chỉ là cùng Tiểu Bạch chơi trò Amateur Wrestling thôi mà...” (Amateur Wrestling: Đấu vật nghiệp dư. Tiếng Anh a~ đây là cái thời đại nào? ==)

Thái tử thản nhiên cười, nghiêng thân người đỡ ta đứng lên: “Chơi Amateur Wrestling cũng không được phép.”

“Nga ~~”

“Ha ha ha ~~”

Bọn họ lại cười, ta ủ rũ ngồi chồm hồm trên mặt đất, cứ như vậy, thái tử có phải là không cần ta nữa hay không, ta căn bản không có tác dụng gì hết, lại còn phải nhờ thái tử bảo vệ cho ta nữa...

Buổi tối trở lại tòa thành, ta dùng nước nóng lau thân thể, liếm lông cho khô, trở lại phòng ngủ, mới phát hiện thái tử đang ở trong phòng của ta: “Điện hạ... Người sao còn chưa đi nghỉ ngơi?”

Hấn xoay người nhìn ta. Ta chợt nhớ lại sự tình ban sáng, chán nản thấp đầu.

Hấn nhẹ giọng nói: “Lại đây.”

Ta đi qua, ở bên cạnh hấn gục xuống, hấn đem cằm đặt lên lưng lên cổ ta. Động tác này điện hạ rất thường làm, lần đầu tiên ta khấn trương vô cùng, nhưng hiện tại cũng đã thành thói quen. Ta thuận theo mà nằm úp sấp, khí thở của hấn quét qua quét lên trên lỗ tai của ta, nóng nóng ngứa ngứa...

Đột nhiên lỗ tai nóng lên, ta run rẩy. Thái tử liếm lỗ tai của ta a! Còn ngậm trong miệng mà cắn... Đây... Đây... Quá thân thiết đi...

Ta lèch đầu né tránh: “Điện hạ...”

Thái tử nhả ra, nhẹ giọng nói: “Tiểu Bạch, về sau lúc chỉ có hai chúng ta, người kêu ta là Mặc Dục, hoặc là Dục đi, không cần luôn miệng điện hạ thái tử nữa, được không?”

Ta ngẩn ra, quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt hắn thực sự rất nghiêm túc, đôi mắt xanh biếc kia như là có ma lực hấp dẫn người khác, ta tham lam nhìn hắn, nhìn không chớp mắt. “Àn...”

Hắn nghe thấy ta đáp ứng, liền tiến tới liếm liếm cổ ta, ta theo bản năng nheo mắt lại, cảm thấy cực kỳ thoải mái, nhưng mà đáy lòng lại lớn tiếng hò hét, dừng lại, dừng lại a, không thể tiếp tục...

Có cảm giác phải dùng sức lực rất lớn mới có thể tránh né được động tác của thái tử, ta nhìn hắn nhỏ giọng nói: “Cho ta liếm người đi.” (YY-ing, liếm cái gì... Ô~ máu mũi ta~)

Hắn nhìn ta, đôi mắt sâu không thấy đáy: “Được.”

Ta vươn đầu lưỡi ra cẩn thận liếm liếm cổ thái tử, bộ lông đen tuyền xinh đẹp.... Ô.... Hảo mềm mại...

Àn, ta vốn là phải hầu hạ đúng mới đúng a... Ta tinh tế liếm liếm ngực, cảm, gương mặt, đỉnh đầu, lỗ tai, thái tử hình như cũng cảm thấy rất thoải mái, híp mắt hưởng thụ, nhưng tầm mắt chung quy vẫn không rời khỏi ta.

Vừa sa vào bầu không khí ấm áp, thái tử bỗng nhiên đưa chân đẩy ta ra: “Tiểu Bạch... Đủ rồi..”

Ta bị đẩy ngã lên cái đệm mềm mại, có chút vô tội nhìn hắn: “Làm sao vậy?”

Thái tử dùng âm điệu kỳ quái nói: “Hôm nay mệt chết đi, người nghỉ ngơi sớm một chút, ngại mai còn phải cùng ta đi tuần sát thương đoàn.”

“Nga...” Ta liếm liếm chân của mình, quyết định nghe lời hắn leo lên giường ngủ.

“Tiểu Bạch, không chúc ta ngủ ngon sao?”

Ta chặn lại nói: “Điện hạ ngủ ngon.”

“Điện hạ?”

Ai nha, gọi sai !”Dục, Dục. Ngủ ngon.”

“Là Dục, không phải Dục Dục.” Thái tử ôn hòa sửa lại, lòng bàn tay của ta lại nóng lên, nhỏ giọng nói: “Ngủ ngon, Dục.”

“Àn...”

Ta cảm thấy gần đây thái tử đối với ta hình như càng ngày càng vô cùng thân thiết. Ban đầu chỉ là ở trong phòng ta cọ cọ liếm liếm, hiện tại ngay tại trước bàn dân thiên hạ cũng muốn cắn cắn lỗ tai ta. Thần kinh của ta cũng không phải là loại phản ứng chậm chạp, đối với sự thân cận này của thái tử đương nhiên là có cảm giác, mặc dù thích, nhưng động tác thân thiết này, lại có điểm bất kính, dù sao hắn cũng là thái tử, ta là cấp dưới, hơn nữa cái loại hành vi này thái tử chỉ có thể cùng giống cái làm thôi a, không thể cùng ta làm nha...

Ta không để ý nữa, chỉ nghĩ thái tử thích ta bởi vì ta khôn ngoan thôi, vì thế càng tận tâm làm việc. Nhưng mà, không biết tự khi nào, nhiệm vụ của ta dần dần bị giảm bớt, cơ bản năm con mèo tụi ta đều có số nhiệm vụ phải làm giống nhau, nhưng hiện tại, bị phái đi phần lớn là bọn họ, ta chỉ được an bài ở bên người thái tử, chỗ nào cũng không được đi.

Cứ như vậy, ta lại càng cảm thấy mình chẳng hề có một tí giá trị gì...

Có một lần, điện hạ phái Thiên Hồng đến quân đoàn hoàng tộc đưa văn kiện, nhưng mà Thiên Hồng còn có một nhiệm vụ khác cần phải hoàn thành, ta rốt cục nhịn không được nói: “Điện hạ, ta đang rảnh, cho ta làm đi.”

Thái tử không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Vây cho Ngải Di đi đi, Tiểu Bạch người ngồi.”

Ngải Di nhận nhiệm vụ, cười hì hì chạy ra ngoài, Thiên Hồng trừng hai mắt với ta, làm cái mặt quỷ thiện ý rồi cũng chạy đi. Ta cảm thấy ủy khuất, ghé ngồi ở một bên tự mình liếm liếm móng, hồi lâu sau thái tử mới hỏi ta: “Làm sao vậy, tức giận sao?”

Ta làm sao có thể tức giận với hần a, ta là đang khổ sở đó: “Điện hạ không tín nhiệm ta sao? Vì cái gì lại không cho ta làm việc?” Ta ai oán nhìn hần.

Thái tử im lặng mất một lúc lâu, bỗng nhiên cười ra tiếng: “... Tiểu Bạch, người thật đáng yêu nga...”

“A, a?” Hần, hần cười ta còn khen ta...

“Người cứ ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh ta là được a, đây chính là nhiệm vụ.” Hần bu lại, nâng chân chạm vào cổ ta, “Lông của người, ha ha...”

Lông của ta? Thì làm sao? Ta cúi đầu nhìn nhìn, liền phát hiện ở bên cổ có một mảnh lông bệt bệt cong cong lộn xộn, lỗ tai ta run run, cúi đầu dùng sức liếm liếm.

Ồ... Rồi thành cục rồi nè...

Thái tử cười nhìn ta, chậm rãi nói: “Ta còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy người, ở tại vòng cuối cùng tuyển chọn ngự tiền thị vệ...”

“Àn?” Ta ngừng đầu, hồ nghi cái lý do thái tử kể chuyện quá khứ.

“Ngày đó, lông của người cũng cong cong bệt bệt như vậy a, rất đáng yêu...”

A, ta nhớ rồi, ngày đó ngủ quên, cho nên không có thời gian đi liếm lông cho tỉ mỉ, mặc cho đám lông lộn xà lộn xộn đi đến trường thi, điện hạ thế nhưng lại để ý, để ý rồi lại còn nhớ rõ...

“Ta thấy người, trên người thường xuyên có vài chỗ lông bị cong cong lộn xộn, người buổi tối ngủ đều chỉ bảo trì một cái tư thế thôi sao?”

“Ta... Ta không có a, ngô... Ta cũng không biết nữa.” Ta liếm liếm lông, cảm thấy hình tượng của mình đúng là quá kém a...

“Người đúng là rất đáng yêu a...” Hần đến gần ta hơn, đem cái mũi dán lên trên cổ ta, nặng nề hít một hơi, “Àn, chính là mùi này...”

“Mùi, mùi gì?”

“Ngày đầu tiên nhìn thấy người, thì ta liền ngửi thấy được a, mùi trên người của người, khiến ta cảm thấy... Rất thoải mái...”

“Ta, ta hôm đó không có tắm...” Ta thành thật nói, khẩn trương lui lại một tấc.

Thái tử điện hạ đưa chân ôm công lấy cổ ta, đầu vùi vào ngực ta, hít thật sâu.

Lại tới nữa a, động tác cực thân thiết như vậy, làm cho cơ thể của ta lại nóng lên rồi... Ta dùng đầu đụng thái tử, ý bảo hần thối lui một chút. Nhưng mà, hần không có thối lui, lại ngẩng đầu lên, vươn đầu lưỡi liếm liếm lên chóp mũi ta...

Trời ạ! Đối với ta mà nói, đây là động tác cực hạn có thể chịu đựng rồi nha! Trái tim nho nhỏ của ta thiếu chút nữa là bắn ra ngoài rồi...

“Rất sạch sẽ, thuần túy, là mùi của Tiểu Bạch,” thái tử nghiêm túc nói, “Những con mèo khác đều không có, vĩnh viễn không có, loại mùi vị khiến cho ta muốn thân cận như vậy...”

“...”

Con người xanh biếc của thái tử đem tầm mắt của ta khóa lại, tiếp tục nói: “Không biết tự khi nào, ta cảm thấy đôi mắt hổ phách của người, cũng đặc biệt đáng yêu đến mê người.” Thái tử nói xong, lại duỗi thân vươn đầu lưỡi liếm lên mắt ta.

“...” Làm sao bây giờ, làm sao a, thái tử điện hạ, cầu người đừng nói lời như thế, cầu người, cầu người... Dừng lại...

“Lúc ánh mắt người nhìn ta, người làm ta, đều làm cho ta cảm thấy...” Hấn càng ngày càng nghiêm túc, biểu tình nghiêm túc, ngữ điệu nghiêm túc, nói tới đây, hấn vươn đầu lưỡi, liếm liếm miệng ta, “Cứ như vậy, ta đã sớm thích người rồi...”

“...” Trời, trời, trời a... Ta đây là đang nằm mơ hay sao? Thái tử đẹp trai dịu dàng đang nói thích ta? Hấn... hôn ta? Đây là ngày có chết ta vẫn không thể tin a...

Ta khựng lại, choáng váng lại bị mê hoặc... “Điện hạ...”

“Kêu tên của ta.”

Thái tử liếm miệng ta, thỉnh thoảng còn đem đầu lưỡi luồn vào trong, liếm lưỡi của ta.

“Dục, Dục...”

“Là Dục, không phải Dục Dục.” Thái tử lại sửa sai ta thêm lần nữa, toàn thân hấn giờ đã đè hấn lên người của ta: “Tiểu Bạch...”

Không biết từ khi nào, toàn thân ta đã được đặt nằm trên tấm đệm mềm mại rồi, tùy ý đối phương muốn làm gì thì làm...

“Tiểu Bạch...” Móng vuốt của thái tử nhẹ nhàng cào cào vào lưng và đuôi của ta, đầu lưỡi quét qua quét lại trên cổ ta, thật chậm rãi, từng chút từng chút hướng tới ngực ta, bụng ta...

Ta chớp chớp đôi mắt ướt át, say mê bởi vì động tác của thái tử, cái cổ nâng lên muốn cọ cọ hấn, thái tử lại cúi đầu chủ động đến cọ ta: “Người nguyện ý sao?” Hấn nhìn ta, ra vẻ thành câu.

“Ta... Ta...” Mặc Dục, chỉ cần người muốn, ta cái gì cũng đều nguyện ý cho người làm.

Nhưng mà, ta nói không nên lời.

“Điện hạ!” Âm thanh của Túc Túc từ thật xa truyền đến, ta cả kinh, mau lẹ đẩy thái tử ra khỏi người, nằm cuộn lại thành một đoàn.

Cánh cửa mở ra, Túc Túc vui vẻ nhảy bổ vào, đem văn kiện đặt ở trước mặt chúng ta, tuôn ra một đồng lời báo cáo, sau lại nhìn nhìn biểu tình quái dị lại ngồi ngay ngắn của thái tử, rồi lại nhìn ta cuộn thành một đoàn ở bên cạnh...

“Nga

” Túc Túc “Xoát” một tiếng nhảy dựng lên, chạy trốn ra ngoài, một bên reo lên: “Ta đi tìm Thiên Hồng bọn họ chơi a, không phiền các người nữa ha ha...”

Ta cảm thấy nguồn nhiệt ở tim mình càng ngày càng nóng, nếu ta là hồ ly thì tốt rồi a, có thể dùng cái đuôi to của mình che mặt lại.

Túc Túc vừa đi ra, ta cũng muốn chạy trốn theo, nhưng lại không đoán được thái tử đột ngột áp tới, đem ta áp đảo lên cái đệm mềm, cười nhẹ: “Tốt lắm, hiện tại bọn họ đã biết chúng ta đang bề bọn nhiều việc rồi, sẽ không tới quấy rầy nữa a...”

Ta kịch liệt giãy dụa, mâu thuẫn sợ hãi lại chờ mong, cầu xin khoan dung: “Thái tử, thái tử...”

“Tiểu Bạch, đừng trốn mà...” Toàn thân thái tử đều đè lên người của ta, hấn nặng thật, hình thể so với ta cũng lớn hơn nhiều, bị hấn đè lên, ta một chút cũng không thể động đậy, sự quấy rầy của Túc Túc lúc này cũng không thể đánh bay hết toàn bộ cảm giác trên người, ngược lại phản ứng càng ngày càng thành thực, toàn thân đều nhuyển đến vô lực rồi...

Thái tử cắn lỗ tai ta nhẹ nhàng nói: “...Từ bé cho tới lớn, đã gặp qua rất nhiều con mèo cái xinh đẹp khêu gợi, nhưng ta một con cũng không cảm thấy hứng thú, duy độc với người, lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã cảm thấy...”

Bản năng của giống đực, chính là phải tìm được cái chỗ nhập khẩu kia, dục vọng của hấn đã ngạnh lên rồi, âm điệu khàn khàn càng khêu gợi hơn, “Cảm thấy...phi thường không thể... dứt khỏi người...”

Hắn nói xong, hạ thân trắng kiện nhất cổ tác suy cũng cùng lúc xông tới, ta không chịu được sợ hãi kêu ra tiếng: “Ồ... Dục... Ta a...” Tâm sinh lý đều đồng loạt bị đánh tới, làm cho đầu óc ta nhất thời bị nấu thành cháo, trường trường, nhũn nhũn.

“Người thích ta...” Hắn giật giật thân thể, nhu tình nói, “Người thực sự yêu ta... Thật không?”

Ta rút cuộc kiên trì không thể chịu nổi, khóc ra tiếng: “Dục... Dục... Meo meo... Meo meo ô...”

“Ha ha, người thật đáng yêu, Tiểu Bạch...”

“Ồ... A... A...”

“Ta cũng yêu người...”

Sau đó, ta cảm thấy giống như mộng giác mộng, mọi việc đều phát sinh giống như ta đã tưởng tượng. Nhưng mà chuyện ta lo lắng nhất cũng đã biến thành sự thật...

Mặc Dục là thái tử Miêu Quốc, nhất định phải cùng mèo cái kết giao, sinh hạ người thừa kế tiếp theo, ta có thể bồi ở bên cạnh hắn, hắn muốn gì cũng đều cho hắn làm, chỉ cần hắn vui vẻ là tốt rồi. Nhưng, nếu thái tử thật sự phải cùng con mèo khác kết giao...

Ta chắc chắn sẽ đau lòng, có thể sẽ ghen tị, có thể sẽ khó chịu đến muốn khóc...

Ta không phải làm như thế nào cho phải, suốt ngày gian nan khổ cực, suy nghĩ mất mấy ngày. Cuối cùng, ta bị thương quyết định, viết cho vương hậu nương nương một phong thư, thẳng thắn nói ra sự tình giữa ta và thái tử, sau đó, đem thư giao cho nương nương, lý khai thái tử...

Ta muốn Mặc Dục sống hạnh phúc, mọi thứ có thể nắm toàn bộ trong tay, chức trách của ta chính là buông tha cho hắn. Nếu hắn thật sự cùng mèo khác kết giao, chính mình cũng sẽ tan nát cõi lòng, ta lại không thể cho phép hắn ở bên cạnh ta, nhưng vẫn có thể cùng một con mèo khác làm ra bộ dáng tình nồng ý mật được...

Tình yêu làm cho ta trở nên lương thiện tốt đẹp, cũng làm cho ta trở nên yếu ớt ghen tị, cho nên, ta nhất định phải thừa dịp còn chưa có lún sâu này, hạ quyết tâm lý khai hắn.

Ta ở trước mặt thái tử miễn cưỡng cười vui, hắn hình như cũng cảm giác được ta hơi khác thường, nhưng cũng không hỏi gì. Như vậy cũng tốt, ta có thể im lặng mà đi, sau này còn có thể gặp được rất nhiều con mèo cái xinh đẹp, có thể so với ta còn muốn xinh đẹp hơn rất nhiều...

Ta cùng Thiên Hồng Túc Túc bọn họ hàn huyên vài lần, lời nói có điểm giống lời dặn dò của mấy lão nhân, hy vọng bọn họ chiếu cố cho thái tử thật tốt, ta đã không có cơ hội nữa rồi...

Bọn họ nhìn ta biểu tình rất kỳ quái, muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng là thở dài bảo ta đừng nghĩ nhiều, có cảm giác, hình như là giấu diếm ta cái gì đó. Nhưng ta mấy ngày qua cũng vì chuyện của mình mà không còn tâm trí nghĩ đến nữa, cho nên không bận tâm đến bọn họ, một lòng muốn tránh xa thái tử...

Buổi tối trước khi đi, ta cùng với thái tử triền miên một lần cuối cùng, hắn muốn nhiều lắm, ta thiếu chút nữa đã không ngồi dậy nổi. Nhưng ta không dám ngủ, trộm chảy nước mắt thật lâu, chờ hắn ngủ say, ta cẩn thận từ trong lòng ngực của hắn bò ra. Lấy ra phong thư đã chuẩn bị tốt, quyết định đi tìm vương hậu nương nương.

Trên lưng chỉ có một bọc đồ nhỏ, đây là vật ta đem theo vào tòa thành ngục lần đầu tiên, là do mẫu thân tự mình làm cho ta, tuy rằng đã rất cũ rồi nhưng ta vẫn rất quý trọng.

Ta mở cửa, sững sờ nhìn đám bốn con mèo đang ngồi chồm hổm ở bên ngoài...

“Thiên Hồng... Túc Túc... Ngải Di... Vân Trụ...” Sao mấy ngự tiền thị vệ còn lại đều ở chỗ này?

“Ai, Tiểu Bạch, rốt cuộc cũng bắt bọn ta phải chiếu cố người nha...” Thiên Hồng đầu tiên oán giận kêu lên.

Túc Túc hướng vào bên trong hô: “Thái tử điện hạ, nhiệm vụ hoàn thành!”

“Tiểu Bạch, ngươi muốn đi đâu...” Âm thanh thái tử vẫn nhẹ nhàng ôn nhu như trước, từ phía sau truyền đến...

Ta nhất thời cảm thấy da đầu run lên, lòng bàn chân lạnh toát, cứng ngắc xoay người lại, chỉ thấy hắc không biết lúc nào đã tỉnh lại, ngồi ở trên giường tối hôm qua chúng ta còn mây mưa trên đó chầm chầm nhìn ta.

Ngải Di cười trêu: “Tiểu Bạch, ngươi đừng chạy, vô luận ngươi chạy chỗ nào, điện hạ cũng đều có thể bảo chúng ta bắt ngươi trở về.”

Vân Trụ luôn luôn là người ít nói nhất trong nhóm, lúc này cũng lãnh khốc mở miệng nói: “Ngươi khóc cái gì, nhìn đôi mắt ngươi sưng như vậy, điện hạ thực sự rất hung dữ sao?”

Ta đỏ mặt, thật may còn có lông trắng cho nên bọn họ nhìn không ra, bất quá ta cái gì cũng không thể nói nên lời.

Thiên Hồng nói: “Ai nha ngươi đừng khi dễ hắc nữ, còn nữa thì Tiểu Bạch lại muốn khóc a, đến lúc đó đừng có trách điện hạ phạt ngươi.”

“Tiểu Bạch, lại đây...” Thái tử dịu dàng gọi ta.

Nghe thấy tiếng của hắc, ta không tự chủ được mà bước qua, cứ như vậy, ta làm sao có thể rời khỏi hắc được?

“Đứa nhỏ ngốc,” thái tử đem ta ôm lên giường, cọ cọ, “Ngươi cảm thấy sau này ta còn có thể ôm được con mèo khác nữa sao? Ngươi không biết hắc miêu bộ tộc đối với tình yêu là chân thành nhất sao?”

“Nhưng mà, nhưng mà... Ngươi cần có người thừa kế...” Ta nhịn khóc nói.

“Ai, ngươi chỉ biết lo lắng vất vả thôi, đầu của ngươi nhỏ như vậy sao lại cứ muốn nghĩ xa như thế? Vấn đề này cứ để ta lo, ngươi không cần nghĩ nhiều!” Thái tử bỗng nhiên nghiêm túc nói.

Ta lắc đầu: “Không, không phải... Vương hậu nương nương nếu biết, khẳng định sẽ thất vọng về ngươi... Còn có ta... Ô...”

“Ngu ngốc,” thái tử liếm liếm đôi mắt ướt sũng nước của ta, mềm nhẹ nói, “Ngươi cho là ai cũng đốt nát giống ngươi vậy sao? Mẫu hậu đã sớm biết chuyện của chúng ta rồi.”

“A...” Ta kinh ngạc nhìn hắc, mắt chớp a chớp, cuối cùng vài giọt nước mắt theo đó mà bổ nhào ra tốc tốc rơi xuống.

“Còn nhớ ngày đầu tiên ngươi đến không, nàng đã chuẩn bị quần áo cho ngươi đó?”

“Àn...” Quần áo với chuyện gì thì liên quan gì?

“Tình cảm của mèo phần lớn là có thể bồi dưỡng mà thành, nàng chỉ biết là ta thích ngươi, nhưng lại không biết ngươi có thích ta hay không, nàng sợ ngươi không muốn, vì thế trước tiên cho ngươi mặc quần áo của ta, cho ngươi quen thuộc với mùi của ta...”

“Nàng... Nàng...” Ta, ta... thì ra vương hậu nương nương đã sớm biết!

“Đứa nhỏ này, người thừa kế gì gì đó, chỉ cần tìm một hắc miêu hoàng tộc sinh là được rồi a, còn con mèo mà ta muốn cả đời bồi ở bên cạnh, là ngươi...”

“Meo meo ô...”

“Mệt ta tối hôm qua còn ra sức như vậy, ngươi rõ ràng là vẫn còn có khí lực xuống giường, àn?”

Ta then thùng đem đầu vùi vào trong ngực thái tử. “Meo meo...” Nằm trên người Mặc Dục, ta ủy khuất lại vui vẻ, yên lặng cảm động đến chảy nước mắt.

“Cho nên, không được rời khỏi ta, không cho ngươi bỏ ta...”

“Ô àn...” Có thể ở lại bên thái tử, thật sự là quá tốt!

“Điện hạ, khi nào thì được ăn bánh kẹo cưới a?” Mấy con mèo ở cửa lại huyền não lên tiếng.

“Hỏi Tiểu Bạch a, khi nào y chuẩn bị đủ tâm lý sẽ đem sự tình của y và thái tử thông cáo thiên hạ!”

Còn thông cáo cái gì a, nguyên cả năm nay ngày nào đi tuần tra thăm tra cũng đều mang theo Tiểu Bạch đi sao, còn có ai mà không biết a...”

“Ha ha ha, Tiểu Bạch dốt nát nhất, cái gì cũng không biết...”

Hiện tại, ta cảm thấy gặp được Mặc Dục, yêu hần, lại hạnh phúc như thế!

Mẫu thân đại nhân, cảm ơn người ở trên trời phù hộ ta, cho ta làm một con mèo có thể sống viên mãn như vậy...

Khép lại kinh Phật, tôi nói với Diệp Dịch Hành: “Sách này cũng không phải là do em muốn tìm...”

Tôi mơ thấy kiếp trước kiếp này, chuyện này đúng là chỉ có ở trong cổ tích mới có a.

“Kể giấc mơ của em cho anh nghe đi,” Diệp Dịch Hành cầm lấy sách đặt lại lên kệ.

Tôi nhìn bóng dáng Diệp Dịch Hành, thân hình bị ánh nắng buổi chiều chiếu thẳng vào trong Đồ Thư Quán tạo ra cái bóng thật dài, đẹp trai lại có thể tin cậy, giống như thái tử hắc miêu kia.

“Em làm bánh bích quy mèo nga, lúc đó anh muốn ăn không?”

Diệp Dịch Hành quay đầu lại nhìn tôi cười: “Em có thể làm bánh bích quy, là ở trong mơ hay là hiện thực thế?”

“Em cũng không biết, bất quá vẫn còn nhớ rõ từng bước, có thể thử xem xem.”

“Àn, nếu anh không thích ăn, thì cho các con ăn là được.”

“Tốt...”

—Hoàn—

57. Chương 56: Pn5: Tiểu Công Nói Chuyện Tiểu Thụ

Cuối tuần này là ngày 1 tháng 4, lại sắp đến sinh nhật Dương Khúc rồi.

Tôi nghe nói anh không muốn tổ chức sinh nhật nữa, vì mỗi lần như vậy đều phải vội vàng chạy qua chạy lại xã giao với mọi người, cảm thấy không được vui vẻ gì mấy, cho nên năm nay muốn tổ chức một buổi tiệc ở nhà thật đơn giản cùng với người mình thích.

Cái này tôi tán thành, nếu so với việc bị một loạt tiếng động lớn ầm ĩ náo nhiệt động ầm ầm vào tai thì tốt hơn nhiều, tôi từ trước đến giờ vẫn luôn quý trọng thời gian ở bên cạnh Hà Nghiên Luật, không có ai quấy nhiễu, không có phiền não, hai người chỉ việc ngồi yên cũng đã tràn ngập ngọt ngào rồi...

Sinh nhật có lẽ là dịp để người yêu mình có cơ hội thể hiện tình cảm, thí dụ như là để cậu ta tự mình xuống bếp nấu cơm, buổi tối tắm rửa xong lại ngoan ngoãn nằm ở trên giường chờ hiến thân... Đây toàn là những việc tôi từng tưởng tượng qua, cũng rất muốn Hà Nghiên Luật thực hiện lắm nha.

Chẳng qua, tính cách Sở Văn Hạnh vừa khó chịu lại không được tự nhiên, đối với mấy việc đại loại vậy, tôi lại thấy không hợp chút nào.

Cuối tuần hẹn Dương Khúc tới sân vận động trường chơi một trận bóng rổ, xong trận lại cùng nhau tắm rửa qua rồi hướng tới cửa hàng mua đồ uống lạnh, tôi thuận miệng nhắc: “Sở Văn Hạnh có biết sinh nhật anh không?”

Dương Khúc nói: “Chắc là biết, mấy ngày trước còn lén lút gỡ lịch xem mà.”

Sau khi hai người bọn họ ở cùng một chỗ với nhau, Sở Văn Hạnh chính thức “bị bắt” đến nhà Dương Khúc ở. Kỳ thật chỉ cần động não chút cũng biết, cậu ta với bà xã tôi đều là một loại người, luôn ngượng ngùng trong tình cảm, làm sao có thể chủ động cho được.

Nói một hồi lại không có gì để nói, Dương Khúc liền nói cho tôi biết, là anh uy hiếp Sở Văn Hạnh, nếu không dọn đến nhà anh, anh mỗi ngày sẽ đến ký túc xá của cậu ta mà phi lễ...

Sở Văn Hạnh chỉ là một con thỏ trắng nhỏ khoác da lão hổ thôi, làm sao có thể đấu lại Dương hồ ly hàng thật giá thật. Không dọn qua sẽ bị vô lễ ở trước mặt nhiều người, dọn đến, lại càng không được, sao có thể để mặc cho Dương Khúc muốn làm gì thì làm!

“Lén lút?” Tôi cười nhạt, “Không phải là tính của cậu ta.”

Dương Khúc dùng khăn tắm lau tóc, nói: “Ha hả, đây là cách thức của cậu ấy, tôi thực đang chờ mong đây.”

“Trong câu lạc bộ có mấy tân sinh viên muốn đến dự sinh nhật của anh, đều là hâm mộ anh mà đến. Nếu năm nay anh không tổ chức sinh nhật, không sợ bọn họ đuổi giết sao?”

Dương Khúc liếc tôi một cái: “Hâm mộ tôi? Cậu đừng có lầm a, nếu cậu và Hà Nghiên Luật không đến, mấy người kia sẽ tới sao?”

“Là sinh nhật của anh, bọn tôi thì liên quan gì.” Tôi vờ vô tội nói.

“Văn học viện đại học F bây giờ còn có ai mà không biết, quan hệ giữa chúng ta rất tốt, sinh nhật của tôi làm sao các cậu có thể không tới chứ.”

Việc này đã chọc trúng chỗ đau của tôi rồi. Có một lần không nhận được ở trong trường học hôn trộm Luật, bị mấy nữ sinh nhìn thấy, tình huống tiếp theo, càng không thể cứu vãn nổi. Tôi và Luật từ trước đến nay đều là tiêu điểm được người ta chú ý, nguyên bản đã hình thành thói quen bị người ta nhìn chăm chăm rồi. Không ngờ sự kiện lần này lại vượt khỏi tầm kiểm soát, toàn bộ viện, nga không, phỏng chừng là toàn bộ người trong trường học đã biết tôi và Luật có quan hệ với nhau, về sau phát triển như thế nào thì tôi không muốn nhiều lời nữa, đến trường bị chụp ảnh, tan học bị vây kín, đi tới chỗ nào cũng bị theo dõi, mỗi lần cùng Luật bước ra khỏi chỗ nào đó còn thường thường nghe thấy tiếng thét chói tai...

Luật sau khi ở cùng với tôi thì thay đổi rất nhiều, vẻ mặt lạnh lùng nguy trang đã biến mất, hình tượng Tiểu Bạch hoàn toàn được bới móc lên, Luật lại không hề hay biết chút nào mà cứ tản ra khí tràng ngốc manh, khắp nơi phóng điện!... Các sinh viên càng ngày càng thích trêu chọc, cùng Luật nói chuyện phiếm, Luật hình như cũng rất thích việc này, thường xuyên cười đùa, làm hại tôi hận đến không để đem Luật nhốt ở nhà, không cho anh nhìn thấy bất luận kẻ nào khác!

“Cậu nghĩ cái gì vậy, sắc mặt khủng bố quá.” Dương Khúc uống nước, tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi.

“Ai... Nhà có vợ không biết tự bảo hộ bản thân, thân là chồng thì cũng nên lo lắng a!”

“Nguy biện cái gì đó, ai chẳng biết cậu ta là người của cậu, ai dám động tới cậu ta, còn không sợ sao, hơn nữa bên người các cậu còn có vòng bảo vệ của tôi, còn ai có can đảm dám chạy đến dòm ngó góc tường của Diệp Dịch Hành?”

“Người anh em, anh không có hiểu a...”

“Tôi hiểu, tôi hiểu,” Dương Khúc uống một ngụm đồ uống, nói “Độc chiếm dục, tôi cũng có.”

“Cá nhân tôi cảm thấy, so với Hà Nghiên Luật, Sở Văn Hạnh khiến cho người ta cảm thấy yên tâm hơn.”

“Yên tâm?” Dương Khúc vươn ngón trở lắc lắc, “Nói thật, đám người muốn ra tay với Hà Nghiên Luật, phần lớn là nữ, mà phần tử bên trong đám con gái này, tám chín phần mười là hủ nữ.”

Hủ nữ – danh từ này tôi biết, cũng chỉ là mới biết chưa có lâu lắm, đám con gái đó cũng chỉ là tò mò, thích mới mẻ, bản tính làm mẹ nhất thời tràn lan, không có uy hiếp gì nhiều.

Dương Khúc thở dài: “Còn người muốn Sở Văn Hạnh, đều là nam, hơn nữa đại đa số toàn là trời sinh đồng tính luyến ái.”

Tôi kinh ngạc nói: “Không phải chứ?” Nghe Dương Khúc nhắc tới, tôi bỗng nhiên nhớ đến nụ cười của Sở Văn Hạnh, lần đầu tiên thấy cậu ta, đã bị cậu ta làm cho u mê, cái nụ cười ngọt lịm mị nhân của cậu, lại thêm đôi mắt hạnh cong cong đúng là câu nhân mà.

“Tiểu Tân đối với đồng tính huyền ái có một lực hấp dẫn kỳ dị,” Dương Khúc cười khỏ nói, “Cậu ta không có phát hiện ra, nhưng mà mắt tôi sáng lắm, nam sinh ở chung quanh cậu ta, ít nhất có đến ba người muốn ra tay rồi.”

“Anh em,” tôi cầm lấy chai nước khoác cụng ly với anh, “Kính anh!”

Thì ra người cường đại tự tin như Dương Khúc, cũng sẽ đối với người mình thích mà sinh ra lo lắng. Kỳ thật tôi cảm thấy, khả năng Sở Văn Hạnh có thể rời khỏi Dương Khúc chắc chắn là bằng không.

Nhưng, bất cứ ai, chỉ cần đối mặt với tình yêu, đều biến thành những đứa ngốc tay không tác sắc, thứ duy nhất có thể làm vũ khí chiến đấu, chính là thật tâm.

“Ngày 1 tháng 4 là thứ sáu, anh định cùng với Sở Văn Hạnh cả ngày ở trong nhà hoan ái sao?” Tôi trêu chọc.

Dương Khúc cười thần bí: “Phải xem cậu ta tặng tôi món gì đã, nếu không làm tôi vừa lòng, tôi sẽ quyết định như thế, làm cho tới khi tôi cảm thấy đủ rồi mới thôi.”

“Ha ha, Dương ca uy vũ.... Nói chuyện nghiêm chỉnh chút a, kỳ thật Luật có một cái đề nghị.”

“Hà Nghiên Luật?” Dương Khúc chọn mi.

“À, hai cặp chúng ta có thể ở chung với nhau, anh xem như là ân công của tôi rồi, đã sớm muốn tìm cơ hội nào đó tạ ơn anh...” Tôi cười cười, “Nếu năm ngoài tôi không đến dự tiệc sinh nhật của anh, tôi sẽ không bị biến thành con mèo, lại càng không thể được Hà Nghiên Luật mang về nhà...”

“Diệp Dịch Hành,” Dương Khúc cúi đầu miết ngón tay vào cạnh ly: “Nếu tôi nói cho dù tôi không có làm gì hết, cậu và Hà Nghiên Luật vẫn có thể ở bên nhau, cậu có tin không?”

“Sao?”

“Tôi đã sớm phát hiện ra, cậu có cảm tình với cậu ta.”

“A? Tôi còn chưa biết, làm sao anh lại biết được?”

“Là do cậu chậm hiểu thôi, bất quá sớm hay muộn cũng sẽ có ngày cậu phải đối mặt với tình cảm của mình, nếu cậu không bị biến thành con mèo, trong buổi tiệc đó cậu cũng có thể tiếp cận cậu ta, bất quá, cho dù có chuyện gì, các cậu vẫn là ở cùng nhau, bởi vì các cậu vốn là một đôi trời sinh.”

Tôi được Dương Khúc nói đến cả người lảng lảng, Dương Khúc lại hỏi: “Hà Nghiên Luật muốn đề nghị cái gì?”

“Nga...” Tôi phục hồi tinh thần lại nói, “Tối ngày 31 tháng 3 muốn mời hai người đến nhà ăn cơm xem phim.”

“Nga? Phim gì?” Dương Khúc xấu xa hỏi lại.

Tôi khinh bỉ: “Đừng có đem bà xã tôi ra mà nghĩ xấu xa như vậy a, chỉ là buổi tụ hội gia đình nho nhỏ thôi, xem một bộ phim hài bình thường. Nhà của tôi có máy chiếu, có thể sử dụng phòng khách như phòng chiếu phim.”

“Xem phim a...” Dương Khúc cúi đầu trầm ngâm, sau đó lại câu miệng cười...

Tôi biết mà, người này khẳng định đang có cái chủ ý gì đó rồi.

“Không thành vấn đề, đến lúc đó tôi và Sở Văn Hạnh sẽ đến nhà cậu, tôi đem đĩa phim tới cho.”

Tôi không biết anh ta đang tính toán thứ gì, bất quá nhìn vẻ mặt của anh, hẳn là có trò hay xem rồi.

Tối thứ năm, Dương Khúc và Sở Văn Hạnh đúng hẹn tới nhà. Sở Văn Hạnh có vẻ hoạt bát hơn, không còn bộ dáng khấn trương như bị chạm dây thần kinh thứ 11 nữa. Cậu ta nhìn bánh ga-tô trên bàn, kinh dị nói: “Tiểu Luật, cậu làm á?”

“Không phải a, mua thôi.” Hà Nghiên Luật cười hì hì làm cái mặt quỷ, “Tớ không làm đâu.”

“Tớ nghe Dương Khúc nói cậu có thể làm bánh bích quy.” Sở Văn Hạnh vươn một ngón tay quẹt bơ ăn, Hà Nghiên Luật bưng thức ăn lên: “Cậu làm gì đó, sao lại chọc một cái động trên bánh ga-tô thế hả!”

Sở Văn Hạnh nháy mắt mấy cái, chạy mất.

“Cậu ta thoát nhìn rất vui vẻ a.” Tôi trộm kể tai Luật nói nhỏ.

Hà Nghiên Luật nói: “Vui vẻ một chút em cũng yên tâm, cậu ta trước kia y chang như ông cụ non, nghĩ nhiều lắm, mệt.”

Tôi nói: “Dương Khúc thay cậu ta chia sẻ không ít chuyện mà.”

“A, Tiểu Luật! Các cậu nuôi mèo a!” Sở Văn Hạnh phát hiện trên ghế sofa có hai con mèo đang nằm úp sấp ngủ, hưng phấn mà kêu to, “Dương Khúc, mau đến xem này.”

Dương Khúc buống tởm báo xuống, đến gần nhìn: “Chỗ nào đâu?”

“Xem! Xem!” Sở Văn Hạnh đem Bụi Bụi ngoan ngoãn ôm lên, Bụi Bụi đang ngủ, lại bị người lạ ôm lên nhất thời kêu lên “Meo meo meo meo”.

Dương Khúc tiếp nhận lấy Bụi Bụi, nói: “Diệp Dịch Hành là con mèo, bọn họ đương nhiên là nuôi mèo.”

“Còn có một con nữa a.” Sở Văn Hạnh cũng ôm Tiểu Hoa lên, Dương Khúc đen mặt nhận lấy, đặt bọn nó trở lại sofa.

“Diệp Dịch Hành, bọn nó là do cậu sinh ra sao?”

Tôi đang tìm rượu trong tủ, nghe Sở Văn Hạnh nói xong, thiếu chút nữa ngã sấp xuống: “Àn, là tôi sinh đó!”

Nghe được tiếng cười của Hà Nghiên Luật, bọn Dương Khúc cũng cười theo.

“Cậu thích mèo sao?” Dương Khúc hỏi Sở Văn Hạnh.

Bụi Bụi leo lên người Dương Khúc làm nũng, Sở Văn Hạnh lấy tay gãi gãi lên bụng nó: “Rất thích.”

“Diệp Dịch Hành, cậu sinh thêm một đứa để nó làm con nuôi ta được không?” Dương Khúc cười hỏi tôi.

Tôi “khư” một tiếng, nói: “Muốn thì tự sinh lấy đi.”

Hà Nghiên Luật nói: “Được rồi được rồi, cười đến cái bụng cũng đau luôn rồi, ăn cơm trước đi.”

Tuy ngày mai mới là sinh nhật của Dương Khúc, nhưng bọn tôi vẫn hát mừng sinh nhật cho anh trước, còn cắt bánh ga-tô nữa. Tôi chỉ ăn có một miếng liền không ăn nổi nữa, thực không hiểu nổi Luật như thế nào lại có thể đem nguyên cái miếng bánh ga-tô ngọt ngậy kia nuốt hết vào trong bụng..

Tôi uống chút rượu với Dương Khúc, không phải đi giao tế, nên cũng chỉ uống chút ít để tăng thêm cảm giác vui vẻ mà thôi.

Sau khi ăn xong, tôi thu dọn lại bát đĩa, Hà Nghiên Luật ở bên ngoài chuẩn bị đồ uống cùng thức ăn chuẩn bị xem phim, một lát sau anh đi vào nói nhỏ với tôi: “Dương Khúc mang đĩa gì tới vậy, không có ghi tên phim gì hết a.”

Tôi sửng sốt, người này không phải là mang đĩa phim thể loại hài hòa đi (là thể loại phim người lớn chân bắt tay nắm người đeo a~ Hiểu được không các nàng ^^)? Định xem thật sao? Tôi cười nói: “Anh cũng không biết a, nếu biết thì anh là thánh rồi.”

Hà Nghiên Luật khấn trương, tôi biết anh đang nghĩ tới cái gì, trấn an nói: “Không phải là cái loại này đâu.”

Anh trừng mắt nhìn tôi một cái rồi đi, hiển nhiên cho rằng tôi và Dương Khúc thông đồng cùng nhau làm bậy.

Tôi bỏ chén đĩa bỏ vào trong máy rửa, rửa sạch tay đi ra ngoài, trong phòng khách chỉ còn mở đèn tường, u u ám ám, trên bàn có một bình trà ngon đã được pha sẵn, còn có đồ ăn vặt.

Hà Nghiên Luật ôm Tiểu Hoa ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, tôi lại ăn giấm, hai người Dương Khúc lại ngồi trên cái ghế sofa khác, Sở Văn Hạnh vẫn còn hưng trí chơi đùa với Bụi Bụi.

“Bắt đầu chưa?”

Dương Khúc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn ta: “Cậu rảnh rồi chứ?”

“Ân.”

Anh cầm lấy điều khiển, nói: “Đến ngồi xuống đi, bắt đầu xem thôi.”

Tôi ngồi bên cạnh Hà Nghiên Luật, tự nhiên vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, anh thuận thế tựa vào lòng ngực tôi, bọn tôi đã quen với cái hình thức này rồi.

Phim vừa mới bắt đầu thực bình thường, tôi yên tâm, hình như là một bộ phim Trung Quốc bình thường mà thôi. Tôi và Hà Nghiên Luật rất thích xem thể loại điện ảnh này, nhưng Sở Văn Hạnh hình như có điểm không mấy hứng thú, cậu ta ăn no, còn có mèo để chơi đùa, lại bị Dương Khúc nửa ôm vào lòng, cho nên có điểm buồn ngủ.

Phim coi hết mười phút, tôi có chút ngạc nhiên, cái này hình như thể loại huyền nghi a? Hay là trinh thám? Cái bầu không khí này không làm cho người ta thoải mái chút nào... Hà Nghiên Luật đã nhập tâm rồi. Tay tôi vòng qua thắt lưng anh dựa vào Tiểu Hoa đang nằm trên đùi anh, Tiểu Hoa liếm liếm ngón tay của tôi.

Phim chuyển đến cảnh phòng ngủ của một cô gái, trong bóng đêm, cô gái đó cũng sờ sờ con chó của mình, ở chính giữa màn hình lại xuất hiện một nửa gương mặt người, chỉ có thể nhìn thấy ba bộ phận, nó vươn đầu lưỡi ra, liếm liếm lên tay cô gái.

Tôi cả kinh, rốt cục đã biết, đây là phim kinh dị a.

Một màn này làm cho Hà Nghiên Luật nằm trong lòng cứng đờ, nhích người đến gần tôi hơn chút. Tôi cười thầm, nhẹ nhàng cầm tay anh. Quay đầu nhìn hai người Dương Khúc, chỉ thấy Sở Văn Hạnh hoàn toàn mất hết vẻ buồn ngủ, mở to đôi mắt đầy hoảng sợ. Dương Khúc trấn an vuốt vuốt vai cậu, ôn hòa nhìn cậu cười.

Tôi thu hồi lại tầm mắt, Dương Khúc thật sự... rất tà ác!

Đợi đến khi cô gái trong phim khi tỉnh lại, con chó đã sớm chết rồi, máu huyết chảy đầy trên mặt đất.

Giống các phương thức phá án huyền nghi bình thường, nội dung phim một vòng lại một vòng qua, thân phận của quỷ ảnh kia từ từ chậm rãi bị vạch trần. Nói thật, phim này, từ đầu đến cuối, muốn hiểu phải suy xét một chút mới có thể hiểu, càng hiểu càng xem thì lại càng cảm thấy khủng bố.

Xem hơn một tiếng đồng hồ, mồ hôi lạnh của tôi chảy ra liên tục, Hà Nghiên Luật thì không cần phải nói! Luật—— di? Anh ta như thế nào lại bình tĩnh như vậy! Tôi kinh ngạc, vỗ vỗ vai anh hỏi: “Em sao rồi?”

Hà Nghiên Luật lên tiếng trả lời: “Ân.” Anh xoay đầu lại cười với tôi, “Vừa rồi anh ôm em nhanh quá nga...”

“Anh sợ a!” Tôi nói, “Rất khủng bố!”

Xem phim kinh dị là vậy, rất sợ, rất áp lực, nhưng xem xong rồi, cho dù là gì cũng làm cho người ta thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trách không được có người nói xem phim kinh dị có thể giải tỏa thần kinh căng thẳng.

“Khủng bố sao?” Hà Nghiên Luật nói, “Em cảm thấy vẫn ổn mà!”

Tôi vẻ mặt hắc tuyến, Hà Nghiên Luật thật là cường hãn! Năng lực tâm lý thật mạnh mẽ!

Dương Khúc nhìn bọn tôi cười bất đắc dĩ, vỗ vỗ lưng Sở Văn Hạnh: “Tiểu Tân?” Sở Văn Hạnh ngẩng mặt lên, sắc mặt tái nhợt, nước mắt tuôn trào.

“Xong, xong phim rồi sao?” Cậu ta lắp bắp nói, thanh âm có chút phát run.

Hà Nghiên Luật nhìn cậu kỳ quái: “Xong phim rồi a, cậu làm sao vậy?”

Dương Khúc khẽ cười nói: “Cậu ta sợ a, xem một nửa lại không dám xem tiếp, nhắm tịt mắt, tóc dựng thẳng đứng, run lẩy bẩy.” Giọng nói Dương Khúc mang theo cưng chiều cùng vui vẻ, ai, Sở Văn Hạnh thật đáng thương.

Hà Nghiên Luật rót cho Sở Văn Hạnh một ly nước ấm, hỏi: “Hai người buổi tối ở đây hay đi về?”

Dương Khúc nói: “Đi về thôi, hiện tại mới hơn mười một giờ, không muộn.”

“Hơn mười một giờ?” Sở Văn Hạnh kinh sợ nói, “Trời tối đen rồi a!”

Tôi đùa: “Đừng nói với tôi cậu sợ tối a! Nhưng đừng lo, phòng khách nhà chúng tôi vĩnh viễn đều dành cho hai người.”

Dương Khúc nói: “Qua rạng sáng là sinh nhật tôi rồi, đương nhiên phải về nhà của mình. Tiểu Tân, trở về đi, ăn?”

Sở Văn Hạnh đáng thương nhìn Dương Khúc, ánh mắt không ngừng chớp chớp, môi cũng có chút trắng bệch. Xem ra phim kinh dị đối với cậu có lực ảnh hưởng rất lớn...

Dương Khúc hôn môi cậu, thấp giọng nói: “Có tôi ở đây, cậu sợ cái gì chứ, đi trở về, ngoan...”

Lúc đứng dậy, Sở Văn Hạnh không ngừng theo sát Dương Khúc, nhắm mắt theo đuôi, một tắc cũng không rời. Ngay cả lúc đi giày vào, chỉ cần cách Dương Khúc có vài giây, ngón tay cũng run rẩy đến lợi hại.

Tiến khách, Hà Nghiên Luật nói với tôi: “Hai người kia tình cảm thật tốt.”

“Ngu ngốc, Dương Khúc đang khi dễ cậu ta a, em nhìn không ra sao?”

“A? Làm sao khi dễ?”

“Sở Văn Hạnh không thích xem phim kinh dị, em xem đi, lúc xem phim kinh dị, cậu ta bị hù dọa thành cái dạng gì rồi...”

“Dương Khúc sao lại khi dễ Sở Văn Hạnh nha?”

Tôi nở nụ cười, đưa tay búng lên mặt Hà Nghiên Luật một phát: “Phải hù ra cái dạng này thì Sở Văn Hạnh mới “nhiệt tình” được a.”

“A...” Hà Nghiên Luật bừng tỉnh đại ngộ: “Dương Khúc thật hư!”

Tôi lục lợi lấy ra áo ngủ cho cả hai, nói: “Dương Khúc hư như vậy, em không sợ anh chơi với anh ta xong cũng sẽ hư luôn sao?”

Hà Nghiên Luật hỏi: “Anh sẽ khi dễ em sao?”

Tôi cười tủm tỉm nhìn anh: “Anh cũng muốn em nhiệt tình một chút, cùng nhau tắm đi...”

Hai tuần sau, lại cùng Dương Khúc chơi bóng rổ, xong rồi lại nói chuyện phiếm, ta khoái trá hỏi lại hiệu quả của ngày hôm ấy sau khi xem xong phim kinh dị. Dương Khúc cười đến giống như đại hồ ly đã được ăn no: “Cậu ta đến bây giờ vẫn còn sợ, thật là khờ muốn chết...”

“Phải không vậy, cũng lâu rồi mà?” Tôi không thể tin nổi.

“Cậu không biết cậu ta có bao nhiêu đáng yêu đâu a, hôm trước tôi xuống lầu lấy báo, cậu ta ở một mình trong phòng thiếu chút nữa là tự mình dọa mình khóc luôn, kêu to tên tôi, còn nói sợ tôi bị con quỷ kia ăn nữa kia... Hơn nữa, đêm nào cũng giật mình tỉnh giấc, muốn tôi dỗ mới ngủ lại được, có một lần trời mới vừa rạng sáng đã lôi tôi dậy, đồ bưng mặt bảo tôi cùng đi toilet với cậu ta, lúc đó mới biết cậu ta nhin không nổi, cũng không dám đi một mình...” Dương Khúc nhớ lại, vẻ mặt say mê, “Lúc ở trên giường cũng vậy, ôm tôi, quần lấy tôi, giống như làm vậy sẽ không còn sợ nữa.”

“Phốc...” Dương Khúc biến thái quả nhiên danh bất hư truyền!

“Tôi cũng nói cho anh biết một chuyện, anh phải hứa là không được cười!” Tôi nói.

“Ân? Nói đi.”

“Ngày đó xem xong phim, Hà Nghiên Luật rất bình tĩnh đúng không?”

Dương Khúc nói: “Tôi không để ý, bắt quá nhìn qua đúng là bộ đáng không có việc gì cả.”

“Tôi lúc ấy cũng anh ấy hù một trận, còn nghĩ anh ấy thật lợi hại, anh đoán coi kết quả như thế nào?” Tôi hỏi tưởng lại, dạ dày nhین không được phát đau, nhین nhin, phải nhin cười a.

“Chẳng lẽ là nguy trang?” Dương Khúc cười hỏi.

Tôi lắc đầu: “Ba ngày sau, tới buổi tối ngày thứ ba, anh ta nằm ở trên giường hỏi tôi, những người đó rốt cuộc là chết như thế nào...”

“Thì ra là cậu ta xem nhưng lại không hiểu sao?” Dương Khúc cười thành tiếng.

“Ân, tôi kể lại nội dung bộ phim cho anh ta phân tích lại lần nữa, nghe xong, anh ta liền sợ...”

“Ha ha ha, cậu ta phản ứng cũng quá chậm đi? Đây coi như vui trễ chút sao?”

“Đúng vậy a, phản ứng của anh ấy lúc sau so với Sở Văn Hạnh thì kẻ tám lạng người nửa cân, tôi nghĩ cái nội dung phức tạp của bộ phim kia làm cho anh ấy phải mất một thời gian ngắn mới tiêu hóa được, nhưng càng về sau thì lại càng sợ...”

“Ha ha ha ha ha...”

“Một tuần này, trước khi ngủ anh ấy đều giấu hết tay chân vào chăn, một chút không dám lộ ra, nằm ở trên giường mà sợ hãi nhìn chằm chằm vào trần nhà, còn luôn miệng nói ‘Diệp Dịch Hành, thật đáng sợ a, thật đáng sợ a, về sau không bao giờ... coi phim kinh dị nữa’... khiến cho tôi cũng giận mình, bị anh ấy làm cho tâm cũng hoảng theo!”

Dương Khúc cười đến mắt hết hình tượng: “Tôi nghĩ, cậu ta và Tiểu Tân nếu ở cùng một chỗ, sẽ sống như thế nào đây, lẽ như xem trúng phim kinh dị, chỉ có thể đem đối phương ra hù chết.”

“Cho nên, bọn họ chỉ có thể theo chúng ta ở cùng một chỗ thôi a.”

toàn bộ văn hoàn

58. Chương 57: Pn6: 100 Câu Hỏi

Người chủ trì: Mèo cha

Khách quý: Hà Nghiên Luật, Diệp Dịch Hành

Mèo cha: Các vị khán giả, hoan nghênh các vị đến với tiết mục điều tra BL cổ tích kỳ này ~ hôm nay chúng ta may mắn mời được hai vị nhân vật chính nổi tiếng trong Biên Miêu Ký đó là: Hà Nghiên Luật ~ Cùng Diệp Dịch Hành

(Ngạch, có con mèo đen đang trườn tôi kia~)

1. Xin hỏi tên của ngài?

Tiểu Luật: Hà Nghiên Luật (^ ^)

Tiểu Hắc: Diệp Dịch Hành (= =)

2. Tuổi?

Tiểu Luật: 21

Tiểu Hắc: 20

3. Giới tính?

Tiểu Luật: Nam

Tiểu Hắc: Mèo tinh

Mèo cha: =.= Vậy giới tính của mèo tinh là...

Tiểu Hắc: Yêu quái không có giới tính

4. Xin hỏi tính cách của ngài như thế nào?

Tiểu Luật: Ôn hòa

Tiểu Hắc: Thông minh

Mèo cha: Quả nhiên là tính cách của động vật...

Tiểu Hắc: [= =].

5. Tính cách của đối phương?

Tiểu Luật: đáng yêu(=^ ^=)

Tiểu Hắc: mơ hồ (=v=)

Mèo cha: một cái đáng yêu một cái mơ hồ, quả nhiên là cặp đũa hơi!

6. Hai người (?) chính xác gặp nhau khi nào? Ở đâu?

Tiểu Luật: Ngày 1 tháng 4, tiệc sinh nhật của Dương Khúc.

Tiểu Hắc: Ngày 1 tháng 4 năm 2000, tại tiệc sinh của Dương Khúc ở KTV số 401B...

Mèo cha: Tiểu Hắc cậu trí nhớ tốt thật = =||

7. Ấn tượng đầu tiên khi gặp đối phương?

Tiểu Luật: rất đáng yêu, rất thoải mái, lông rất mềm mại, ngô, có một chút một chút màu...

Tiểu Hắc: rất có khí chất, bằng mỹ nhân trong truyền thuyết, cảm giác rất cao ngạo, a! Ở trước mặt mọi người sờ JJ của tôi.. cái lịch sử bí ẩn như vậy vì cái gì còn muốn nhớ tới a! Meo meo ngao ~~

8. Thích nhất điểm nào của đối phương?

Tiểu Luật: lúc theo tôi làm nũng

~Tiểu Hắc: Ôm tôi, cọ tôi, cưng chiều chìm đắm nhìn tôi ...

9. Chán ghét đối phương ở điểm nào nhất?

Tiểu Luật: Thích trốn để cho tôi không tìm thấy (T^T)

~Tiểu Hắc: Chơi cầu len, treo chuông (=A=), thứ hạng sáng tác truyện cao hơn tôi!

10. Ngài cảm thấy mình ở cùng với đối phương được chứ?

Tiểu Luật: Rất tốt, nếu như trước đây cũng có Tiểu Hắc làm bạn thì tốt rồi.

Tiểu Hắc: Trừ bỏ hành vi thoát tuyến của anh ấy ra, xem như là hoàn mỹ đi.

Mèo cha: Hành vi thoát tuyến là sao?

Tiểu Hắc: Bắt tôi gọi con thỏ bông là chị Đại Bạch, còn dùng cái đuôi của tôi để thử nước ấm.

Mèo cha (ho khan): Quả nhiên thực sự thoát tuyến...

————— quảng cáo thời gian phân cách tuyến —————

11. Ngài xưng hô với đối phương như thế nào?

Tiểu Luật: Tiểu Hắc (=^ ^=)

Tiểu Hắc: Ba ba (= . . =)

12. Ngài hy vọng đối phương sẽ gọi ngài là gì?

Tiểu Luật: Ba ba

~Tiểu Hắc: (ngọt ngào) Tiểu Hắc~ (cầu xin tha thứ) Lạc Mộc~ (hai mắt đắm lệ lưng tròn) Diệp Dịch Hành

~13. Nếu lấy động vật để so sánh, ngài cảm thấy đối phương là con gì?

Tiểu Luật: Không cần so sánh nữa, cậu ấy chính là con mèo>__

Tiểu Hắc: Từng tưởng tượng đến a, [nếu Hà Nghiên Luật là một con mèo... Ân, tên kia chắc chắn là một con mèo trắng thuần khiết, rất phù hợp với nhan sắc của anh! Hơn nữa còn phải là loại mèo Ba Tư màu trắng tao nhã tinh tế, bộ lông ở dưới ánh mặt trời phải lóe lóe sáng, cảm giác trong suốt nhu hòa...]

Cho nên, Luật phải là con mèo Tiểu Bạch~ Loại Ba Tư

~Mèo cha: Muốn rõ hơn xin mời xem lại chương thứ 11...

14. Nếu muốn tặng quà cho đối phương, ngài tặng gì?

Tiểu Luật: (Đã đưa) hạng quyền

~Tiểu Hắc: (Đã đưa) vòng cổ

~Mèo cha: Nếu muốn tặng thêm cái mới?

Tiểu Luật: Cái lược chải lông mèo

~Tiểu Hắc: [= =] Đây là cái chuyện quỷ gì a!

~Tiểu Luật: có một lần em dùng lược chải sơ lưng cho anh, anh còn thực sự hưởng thụ mà... (><>

Tiểu Hắc: (=A=) mới không có!

Mèo cha: Đừng đánh trống lảng chứ! Tiểu Hắc muốn tặng Tiểu Luật cái gì?

Tiểu Hắc: Khăn quàng cổ.

Mèo cha: Di? Vì cái gì lại là khăn quàng cổ

~Tiểu Hắc: (= =) Cổ của Luật rất đẹp, không muốn cho người khác nhìn thấy...

Mèo cha: Cậu tự mình leo lên cổ cậu ta nằm thì được rồi...

Tiểu Hắc: Chủ ý này không tồi nha(=v=)

15. Vậy ngài muốn nhận quà gì?

Tiểu Luật: Đồ ăn Tiểu Hắc nấu, phải có món trứng ốp la tình yêu

Tiểu Hắc: Chỉ cần là anh ấy làm, cái gì cũng tốt

~Mèo cha: Chuông cũng được sao?

Tiểu Hắc: [= =] Cái đó không tính!

16. Có chỗ nào bất mãn với đối phương không? Bình thường là chuyện gì?

Tiểu Luật: Sức ăn mạnh hơn tôi!~ Rõ ràng là con mèo mà... Vì cái gì...> <>

Tiểu Hắc: Tôi lại muốn nói cái trò chơi ném cầu len a! Chỉ có mình anh ấy vui thôi~ vì cái gì tôi cũng phải cùng chơi chung [= =]

Mèo cha: Bình tĩnh~ cậu là con của cậu ta nuôi, cậu ta đương nhiên đối với cậu có phần thiếu nể tí chút= =||

Tiểu Hắc: (T T) nhện... Nếu không phải tôi thích anh ấy... Hừ

~17. Khuyết điểm của ngài?

Tiểu Luật: Thân thể có chút không tốt, buổi sáng đói bụng nếu dậy không kịp sẽ bị ngất

~Tiểu Hắc: meo meo~... Tôi hình như không có tật xấu gì thì phải? Có một dạo không nói được tiếng người có tính vào không?

18.Khuyết điểm của đối phương?

Tiểu Luật: Có đôi khi sẽ biến thành “mèo tinh”, ra bộ dáng cái gì cũng biết, làm cho người ta rất không thích...

Tiểu Hắc: con người ngu ngốc mà cũng có sống sót được hơn hai mươi năm... T_T thật không biết nói gì mới tốt đây a

~19.Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến ngài không vui?

Tiểu Luật: đánh dấu chủ quyền làm nước miếng dính tùm lum rồi tung rồi mù... (tuy rằng tôi cũng thích...)

Mèo cha: Thật sự chỉ là dính tùm lum rồi tung rồi mù?

Tiểu Luật: ầm ướt...

Mèo cha: (.) cái từ này làm cho người ta nghĩ hơi xa nha... (không nhìn gương mặt đỏ bừng của Hà Nghiên Luật~ quay đầu hỏi con mèo) Tiểu Hắc thì sao?

Tiểu Hắc: lúc không vui thì kéo cái đuôi của tôi ra chơi (T T), em cho đây là cái chốt mở sao, lôi kéo một cái liền kêu “meo meo”? Còn nói muốn làm sinh nhật cho con mèo a...! Anh không muốn nói thêm gì nữa~ Còn để anh nhìn thấy chuông lần nữa... anh không biến lại làm mèo để cho em vui vẻ nữa đâu! Meo meo ô

Mèo cha: thì ra Diệp Dịch Hành cậu biến thành mèo tham gia tiết mục lần này là muốn hống Hà Nghiên Luật vui vẻ a...

Tiểu Hắc: (nhỏ giọng) còn nói... Nếu không phải vậy ông đây đời nào biến!

20. Ngài làm chuyện gì sẽ khiến đối phương không vui?

Tiểu Luật: Đút cậu ấy ăn đồ ngọt, chắc là không vui đi (^ ^)

Mèo cha: Tiểu Luật sao lại vui vẻ vậy a...

Tiểu Luật: Bởi vì lúc đó cả gương mặt cậu ấy đều nhăn hết lại, ông có nhìn thấy con mèo nhăn hết mặt mũi chưa? Rìa mép lỗ tai đều run lấy bầy, rất đáng yêu (che mặt)

Mèo cha: Khụ khụ, Tiểu Hắc, cậu thì sao?

Tiểu Hắc: Lúc anh ấy muốn ôm tôi, nhưng tôi lại không chịu biến thành mèo

~Mèo cha: Tình huống lúc đó là như thế nào a?

Tiểu Hắc: Chỉ cần ngay hai mắt của anh ấy sáng lên, giọng nói đột ngột trở nên mềm mại, tôi liền biết anh ấy muốn tôi biến thành mèo...

Mèo cha: Người không vui khi biến thành mèo sao?

Tiểu Hắc: Dĩ nhiên a~ anh ấy toàn nói lông của Tiểu Hắc rất thoải mái, Tiểu Hắc rất biết điều rất đáng yêu, tóm lại Tiểu Hắc cái gì cũng tốt... Làm cho tôi thực sự không nhịn nổi nữa a (nắm chặt móng vuốt)~ Tôi mới là người yêu của anh ấy nha, là người cho anh ấy hạnh phúc, anh ấy ôm tôi cũng giống nhau thôi mà!

Mèo cha: Tiểu Hắc, cậu dùng cái mặt mèo mà nói ra những lời này, thật sự là làm cho người ta rất muốn cười a...

Tiểu Hắc: [=] Tôi vừa rồi dùng miệng của Diệp Dịch Hành nói mà!

Mèo cha: Cậu thực sự là hết thuốc chữa rồi ~ tự mình đi ghen với bản thân...

Tiểu Hắc: Ta cứ như vậy thì sao?

Mèo cha: Không sao cả...

————— quảng cáo thời gian phân cách tuyến —————

21. Quan hệ của các cậu đạt tới trình độ nào rồi?

Tiểu Luật: Đạt tới trình độ vừa chia tay sẽ khó chịu ngay lập tức.

Tiểu Hắc: Tới trình độ mỗi đêm đều phải chặt chẽ kết hợp.

22. Hai cậu hẹn hò lần đầu tiên ở đâu?

Tiểu Luật: ... Hẹn hò?

Tiểu Hắc: Kỳ thực cái ngày đầu tiên anh biến trở lại làm người, có mang em đi mua đồ a...

Mèo cha: Còn lúc là con mèo thì sao?

Tiểu Hắc: Nếu tính tới lần đầu tiên tới trường học tìm anh ấy là hẹn hò thì chính là nó a. Sau thì đi trộm đề thi, bị anh ấy phạt đeo hạng quyển có chuông [= =]

Mèo cha: Hạng quyển kia không phải cho tới bây giờ cậu mỗi ngày vẫn đeo đó sao...

23. Bầu không khí khi đó của hai cậu như thế nào?

Tiểu Luật: Rất ấm áp a, Tiểu Hắc đeo hạng quyển rất đẹp trai.

Tiểu Hắc: Sau khi đeo hạng quyển, bỗng nhiên cảm thấy mình là vật sở hữu của anh ấy. (=.=)

Mèo cha: Tiểu Hắc cậu có máu M!

24. Khi đó tiến triển tới trình độ nào rồi?

Tiểu Luật: Bỗng nhiên có loại cảm giác ý thức trách nhiệm của một phụ thân...

Tiểu Hắc: Bị anh ấy nuôi

25. Địa điểm thường xuyên hẹn hò?

Tiểu Luật:... Nhà hàng yêu mèo?

Tiểu Hắc: Ân, có mấy lần đến đó ăn còn bắt tôi biến thành mèo (T T) Bất quá, anh ấy vui vẻ thì tốt rồi.

26. Ngài sẽ chuẩn bị gì nhân dịp sinh nhật đối phương?

Tiểu Luật: Vô luận cậu ấy... Muốn vài lần... Đều có thể... >///

Mèo cha: Ai nha đỏ mặt kìa, biết biết biết rồi a, Tiểu Hắc thì sao?

Tiểu Hắc: Trước tiên phải lên chuyên mục tỏ tình, nói với anh ấy chúc mừng sinh nhật, độc giả của tôi cũng sẽ cùng chúc phúc cho anh ấy. Cùng ngày đó còn có thể nhận được bông hoa ký tên của Lạc Mộc Tri Thu. Chúng ta sẽ có một ngày hẹn hò ngọt ngào, có bữa tối dưới ánh nến lãng mạn, cùng nhau ăn bánh ga-tô. Sau đó cùng nhau tắm rửa, tôi sẽ thật nhẹ nhàng... Cuối cùng, biến thành con mèo cho anh ấy ôm ngủ. (= =)

27. Là ai tỏ tình trước?

Tiểu Luật: Cậu ấy.

Tiểu Hắc: Kỳ thực em từ lâu đã thích anh rồi đi.

Tiểu Luật: (Nhìn trời) Có đâu a.

28: Ngài có bao nhiêu thích đối phương?

Tiểu Luật: Nếu không nhìn thấy cậu ấy, tôi sẽ khóc...

Tiểu Hắc: Ân... Đây là vấn đề a, đạt tới trình độ không thể đo lường được rồi.

29. Vậy, ngài yêu đối phương sao?

Tiểu Luật: Ân. (gương mặt hồng hồng)

Tiểu Hắc: Mau nói em yêu anh đi a! (Dùng chân lay lay quần áo đối phương)

Tiểu hắc: ân... Đây là một vấn đề, trình độ không thể đo lường.

Tiểu Luật: Em yêu anh...

Tiểu Hắc: (nhếch cái đuôi lên) meo meo~ Anh cũng yêu em nha

~30. Câu nói nào của đối phương khiến người bị kiềm hãm nhất?

Tiểu Luật: Ba ba, người tốt nhất...

Tiểu Hắc: Ngoan, cùng chị của người chơi đi.

31. Nếu cảm thấy đối phương không còn yêu mình nữa, cậu sẽ làm gì?

Tiểu Luật:... Không cần cậu ấy nữa, đi nuôi con mèo khác!

Tiểu Hắc: (tạo dáng mèo nổi bão)

32. Có thể tha thứ cho việc đối phương thay lòng đổi dạ không?

Tiểu Luật: Không thể!

Tiểu Hắc: Anh ấy không có khả năng thay lòng đổi dạ.

Mèo cha: Tiểu Hắc cậu thật tự tin a...

33. Nếu trễ hẹn với đối phương hơn một tiếng đồng hồ?

Tiểu Luật: Tìm góc nào đó đọc sách.

Tiểu Hắc: Kêu gọi bạn bè cùng nhau đi tìm anh ấy...!

34. Thích bộ phận nào nhất trên người đối phương?

Tiểu Luật: Cái đuôi.

Tiểu Hắc: Cổ

35. Biểu tình nào của đối phương gây hiệu ứng mê người nhất?

Tiểu Luật: Lúc liếm lông...

Tiểu Hắc: Lúc tự anh ấy dùng tay giải quyết... Tuy chỉ mới nhìn qua có một lần (máu mũi)...

Mèo cha: Mèo cũng có thể chảy máu mũi?

————— quảng cáo thời gian phân cách tuyến —————

36. Lúc hai người ở cùng một chỗ, lúc nào các người cảm thấy khẩn trương đến tim đập gia tốc?

Tiểu Luật: Trong phòng tắm... Cái ngày Tiểu Hắc biến thành bộ dáng Diệp Dịch Hành>///

Tiểu Hắc: Lúc mới vừa ý thức được chính mình thích anh ấy, mỗi cái mỉm cười đều làm cho tim tôi đập gia tốc...

37. Đối phương đã từng nói dối? Bản thân có biết nói dối không?

Tiểu Luật: Không có nói sai, không biết nói dối.

Tiểu Hắc: Thường xuyên nói dối... Rất biết cách nói dối...

Mèo cha: Đây

38. Lúc làm chuyện gì sẽ cảm thấy hạnh phúc nhất?

Tiểu Luật: Tôi ôm cậu ấy, cậu ấy cọ tôi.

Tiểu Hắc: Lúc làm tình.

39. Từng cái nhau?

Tiểu Luật: Thường xuyên cái nhau!

Tiểu Hắc: Meo meo? Meo meo meo meo?

Mèo cha: Tiểu Hắc cậu giả ngu cái gì...

Con mèo cha: tiểu hắc người hóa trang cái gì ngốc...

40. Cái nhau về việc gì?

Tiểu Luật: (im lặng không nói)...

Tiểu Hắc: Đầu là chuyện lông gà vỏ tỏi, cũng không biết vì sao anh ấy lại tức giận như vậy.

41. Làm sao hòa giải?

Tiểu Luật: Cậu ấy biến thành mèo.

Tiểu Hắc: Đa số đều là tôi biến thành mèo dỗ anh ấy...

42. Kiếp sau có hy vọng làm người yêu của nhau nữa không?

Tiểu Luật: Hy vọng...

Tiểu Hắc: Ân, tốt nhất là anh ta biến thành con mèo đi, tôi nuôi a.

43. Khi nào thì biết mình được yêu?

Tiểu Luật: Ngõ, lúc cậu ấy xuống bếp.

Tiểu Hắc: Nếu như tôi ở hình dạng mèo, cơ bản tình yêu của anh ấy đều lộ ra hết...

44. Phương thức biểu hiện tình yêu của ngài là?

Tiểu Luật: (mê man)

Tiểu Hắc: Tôi là con mèo được phi thường có mị lực lại cẩn thận, phương thức bày tỏ tình yêu của tôi chính là phi thường sẵn sàng lại cẩn thận tỉ mỉ, biểu hiện này thể hiện ở rất nhiều việc a, chính là (tính lược một ngàn chữ)...

45. Khi nào ngài cảm thấy “Đã không còn thương tôi” nữa?

Tiểu Luật: Hiện tại không cảm thấy.

Tiểu Hắc: Tôi cũng vậy.

46. Ngài cảm thấy đối phương xứng với loại hoa nào?

Tiểu Luật: Cỏ đuôi chó...

Tiểu Hắc: Bách hợp.

Mèo cha: Tiểu Luật, cái kia không phải hoa!

Tiểu Luật: Lấy cỏ đuôi chó ra đùa Tiểu Hắc đặc biệt có ý tứ a.

Tiểu Hắc: [= =]

47. Hai người có giấu diếm chuyện gì không?

Tiểu Luật: Không có

Tiểu Hắc: Tôi.. Kỳ thật không phải là mèo tinh

Tiểu Luật: =0= Anh nói cái gì?

48. Ngài cảm thấy tự ti ở điểm nào?

Tiểu Luật: Không thể dung nhập với cuộc sống tập thể.

Tiểu Hắc: Tôi thích anh ấy, anh ấy lại không thích tôi...

49. Quan hệ của hai người là bí mật hay công khai?

Tiểu Luật: Bí mật

Tiểu Hắc: Công khai.

Mèo cha: Sao trả lời không giống nhau vậy = =!

50. Ngài cảm thấy có thể duy trì tình cảm với đối phương đến vĩnh cửu không?

Tiểu Luật: Có thể.

Tiểu Hắc: Sẽ kéo dài đến tam sinh tam thế.

Tiểu Luật: Vì cái gì chỉ có ba thôi a?

Tiểu Hắc: Kiếp trước, kiếp này, kiếp sau.

Mèo cha: Các bạn mèo con đáng yêu a, tiết mục điều tra BL cổ tích đã xong nửa phần rồi, nội dung phần sau sẽ có màu sắc sáng lạn hơn a, cho nên mèo con đáng yêu của tôi nhất định phải cùng mèo lớn tôi đi đến phút cuối cùng nhé

Khách quý của tiết mục tuần này là sinh viên đẹp trai như ánh mặt trời Diệp Dịch Hành, cùng sinh viên xinh đẹp băng lãnh Hà Nghiên Luật!

Chúng ta quảng cáo sau gặp! Hôn gió

~————— trung tràng nghỉ ngơi —————~

51. Xin hỏi ngài là công hay thụ?

Diệp Dịch Hành: Công

Hà Nghiên Luật:...

52. Vì cái gì lại quyết định như thế?

Diệp Dịch Hành: Ý trời a

Hà Nghiên Luật: Lúc ta nằm mơ lần đầu tiên

Mèo cha: Tiểu Luật đừng có xạo!

53. Ngài hài lòng với hiện tại sao?

Diệp Dịch Hành: Phi thường hài lòng

Hà Nghiên Luật: Cứ cho là... được đi

54. Lần đầu tiên H ở đâu?

Diệp Dịch Hành: Tinh Nguyệt Uyển, trên giường Luật.

Hà Nghiên Luật: Cái lần trong phòng tắm... Không tính sao?

Diệp Dịch Hành: Lúc đó chỉ có em bắn, anh chưa có bắn.

Mèo cha: A a Diệp Dịch Hành! Chú ý có vị thành niên xem đó nha!

55. Cảm giác lúc đó?

Diệp Dịch Hành: Rất thoải mái, làm bao nhiêu cũng không cảm thấy đủ...

Hà Nghiên Luật: Cảm thấy khẩn trương, khi cậu ta vào có chút đau, sau lại cảm thấy khá thoải mái.

56. Bộ dáng lúc đó của đối phương?

Diệp Dịch Hành: Đáng yêu, mơ hồ, ngượng ngùng, gợi cảm.

Hà Nghiên Luật: Cậu ấy biến thành Lạc Mộc... Chỉ biết, đúng là cậu ấy a, quên cái biểu tình ra sao rồi =

57. Sáng sớm ngay sau đêm đó, câu đầu tiên ngài nói là?

Diệp Dịch Hành: Luật... Sớm an.

Hà Nghiên Luật: Diệp Dịch Hành... Cậu là mèo tinh.

58. Số lần H mỗi cuối tuần?

Diệp Dịch Hành: 3~4 lần

Hà Nghiên Luật: (mắt lé) không ngừng nghỉ, anh một lần đều có thể kéo đến vài... (che miệng)

59. Tình huống lý tưởng nhất chính là mỗi tuần mấy lần?

Diệp Dịch Hành: 7 lần, mỗi ngày một lần, một lần nhân với n tiểu lần.

Hà Nghiên Luật: (học máu)

60. Vậy, H như thế nào?

Diệp Dịch Hành: Nếu anh ấy chịu phối hợp, có thể kịch liệt một chút, lúc anh ấy thiếu hứng thú, tôi sẽ dịu dàng hơn, chậm rãi âu yếm anh làm cho anh có cảm giác.

Hà Nghiên Luật: Mỗi lần làm đến cùng đều mệt muốn chết luôn...

61. Nơi mẫn cảm nhất của mình?

Diệp Dịch Hành: Bụng.

Hà Nghiên Luật: Không biết...

62. Nơi mẫn cảm nhất của đối phương?

Diệp Dịch Hành: Cổ, đùi.

Hà Nghiên Luật: Xương sống nơi cái đuôi mọc

63. Dùng một câu để hình dung lúc H đối phương

Diệp Dịch Hành: Gợi cảm đến làm cho con mèo cũng nhịn không nổi.

Hà Nghiên Luật: Tiểu Hắc biến thành mèo tinh...

64. Thẳng thắn mà nói a, ngài thích H sao?

Diệp Dịch Hành: Thích

Hà Nghiên Luật:... Cái kia

65. Nơi H nhiều nhất?

Diệp Dịch Hành: trên giường

Hà Nghiên Luật: trên giường

66. Nơi ngài muốn thử H?

Diệp Dịch Hành: Phòng học

Hà Nghiên Luật: ...

Mèo cha: Tò mò-ing (Phòng học sao? Phòng học trống trải, kéo màn lên, Tiểu Luật ở dưới thân Tiểu Diệp rên rỉ, nguyên một đám ở bên ngoài phòng nghe lén động tĩnh...)

67. Tắm trước hay là sau khi H?

Diệp Dịch Hành: Trước và sau, nhưng sau khi làm xong đều là tôi giúp anh ấy tắm.

Hà Nghiên Luật: Trước

68. Trước lúc H có phải hứa cái gì không?

Diệp Dịch Hành: Chỉ làm một lần.

Hà Nghiên Luật: Gạt người! Nói chỉ làm một lần, mỗi lần đều...

Mèo cha: Khụ khụ!

69. Ngài có ở bên ngoài phát sinh quan hệ trên mức bạn bè không?

Diệp Dịch Hành: không có

Hà Nghiên Luật: không có

70. Đối với ý tưởng “Nếu không thể chiếm được trái tim, ít nhất cũng phải chiếm được thân thể”, ngài đồng ý hay là phản đối?

Diệp Dịch Hành: Phản đối, đương nhiên phải chiếm được thân thể mới chiếm được trái tim.

Hà Nghiên Luật: Phức...!

71. Nếu đối phương bị tên côn đồ hành hung, ngài sẽ làm gì?

Diệp Dịch Hành: [= =]Cẩn chết tên côn đồ đó!

Hà Nghiên Luật: Diệp mẫu sẽ báo thù cho chúng ta (=^=)

72. Trước lúc H ngài có cảm thấy ngưỡng chừng không? Hay là sau đó mới ngưỡng?

Diệp Dịch Hành: Ân, cả hai đều có.

Hà Nghiên Luật: Di, anh làm gì ngưỡng chừng được a!

Diệp Dịch Hành: Bình thường a, người anh thích đang ở dưới thân anh, còn ở bên trong nữa...

Hà Nghiên Luật: Cảm mến! >///

73. Nếu một người bạn tốt nói với ngài rằng “Tôi rất cô đơn lạnh lẽo, cho nên buổi tối hôm nay, cầu anh...” Cũng muốn cầu H, người có thể cho sao?

Diệp Dịch Hành: Không tưởng tượng được, nếu thật sự có nhu cầu, nhất định là Sở Văn Hạnh sinh bệnh đi, từ từ a! [= =] Nếu là Dương Khúc yêu cầu, ông đây tuyệt đối không đáp ứng!

Hà Nghiên Luật: Tiểu Tân sao?... Cậu ta chắc sẽ không “cô đơn lạnh lẽo” đâu a.

74. Ngài cảm thấy mình hiểu H sao?

Diệp Dịch Hành: Ân, hơn nữa là càng ngày càng hiểu biết nhiều.

Hà Nghiên Luật: Chỉ cần cậu ấy hiểu là đủ rồi.

75. Như vậy đối phương thì sao?

Hà Nghiên Luật: Ân...

Diệp Dịch Hành: Chỉ cần tôi hiểu là đủ rồi.

76. Lúc H, ngài hy vọng đối phương nói gì?

Diệp Dịch Hành: “Sâu hơn một chút”, “Thật thoải mái”...

Hà Nghiên Luật: Diệp Dịch Hành!

77. Ngài thích đối phương bày ra biểu tình gì lúc H?

Diệp Dịch Hành: Lúc ngượng ngừng mở miệng muốn nữa, thực sự rất đáng yêu...

Hà Nghiên Luật: Biểu tình ý loạn tình mê...

78. Ngài chịu được cảm giác người yêu ở bên ngoài H người khác không?

Diệp Dịch Hành: đương nhiên không được

Hà Nghiên Luật: Không thể

79. Ngài có hứng thú với trò nô lệ – chủ nhân không?

Diệp Dịch Hành: Có... Trói lại mà làm.

Hà Nghiên Luật: Không có!

80. Nếu đối phương bỗng nhiên không muốn yêu cầu ngài H, ngài sẽ làm gì?

Diệp Dịch Hành: Tôi yêu cầu anh ấy là được rồi.

Hà Nghiên Luật: Trừ phi thân thể của cậu ấy không tốt...

81. Ngài có thể H với thú không?

Hà Nghiên Luật: Súc sinh mới làm việc đó.

Diệp Dịch Hành: Tiểu Luật, kỳ thật... Con mèo cũng coi như súc sinh đi?

Hà Nghiên Luật: ...

82. Sự tình thống khổ nhất trong lúc H là?

Diệp Dịch Hành: Nhịn không được muốn bắn, nhưng mà còn chưa có làm đủ.

Hà Nghiên Luật: Cậu ấy vẫn chưa bắn ra...

83. Từ đó cho tới bây giờ, lúc H, ngài cảm thấy hưng phấn, lo âu nhất là khi nào?

Diệp Dịch Hành: Lần cảm mạo đó, thể lực không đủ cho nên biến làm mèo tinh.

Hà Nghiên Luật:... Ân, chính là lần đó, ở trên ghế salon, cậu ấy dùng cái đuôi... (che mặt)

84. Thụ từng chủ động tới hấp dẫn rồi sao?

Diệp Dịch Hành: Có. Lúc tâm tình của anh ấy đặc biệt tốt, có thể tới cọ cọ a, còn ôm tôi sờ sờ nữa... Tôi liền biết là anh muốn.

Hà Nghiên Luật: ... Em không có!

85. Biểu tình của công lúc đó?

Diệp Dịch Hành: Luật, anh có biểu tình gì?

Hà Nghiên Luật: Là... kinh hỉ?

Mèo cha: Tiểu Luật cậu thừa nhận cậu đi hấp dẫn người khác a...

86. Công có hành vi gì?

Diệp Dịch Hành: không có đi.

Hà Nghiên Luật: không có.

87. Phản ứng của thụ lúc ấy?

(nháy qua)

88. Đối với ngài mà nói, “Đối tượng lý tưởng để H” chính là?

Diệp Dịch Hành: Tiểu Luật.

Hà Nghiên Luật: Tôi chỉ có cậu ta.

89. Hiện tại đối phương có phù hợp lý tưởng của ngài không?

Diệp Dịch Hành: phi thường phù hợp.

Hà Nghiên Luật: ừ, phù hợp.

90. Lúc H có từng sử dụng qua đồ chơi?

Diệp Dịch Hành: Có, bình thường sẽ dùng băng vải, cà-vạt hoặc là cái gì đó để trói tay anh ấy.

Hà Nghiên Luật: ... Nếu tính luôn cả cái đuôi thì... Diệp Dịch Hành từng dùng qua đuôi mèo a...

91. Lần đầu tiên ngài tức giận là lúc nào?

Diệp Dịch Hành: Nhà anh ấy.

Hà Nghiên Luật: Tinh Nguyệt Uyển, đã không còn là nhà của tôi nữa...

92. Đối tượng lúc đó là người yêu?

Diệp Dịch Hành: Đúng vậy

Hà Nghiên Luật: Đúng vậy

93. Ngài thích nhất là được hôn ở đâu?

Diệp Dịch Hành: Nếu có thể, thì là cái đuôi a...

Mèo cha: Bởi vì là địa phương đặc biệt mẫn cảm phải không?

Hà Nghiên Luật: Mối....

94. Ngài thích nhất hôn chỗ nào của đối phương?

Diệp Dịch Hành: Cổ, xương quai xanh

Mèo cha: Làm ký hiệu?

Hà Nghiên Luật: Trán.

Mèo cha: Đó là tình thương của cha trong truyền thuyết sao,

95. Lúc H, phải làm gì để lấy lòng đối phương?

Diệp Dịch Hành: Biến ra lỗ tai mèo =.=!

Hà Nghiên Luật: Nhẹ nhàng cào cậu ấy...

Mèo cha: Tiểu Luật cậu thật dễ dụ!

96. Lúc H, ngài nghĩ cái gì?

Diệp Dịch Hành: Anh ấy là của tôi...

Hà Nghiên Luật: Người này, kỳ thật phải là con mèo a

~Mèo cha: Tiểu Luật cậu đang đi vào cõi thần tiên rồi... Bội phục bội phục!

97. Số lần H trong một đêm?

Diệp Dịch Hành: Một lần.

Hà Nghiên Luật: ... Nào có! Thực ra... (che miệng)

98. Lúc H, quần áo là do tự ngài cởi, hay đối phương cởi giúp?

Diệp Dịch Hành: Lúc tâm tình của anh ấy tốt sẽ giúp tôi cởi, bình thường tôi cởi xong cho anh ấy rồi mới tự tôi cởi.

Hà Nghiên Luật: Bắt tri bắt giác, quần áo biến mất tiêu...

99. Đối với ngài mà nói, H chính là?

Diệp Dịch Hành: Đến thời cơ tự nhiên sẽ H

Hà Nghiên Luật: Nhu cầu sinh lý...

100. Hãy nói một câu với người yêu của mình đi.

Diệp Dịch Hành: Ba ba, anh yêu em.

Hà Nghiên Luật: Tiểu Hắc... (không nói gì ngưng nghen)

Khán giả hỏi

Dạ Nguyệt: Tôi muốn hỏi Tiểu Hắc, có thể miêu tả chi tiết cảm giác của cái đuôi được không a... Thực sự rất kích thích sao? Rất mãn cảm a? Nhất là.. lúc chờ H đó>////

Tiểu Hắc: Thực sự rất kích thích... Nếu có thể đem cái đuôi tiến vào trong cơ thể Tiểu Luật, hẳn là rất nóng ra, rất thoải mái, rất ấm áp, cũng có thể lấy lòng anh ấy nữa... Đương nhiên anh ấy da mặt rất mỏng, khẳng định sẽ không cho phép đâu.

Thiên gia mỗ vị: Tiểu Luật có chủ động không...

Diệp Dịch Hành: Có a, thường xuyên. Nhưng là người thường thì sẽ nhìn không ra đâu a, chỉ có tôi nhìn thấy thôi, ánh mắt gì gì đó...

Mèo cha: Này này, cái này tính là chủ động sao? Còn có hành vi khác không?

Diệp Dịch Hành: Này tạm thời còn không có... =_=_

Mộc ngẫu nhân: Ba ba gì đó, cậu muốn phản công không? A không, hay là hỏi Diệp Tiểu Hắc đi~ Tiểu Hắc, cậu sẽ cho Tiểu Luật phản công sao? (← hàng này mới phải mấu chốt nè...)

Diệp Dịch Hành: Kỳ thật... Được rồi, có thể.

Hà Nghiên Luật: Thật vậy sao? ! (hai mắt tỏa ánh sáng)

Diệp Dịch Hành: Ân, khi nào khí lực của em lớn hơn anh, anh sẽ cho em công...

Hà Nghiên Luật: &#% @...

Cám ơn mọi người xem đến cuối cùng! Biến Miên Ký chính thức hoàn a! (^o^)/

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-mieu-ky>